

Gia Cát Thanh Vân

Càn Khôn Song Tuyệt

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Gia Cát Thanh Vân

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 1

Nhận Lời Xuất Thế

Thế trong thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, đây có lẽ là đạo trời vậy.

Võ lâm đại cuộc cũng phải theo lẽ trời, tức thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh. Tuy nhiên lúc cực suy cũng phải coi người đương cuộc có hành động thế nào, chưa chắc sau đó có thể thịnh được; nhưng lúc cực thịnh, chỉ cần sai sót một ly lập tức có thể suy vong trong khoảnh khắc.

Đây có lẽ là chân lý tuyệt đối, không có chút biệt lệ, cục diện võ lâm đương thời là một chứng cứ hùng hồn minh chứng cho đạo trời đã thuật ở trên.

“Kim Thang Bảo”, cứ theo tên mà xét phải là một tòa bảo kiên cố như kim thạch.

“Kim Thang Bảo” nằm ở chân núi phía tây của Đông Động Đình sơn thuộc Thái Hồ, lưng dựa thế núi, mặt ngó ra hồ, chiếm một khuôn viên gần trăm mẫu, bốn bên tường đá xanh cao hơn năm trượng, trong bảo nhà cửa san sát, kiến trúc vững chãi, lưng tựa vào núi, cột điều rường chạm, hành lang quanh co dài giằng đặc, tóm lại nhìn vào có thể thấy vẻ hùng tráng uy nghiêm.

Bảo chủ “Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành phật tâm hiệp cốt uy chấn giang hồ, suốt ba mươi năm nay vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu của

võ lâm hắc bạch lưỡng đạo bảy tỉnh phía nam.

Trong địa hạt thất tỉnh ở phía nam, võ lâm có việc dù lớn bằng trời, chỉ có một lời nói của Vân bảo chủ thì lập tức gác kiếm giảng hòa, bởi vậy võ lâm đồng đạo ở bảy tỉnh phía nam đều gọi Vân bảo chủ là “Thiết lão”, nội việc này cũng có thể thấy được danh vọng địa vị của lão trong võ lâm.

Thiết lão tuy tuổi đã thất tuần, râu tóc như cước, nhưng tinh thần và thể lực đều rất khinh kiện. Nguyên lúc ngũ tuần phối ngẫu (vợ) bệnh vong bao nhiêu năm qua vẫn không chịu tục huyền, nào ngờ đến lúc hoa giáp khai ngoại (ngoài sáu mươi) mới tục huyền với vị phu nhân tuổi chưa tới ba mươi, dung mạo như hoa, kẻ bạc đầu người hồng diện đã trở thành một giai thoại truyền tụng võ lâm. Tính đến nay vị phu nhân này mới ba mươi mấy thôi!

Thiết lão từ khi vớ được người ngọc, việc lớn nhỏ trong bảo đều giao cho tam vị công tử trông coi giải quyết, hiếm khi lão đích thân liệu lý. Sự thường mà! “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan”. Thiết lão đương nhiên là anh hùng, đã là anh hùng thì nào có ngoại lệ, sá gì lời cửa miệng của thiên hạ, nào là “tự cổ anh hùng lụy mỹ nhân”, nào là “Ôn nhu hương thị, anh hùng chủng” (chỗ ôn nhu là mộ anh hùng). Nhân sinh chẳng qua có thể mà thôi, chừng trăm tuổi không ai tránh khỏi ba tấc, “Thiết lão” không phải ngu si, lý đâu không hiểu điều đó, huống chi lão đã như ngọn đèn cạn dầu chỉ còn leo lét trước gió, “ôn nhu hương” không ở thì còn ở chốn nào nữa? Có cơ hội được hưởng phúc lúc xế chiều thì tại sao lại không tận hưởng?

Thiết lão có ba vị công tử và một vị thiên kim, đại công tử Vân Trung Yên, nhị công tử Vân Trung Nhạn, tam công tử Vân Trung Hạc, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, tướng môn hổ tử, đương nhiên không

phải người phạm tục có thể sánh được, đặc biệt nhị công tử Vân Trung Nhạn, bất luận võ công, nhân phẩm hay tâm trường, khí độ đều là lân phụng trong loài người, có thể nói thanh xuất ư lam, băng hàn quá thủy. Thiết lão thường chỉ chàng nói với khách “ Hẳn là Thiên lý câu của Vân gia” (Thử Vân gia Thiên lý câu dã!).

Nói vậy cũng đủ thấy địa vị của Vân Trung Nhạn trong bảo cực kỳ cao quý!

Ba vị công tử đã thành gia thất, chỉ có tứ tiểu thư Vân Trung Phụng niên kỷ tuy đã đôi mươi nhưng vì chọn đối ngẫu quá khắc khe nên đến nay vẫn chịu cảnh khuê phòng chiếc bóng.

Nói ra cũng thấy lạ, từ ngày Thiết lão không lý tới việc giang hồ, danh vọng của Kim Thang Bảo trong võ lâm ở bảy tỉnh phía nam từ từ giảm sút, đặc biệt từ khi “Thúy Hoa Thành” xuất hiện trên giang hồ.

Tiếng tăm của Kim Thang Bảo như nước dưới mặt trời, cứ ngày một cạn dần, dù ba năm trước có mời được một võ lâm kỳ nhân Hứa Trọng Lương nhậm chức tổng quản, chinh đồn đại sự, cơ nghiệp có phần khởi sắc, nhưng cố gắng mấy cũng không sao bì được với oai phong của bản bảo trước kia.

Đây phải chăng là nguyên lý “cực thịnh tất suy” đang tác oai tác quái?

Một đêm khuya tuyết rơi dày đặc, ước chừng đêm đã tam canh.

Ở một nơi yên tĩnh trong bảo, trong “Ninh Viễn Lâu”, chỗ tịnh tu của Thiết lão vẫn còn thấy ánh đèn yếu ớt lọt qua khe cửa, tiếng quát uy nghiêm nhưng có phần già nua của Thiết lão chốc chốc lại truyền ra. Quái lạ! Thiết lão gia đã không lý tới việc giang hồ, có gì đêm khuya như vậy còn dùng dùng nổi giận với ai?

Đáng tiếc cửa đóng then cài, không sao nghe được lời nào, càng

không thể nhìn thấy tình hình bên trong, thật khiến người ta nóng lòng sốt ruột.

Công phu ước chừng ăn xong bữa cơm, cửa lớn Ninh Viễn Lâu đột ngột mở ra, một hàng mười bốn người, già có trẻ có, nối gót nhau lặng lẽ rời khỏi Ninh Viễn Lâu.

Người đi đầu tiên tuổi trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu, ngũ quan đoan chính, tướng mạo phi phàm, tóc mai dài buông xuống ngực, cốt cách văn nhã, mình mặc nho phục, dáng đi thông dong tự tại, chàng chính là người nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng Hứa Trọng Lương đại hiệp, tổng quản Kim Thang Bảo.

Người thứ hai tuổi trạc ba mươi, đôi mày kiếm chạy dài vào trong tóc, song mục lông lánh hữu thần, mình mặc kinh trang màu lam, hồ hành long bộ, có thể xem là một trang nam tử, đáng tiếc chiếc mũi cong cong mở ượng khiến nhìn có cảm giác khó gần, đó chính là người mà Thiết lão xưng là “ Vân gia Thiên lý câu” nhị công tử Vân Trung Nhạn.

Người thứ ba là tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, mặt tròn mày liễu, mũi thẳng má đào, môi tợ anh đào, răng trắng đều như ngọc, đặc biệt đôi mắt như ánh sao xuyên thấu màn đêm khiến người vừa chạm vào mục quang nàng không khỏi khiến lòng bồi hồi xao xuyến.

Có lẽ con tạo đặc biệt gia ân cho Vân gia, nên vị thiên kim độc nhất này toàn thân từ nét mặt đến dáng đi, phong thái dường như không có nhuốm chút trần tục, nhìn dáng đi yếu điệu, nhẹ nhàng của nàng cứ tưởng như cửu thiên tiên nữ. Đẹp! Quả là tuyệt thế giai nhân.

Tiếp theo sau là bốn bị hộ pháp mình mặc ngân y có thêu bốn đóa kim tinh.

Đoạn hậu có sáu vị đường chủ của nội ngoại tam đường, “Chấp

pháp đường” đường chủ Vương Chí Công sóng bước cùng đại công tử Vân Trung Yến đi sau cùng.

Kim Thang Bảo thịnh thời, Vân đại công tử anh minh đỉnh đặc là vậy, giờ này hai tay bị trói ngược ra sau được Vương Chí Công dìu đi, rõ ràng huyết đạo của chàng đã bị chế mất rồi.

A! thì ra là như vậy, thảo nào mặt người nào người nấy đều tỏ vẻ trầm trọng khác thường, cả bước chân cũng thấy nặng nề, ai ngờ được trong Kim Thang Bảo đã phát sinh biến cố không tiền khoán hậu.

Một hàng mười bốn người sau khi rời khỏi Ninh Viễn Lâu, không ai nói với ai tiếng nào, lặng lẽ tản ra, người nào về cương vị người ấy.

Tiếp đó trong Ninh Viễn Lâu vang lên một tiếng thở dài vô cùng nặng nề thê lương, thương cảm không sao diễn tả được.

Tiếp nữa, cánh cửa lớn Ninh Viễn Lâu khép lại, ánh đèn cũng theo gió tắt hết, chỉ còn lại tiếng gió bắc gào thét trên đỉnh lâu, hoa tuyết tung bay đầy trời.

Sau một hồi lâu, chừng như toàn thể Kim Thang Bảo đã chìm vào giấc ngủ muện.

Ở góc tây nam của Kim Thang Bảo một bóng trắng như mũi tên xuyên chín tầng mây, từ trong đột ngột chuyển hướng tựa như sao xẹt, sà xuống cánh rừng bên ngoài bảo.

Người này là ai? Khinh công tuyệt hảo, thân pháp cao minh!

Mùa đông giá rét thế này, rừng cây đã sớm rụng hết lá biến thành những thân cây khô gầy, thưa thớt run rẩy trong gió lạnh.

Nhân vật thần bí từ trong Kim Thang Bảo lên ra đấy thân hình như u linh, thoát ẩn thoát hiện giữa những thân cây, thoát cái đã dừng chân

trước một hàng cây khô, cất giọng còn lạnh hơn cái giá rét của đêm đông, nói:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa?

Hắn, thân hình cao gầy, toàn thân trắng toát, đầu trùm một túi vải màu trắng, chỉ chừa ra đôi mắt phát xạ hàn quang, nhìn còn ghê rợn hơn mắt cú mèo giữa đêm đen.

Quái lạ, quái nhân này sao lại đứng trước hàng cây khô nói chuyện? Không, hãy còn việc quái lạ hơn nhiều!

Hàng cây khô ấy bỗng dựng chuyển mình đồng loạt cong xuống, đã vậy lại còn cất tiếng đáp lời:

- Khải bẩm lệnh chủ, đã chuẩn bị xong!

A! thì ra đó là người ăn mặc giống y như quái nhân từ trong Kim Thang Bảo lén ra, bởi vì bọn họ toàn thân trắng toát, đứng trên tuyết không chút cử động khiến người nhìn dễ có cảm giác chúng là một hàng cây khô.

Bạch y quái nhân lại cất giọng như phán quan ở địa phủ nói:

- Trách vụ mỗi người còn có điểm nào chưa rõ?

Một hàng mười sáu quái nhân nhất loạt cung thân đáp:

- Điều rõ cả rồi!

Bạch y quái nhân tiếp:

- Rõ rồi thì tốt, nếu không hoàn thành trách vụ, tự lấy đầu dâng lên tạ tội!

Bạch y quái nhân phát tay áo, trầm giọng quát khẽ:

- Lập tức khởi hành!

Mười sáu bạch y quái nhân cung thân dạ ran, thối lui ba bước xoay người tung lên, chỉ trong nháy mắt đã biến mất giữa rừng cây trắng xóa.

Bạch y quái nhân phất tay áo một cái, một luồng kinh phong cương mãnh lướt qua, dấu chân của mười sáu tên thuộc hạ lưu lại trên tuyết lập tức bị quét sạch trơn.

Hắn từ từ quay người lại, hai lỗ trống trên túi vải trắng phát ra hai đạo hàn quang khiếp hồn người, ngưng mục nhìn một gò tuyết nhô cao lên mặt đất cách đó ngoài mười trượng, cất lên một tràng cười như từ dưới âm ty vọng về:

- Phàm kẻ cấp khó thoát khỏi tay bà già, các hạ đứng dậy đi!

Một tràng cười giọng già nua nhưng không kém phần oai mãnh từ sau gò tuyết cười vang cất lên, bạch y quái nhân đã nhanh như chớp tiến tới sau gò tuyết cất giọng lạnh như băng cắt đứt tiếng cười, nói:

- Nếu tôn giá còn muốn sống thêm ít khắc nữa thì nên biết điều một chút.

Bạch y quái nhân chưa dứt lời, đằng sau gò tuyết đã đứng dậy một lão nhân mình mặc ngân bào, lão nhân không ai khác hơn là một trong bốn vị Tứ tinh hộ pháp, “Quỷ Ảnh Tử” Khưu Kính Ngân.

Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân mất xạ hàn quang chú mục nhìn xoáy vào bạch y quái nhân, trầm giọng nói:

- Không ngờ trong Kim Thang Bảo lại có mai phục địch nhân cao minh như các hạ.

Bạch y quái nhân cất giọng cười âm âm nói:

- Vậy sao? Coi như tôn giá đêm nay được đại khai nhãn giới, xem ra cũng không uổng một đời....

Hơi dừng lời, giọng nói của hắn vụt trở nên lạnh toát:

- Khưu Kính Nhân, đêm nay dường như không phải đến phiên người luân trực phải không?

Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân hừ nhẹ:

- Hừ, loạn thần tặc tử ai ai cũng có quyền trừng trị....

Bạch y quái nhân thung dung ngắt lời Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân:

- Cái này gọi là “Thiên đàng hữu lộ quân bất tẩu, địa ngục vô môn tự nhiên lai”. Khưu Kính Nhân, người biết ta là ai không?

Tinh quang trong song mục của Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân lóe lên, giọng như chuông đồng:

- Người là đồ gì biến thành, lão phu mười phần đoán được tám chín, chỉ cần lột được túi vải trên đầu người là có thể chứng thực giả thiết của lão phu!

Bạch y quái nhân cười lạnh lạnh nói:

- Hay lắm! Bỏn tòa vì đức hiếu sinh thành toàn cho người, tự tay ta gỡ túi vải ra cho người nhìn rõ để khi chết đi còn không biết chết dưới tay ai.

Ý đã rõ ràng, đối phương muốn giết người diệt khẩu.

Quỷ Ảnh Tử Khưu Kính Nhân thân làm Tứ tinh hộ pháp trong bảo, một thân võ công của lão không phải tầm thường, tuy trong lòng có hơi úy kỵ thân pháp siêu tuyệt của đối phương, lão âm thầm vận đủ công lực, ngưng thần giới bị, nhưng lúc này lão đã có nói qua thân phận của đối phương mười phần đã đoán được tám chín, đây không phải là lời hư huyền, đương nhiên lão tự tin có thể chế phục được đối phương, nên tuy ngưng thần giới bị, nhưng không có chút run sợ nào, có điều đôi mắt như hai ngọn đèn của lão nhìn không chớp nhất cử nhất động của đối phương, trầm giọng nói:

- Tốt nhất tôn giá nên tự thúc thủ chịu trói, trước mặt bảo chủ lão phu còn nói đỡ cho tôn giá vài lời.

Bạch y quái nhân cười nhẹ nói:

- Người nói quả thật còn hay hơn hát. Khưu Kính Nhân! nhìn cho kỹ,

đây là điều người thấy được sau cùng ở dương thế đó!

Vừa nói hai tay hắn từ từ đưa lên, chiếc túi vải cũng từ từ được kéo lên....

Quỷ Ảnh Tử Khuru Kính Nhân ngay trong lúc ngưng tụ tinh thần nhìn rõ bản lai diện mục của đối phương, bất giác lão chấn động toàn thân buột miệng nói:

- Giải cho đồ lòng lang dạ sói, quả nhiên là....

Tiếng “là” vừa thoát khỏi miệng, đột nhiên biến thành một tiếng rú thê thảm, thân hình lão bổ tới trước, song chưởng đẩy ra.

Bạch y quái nhân hừ lạnh một tiếng, lách nhẹ người tránh được chiêu lôi đình tuyệt mạng của đối phương, xoay người vung chưởng ấn lên “linh đài” huyết của đối phương.

“Bùng” một tiếng, thân hình cao lớn vạm vỡ của Khuru Kính Nhân như điều đứt dây văng ra xa hơn năm trượng, sau khi rơi xuống mặt tuyết còn lăn thêm năm sáu vòng nữa mới nằm im bất động.

Bạch y quái nhân như u linh lướt tới bên thi thể Khuru Kính Nhân đưa tay bắt mạch, sau khi xác định đối phương quả đã chết hắn mới cất một tiếng cười trầm lạnh lạnh bầm một mình:

- Khuru Kính Nhân, không phải ta quá ác độc vô tình, chỉ trách người không nên khám phá ra hành tung của ta....

Chưa dứt lời bỗng hắn đột nhiên quay người lại....

Mười trượng ngoài đã xuất hiện một bóng xám, nhanh như một mũi tên xẹt tới, thân hình chưa tới đã quát lớn:

- Tặc tử, nằm xuống cho ta!

Một luồng kinh phong di sơn đảo hải chụp xuống đầu bạch y quái nhân.

Bạch y quái nhân cười lạnh một tiếng song chưởng tề phi:

- Chưa hẳn!

“Bùng” một tiếng nổ long trời, cuồng phong dây bốn phía tuyết bay mịt trời, bạch y quái nhân mượn chấn lực tung người ra xa hơn mười trượng, thân hình nhô lên thụp xuống mấy cái đã biến mất trong bóng đêm.

Còn bóng người áo xám sau khi giao chưởng với đối phương lui luôn ba bước mới giữ được thăng bằng.

Chỉ thấy hồ mục trợn ngược, chòm râu không ngớt rung động, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn theo hướng bạch y quái nhân mắt hút, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói:

- Ta già rồi sao? Ta già rồi sao?....

Dưới ánh sáng từ mặt tuyết hắt lên, chỉ thấy mặt lão tử trắng rằm, đôi mắt lóng lánh hữu thần, thân hình cao lớn, chòm râu trắng xóa buông dài trước ngực, áo bào xám bay phàn phật trong gió lạnh.

Lão là ai? Lão chính là Kim Thang Bảo bảo chủ, được võ lâm đồng đạo bảy tỉnh phía nam cung kính gọi là “Thiết lão”, Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành.

Lão nói một hồi câu “ta già rồi sao?” sau đó hồ mục ngán lệ, quay nhìn thi hài nằm dài dưới đất của Quỷ Ảnh Tử Khuru Kính Nhân, giọng thống khổ vô ngần nói:

- Lão hữu! Người yên tâm ra đi, món nợ máu này tự tay lão phu sẽ đòi lại cho người!

Liền đó hai bóng người tựa như hai luồng khói đã đến bên Thiết lão, đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn và tổng quản Hứa Trọng Lương. Vân Trung Nhạn thân hình chưa dừng lại đã phục xuống ôm Thiết lão hỏi:

- Phụ thân! Đã xảy ra việc gì?

Hứa Trọng Lương cũng đồng thời hỏi tiếp:

- Bảo chủ.... ạ! Khuru hộ pháp....

Chưa nói hết lời cũng vội ngồi xuống quan sát thi thể của Quỷ Ảnh Tử Khuru Kính Nhân.

Một lúc sau Vân Trung Nhạn nghiêng răng nói:

- Tặc tử ác độc!

Hứa Trọng Lương dường như cũng đồng thời với Vân Trung Nhạn đứng dậy nhìn Thiết lão hỏi:

- Bảo chủ nhìn thấy tên tặc tử ấy?

Thiết lão thở dài nói:

- Có thấy, thậm chí cùng lão phu giao thủ một chưởng.

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Phụ thân, tên tặc tử đó thế nào?

Thiết lão nói:

- Là một quái nhân toàn thân mặc đồ trắng, thân hình cao gầy, hấn che mặt.

Vân Trung Nhạn nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Hứa huynh, hai ta chia nhau truy tìm!

Thiết lão khoát tay nói:

- Vô dụng, giờ này địch nhân đã đi xa hơn chục dặm rồi.

Dừng lại một chút, lão quay nhìn Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, với cái chết của Khuru hộ pháp ngươi có kiến giải gì?

Hứa Trọng Lương trầm ngâm:

- Hiện trường không có vết tích ác đấu, rõ ràng Khuru hộ pháp táng mạng dưới một chiêu của đối phương. Nhưng với võ công của Khuru hộ pháp mà luận, kẻ có thể một chiêu giết chết Khuru hộ pháp trong giang hồ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng theo thuộc hạ quan

sát thấy cái chết của Khưu hộ pháp dường như không phải do công lực thua kém đối phương.

Nói đến đây hẳn quay nhìn Vân Trung Nhạn tiếp:

- Nhị công tử trí tuệ như biển, lúc này kiểm nghiệm di thể của Khưu hộ pháp chắc cũng phát hiện ra điều gì.

Lúc này nhân viên phụ trách trực đêm của Kim Thang Bảo nghe động lực tục kéo đến, có tới bốn chục người, nhưng nhìn thấy các nhân vật đầu não trong bảo đang thảo luận tình hình nên ngoài một vị Tứ tinh hộ pháp khác, Thang Chấn, có trách nhiệm tổng tuần đêm nay, lảng lảng đến gần bảo chủ chịu tội, ngoài ra đều đứng xa xa, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Vân Trung Nhạn thấy Hứa Trọng Lương hỏi đến ý kiến mình bất giác hơi trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:

- Hứa huynh quả là cao kiến, tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy, đồng thời tiểu đệ cũng nhận thấy Khưu hộ pháp võ công không những không thấp hơn đối phương mà dường như còn biết được một ít bí mật của đối phương, nếu không có gì kẻ địch không bỏ đi cho xong, lại nghĩ trăm phương nghìn kế giết người diệt khẩu.

Thiết lão cùng Hứa Trọng Lương đều gật đầu đồng ý kiến giải của nhị công tử cực kỳ có giá trị.

Hứa Trọng Lương nhìn Vân Trung Nhạn hỏi:

- Nhị công tử quả là cao kiến, nhưng công tử nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” dường như có thâm ý gì khác?

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Hai tiếng “cao kiến” tiểu đệ không dám nhận, chẳng qua tiểu đệ lấy việc luận việc, đưa ngu ý để Hứa huynh tham khảo hầu phá án.

Hứa Trọng Lương nói:

- Nhị công tử bắt tất khách khí, xin cứ nói ra.

Vân Trung Nhạn trầm ngâm:

- Địch nhân biết rõ võ công của Khưu hộ pháp không thấp hơn hẳn, nhưng nhất định giết người diệt khẩu, nếu cứ chọn đường quyết đấu thông thường không những không nắm chắc phần thắng, lại còn làm kinh động đến những người trực đêm, bởi vậy buộc hẳn phải vận dụng tâm cơ, nhân lúc Khưu hộ pháp không kịp phòng bị, đột ngột hạ độc thủ ám toán, sau đó bồi thêm một chưởng trí mạng....

Quả nhiên nhị công tử Vân Trung Nhạn không hổ với lời khen của Hứa Trọng Lương “trí tuệ như biển” phân tích hợp tình hợp lý như chính mắt nhìn thấy vậy, bởi vì trên thực tế bạch y quái nhân lợi dụng lúc giờ bao vải trên đầu ra nhân lúc đối phương đang chú mục nhìn diện mạo của hắn, trong lúc vừa kinh hãi vừa cuồng nộ vì phát hiện ấy mà hơi sơ suất trong phòng bị, thế là hắn đã lẳng lặng bất giác phát động hai ống độc châm ẩn tàng trong ống tay áo, chỉ có như vậy mới dễ dàng lấy mạng một cao thủ võ công không thấp hơn mình được!

Vân Trung Nhạn phân tích một hơi làm cho Thiết lão với Hứa Trọng Lương gật đầu liên liền, không ngớt tán thưởng.

Nhưng Vân Trung Nhạn không lộ chút kiêu ngạo nào, tiếp tục nói:

- Đây chẳng qua là lời suy đoán của tiểu đệ, nhưng căn cứ vào độc châm và dấu chưởng còn lưu lại trên di thể của Khưu hộ pháp cũng đủ chứng tỏ không sai sự thật bao nhiêu, nhưng với lịch duyệt phong phú của Khưu hộ pháp, không phải dễ dàng để đối phương ám toán, nên tiểu đệ mới nói “nghĩ trăm phương nghìn kế” mới được như nguyện có điều không biết tặc tử dùng quỷ kế gì khiến Khưu hộ pháp mắc mưu hắn mà thôi.

Hứa Trọng Lương đang định tán thưởng Vân Trung Nhạn vài lời, Thiết lão đã quay sang người phiên trực tổng tuần đêm nay, Tứ tinh hộ pháp Thang Chấn nói:

- Thanh huynh, xin phái người khiêng di thể của Khưu hộ pháp về bảo, những người phụ trách trực đêm cũng mau chóng trở về, mọi việc chờ ngày mai giải quyết.

Thang Trấn lãnh mệnh ra đi, thoáng chốc đương trường chỉ còn lại Thiết lão, Vân Trung Nhạn và Hứa Trọng Lương ba người.

Thiết lão thần thái ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết tung bay rợp trời, chẳng nói chẳng rằng cũng không buồn động đậy, chỉ thấy chiếc trường bào màu xám của lão tung bay phấp phật trong gió lạnh.

Thật lâu sau mới nghe lão thở dài u oán, thu mục quang lại quay đầu nhìn Hứa Trọng Lương chau mày nói:

- Bản bảo nội ưu ngoại hoạn đã bắt đầu manh nha, Trọng Lương, trong tình cảnh này ngươi không nhẫn tâm bỏ ta mà đi chứ?

Hứa Trọng Lương vẻ mặt sầu muộn cung kính nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ thân mang ân tri hộ của bảo chủ, dù tan xương nát thịt cũng phải đáp đền, nhưng hay tin lão mẫu bị bắt thì như lửa đốt, lúc này thân tâm đã loạn, nếu cưỡng lưu lại nơi này đối với bản bảo cũng không ích lợi gì, mong bảo chủ niệm tình lượng thứ.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa thuộc hạ tiến cử tể hữu Tống Thiên Hành, bất luận về phương diện nào cũng đều cao minh hơn thuộc hạ rất nhiều. Bảo chủ mất Hứa Trọng Lương mà được một võ lâm hãn hữu kỳ tài khác, cái mất, cái được không cần nói cũng thấy rõ....

Thiết lão giơ tay ngắt lời Hứa Trọng Lương nói:

- Trọng Lương, người mà người tiến cử đương nhiên lão khiếu yên tâm vô cùng, nhưng cho dù lão khiếu có ích kỷ tới đâu cũng không thể để người mang thêm tội bất hiếu, ý của lão khiếu bất quá muốn người hoãn ngày khởi hành lại, chờ lệnh hữu Tổng đại hiệp đến đây rồi hãy đi.

Hứa Trọng Lương lắc đầu nói:

- Bảo chủ thánh minh, tâm trạng của thuộc hạ lúc này quả đã rối loạn, chỉ hận không có cánh được để bay đến bên lão mẫu, bởi vì.. bởi vì....

Hứa Trọng Lương “bởi vì” cả buổi vẫn không nói được bởi vì cái gì.

Thiệt lão tựa như cảm thấy áy náy không yên, thở dài nói:

- Trọng Lương, người không cần phải nói nữa, thôi, cứ theo ý của người mà làm vậy.

Hứa Trọng Lương tựa như cất được gánh nặng, cung thân nói:

- Đa tạ ân đức bảo chủ, như vậy sáng mai thuộc hạ không đến bái tạ bảo chủ nữa.

Thiệt lão gật đầu nhẹ nhẹ nói:

- Nhận nhi, người thay ta đưa Hứa đại huynh về bảo trước, phụ thân muốn ở đây yên tĩnh để suy nghĩ một lúc.

Vân Trung Nhận đáp ứng:

- Phụ thân, người.... cũng nên về....

Thiệt lão trầm tư không nói:

Hứa Trọng Lương đưa mắt ra hiệu Vân Trung Nhận không nên nói nữa, nhưng chàng lại thành khẩn nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ trước lúc lâm biệt có lời ngu muội muốn nói, mong bảo chủ đặc biệt lưu ý.

Đang trầm tư bỗng Thiệt lão hơi giật mình nhìn lên hỏi:

- Việc gì?

Hứa Trọng Lương thần thái nghiêm trang nói:

- Xin bảo chủ gia tâm lưu ý sự an toàn của đại công tử.

Thiết lão gật gật đầu nói:

- Đa tạ lời nhắc nhở của người.

Quay sang Vân Trung Nhận, ánh mắt lão đột nhiên trở nên uy nghiêm khác thường nói:

- Nhận nhi, dùng cách nhanh nhất lập tức triệu tam đệ của người về bảo, đồng thời truyền lệnh chấp pháp đường, đặc biệt chú ý sự an toàn của tên súc sinh to gan ấy, có gì sơ thất thì đừng đến gặp ta nữa! Được rồi, các người về đi.

Vân Trung Nhận cung thân lãnh mệnh, rồi cùng Hứa Trọng Lương song song hành lễ cáo lui, tức tốc phi thân về bảo.

Thiết lão nhìn theo hai người đi khuất bóng, thở dài một tiếng rồi đội tuyết giẫm sương từng bước chậm rãi bước về phía cánh rừng.

Bước chân của lão cực kỳ nặng nề, thân hình cũng run lên khe khẽ, một đời quái kiệt, bốn ba sóng gió giang hồ, lúc này dường như mang tâm sự nặng nề, chỉ qua một đêm lão như già đi đến hai mươi tuổi....

Trời sáng, ánh dương quan vừa soi rọi xuống vạn vật, cửa lớn của Kim Thang Bảo mở ra, Hứa Trọng Lương trong bộ nho phục pháp phới cưỡi trên lưng con thiên lý mã, đạp tuyết đi ra.

Tiếp theo là một cỗ xe song mã trang trí cực kỳ hoa lệ, chiếc xe che kín mít bên ngoài không biết bên trong là nhân vật như thế nào, nhưng với dáng của cỗ xe cũng có thể đoán được người ngồi trong xe phải là nhân vật trọng yếu của bảo.

Cỗ xe hào hoa và thần bí ấy sau khi ra khỏi Kim Thang Bảo, vòng

qua Linh Nham Đài, dọc theo quan đạo quanh hồ, đi qua Vô Tích, Vũ Tấn, trực chỉ hướng tây bắc bên hành.

Xe đi chậm rãi tựa như không có việc gì gấp gáp, nhưng chỉ với một điểm khởi hành cực sớm, đội tuyết mà đi có thể suy đoán được ắt phải có sứ mệnh di quan trọng lắm.

Đến trưa ngày thứ tư cỗ xe ngựa vừa hoa lệ vừa thần bí ấy mới đến Kim Lăng.

Từ Thái Hồ đến Kim Lăng, dường như không cần đến một khoảng thời gian nhiều như vậy, nhưng cỗ xe đã đi mất ba ngày rưỡi, không lẽ dọc đường đã gặp phải việc gì làm trễ hành trình chăng?

A! phải rồi! Xung quanh cỗ xe hoa lệ ấy có vết rách lỗ chỗ, còn nữa, tên xa phu ăn mặt hào hoa khí phái bất phàm tựa như cũng không bình thường, trên chiếc áo khoác da chồn thấy có vết máu lấm tẩm. Xe ra dọc đường chắc gặp phải sự cố gì rồi.

Nhưng kẻ nào? Kẻ nào gan lớn hơn trời dám tập kích người của Kim Thang Bảo? Mục đích của chúng là gì? Thật khiến người ta khó hiểu! Cỗ xe theo Cao Kiêu môn nhập thành, qua Quang Hoa môn, qua Chu Tước kiêu, dọc theo bờ đông Tần Hoài mà thẳng lên hướng bắc, dừng trước cửa “Thiết Ký” tiền trang.

Thái Hồ thì tuyết bay đầy trời, nhưng ở Kim Lăng thì vàng thái dương rực rỡ trên cao tỏa ánh quang ấm áp.

Tên phổ kỵ đang đứng tấm nắn ở trước cửa Thiết Ký tiền trang thấy xe dừng trước mặt, ngẩng đầu nhìn lên bất giác chấn động toàn thân vội vàng hướng về tên xa phu cung thân hành lễ, lắp bắp:

- Hoàng.... Hoàng lão gia.... người....

Hắn chưa dứt lời, rờ xe vén lên, gương mặt thần thái cực kỳ nghiêm nghị của nhị công tử Vân Trung Nhận hiện ra, tiếp theo là tứ tiểu thư

Vân Trung Phụng, mình mặc kinh trang, tiêu dung ngọc cốt, nổi gót bước xuống xe.

Tên phổ ký đờ lưởi đứng chết đięng không nói được tiếng nào, tên xa phụ người được xưng là “Hoàng lão gia” trầm giọng quát:

- Lý ngũ, còn chưa mau mau thông báo Mao chưởng quản.

Lý ngũ như vừa tỉnh cơn mê, lật đặt cung thân thi lễ, quay người chạy biến vào bên trong.

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng song song bước vào đại môn, “Hoàng lão gia” cũng nổi gót theo sau tiến vào.

Đừng tưởng Thiết Ký tiền trang bên ngoài vẻ lụp xụp mà xem thường, bên trong bày trí cực kỳ sang trọng, có thể sánh ngang với biệt phủ của cung quan.

Ba người vừa bước vào bên trong đã thấy một thanh y trung niên văn sĩ đã bước tới, từ xa xa đã cung thân hành lễ:

- Tham kiến nhị công tử, tứ tiểu thư.

Vân Trung Nhạn dừng bước gật đầu nói:

- Mao huynh, lập tức cho người sửa lại cỗ xe trước cổng, đồng thời chuẩn bị thêm một đôi song mã nữa, bản tọa chỉ dừng chân nghỉ ngơi một thời gian rồi đi.

Thì ra vị “Mao huynh” này chính là chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang.

Thiết Ký tiền trang với “Chấn Uy” tiêu cụt vốn là đại nghiệp của Vân gia, vị “Mao huynh” này tuổi còn trẻ, lại một mình quản lý cả một tiền trang, đủ thấy nhân vật này không phải tầm thường.

Mao chưởng quỹ dạ lớn lãnh mạng. Vân Trung Nhạn nói xong lập tức tiếp tục cất bước.

Mao chưởng quỹ thần sắc biến đổi, đưa mắt nhìn theo ba người

quẹo sang một dãy hành khác lập tức như nhớ ra điều gì lớn tiếng gọi:

- Nhị công tử....

Vân Trung Nhạn dừng bước quay người lại hỏi:

- Có việc gì?

Mao chưởng quỹ bước gấp tới trước mặt Vân Trung Nhạn hạ giọng nói:

- Mao Tử Kỳ có việc cần bẩm báo.

Vân Trung Nhạn chau mày:

- Nói ngắn gọn thôi.

Mao Tử Kỳ đáp:

- Dạ, lúc nãy lão bảo chủ có cho bồ câu đưa thư....

Vân Trung Nhạn hơi biến sắc, ngắt lời:

- Lão bảo chủ có điều chi chỉ thị?

Mao Tử Kỳ nói:

- Dạ chỉ nói Hứa tổng quản trên đường đi bị phục kích tử vong....

Mao Tử Kỳ chưa dứt lời, ba người nghe đồng loạt lên kinh hãi.

Vân Trung Nhạn song mục lóe tinh quang, nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn thật thâm độc!

Mao Tử Kỳ nói tiếp:

- Bẩm nhị công tử, còn nữa, chuyển trọng tiêu do Chấn Uy tiêu cục hộ tống bị cướp, hộ tiêu tiêu sư một chết một trọng thương, tổng tiêu sư.... tam công tử cũng khó thoát khỏi....

Quả là nhà đột gặp lúc trời mưa, xem ra Kim Thang Bảo đã đến hồi mặt vận!

Những tin tức bất hạnh này khiến gương mặt biến thành xanh xám của Vân Trung Nhạn hiện lên một vàng sát khí, song mục phát xạ

những tia sáng rợn người nhưng chàng chỉ cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

Còn Vân Trung Phụng má phấn tái nhợt, song mục cũng trở nên oai nghiêm lạ, nhưng thân hình nàng khẽ run run.

Mao Tử Kỳ nhìn thần thái oai nghiêm của nhị vị thiếu chủ bất giác không rét mà run, hít một hơi chân khí, lấy lại can đảm nói:

- Chỉ dụ của lão nhân gia còn nói, nhị công tử, tứ tiểu thư giải quyết việc xong lập tức trở về bảo phục mệnh!

Vân Trung Nhạn thu thần quang lại thở dài nói:

- Được rồi, ta biết!

“Kê Minh Tự” nằm ở phía đông Huyền Vũ Sơn cách bắc thành Kim Lăng khoảng bảy dặm. Nguyên là “Đồng Thái Tự” thời Lục triều Lương đại. Đến thời Hồng Vũ đổi thành Kê Minh Tự, hai bên tả hữu viết “Đại Thiên Thế Giới, Bất Nhị Pháp Môn”, nét bút cứng cỏi hùng vĩ nhất định là thủ bút của danh gia.

Chùa nhỏ, chỉ có tiền hậu hai dãy, tuy nhiên hương hỏa không lúc nào tàn.

Sau chùa có “Hát Mộng Lâu” là một chỗ ngắm cảnh tuyệt hảo, từ đây nhìn về phía tây, Trường Giang lấp lánh xa xa, bình nguyên xanh mát ngút ngàn khiến người ngắm cảnh tiêu tan dục niệm.

Trời đã hoàng hôn.

Bên ngoài Kê Minh Tự hai cỗ xe song mã phi tới như bay.

Hai cỗ xe dừng lại, Vân Trung Nhạn với Vân Trung Phụng rời xe chậm rãi bước vào sơn môn.

Vân Trung Nhạn cùng tri khách tăng trao đổi mấy câu, tri khách tăng lập tức dẫn lộ, ba người đi ra Hát Mộng Lâu, dừng lại trước cửa tịnh thất ở mé tây.

Trong tĩnh thất vọng ra tiếng đọc sách sang sảng, thì ra người ấy đang đọc thiên “Thu Thủy” trong Nam Hoa kinh của Trang Tử.

Trên tòa lầu cao cao, trong căn phòng yên tĩnh đối mặt với ánh tịch dương đỏ ối, Trường Giang lấp lánh giát bạc, lại đọc danh tác của cổ nhân, cảnh ấy tình ấy thật thoát tục không vương chút khói bụi trần gian. Chỉ nội một điểm này thôi thì tâm trường, khí độ, tư tưởng của chủ nhân tĩnh thất không cần nói cũng có thể biết được.

Tri khách tăng gõ nhẹ lên cánh cửa tĩnh thất ba lượt.

Tiếng đọc sách trong tĩnh thất chợt im lặng, cửa phòng mở ra, một đứa bé trai độ mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú xuất hiện giữa cửa, đôi mắt to đen lay láy lướt qua ba người đứng bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên mặt tri khách tăng. Giọng trong trẻo có phần ngạc nhiên hỏi:

- Đại hòa thượng, nhị vị này là....

Tri khách tăng chấp tay hành lễ nói:

- Hai vị quý khách đây cầu kiến Tổng công tử.

Đứa bé đưa mắt nhìn lại huynh muội Vân gia một lần nữa, mới cất tiếng nói:

- Được, chư vị chờ cho một lát.

Tĩnh thất này có ba gian, bên ngoài là một thư phòng, kiêm luôn khách sảnh, bày trí giản dị mà văn nhã, có đủ cầm, kỳ, thi, họa, tuy đứng bên ngoài nhưng vẫn cảm thấy được cái không khí trong nhà. Thanh tao, thoát tục của căn phòng.

Tiếp sau đó một thanh niên văn sĩ mình mặc thanh y, đầu chít khăn thư sinh, từ bên trong thư thái chậm chậm bước ra.

Chỉ thấy chàng tuổi trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy, mày kiếm chạy dài vào hai bên thái dương, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, môi tở

thoa sỡn, sắc mặt hồng hào, thể chất vừa mềm mại vừa tráng kiện, dáng người dong dỏng cao, thần thái phiêu dật.

Vân Trung Nhạn trước nay vẫn tự thị là người tướng mạo phong lưu bậc nhất, giờ thấy đối phương bất giác cũng phải khen thẳm. Đến cả Vân Trung Phụng bình thường coi nam nhận như cỏ rác, ánh mắt vừa chạm phải đối phương bất giác tim đập rộn ràng, trên đôi má không biết từ đâu bỗng hiện đến hai mảng mây hồng.

Thanh y vẫn sĩ đứng giữa cửa phòng như ngọc thụ trước gió, mục quang lướt nhẹ qua phía huynh muội Vân thị, miệng mỉm một nụ cười nói:

- Vị nào cần gặp Tống Thiên Hành?

Vân Trung Nhạn bối rối mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ Vân Trung Nhạn, cùng xá muội Vân Trung Phụng mạo muội cầu kiến Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nghe nói, trên gương mặt một thoáng kinh ngạc lướt qua, mày kiếm hơi cau lại, miệng vẫn nở một nụ cười nói:

- Ồ! Thì ra là hiệp giá của Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư, thật là rồng đến nhà tôm, Tống Thiên Hành thật vạn hạnh, vạn hạnh.

Tiếp theo đưa tay chỉ vào trong phòng khách sáo:

- Mời! Mời!

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng theo sau Tống Thiên Hành vào trong thư phòng, tri khách tặng hành lễ cáo lui.

Song phương phân chủ khách ngồi xuống, đưa bé dầy lên ba chung trà, rồi kéo ghế ngồi xuống một bên, song mục cứ chăm chăm nhìn cử chỉ của huynh muội Vân gia.

Vân Trung Nhạn nhấp một ngụm trà nhìn đưa bé rồi chuyển sang nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tổng đại hiệp, vị tiểu ca này là lệnh cao túc (đệ tử)?
- Không, đây là tiểu sư đệ Hổ nhi, niên ấu vô tri, xin nhị vị đừng chê cười.

Chuyển mắt nhìn qua Hổ nhi nói:

- Sư đệ còn chưa ra mắt Vân nhị công tử và Vân tứ tiểu thư.

Hổ nhi đứng dậy hành lễ nói:

- Hổ nhi ra mắt nhị công tử, tứ tiểu thư.

Thái độ của hắn nghiêm nghị, hành động ngay ngắn, khiến Vân gia huynh muội không khỏi phục thâm.

Vân Trung Nhạ mỉm cười hỏi:

- Hổ nhi lão đệ năm nay bao nhiêu tuổi rồi?
- Tại hạ năm nay mười lăm tuổi.
- Lão đệ tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh chắc cũng học được nhiều?

Hổ nhi tỉnh như không:

- Không nhiều, sư huynh nói tại hạ tuổi còn nhỏ, tối kỵ tham đa bất hóa!

Ừa, sao việc luyện võ lại chi đến sư huynh làm vậy?

Sắc mặt Vân Trung Nhạ ngạc nhiên chưa biết Tổng Thiên Hành đã đỡ lời:

- Võ công của Hổ nhi sư đệ do Tổng Thiên Hành thay sư phụ truyền dạy.

Tổng Thiên Hành đột ngột đổi giọng nhìn Vân Trung Nhạ hỏi:

- Vân nhị công tử, Vân tứ tiểu thư hiệp giá quang lâm không biết có điều chi chỉ giáo?

Vân Trung Nhạ thu ngay nét cười nói:

- Tổng đại hiệp....

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời đối phương:

- Nhị công tử, Tổng Thiên Hành đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, đối với giang hồ đồng đạo chẳng chút công lao, hai tiếng “đại hiệp” thật không dám nhận, xin nhị công tử lượng thứ.

Vân Trung Nhạ mỉm cười chữa thẹn:

- Tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh, tạm thời dùng chữ “tiên sinh” tôn kính các hạ!

Tổng Thiên Hành nhếch mép, một nét cười khó hiểu thoáng qua nét mặt, nói:

- Tổng Thiên Hành được giang hồ đồng đạo yêu mến, nguyên có ngoại hiệu “Hảo Hảo tiên sinh”, nhị công tử dùng hai tiếng “tiên sinh” tại hạ không dám phản đối.

Vân Trung Nhạ mỉm cười nói:

- Huynh muội tại hạ mạo muội đến đây quấy rối thanh tu của Tổng tiên sinh, trong lòng đã thấy bất an, nhưng quả thật lần này đến đây có mấy lời mạo muội muốn nói, nếu có điều chi đường đột, xin Tổng tiên sinh niệm tình giang hồ đồng đạo lượng thứ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nhị công tử có điều chi chỉ giáo, Tổng Thiên Hành rửa tay cung hầu.

Vân Trung Nhạ mỉm cười:

- Tại hạ miệng lưỡi vụng về, nói ra sợ có điều thất thổ, xá muội khẩu thiệt anh linh, được tiếng là “Nữ Tô Tần”, nên đến đây phải nhờ đến xá muội thay thế.

Dứt lời quay sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ muội, muội nói đi!

Vân Trung Phụng hơi cau đôi mày liễu, mỹ mục thoáng hiện một tia nhìn khó hiểu, nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành cất giọng trong

trẻ nói:

- Tống tiên sinh, gia huynh đã nói như vậy, xin lượng thứ tiểu nữ đường đột.

Tống Thiên Hành vừa hiểu kỳ vừa khó hiểu, gật đầu nói:

- Xin tứ tiểu thư chỉ giáo.

Vân Trung Phụng nghiêm nghị nói:

- Tống tiên sinh hiện là nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt, nhưng trước nay vẫn chưa có ý xuất thế, cứ ẩn cư một nơi sơn thủy hữu tình, hơn nữa tiên sinh có nói trước, coi thường danh lợi, không muốn dương danh giang hồ, bởi vậy tiểu nữ thật không dám nói thẳng.

Khai môn kim sơn, lời lẽ sắc bén, xem không hổ với ba chữ “Nữ Tô Tần”.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tứ tiểu thư nói như vậy chỉ sợ sai đối tượng rồi.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiên sinh nói vậy là sao?

- Lúc này Tống Thiên Hành cũng đã nói qua, đọc sách luyện kiếm lưỡng diện bất thành, làm gì có “nhất thế kỳ tài” với “võ công siêu tuyệt”? Trước mắt bởi không có sở cư thân phải ẩn thân ở nhờ chốn thiền môn, nào dám nói tới chuyện ẩn cư chốn sơn thủy hữu tình.

Vân Trung Phụng mỉm một nụ cười mê hồn nói:

- Tống tiên sinh nhất đại kỳ tài, làm sao lại thốt ra lời không thật lòng như vậy.

- Tứ tiểu thư dựa vào đâu mà đoán định như vậy?

- Phải chăng Tống tiên sinh nói những lời nói lúc này đều xuất phát tự tâm, không một lời sai?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư nói như vậy, chắc có căn cứ vững chắc?

Vân Trung Phụng buông gọn:

- Đương nhiên!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Lấy gì làm chứng?

- Thời cơ đến lập tức đưa ra nhờ Tổng tiên sinh chỉ giáo.

- Nhưng Tổng Thiên Hành có thể lập tức đưa ra lời phản bác những lời của tứ tiểu thư nói lúc nãy.

Vân Trung Phụng nhướn đôi mày liễu:

- Tiểu nữ hầu nghe lời cao luận.

Song mục Tổng Thiên Hành thoáng hiện tia sáng lạ lùng, nhếch mép cười nhẹ nói:

- Chắc tứ tiểu thư cũng biết qua lai lịch của mỹ hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” của Tổng Thiên Hành này?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Không sai, có nghe các nhân vật giang hồ nói qua.

Tổng Thiên Hành vụt nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy thì đủ rồi, Tổng Thiên Hành này lấy muôn vạn khổ ải, vô biên khuất nhục đổi lấy tước hiệu đàm tiếu của đồng đạo giang hồ “Hảo Hảo tiên sinh”. Nếu Tổng Thiên Hành này quả là “nhất thế kỳ tài, võ công siêu tuyệt” thì có gì im hơi lặng tiếng chịu khuất nhục bấy lâu nay mà không có chút hành động nào để thanh minh với võ lâm đồng đạo?

Vân Trung Phụng đảo mắt một vòng, cười tươi:

- Đó chính là chỗ cao minh của Tổng tiên sinh vậy!

Hơi ngừng lời một chút, làn thu ba thăm thăm của nàng nhìn sâu vào

mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Theo chỗ tiểu nữ biết được, Hoài Âm Hầu Hàn Tín cũng từng chịu qua cái nhục lòn tròn giữa chợ, nhưng công tích vĩ đại của người cũng không vì thế mà không có!

Đôi mắt của Tống Thiên Hành chột tối lại:

- Tống Thiên Hành là người thường nào dám sánh ngang với bậc tiên hiền!

Vân Trung Phụng không chịu buông tha, mỉm cười tiếp:

- Tống tiên sinh sai rồi, tiểu nữ thiển cận xin có lời mạo muội, Hàn Tín đối với đại hán có công khai quốc, công tích này không thể phủ nhận, nhưng căn cứ vào cá tính mà luận, Hàn Tín là người yếu mềm, thiếu quả đoán, chưa đủ khí khái của bậc đại trượng phu, đến lúc mất mạng ở “Vị Ương Cung” mới nói câu “hối hận vì không nghe lời can gián của Văn Thông”, thử hỏi việc này lấy gì bù đắp nỗi?

Tống Thiên Hành giơ ngón tay cái lên, gật đầu tán thưởng:

- Cao luận! Cao luận! Tống Thiên Hành thành tâm bội phục!

Vân Trung Phụng mặt tỉnh bơ, cười nhẹ:

- Từ đó mà xét, tiểu nữ cho rằng người không đáng sánh chính là Hoài Âm Hầu Hàn Tín chứ không phải là Tống tiên sinh. Kỳ thực với tài hoa của Tống tiên sinh, không những dành một chức khanh chức tướng dễ như lấy đồ trong túi mà cả việc tranh ngôi hoàng đế cũng không khó....

Tống Thiên Hành mỉm cười xua tay kêu lên:

- Đủ rồi tứ tiểu thư, cứ coi như Tống Thiên Hành được như lời tứ tiểu thư nói đi, vậy thì chuyến đi này của hiền huynh muội chắc phải có việc đặc biệt quan trọng rồi.

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Tống tiên sinh cao minh như vậy chắc đã sớm nhìn thấu tâm trường của huynh muội tiểu nữ, tiểu nữ cũng xin nói thẳng không cần dấu giếm.

Hơi dừng lại một chút, mục quang vẫn chăm chú nhìn vào mắt Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Gia phụ ngưỡng mộ Tống tiên sinh đã lâu, sớm có ý thỉnh cầu Tống tiên sinh xuất thế, cùng sáng lập sự nghiệp kinh thiên động địa trong võ lâm. Nhưng hiềm một nỗi gần đây bản bảo biến cố liên miên, không thể tự thân thỉnh cầu, đành phái huynh muội tiểu nữ....

Tống Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, chuyện này đến đây chấm dứt, thịnh ý của lệnh tôn Tống Thiên Hành tâm lãnh, hiền huynh muội hồi bảo phục mệnh xin chuyển lời mong lệnh tôn lượng thứ!

Vân gia huynh muội nghe nói đồng thất sắc, Vân Trung Phụng ý hơi giận hỏi:

- Hà có gì Tống tiên sinh cự tuyệt thành ý của người ngàn dặm đến đây?

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Tống Thiên Hành quả có nỗi khổ tâm riêng, hơn nữa việc này không tiện báo cho người ngoài. Nhưng Tống Thiên Hành thành tâm báo cho hiền huynh muội Tống Thiên Hành không phải cố ý làm cao, đồng thời thịnh tình của lệnh tôn xin nguyện khắc cốt ghi tâm....

- Đêm đã muộn, nơi này cô lậu không tiện đãi khách, cũng không dám làm mất thời giờ vàng ngọc của hiền huynh muội nữa!

Vị “Hảo Hảo tiên sinh” này quả đã hạ lệnh trục khách.

Vân Trung Phụng nhìn Vân Trung Nhạn cười buồn nói:

- Nhị ca, tiểu muội vô năng không làm tròn sứ mạng, xem ra chỉ còn

cách đưa ra pháp bảo cuối cùng mà thôi.

Tổng Thiên Hành nghe nói kinh ngạc nghĩ thầm “lại còn pháp bảo cuối cùng” nữa. Vị “Nữ Tô Tần” này quả không phải đơn giản.

Vân Trung Nhận thò tay vào túi lấy ra một phong thư phong kín, hai tay đưa qua cho Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Xin Tổng tiên sinh đọc hết bức thư này rồi hãy hạ lệnh trục khách.

Tổng Thiên Hành tiếp lấy phong thư, mục quang vừa chạm vào bút tích ghi trên phong bì, bất giác thần sắc biến đổi, không kịp hỏi thêm câu nào, vội vàng xé phong bì rút ra một bức thư. Thấy bên trên dày đặc lối chữ hành thảo, viết như vậy:

Tử Nam hiền đệ!

Từ khi cách biệt ở Cổ Đô, thoát cái mà đã mấy mùa nóng lạnh. Ngu huynh cầu chúc đệ nghệ nghiệp tinh tiến, thân tâm vô ngại!

Ba năm trước đây ngu huynh dưới danh nghĩa Hứa Trọng Lương nhận lãnh chức tổng quản Kim Thang Bảo. Trong thời gian đó được Thiết lão hết lòng đãi ngộ, đồng sự kính vì, nên cũng dụng tâm sở học báo thâm ân của Thiết lão.

Không may hung tin truyền đến, gia mẫu bị Thúy Hoa Thành bắt làm con tin. Thúy Hoa Thành lấy tính mệnh gia mẫu uy hiếp ngu huynh.

Ngu huynh thân làm nhi tử, không còn cách chọn lựa nào khác, nhưng thân chịu ân tri ngộ của Thiết lão chưa báo đáp trong muôn một, lúc này Kim Thang Bảo ngoại họa nội phiền liên tục phát sinh, làm sao nhẫn tâm rũ áo ra đi?

Hiền đệ thân mang tuyệt học, trí tuệ siêu phàm, nếu chịu hạ thân nhận chức tổng quản Kim Thang Bảo không những có thể khẳng định tài nghệ, Kim Thang Bảo hưng thịnh cũng là một vận may cho võ lâm đồng đạo, dùng đó khắc chế thế lực tà ma, hơn nữa cũng làm

nhẹ bớt tội vô nghĩa hữu thủy vô chung của ngu huynh, nhất cử lưỡng tiện, cao ý của hiền đệ thế nào?

Ngu huynh tự lấy làm hổ thẹn, sở học kém xa tiên hiền Từ Nguyên Trực, khốn thay cảnh ngộ lại cùng Từ Nguyên Trực tương đồng. Còn hiền đệ tuy không phải là Gia Cát tiên sinh, nhưng sở học lại hơn xa Gia Cát Lượng, bởi Gia Cát Lượng không có được võ công cái thế như hiền đệ. Bởi vậy ngu huynh tuy không dám sánh với Từ Nguyên Trực nhưng cũng xin mượn tích “Nguyên Trực tẩu mã tiến Gia Cát”, xin hiền đệ nể mặt ngu huynh mà thành toàn cho!

Bản tánh gia mẫu chắc hiền đệ cũng rõ, tuy bị rơi vào tay tặc tử, nhưng hành động của ngu huynh không như sở nguyện của gia mẫu. Khốn thay lúc này ngu huynh tinh thần đã loạn, họa hay phúc xin phó thác trời xanh. Nhưng có điều khẳng định cho dù sau này có lọt vào tay tặc tử cũng quyết không hiến thân làm trâu ngựa cho chúng. Vài lời ai cáo hiền đệ.

Ngu huynh Từ Quân Lượng Tổng Thiên Hành đọc xong thở dài lắm lắm:

- Hiền huynh muội đã có mật thư của Từ quân, có gì không chịu đưa ra sớm, hà tất phải bày bố thiên la địa võng như vậy.

Vân Trung Nhạ mỉm cười:

- Thiển ý của tại hạ là không nên hành động ngu muội như vậy, ngặt vì xá muội từng nghe Từ đại hiệp nói Tổng tiên sinh thân như tiên hạc, coi thường danh lợi, nếu không có mật của Từ đại hiệp sợ mất công mà cầu không được hiền tài. Xá muội tự thị “Nữ Tô Tần” biện tài vô ngại, nhất định du thuyết một chuyến.

Nói đến đây chợt quay sang Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Mỹ hiệu “Nữ Tô Tần” của hiền muội không đứng vững nữa rồi.

Vân Trung Phụng liếc nhị ca một cái sắc sảo quát khẻ:

- Nhị ca sao nhiều lời lắm vậy?

Đôi mắt mỹ miều của nàng nhìn sâu vào mặt Tống Thiên Hành không giấu giếm tất cả ái mộ nói:

- Tống tiên sinh, nghe ý của tiên sinh lúc nãy, dường như đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ đại hiệp rồi?

Lúc này vàng kim ô đã trốn mất từ lâu, màn đêm đã phủ kín vạn vật.

Tống Thiên Hành bảo Hồ nhi lo đốt đèn lên, còn hai mắt chàng thì nhìn băng quơ vào khoảng trời đen lấp lánh ánh sao, lẩm bẩm như đáp lời của Vân Trung Phụng mà cũng như tự nói với lòng:

- Sinh ta ra là phụ mẫu, hiểu được ta chỉ có Từ Quân Lượng. Tình thế này ta không còn cách lựa chọn nào khác nữa rồi.

Ánh mắt chàng chuyển qua nhìn sâu vào mắt Vân Trung Phụng vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tứ tiểu thư, đại khái Tống Thiên Hành đã tiếp nhận lời thỉnh cầu của Từ Quân Lượng, tận lực vì Kim Thang Bảo, có điều không dám tiếp nhận chức tổng quản.

Vân Trung Phụng cố giữ giọng bình thường, nhưng ánh mắt không dấu được vẻ mừng rỡ nói:

- Ý của Tống tiên sinh là lấy danh nghĩa khách khanh hiệp trợ gia phụ?

Tống Thiên Hành đáp lời:

- Đúng vậy, như vậy hành động có thể thuận tiện hơn, bởi Tống Thiên Hành sống nhàn hạ đã quen không thích bị câu thúc.

Vân Trung Phụng đáp lời:

- Dù Tống tiên sinh tiếp nhận chức tổng quản của bản bảo, bản bảo cũng có lý nào câu thúc hành động của Tống tiên sinh.

Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Nhị ca không cần nói nhiều, không lẽ nhị ca còn chưa rõ, Tống tiên sinh tiếp nhận lời thỉnh cầu của ta chẳng qua là nhờ nể mặt Từ đại hiệp mà thôi.

Mỹ mục đảo một vòng nói tiếp:

- Nhị ca, sao còn chưa giao Kim Long Lệnh cho Tống tiên sinh.

Vân Trung Nhận lấy từ trong túi ra một miếng kim bài rộng một tấc, dài chừng ba tấc, bên trên khắc hình một con rồng giơ nanh múa vuốt, nét khắc sống động như thật, vẻ mặt nghiêm nghị giao cho Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, đây là lệnh phù tối thượng của bản bảo, có thể thay thế bảo chủ, xin giữ lấy hầu dùng về sau.

Tống Thiên Hành tiếp lấy lệnh phù, nhìn sơ qua một chút rồi cất vào trong túi nói:

- Được rồi, sự việc cứ quyết định như vậy, trước mắt Tống Thiên Hành muốn hiểu thêm tình hình của quý bảo, mong rằng hiền huynh muội chỉ giáo cho.

Vân Trung Nhận nói:

- Tống tiên sinh cứ hỏi, tại hạ nhất nhất trả lời.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm hỏi:

- Từ đại hiệp lấy tên giả Hứa Trọng Lương vào làm tổng quản của quý bảo, quý bảo có biết đó là nhân vật danh chấn giang hồ Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lương?

Vân Trung Nhận lập tức gật đầu xác nhận:

- Biết, có điều chỉ giới hạn trong mấy người, bảo chủ, mấy huynh muội tại hạ với bốn vị Tứ tinh hộ pháp mà thôi.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Tại sao Từ đại hiệp lại lấy tên giả đầu thân vào quý bảo? Tại sao đã ba năm rồi không rước Từ thái phu nhân vào quý bảo?

Vân Trung Nhạn đáp:

- Về nguyên nhân Từ đại hiệp dùng tên giả nhậm chức tổng quản bản bảo bởi Từ đại hiệp không chịu giải thích nên bản bảo không biết. Còn vấn đề thứ hai, tại hạ có thể phụng vào việc Từ thái phu nhân bị bắt cóc xảy ra, cùng ngay lúc trên đường đưa người về bản bảo.

Tổng Thiên Hành ồ lên một tiếng rồi trầm ngâm hỏi tiếp:

- Như vậy trong thư Từ đại hiệp có nói quý bảo đang gặp ngoại họa nội phiền, sự thực chuyện như thế nào?

Vân Trung Nhạn đáp:

- Việc này nói ra dài dòng, về chuyện “nội phiền” xin chờ về đến bản bảo sẽ kể rõ, bây giờ tại hạ lược thuật tình hình “ngoại họa” trước.... Nói đến đây, bỗng như chợt nhớ đến điều gì, thần sắc của Vân Trung Nhạn đột biến, chàng dừng lời chú mục nhìn Tổng Thiên Hành một lúc, sau mới lên tiếng:

- Tổng tiên sinh, tại hạ thật không phải, nói đến tình hình ngoại họa của bản bảo, trước tiên xin báo Tổng tiên sinh một tin bất hạnh.... Một nét biến đổi thoáng lướt qua gương mặt tuấn tú của Tổng Thiên Hành:

- Nhị công tử nói đến hai chữ “bất hạnh” không biết có phải chỉ đến cá nhân Tổng Thiên Hành?

Vân Trung Nhạn cười buồn:

- Hai chữ “bất hạnh” nói ở đây có thể chỉ cá nhân Tổng tiên sinh, cũng có thể nói cho toàn thể hiệp nghĩa đạo võ lâm.

Đôi mày kiếm của Tổng Thiên Hành càng nhíu chặt hơn:

- Nhị công tử nói vậy nghĩa là sao?

Vân Trung Nhạn đáp:

- Bởi vì Từ đại hiệp hôm trước đã bị mai phục, thân vong....

Tống Thiên Hành chấn động toàn thân, mục quang lóe lên tia sáng kinh người, kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Tiếp đó hai mắt chàng tối lại dường như thấp thoáng ánh lệ, giọng chàng trở nên thê lương:

- Nhị công tử, xin thuật rõ nội tình.

Vân Trung Nhạn lắc đầu:

- Nội tình tại hạ cũng không tường tận, vì tại hạ cũng mới biết được tin này khi tới Kim Lăng trưa nay.

Tống Thiên Hành cúi đầu không nói lời nào, Vân Trung Nhạn thở dài nói:

- Lúc Từ đại hiệp với tại hạ rời bảo với nhau chưa tới thời thân, giờ Từ đại hiệp đã ra người thiên cổ, huynh muội tại hạ trên đường đi cũng gặp điều bất trắc, nếu không phải nhờ dì nhân trợ thủ, hậu quả thật không dám tưởng tượng....

Tống Thiên Hành đột ngột ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi:

- Việc nhị công tử giữa đường bị phục kích xảy ra thế nào, xin tường thuật cho Tống Thiên Hành được rõ.

Vân Trung Nhạn hơi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Việc xảy ra lúc hoàng hôn hôm qua, địa điểm nơi bên cạnh một cánh rừng thưa cách Chấn Giang về phía tây mười dặm, đối phương tổng cộng tám người, tên nào tên nấy võ công cao cường, có thể xem là đệ nhất lưu cao thủ, lúc đó huynh muội tại hạ mỗi người địch ba, cố lắm cũng chỉ bảo vệ được mình, còn người đánh xe, Hoàng

đường chủ một mình địch hai, tình trạng thật nguy cấp vô cùng, nếu không có dị nhân ẩn thân trong bóng tối ra tay tương trợ chắc tệ huynh muội với Hoàng đường chủ ba người cũng đi theo Từ đại hiệp....

Tổng Thiên Hành nói:

- Cao nhân ẩn thân trong bóng tối ấy chung quy vẫn không thấy hiện thân?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 2

Oai Phục Ma Đầu

Vân Trung Nhận gật đầu:

- Phải, vị dị nhân ấy dùng thủ pháp kỳ tuyệt phóng ám khí giải vây cho bọn tại hạ. Sau đó, địch nhân phân ra chạy tứ phía, lúc ấy huynh muội tại hạ cố gắng bắt được một tên, chuẩn bị truy bắt thêm thì vị dị nhân ấy dùng truyền âm nhập mật nói “kẻ cùng đường không nên đuổi”, tại hạ thoáng chần chừ địch nhân đã biến mất hết, trong khi đó tên bị bắt cũng cắn bẻ chiếc răng giả chứa chất độc tự vận.

Thì ra là như vậy, thảo nào lúc bọn Vân Trung Nhận vào đến Thiết Ký tiền trang mặt người ngào người nấy đều trầm trọng khác thường, cả cỗ xe hoa lệ cũng thương tích lổ chỗ.

Tổng Thiên Hành thờ dài than:

- Nhị công tử đích thân giáp trận mà vẫn không nắm bắt được sợi dây nào để điều tra, xem ra thủ đoạn của đối phương quá tàn độc, lại hành động chu mật khác thường.

Vân Trung Nhận nghiêng răng nói:

- Không sai! Thủ đoạn của địch vừa bí mật vừa ác độc, có điều cho đến giờ phút này tại hạ vẫn chưa đoán ra được mục đích chính của đối phương là gì, đồng thời kẻ đầu não của đối phương có phải là kẻ đã bắt cóc Từ thái phu nhân; Thúy Hoa Thành, hay còn nhân vật nào khác.

Tổng Thiên Hành không trả lời, hỏi tiếp:

- Ngoại họa của quý bảo chỉ là những vụ vừa thuật ở trên?

Vân Trung Nhạn đáp lời:

- Không, hôm qua gia phụ cho bồ câu đưa thư đến bảo tam đệ của tại hạ bị cướp tiêu, tiêu sư hộ tiêu một chết một trọng thương, xá đệ cũng khó tránh khỏi, đồng thời ngay đêm trước ngày tại hạ rời bảo, một vị Tứ tinh hộ pháp bị giết một cách bí mật bên ngoài Kim Thang Bảo.

Tổng Thiên Hành nhíu cao đôi mày kiếm, nhìn Vân Trung Nhạ:

- Sự việc xảy ra dường như quá trùng hợp?

Vân Trung Nhạ gật đầu:

- Tổng tiên sinh anh minh, đây rõ ràng là địch nhân có kế hoạch sắp đặt sẵn.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Chuyến đi này của nhị công tử có phải thuộc về việc cơ mật của bảo?

Vân Trung Nhạ ứng tiếng xác nhận:

- Đúng vậy! Chuyến đi này của tại hạ ngoài gia phụ với huynh muội tại hạ, Hứa đại hiệp, chỉ có mười nhân vật cao cấp khác của bản bảo biết.

Gương mặt của Tổng Thiên Hành chợt như có một áng mây dị dạng lướt nhẹ qua.

Vân Trung Phụng đỡ lời:

- Phải chăng Tổng tiên sinh cho rằng bản bảo có nội giang tiềm phục?

Đôi mắt Tổng Thiên Hành hơi nhìn xuống, một lúc sau mục quang nhìn thẳng vào hai người nói:

- Nhị công tử, phải chăng quý bảo có nội giang tiềm phục, trước khi nắm rõ cái gọi là “nội phiền” của quý bảo thì chưa dám võ đoán, việc này chờ về đến quý bảo sẽ thương nghị.

Tổng Thiên Hành thông báo nhị công tử quyết định lúc nãy có chút thay đổi, từ giờ phút này trở đi, Tổng Thiên Hành chính thức tiếp nhận chức tổng quản Kim Thang Bảo....

Vân Trung Phụng không kiềm được lòng, mặt tươi như hoa chen lời:

- Vậy thì hay quá!

Tổng Thiên Hành hơi nhướng đôi mày kiếm, mắt chàng lóe lên một tia sáng kỳ dị, cất giọng như thép nói:

- Ta muốn đấu một phen với bọn ma đầu ác độc này!

Vân Trung Nhạ ôm quyền nói:

- Quyết định này của Tổng tiên sinh không những là cái may của Kim Thang Bảo mà còn là phúc của toàn thể võ lâm....

Tổng Thiên Hành lắc đầu cười nói:

- Nhị công tử xin đừng quá kỳ vọng vào Tổng Thiên Hành như vậy, nên biết lúc này đạo tiêu ma trượng, hơn nữa Tổng Thiên Hành không phải là siêu nhân, việc thành bại trong tương lai khó lòng đoán trước được. Bây giờ xin nhị công tử truyền bẩm lệnh tôn, dùng cách nhanh nhất đem tin Tổng Thiên Hành chính thức nhận chức tổng quản thông tri các cơ cấu của bản bảo cùng võ lâm đồng đạo. Nói đến đây mục quang bỗng chớp lên như điện, một thoáng cười lướt nhẹ trên môi:

- Với tư cách hiệu “vinh quang” Hảo Hảo tiên sinh của ta, làm như vậy không khỏi khiến cho bản bảo bị đồng đạo chê cười, nhưng việc này còn có thâm ý khác. Phản ứng của mọi người trong bảo thể nào chúng ta không cần lưu ý.

Vân Trung Nhạ mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, trước tiên làm đối phương đắc ý, bắt gia tâm giới bị quá là thượng sách của binh gia, tại hạ tin rằng gia phụ tất tán đồng kế này của Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành nhìn Vân Trung Nhạ một cái đầy ý nghĩa nói:

- Còn bản thân Tổng Thiên Hành sau khi nắm sơ lược tình hình các cơ sở của Kim Thang Bảo lập tức đi Từ Châu một chuyến.

Vân Trung Nhạ ngạc nhiên hỏi:

- Tổng tiên sinh có việc gì phải đi Từ Châu?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Tại hạ muốn đi Thúy Hoa Thành cứu Từ thái phu nhân trước.

Hơi ngừng một chút chàng không đợi đối phương mở lời đã tiếp lời nói:

- Nhị công tử và Tứ tiểu thư chắc chưa nghĩ ra rằng Tổng Thiên Hành thành linh thay đổi chủ ý, chính thức tiếp nhận chức tổng quản bản bảo hoàn toàn là do bị kích thích bởi tin dữ Từ đại hiệp thảm tử. Huynh muội Vân gia im lặng cúi đầu.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Tổng Thiên Hành với Từ đại hiệp huy tiếng là bằng hữu nhưng tình thâm hơn thủ túc.

Trong lúc Tổng Thiên Hành cùng đường không muốn sống nữa thì được Từ thái phu nhân coi như thân sinh chỉ từ mới có dũng khí sống đến ngày hôm nay. Giờ Từ đại hiệp đã thành người thiên cổ, Từ thái phu nhân lại bị cầm cố nơi sào ma huyết quỷ, Tổng Thiên Hành nếu không kịp thời ứng cứu làm sao an lòng được.

Vân Trung Phụng đưa tay vén mớ tóc xoắn trên trán, nhẹ gật đầu:

- Tổng tiên sinh người trung hậu, việc này đương nhiên nên làm trước.

Vân Trung Nhạn nói:

- Chuyến đi này của Tổng tiên sinh có thêm tùy tùng? Hay là bản bảo phái người tiếp trợ?

Tổng Thiên Hành lắc đầu cười nhẹ:

- Thịnh tình của nhị công tử Tổng Thiên Hành tâm lãnh, nhưng chuyến đi này cũng chưa đúng lúc động thủ với Thúy Hoa Thành, nên Tổng Thiên Hành đi một mình đủ rồi.

Dứt lời song mục mở lớn, tin quang như sao nhìn Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng cùng quyền cười nói:

- Tổng Thiên Hành đã nhận chức tổng quản của quý bảo đương nhiên phải theo tôn chỉ hành sự, chuyến đi này tuy gần như lộng quyền tự ý, nhưng việc bắt đắc dĩ, hơn nữa nhân cơ hội này dò xét thâm ý của Thúy Hoa Thành đối với bản bảo thế nào, kỳ thực là công tư lưỡng tiện, bởi vậy trước mặt bảo chủ mong nhị vị thay Tổng Thiên Hành nói tốt cho vài lời.

Vân Trung Nhạn, Vân Trung Phụng đồng thời mỉm cười, Vân Trung Phụng cất giọng nói:

- Tổng tiên sinh khách sáo quá, đừng nói chuyến đi này công tư lưỡng tiện, cho dù gác bỏ việc công sang một bên, chỉ bằng mối giao tình giữa tiên sinh và Từ đại hiệp, gia phụ cũng tán đồng cả hai tay.

Vân Trung Nhạn cũng mỉm cười phụ họa:

- Đương nhiên là như vậy rồi.

Qua một buổi đàm luận song phương từ chỗ lạ đã biến thành quen, Vân Trung Phụng mang các cơ sở của Kim Thang Bảo, địa điểm, tình hình cùng nhân sự sơ lược nói cho Tổng Thiên Hành rõ, sau đó song phương nói mấy lời khách sáo rồi chủ khách chia tay.

Từ Châu, xưa gọi là Bành Thành, vẫn được coi là Đại phủ trấn ở vùng Giang Bắc. Từ xưa đã được binh gia coi là một trọng địa phải tranh cho kỳ được. Nhưng từ dáng vẻ bên ngoài mà xét thì đó là một thổ thành không đáng để ý. Thành có bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc, phía ngoài cửa Nam có Vân Long sơn, Thúy Hoa Thành, lãnh tụ võ lâm bảy tỉnh phía bắc hạ lạc ở phía bắc Vân Long sơn, kiến trúc hùng vĩ trang nghiêm của Thúy Hoa Thành quyết chẳng thua sút Kim Thang Bảo ở Thái Hồ chút nào.

Hai ngày bão tuyết liên lục đã khoác cho Từ Châu một lớp áo trắng lấp lánh ánh bạc.

Vào khoảng giờ thân, thì cửa Nam thành Từ Châu một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết phi ra nhanh như gió.

Người ngồi trên ngựa phong tư tiêu sái, nho phục màu lam phấp phới, chính là “Hảo Hảo tiên sinh” Tổng Thiên Hành từ Kim Lăng đến

đây hầu cứu linh mẫu của vong hữu “Thần Cơ Tú Sĩ” Từ Quân Lượng.

Tổng Thiên Hành thúc ngựa phi như bay, đến khi cách Thúy Hoa Thành chừng nửa dặm thì gò cương nơi một gò tuyết, tung người nhảy xuống mình ngựa, kề tai bạch mã nói nhỏ mấy câu, con tuấn mã như hiểu được ý chủ, sau khi nghe xong lời dặn dò lập tức hí vang rồi tung vó theo đường cũ chạy về.

Kiến trúc hùng vĩ của Thúy Hoa Thành bị tuyết che phủ thành một vùng trắng xóa, duy chỉ có vài ba cây hồng mai không cam chịu cô tịch, vươn thân vượt khỏi bờ thành đang đứng trước làn gió lạnh.

Tổng Thiên Hành đứng đối diện với Thúy Hoa Thành toàn thân như pho tượng đá, thật lâu, lâu lắm không thấy chàng có cử động chút nào, nếu không có hai luồng hơi trắng toát phả ra đều đều từ mũi chàng thì người nhìn có thể nghi ngờ chàng không phải là một người còn sống.

Chàng đang thưởng tuyết chăng?

Không, đừng thấy chàng đứng bất động mà lầm, kỳ thực trong lòng chàng kích động cùng cực như muôn ngàn ngọn sóng trong cơn bão tố, đang lớp lớp cuộn cuộn trên mặt biển.

Nguyên Tổng Thiên Hành là độc tử của Tổng Bồi Nguyên, một trong những nguyên lão của Thúy Hoa Thành, thân mang võ công gia truyền kinh thế hãi tục, bản tánh lai cương trực ghét ác như cừu.

Sau khi Tổng Bồi Nguyên tạ thế, Thúy Hoa Thành thành chủ đặc biệt phá cách đề bạt cho Tổng Thiên Hành làm một trong Bát đại phi nhân thị vệ, lúc ấy chàng chỉ mới mười bảy tuổi.

Cận thân thị vệ của Thúy Hoa thành chủ tuy nói lớn cũng không lớn, nhưng nhỏ thì không nhỏ hẳn rồi, kể cả nội ngoại tam đường đường chủ gặp mặt cũng phải đặc biệt nể nang. Với võ công và tuổi tác của Tổng Thiên Hành lúc ấy, dù thế nào đi nữa cũng chưa thể đảm đương chức vị ấy. Thế là những lời nói bóng gió nóng lạnh tập trung lại đã kích chàng.

Chính ngay lúc ấy trong Thúy Hoa Thành thai nghén một biến cố kinh nhân! Chức quyền của thành chủ càng ngày càng suy yếu, gian tế lộng hành, lừa dối chủ.

Tổng Thiên Hành tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt huyết tràn đầy trong huyết quản, đương nhiên không thuận mắt trước tình cảnh ấy, với hành động và lời nói vô ý đắc tội với nhân vật quyền thế đương thời, thế là hấn gán cho chàng một tội danh “phản nghịch” giao sang cho Hình đường.

Tổng Thiên Hành trong Hình đường chịu một ngày một đêm khổ

hình, cuối cùng trong lúc hôn mê nửa sống nửa chết ấy ký tên vào bản cung khai được đối phương viết sẵn.

Tên đã ký rồi, Tống Thiên Hành y luật chịu xử tử hình, nhưng vong phụ chàng có để lại “Miễn Tử lệnh phù” nên chàng bị thu hồi Miễn Tử lệnh phù và được tha khỏi tội chết.

Nhưng tội chết được miễn, tội sống khó dung, bắt chàng phải lòn trốn kẻ chấp hình, đồng thời chui qua lỗ chó bò ra khỏi thành.

Lúc ấy Tống Thiên Hành thấy khổ vô biên, không cần nói cũng có thể tưởng tượng được, chàng định cắn lưỡi tự tận để khỏi sống mang nhục suốt đời, nhưng chàng là độc tử đơn truyền, hương hỏa của Tống gia làm sao gạt bỏ tự tuyệt được, hơn nữa khuất nhục này làm sao sửa được.

Chàng gạt bỏ, cắn răng nuốt hết mọi khuất nhục khổ hận vào lòng, cứ luôn miệng hô “Hảo” (tốt), thế là kẻ địch theo đó gọi chàng là “Hảo Hảo tiên sinh”!

Thế là chàng mang bằng hiệu “Thúy Hoa Thành phản đồ Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành” bị cưỡng bức đến Từ Châu thành tội.

Từ đó danh hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành không chân mà mau chóng truyền khắp giang hồ.

Thông thường mà nói, bốn chữ “Hảo Hảo tiên sinh” lẽ ra dùng để tôn xưng người có cá tính đặc biệt nào đó, tuy danh xưng có mang chút ý châm chọc nhưng dù sao cũng là thiện ý.

Đằng này trước hiệu “Hảo Hảo tiên sinh” của Tống Thiên Hành có được như đã nói ở trên, bao hàm ý tứ vừa nhục mạ và khinh thị, nặng nề không sao tả được.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, mới đó mà đã mười năm trôi. Giờ này Tống Thiên Hành sau khi đã trải qua ảm lạnh cuộc đời, nếm đủ vị đắng cay lẫn ngọt bùi của người đời, đứng đối mặt với cố địa nơi mình sinh ra, lớn lên, cũng có thể nói nơi chàng đã trung thành và bị hủy hoại, Thúy Hoa Thành, lòng nghĩ về việc củ làm sao tránh khỏi cảm khái muôn trùng? Làm sao nhiệt huyết không sôi trào, tâm sự không như cuồng phong bão tố?

Thật lâu sau thân hình chàng run lên khe khẽ, cất bước chân nặng nề từ từ đi về phía trước, nhưng đi chưa được mấy bước, giọng nói cực kỳ thân quen vang lên trong đầu khiến chàng bất giác dừng bước:

“Hài tử, sư phụ không cấm ngươi tắm cừu rửa hận, nhưng ngươi phải nhớ kỷ lúc dấu vết của quần ma chưa lộ, quyết không được khinh suất tiết lộ thân phận, tránh câu “đả thảo kinh xà” sư phụ chết không nhắm mắt” Trong lòng chàng dường như đang xảy ra một trận

chiến quyết liệt giữa ba xu hướng, hành động và chưa hành động, lâu lắm mới nghe chàng lắm lắm một mình:

- Mười năm rồi, thời gian mười năm không phải ít, sự phụ, đồ nhi nhất định hoàn thành tâm nguyện của người.... Thời cơ đã đến rồi, đồ nhi không còn nhẫn nại được nữa, sự phụ anh linh xin dung thứ cho đồ nhi sai lời di huấn tự đắc tông quyền.

Chàng dứt lời nhẹ điểm chân xuống đất, thân hình đã hóa thành một làn khói nhạt, bay nhanh về phía Thúy Hoa Thành.

Cánh cổng đen xịt nặng nề của Thúy Hoa Thành đóng im im, chỉ có hai cánh cửa nhỏ bên hông hé mở, bên trong bốn tên kinh trang hán tử chấp đao, oai phong lắm liệt đứng gác.

Trong thành, bên cạnh một ngôi tửu lâu xinh xắn, dưới chân ngọn giả sơn, có một vị tráng hán tuổi trạc tứ tuần, mình mặc cẩm bào, đang cặp vai một trung niên mỹ phụ mình mặc cung trang, môi hồng má phấn, hai người đối mặt cây hồng mai lẳng lẳng đứng ngắm cảnh. Thiếu phụ mắt phụng mày liễu, da trắng hơn tuyết, phong thái mỹ miều.

Vị trung niên cẩm bào mặt ngựa mũi ưng, hai gò má nhô cao, hồ mắt sâu hóm xuống, mục quang lạnh lùng, hán đứng bên cạnh trung niên mỹ phụ làm thành một bức tranh tương phản đến khó coi, nhưng thấy hán đứng cạnh người đẹp, nhàn tòn ngắm nhìn hồng mai nở rộ dưới trời tuyết, thứ an nhàn này cũng thoát tục lắm vậy.

Lát sau, đôi môi anh đào của thiếu phụ hé động, cất tiếng trong trẻo chậm rãi ngâm:

Mai tu tôn tuyết tam phân bạch Tuyết khước thấu mai nhất đoạn hương (Mai kia kém tuyết ba phần trắng, Tuyết lại thua mai chẳng được hương) Trung niên cẩm bào mỉm cười, nhưng vẻ mặt của hán còn khó coi hơn người ta khóc, đồng thời cất giọng rè rè như thanh la vỡ nói:

- Sai rồi, hai câu cổ thi này phải sửa lại một chút mới đúng.

Mỹ phụ ngừng đầu lên hỏi:

- Đại gia, phải sửa làm sao mới đúng?

Cẩm bào đại hán vừa cười vừa lên tiếng ngâm:

Tuyết tu tôn như tam phân bạch Mai diệc thấu khanh nhất đoạn hương (Tuyết kia sắc trắng phải nhường Mai kia cũng kém được hương bằng nàng) Cung trang mỹ phụ liếc cẩm bào đại hán một cái sắc như dao, miệng cười nói:

- Hừ, trước mặt người ta thì nói nghe hay lắm, nhưng chỉ cần gặp người khác thì lập tức quên mất hết.

Cẩm bào hán tử nhe răng cười:

- Muội muội, đừng có nói oan uổng cho kẻ này....
Tiếng bước chân gấp gáp cắt đứt lời của hắn, cấm bào hán tử vẫn đứng như tượng đá quát hỏi:
- Kẻ nào?
Một tên kinh trang hán tử chạy đến cung thân hành lễ sau lưng cấm bào hán tử, báo cáo:
- Khải bẩm phó thành chủ, bên ngoài có kẻ cầu kiến thành chủ....
Thì ra cấm bào hán tử là phó thành chủ của Thúy Hoa Thành, thảo nào trông có khí độ phi phàm.
Phó thành chủ vẫn đứng quay lưng như củ, quát mắng:
- Đồ ngu....
Tên kinh trang hán tử thất kinh ấp úng:
- Dạ, phó thành chủ....
Phó thành chủ tiếp:
- Người không biết nói thành chủ có việc đi xa chưa về?
Tên kinh trang hán tử đáp:
- Thuộc hạ đã trả lời hắn thành chủ có việc đi xa chưa về, nhưng hắn lại chỉ đích danh....
muốn gặp.... gặp phó thành chủ.
Phó thành chủ cau mày hỏi:
- Hắn nói thế nào?
Tên kinh trang hán tử vẫn không dám ngẩng đầu lên:
- Hắn nói.... hắn muốn gặp Hình đường chủ của bản thành mười năm về trước.
Phó thành chủ nghe nói hơi chấn động thân hình, hắn đột ngột quay lại, mục quang như hai luồng điện nhìn xoáy vào tên kinh trang hán tử, giọng ngạc nhiên hỏi:
- Tên đó tên họ gì?
Tên kinh trang hán tử đầu cúi thấp hơn đáp:
- Bẩm phó thành chủ, thuộc hạ không rõ.
Phó thành chủ quát vang:
- Đồ ngu! Người không biết hỏi hắn sao?
Tên kinh trang hán tử thất kinh luýnh quýnh:
- Dạ, thuộc hạ có hỏi, nhưng hắn không chịu nói.
Phó thành chủ không còn nhẫn nại được nữa, khoát tay nói:
- Đi! Đi! Đi! Bảo với hắn bốn tọa không gặp đồ vô danh tiểu tốt.
Kinh trang hán tử lắp bắp:
- Bẩm phó thành chủ, người.... không đi gặp.... gặp hắn.... sợ.... không xong....
Phó thành chủ ngạc nhiên hỏi:

- Nghĩa là sao?

Kính trang hán tử nói:

- Bẩm phó thành chủ, đại môn cảnh vệ, hương chủ, đường chủ trực nhật đều bị tên ấy điểm huyết hết rồi.

Giữa đôi mày của phó thành chủ thoáng hiện sát khí, giọng hần trở nên dễ sợ:

- Sao ngươi không chịu nói sớm?

Kính trang hán tử run lấy bầy quỳ sụp xuống:

- Bẩm phó thành chủ, sự việc là như vậy....

Phó thành chủ nhìn cung trang mỹ phụ, khoát khoát tay ra hiệu cho nàng tự trở về một mình, đồng thời lớn bước đi về phía tiền viện nói:

- Đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Tên kính trang hán tử vội vã bước chạy theo, vừa đi vừa nói:

- Lúc ấy thuộc hạ cũng có nói không báo danh hiệu là không thể vào bảo được. Nhưng hần nói có việc cực kỳ trọng đại, không gặp không được. Thế là Vương hương chủ phụ trách trực nhật mời hần vào khách sảnh chờ sau khi thỉnh thị ý của phó thành chủ mới định đoạt. Không ngờ hần nói vào trong chờ cũng được, nhưng phải mở đại môn trước. Vương hương chủ nói:

“Đại môn chỉ dành cho thành chủ ra vào hoặc giả tiếp đón chưởng môn nhân các đại môn phái mới được mở.” Song phương lời qua tiếng lại rồi phát sinh xung đột, tên ấy chỉ giơ tay một cái, Vương hương chủ chưa hết một chiêu đã bị hần chế ngự. Sau đó hần giơ tay cách không dùng chỉ vạch một đường, then cài đại môn bị đứt tức thì, tên ấy ngang nhiên bước qua đại môn vào khách sảnh, bảo thuộc hạ lập tức cung thỉnh....

Trong lúc nói chuyện hai người đã vượt qua giả sơn, xuyên qua viên, qua dãy hành lang, quảng trường, đến đại môn.

Tên kính trang hán tử nuốt lời chưa nói hết xuống, phó thành chủ dừng chân trước khách sảnh, mặt xanh như tàu lá quan sát tình hình trước cổng.

Không sai, đại môn mở lớn, bên ngoài bốn tên cảnh vệ, một tên hương chủ, một tên đường chủ tất cả đều kỳ hình dị dạng đứng như tượng gỗ, ngoài ra còn mười mấy tên luân trực đứng dõn dạc xa xa, mặt mày tên nào tên nấy hoảng hốt, thấy phó thành chủ xuất hiện đều thở dài như vừa cất được gánh nặng, nhưng khi vừa chạm vào mục quang lạnh như thép, chứa đầy sát khí của phó thành chủ, bất giác lạnh mình cúi thấp đầu.

Thúy Hoa Thành oai trấn giang hồ, nổi tiếng là lãnh tụ võ lâm bắc lục tỉnh, giờ lại có người dám tới cửa làm đến thể thống này thật thảm

không sao chịu được.

Gương mặt ngựa của phó thành chủ như dài ra thêm, sắc diện càng lúc càng khó coi, da mặt liên tục giật giật, hai hố mắt sâu hoắm như tóe ra lửa.

Lúc ấy trong khách sảnh, một vị thanh nhân văn sĩ phong thái siêu phàm, thanh y phát phối chậm bước đi ra, chàng chính là cố nhân của Thúy Hoa Thành; Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành.

Trên gương mặt như ngọc của Tống Thiên Hành thoáng hiện nụ cười thần bí, nụ cười nửa miệng của chàng vừa châm chọc, lại vừa khinh mạn, vừa lạnh lùng, tóm lại nụ cười của chàng khiến người khó đoán nông sâu.

Song mục Tống Thiên Hành lóng lánh hàn quang nhìn xoáy vào gương mặt ngựa của phó thành chủ nói:

- Trình đường chủ, cung hỷ cao thăng!

Phó thành chủ cố nén nộ hỏa trong lòng, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào, xin thứ Trình mỗ mắt kém....

Tống Thiên Hành nhướng đôi mày kiếm, hé một nụ cười nhẹ nói:

- Quả là “quý nhân đa vong sự”, tiện danh của tại hạ nói ra chưa chắc phó thành chủ còn nhớ, bởi vậy không nói cũng không sao.

Tinh quang trong mắt phó thành chủ lóe lên, nhưng Tống Thiên Hành vẫn cười cười tiếp lời:

- Xin phó thành chủ tĩnh tâm đừng nổi giận, tại hạ giải quyết xong việc chính, sẽ mang tiện danh nói cho phó thành chủ rõ.

Phó thành chủ cất tiếng cười âm lạnh nói:

- Được, có việc gì cứ việc nói thẳng ra, Trình mỗ không để cho các hạ phải thất vọng đâu!

Tống Thiên Hành nói:

- Phó thành chủ đừng nói quá lớn như vậy, có làm tại hạ thất vọng hay không phải chờ một lát nữa mới biết được.

Hơi dừng lời một chút, quay người sang bọn người bị điểm huyết ngoài cổng, giơ tay cách không búng mấy cái, đồng thời mỉm cười nói:

- Các vị nên nhớ kỹ, sau này có ra tay phải cố gắng một chút, chớ có xem người quá thấp như vậy.

Sáu tên sau khi được giải khai huyết đạo, người nào người nấy mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu không dám nhìn lên.

Phó thành chủ mặt đằng đằng sát khí, cười lạnh nói:

- Đồ vô dụng!

Giọng nói hần đột ngột cất cao, quát lớn:

- Người đâu, đem sáu tên này giam lại!

Lúc này cao thủ của Thúy Hoa Thành nghe động kéo tới có ba bốn chục người, nghe phó thành chủ hạ lệnh xuống, lập tức có bốn tên hồng y vũ sĩ ứng tiếng bước ra, chuẩn bị bắt người.

Tổng Thiên Hành đang khoanh tay đứng nhìn, chợt quát:

- Khoan đã!

Tiếng quát tuy không lớn lắm, nhưng lọt vào tai cao thủ Thúy Hoa Thành nghe như sấm động.

Bốn tên hồng y vũ sĩ nghe tiếng quát vội vàng dừng bước, Tổng Thiên Hành nhìn gương mặt đang kinh hãi thất thần của Thúy Hoa Thành phó thành chủ, thông thả nói:

- Phó thành chủ, người định tâm làm khó tại hạ hay sao?

Gương mặt ngựa của phó thành chủ lạnh xuống, hừ nhẹ nói:

- Trình mỗ xử lý thuộc hạ, có liên quan gì tới người?

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Phó thành chủ đừng quên, sáu người này bị xử phạt nguyên nhân là do tại hạ chế ngự huyết đạo của họ mà ra.

Phó thành chủ cười nhạt nói:

- Như vậy cứ cho là tại hạ có ý làm khó các hạ đi, các hạ định như thế nào?

Nụ cười đặc biệt thường xuyên của Tổng Thiên Hành lại thoáng hiện trên mặt, cất giọng từ tốn:

- Không sai, tại hạ không dám định thế nào, nhưng phó thành chủ các hạ “quan” càng lớn càng lú lẫn.

Phó thành chủ trầm giọng quát:

- Tại hạ lú lẫn ở chỗ nào?

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Ngày hôm nay, kẻ muốn làm khó dễ người là tại hạ chứ không phải phó thành chủ người. Phó thành chủ anh minh hơn người sao lại không hiểu rõ điểm này.

Bộ mặt ngựa của phó thành chủ biến thành màu xám tro, cơ mặt giật giật, mắt xạ hung quang, phó thành chủ lúc này nhìn giống một con sói đói đang vồ mồi hơn là người.

Tổng Thiên Hành vẫn bình thản như không, hơi cao giọng tiếp lời:

- Bây giờ tại hạ trình trong tuyên bố, qua khỏi ngày hôm nay nếu các hạ có thể yên vị trên ghế phó thành chủ thì người toàn quyền tác oai tác phúc, nhưng trong khi tại hạ còn có mặt ở đây, mong các hạ nhẹ tay đối với sáu người này.

Mấy câu nói này thoáng nghe qua cũng bình thường nhưng càng nghĩ càng khiến người đau đầu nhức óc.

Đơn thân độc mã dấn thân vào chốn long đàm hổ huyết, lại dám nói

cười thung dung, coi đối phương như cỏ rác, đờm lượng này, hào khí này thật khiến người không khỏi kính phục.

Bộ mặt ngựa của phó thành chủ biến đổi liên tục, mục quang thâm trầm nhìn xoáy vào Tống Thiên Hành, như định nhìn thấu lục phủ, ngũ tạng của đối phương. Một lúc sau thân hình phó thành chủ khẽ run run, lấm bầm:

- Ta nghĩ ra người là ai rồi....

Phải rồi, mười năm.... mười năm tuy không phải là khoảng thời gian ngắn, mười năm trước Tống Thiên Hành còn là một đứa bé vị thành niên, bây giờ đã thành một đại hiệp phong thái phi phàm, đương nhiên chàng bây giờ khác xa lúc trước, nhưng dù sao đi nữa cũng vẫn còn lưu lại những nét xưa, nếu vị phó thành chủ này không nhìn ra chút lai lịch nào của đối phương thì cũng là một chuyện kỳ lắm vậy.

Gương mặt tuấn tú của Tống Thiên Hành lướt qua một thoáng hồi ức đau khổ, cất giọng cười thê thiết:

- Nghĩ ra được thì càng hay, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Sắc mặt chàng nghiêm lại, cao giọng tiếp nói:

- Phó thành chủ, giờ ta bàn việc chính thức, tại hạ hỏi thăm người về hai người, mong các hạ sự thực trả lời.

Phó thành chủ sau khi đoán được thân phận của đối phương lập tức trấn tĩnh lại, nghe nói chỉ cười lạnh trả lời:

- Chỉ cần có thể trả lời được thì nhất định trả lời, người hỏi đi.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương trầm giọng hỏi:

- Từ thái phu nhân của Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng đại hiệp hiện giờ ở đâu?

Phó thành chủ hơi ngạc nhiên đáp lời:

- Bản thành với Từ đại hiệp không có liên hệ, đương nhiên không thể biết hạ lạc của Từ thái phu nhân.

Tống Thiên Hành cười lạnh tiếp lời:

- Nhưng có người nói với tại hạ Từ thái phu nhân bị Thúy Hoa Thành bắt cóc.

Phó thành chủ chấp tay sau lưng ngẩng mặt nhìn hoa tuyết bay trắng trời, nhượng mày chậm rãi:

- Nếu người nghe lời người có ác ý giả họa cho bản thành, ta cũng không biết làm sao hơn.

Tên này cũng khá, sau khi đoán được lai lịch đối phương thái độ thay đổi, đến cả xưng hô cũng đổi từ “các hạ” thành “người”.

Tống Thiên Hành vẫn tỉnh như không mỉm cười hỏi tiếp:

- Như vậy việc Từ đại hiệp bị phục kích tử vong chắc cũng không liên

quan gì đến Thúy Hoa Thành?

Phó thành chủ chấn động thâm tâm, nói:

- Cái gì? Từ đại hiệp đã thân vong?

- Đúng vậy.

Tổng Thiên Hành vẫn nhìn sâu vào mắt đối phương tiếp lời:

- Bởi vì có tin đồn Từ thái phu nhân bị Thúy Hoa Thành cầm giữ nên tại hạ suy đến việc Từ đại hiệp bị phục kích vong thân có liên quan đến Thúy Hoa Thành.

Phó thành chủ hừ lạnh nói:

- Bản tòa nói bản thành không có liên quan đến mấy việc này, tin hay không là quyền của người.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Đường đường là phó thành chủ Thúy Hoa Thành, xuất ngôn như phá thạch, đương nhiên tại hạ phải tin.

Kỳ thực, Tổng Thiên Hành đến Từ Châu đã ba ngày nay, trong ba ngày đó tuy chưa đích thân đến Thúy Hoa Thành điều tra minh xác, nhưng đã thu được nhiều kết quả lớn. Theo những tin mà chàng thu hoạch được, Từ thái phu nhân không hề bị Thúy Hoa Thành cầm giữ, về cái chết của Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng, với nhân thủ của Thúy Hoa Thành càng vô phương thực hiện. Bởi vậy, chàng cố ý hỏi để thông qua thái độ trả lời của vị phó thành chủ chứng thực thêm những tin tức chàng thu được mà thôi.

Lúc này xem thần thái và ngữ khí của phó thành chủ rõ ràng không phải ngụy tạo, như vậy tin tức chàng thu được là chính xác nên mới trả lời đối phương như thế.

Phó thành chủ cất tiếng cười âm âm nói:

- Việc chính người đã nói hết chưa?

Tổng Thiên Hành cười cười nói:

- Tại hạ đã nói hết rồi, giờ đến lúc làm khó dễ người!

Song mục của phó thành chủ tỏa hung quang, nhìn như muốn nuốt chửng Tổng Thiên Hành, trầm giọng quát:

- Tiểu tử, hạng người như người mà cũng đòi làm khó dễ bản tòa, nói cho người biết, ngày hôm nay người từ đại môn đi vào lát nữa thì người bỏ lỗ chó mà ra.

Tổng Thiên Hành ngửa cổ phát một tràng cười dài như long ngâm, giọng cười vừa bi tráng vừa đượm chút thâm lương, tiếng cười cao vút chín tầng mây, chấn động làm tuyết đóng trên mái nhà rơi ào ào xuống. Quần hào bốn bên nghe tiếng cười thần trí chao đảo, vội vàng bịt tai ào ào thối lui về sau. Công lực cao như phó thành chủ cũng phải vận nội lực hộ vệ toàn thân chống lại tiếng cười chấn nhĩ

kinh hồn của Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành cười xong, gương mặt chợt biến đổi, sắc mặt như một hồ băng ngàn năm, mắt lộ hung quang, nghiêng răng nói:

- Từ lỗ chó bò ra, hảo, hảo!

Uy lực của tiếng cười cộng thêm hai tiếng “hảo, hảo” trong lời nói của Tổng Thiên Hành khiến mặt của phó thành chủ tái xám như không còn một giọt máu, đồng thời cũng phủ sạch lớp bụi thời gian, phủ kín ký ức của hắn, phó thành chủ bất giác thối lui ba bước giơ tay chỉ Tổng Thiên Hành run giọng nói:

- Người.... người là phản đồ của bản thành mười năm trước....

Sắc mặt Tổng Thiên Hành lạnh toát, giọng nói càng lạnh hơn cắt ngang lời nói phó thành chủ:

- Không phải người nói đã sớm nghĩ ra ta là ai rồi đó sao? Không sai, ta mười năm trước là người bá nhận ban thưởng của người, lòn trôn người, chui lỗ chó mà ra - Tổng Thiên Hành!

Ba chữ Tổng Thiên Hành tựa như một tiếng sét làm quần hào của Thúc Hoa Thành chấn động đến không hện mà cũng kêu lên kinh hãi:

- Phản đồ, người chưa chết?

Giọng Tổng Thiên Hành lạnh như băng:

- Phó thành chủ hãy còn mạnh giỏi, Tổng Thiên Hành làm sao dám giành phần đi trước.

Phó thành chủ nói:

- Vậy ra gần đây giang hồ đồn đãi người nhậm chức tổng quản Kim Thang Bảo cũng là sự thực?

Tổng Thiên Hành mắt lóe hàn quang nói:

- Chẳng lẽ không được?

Phó thành chủ quét mắt nhìn chúng thuộc hạ cùng lúc tụ tập càng đông cười lạnh nói:

- Đương nhiên là được, đương nhiên là được, nhưng bản tòa nhớ người hôm nay không có Miễn tử lệnh phù bảo hộ người nữa đâu.

Rõ ràng hắn định dùng toàn bộ lực lượng của Thúc Hoa Thành, không để chàng sống rời khỏi nơi này, nhưng Tổng Thiên Hành vẫn trấn tĩnh dị thường, hai tay chấp sau lưng đứng sừng sững như Thái Sơn.

Phó thành chủ thấy thái độ bình tĩnh của Tổng Thiên Hành không khỏi hồi hộp, không yên, nhưng không thể không thị uy trước quần hào, trầm giọng quát:

- Mười năm trước người luôn miệt mài kêu oan kêu ức, giờ này người đã không đánh mà khai, nhận chức tổng quản Kim Thang Bảo, phản

đồ người còn gì biện hộ nữa?

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch mép, nụ cười quen thuộc lại hiện trên môi:

- Phó thành chủ đã chiếm hết tiên cơ, Tổng Thiên Hành này còn nói gì được nữa?

Phó thành chủ trầm giọng quát:

- Tô hộ pháp nghe lệnh!

Một lão nhân tóc bạc hoa râm mình mặc hoàng bào bước ra ứng tiếng đáp:

- Thuộc hạ có mặt!

Giọng phó thành chủ lạnh như băng:

- Bắt tên phản đồ cho bổn tọa!

Tổng Thiên Hành mắt tợn hai hòn than nhìn hoàng y lão nhân đang trừ trừ chưa dám bước tới, nói:

- Tôn giá sống đến từng tuổi này thật không phải dễ dàng!

Hoàng y lão nhân lạnh người, Tổng Thiên Hành làm như không nhìn thấy, lớn bước đi ra giữa quảng trường, nhìn phó thành chủ đang cất gót đi theo, đôi mày kiếm dựng ngược, quát:

- Trình Hoài! Giữa ta và người ai là phản đồ chờ lát nữa tất rõ, bây giờ Tổng Thiên Hành ta cho người một cơ hội, nếu người có thể tiếp nổi ba chiêu của ta thì vạn sự đều bỏ, Tổng Thiên Hành lập tức bỏ đi, nếu không....

Tổng Thiên Hành quai hàm banh ra, nghiến răng tiếp lời:

- Những gì Tổng Thiên Hành nhận lãnh mười năm trước, ngày hôm nay cả vốn lẫn lời hết loạt trả lại, kẻ chui lỗ chó phải là người.

Tổng Thiên Hành hơi dứt lời, một tiếng quát thanh tao:

- Thất phu, tiếp chiêu!

Hữu thủ, đơn chưởng đưa lên, nhẹ như không phiêu điều hướng về phía Trình Hoài đẩy tới.

Lúc này cho dù Trình Hoài trong lòng bán loạn kinh hãi thất thần nhưng không thể không bậm gan làm liều, vạn hết toàn thân chân lực song chưởng đẩy ra....

Một tiếng nổ rền vang, kinh phong dạt ra bốn phía như sóng trào, tuyết bắn ra bốn phía mịt mù, Tổng Thiên Hành tà áo nho sinh phát phơ lay động, oai phong như thiên thần đứng sừng sững chỗ cũ, còn Trình Hoài thì liên tiếp thối lui năm bước lớn mới miễn cưỡng lấy lại cân bằng, nhưng gương mặt ngựa của hắn đã chẳng như tờ giấy, ngực nhô lên thụp xuống liên tục.

Song chưởng đối đơn chưởng mà đã như vậy, mạng phó thành chủ kể như tiêu!

Song phương cách nhau tám thước, Trình Hoài bị chấn thối lui năm bước làm khoảng cách kéo ra thành trượng rưỡi.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn hai chiêu nữa!

Vừa nói vừa tiến tới ba bước, đôi mắt xạ hàn quang khiếp hồn người vẫn chăm chăm nhìn Trình Hoài.

Trình Hoài run giọng quát:

- Tứ trưởng lão nghe lệnh!

- Lão khiêu có mặt!

Ba lão nhân râu tóc trắng như cước, mình mặc trường bào ứng tiếng bước ra, thân hình nhanh như thần ưng bổ ập từ ba hướng xông đến Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành mắt lộ kỳ quan, tay chân nhích động, quần hào Thúc Hoa Thành chưa kịp nhìn thấy chàng sử dụng thủ pháp gì, thân pháp gì, khoảng cách gần hơn trượng chớp mắt đã tới nơi, chỉ nghe một tiếng quát:

- Thất phụ quỳ xuống!

Vị phó thành chủ Thúc Hoa Thành, Trình Hoài lập tức như tuân lệnh quỳ sụp xuống mặt tuyết.

Thế hợp công của ba vị trưởng lão đột nhiên chững lại, Tổng Thiên Hành đã đặt một tay lên thiên linh huyết của Trình Hoài quát lớn:

- Ai dám vọng động?

Cổ nhân nói không sai “xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương” (bắn người, bắn ngựa trước, bắt giặc bắt đầu lĩnh trước), tiếng quát của Tổng Thiên Hành kiến hiệu tức thì.

Ba vị trưởng lão dừng gấp thế công, nhưng vẫn giữ thế ba bên, hồ mục trừng trừng nhìn không sót một cử động nào của Tổng Thiên Hành, trong nhất thời đương trường im lặng đến một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

Không, trong cái yên lặng đã nghe tiếng vó ngựa rộn ràng từ xa tiến gần đến.

Thân sắc của Tổng Thiên Hành hơi động, trên môi chàng thoáng lướt qua một nụ cười thần bí.

Trong ba vị trưởng lão, người đứng ở phía nam, một lão nhân mập lùn cổ nén kích động trong lòng, trầm giọng nói:

- Tổng Thiên Hành, trước tiên buông bốn thành phó thành chủ ra, có việc gì từ từ nói!

Tổng Thiên Hành mỉm cười, ung dung nói:

- La trưởng lão, Tổng Thiên Hành chưa đến nỗi lấy mạng Trình Hoài, nhưng chờ một lát nữa, kẻ không chịu tha cho tên thất phụ này sợ

không phải là Tổng Thiên Hành.

La trưởng lão nhíu đôi mày bạc nói:

- Nói như vậy có nghĩa là sao?

Lúc này tiếng vó ngựa gấp gấp càng lúc càng gần.

Tổng Thiên Hành mỉm cười bí mật:

- Chờ một lát nữa sự thật sẽ chứng minh!

La trưởng lão nhíu mày chưa kịp nói, Trình Hoài quỳ dưới đất đã nghiêng rằng nói:

- La trưởng lão, bất tất lo cho sinh tử của bản tọa, tức tốc chế phục tên phản đồ.

Phải rồi, Tổng Thiên Hành đã nói rõ không lấy mạng hắn, không nói mấy lời này thì còn đợi chừng nào.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Khá lắm, lời này rất hợp với thân phận của phó thành chủ!

La trưởng lão vẫn ngần ngừ chưa chịu tiến lên.

Tiếng vó ngựa rộn ràng, ba thớt khoái mã nhanh như gió nhăm thẳng cửa thành phi tới.

Thớt ngựa đầu tiên trên lưng là một lão nhân mình mặc trường bào màu xám, râu tóc trắng phơ, hữu thủ cầm cương, tả thủ ôm một lão nhân thân hình tiều tụy không còn nhìn ra hình người nữa.

Thớt ngựa thứ hai.... Ô! Thì ra là con bạch long câu lúc nãy Tổng Thiên Hành đã thả chạy ngược trở về, trên lưng ngựa là tiểu sư đệ của chàng, Hồ nhi.

Thớt thứ ba là một kinh trang đại hán tuổi trạc tứ tuần.

Ba thớt ngựa đến trước cổng liền dừng cương, tung người nhảy xuống nối gót nhau qua đại môn bước vào.

Toàn bộ quần hào chú mục nhìn vào ba người, không ai dám thở mạnh.

La trưởng lão đầu tiên phá tan không khí tịch mịch, kinh ngạc hỏi:

- Kim trưởng lão, người ra khỏi thành hồi nào? Trong tay người là ai? Thảo nào lúc nãy Trình Hoài kêu “tứ trưởng lão nghe lệnh” mà chỉ có ba vị trưởng lão xuất hiện, thì ra vị Kim trưởng lão đã tự ý ra khỏi thành.

Kim trưởng lão không thèm để ý đến câu hỏi của La trưởng lão, hai tay ôm lão nhân thân hình tiều tụy, vẻ mặt lão trầm trọng bước thẳng vào giữa quảng trường, song mục phát ra tia sáng lạnh như điện liếc nhìn Trình Hoài đang quỳ dưới đất, tiếp theo nhìn Tổng Thiên Hành lộ vẻ cảm kích đồng thời khẽ gật đầu, sau đó buông lão nhân trên tay xuống, đưa tay đỡ một bên, từ từ đưa lão nhân đối mặt với quần hào của Thụy Hoa Thành quay một vòng.

Theo chuyển động của lão nhân trong tay Kim trưởng lão, quần hào Thúy Hoa Thành không hẹn mà đồng kinh hãi kêu lên:

- A, lão chủ nhân.

- Ô, kẻ nào làm chủ nhân đến nông nổi này?

Niềm kích phần của quần hào càng lúc càng lên cao.

Nhưng cho dù tiếng la hét của quần hào có hỗn tạp, có cao đến đâu cũng không sao che lấp được giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành:

- Thất phu, rốt cục ai là phản đồ, người nói mau!

Giọng nói ấy có hiệu nghiệm hơn bất cứ thứ gì trong lúc này, thế nên tiếng la ó hỗn tạp lập tức yên lắng xuống, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào hai người Tống Thiên Hành với kẻ đang cúi thấp đầu, mặt chuyển sang màu đất, Trình Hoài, đồng thời biểu hiện những cảm xúc hỗn tạp vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, vừa giận dữ....

Da mặt Kim trưởng lão giật giật liên hồi, mở miệng muốn nói nhưng lại thôi.

Giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành lại cất lên:

- Lộ viễn tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm. Tống Thiên Hành khuất nhục đã mười năm, hôm nay được rửa sạch ô danh trước mặt chư vị coi như không uổng chuyến đi này....

Kim trưởng lão nghiêm mặt nói:

- Tống đại hiệp....

Tống Thiên Hành giơ tay ngắt lời:

- Không dám nhận đại hiệp chi xưng, lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Kim trưởng lão nói:

- Tống đại hiệp xin chớ quá khiêm nhượng, cổ nhân nói:

“nhất khách bất phiên nhị chủ”, sự tình ngày hôm nay xin Tống đại hiệp thay lão phu nói rõ cho mọi người nghe.

Vừa nói vừa đưa lão nhân đứng cạnh cho kinh trang đại hán đang đứng hầu sau lưng, đồng thời ra dấu mang ghế cho lão ngồi.

Kim Đao Vô Địch Giang Chấn Xuyên Thúy Hoa Thành thành chủ, kẻ hô phong hoán vũ khắp bắc lục tỉnh giờ lại rơi vào thảm cảnh như vậy, nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì ai dám tin đó là sự thật!

Tống Thiên Hành hơi gật đầu song mục quang quét khắp quần hào Thúy Hoa Thành, ghé tai Hồ nhi nói nhỏ mấy câu, sau đó thò tay vào bọc lấy ra một quyển sách nhỏ màu vàng, cầm nơi tay hươ hươ rồi cao giọng nói:

- La trưởng lão tiếp lấy.

Một đạo màu vàng bay thẳng đến trước mặt La trưởng lão.

La trưởng lão hơi giật mình thò tay chộp lấy quyển sách vội vàng mở

ra xem, bắt giặc sắc diện lão biến đổi, mắt lộ hung quang, râu tóc dựng ngược, đáng điệu giận dữ.

Tổng Thiên Hành cao giọng cảnh tỉnh:

- Trước khi chân tướng chưa vạch trần, xin La trưởng lão tĩnh tâm không nên vọng động.

La trưởng lão thu hồi thần uy, bình tĩnh nói:

- Lão khiêu biết rồi.

Tổng Thiên Hành quét mắt nhìn quần hào cao giọng nói:

- Chư vị, Tổng Thiên Hành sẽ kể rõ mưu đồ đoạt chức vị thành chủ của phản đồ Trình Hoài, nhưng cũng xin báo trước trong khi Tổng Thiên Hành tường thuật sự việc, không một ai được tự ý bỏ đi khỏi hiện trường một bước, nếu không đừng trách tại hạ không báo trước. Lúc này toàn thể nhân thủ của Thúc Hoa Thành đã lục tục kéo hết đến quảng trường, đông không dưới hai trăm người. Tổng Thiên Hành không nói còn khá, chàng vừa dứt lời đã có gần chục tên lẳng lặng đào tẩu.

Một tiếng cười lạnh.

Hai bóng người như u linh phân hai hướng lướt đi.

“Bốp! Bốp!” mấy tiếng liên tục, gần chục tên lẳng lặng đào tẩu ấy từng tên một như bị gao bị ném trở lại quảng trường thành một hàng ngang cạnh phản đồ Trình Hoài, tư thế giống y nhau, quỳ thành hàng thẳng tắp như được huấn luyện thuần thục vậy.

Thân pháp tuyệt cao, tuyệt nhanh, khiến người nhìn không khỏi há hốc mồm!

Thủ pháp tuyệt diệu, chuẩn xác, khiến quần hào không khỏi lắc đầu le lưỡi.

Đang lúc quần hào Thúc Hoa Thành đang ngẩn người quên cả khen hảo thân pháp, hảo thủ pháp thì Tổng Thiên Hành với Hổ nhi đã lẳng lặng trở về chỗ cũ thần thái an nhàn tựa như những gì vừa xảy ra không phải là kiệt tác của hai sư huynh đệ chàng vậy.

Bốn vị trưởng lão của Thúc Hoa Thành nhìn Tổng Thiên Hành gật đầu tỏ ý cảm tạ rồi tự động phi thân đứng bốn góc quảng trường đề phòng bọn phản đồ thừa cơ đào tẩu.

Phải rồi! Trong lúc này, ở đây, khi mà ngay gian còn chưa phân định rõ ràng, ngoài bốn vị trưởng lão đích thân xuất thủ, thì còn tin vào ai được nữa?

Trên quảng trường tuy tụ tập hơn hai trăm anh hào nhưng tuyệt không nghe một tiếng động nhỏ.

Gió thổi mạnh hơn, tuyết rơi càng dày, trời cũng mỗi lúc một lạnh hơn. Nhưng tâm khảm của quần hào nóng bừng bừng, nhiệt huyết

sôi trào trong huyết quản.

Giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành tiếp tục vang lên:

- Chư vị, về quan hệ của Tống Thiên Hành với quý thành, với “lịch sử vinh quang” của tại hạ trước kia chắc các vị vẫn chưa quên nên xin thứ Tống Thiên Hành không phải tự giới thiệu nữa. Tống Thiên Hành đến Từ Châu đã ba ngày nay, mục đích của chuyến đi này nguyên chỉ nhắm vào cá nhân Trình Hoài để đòi món nợ củ, không ngờ đến vừa tới Từ Châu lại gặp vị Mễ huynh này.

Nói đến đây chàng chỉ kinh trang đại hán đang đỡ bên cạnh Thúy Hoa Thành thành chủ Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên tiếp lời:

- Mễ huynh tuyệt lộ không lối thoát đang định quyền sinh, may thay Tống Thiên Hành đến kịp cứu người, song phương tuy cách biệt mười năm nhưng Mễ huynh vẫn nhận ra Tống Thiên Hành là Hảo Hảo tiên sinh của mười năm trước. Tống Thiên Hành mới nói rõ mục đích chuyến đi này đồng thời hỏi thăm tình hình quý thành trong thời gian gần đây, lại hỏi Mễ huynh có gì lại quyền sinh như vậy, thế là từ miệng của Mễ huynh tại hạ biết được một âm mưu kinh thế hải tục đang được tiến hành.

Nhưng nội tình nói ra dài dòng, Tống Thiên Hành lại có việc gấp cần làm không tiện kể rõ, sau này Kim trưởng lão sẽ thuật lại hầu chư vị. Hiện giờ danh sách phản đồ đã giao cho La trưởng lão, quý thành chủ bị Trình Hoài cầm cố giờ đã được cứu ra, nhân chứng còn đây. Ngay gian đã rõ, Tống Thiên Hành mười năm hàm oan nay đã được rửa sạch, việc của chư vị còn nhiều, Tống Thiên Hành không dám quấy nhiễu nữa.

Hơi dừng lời, mắt xa hàn quang, ngưng mục nhìn Trình Hoài đang cúi đầu quỳ trên tuyết nghiêng răng quát:

- Thất phu, ngẩng đầu lên!

Trình Hoài vẫn cúi đầu như cũ, giọng nói yếu ớt:

- Trình mỗ tự nhận thất bại, chỉ mong được chết....

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Thất phu, không ngờ con người người lại hèn mạt như vậy.

Mày kiếm dựng ngược, nhưng trên môi chàng lại thoáng hiện một nụ cười mỉa mai, tiếp lời:

- Trình Hoài, đừng tai lên mà nghe đây. Tống Thiên Hành đến đây nguyên định đem những điều mà ngươi ban cho mười năm trước cả lời lẫn vốn nhất loạt trả lại cho ngươi, nhưng giờ này thấy bộ dáng thảm não của ngươi cũng thấy có chút bất nhẫn, chiếu theo thành quy của Thúy Hoa Thành quyết chẳng dung tha cho ngươi sống, Tống Thiên Hành gia ân tha ngươi bớt một lần chịu khổ....

Hồ nhi đứng cạnh vôi vàng tiếp lời:

- Sư huynh! Sư huynh tha cho hắn nhưng Hồ nhi không tha cho hắn.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Sư đệ định xử hắn thế nào?

Hồ nhi khoa tay múa chân nói:

- Đệ muốn dần hắn ra trước một trận!

Tổng Thiên Hành nhú tay áo Hồ nhi cười nói:

- Thôi bỏ qua đi, quân đề tiện như hắn hà tất phải chạm vào cho dơ tay. Sư đệ ta đi thôi!

Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên từ lúc xuất hiện đến giờ vẫn lặng thinh, thân hình lão hơi run run, gọi với theo:

- Thiên Hành....

Tổng Thiên Hành quay người lại nói:

- Thành chủ có điều chi chỉ giáo?

Giang Chấn Xuyên ho khan mấy tiếng rồi nói trong hơi thở hổn hển:

- Thiên Hành.... người nói đi là đi, có phải.... phải chăng người hãy còn.... còn hận việc mười năm về trước....

Tổng Thiên Hành hơi biến sắc nói:

- Việc ấy đã trở thành quá khứ, thành chủ còn nhắc lại làm chi.

Đôi mắt vô thần của Giang Chấn Xuyên nhìn mông lung vào gương mặt Tổng Thiên Hành, lắc đầu than:

- Phải, nhắc lại.... lão khiến cũng cảm thấy đau lòng.... Thiên Hành.... người đối với bản thành.... có ân tái tạo.... mong.... người bỏ qua việc cũ.... lưu lại ít ngày....

Tổng Thiên Hành gương mặt trầm buồn nói:

- Thịnh tình của thành chủ Thiên Hành đành tâm lãnh, nhưng trước giờ ly biệt, Thiên Hành có mấy lời hỗn láo mong thành chủ dung thứ.

Giang Chấn Xuyên đã lấy lại được bình tĩnh thở dài nói:

- Thiên Hành, người có điều gì cứ việc nói ra, lẽ nào lão khiêu lại trách người.

Tổng Thiên Hành cao giọng nói:

- Tuyết rơi một buổi không đủ lạnh cả năm, Thúy Hoa Thành lâm biến như hôm nay, mầm họa đã gieo từ mười năm trước. Thành chủ có cho rằng là như vậy hay không?

Giang Chấn Xuyên thở dài gật đầu.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Thân làm chủ một thành, nói rộng ra một chút cũng bằng như vua một nước, lãnh tụ muôn người tất phải biết để thân cận hiền nhân xa kẻ tiểu nhân, nếu làm trái lại tất có ngày thân bại danh liệt. Thành chủ trải qua thảm biến, từ đó đã chiêm nghiệm ra được điều đúng sai

chưa?

Sắc mặt tái trắng của Giang Chấn Xuyên thoáng chút sắc hồng, đôi môi hơi động đậy nhưng không nói được tiếng nào.

Tổng Thiên Hành sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Thành chủ anh minh, một đời nhân kiệt, lúc này chắc đã cảm thấy cần dùng người mà không còn người dùng nữa, nhưng Tổng Thiên Hành cũng mạo muội nhắc lại một chuyện lịch sử, Sùng Trinh hoàng đế lúc lâm chung đã từng khảng khái than rằng:

“Quân phi vong, quốc chi nhân, thần giai vong quốc chi thần”. Thử hỏi những “vong quốc chi thần” ấy do ai dựng mà nên?

Mày kiếm hơi nhướn, giọng nói cũng cao lên:

- Tổng Thiên Hành nghĩ rằng nếu không biết đó là vong quốc chi thần mà trọng dụng, ấy gọi là bất minh, nếu biết đó là vong quốc chi thần mà còn trọng dụng ấy là....

Tổng Thiên Hành nói đến đây hơi dừng lại cười nhạt:

- Tổng Thiên Hành không tiện nói ra.

Giang Chấn Xuyên thở dài nói:

- Thiên Hành, người giáo huấn.... chí phải.... lão khiêu hồi hận đã muộn....

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Thành chủ, không phải Tổng Thiên Hành không biết trời cao đất dày, dám cả gan chỉ dẫu máng hèo, giáo huấn thành chủ, chẳng qua cả thành chủ lẫn Tổng Thiên Hành đều là người bị hại, đều có nỗi đau thấm thía, nay Tổng Thiên Hành đã thành ngoại nhân, nên mới buông lời mạo muội, mong thành chủ nhớ rõ thảm cảnh ngày hôm nay để tiện hành sự về sau.

Giang Chấn Xuyên thần sắc bi thương lắm bầm tự trách:

- Giang Chấn Xuyên.... Giang Chấn Xuyên.... người ngược đãi kỳ tài để tiểu nhân đắc dụng.... còn người nuôi ong tay áo.... để Thúc Hoa Thành vạn kiếp không thể phục hồi, người.... người chết đi còn mặt mũi nào nhìn liệt tổ liệt tông dưới hoàng tuyền.

Nói đến đó đầu lão gục xuống, mái tóc bạc trắng rũ xuống đôi vai gầy nhô lên nhọn hoắt, khiến người nhìn không khỏi động lòng.

Kính trang đại hán đỡ Giang Chấn Xuyên vội ôm chặt lão:

- Thành chủ, thành chủ, xin người tĩnh tâm lại.

Kim trưởng lão vội vàng tung người trở vào quảng trường nhìn Tổng Thiên Hành, giọng thành khẩn nói:

- Tổng đại hiệp, lúc này bốn thành việc trọng đại đang cần giải quyết thì nhiều, mong Tổng đại hiệp lưu lại ít ngày.

Tổng Thiên Hành cười khổ nói:

- Kim lão tiền bối, xin lượng thứ, Tống Thiên Hành thân này đã....
Giang Chấn Xuyên ngẩng đầu lên đỡ lời:
- Kim trưởng lão, bất tất phải nhiều lời, cứ để hần đi.... Thiên Hành, mong người đừng quên đây là nơi chôn nhau cắt rốn của người, đại môn Thúc Hoa Thành luôn rộng mở đón người....

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 3

Thăm Tra Nội Gian

Sắc mặt Tống Thiên Hành hơi tối lại:

- Thiên Hành nhớ rồi, thành chủ bảo trọng, Thiên Hành cáo từ.
Cúi thấp người thi lễ, dắt tay Hồ nhi đi ra khỏi cửa, chợt như nhớ ra điều gì, Tống Thiên Hành dừng bước quay lại nghiêm mặt nhìn Kim trưởng lão đi theo tiền nói:

- Kim lão tiền bối, tất cả sự việc xảy ra ở quý bảo ngày hôm nay, xin dặn dò quý thuộc hạ đừng để tiện danh truyền ra ngoài có được không?

Kim trưởng lão hơi ngần người, lão không biết Tống Thiên Hành dặn như vậy là có ý gì khác hay chỉ vì giữ thể diện cho Thúc Hoa Thành, nhưng đứng về phía Thúc Hoa Thành mà nói, lão sẵn lòng tiếp nhận ý kiến này, nên vội vàng đáp lời:

- Được, được, lão khiêu tuân lệnh.

Tống Thiên Hành thần sắc chợt nghiêm nghị nói:

- Lão tiền bối xin lưu bộ, Tống Thiên Hành cáo từ.

Ôm quyền thi lễ, xong kéo Hồ nhi phóng mình lên Bạch Long cầu, một mã tải hai người, hoa tuyết tung theo vó ngựa phi như bay.

Tống Thiên Hành sau khi rời khỏi Thúc Hoa Thành, trong lòng chàng nửa nhẹ nhõm nửa như nặng nề. Nhưng thật tình mà nói, phần nặng nề nhiều hơn phần nhẹ nhõm.

Phần nhẹ nhõm ấy là nỗi hăm oan, niềm khuất nhục mười năm nay giờ đã được cởi bỏ, đồng thời tiện đó chặn đứng mưu đồ phản loạn của Trình Hoài, chàng tuy không còn là người của Thúc Hoa Thành, nhưng không thể không hưởng lây niềm vui của mọi người.

Còn phần nặng nề chính là việc không tìm thấy tung tích của Từ thái phu nhân, mục đích chính của chuyến đi này là cứu cho bằng được thân mẫu của cố hữu Từ Quân Lượng, nhưng bây giờ sự thật đã

chứng minh Tư thái phu nhân không phải do Thúy Hoa Thành bắt giữ.

Vậy thì ai đã bắt cóc Tư thái phu nhân?

Tại sao lại muốn giá họa cho Thúy Hoa Thành?

Chúng bắt cóc Tư thái phu nhân với mục đích gì?

Theo thường tình mà luận, kẻ bắt cóc Tư thái phu nhân với kẻ sát hại Tư Quân Lượng là một, nhưng đã giết người rồi, còn giam giữ con tin làm chi?

Hơn nữa, với bản lĩnh của Thần Cơ Tú Sĩ Tư Quân Lượng, Tổng Thiên Hành biết rõ hơn ai hết, nếu nói đơn đấu, trong võ lâm kẻ có thể sát hại được Tư quân hiêm như sừng lân, vuốt phụng, như vậy việc sinh tử của Tư Quân Lượng phải chăng bên trong còn có ẩn tình?

Điều khiến cho chàng khó hiểu hơn hết là Thần Cơ Tú Sĩ Tư Quân Lượng vì sao lại lấy tên giả hà Hứa Trọng Lương đầu thân vào Kim Thang Bảo trong ba năm trường mà không báo cho chàng lấy một tiếng?

Hàng loạt những nghi vấn này, chàng định chắc sau khi về đến Kim Thang Bảo mới có thể lấy thêm chút ít tư liệu để lý giải. Cước trình của Bạch Long câu cực nhanh, hoàng hôn hôm ấy đã đến Kim Lăng. Tổng Thiên Hành nguyên định tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi sau đó mới lên đường đi Kim Thang Bảo, nhưng chợt nhớ đến Thiết Ký tiền trang là một trong hai đại nghiệp của Kim Thang Bảo, tất tin tức linh thông, hơn nữa chàng vừa nhậm chức tổng quản cũng nên nhân cơ hội này hiểu thêm về thực trong bảo. Thế là chàng thay đổi kế hoạch, phóng ngựa đến Thiết Ký tiền trang.

Chường quỹ của Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ đối với sư huynh đệ Tổng Thiên Hành rất cung kính, dùng lễ trọng tiếp đãi, đồng thời dọn dẹp Tịnh lâu duy nhất dành tiếp đãi quý khách cho chàng ngụ để tỏ lòng kính nể.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Mao chường quỹ cung kính bồi tiếp hai huynh đệ chàng dùng bữa tối. Trong lúc dùng bữa, Mao chường quỹ mang tình hình làm ăn của tiền trang báo cáo sơ lược để Tổng Thiên Hành được rõ.

Nhưng điều khiến Tổng Thiên Hành hơi thất vọng là phía Kim Thang Bảo không có tin tức gì truyền đến.

Lúc Mao chường quỹ cáo từ thối lui thì nơi nơi đã lên đèn.

Tổng Thiên Hành dạo Hổ nhi nghỉ ngơi sớm, bỗng đâu dưới Tịnh lâu đã nghe một giọng nói đầy uy quyền:

- Mao chường quỹ, bảo chủ đã đến đây sao?

Giọng Mao Tử Kỳ nhỏ nhẹ:

- Bảo chủ chưa đến.

Giọng nói uy nghiêm kia hỏi tiếp:

- Như vậy ai đang ngụ trên Tịnh lâu?

Giọng Mao Tử Kỳ vẫn một mực giữ lễ:

- Ấy là bản bảo tân nhiệm tổng quản, Tổng tiên sinh.

Giọng nói kia chợt chuyển sang ngạc nhiên một cách cố ý, mang vẻ châm chọc:

- Ô, thì ra là tên từng lòn trôn thiên hạ, chui lỗ chó mà đi, Hảo Hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành....

Mao Tử Kỳ vội vàng sợ hãi ngắt lời đối phương:

- Chu tổng tuần kiểm....

Giọng của Chu tổng tuần kiểm tiếp lời:

- Không lẽ ta nói sai hay sao?

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Chu tổng tuần kiểm đừng quên cả hai ta đều là thuộc hạ của người....

Chu tổng tuần kiểm ngược lại cao giọng quát:

- Hạng như hần mà cũng đứng làm thượng ty của Chu Đại Cương này, nói cho người biết, Mao Tử Kỳ người sợ hần chứ ta không coi hần vào đâu. Chu Đại Cương này thà không nhận chức tổng tuần kiểm chứ quyết không chịu để tên thất phu lòn trôn sai khiến.

Hồ nhi ở trên lầu vụt đứng dậy thế như mãnh hổ, nhưng Tổng Thiên Hành đã kịp ấn vai hần xuống, mỉm cười kè tai nói nhỏ mấy câu, sau đó thư thả cất bước đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Trên bậc thềm chỗ bước vào Tịnh lâu có hơn cả bốn người, một tên tiểu tốt xách đèn, một thiếu phụ kiều diễm, một tên cầm bào đại hán thân hình cao lớn, tuổi độ tứ tuần, mặt đỏ tía tai, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi đen to tướng, người còn lại là Mao Tử Kỳ vẻ mặt lo lắng không biết phải xử trí thế nào cho ổn thỏa.

Cầm bào đại hán vẫn nói thao thao bất tuyệt:

-.... Hừ! Thảo nào lúc trưa ta đến đây thấy người chuẩn bị Tịnh lâu, người cứ một điều bảo quy hai điều bảo quy, thì ra người dành chỗ cho tân tổng quản vang danh thiên hạ....

Mao Tử Kỳ lúng túng ngắt lời:

- Tổng tuần kiểm, xin nghe thuộc hạ....

Chu Đại Cương cười lạnh ngắt lời:

- Chu Đại Cương từ khi nhậm chức tổng tuần kiểm bản bảo tới giờ, bước chân đến đâu đều được người của bản bảo tiếp rước chu đáo, chỉ có một mình Mao chưởng quỹ người, cần tiền tiền không có, cần

một hoa cô nương cũng phải đích thân ta đi tìm, hừ, bây giờ hoa cô nương đã tìm về rồi, ta lấy thân phận tổng tuần kiểm ra lệnh cho người lập tức dọn Tịnh lâu cho ta.

Mao Tử Kỳ nhướng cao đôi mày kiểm, nhưng khẩu khí vẫn giữ phận kẻ dưới đối với người trên:

- Tổng tuần kiểm có thể hạ được lệnh như vậy, nhưng thuộc hạ không đủ gan để chấp hành.

Chu Đại Cương trầm giọng quát:

- Mao Tử Kỳ, người dám cả gan kháng lệnh!

Mao Tử Kỳ cũng không nhin hỏi lại:

- Thuộc hạ xin hỏi tổng tuần kiểm, theo cơ cấu của bản bảo thì tổng tuần kiểm lớn hay tổng quản lớn?

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Mao Tử Kỳ, người đừng hòng chụp mũ ta, Chu Đại Cương này không thừa nhận hần là tổng quản....

Mao Tử Kỳ nói:

- Xin tổng tuần kiểm đừng quên Tống tiên sinh do bảo chủ đích thân mời đến nhậm chức tổng quản.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xéch ngược:

- Cho dù bảo chủ có mặt ở đây, Chu Đại Cương này vẫn không thể nói khác hơn.

Hơi dừng một chút, giọng nói hần trở nên dữ tợn:

- Mao Tử Kỳ, người có đi bảo hần nhượng Tịnh lâu lại hay không?

Thần thái Mao Tử Kỳ vẫn ngang nhiên:

- Chưa kể đến địa vị tổng quản, chỉ nội Kim lệnh của bảo chủ, Mao Tử Kỳ cũng không dám ngang nhiên phạm thượng.

Chu Đại Cương cười lạnh luôn miệng:

- Được, người giỏi, không dám đi, ta tự đi vậy, đuổi xong tên thất phu lòn trốn ấy rồi sẽ thanh toán người sau.

Vừa nói hần vừa sải bước đi lên tam cấp.

Bóng người loáng qua trước mắt, tiếp theo là giọng nói sang sảng:

- Không dám phiền ngọc giá tổng tuần kiểm, Tống Thiên Hành tự động xuống hầu.

Tống Thiên Hành dáng như ngọc trụ, tiêu sái xuất trần, đã đứng sừng sững trước mặt Chu Đại Cương.

Kẻ coi trời bằng vung như Chu Đại Cương mà cũng bị uy lực vô hình của Tống Thiên Hành làm khiếp hãi, bất giác thối lui ba bước, thoáng ngẩn người rồi nhanh chóng định thần, trầm giọng hỏi:

- Người là kẻ vang danh thiên hạ, Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành?

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Không sai, cũng chính là Kim Thang Bảo nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng (dưới một người, trên vạn người), tổng quản Tổng Thiên Hành.

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vào lịch sử vinh quang của người ngày trước?

Cánh tay trái vòng ngang eo mỹ phụ, phát mạnh ống tay áo phải, quát lớn:

- Xéo ra, bản tọa không có thời giờ phí lời với hạng thất phu lòn trôn như người.

Tổng Thiên Hành bất giác bước xéo vào một bước, nhưng chàng bước tránh ra không phải là do bị khiếp sợ bởi thần uy của đối phương mà là tránh khỏi luồng hơi rượu khiến người người phải không khỏi buồn nôn phả ra từ Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương cười ngạo nghễ, tay ôm eo mỹ phụ định cất bước....

Đôi mày kiếm của Tổng Thiên Hành dựng ngược quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát tuy oai nghiêm, lọt vào tai Mao Tử Kỳ chẳng thấy có điều chi khác lạ, nhưng bên tai Chu Đại Cương nghe chẳng khác nào tiếng sấm giữa lưng trời, thân tâm chấn động, bất giác hai chân như treo đá đứng chết trân.

Gương mặt Tổng Thiên Hành như được bao phủ bởi lớp sương lạnh, mục quang như điện, cười lạnh nói:

- Không ngờ Kim Thang Bảo lại nuôi dưỡng loại tổng tuần kiểm không biết tôn ty, bại tâm thất đức như vậy, thảo nào danh bản bảo như nước dưới mặt trời, ngày càng lụn bại.

Gương mặt vốn đỏ gay vì rượu của Chu Đại Cương giờ biến thành tím bầm, đẩy mỹ phụ trong vòng tay sang một bên, nghiêng răng quát:

- Thất phu vô sỉ, hạng như người cũng đòi giáo huấn người?

Tiến tới một bước áp sát Tổng Thiên Hành, “ào” một chưởng nhắm ngay ngực chàng kích tới.

Quái lạ!

Kẻ bị đánh Tổng Thiên Hành đứng yên bất động, gương mặt vẫn giữ một nụ cười châm chọc thường xuyên, an nhàn như không, vẫn đứng sừng sững chỗ cũ, ngược lại, Chu Đại Cương, kẻ đánh người lại bị lực phản chân văng xa hơn trượng, té chổng vó lên trời.

Lúc này không những đương sự Chu Đại Cương kinh hãi thất thần, mà đến cả Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng nhìn lé mắt.

Dưới mắt Mao Tử Kỳ, Chu Đại Cương là một trong số ít cao thủ võ công chỉ dưới Tứ Tinh hộ pháp, một chưởng đánh ra trong lúc nổi

giận như vậy, ít ra cũng vận đến bảy tám thành công lực, với nội công của Chu Đại Cương, một chưởng với bảy tám thành công lực của hắn dù tường đồng vách sắt ít nào cũng phải lưu lại chút vết tích, nhưng sự thực bày ra trước mắt vượt quá trí tưởng tượng của hắn, như vậy công lực của chàng thanh niên Tống Thiên Hành này không biết cao đến bậc nào?

Tâm niệm của Chu Đại Cương, Mao Tử Kỳ hai người chưa dứt, giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành đã vang lên:

- Tống Thiên Hành tuy chẳng chút công lao, lại ở chức vị cao khiến thuộc hạ bất phục, xem ra hôm nay phải lập đại công mới được.

Hơi dừng lời, sắc mặt lạnh xuống, trầm giọng quát:

- Ty Hình nghe lệnh!

Một tên kinh trang trắng hán ứng tiếng bước ra, cung thân hướng về Tống Thiên Hành hành lễ nói:

- Tệ chức bốn bảo Ty hình Vi Kim Lập tham kiến tổng quản.

Phía bên kia Hồ nhi mặt cười rạng rỡ đứng cách đó năm sáu trượng, sau lưng một hàng bốn tên kinh trang trắng hán tay lăm lăm đao.

A, thì ra lúc nãy trên Tịnh lâu Tống Thiên Hành kể vai nói nhỏ là dặn Hồ nhi đi kêu Ty hình của Thiết Ký tiền trang đến.

Tống Thiên Hành mặt lạnh như tuyết, giọng tợ thu phong:

- Vi ty hình, bản bảo bảo quy, đối với kẻ sa đọa tửu sắc, tự nhục thân mình, trị tội thế nào?

Vi Kim Lập ứng tiếng đáp ngay:

- Phạt trượng một trăm hèo, trục xuất khỏi bảo!

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành nhướng cao:

- Còn lạm dụng chức quyền, công nhiên nhận hối lộ?

Giọng của Vi Kim Lập ngắn gọn, lạnh lùng:

- Tử hình!

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Mục vô tôn trưởng, công nhiên phạm thượng thì sao?

Vi Kim Lập vẫn ngắn gọn dứt khoát:

- Lăng trì!

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Vi ty hình tạm thời lui ra!

Vi Kim Lập cung thân hành lễ, lui ra đứng bên cạnh Hồ nhi.

Tống Thiên Hành ngưng mục quang lạnh như điện nhìn Chu Đại Cương cất giọng lạnh nói:

- Chu Đại Cương ở bản bảo người chức cao quyền trọng, quen được người người cúi đầu bợ đỡ, rượu thịt làm mờ lý trí, sớm quên hết bảo quy, nên bản tọa đặc biệt mời Vi ty hình đọc lên những tội người

đã phạm cho nghe, bây giờ người còn có gì muốn nói nữa không?
Sát khí bốc lên mờ cả gương mặt tím vì giận của Chu Đại Cương,
hung quang lóe lên từ đôi mắt, gầm lớn:

- Đồ thất phu, quân lòn tròn, lấy binh khí ra!

“Soạt” một tiếng, thanh kiếm tỏa hàn quang xanh lè đã xuất khỏi vỏ,
mắt trừng nhìn Tống Thiên Hành chờ đợi.

Rõ là giận mất khôn, hẳn thật sự quên mất sự việc vừa xảy ra một
thoáng trước đây, đồng thời định mặc kệ tất cả, liều một phen sống
chết.

Tay này, vị cao quyền trọng, công lực cao thâm, chỗ dựa vững vàng,
nên đã quen thói mục hạ vô nhân, muốn trời được trời, muốn đất
được đất, kể cả bảo chủ thường ngày cũng phải nhượng hán vài
phần.

Ngày hôm nay du hành tuần sát đến Kim Lăng, Mao Tử Kỳ đã sớm
có thái độ cương trình bất tòng, nguyên nộ hỏa đã tích đầy trong
bụng, đến khi ra ngoài uống đủ rượu, mang thêm một kỷ nữ trở lại,
thấy Mao Tử Kỳ một điều bảo quy hai điều bảo quy không chịu dọn
Tịnh lâu cho hắn nghỉ, thì ra tân nhiệm tổng quản đã có mặt trong
Tịnh lâu, mà vị tân tổng quản này là kẻ mà cả giang hồ không ai coi
ra gì, nổi tiếng “thất phu lòn tròn” thiên hạ, thật là đổ dầu vào lửa, lúc
này lại bị thêm một vết đau đớn do tên “thất phu lòn tròn” gây nên, với
tính tình của Chu tổng tuần kiểm thường ngày, một vết như vậy đã vô
phương kiềm chế, hà huống lại gặp phải ngay trong ngày hôm nay!
Nhưng gió gấp lại gặp phải sóng chậm, Chu Đại Cương bên này
hùng hổ như cọp sống chuồn, định lập tức nuốt chửng đối phương,
ngược lại bên kia, Tống Thiên Hành tựa như thành thoi chí cực, khẽ
nhếch mép cười chậm rãi nói:

- Đối phó với đồ giá áo túi cơm này mà cần đến binh khí thì Tống
Thiên Hành làm sao đủ tử cách đảm nhận chức tổng quản của Kim
Thang Bảo.

Cuồng ngạo! Khắc bạc! Càng nghe càng khiến người ta tức đến trào
máu họng.

Nhưng Chu Đại Cương quả không phải kẻ tầm thường, không những
không tức ngược lại vững như Thái Sơn, chấp kiếm ngưng thần chờ
đợi.

Tống Thiên Hành lại nhếch mép như cười mà không cười, nói:

- Ừm, khá lắm, trông dáng điệu ngươi lúc này rất giống nhất phái
danh gia.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chu Đại Cương ta biết ngươi chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ,

chưa đến Tây thiên chưa bỏ cuộc, tất phải phiền Tống Thiên Hành ta động thủ chế phục, có điều cũng nên khuyến cáo người nên tự trói mình thì hơn!

Chu Đại Cương giọng lạnh như băng:

- Tống Thiên Hành! Không cần phí lời thêm!

Tống Thiên Hành cười nói:

- Xong rồi, xong rồi, tiến chiêu đi, Tống Thiên Hành nhường trước ba chiêu....

Chu Đại Cương hừ lạnh:

- Thất phu muốn chết!

Kiểm ảnh theo sau lời nói chớp động, một chiêu “Xuân Vân Tác

Triển” một vầng kiếm quang trùn xuống đầu Tống Thiên Hành.

Quả không hổ với chức vị tổng tuần kiểm của Kim Thang Bảo, chỉ với một chiêu cực kỳ tầm thường “Xuân Vân Tác Triển”, nhưng dưới tay của tổng tuần kiểm lại tạo được oai lực khiến người ta không khỏi khiếp đảm tán hồn.

Thân hình Tống Thiên Hành loáng cái đã xuất hiện sau lưng Chu Đại Cương, miệng không ngừng cất giọng sang sảng nói:

- Chiêu thức loại này không được đâu, phải dùng đến võ công đặc ý nhất mới được....

Lời nói chưa dứt đã thấy hàn quang chớp động, mang theo kinh lực như núi đổ đá thích tới trước ngực.

Tống Thiên Hành lại cười nhẹ nói:

- Ừm, như vậy mới khá hơn một chút ít.... Ừa, Tống Thiên Hành ở bên này, đừng đánh nhầm như vậy....

Ba chiêu đã sử hết hai, đến một chéo áo của Tống Thiên Hành cũng không chạm được, Chu Đại Cương không khỏi mưu tính độc kế.

Tống Thiên Hành đang nói cười như không, vừa dùng thân pháp tuyệt thế tránh qua một chiêu lợi hại vô cùng....

Một vầng kiếm ảnh xanh lè trùn chu vi hơn trượng đã theo sát bóng hình Tống Thiên Hành chụp xuống.

Tống Thiên Hành buột miệng kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Nhưng khi tiếng nói vừa thoát ra cửa miệng, thân hình đã như u linh chớp động, thì vầng sáng xanh đột ngột biến thành một sợi chỉ màu sáng xanh chắn mất hướng bóng Tống Thiên Hành vừa lách đi.

Biến cố xảy ra ngoài sức tưởng tượng mọi người, thân hình Tống Thiên Hành đã lách đi rồi, trong lúc đột ngột như vậy đương nhiên không thể nuốt lời xuất thủ kháng cự, trước tình cảnh này xem ra vị tân nhiệm tổng quản Kim Thang Bảo khó thoát khỏi lưới kiếm vô tình.

Nhưng phàm người phi thường tất có bản lãnh phi thường, Tống Thiên Hành thoáng lạng người, nhưng chỉ một thoáng qua, thân hình đã ngã bổ tới trước tránh được kiếm ảnh trong đường tơ kẽ tóc, đồng thời mũi chân trái làm trụ, lợi dụng sức đẩy của cùi chỏ phải, thân hình quay tít như con vù lướt là là trên mặt đất ra xa hơn năm trượng mới cất người đứng thẳng dậy.

Lách người, ngã bổ, xoay người, lướt đi, đứng dậy, năm động tác tất cả tựa như chỉ bằng cái nháy mắt, pha biểu diễn kinh hiểm vô cùng nhưng cũng chứng tỏ thân pháp tuyệt luân.

Chu Đại Cương trong lúc nổi giận, hồ người sử một chiêu quỷ thần cũng ớn lạnh, chắc hẳn đối phương trong khi xem thường tuyệt nghệ của mình sẽ không sao thoát khỏi táng mạng dưới kiếm, hay ít ra cũng bị trọng thương, nào hay kết quả bị đối phương tránh được, bởi vậy trong lúc nhất thời, hắn đứng ngẩn ngơ xuất thần, quên mất tiếp tục tiến chiêu công địch.

Tống Thiên Hành lúc vừa cất người đứng dậy, trên gương mặt thoáng hiện nét kinh dị, nhưng nét kinh dị ấy nhanh như chớp thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là một nét hưng phấn không sao tả xiết, trong đôi mắt long lánh của chàng phát ra hai luồng dị quang khiến người khó hiểu, chàng quay sang Hồ nhi dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Sư đệ, mau trở lên Tịnh lâu, sau khi ngu huynh bắt Chu Đại Cương, chú ý theo dõi bất kỳ người nào từ bản trang lén ra ngoài, nhớ kỹ! chỉ được theo dõi, không được dấn thảo kinh xà.

Hồ nhi thoáng hiện nét khó hiểu, nhưng chỉ gật nhẹ, rồi lẳng lặng đi lên Tịnh lâu.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn Chu Đại Cương nói:

- Chu Đại Cương, không ngờ kiếm pháp của người cao minh dường ấy, lúc nay ta hơi hối hận vì lời nói không cần đến binh khí lúc nãy.

Chu Đại Cương cũng nhìn xoáy vào mặt Tống Thiên Hành, từ từ cất bước tiến tới, miệng lạnh lùng nói:

- Bây giờ dùng đến binh khí cũng chưa muộn, không lẽ loại người như ngươi mà cũng biết nhục nữa sao?

Tống Thiên Hành cũng chậm rãi tiến lên, song phương đứng đối mặt nhau cách chừng tám thước, mới khẽ nhếch mép nói:

- Tống Thiên Hành là người nào, không lẽ nói rồi lại nuốt lời sao?

Chu Đại Cương đã hai lần lãnh giáo công lực cao thâm, mặc trác và thân pháp siêu tuyệt của đối phương, miệng tuy nói tốt như vậy, nhưng trong lòng lại sợ Tống Thiên Hành dụng đến binh khí, giờ nghe nói vậy không khỏi mừng thầm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên

tâm, liền giở giọng khích tướng nói:

- Sinh mệnh quan trọng hơn hư danh, để khỏi hối hận về sau, ta khuyên người tốt nhất nên lấy binh khí ra!

Tổng Thiên Hành chợt phá cười ha hả:

- Chu Đại Cương, Tổng Thiên Hành này đã nói không dùng binh khí là không dùng binh khí, khỏi cần dùng lời khích tướng, cứ việc yên tâm, có điều....

Hơi dừng lời một chút, tiếp lời:

-.... ta cảnh cáo người, ba chiêu tương nhượng đã hết, trong lúc giao thủ, không phải nhẹ nhàng như lúc này nữa, tốt nhất nên giở chiêu thức đặc ý nhất ra để khỏi hối hận không kịp.

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thất phu chớ phí lời, cẩn thận cầu mệnh của người khó giữ!

Dứt lời ánh kiếm lại chớp động, nhẹ nhàng nhắm Đan điền Tổng Thiên Hành thích tới.

Kiểm thế vừa chậm rãi, vừa mềm mại không thấy có chút uy lực nào, cổ tay cầm kiếm cũng không chút chuyển động, nhưng mũi kiếm đã vạch thành năm đóa hoa sen xanh màu thép.

Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng là đại hành gia, nhưng không biết chút gì về lại lịch cũng như tên gọi của kiếm chiêu. Có điều trực giác báo với hắn, nếu đứng ngay vị trí của Tổng Thiên Hành thì hắn không những vô phương hóa giải mà đến lách người tránh né cũng không kịp, quả là vô phương đào mạng, thúc thủ chờ chết.

Tổng Thiên Hành chú mục nhìn kiếm chiêu của đối phương tựa như đã chứng thực được điều nghi ngờ trong lòng, bất giác gương mặt thoáng hiện một nét cười, mục quang phát ra ánh sáng lạ lùng, như có mây kêu lên:

- Hảo kiếm pháp, “Liên Đài Cửu Phẩm” tái xuất giang hồ, Tổng Thiên Hành quả có nhân phúc....

Chu Đại Cương nghe đối phương mở miệng đã gọi trúng ngay tên của kiếm pháp của mình sử dụng bất giác chấn động thân tâm, thế kiếm từ từ công tới cũng theo đó bất giác hơi dừng lại, Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Đáng tiếc công lực quá kém, chỉ có thể tạo thành năm đóa hoa sen....

Chu Đại Cương nghiêng răng hét:

- Thất phu lòn tròn, cho người ném mùi năm đóa hoa sen.

Chân lực gia tăng, năm đóa hoa sen nhanh như điện vẽ một đường xanh lè kích tới đầu mình của Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành cất tiếng cười cuồng ngạo, hữu thủ nhanh như

chớp chớp thẳng vào giữa đám kiếm ảnh, chỉ nghe mấy tiếng “keng, keng, keng” giòn tan, mấy đóa hoa sen biến mất, Chu Đại Cương thân hình như tượng sáp chết đứng giữa đường trường, thanh bảo kiếm trong chỉ còn trơ lại cán kiếm.

Tổng Thiên Hành nhìn gương mặt nhẵn nhụi giận dữ, mắt xạ hung quang nhưng thân hình cứng đờ do bị điểm huyết của Chu Đại Cương cười nhẹ nói:

- Chu Đại Cương, đa tạ ngươi đã coi trọng Tổng Thiên Hành, đã chọn chiêu thế uy lực nhất trong pho kiếm pháp quán tuyệt kim cổ đối phó ta, kẻ gieo nhân ắt có ngày gặt quả, lúc này ta cũng không làm khó dễ ngươi, chờ đến trước mặt bảo chủ sẽ quyết định sinh tử của ngươi.

Dừng lại một chút, quay sang Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, lấy dây trói Chu Đại Cương lại, tạm thời để trên phòng bản tọa, chờ lát nữa còn vài lời muốn hỏi hần.

Quay sang chỉ thiếu phụ tiếp:

- Còn vị.... vị cô nương này cũng giữ lại, khi chưa có lệnh không được tự tiện thả ra.

Mao Tử Kỳ cúi đầu lãnh mạng, Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bắt đầu từ giờ phút này, toàn thể thuộc hạ của bản tọa nghiêm cấm ra ngoài, đồng thời lập tức điểm danh....

Tiếp theo chàng dùng chân khí truyền âm nói:

- Xin đặc biệt lưu ý trong vòng một thời thân trở lại đây có kẻ nào bỏ ra ngoài không, nếu có lập tức mật báo bản tọa rõ.

Mao Tử Kỳ lập tức cung thân lui ra, lúc này Vi Kim Lập đã dùng dây gân bò trói gô Chu Đại Cương lại, đang đứng nghiêm chờ lệnh.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Vi ty hình mang Chu Đại Cương để trên phòng của bản tọa.

Dứt lời quay người đi lên Tịnh lâu, Vi Kim Lập cũng xách Chu Đại Cương nổi gót theo sau.

Sau khi lên đến tịnh thất của Tổng Thiên Hành, Vi Kim Lập thỉnh thị xem còn nhiệm vụ gì nữa không rồi mới cung thân cái lui.

Tổng Thiên Hành ngồi sâu trong ghế Thái sư nhìn xoáy vào Chu Đại Cương bị trói gô nằm dưới đất, đôi mày kiếm nhíu chặt thật lâu không nói tiếng nào.

Chu Đại Cương cũng trừng mắt nhìn không hừ lấy một tiếng.

Một lúc sau Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào, hướng về Tổng Thiên Hành cung thân báo cáo:

- Bẩm tổng quản, nhân số toàn trang đã điểm danh, chỉ có một mình Ty trang Lâm Tu Diễn ra ngoài.

Tổng Thiên Hành búng nhẹ tay giải huyết cho Chu Đại Cương đồng thời ra hiệu cho Mao Tử Kỳ ngồi xuống, sau đó mới mỉm cười hỏi:

- Lâm ty trang ra ngoài lúc nào?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Khoảng sau khi Chu tổng tuần kiểm bị bắt không lâu.

Trong ánh mắt Tổng Thiên Hành thoáng lóe dị quang, nói:

- Thời gian không tính sai chứ?

Mao Tử Kỳ quả quyết:

- Quyết chẳng sai được!

Tổng Thiên Hành cười nhẹ, đột ngột thay đổi đề tài:

- Mao huynh đến bản bảo bao lâu rồi?

Mao Tử Kỳ hơi ngơ ngác nhưng giọng vẫn giữ lễ:

- Thuộc hạ đến bản bảo mới được nửa năm.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vừa vào bản bảo đã tiếp nhận chức vị này?

Mao Tử Kỳ đáp gọn:

- Phải!

Tổng Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh trước kia có quen biết Chu Đại Cương?

Mao Tử Kỳ cúi đầu:

- Hồi bẩm tổng quản, đây là lần đầu tiên thuộc hạ gặp mặt Chu Đại Cương.

Tổng Thiên Hành vẫn điềm nhiên hỏi tiếp:

- Như vậy đối với lai lịch của Chu Đại Cương cùng quan hệ giữa Chu Đại Cương với bảo chủ chắc Mao huynh cũng không được rõ lắm?

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Thưa phải, về lai lịch của Chu Đại Cương thuộc hạ không rõ lắm, nhưng quan hệ với bảo chủ thì có nghe nói sơ.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ đỡ lời:

- Mao huynh cứ nói!

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm nói:

- Nghe đâu Chu Đại Cương là biểu đệ của bảo chủ nguyên phối phu nhân.

Một tiếng hú thanh tao từ xa xa truyền lại cắt đứt lời Mao Tử Kỳ.

Tổng Thiên Hành nghe tiếng hú lập tức nhận ra tín hiệu cầu viện của Hồ nhi, bất giác thần sắc biến đổi, tâm niệm chuyển động.

Hồ nhi tuy được chàng thay sư phụ truyền nghệ, nhưng đã học được hết chân truyền của chàng, chỉ còn thiếu phần hỏa hầu với lịch duyệt giang hồ mà thôi. Lúc chàng giao nhiệm vụ đã dặn đi dặn lại chỉ được theo dõi hành tung, không được động thủ, để tránh rút mây

động rừng.

Lúc này xem ra hành tung Hồ nhi đã bại lộ, mà còn bị bức đến phát tín hiệu cứu viện, đủ thấy Hồ nhi bất tuân dụ lệnh, tự lộ hình tích đồng thời chứng tỏ thể địch mạnh mẽ, thật khiến chàng bất an.

Giờ đây chàng chỉ có một người, nếu đi cứu viện Hồ nhi thì ngại Chu Đại Cương bị người thừa cơ cứu đi. Trước mắt Chu Đại Cương bất luận đối với chàng, với Kim Thang Bảo, hay đại cục võ lâm đều là một nhân chứng cực kỳ quan trọng dù thế nào cũng không thể để đối phương cướp đi, như vậy phải làm sao? Không lẽ mang theo Chu Đại Cương đi cứu viện Hồ nhi? Hay bỏ mặc Hồ nhi để cho người hạ độc thủ? Không, cả hai đường đều không nên.

Chàng mới vào Kim Thang Bảo, tình hình nội bộ chưa thể nói là nắm rõ, trước mắt trong Thiết Ký tiền trang, dường như chỉ có mỗi một mình Mao Tử Kỳ là có thể tín nhiệm được, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, cho dù với sự miễn cảm của chàng, cộng thêm những sự việc phát sinh lúc này có thể khẳng định Mao Tử Kỳ quyết không thể là nội gian tiềm phục trong Kim Thang Bảo, nhưng mang một nhân chứng quan trọng như Chu Đại Cương giao cho hắn, không thể không tính đến điều vạn nhất có thể xảy ra....

Những điều này nói ra có vẻ dài dòng nhưng diễn ra trong tâm Tống Thiên Hành chẳng qua là một sát na mà thôi.

Việc gấp như lửa cháy nhà, không thể không ra một quyết định dứt khoát.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Mao Tử Kỳ đột ngột hỏi:

- Mao huynh có thể được xem là tâm phúc của bảo chủ không?

Mao Tử Kỳ thoáng lộ vẻ lúng túng:

- Không, thuộc hạ do tiền nhiệm tổng quản tiến cử....

Tống Thiên Hành nghe nói Mao Tử Kỳ là người thân tín của bạn thiết Từ Quân Lượng bất giác như cắt được gánh nặng, không chờ nghe hết lời đối phương, lập tức cắt ngang:

- Ồ, vậy thì hay rồi, hai ta sẽ nói chuyện thêm, bây giờ Mao huynh mang Chu Đại Cương để vào nơi bí mật trong trang, nhớ rõ phải đích thân canh giữ, không được để xảy ra sơ suất!

Dứt lời thân hình đã như làn khói mỏng xuyên qua cửa sổ, biến mất vào sắc đêm trầm trầm.

Dưới ánh trăng sao mờ nhạt, đêm lạnh cắt da.

Nhà dân ở Kim Lăng thành ngoại đã sớm đóng cửa tắt đèn, mọi người đang vùi đầu trong mộng. Nhưng ở phía nam Kim Lăng thành, trên một dạt đất trống xảy ra một trận đấu kịch liệt như dầu sôi lửa bỏng.

Một trong những đương sự là Hồ nhi, người lãnh mạng theo dõi sau vết kẻ khả nghi, vây kích Hồ nhi có hai lão nhân tóc hoa râm, một mập một ốm, với một hoàng y quái khách bịt mặt.

Lão nhân mập sử một đôi phán quan bút, lão nhân ốm sử kiếm, hoàng y quái khách thì hai tay không, ba người công sát vây bốn bên, kẻ tiến người thối phối hợp chặt chẽ. So về công lực cả ba người đều hàng nhất lưu cao thủ, đặc biệt hoàng y quái khách dường như là đầu lĩnh trong nhóm, thoát chỉ thoát chưởng chiêu nào chiêu nấy đều nhắm chỗ hiểm yếu của Hồ nhi.

Hồ nhi sử một thanh Kim kiếm xà hình quái dị, thêm vào bộ pháp huyền diệu, với chiêu thức thần kỳ, dưới thế hợp công của ba tay cao thủ vẫn tiến thoái như không, có công có thủ.

Nhưng bởi nga người công lực cao, phối hợp khéo léo, Hồ nhi mấy lần định đột phá trùng vây nhưng vẫn chưa thực hiện được, còn phía ba người hợp công tựa như còn úy kỵ điều chi nên chưa dám toàn lực tấn công, thêm nữa thanh Kim xà kiếm trong tay Hồ nhi là một bảo kiếm nên bọn chúng không dám khinh suất đỡ thẳng, thế nên trong nhất thời không làm gì được Hồ nhi.

Hoàng y quái khách như không nhẫn nại được nữa, chưởng chỉ vẫn công như điện, miệng kêu:

- Tiểu tử, nếu còn chưa thúc thủ chịu trối, đừng trách lão gia vô tình.

Hồ nhi cất giọng thanh tao trả lời:

- Ma đầu, hai chữ “tiểu tử” nếu do sư tổ nhà người nói ra còn miễn cưỡng chấp nhận được, còn đối với người thì còn kém xa lắm.

Hoàng y quái khách nổi giận quát:

- Tiểu cầu muốn chết!

Quát xong y múa chưởng nhắm đản đięng Hồ nhi kích tới.

Hồ nhi lách người, Kim xà kiếm tiện tay quật ngược một thế “Hồi Phong Vũ Liễu”, gạt song bút và trường kiếm của hai lão nhân, đồng thời biến chiêu “Kim Xà Thổ Tín” thích thẳng huyết đản điền của hoàng y quái khách, hừ lạnh nói:

- Ma đầu, đừng tự cao tự đại, chỉ sợ Hồ nhi sư tổ không tha mạng người.

Hoàng y quái khách cười lạnh nói:

- Tiểu tử, lúc này đại gia định bắt sống mới để người nhảy nhót đến giờ này, nhưng dù người ngụy trang thế nào, đại gia cũng đã nhìn ra người là môn hạ kẻ đối địch thì mạng sống người không còn giá trị nữa, nạp mạng!

Ào! Ào! Hai chưởng kinh phong cương mãnh bức Hồ nhi lách luôn mấy cái mới miễn cưỡng tránh được, trong khi đó suýt chút nữa bị

một bút của lão nhân mập.

Hoàng y quái khách cười hi hi, nói:

- Tiểu cầu, thấy thế nào?

Tiếp đó hần quay sang đồng bọn quát khẽ:

- Không cần bắt sống, công sát thêm chút nữa!

Hai lão nhân đồng thanh ứng tiếng, lập tức hàn quang chớp động, bút điểm, kiếm quét, chưởng phong ào ào, thoáng chốc áp lực về phía Hồ nhi tăng lên mấy lần. Hồ nhi bất giác lạnh người, lại cất lên một tiếng kêu cầu viện nữa.

Hoàng y quái khách cười lạnh:

- Tiểu cầu, sợ rồi sao?

Hồ nhi nghiêng răng múa tít Kim xà kiếm, kim khí chạm nhau rồn rảng, tóe lửa rợp trời, áp lực bốn bề tạm thời dang ra rồi cất tiếng cười khúc khích nói:

- Thiếu gia gọi sư phụ câu hồn của các người.

Hoàng y quái khách hừ lạnh trầm giọng quát:

- Công gấp, trong vòng mười chiêu phải giải quyết cho xong tên tiểu cầu này!

Vừa nói, chưởng lực của hần cũng gia tăng đến mười hai thành, Hồ nhi lại cảm thấy áp lực tăng gấp đôi, hơn nữa quá nữa áp lực được tạo bởi song chưởng của hoàng y quái khách, thân pháp linh hoạt tuyệt luân của Hồ nhi cũng trở nên chậm chạp, kinh hãi chưa hết, hai lão nhân sau lưng đã thừa cơ tiến chiêu công gấp, đồng thời hoàng y quái khách cũng cười lạnh luôn luôn, chưởng nhanh như chớp ập tới trước ngực.

Hồ nhi trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc, nghiêng chặt răng vận hết nội lực toàn thân hữu thủ quét ngược ra sau đánh gạt song bút với trường kiếm, tả thủ đẩy ra tiếp hoàng y quái khách một chưởng.

“Bùng!” một tiếng nổ chấn lá nhĩ, thân hình Hồ nhi hơi lắc lự, còn hoàng y quái khách liên tiếp thối lui hai bước, kinh hãi kêu lên:

- Chiên Đàn thần công, quả nhiên là môn hạ của lão tặc....

Tiếng kêu chưa dứt đã nghe một tiếng hú như long ngâm xé rách màn đêm.

Hồ nhi phấn chấn tinh thần, định xuất chiêu phản công, hoàng y quái khách đã trầm giọng quát:

- Cường địch đã tới, lui!

Chữ “lui” vừa dứt, ba người công một thế rồi lập tức tung người khỏi vòng chiến thối lui.

Nghĩ cũng phải, một tên nhỏ còn chưa làm gì được, huống hồ là tên lớn, chưa chịu thừa cơ rút lui còn đợi chừng nào?

Hồ nhi quát một tiếng hơi kiếm đuổi theo....

Tiếng cười sang sảng đã vang lên sau lưng:

- Thôi bỏ qua đi, kẻ cùng đường không nên truy đuổi!

Hồ nhi dừng chân, quay lại kêu lên:

- Sư huynh....

Tổng Thiên Hành đã ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng, bất giác chau mày nói:

- Sư đệ, ngươi đã dùng đến Chiên Đàn thần công?

Hồ nhi cười khỏ:

- Không dùng đến Chiên Đàn thần công sợ Hồ nhi không sống đến giờ này.

Tổng Thiên Hành giảo đôi mày kiếm cười nói:

- Kẻ bức được sư đệ dùng đến Chiên Đàn thần công thân thủ không phải tầm thường.

Chiên Đàn thần công còn chưa đủ sáu thành của sư đệ mà đã bức cường địch ôm đầu tháo chạy thật đủ để người tự hào.

Hồ nhi cười bên lên:

- Hồ nhi nào có được oai phong đó, bọn chúng bị tiếng hú của sư huynh nên khiếp hồn, thất kinh đào tẩu.

Hơi dừng một chút, Hồ nhi ngẩn mặt ngạc nhiên nói:

- Sư huynh tại sao không đuổi theo?

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Người đã đi rồi còn đuổi làm chi, ta đi thôi....

Hồ nhi cũng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Đi? Không đi thám thính sào huyệt của chúng?

Tổng Thiên Hành không đáp hỏi lại:

- Không phải sư đệ đã đến rồi sao?

Hồ nhi gật đầu:

- Không sai, Hồ nhi đã tới nơi, nhưng chưa xem được gì đã bị đối phương phát giác, vậy nên sư huynh cùng Hồ nhi đi thám thính lại một lần nữa.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sư đệ khờ quá, không lẽ bọn ma đầu này ở trong sào huyệt chờ ta đến bắt hay sao?

Hồ nhi nghe nói ngẩn người, Tổng Thiên Hành mỉm cười tiếp:

- Đi thôi sư đệ, ta bắt được Chu Đại Cương sợ gì không hỏi ra nội tình.

Dứt lời đã nắm tay Hồ nhi thi triển khinh công theo lối cũ trở về.

Về tới Tịnh lâu trong Thiết Ký tiền trang, thấy Mao Tử Kỳ đang đứng trấn giữ trước cửa tịnh thất. Tổng Thiên Hành lập tức hỏi:

- Nãy giờ không xảy ra việc gì chứ?

Mao Tử Kỳ cung thân đáp:

- Nhờ hồng phúc tổng quản, nơi này vẫn bình an.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Mao huynh cho chuẩn bị văn phòng tứ bảo, ta có mấy phong thư quan trọng cần gởi gấp, đồng thời mang Chu Đại Cương tới đây. Mao Tử Kỳ lãnh mạng, Tổng Thiên Hành cùng Hồ nhi vào tịnh thất. Tiểu đồng vừa dâng trà thì văn phòng tứ bảo và Chu Đại Cương cũng được đưa lên tới nơi.

Mao Tử Kỳ thỉnh thị:

- Thuộc hạ có cần ở lại cung hầu?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Mời Mao huynh an tọa, ta còn có điều thỉnh giáo.

Mao Tử Kỳ đa tạ ngồi xuống hỏi:

- Tổng quản có điều chi chỉ thị?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tổng Thiên Hành có mấy lời không được lễ độ, mong Mao huynh lượng thứ, đồng thời cứ sự thực trả lời.

Mao Tử Kỳ cũng nghiêm mặt nói:

- Tổng tổng quản nặng lời rồi, thuộc hạ biết không dấu giếm, nói chẳng man trá!

Tổng Thiên Hành cười nhạt, nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh do Hứa tổng quản tiến cử chắc biết Hứa tổng quản nguyên không phải họ Hứa?

Mao Tử Kỳ biết đối phương đối với mình không khỏi có nghi tâm nên nhân cơ hội này chứng thực lòng thành, không chút do dự nói:

- Không sai, Hứa tổng quản nguyên là người danh chấn võ lâm, Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng đại hiệp.

Mục quang Tổng Thiên Hành vẫn nhìn không chớp:

- Như vậy sư thừa của Từ đại hiệp Mao huynh chắc cũng biết?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Chuyện này nếu không phải trước mặt Tổng tổng quản thuộc hạ thật không dám thổ lộ bởi vì người biết rõ sư thừa của Từ đại hiệp trong võ lâm hiện giờ không có mấy ai....

Tổng Thiên Hành hỏi nhanh:

- Nói vậy có nghĩa là sao?

Mao Tử Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Bởi quan hệ của tổng quản với Từ đại hiệp thuộc hạ có nghe Từ đại hiệp nói qua, nếu không lúc tổng quản đến đây thì đã....

Mao Tử Kỳ hơi ấp úng, Tổng Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thì đã không dùng lễ trọng tiếp đãi như vậy, phải không?

Mao Tử Kỳ cười thẹn:

- Tổng quản thánh minh, sự thực quả là như vậy.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mao huynh còn chưa nói sư phó của Từ đại hiệp là ai.

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Theo chỗ thuộc hạ biết, Từ đại hiệp là cao đồ của Trường Xuân chân nhân, một trong Vũ Nội Song Tiên.

Tổng Thiên Hành gật nhẹ hỏi tiếp:

- Mao huynh biết sư thừa của Tổng Thiên Hành không?

Mao Tử Kỳ đáp ứng:

- Việc này.... việc này Từ đại hiệp chưa từng nói qua.

Tổng Thiên Hành:

- Sư thừa của Mao huynh....

Mao Tử Kỳ đỡ lời:

- Thuộc hạ xuất thân Thiếu Lâm, gia sư họ Cổ, tự Kiếm Anh.

- Ô, Mao huynh là cao đồ của Cổ Kiếm Anh đại hiệp! Gia sư là tục gia đệ tử danh vọng cao nhất của Thiếu Lâm Tự, như vậy Tổng Thiên Hành hoàn toàn an tâm rồi.

Hơi dừng lại một chút Tổng Thiên Hành đổi đề tài:

- Đối với cái tin Từ đại hiệp bị phục kích thân vong Mao huynh có cao kiến gì không?

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Theo ngu ý của thuộc hạ, với võ công của Từ đại hiệp, với thêm danh hiệu “Thần Cơ Tú Sĩ” của người, quyết không thể bị người ám toán dễ dàng như vậy, việc này chắc còn có âm mưu gì khác.

Ý quả hợp với điều nghi vấn của Tổng Thiên Hành, đây gọi là anh hùng sở kiến tương đồng!

Tổng Thiên Hành gật nhẹ nói:

- Chỉ mong sao điều suy đoán của Mao huynh chính xác.... Về việc Từ đại hiệp lấy tên giả đầu thân vào Kim Thang Bảo, Mao huynh có biết rõ nội tình?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Về việc này thuộc hạ đã từng hỏi riêng Từ đại hiệp, nhưng chỉ nghe nói chừng thời cơ đến tất rõ sự thực.... nhưng người cũng có nói hé ra rằng việc ấy dường như có liên quan đến việc tổng quản đang chờ đợi....

Tổng Thiên Hành như bị kích động, thân hình hơi chấn động, mắt lóe dị quang, trầm trọng nói:

- Từ đại hiệp nói thế nào?

Mao Tử Kỳ trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Lúc ấy Từ đại hiệp cảm khái muôn phần nói:

“Từ Quân Lượng làm như vậy không phải có điều chi hổ thẹn không dám nhìn mặt thiên hạ, chẳng qua vì nỗi khuất nhục chất chứa trong lòng của chí hữu Tống Thiên Hành mười năm qua, ta không thể không tạm thời ẩn cư nơi bản bảo”.

Tống Thiên Hành thở dài cúi đầu im lặng.

Mao Tử Kỳ bỗng “à” lên một tiếng nói:

- Ngày hôm nay biến cố xảy ra liên tục làm thuộc hạ lú lẫn, có một việc quan trọng chưa báo cáo cho tổng quản hay.

Tống Thiên Hành ngẩng đầu lên, đôi mắt vụt sáng, hỏi:

- Có việc gì?

- Khi Từ đại hiệp phái thuộc hạ chủ trì bản trang, đã dặn thuộc hạ đặc biệt lưu ý Ty trang Lâm Tu Điển, có tin tức gì thì đến Di Hồng Viện cạnh Phu Tử Miếu tìm một vị cô nương tên gọi Hồng Hồng.... nhưng thuộc hạ ngu muội, nửa năm nay vẫn chưa phát hiện thấy Lâm Tu Điển có biểu hiệu gì khả nghi.

Hôm nay tổng quản vừa đến hấn đã lộ nguyên hình, thuộc hạ cảm thấy phụ lòng kỳ thác của Từ đại hiệp.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Việc này không thể trách Mao huynh, thứ nhất Mao huynh chưa hiểu biết nội tình, thứ hai địch nhân tiềm ẩn quá cao minh.

Hơi dừng lời lại tiếp:

- Mao huynh đã gặp qua vị Hồng Hồng cô nương ấy chưa?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Chưa gặp qua, nửa năm nay mỗi tháng thuộc hạ ít ra cũng đi Di Hồng viện hai lần, nhưng lần nào cũng nghe trả lời đi ra ngoài chưa về.

Tống Thiên Hành cúi đầu suy nghĩ, lát sau mới nói:

- Việc này như vậy là không bình thường, Mao huynh thử nghĩ lại xem Từ đại hiệp còn dặn dò điều chi khác không, chẳng hạn như trong bảo còn có người tin cậy nào khác....

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không có!

Tống Thiên Hành trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mao huynh với Hồ nhi đảm nhận việc giới bị, ta cần hỏi thêm Chu Đại Cương vài điều.

Mao Tử Kỳ cùng Hồ nhi lui ra, Tống Thiên Hành cúi người xuống lút soát trong người Chu Đại Cương một vòng, sau đó dương chỉ điểm mấy cái giải huyệt đạo cho Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương bị chế huyết đạo đã lâu, không những toàn thân tê cứng mà đến đầu óc cũng trở nên mê muội. Chờ một lúc cho đối phương tỉnh táo, Tống Thiên Hành cất giọng sang sảng nói:

- Các hạ, mời ngồi!

Chu Đại Cương tỉnh thần trí lại, bình tĩnh ngồi đối diện Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Xin thỉnh giáo các hạ, hiện giờ Chu Đại Cương là tọa khách hay là tù nhân?

Tống Thiên Hành “ừm” một tiếng nhiều ý nghĩa nói:

- Về việc này, xem các hạ có muốn hợp tác với bản tọa hay không rồi mới quyết định.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xéch ngược hừ lạnh nói:

- Tống Thiên Hành, người tính khá lắm, xin hỏi trước mắt con đường người dành cho Chu mỗ là đường gì?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trước mặt các hạ hiện có hai con đường, hợp tác thì sống, không hợp tác thì chết!

Chu Đại Cương cười chua chát:

- Họ Tống kia, người sai rồi, trước mắt Chu mỗ hợp tác hay không hợp tác đều chỉ có con đường chết, trừ phi....

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Trừ phi thế nào?

Chu Đại Cương thở dài:

- Trừ phi ta lấy được đầu người.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Việc này thì quá khó rồi, cho dù các hạ huyết đạo đã được giải khai, công lực hoàn toàn khôi phục, nhưng các hạ cũng nên biết người biết mình.

Chu Đại Cương cười khỏ:

- Thì Chu mỗ biết người biết mình nên mới nói hiện tại Chu mỗ chỉ còn một con đường chết.

Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Lúc này bản tọa có kiểm tra qua thể nội các hạ chẳng thấy có chút khác lạ, như vậy các hạ nói “chỉ có con đường chết” là nghĩa làm sao?

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Người đừng tưởng rằng người ta sử dụng thủ pháp thông tục cầm chế hay chất độc mãn tính chế phục Chu mỗ sao?

Tống Thiên Hành thoáng ngạc nhiên:

- Có lẽ bản tọa kiến văn quá thô lậu, xin thỉnh giáo!

Chu Đại Cương nói:

- Chu mỗ không còn lòng dạ đâu mà phí lời với người, cứ xuống tay cho ta được chết một cách mau chóng....

Mày kiếm dựng ngược, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ mở miệng nói chết, ngậm miệng đòi chết, tất có lý do không thể không chết, đồng thời cũng thấy thủ đoạn khống chế của quý thượng cấp quá tàn khốc, theo chỗ bản tọa nhận thấy, các hạ vị tất cam tâm chịu chết, vậy thì có gì không cầu lấy cái chết yên ổn, thổ lộ một ít bí mật của quý thượng cấp?

Chu Đại Cương vẫn lạnh lùng:

- Người nói thật động lòng người, bây giờ Chu mỗ hỏi người một câu, nếu cha mẹ vợ con thân thuộc của Tống Thiên Hành người vì người tiết lộ bí mật mà bị bỏ đói đến chết thì người chết có được yên ổn không?

Tống Thiên Hành lạnh người:

- Thủ đoạn quả thật tàn độc!

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Họ Tống kia, nói thật cho người biết, cho dù không có thủ đoạn tàn độc như thế khống chế thì người cũng không được bí mật gì từ miệng Chu mỗ, bởi vì cho đến giờ phút này Chu mỗ chưa từng gặp được thượng cấp, cũng không biết thượng cấp là nhân vật như thế nào.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Bản tọa tin lời nói của người đều là sự thật, bản tọa cứ ngỡ là thu hoạch được nhiều điều ngoại dự liệu, xem ra phen này bản tọa mừng quá sớm rồi....

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Việc ngoài dự liệu của người hãy còn nhiều.

Tống Thiên Hành trầm ngâm nghĩ ngợi, Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào cung thân nói:

- Báo cáo tổng quản, bảo chủ vừa đưa thư chỉ thị, trong báo lại vừa phát sinh biến cố không tiền khoáng hậu, nếu tổng quản có đi ngang đây truyền cáo tổng quản hỏa tốc hồi báo.

Thần thái Tống Thiên Hành đại biến, Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thế nào? Đây chỉ mới là mở màn, càng về sau càng có nhiều điều để người tiêu khiển....

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Không sai, địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, đạo tiêu ma trượng, xem ra ta phải chuẩn bị kỹ càng mới đủ sức đối phó....

Trầm ngâm một lúc lâu, mục quang của Tống Thiên Hành chợt lóe

lên những tia di dật, nhìn Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, xin cho người lập tức chuẩn bị ngựa cho bốn tọa, kể từ giờ này trở đi, cảnh giới không còn cần thiết nữa, cả cấm lệnh nội bất xuất, ngoại bất nhập cũng triệt tiêu!

Sắc mặt Mao Tử Kỳ lộ nét khó hiểu, chau mày nói:

- Báo cáo tổng quản sau khi giải quyết cảnh giới, vạn nhất....

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Mao huynh cứ yên tâm, chẳng có “vạn nhất” gì phải lo lắng cả, địch ở chỗ tối ta ở chỗ sáng, nhất cử nhất động của địch rõ như lòng bàn tay, hơn nửa giờ này ngoài một mình Chu Đại Cương ra, không còn có kẻ nào đáng để cho ta truy vấn nữa.

Mao Tử Kỳ nói:

- Thuộc hạ lo lắng là Chu Đại Cương....

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Chu Đại Cương ta mang đi lập tức.

Mao Tử Kỳ không biết nói gì hơn liền cáo lui.

Tổng Thiên Hành gọi Hồ Nhi vào, hai sư huynh đệ đóng cửa mật đàm một lúc lâu, chùng cửa mở ra, Chu Đại Cương đã mất tung, Hồ Nhi đã biến thành một tên tiểu hóa tử, quần áo rách bươm, hẩn tinh nghịch nhăn mặt nhìn Tổng Thiên Hành một cái rồi nhanh như chồn đêm lướt mình xuống Tịnh lâu.

Tiếp đó, Tổng Thiên Hành một người một ngựa ra khỏi Thiết Ký tiền trang, trên lưng ngựa buộc ngang một chiếc bao gai đặc biệt dài.

Mao Tử Kỳ cung kính đưa ra tới cổng, hai người đứng ngoài cổng hạ thấp giọng trao đổi với nhau một hồi, sau đó Tổng Thiên Hành lớn tiếng nói:

- Mao huynh, cáo từ! Lập tức hồi báo bảo chủ, cứ nói chưa gặp được Tổng Thiên Hành.

Dứt lời phóng mình lên ngựa, còn quay đầu dặn thêm:

- Mọi việc xảy ra ở đây, nghiêm lệnh sở thuộc không được phép tiết lộ ra ngoài!

Dư âm chưa hết đã thúc ngựa phóng như bay.

“Tử Kim Am” nằm ở cánh rừng phía đông Động Đình Sơn thuộc Thái Hồ, dương nhiên được kiến lập từ đời Đường. Thập Bát La Hán trong am nghe đâu là kiệt tác của Dương Huệ, một điêu khắc gia tên tuổi đời Đường. Lại cũng có lời đồn do Lôi Triều, một đại nghệ gia đời Đường. Nói tóm lại không biết là kiệt tác của Dương Huệ hay Lôi Triều, chỉ biết rằng Thập Bát La Hán của “Tử Kim Am” là tác phẩm nghệ thuật quán tuyệt kim cổ, không những mỗi bức tượng có thể biểu đạt tâm thái, tính cách của nhân vật, mà đến từng nét mày, nhãn

thần, thế tay thái đứng đều đến nỗi thoát nhìn người ta không thể tin được đó là tác phẩm điêu khắc.

Nhưng “Tử Kim Am” tuy có bộ Thập Bát La Hán giá trị liên thành, hương hỏa không lúc nào ngớt, có điều người trong “Tử Kim Am” ít đến đáng thương, ngoài một lão sư thái am chủ, Liễu Trần sư thái ra, chỉ còn hai vị tiểu ni cô với một lão phụ vừa xấu vừa già.

Có lẽ bởi vì đây là một ni am nên mặc dù tựa như cách vách với Kim Thang Bảo mà rất hiếm khách vắng lai, thỉnh thoảng chỉ có nữ quyến trong bảo sang cúng dường lễ Phật. Còn bốn người trong am ngoài lão phụ xấu xí thỉnh thoảng ra ngoài mua chút ít vật dụng hàng ngày, kỳ dư không ai ra khỏi am một bước.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 4

Giả Trang Nhập Bảo

Đêm, dưới sắc đêm mờ ảo một thớt ngựa phi nhanh như gió đến dừng trước cửa Tử Kim Am. Ồ, thì ra là Tống Thiên Hành với con Bạch long câu của chàng.

Chàng không chút do dự giơ tay lên gõ cửa, ba dài hai ngắn rồi lại hai ngắn ba dài, ba lần như vậy, một lúc sau sơn môn xị mở, người ra mở cửa chính là lão phụ xấu xí.

Tống Thiên Hành không chờ đối phương mở miệng hỏi, giơ tay phải hươ trước mặt lão phụ một cái, trong ánh sáng mờ nhạt của trăng sao, lão phụ thân hình chấn động, ngẩn mặt nhìn Tống Thiên Hành quan sát một hồi, sau đó ra hiệu cho Tống Thiên Hành tiến vào rồi lẳng lặng khép cổng lại.

Quái lạ!

Tại sao Tống Thiên Hành không đến Kim Thang Bảo ở phía tây Động Đình Sơn mà lại chui vào Tử Kim Am ở phía đông?

Với cước trình của Bạch long câu, trong vòng nửa đêm đi năm ba trăm dặm không có gì lạ, điều lạ là chàng không đi Kim Thang Bảo nơi mà phát sinh “biến cố không tiền khoáng hậu” đang chờ chàng về giải quyết, mà lại đang đêm không chút tị hiềm cả người lẫn ngựa chui vào ni am của người ta. Lại vừa song phương chưa kịp nói với nhau tiếng nào đã chui vọt vào bên trong đóng cửa im ỉm, mấy người này rốt cục định giở trò gì đây?

Ồi, việc này chắc chỉ còn cách chờ hạ hồi phân giải.

Ngay lúc Tống Thiên Hành vào “Tử Kim Am” thì cổng lớn của Kim Thang Bảo cũng xảy ra quái sự, đó là Chu Đại Cương, lúc chập tối đột ngột biến mất khỏi Tịnh lâu trong Thiết Ký tiền trang ở Kim Lăng giờ bỗng nhiên xuất hiện ở đây, vẫn với thân phận tổng tuần kiểm, vẫn giọng hách dịch thường thấy, kêu cửa, cổng mở ra, bệ vệ bước vào bên trong.

Rốt cuộc thì đã xảy ra việc gì?

Không lẽ hần đã thừa lúc Tống Thiên Hành sơ suất nên đào tẩu?

Không, với công lực của Chu Đại Cương muốn thoát khỏi tay Tống Thiên Hành dường như không có việc gì khó hơn nữa!

Như vậy có lẽ Tống Thiên Hành thấy cả nhà hần bị bắt nên đặc biệt gia ân phóng thích?

Việc này.... với tâm tính của Tống Thiên Hành rất có thể, nhưng chỉ là có thể mà thôi, chứ không ai dám chắc chắn.

Còn nữa, cứ cho rằng Tống Thiên Hành thuyết phục đã cảm hóa được hần, rồi thành ý hợp tác với Tống Thiên Hành trở về Kim Thang Bảo làm một con cờ dự bị dưới tay Tống Thiên Hành, nhưng giả thuyết này cũng không đứng vững được, bởi vì.... chưa tính đến việc cả nhà lão ấu của hần đang bị đối phương giữ làm con tin để uy hiếp, nội một việc hần bị bắt ở Thiết Ký tiền trang đã bị Ty trang Lâm Tu Điện biết được, mật báo cho đối phương ở Kim Lăng, chỉ như vậy thì việc lợi dụng Chu Đại Cương để khám phá nội gian ở Kim Thang Bảo đã không còn giá trị nữa.

Mấy điều suy đoán trên đây dường như không có điều nào có thể đứng vững được, vậy thì còn nước nhờ vị tổng tuần kiểm của Kim Thang Bảo biểu hiện để chứng minh mà thôi.

Chu Đại Cương vừa vào cổng đã cất giọng khàn khàn hỏi tên bảo đinh tới phiên trực:

- Đêm nay ai trực tổng tuần?

Tên bảo đinh cung thân đáp:

- Bẩm Chu gia, đêm nay tới phiên tân nhiệm Tứ tinh hộ pháp Đường gia luân trực!

Chu Đại Cương ngạc nhiên:

- Tân nhiệm Tứ tinh hộ pháp? Đường gia? Không lẽ bản bảo lại tăng thêm một vị Tứ tinh hộ pháp?

Tên bảo đinh đáp:

- Thừa không. Đường gia thay thế chỗ Khưu gia....

Chu Đại Cương hỏi:

- Vậy còn Khưu gia?

Tên bảo đỉnh đáp:

- Khuru gia chết rồi!

Thân hình Chu Đại Cương dường như hơi chấn động, trầm giọng hỏi:

- Sao? Nói rõ hơn một chút coi!

Tên bảo đỉnh mỉm cười nói:

- Chu gia, lúc người đi tuần du, biến cố xảy ra trong bảo nhiều lắm!

Chu Đại Cương ừm trong cổ họng nói:

- Tóm lược nói thử!

Tên bảo đỉnh háng giọng nói:

- Báo cáo tổng tuần kiểm, đầu tiên đại công tử bị bảo chủ nhốt trong nhà lao nửa tháng trước, tiếp đó Khuru gia bị người lạ giết chết ngoài bảo, Hứa tổng quản sau khi từ chức cũng bị người sát hại, tam công tử bị cướp tiêu thân thọ trọng thương....

Gương mặt Chu Đại Cương lạnh như tiền, chen lời:

- Những việc này chỉ xảy ra trong vòng nửa tháng?

Tên bảo đỉnh đáp:

- Thừa phải, còn nữa, canh tư đêm qua có cường địch tập kích bản bảo, người trong bảo thương vong vô số, cả nhị công tử cũng thọ thương. Sáng sớm nay đại công tử bị chết trong cấm thất. Vương đường chủ phụ trách canh giữ cấm thất bị đánh chết bên ngoài. Đây quả là biến cố cực kỳ trọng đại thảo nào Thiết Lão phải thả bò câu báo tin triệu cấp Tổng Thiên Hành về bảo.

Đôi mày của Chu Đại Cương nhăn tít lại hỏi:

- Địch nhân là những ai?

Tên bảo đỉnh đáp:

- Địch nhân là ai, trước mắt còn chưa tra ra, a, Chu gia, Đường gia đến kìa....

Chu Đại Cương quay người sang hướng về lão nhân tóc điểm bạc đang đi tới, cung tay nói:

- Đường huynh, cung hỷ! Cung hỷ!

Người mới đến quả là Thần Cơ đường, Đường Uy vừa được thăng chức Tứ tinh hộ pháp.

Vừa thấy mặt Chu Đại Cương, Đường Uy thoáng ngạc nhiên, vội vàng đáp lễ nói:

- Không dám, không dám, Chu huynh cực khổ quá!

Chu Đại Cương khiêm tốn:

- Bỏn phận phải làm có gì đâu gọi là cực khổ....

Đường Uy ngạc nhiên nói:

- Chu huynh đang đêm hồi bảo, chắc phải có việc....

Chu Đại Cương không chờ đối phương dứt lời nóng nảy nói:

- Phải, phải.... có việc cực kỳ trọng đại phải hỏi bẩm báo chủ.

Đường Uy còn đang ngần người, Chu Đại Cương đã tiếp:

- A, Đường huynh, xin lập tức truyền lệnh, từ giờ trở đi, bất kỳ thư từ do bề tôi đưa đến đều phải trình lên bảo chủ đích thân đọc.

Song mục Đường Uy thoáng hiện dị quang, hỏi:

- Việc này có quan hệ đến cơ mật mà Chu huynh vừa thu được?

Chu Đại Cương đáp gọn:

- Phải!

Đường Uy cười nhạt:

- Chu huynh tuần du quá nửa năm nay, mọi biến cố xảy ra gần đây chắc chưa được rõ....

Chu Đại Cương không chờ đối phương nói hết đã chỉ tên bảo đình ngắt lời:

- Những biến cố xảy ra trong thời gian gần đây, vị tiểu huynh đệ này đã nói hết rồi.

Đường Uy nói:

- Bởi vậy, tinh thần bảo chủ không được khỏe, mọi việc lớn nhỏ đều giao cho nhị công tử xử lý, theo ngụ ý tiểu đệ, những tin tức cơ mật của Chu huynh báo cáo cho nhị công tử cũng được.

Chu Đại Cương vừa xua tay vừa lắc đầu:

- Không được, những tin tức này nhất định phải trình qua bảo chủ mới được.

Đường Uy nói:

- Chu huynh đã kiên quyết như vậy đương nhiên là phải có lý do xác đáng, có điều.... bây giờ đã quá canh tư, trời đã sắp sáng, chi bằng chờ trời sáng rồi cầu kiến bảo chủ cũng chưa muộn.

Chu Đại Cương hơi trầm ngâm rồi miễn cưỡng gật đầu:

- Được, cứ theo cao kiến của Đường huynh mà làm, có điều việc đưa thư đến, bởi quan hệ trọng đại nên xin Đường huynh lập tức truyền lệnh xuống.

Sắc mặt Đường Uy thoáng hiện nét nghi ngờ nhưng cũng mau mắn đáp lời:

- Được, được, tiểu đệ tuân mệnh!

Quay người sang tên thị tỳ này giờ vẫn đứng sau lưng:

- Lập tức truyền lệnh xuống trung tâm thông tin, kể từ giờ trở đi, tất cả thư từ bên ngoài truyền vào đều phải trình lên bảo chủ trước!

Miệng thì nói như vậy, nhưng mắt thì không ngừng nháy ra hiệu, bởi vì lão quay lưng lại phía Chu Đại Cương nên Chu Đại Cương thủy chung vẫn không hay biết gì cả.

Tên thị tỷ mau chóng lãnh hội, luôn miệng dạ dạ, cuối thấp người hành lễ rồi lập tức quay người chạy đi.

Đường Uy nhìn theo tên thị tỷ mất hút trong bóng đêm rồi mới quay người lại nhìn Chu Đại Cương mỉm cười nói:

- Chu huynh đi đường mệt mỏi, hay là về nghỉ cho khỏe?

Chu Đại Cương cũng thở dài mệt mỏi:

- Phải, tiểu đệ cũng cần nghỉ một chút.

Ôm quyền thi lễ, hướng về tịnh xá của hắn bước đi, nhưng hắn đi rất chậm, tựa như đang quan sát kỹ các tòa kiến trúc dọc đường đi vậy, việc này.... có lẽ do xa vắng quá lâu, đối với mọi việc trong bảo đều có cảm giác thân thiết đặc biệt nên mới có thái độ như vậy.

Tịnh xá của Chu Đại Cương dựa bờ tường phía tây, cạnh một ngọn giả sơn, tuy hắn hơn nửa năm nay không có mặt trong bảo, nhưng mọi vật trong tịnh xá đều chỉnh tề ngay ngắn, lại sạch sẽ không vương chút bụi.

Chu Đại Cương sau khi vào tịnh xá, trước tiên kêu tên thị tỷ thức dậy châm một bình trà, sau đó ra lệnh cho thị ngủ tiếp, còn hắn không uống trà, cũng không đi nghỉ chỉ tắt đèn rồi chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng.

Một lúc sau bên ngoài đã vang lên tiếng trống canh, đã sang canh năm.

Bỗng một giọng trầm thấp nhưng lạnh như băng vang lên sau cửa sổ:

- Chu Đại Cương!

Chu Đại Cương giật bắn người quay mình đối diện cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, dưới bóng tối của mái hiên một hắc y quái nhân thân hình cao gầy che kín mặt chỉ chừa đôi mắt hàn quang rợn người đang nhìn hắn chăm chăm.

Chu Đại Cương cung thân, hạ thấp giọng nói:

- Chu Đại Cương tham kiến lệnh chủ.

Lại một vị lệnh chủ, vị lệnh chủ này có phải bạch y lệnh chủ lần trước đã sát hại Tứ tinh hộ pháp Khuru Kính Nhân?

Hắc y quái nhân giọng vẫn lạnh như băng:

- Lai lịch của Tổng Thiên Hành người đã tra ra chưa?

Chu Đại Cương ngạc nhiên:

- Thuộc hạ chưa từng nhận được mệnh lệnh này....

Giọng của hắc y quái nhân như mũi nhọn chọc vào màng nhĩ Chu Đại Cương:

- Sao? Không lẽ người ở Kim Lăng chưa truyền đạt mệnh lệnh cho người?

Chu Đại Cương cung thân đáp:

- Lệnh chủ thánh minh, quả thật thuộc hạ chưa....

Hắc y quái nhân hừ lạnh:

- Người đến Kim Lăng lúc nào đi lúc nào?

Chu Đại Cương đáp:

- Thuộc hạ trưa hôm trước đến, chiều tối hôm qua đi.

Hắc y quái nhân nói:

- Người chưa gặp Tổng Thiên Hành?

Chu Đại Cương đáp:

- Thừa phải!

Hắc y quái nhân rít lên:

- Đồ ngu xuẩn đáng chết!

Hắn chửi! Nhưng chửi ai? Chửi người đặc trách theo dõi hành tung Tổng Thiên Hành hay “người ở Kim Lăng”?

Chu Đại Cương cúi đầu im thin thít.

Hắc y quái nhân lại rít lên:

- Chu Đại Cương, người ngẩng mặt lên!

Chu Đại Cương y lời ngẩng mặt lên, hắc y quái nhân giọng chậm rãi lạnh lùng:

- Chu Đại Cương, người đang đem gấp rút về bảo, lại đòi lập tức gặp bảo chủ, có việc gì cần kíp?

Quả là tin tức được truyền đi cực kỳ nhanh chóng, những lời nói của Chu Đại Cương mới đây đã đến tai vị lệnh chủ này.

Chu Đại Cương chấn động thâm tâm, nhưng hắn trả lời khá điềm tĩnh:

- Báo cáo lệnh chủ, thuộc hạ đang đem gấp rút về bảo, đồng thời cầu kiến bảo chủ là bởi....

Hắc y quái nhân trầm giọng hỏi:

- Có việc gì?

Giọng nói kia lại vang lên:

- Lúc nãy Tổng Thiên Hành vừa vào Tử Kim Am, đồng thời Kim Lăng cấp báo Chu Đại Cương đã bị Tổng Thiên Hành bắt ở Kim Lăng....

Lời nói chưa dứt, hắc y quái nhân tựa như đã linh cảm được nguy cơ trước mắt, thân hình chớp động đã lướt xa ra hơn trượng.

Chu Đại Cương bỗng cười nhẹ nói:

- Lệnh chủ, xin chờ một lát, Chu Đại Cương còn có điều cần thỉnh thị!

Hắc y quái nhân trở mặt Chu Đại Cương trầm giọng quát:

- Người là ai? Dám cả gan giả dạng Chu Đại Cương đột nhập bản bảo?

Chu Đại Cương phá lên cười ha hả, cung thân rung mình một cái,

sáp trên mặt rơi xuống lả tả, tấm cẩm bào vụn ra từng mảnh tung bay như bướm bướm, người đứng sừng sững trước cửa sổ bây giờ là thanh niên thư sinh, lam y phát phối, mỹ mạo phi phàm “Hảo Hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành!

Hắc y quái nhân rung động toàn thân, kêu lên kinh hãi:

- Thì ra là người....

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Phải, chính là ta, bây giờ đến lượt Tống Thiên Hành ta coi thử người là thứ gì biến thành....

Chưa nói hết câu, thân hình đã xuyên qua cửa sổ, cách không một trảo chớp xuống mặt hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân rõ ràng không muốn đối địch với Tống Thiên Hành, nhưng một trảo lôi đình của chàng quả thần tốc nên hắn chẳng dặng dừng đẩy ra một chưởng, miệng hừ lạnh:

- Hạng như người chưa đáng!

Kình khí chạm nhau, hắc y quái nhân lợi dụng chấn lực tung người như luồng điện, phi thẳng về phía giả sơn.

Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Thất phu nằm xuống!

Thân hình đột nhiên chuyển hướng phóng ra, đổi trảo thành chưởng, ám kình đẩy ra bảy thành công lực “Chiên Đàn thần công” kích tới.

Đó là Tống Thiên Hành muốn bắt sống đối phương nên mới chừa lại ba thành công lực.

Hắc y quái nhân nhận thấy tình thế nghiêm trọng, muốn đào tẩu cũng không kịp nữa, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lộn một vòng quay lại, song chưởng đẩy ra đón lấy chưởng lực cách không của Tống Thiên Hành.

Đồng thời ngay lúc ấy một luồng kình phong như ba đao đánh tạt ngay luồng chưởng phong của Tống Thiên Hành.

Ba mặt phát kình tuy có trước sau chút ít nhưng ba luồng chưởng phong lại đồng thời chạm nhau, cho dù Tống Thiên Hành cách không phát chưởng, lại chỉ dùng có bảy thành công lực, và cho dù chưởng kình của chàng bị địch nhân ẩn thân trong bóng tối đánh tạt ngang làm giảm bớt không ít uy lực, nhưng hắc y quái nhân vẫn không chịu nổi uy lực của “Chiên Đàn thần công”.

“Bùng” một tiếng chấn động màng nhĩ, hắc y quái nhân “hự” một tiếng liên tiếp thối lui năm bước, rõ ràng đã thọ thương, nhưng thân hình hắn chẳng qua bị loạn choạng mà thôi, tiếp tục tung người bắn ra khỏi bờ tường với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân.

Tống Thiên Hành tung người lên không cách không phát chưởng đã

thương đối phương, lúc này đã hết đà đành phải đáp người xuống, mũi chân điểm lên ngọn giả sơn, cao giọng quát:

- Thất phu, người chạy không thoát đâu!

Nhưng ngay trong lúc thân hình chàng sắp sửa cất lên, phía sau ngọn giả sơn đã nghe một giọng hừ lạnh:

- Chưa chắc!

Đồng thời với tiếng nói là tiếng xé gió vang lên, một ngọn lửa xanh lẽ phóng thẳng vào mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành nhìn thấy ngọn lửa xanh đã biết là chất lân tinh không những sức nóng kinh nhân mà độc tính cũng khiếp hồn, bất giác lạnh người, thể tung người cũng vì thế mà chậm đi.

Chỉ một thoáng trễ nải đó Tống Thiên Hành biết vô phương đuổi kịp hắc y quái nhân, bởi đối phương tiềm phục ở đây đã lâu, thông thuộc địa hình, cứ trốn đại vào một nơi nào đó muốn kiếm cũng phí công phí sức mà chưa chắc đã thấy.

Tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, nghiêng chặt rằng, bên ngoài tỏ ra tay chân lính quính, nhưng kỳ thực bên trong ngậm vận “Chiên Đàn thần công” tụ đủ mười hai thành, tạo thành một bức tường thép bảo vệ châu thân, xuyên qua đám lửa xanh xông tới, đồng thời ngoặt người, đâm bổ xuống hướng lúc nãy phát ra tiếng nói.

Nhưng đối phương cũng cao minh vô cùng, thân hình Tống Thiên Hành chưa kịp bổ xuống, kẻ ẩn trong bóng tối đã nhanh như chớp phóng người ra, đồng thời vượt qua bờ tường.

Tống Thiên Hành nổi giận quát như sấm:

- Thất phu để mạng lại!

Thân hình tựa như thần long uốn một cái, đổi hướng phóng qua bờ tường.

Một đạo ngân ảnh nhanh như điện từ phía tả xẹt tới, vừa khéo tạo thành một góc vuông chặn đứng hướng tiến của Tống Thiên Hành, đồng thời giọng nói già nua quát:

- Tặc tử! Nằm xuống!

Tống Thiên Hành xem lại thì ra là luân trực tổng tuần đêm nay, Tứ tinh hộ pháp Đường Uy, bởi vì thân hình chàng ở trên không chuyển hướng hết một lần nên không thể chuyển hướng tránh được nữa, nếu không tiết khí hạ xuống đất tất phải xuất chưởng đả thương Đường Uy, nhưng nếu không đả thương Đường Uy thì không cách gì đuổi kịp địch nhân, quyết định nhanh như chớp, ống tay áo phất nhẹ, một luồng kinh đạo đẩy Đường Uy ra xa hơn trượng, còn chàng thì nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Một chưởng này của Tống Thiên Hành, kinh lực dùng vừa khéo, chỉ

đẩy Đường Uy ra xa hơn trượng nhưng tuyệt nhiên không làm thương đến đối phương chút nào.

Lúc này trời đông đã chuyển sang sắc trắng, nhưng mặt đất vẫn còn tối mờ.

Đôi mắt của Tống Thiên Hành trong bóng tối lóe lên ánh sáng kỳ dị, chú mục nhìn Đường Uy, lạnh lùng không nói tiếng nào tựa như muốn dùng thần nhãn soi thấu lục phủ ngũ tạng của đối phương.

Đường Uy bị Tống Thiên Hành phát nhẹ một chưởng đẩy ra xa hơn trượng nguyên đã điếng hồn, lại thêm bị hai luồng mục quang của chàng làm cho tâm thần chấn động, đến lời nói chuẩn bị sẵn cũng không nói nổi. Một lúc sau mới cố gắng định thần lại, giọng nói vẫn còn hơi run run:

- Tôn giá là cao nhân phương nào?

Tống Thiên Hành mỉm thâm trong lòng:

- Hảo tặc tử, người đóng kịch thật giỏi!

Nhưng chàng thở dài nói:

- Đường huynh, người đã làm lỡ việc lớn rồi.

Đường Uy chấn động hỏi:

- Nghĩa là sao? Tôn giá là....

Tống Thiên Hành cười nhạt đỡ lời:

- Huynh đệ Tống Thiên Hành, lúc nãy.... suýt chút nữa bắt sống được gian tặc, nhưng bị Đường huynh....

Tống Thiên Hành bỗng phá lên cười dừng lời, ý chưa nói hết dường như Đường Uy phải hiểu, nhưng lão chỉ hơi ngạc nhiên rồi nghiêm mặt nói:

- Nếu quả như lời tôn giá nói thì Đường mỗ thật đáng tội, có điều....

Tống tiên sinh chưa chính thức nhậm chức tổng quản bản bảo, hơn nửa trước đây Đường Uy vô duyên chưa được biết qua Tống tiên sinh, trước tình cảnh này Đường Uy không khỏi đặc biệt thận trọng, xin hỏi có tin vật làm tin không?

Lời nói hợp lý hợp tình, tay này không hổ là kẻ lão luyện giang hồ.

Nhưng lão vừa nói xong, một bóng người đã nhanh như cắt đáp xuống bên cạnh, có lẽ vì dùng sức quá trớn nên vừa chạm đất đã ngã chúi tới trước, phải bước luôn hai ba bước nữa mới đứng vững được.

Đường Uy giơ tay đỡ lấy người vừa tới kinh hãi kêu lên:

- Nhị công tử, thương thế công tử chưa lành sao không ở trong phòng tịnh dưỡng....

Trong ánh sáng mờ mờ của buổi sáng sớm, Vân Trung Nhạn trong sắc mặt tái nhợt vì trọng thương, giằng khỏi vòng tay của Đường Uy,

nhìn Tống Thiên Hành ôm quyền hành lễ:

- Tống tiên sinh cực khổ quá....

Tống Thiên Hành cũng cung tay đáp lễ, cười nhạt nói:

- Nhị công tử thương thể chưa lành nên về phòng tĩnh dưỡng, Tống Thiên Hành đã về tới bảo, mọi việc ở đây sẽ do Tống Thiên Hành xử lý.

Vân Trung Nhạ mỉm cười:

- Xin Tống tiên sinh chớ qua lo, chút nội thương này Vân mỗ còn chịu được.

Đường Uy đứng bên cạnh thấy thân phận Tống Thiên Hành đã được chính miệng Vân Trung Nhạ thừa nhận, bất giác kinh hoàng vạn phần, cung kính thi lễ nói:

- Thuộc hạ đáng chết, lúc nãy mạo phạm hổ uy, Tống tiên sinh, làm địch nhân thừa cơ tẩu thoát....

Tống Thiên Hành nhếch mép cười đỡ lời:

- Kẻ không biết thì không có tội, Đường huynh chớ khá tự trách, có điều....

Hơi dừng một chút, rồi mỉm cười ý nhị tiếp:

- Nhất cử nhất động của bản bảo địch phương rõ như lòng bàn tay, hơn nữa tin tức truyền đi nhanh nhạy không tưởng, từ nay về sau Đường huynh phải chú ý hơn mới được.

Đường Uy dạ dạ luôn miệng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Tại sao lại không dám nhìn lên? Có lẽ khiếp sợ bởi hổ uy của Tống Thiên Hành chăng?

Vân Trung Nhạ mới trừng mắt giận dữ nhìn Đường Uy một cái, một làn gió nhẹ thổi tới mang theo một mùi hương nhẹ nhàng, Vân Trung Phụng cùng Thiết lão nối tiếp nhau đáp xuống đường trường.

Vân Trung Phụng một mắt hướng về Tống Thiên Hành hành lễ, mặt khác nhìn Thiết lão nói:

- Phụ thân, vị này là Tống tiên sinh.

Thiết lão lớn bước đến gần Tống Thiên Hành nắm lấy cổ tay rắn chắc của chàng lắc lắc, cất giọng cười sang sảng nói:

- Lão đệ, lão phu trông ngươi từng phút từng giây!

Song phương nói mấy lời khách sáo xong, Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi Tống Thiên Hành:

- Ở đây vừa xảy ra việc gì?

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn những người của Kim Thang Bảo nghe động, lục tục kéo tới, thở dài nói:

- Việc này nói ra dài dòng, hãy để vào bên trong hẵng nói.

Bàn tay phải Thiết lão vẫn nắm chắc cổ tay trái Tống Thiên Hành, tay

trái vỗ vỗ lên trán, cười nói:

- Lão già này mừng quá hóa lú lẫn rồi. Đi, lão đệ, chúng ta vào bên trong nói chuyện.

Nói xong đã cặp vai Tống Thiên Hành sải bước đi về phía Ninh Viễn Lâu.

Vân Trung Phụng cũng níu lấy cánh tay Thiết lão, nép sát người lão đi theo. Vân Trung Nhạn nhìn theo sau lưng ba người mỉm cười đang định bước theo, Thiết lão đã dừng bước quay đầu lại nghiêm giọng nói:

- Nhạn nhi! Người thương thế chưa lành, sớm quay về nghỉ ngơi.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Phụ thân, một chút nội thương nào có đáng gì....

Thiết lão nạt ngang:

- Còn cãi, không lẽ đợi đi hết nổi mới “đáng gì” hay sao?

Quay sang Vân Trung Phụng nhẹ giọng nói:

- Phụng nhi, đưa nhị ca người về phòng.

Vân Trung Phụng vầu môi dùng giằng:

- Cha, thương thế nhị ca không nặng, một mình nhị ca cũng đi được, huống hồ trời đã sáng lại trong bản bảo, không lẽ....

Thiết lão trầm giọng:

- Không được lộn xộn!

Vừa nói xong, dường như cũng cảm thấy hơi nặng lời làm tổn thương đến ái nữ, vội vàng dịu giọng nói:

- Ngoan nào, hài tử, cố gắng nghe lời phụ thân, mấy hôm rày phụ thân không được khỏe, người không nên làm phụ thân nổi giận.

Vân Trung Phụng dùng gót sen, xụ mặt lại ý không muốn chút nào, liếc nhanh Tống Thiên Hành một cái rồi quay người đi về phía Vân Trung Nhạn.

Thiết lão lắc đầu cười buồn:

- Con a đầu này....

Rồi cặp vai Tống Thiên Hành đi tiếp, vừa đi vừa nói:

- Ngày thường lão khiếu nuông chiều chúng quen rồi, xin lão đệ chớ chê cười.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thuộc hạ nào dám, tứ tiểu thư lan tâm huệ chất, đáng được gọi là nữ trung trượng phu, bảo chủ thật lớn phúc!

Lời chàng tán thưởng thật lòng.

Nhưng trong lòng Thiết lão có ý niệm khác, bất giác thở dài....

Tống Thiên Hành bỗng nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ, thuộc hạ có điều cơ mật bẩm báo, muốn cùng bảo chủ

mật đàm.

Thiết lão cùng nghiêm mặt hỏi:

- Lão khiêu cũng định như vậy, bởi vậy mới không cho con a đầu đó đi theo.

A, thì ra lão già này cũng là người thâm thúy!

Hai người tiến vào Ninh Viễn Lâu, vào đến mật thất chỗ luyện công của Thiết lão, Thiết lão lập tức cho người dọn thức ăn lên, sau đó đóng chặt cửa, vừa ăn uống vừa mật đàm.

Đầu tiên Tống Thiên Hành báo cáo sự việc xảy ra ở Thúy Hoa Thành, đồng thời kết luận việc Tư thái phu nhân bị bắt cóc với việc Từ Quân Lượng bị phục kích không có liên quan gì đến Thúy Hoa Thành. Tiếp đó mới nói đến việc xảy ra ở Kim Lăng. Việc chàng bí mật thuyết phục Chu Đại Cương thế nào, việc Hồ nhi sư đệ chàng soái lĩnh mấy tay cao thủ đi cứu gia quyến Chu Đại Cương, đồng thời việc chàng giữa đường hóa thân nhập bảo v.v. hết loạt kể lại cho Thiết lão nghe, chỉ có mỗi một việc Chu Đại Cương hóa thân thành chàng tạm thời ẩn thân ở Tử Kim Am là không nói ra.

Trong lúc Tống Thiên Hành thuật lại, Thiết lão lúc thì khó hiểu, lúc thì phần nộ, lúc thì kinh hãi đến buột miệng thốt lên, cuối cùng lão thở dài nói:

- Lão đệ! Người quả thật khá, chưa về đến bản bảo đã thu thập được từng ấy tin tức, còn lão khiêu đến cả biểu đệ thân tín nhất, Chu Đại Cương, đã biến thành kẻ địch cũng không hay, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Tống Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn:

- Bảo chủ quá khen rồi, kỳ thực thuộc hạ chỉ may mắn gặp được mà thôi, còn về phía quân địch động tĩnh thế nào chưa có chút manh mối nào, nói ra càng khiến thuộc hạ xấu hổ.

Thiết lão kinh ngạc hỏi:

- Không phải lão đệ đã nhận ra lai lịch của kẻ đầu sỏ thông qua Chu Đại Cương rồi sao?

Tống Thiên Hành hạ thấp giọng nói:

- Đúng vậy, từ võ công của Chu Đại Cương thuộc hạ có thể xác định kẻ đầu não là ai, nhưng đối phương tổ chức quá bí mật, chỉ có liên hệ hàng dọc, không có liên hệ hàng ngang, đến cả Chu Đại Cương cũng chỉ biết truyền lệnh trực tiếp cho hần là một vị Bạch kỳ lệnh chủ, còn vị lệnh chủ này là ai thì hần cũng không biết.

Thiết lão thở dài hỏi:

- Lão đệ! Chu Đại Cương hiện giờ ở đâu?

Tống Thiên Hành mỉm cười bí mật:

- Việc này xin bảo chủ cho phép thuộc hạ tạm thời giữ kín, hiện tại thuộc hạ chỉ có thể bẩm báo cùng bảo chủ là chỗ Chu Đại Cương ẩn thân có thể địch phương sẽ đoán ra, nhưng có một điều chắc chắn hẳn không hề gặp chút nguy hiểm nào.

Thiết lão tỏ vẻ thất vọng:

- Bao giờ lão khiêu có thể gặp được hắn?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Cũng không còn bao lâu nữa, sau khi thuộc hạ hiểu rõ nội tình trong bảo, thuộc hạ sẽ mang Chu Đại Cương về bảo.

Hơi dừng lời, không đợi Thiết lão lên tiếng chàng đột ngột đổi đề tài:

- Bảo chủ thấy tân nhiệm Tứ tinh hộ pháp Đường Uy....

Tổng Thiên Hành cố ý kéo dài mấy chữ cuối, Thiết lão bất giác chấn động thần sắc nói:

- Không lẽ nào lão đệ cho rằng Đường hộ pháp có vấn đề?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Đường hộ pháp có vấn đề hay không, hiện tại thuộc hạ chưa dám đoán chắc, nhưng căn cứ vào tình hình đêm qua, những lời của thuộc hạ với Đường Uy hộ pháp, địch phương lập tức biết ngay, việc này không khỏi khiến người khó hiểu!

Thiết lão im lặng gật đầu.

Tổng Thiên Hành nói tiếp:

- Bảo chủ, về việc Đường hộ pháp tạm thời gác lại, bây giờ thuộc hạ nóng lòng muốn biết rõ việc Từ đại hiệp bị tập kích.

Thiết lão thở dài than:

- Về việc Từ đại hiệp nộ nạn, nói ra càng khiến lão khiêu hổ thẹn, trước mắt chỉ có thể báo với lão đệ là Từ đại hiệp sau khi rời bảo đi về hướng bắc, chiều hôm đó lão khiêu nhận được tin cấp báo là Từ đại hiệp đã phơi thây trong một khoảng rừng cách Thườn Châu thành ba dặm về phía bắc. Lúc ấy lão khiêu lập tức đến hiện trường thẩm tin, Từ đại hiệp bị kích bể nát nửa đầu, toàn thân bị sừng phù xanh xám, không có vết thương nào khác, hiện trường cũng không có dấu vết gì khác lạ.

Nói đến đây dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhìn thấy như vậy, lão khiêu đoán định rằng Từ đại hiệp bị chết dưới thủ pháp cực kỳ tàn độc của đối phương, hơn nữa chúng đã hạ thủ ở nơi khác rồi mới mang di thể đến bỏ ở trong rừng....

Tổng Thiên Hành từ nãy giờ im lặng lắng nghe, đến đây bỗng chàng chen lời hỏi:

- Bảo chủ! Chính mắt người nhìn thấy đầu Từ đại hiệp bị đánh nát quá nửa, còn da toàn thân thì bị sừng phù xanh xám phải không?

Thiết lão gật đầu:

- Phải!

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Nếu vậy thì diện mạo của tử thi cũng khó lòng đoán định....

Thiết lão hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ý lão đệ hoài nghi tử thi ấy là giả?

Tổng Thiên Hành chau mày nói:

- Với võ công của Tử đại hiệp, võ lâm đương kim hiếm có ai một chiêu đánh chết được người. Bởi vậy khi nghe tin Tử đại hiệp ngộ nạn đã bán tín bán nghi, đến giờ nghe bảo chủ thuật lại, thuộc hạ nghi ngờ càng nhiều.

Thiết lão thở dài nhè nhẹ:

- Lão đệ nghi ngờ rất có lý. Lão khiếu cũng có cảm giác như vậy, nhưng lúc ấy nhìn thấy một nửa đầu của Tử đại hiệp, đến cả vóc người, quần áo, con ngựa.... đều giống y, không thể nghi ngờ được.

Tổng Thiên Hành im lặng không đáp.

Thiết lão cười buồn nói:

- Lão đệ, thật lòng mà nói, lão khiếu cũng mong rằng tử thi ấy không phải là của Tử đại hiệp.

Tổng Thiên Hành thở dài muốn nói, nhưng lại thôi.

Thiết lão buồn buồn tiếp:

- Việc này không những tiếc cho Tử đại hiệp một đời hào kiệt không nên có kết cục bi thảm như vậy mà trong đó còn có chút tư tâm của lão khiếu.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên hỏi:

- Bảo chủ nói vậy nghĩa là sao?

Sắc mặt Thiết lão bỗng như có một đám mây che phủ:

- Bởi vì.... tên nghịch tử của lão khiếu với chấp pháp đường chủ bị chết, tử thi giống y như của Tử đại hiệp.

Song mục Tổng Thiên Hành thoáng lóe dị quang, “ồ” lên một tiếng nói:

- Vậy là trong việc này còn nhiều điều lý thú đây!

Hơi dừng một chút, tiếp lời:

- Bảo chủ, về việc liên quan đến đại công tử, không biết thuộc hạ có thể được biết đôi điều?

Gương mặt Thiết lão càng u ám, không trả lời thẳng vấn đề mà hỏi ngược lại:

- Lão đệ, không biết ngươi từng nghe qua ba chữ “Trường Xuân Đảo” chưa?

Tổng Thiên Hành chấn động trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh

như không:

- Bảo chủ vừa nói Trường Xuân Đảo không biết có phải là Trường Xuân Đảo hai mươi năm trước đã cùng với Trường Xuân chân nhân một trong Vũ Nội Song Tiên tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà tạo thành một đoạn giai thoại trong võ lâm?

Thiết lão gật đầu, nét mặt lão trở nên dăm chiêu:

- Không sai! Năm ấy vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” mà Vũ Nội Song Tiên đã đến thăm Trường Xuân Đảo, kết quả đàm phán thế nào không rõ, nhưng sau đó Trường Xuân chân nhân vẫn là Trường Xuân chân nhân, có điều từ đó về sau phía Trường Xuân Đảo không thấy lai vãn ở võ lâm Chung Nguyên nữa.

Thấy Thiết lão kể chuyện càng lúc càng đi xa đề tài, Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Bảo chủ....

Thiết lão giơ tay ngắt lời Tống Thiên Hành:

- Lão đệ không nên nóng nảy, bây giờ lão khiêu nói đến việc mười năm về trước, Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ có một công chúa tên gọi Thạch Quỳnh. Không biết vì lẽ gì một mình rời đảo vào Trung Nguyên. Không bao lâu sau đã trở thành vợ của tên nghịch tử đã chết của lão khiêu.

Thiết lão lại thở dài, im lặng.

Tống Thiên Hành lên tiếng:

- Hai mươi năm trước đây, danh vọng của Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ chỉ sau có Vũ Nội Song Tiên, bảo chủ kết thành thông gia với lão là một điều vinh hạnh.

Thiết lão thở dài:

- Vinh hạnh! Lão đệ biết lúc ấy Thạch lão nhi nói như thế nào không?

Lão nói:

“Nghịch tử tự ý rời đảo, chưa được phép đã kết hôn với người. Từ nay cắt đứt quan hệ cha con, nhưng Vân gia các người không được hà hiếp con nhà đầu ấy, nếu không thì.... hừ, liệu hồn!” Lão đệ thử nghĩ xem, lão nói như vậy là sao?

Tống Thiên Hành nói:

- Lời của lão tuy có chút mâu thuẫn, nhưng Thạch công chúa đã thành con dâu của Vân gia thì có lý đâu lại đi hà hiếp người.

Thiết lão cười chua chát:

- Nhưng điều không thể có ấy lại phát sinh, tên nghịch tử của lão khiêu lại chính tay siết cổ vợ mình đến chết, lão đệ, người nói đi, sự tình như vậy có nghiêm trọng hay không?

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão hỏi:

- Đại công tử với Thạch công chúa thường ngày tình cảm thế nào?

Thiết lão nói:

- Ân ái vô cùng.

Tổng Thiên Hành mục quang vẫn không thay đổi:

- Như vậy sau đó chắc đại công tử nói rõ lý do?

Thiết lão lắc đầu:

- Không có, tên súc sinh ấy chỉ một mực đòi chết.

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Bảo chủ, tin tức này đã thông báo cho Trường Xuân Đảo chưa?

Thiết lão thở dài nặng nề:

- Chưa, cho đến giờ phút này trong bảo cũng chỉ có một vài nhân vật cao cấp mới biết rõ sự tình.

Hơi dừng lời, lão nói tiếp:

- Nguyên lão khiêu định chờ lão đệ tới đây thương lượng thêm rồi trối tên nghịch tử ấy giao cho Trường Xuân Đảo để Thạch lão nhi tự ý phát lạc, nhưng không ngờ nó đã sớm bị thảm tử.

Dự định như vậy quả thật là tự hạ mình cầu toàn, nhưng trước mắt kể cầu toàn cũng không thực hiện được, quả thật tiến thoái lưỡng nan.

Trong đầu chàng bao ý nghĩ quay cuồng. Kim Thang Bảo trong vòng nửa tháng phát sinh bao nhiêu là biến cố, cái chết bí mật và hình dáng khả nghi của tử thi, cộng thêm kẻ chủ trì võ công quỷ thần vô lường đứng phía sau tất cả sự việc này mà chàng đã đoán được, giờ lại thêm dính líu tới Trường Xuân Đảo khiến chàng không khỏi bối rối, đưa ánh mắt lúng túng nhìn Thiết lão, vừa khéo lúc ấy lão cũng nhìn chàng nói:

- Lão đệ, lúc này lão khiêu trong lòng ngổn ngang trăm mối, người xem phía Trường Xuân Đảo phải thông tin với họ thế nào đây?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Không cần phải thông báo gì cả, nếu như thuộc hạ dự đoán không sai, trong vòng vài hôm nữa Trường Xuân Đảo sẽ phái người đến đây.

Thiết lão ngăn người:

- Lão đệ! Ý người là....

Tổng Thiên Hành mỉm cười cắt ngang lời Thiết lão:

- Bảo chủ, người biết rõ thì được rồi, không cần phải nói nhiều, cứ tĩnh tâm chờ đợi sự việc xảy ra.

Thiết lão ngăn người rồi nói:

- Nếu sự việc xảy ra đúng như dự liệu của lão đệ, bản bảo đang trong tình trạng mưa gió dập vùi làm sao ứng phó với quân vấn tội

của Thạch lão nhi?

Tổng Thiên Hành phá lên cười sang sảng nói:

- Người ta thường nói nước đến thì đắp bờ, giặc đến thì tường ngăn, thuộc hạ đã nhậm chức tổng quản bản bảo đương nhiên phải cố hết sức mình phân ưu với bảo chủ, xin bảo chủ cứ yên tâm.

Hào khí ngất trời, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy.

Thiệt lão cảm động đưa tay nắm lấy cổ tay Tổng Thiên Hành siết chặt, mọi ưu phiền giảm hết quá nửa, cất giọng hào sảng nói:

- Khá lắm, lão đệ, gánh nặng này giao cho người gánh vậy!

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt hỏi:

- Bảo chủ, nội phiền ngoại họa của bản bảo có phải chỉ có bấy nhiêu?

Thiệt lão hơi trầm ngâm, đáp:

- Còn một việc nữa, Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp tiêu, không biết lão đệ người nghe qua chưa?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Có nghe nói sơ lược.

Thiệt lão nói:

- Đối phương đều là những tên mặc kinh trang che mặt, thân thủ tuyệt cao, tiểu nhi Vân Trung Hạc thoát thân, tiêu sư bị chết cũng nát một nửa đầu.

Tay này khá! Lại thêm một tử thi bị đánh nát nửa đầu, địch phương cố ý bày bố nghi trận, hay là thói quen giết người của chúng như vậy?

Tổng Thiên Hành một đời chưa biết thua sút thiên hạ, trong nhất thời cũng cảm thấy khó hiểu, một lúc sau mới thở dài nói:

- Bảo chủ, thương thế của tam công tử thế nào?

Sắc mặt Thiệt lão tối lại:

- Bây giờ xem như đã qua khỏi tai kiếp, nhưng ít ra cũng phải tĩnh dưỡng mười bữa nửa tháng mới có thể phục nguyên.

Tổng Thiên Hành chợt hỏi:

- Vật bị cướp đi là vật gì?

Thiệt lão lại thở dài sườn sượt:

- Là một món bảo vật vô giá, nếu tìm lại không được chỉ sợ bán hết bản bảo này chưa đủ bồi thường.

Dừng một chút lão hỏi:

- Lão đệ! Người có nghe nói đến “Trần Châu Y” bao giờ chưa?

Tổng Thiên Hành biến sắc nói:

- Thuộc hạ có nghe nói qua, đó là một chiếc bảo y có thể tị thủy, tị hỏa, định phong, trừ độc bốn loại công dụng, ngoài ra bên trong còn

ẩn tàng một loại nội công tâm pháp quán tuyệt kim cổ, có điều chiếc áo này đã thất tung gần ba trăm năm nay, lẽ nào....

Thiết lão gật đầu nói:

- Lão đệ nói không sai chút nào, bản bảo bị cướp tiêu chính là chiếc áo vô giá ấy.

Tổng Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Thiết lão nói:

- Chủ nhân của chiếc áo là ai?

Thiết lão đáp:

- Chủ nhân lại càng không phải là kẻ dễ trêu vào, đó là công phẩm của Lương Giang Tổng đô tiến cống Hoàng thượng.

Trên gương mặt Tổng Thiên Hành một thoáng kỳ dị lướt qua, thở dài nói:

- Bảo chủ cứ yên tâm, công phẩm của quan gia thì dễ tính rồi, quan gia dù sao cũng dễ dùng lý lẽ hơn, hàng bị mất thì bồi thường, bồi thường không nổi thì từ từ tìm, nhưng thế nào hấn cũng phải cho một kỳ hạn phải không?

Thiết lão sắc mặt dần dần, muốn nói lại thôi.

Tiếp đó Tổng Thiên Hành hạ thấp giọng, âm thanh chỉ vừa đủ hai người nghe, thảo luận một hồi.

Hạ giọng mật đàm mắt hấn một thời thần (?) mới kết thúc.

Sau một thời thần mật đàm, thần sắc của Thiết lão khá hơn nhiều, đích thân lão mở cửa mật thất định gọi thị đồng dọn cơm trưa lên mật thất.

Nhưng cửa vừa mở ra đã thấy ngay chiếc mỗ chu lên thật cao, có thể treo cả một hồ lô rượu lên đó của Vân Trung Phụng.

Không đợi Thiết lão lên tiếng đã trịch thượng bước vào trong phòng, chiếc mỗ chu của nàng hé mở nói:

- Phụ thân! Có việc cơ mật gì mà hai người cứ đóng cửa nói hơn nửa ngày khiến người ta sốt ruột gần chết?

Thiết lão đặt một tay lên vai ái nữ, một tay vén mớ tóc thả lòa xòa trên vai, cười ha hả nói:

- Con a đầu này, người ta lo gần chết thì liên quan gì đến người?

Gót sen dừng lại, liếc Thiết lão một cái sắc lờm:

- Phụ thân còn ở đó nói chơi được, nhị ca mới nầy bị thổ huyết.

Thiết lão biến sắc nói:

- Cái gì? Một chút nội thương của nó như vậy làm sao lại thổ huyết, chắc là tại sáng nay thị cường, tự ý ra ngoài nên mới nông nổi....

Vân Trung Phụng lắc đầu, giọng hờn dỗi:

- Ai mà biết được!

Tổng Thiên Hành đứng bên cạnh, mắt thoáng hiện một tia sáng lạ

lòng, nhưng cha con Vân thị chưa kịp nhìn thấy đã biến mất, chen lời nói:

- Bảo chủ, nhị công tử với tam công tử đều bị nội thương?

Thiết lão không nhìn chàng gật đầu:

- Phải!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thuộc hạ có sẵn thánh dược trị nội thương, chỉ cần tình trạng không quá nghiêm trọng, uống thuốc này trong vòng một hai thời thần là có thể phục nguyên.

Vừa nói vừa cho tay vào trong bọc lấy ra một bình bạch ngọc, đổ ra hai hoàn thuốc lớn bằng hạt đậu màu hổ phách đưa cho Thiết lão.

Thiết lão nhận được hoàn cảm kích nói:

- Lão khiếu thọ lãnh trọng ân của lão đệ rồi!

Rồi tiện tay giao dược hoàn cho Vân Trung Phụng nói:

- Mau đưa cho nhị ca và tam ca uống!

Xế chiều ngày hôm ấy “Kim Thang Bảo” gấp rút cử hành một cuộc họp, toàn bảo từ trên tới dưới, ngoài những người đang trực ra, còn lại tất cả đều phải đến quảng trường.

Thiết lão tuyên bố trước toàn thể nhân sự trong bảo, kể từ giờ phút này mọi sự vụ trong bảo đều do tân nhiệm tổng quản Tổng Thiên Hành toàn quyền xử lý. Toàn thể nhân sự trong bảo từ Tứ tinh hộ pháp trở xuống đều thuộc quyền Tổng tiên sinh phát lặc, mong toàn thể huynh đệ phục tùng chỉ dụ của người.

Tiếp đó Thiết lão cùng Tổng Thiên Hành đích thân tuần sát từng hàng một, căn cứ theo danh sách từ trên xuống dưới điểm danh. Sau khi điểm danh xong đều tuần sát các người đang trực ở các nơi.

Tóm lại trong vòng một buổi chiều, ngoài phu nhân của Thiết lão, nhị công tử, tam công tử đang bế môn dưỡng thương, với những người ra ngoài có công vụ ra, Tổng Thiên Hành cùng Thiết lão đều đến gặp mặt, đồng thời mỗi một người đều quan sát kỹ càng.

Nhưng Tổng Thiên Hành cần gì phải có hành động lạ lùng như vậy? Mục đích để làm gì?

Điều này sợ chỉ có chàng với Thiết lão mới có thể trả lời nổi.

Khi Tổng Thiên Hành cùng Thiết lão đang dùng cơm tối ở Ninh Viễn Lâu, Vân Trung Phụng mừng rỡ xông vào, mặt mày rạng rỡ như hoa xuân nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh, thánh dược của người quả thật thần hiệu.

Tổng Thiên Hành mỉm cười, Thiết lão đã hỏi ngay:

- Thế nào?

Vân Trung Phụng đáp:

- Nhị ca đã hoàn toàn bình phục, tam cũng có thể xuống giường đi lại được rồi.

Một nét vui mừng kỳ dị lướt qua gương mặt Tống Thiên Hành nói:

- Tứ tiểu thư, trước lúc dùng thuốc, thương thế của nhị công tử, tam công tử ai nặng hơn ai?

Vân Trung Phụng ngờ ngác nói:

- Dường như thương thế của nhị ca nặng hơn.

Song mục Tống Thiên Hành lóe dị quang, nói mà như tự hỏi chính mình:

- Vậy là lạ rồi, thương thế nặng hơn tại sao lại phục nguyên trước?

Thiết lão ánh mắt đầy nét nghi hoặc:

- Có lẽ a đầu này nhìn sai chăng?

Lão quay sang Vân Trung Phụng:

- Phụng nhi, mau kêu nhị ca người tới đây tạ ân ban thuốc của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Bảo chủ! Người làm như vậy Tống Thiên Hành còn chỗ nào đứng trong bản bảo nữa.

Mục quang chuyển sang nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, phiền tiểu thư dẫn lộ, tại hạ muốn gặp nhị công tử, tam công tử đàm luận một hồi.

Một buổi hoàng hôn yên tĩnh.

Trời tây, mây ngũ sắc giăng rợp trời, nhiều dáng vẻ nhiều màu sắc.

Ngoài cửa sổ, một cây hồng mai trầm lắng thoang thoảng thấm đậm lòng người.

Cảnh sắc thanh u thoát tục, không khí yên tĩnh không vương bụi trần.

Nhưng, người đứng trước cửa sổ nhìn phong cảnh tựa hồ như thần du tha xứ, không có chút lòng thương thức cảnh đẹp thiên nhiên hiếm có bày ra trước mắt.

Hắn là ai? Đó là nhị công tử Vân Trung Nhạn, người được Thiết lão gọi là “Vân gia Thiên lý câu”.

Một tràng cười giòn tan ngọt ngào phá tan không gian yên tĩnh:

- Nhị ca! Xem ai đến nè!

Vân Trung Nhạn giật mình quay lại, chỉ thấy Vân Trung Phụng dáng như tiên nga ngọc nữ cùng Tống Thiên Hành tiêu sái thoát phàm đang tiến tới.

Vân Trung Nhạn cười rạng rỡ:

- Tống tiên sinh đến vừa kịp lúc, tiểu đệ đang định tìm người tạ ân ban thánh dược.

Mời! Mời!

Tổng Thiên Hành cất bước vào thư phòng, vừa mỉm cười vừa nói:
- Một chút việc nhỏ như vậy, hà tất phải đa tạ, nhị công tử khách sáo rồi.

Vân Trung Nhạn nghiêm mặt ngồi vào ghế, kêu thị tỳ dâng trà, nói:
- Tổng tiên sinh nói như vậy, ân này tiểu đệ đành khắc sâu vào tâm khảm.

Hơi dừng lời một chút rồi tiếp:

- Đêm qua Tổng tiên sinh gấp rút về bảo, cả ngày hôm nay chưa được nghỉ ngơi, giờ lại đích thân đến thăm, tiểu đệ thật xấu hổ vô cùng.

Lời nói tuy khách sáo, nhưng cũng là sự thực!

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Đây là bốn phận của huynh đệ phải tận lượng làm tròn, huống chi ta đã là người một nhà, xin nhị công tử đừng nhắc nữa.... À, nội thương của nhị công tử đã hoàn toàn phục nguyên rồi?

Vân Trung Nhạn đáp:

- Đa tạ Tổng tiên sinh quan tâm, nội thương của tiểu đệ hoàn toàn bình phục, thánh dược của Tổng tiên sinh ban cho quả linh nghiệm như thần.

Mục quang của Tổng Thiên Hành thoáng lộ dị sắc, cười nhẹ nói:

- Được hoàn mà nhị công tử uống đó, do bản môn đặc chế, chuyên trị nội thương do “Chiêu Đàn thần công” đánh phải, đáng tiếc nhị công tử thọ thương không phải do “Chiêu Đàn thần công” của bản môn, nếu không được hoàn càng thần hiệu, thuốc vào bệnh hết.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 5

Nhất Thống Môn Chủ

Tổng Thiên Hành vừa nói, mục quang như hai ngọn đèn xoáy vào mặt Vân Trung Nhạn. Lúc Tổng Thiên Hành nói, gương mặt của Vân Trung Nhạn thoát hiện một nét lạ lùng, tuy Vân Trung Nhạn trong lòng có nhiều tâm sự không nhận ra, nhưng thay đổi nhỏ đó làm sao qua được mắt Tổng Thiên Hành.

Vân Trung Nhạn thân hình hơi chấn động, kinh ngạc kêu lên:

- “Chiêu Đàn thần công”! Nói vậy Tổng tiên sinh là cao túc của Thanh Hư thượng nhân, một trong Vũ Nội Song Tiên?

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm trong lòng:

- Ma tung đã hiện, lai lịch sư môn cũng đã bị sư đệ Hồ nhi tiết lộ, công khai cũng chẳng sao!

Trong lòng nghĩ, ngoài miệng thì chậm rãi trả lời:

- Chính phải, có điều, huynh đệ tư chất ngu muội, chưa được gia sư chân truyền.

Vân Trung Phụng ngồi bên mừng rỡ kêu lên:

- Thì ra Tổng tiên sinh là ý bát đệ tử của Thanh Hư thượng nhân, nghe nói Vũ Nội Song Tiên tuy được người đời ghép chung thành một đôi nhưng kỳ thực võ công của Thanh Hư thượng nhân cao hơn Trường Xuân chân nhân nhiều. Tổng tiên sinh được chân truyền của người đương nhiên là đệ nhất nhân của đương võ lâm rồi!

Tổng Thiên Hành vẫn một mực khiêm tốn:

- Tứ tiểu thư quá khen rồi, trong võ lâm thiên ngoại hữu thiên, Tổng Thiên Hành cho dù thụ hết được tuyệt học của gia sư cũng không dám cuồng vọng xưng đệ nhất nhân, huống hồ lúc này Thiên Hành đã nói mình tư chất ngu muội, chẳng qua học được một nửa sở học của gia sư mà thôi.

Vân Trung Phụng lắc đầu cười:

- Ta không tin!

Vân Trung Nhạn cũng mỉm cười phụ họa:

- Tiểu đệ cũng không tin.

Hơi dừng lời một lát rồi tiếp:

- Hiện giờ phật thể của Thanh Hư lão tiên bối vẫn an khang? Người đang tịnh tu nơi nào?

Tổng Thiên Hành mỉm cười khách sáo:

- Nhờ hồng phúc nhị công tử, gia sư vẫn an khang, còn việc người tịnh tu nơi nào thì gia sư đã có nghiêm lệnh không được để người khác biết, xin nhị công tử thứ lời huynh đệ không thể bẩm báo.

Trên gương mặt Vân Trung Nhạn một thoáng thất vọng lướt qua, nhưng chàng nhanh chóng xoay chuyển đề tài:

- Bản bảo được cao túc của Vũ Nội đệ nhất kỳ nhân chủ trì đại cuộc, tiểu đệ lấy làm vinh hạnh muôn phần.

Đây có lẽ là lời tán thưởng chân thành.

Nhưng Tổng Thiên Hành lại cố ý thờ dài nhẹ nhàng nói:

- Nhị công tử có biết huynh đệ cảm thấy thế nào không?

Vân Trung Nhạn đưa ánh mắt khó hiểu lướt qua gương mặt Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành hơi cau mày nói tiếp:

- Qua mấy ngày gần đây, lúc thì vô tình lúc thì cố ý tiếp xúc với địch

phương, huynh đệ phát hiện ra địch phương đã chuẩn bị từ lâu, lại nữa thể lực lớn mạnh, thủ đoạn tàn độc, kế hoạch chu toàn, những phát hiện này càng khiến huynh đệ kinh hãi muôn phần.

Vân Trung Nhạ hơi ngạc nhiên thăm dò:

- Chuyển đi Thúy Hoa Thành của Tống tiên sinh chắc đã thu được kết quả gì khả quan?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Chuyển đi Thúy Hoa Thành của huynh đệ đối với bản bảo có thể nói chẳng thu hoạch được kết quả gì.

Tiếp đến chàng đem những điều đã nói với Thiết lão sơ lượt thuật lại cho huynh muội Vân gia nghe.

Sau khi Vân Trung Nhạ, Vân Trung Phụng nghe xong, đôi mày hai người đều nhíu lại, im lặng không nói.

Một lúc sau, Vân Trung Phụng mới thở hắt ra nói:

- Xem ra tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, càng lúc càng bức thiết hơn.

Hơi dừng lại một lát rồi chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói tiếp:

- Lúc chiều trong khi điểm duyệt chúng thuộc hạ, nghe đâu Tống tiên sinh yêu cầu từng người một báo danh tánh, chắc việc này cũng có thâm ý riêng?

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Đúng vậy! Huynh đệ muốn thử xem toàn bộ nhân viên trong bảo, ngoài nhị công tử với tứ tiểu thư ra có còn ai trước đây đã từng biết mặt huynh đệ nữa không.

Vân Trung Nhạ nóng nảy hỏi:

- Kết quả thế nào?

Tống Thiên Hành thờ dãi:

- Kết quả.... huynh đệ thất bại.

Vân Trung Nhạ hơi nhướng mày:

- Trong bản bảo ngoài tiểu đệ với xá muội ra có còn ai khác biết mặt Tống tiên sinh, việc này quan trọng lắm sao?

Tống Thiên Hành chậm rãi gật đầu, nhìn chằm chằm vào Vân Trung Nhạ nói:

- Phải, việc này vô cùng quan trọng, bởi vì lúc rạng sáng hôm nay, khi huynh đệ để lộ diện mạo trước mặt vị lệnh chủ thần bí kia, hắc cực kỳ bất ngờ kinh hãi kêu lên “thì ra là ngươi”, từ đó có thể chắc chắn kết luận vị lệnh chủ thần bí ấy là người đã từng biết mặt huynh đệ.

Vân Trung Nhạ bình thản nói:

- Tống tiên sinh cho rằng tên lệnh chủ ấy tiềm phục trong bản bảo,

nhân cơ hội điểm danh để tìm ra chân tướng của hắn?

Tổng Thiên Hành mục quang vẫn không di động, nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Vân Trung Nhạ chau mày thờ dài, Vân Trung Phụng mở lời thật đúng lúc:

- Tổng tiên sinh, việc điểm danh đã không có kết quả, có lẽ vị lệnh chủ ấy không có tiềm phục trong bản bảo, hoặc giả hắn đã gặp Tổng tiên sinh ở nơi nào đó mà Tổng tiên sinh không chú ý tới hắn, việc này không phải là không thể xảy ra. Nếu quả thật như vậy thì dù tên ấy có tiềm phục trong bản bảo, Tổng tiên sinh vị tất đã nhận ra hắn. Có lý, nữ nhân dù sao cũng tinh tế hơn.

Vân Trung Nhạ mỉm cười phụ họa:

- Phải rồi, Tổng tiên sinh vang danh thiên hạ, người ta biết mặt tiên sinh mà tiên sinh không biết mặt người ta, số này không phải ít.

Mục quang Tổng Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào mắt Vân Trung Nhạ, lắc đầu chậm rãi:

- Không! Tứ tiểu thư phân tích rất có lý, nhưng tên ấy ít ra cũng bị bốn thành công lực “Chiên Đàn thần công” của huynh đệ đánh trúng, hơn nữa lúc ấy hắn tỏ ra bị thương không nhẹ. Đối với người bị “Chiên Đàn thần công” chấn thương, huynh đệ tin chắc chỉ nhìn sơ là có thể nhận ra, nhưng cho đến lúc này, huynh đệ mới phát hiện ra.... Chữ “ra” cuối cùng chàng cố ý kéo dài.

Vân Trung Nhạ hơi biến sắc, nhưng sắc mặt thay đổi thật ít, thật nhanh, nếu bình thường thì cơ hồ không thể nhận thấy.

Vân Trung Phụng sốt ruột, không chờ được hồi thúc:

- Tổng tiên sinh, người đã phát hiện ra điều gì?

Phải rồi, người nhà cả, việc gì phải dấu giếm chứ!

Tổng Thiên Hành lại thờ dài nhè nhẹ:

- Phát hiện ra ngày hôm nay Tổng Thiên Hành đã làm một việc hết sức ngu xuẩn.

Ồ, thì ra chỉ là như vậy mà thôi, người ta cứ tưởng chàng đã phát hiện ra tên lệnh chủ thần bí kia là người nào trong bảo.

Vân Trung Nhạ thờ dài nhẹ nhõm, lắc đầu nhè nhẹ nói:

- Người ta, trong đời không khỏi tránh được sai lầm, nhưng chỉ cần phát hiện sớm thì sẽ tìm cách sửa chữa.

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Nhị công tử nói vậy cũng phải, có điều sai lầm của Tổng Thiên Hành hôm nay thật vô phương cứu chữa.

Vân Trung Nhạ lộ vẻ quan tâm:

- Thiệt ra là việc gì, sao Tổng tiên sinh không nói ra để mọi người

cùng thảo luận, biết đâu....

Gương mặt tuần tú của Tống Thiên Hành bỗng lạnh như phủ một lớp băng mỏng, lắc đầu ngắt lời Vân Trung Nhạn:

- Việc này từ từ rồi nhị công tử sẽ rõ, trước mắt tốt nhất là không nên nói sớm.

Lúc này trời đã tối hẳn, thị nữ đã đốt một cây lạp chúc thật to, ánh nến lung linh, đôi mắt diễm lệ của Vân Trung Phụng nhìn ngọn lửa trên đầu cây nến xuất thần, Vân Trung Nhạn đôi mày nhíu tít lại, gương mặt lộ vẻ suy nghĩ đăm chiêu.

Tống Thiên Hành từ nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm gương mặt Vân Trung Nhạn, gương mặt chàng lướt qua một nét không đoán định, cất giọng chậm rãi nói:

- Về sai lầm vô phương cứu chữa mà huynh đệ mới nói lúc nãy, nhị công tử với tứ tiểu thư bắt tất phải suy nghĩ nhiều rồi phiền não, bởi vì việc do Tống Thiên Hành làm sai những cũng rất có thể làm cho tên ma đầu giáo hoạt ấy mắc bẫy chưa biết chừng.

Đôi mắt Vân Trung Phụng chợt sáng lên, Vân Trung Nhạn hơi chấn động, nhưng mặt nở một nụ cười tự nhiên, nói:

- Nói như vậy, không phải Tống tiên sinh làm sai điều gì, đó chẳng qua là cố ý dụ cho kẻ địch mắc bẫy mà thôi.

Tống Thiên Hành “ừ” một tiếng ý nhị, nói:

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng người ta thường nói “Trí giả thiên lự, nan miễn nhất thất” (Trí giả nghĩ ngàn điều khó tránh một lần sai thất), huống chi huynh đệ không phải là trí giả, nên mới e rằng mình đã làm sai.

Vân Trung Nhạn cười nhạt nói:

- Tống tiên sinh cái thế kỳ tài, trí tuệ như biển, tiểu đệ nguyên đã không tin Tống tiên sinh làm sai điều gì, bây giờ thì cũng yên tâm rồi.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Nhị công tử, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà, cùng chèo chống một con thuyền, từ nay về sau, mong rằng giữa hai ta đồng sức đồng lòng, trong khi luận bàn kế hoạch nên nói những lời có thể giúp giải quyết vấn đề.

Cái này gọi là đuôi ngựa quất mông ngựa, Vân Trung Nhạn bị Tống Thiên Hành “sửa” một câu thích đáng.

Vân Trung Nhạn bất giác đỏ mặt, nói lúng búng trong họng:

- Phải.... phải! Nhưng những lời tiểu đệ nói, đều là lời xuất phát từ đáy lòng....

Tống Thiên Hành cười nhạt đỡ lời:

- Nhị công tử thương thế chưa lành hẳn, cần phải nghỉ ngơi, huynh

đệ một ngày một đêm chưa được chợp mắt, chắc huynh đệ sang thăm tam công tử một lát rồi cũng về nghỉ ngơi, nhị công tử, cáo từ! Thế là Tống Thiên Hành theo chân Vân Trung Phụng đi sang phòng Vân Trung Hạc, lưu lại ở đó ít lâu.

Vân Trung Hạc năm nay mới hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt hổ, mũi to miệng rộng, thân hình cao lớn, tính tình khoáng đạt, tuy nội thương vừa thuyên giảm, vóc dáng hơi tiêu tụy, nhưng ấn tượng của Tống Thiên Hành đối với hắn rất tốt.

Sau khi từ biệt Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng, Tống Thiên Hành vẫn chưa chịu về nghỉ ngơi mà lại một mình đi về phía Ninh Viễn Lâu, vào mật thất của Thiết lão.

Thiết lão gương mặt rạng rỡ mỉm cười đứng dậy đón Tống Thiên Hành:

- Lão đệ đến thật đúng lúc, lão khiêu đang định tìm ngươi.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn Thiết lão nói:

- Bảo chủ thần sắc rạng rỡ, xem ra dư lực của thuộc hạ đã phát huy tác dụng rồi.

Thiết lão vừa ngồi xuống vừa nói:

- Không sai, linh dư lực của lão đệ không những làm cho công lực của lão khiêu phục hồi hoàn toàn mà đến cả chân lực cũng sung mãn hơn.

Hơi dừng lời một chút, rồi nghiêm mặt nói:

- Thật tình mà nói khi trưa trong lúc mật đàm, nghe lão đệ nói lão khiêu bị người dùng “Mãn Tính Tán Công” độc dư lực hạ độc, lão khiêu còn chưa dám tin, nhưng tịnh tâm suy nghĩ lại, quả không tìm ra nguyên nhân nào khiến cho công lực bị giảm sút, bởi vậy trong lúc Khưu hộ pháp bị hại, lão khiêu cùng tên tặc tử giao nhau một chưởng, phát hiện công lực giảm sút ít nhất bốn thành, từ đó việc này không lúc nào không làm khổ ta, nếu không phải lão đệ thức tỉnh, đồng thời ban linh dư lực, lão khiêu sợ đến chết vẫn không biết mình chết về cái gì.

Thì ra là như vậy, thảo nào trong đêm Khưu Kính Nhân ngộ nạn, Thiết lão sau khi tiếp bạch y quái khách một chưởng cứ lăm bằm mãi một câu “ta già rồi sao?”. Xem ra vấn đề nội gian trong Kim Thang Bảo càng lúc càng thấy nghiêm trọng hơn.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ có nghi ngờ ai là người hạ độc không?

Thiết lão lắc đầu nói:

- Hiện giờ nói ra sợ còn quá sớm, lão đệ là người thông minh, trong tình trạng vàng thau còn lẫn lộn thế này, có thể nói phạm những

người tiếp cận với ta đều nằm trong vòng nghi vấn, nhưng chúng ta phải có chứng cứ xác thực, đồng thời phải bảo mật cao độ để tránh bí mật động rừng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười gật đầu.

Thiết lão tiếp lời:

- Lão đệ, trước mắt lão khiêu cảm thấy có điều khó khăn không biết nên có thái độ như thế nào. Nếu hoàn toàn không có biểu lộ gì, cứ âm thầm điều tra kẻ hạ độc thì tất phải tiếp tục trúng phải chất độc của chúng, còn ngược lại thì khiến kẻ địch đề cao cảnh giác, khó lòng tìm được nguyên hung, người thấy....

Tổng Thiên Hành chậm rãi nói:

- Theo ngu ý của thuộc hạ, tạm thời bảo chủ cứ sinh hoạt như thường ngày, đồng thời trong vòng mấy ngày tới, bảo chủ cứ làm như chất độc chưa được giải trừ. Còn việc tiếp tục ăn phải thức ăn có hạ độc, thuộc hạ có cách làm cho độc được mất tác dụng, còn bước hành động tiếp theo, xin để thuộc hạ suy nghĩ thêm rồi bẩm báo bảo chủ sau.

Thiết lão cười rạng rỡ nói:

- Được, cứ như vậy tiến hành, lão đệ cả một ngày một đêm chưa được nghỉ ngơi, vậy lão khiêu không dám làm phiền thêm, có gì sáng mai hãy bàn tiếp.

Lúc Tổng Thiên Hành về đến chỗ dành riêng cho chàng, đêm đã bước sang canh hai.

Tên thư đồng phục thị cho Tổng Thiên Hành mắt thanh mây tú, gân cốt khỏe khoắn, tuổi trạc mười lăm mười sáu, lúc hán dâng trà cho Tổng Thiên Hành đồng thời cũng đưa ra một bức mật thư.

Tổng Thiên Hành vừa nhìn thấy nét chữ trên thư mắt chợt sáng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Người....

Tên thư đồng cười bí mật nói:

- Tổng tiên sinh xem thư xong rồi hỏi!

Tổng Thiên Hành lập tức mở thư ra, bên trong là một bức thư đơn giản chỉ có mấy chữ:

“Mọi việc sẽ do tể đồ báo lại Ngu huynh Quân Lượng!” Trong đáy lòng của Tổng Thiên Hành đang cảm thấy khó hiểu về việc Từ Quân Lượng nhậm chức tổng quản Kim Thang Bảo. Dù lúc ở Kim Lăng qua lời của Mao Tử Kỳ chàng biết được Từ Quân Lượng làm tất cả những việc này đều do chàng, nhưng Từ Quân Lượng ra đi vội vã, ngoài một bức thư tiến cử thì không để lại cho chàng một manh mối nào, nên lúc này chàng cảm thấy phần chần như thế nào không cần

nói cũng có thể tưởng tượng được.

Tổng Thiên Hành nắm lấy tay tên thư đồng nói:

- Tiểu huynh đệ, thật không ngờ ngươi là....

Tên thư đồng “suyt” một tiếng, hạ giọng nói:

- Tổng tiên sinh, hiện thời tiểu nhân là thư đồng Cần nhi, phục thị cho người.

Tổng Thiên Hành cắt húng, hạ giọng nói:

- Tên thật của ngươi là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Cần nhi cung kính trả lời:

- Đệ tử tên Trang Thiệu Cần, năm nay mười sáu tuổi.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Ngươi theo lệnh sư bao lâu rồi?

- Chín năm.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Như vậy chắc học cũng được khá rồi!

Cần nhi khiêm tốn:

- Cần nhi tư chất ngu muội, về sau xin Tổng tiên sinh chỉ dạy thêm cho.

Tổng Thiên Hành “ừ” trong cổ họng, nói:

- Nhớ lấy, mai một khi không có người ngoài thì phải gọi ta là sư thúc.

- Cần nhi tuân lệnh.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Sư phụ ngươi lúc ra đi có căn dặn điều gì không?

Cần nhi hạ thấp giọng:

- Sư phụ dặn sư thúc đặc biệt chú ý nhị công tử.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Về vấn đề này ta cũng đã khám phá được ít nhiều.... Sư phụ ngươi còn dặn gì nữa không?

Cần nhi trầm tư:

- Còn nữa, sư phụ nói ba năm trước đây người có phát hiện một số cao thủ của Hương Tuyết Hải, nhưng gần đây thì không phát hiện thấy gì.... Còn Thiết Ký tiền trang ở Kim Lăng có một vị thúc thúc tên gọi Mao Tử Kỳ xin sư thúc chiếu cố giùm, bây giờ thì những lời của sư phụ nói, Cần nhi đã nói hết.

Tổng Thiên Hành đang trầm tư bỗng Cần nhi sắc mặt thảm não, giọng thê lương nói:

- Sư thúc.... sư phụ đệ tử, người....

Mới nói được bấy nhiêu, giọng hấn nghẹn ngào, nước mắt tuôn như mưa.

Tổng Thiên Hành xoa đầu hấn, cất giọng ôn hòa nói:

- Cần nhi! Đừng quá đau lòng, người ta nói hiền nhân thiên tướng, nhất định gặp hung hóa kiết, sự phụ người chắc chưa đến nỗi nào, việc này bên trong tất còn có âm mưu gì đó, tóm lại người cứ việc an tâm, với giao tình giữa ta và sự phụ người, ta sẽ tận lực làm rõ trắng đen, đồng thời cứu sự phụ người. Phần người trong khi hành tung sự phụ còn chưa rõ ràng, cứ theo ta cũng giống như có sự phụ người ở bên mình vậy, hiểu chưa?

Cần nhi lau nước mắt nói:

- Cần nhi hiểu, đa tạ sự thúc.
- Trong mấy ngày nay có ai hiếp đáp người không?
- Không có.
- Có ai nghi ngờ gì về lai lịch của người không?
- Cũng không có.

Tổng Thiên Hành trầm ngâm hỏi:

- Người được phái tới hầu hạ ta là do sự phụ người trước khi đi yêu cầu bảo chủ làm như vậy hay sao?

Cần nhi gật đầu:

- Thừa phải.

Tổng Thiên Hành nhẹ nhàng xoa đầu Cần nhi nói:

- Cần nhi, tạm thời cứ giữ thân phận như bây giờ, chờ ta chinh đồn mọi việc xong thì sửa lại, nhớ kỹ, gan phải lớn mà tâm phải nhỏ, lúc nào cũng phải phòng bị kẻ địch ở bên mình.

Cần nhi cung kính gật đầu:

- Cần nhi nhớ rồi.
- Vậy thì được rồi, người đi nghỉ đi.
- Dạ.

Nhìn theo bóng Cần nhi lui ra ngoài, Tổng Thiên Hành cảm thấy đôi vai mình bỗng như nặng thêm lên, bất giác nhè nhẹ thở dài.

oOo “Thính Đào Hiên” là cụm kiến trúc duy nhất trong Kim Thang Bảo mà vẻ đẹp có thể sánh ngang với “Ninh Viễn Lâu”. Cụm kiến trúc này nằm cạnh bờ tường phía nam của Kim Thang Bảo, đối diện với Ninh Viễn Lâu. Bên trong vườn cây rậm rạp ẩn hiện một góc lầu màu đỏ, nổi rõ giữa vườn cây xanh mướt, càng làm phong cảnh thêm phần tiêu sái thoát phàm.

Trống đồ tam canh.

Hai bóng người như u linh lướt nhẹ giữa vườn cây âm u bên ngoài Thính Đào Hiên.

Hai dạ hành quái khách này mặc kinh trang đen tuyền, đầu trùm một túi vải cũng màu đen, chỉ chừa ra hai lỗ nhỏ, tinh quang phát ra như

hai luồng điện, chớp lóe trong đêm đen, dáng hai người một cao gầy, một nhỏ nhắn, người đi sau rõ ràng là một nữ nhân.

Hai dạ hành quái khách đối với cảnh vật của Thính Đào Hiên như rất quen thuộc, hai người lợi dụng bóng tối dưới những tàng cây, nhẹ như mèo đêm lướt đi không phát ra chút tiếng động. Êm ái nhẹ nhàng đi lên lầu, đến dưới cửa sổ nhìn ra ngọn giả sơn. Hai người lấy tay ra hiệu, bể tức vận huyền công áp tai vào cửa sổ nghe động tĩnh trong phòng.

Gian tịnh thất này là phòng riêng của tân nhiệm tổng quản Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành mặc dù suốt một ngày một đêm cực nhọc chưa hề được nghỉ ngơi, nhưng với nội công sắc sảo của chàng thì như vậy cũng chưa thấm vào đâu, chỉ cần điều tức một lúc là mọi mệt mỏi qua hết.

Huống chi chàng hiện đang ở trong một nơi lạ lẫm, phức tạp, hung hiểm, đương nhiên chàng không dám ngủ, chỉ ngồi hành công điều tức thay giấc ngủ.

Bóng người nhỏ nhắn đứng bên ngoài cửa sổ áp tai nghe ngóng một lúc không thấy động tĩnh gì, thấy cửa sổ chỉ khép hờ còn chưa một khe hở, liền ghé mắt nhìn vào.

Trong phòng lẠp chúc lung linh, tĩnh lặng đến một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tổng Thiên Hành ngồi đối diện cửa sổ, xếp bằng tròn khép mắt, hai tay chắp lại, châu thân bao phủ một lớp khí trắng đục như sương, mùi trầm hương thoang thoảng đến hai người đứng bên ngoài cửa sổ cũng có thể ngửi thấy.

Đây chính là người nội công thâm hậu hành công đến cảnh giới vong ngã, cũng là lúc mà người võ công tuyệt thế yếu ớt nhất. Gặp phải lúc ấy, chỉ cần có người ám toán, nặng thì táng mạng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, ôm hận suốt đời. Bởi vậy lúc võ lâm cao thủ bế quan tu luyện thông thường phải có người hộ pháp.

Bóng người nhỏ nhắn ẩn thân ghé mắt nhìn vào bên ngoài cửa sổ cũng là đại hành gia, đương nhiên cũng biết rõ việc này, thoáng nhìn qua không khỏi mừng thầm, nhưng hắn là người tinh tế cẩn thận, đề phòng vạn nhất không dám khinh suất đích thân mạo hiểm, nhìn quái khách thân hình cao gầy gật đầu nhẹ nhàng khoát tay ra hiệu, rồi lui ra đứng bên cạnh gia tâm giới bị.

Quái khách cao gầy tiến tới gần, nhìn lướt vào bên trong rồi lẹ làng phát tay, một mũi “Bạch hổ đinh” dài ba tấc tẩm kịch độc, “véo” một cái nhắm thẳng “Thất khảm huyệt” trước ngực Tổng Thiên Hành

phóng tới.

Thân hình Tổng Thiên Hành đảo nhẹ, khí thể bao quanh thân hình tan mất, nhưng dường như còn cố giữ thân hình chưa ngã xuống.

Quái khách mừng như phát điên định đẩy cửa xông vào....

Nhưng ngay trong một sát na (?) trước lúc hấn đứng dậy, hai cánh cửa sổ đột ngột mở ra, đồng thời hai mắt Tổng Thiên Hành vụt mở ra vừa lúc quái khách cao gầy đứng dậy.

Song mục Tổng Thiên Hành như điện nhìn quái khách, môi khẽ nhếch một nụ cười cất giọng điềm tĩnh nói:

- Không cần khách sáo, lệnh chủ, mời vào đây!

Quái khách trong nhất thời như bị đột biến phát sinh trước mắt làm cho chết điếng, hấn đứng trân trân như hóa đá, không dám tiến tới cũng không dám thối lui, không, có lẽ ý niệm đào tẩu cũng bị cơn sợ hãi quét mất rồi.

Kỳ thực cũng không thể trách hấn được, trong một tình huống như vậy, tập kích người, bất kỳ ai cũng không thể nghĩ là không thành công.

Nhưng Tổng Thiên Hành ngồi đó, song mục như hai hòn than, thể hiện chân lực sung mãn nào thấy có chút đáng thọ thương nào, việc như vậy làm sao khiến hấn không sợ vỡ mặt sao được.

Điều đáng tức cười là uổng cho chúng đã biết rõ lai lịch của Tổng Thiên Hành, cũng có lẽ quá chú tâm đến việc ám toán đối phương mà quên mất một việc quan trọng. “Chiên Đàn thần công” của Tổng Thiên Hành luyện đến một cảnh giới nào đó, sẽ có tác dụng “phân tâm” và “vạn ứng”. Nói như vậy có nghĩa là trong lúc chàng hành công nhập định, vẫn có thể phân tâm chú ý động tĩnh xung quanh, không những có thể phòng ngừa địch ám kích, thậm chí có thể xuất thủ công địch, bởi vậy “Chiên Đàn thần công” còn gọi là “Vạn Ứng thần công”.

Lại nói về quái khách cao gầy bị kinh hãi đến vỡ mặt, đang đứng chết điếng ngoài cửa sổ, cũng may quái khách có thân hình nhỏ kia trấn tĩnh nhanh hơn, giơ tay nhéo vào vai hấn một cái, dùng “Nhĩ ngữ truyền âm” nói:

- Ngốc tử, còn chưa chịu chạy đi!

Quái khách cao gầy như vừa tỉnh cơn ác mộng, thoáng lạng người tung mình phóng đi Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Lệnh chủ các hạ chê phòng của tại hạ nhỏ hẹp không đáng vào sao?

Trong tiếng nói vang vang như sấm, thân hình chàng đã cất lên, vận thần công hộ thể rồi xuyên qua cửa sổ phóng ra....

Nhưng thân hình chàng vừa đến cửa sổ, bên ngoài đã vang lên tiếng quát chói tai:

- Trở vào!

Tiếng quát như gai đâm vào lá nhĩ, chưởng kinh như vũ bão, càng đáng sợ hơn là trong chưởng phong còn có vô số kim châm nhỏ như lông bao trùm cả cửa sổ, kích tới nhanh như điện. Rõ ràng võ công và tâm cơ của người này đều cao hơn kẻ kia mấy bậc.

Đối với Tống Thiên Hành, chiêu đánh lén này không vượt xa ngoài dự đoán của chàng, nhưng với công lực cực cao và thủ pháp cực tuyệt của đối phương quả thật đã vượt quá sức dự liệu của chàng, thế nên chàng không thể không vận công hộ thể tăng lên thêm ba thành, nhưng như vậy thân hình chàng vô tình cũng bị chậm lại. Chỉ một thoáng chậm lại ấy, chờ khi chàng đánh vệt ám khí cùng chưởng phong của đối phương, xuyên ra cửa sổ, dưới ánh sáng mờ nhạt của sao thưa, đối phương đã biến mất không còn lại chút dấu vết nào.

Chàng biết rõ địch ở trong bóng tối còn mình ở ngoài sáng, lại thêm chúng mai phục trong bảo đã lâu, địa hình địa vật rõ như lòng bàn tay, muốn truy tìm tất mất công vô ích, do đó chàng không có ý định truy tầm chỉ ngẩng đầu nhìn trời đêm, bên khóe miệng bỗng hiện một nụ cười khó hiểu.

Từ xa xa bốn bóng người từ bốn hướng khác nhau phi thân như bay tới.

Tống Thiên Hành biết đó là những người tuần trực ban đêm, nghe tiếng cười của chàng chạy đến, nên không đợi bốn người đến gần đã xua tay nói:

- Việc đã qua rồi, các vị trở về chỗ canh gác đi.

Bốn người đồng cung thân lãnh mạng, tung người ngược trở về hướng cũ.

Cần nhi cũng phóng ra hót hải gọi:

- Sư thúc, lúc này....

Tống Thiên Hành từ từ quay người lại ôn hòa nói:

- Không có gì, Cần nhi ngược đi nghỉ đi.

Cần nhi đưa ánh mắt nghi hoặc lướt qua mặt Tống Thiên Hành rồi cung kính nói:

- Dạ! Sư thúc cũng đi an nghỉ....

- Ừm....

Tống Thiên Hành đưa mắt nhìn theo dáng nhỏ nhắn của Cần nhi khuất sau góc lầu, quay người trở ra, mục quang chăm chú nhìn độc viện của Vân Trung Nhạn im lặng trầm tư.

Thật lâu, thật lâu sau, trong lúc trên môi chàng thoáng hiện một nụ cười lạ lùng, định quay người trở vào phòng....

Bỗng.... bên ngoài cách bờ tường vây quanh bảo không xa, trong bóng đêm hai bóng người như hai làn khói lướt nhẹ đi, thoát cái đã biến mất vào rừng tùng rậm rạp bên ngoài.

Tổng Thiên Hành nhìn thấy không khỏi kinh hãi thâm, nghĩ bụng:

- “Thân pháp hai người này quả là cao minh....” Tổng Thiên Hành gán trọng trách tổng quản Kim Thang Bảo đang trong cơn sống gió, thì hai người kia dù là bạn hay thù đều cần thiết là phải đuổi theo cho biết trắng đen. Thế là trong khi tâm niệm xoay chuyển như điện, thân hình chàng đã như một làn khói, chớp mắt cũng đã vượt ra khỏi bờ tường, lướt theo hướng hai bóng người kia mất hút.

Chàng thi triển tuyệt thế khinh công, lợi dụng bóng tối dưới tàng cây, nhanh như chớp tiến tới.

Kỳ lạ thay, trên đường đi ngoài tiếng rì rào của lá tùng trong gió đêm, mặc cho chàng vận huyền công âm thầm quan sát nhưng vẫn không nghe được tiếng động lạ nào.

Tổng Thiên Hành tuy vừa đến Kim Thang Bảo nhưng địa hình xung quanh chàng cũng đã có khái niệm sơ sơ, chàng biết nếu mình cứ chạy như vậy không đổi hướng, đi tiếp chừng hơn dặm đường nữa tất đến bờ đá cạnh hồ.

“Không lẽ hai người này chạy thẳng xuống hồ?” Đang suy nghĩ thâm bồng nghe một giọng cười gia nua nhưng không kém phần hùng tráng, tiếng cười theo gió đưa lại, vang vang không dứt.

Cho dù chỗ chàng đang đi cách chỗ phát ra tiếng cười hơn dặm đường, dù cho xung quanh tiếng lá reo vi vu, nhưng vì người phát tiếng cười nội công siêu tuyệt nên Tổng Thiên Hành nghe rõ mồn một, đồng thời cũng nhận ra giọng cười quen thuộc làm chàng bỗng nhớ ra một người.

Phát hiện ngoài dự kiến này khiến Tổng Thiên Hành không phí công đi theo dõi hai bóng người lúc này nữa, giờ hết cước lực phóng nhanh về hướng phát ra tiếng cười.

Chỉ một thoáng sau chàng đã đến bìa rừng tùng.

Cách bìa rừng tùng hơn trượng, thế núi đột ngột dốc xuống, tạo thành thế vách đá như bị ai dùng búa chém xuống vậy. Bên dưới vách đá là một bờ dốc ngang gần trăm trượng, dọc vài chục trượng, trên bờ dốc có cây mọc thưa thưa, cạnh bờ dốc là một vách đá dựng đứng chừng năm trượng, bên dưới vách đá nước lấp lánh.

Lúc này trên bờ dốc, ngay chính giữa có ba người đang đứng.

Người đứng quay mặt về phía bờ hồ là một lão nhân thân hình gầy

đét, tóc bạc rối tung, mình mặc bộ quần áo nông phu, tay cầm ống điếu, ngẩng mặt nhìn trời, dáng vẻ toát vẻ cuồng ngạo không coi ai ra gì.

Tổng Thiên Hành ẩn thân trên thân cây trên đỉnh núi, tuy không nhìn rõ diện mạo của lão nhân, nhưng chỉ cần nhìn sau lưng lão, cùng bộ quần áo cũng đủ xác minh thân phận lão qua tiếng cười chàng nghe lúc nãy. Trên gương mặt Tổng Thiên Hành thoáng lộ nụ cười hài lòng.

Đứng đối diện với lão nhân nông phu là hai người mình mặc trường bào màu xám, che mặt bằng một mảnh vải đen, một người cao một người thấp đứng sát nhau. Người cao mình như cây gậy, người thấp mập tợ một khối thịt, người này đứng gần lão nhân đối diện thân hình vừa thấp vừa gầy vừa khéo tạo thành một cảnh tương phản đủ khiến người nhìn cười đến vỡ bụng.

Lúc Tổng Thiên Hành vừa tới nơi nhìn xuống thì tràng cười của lão nhân nông phu cũng vừa dứt, tên che mặt cao gầy đứng đối diện đã nổi giận quát:

- Tên quỷ lùn kia có gì cứ việc nói ra, cần gì phải kêu gào như vậy?

Lão nhân nông phu vẫn ngẩng mặt lên trời như củ, chậm rãi đáp:

- Ta cười là việc của ta, không lẽ cũng không được?

Tên cao gầy hơi ngẩn người, lại quát hỏi:

- Như vậy âm hồn bất tán của ngươi cứ theo hai ta là có ý gì?

Lão nhân nông phu lạnh lùng:

- Không lẽ Động Đình Sơn là đất đai tổ tông nhà ngươi sao?

Tên cao gầy đáp:

- Không cần phải là đất đai nhà ta, ta cũng có quyền hỏi ngươi.

Lão nhân nông phu thôi không nhìn trời nữa, chú mục nhìn đối phương cười lạnh nói:

- Lão phu nhớ ra rồi, hai người đã nói là người của Kim Thang Bảo, đây là phạm vi thế lực của Kim Thang Bảo, đương nhiên hai người có quyền hỏi.

Hơi dừng lời một chút lão lại hỏi tiếp:

- Nhưng lúc nãy hai người đi qua Kim Thang Bảo mà không vào, lại lén lút chạy ra đây, việc này ngươi giải thích ra sao đây?

Giọng nói của hai người này không lớn lắm, dù Tổng Thiên Hành ẩn thân ở trên cao, khoảng cách hai nơi khá xa, nhưng nội công chàng thâm hậu nên chỉ cần ngưng thính lắng nghe, từng tiếng từng tiếng một, nghe không sót chữ nào. Khi lão nhân nông phu dứt lời, chàng bỗng nghĩ thầm:

- "Phải rồi, nếu đã là người của bản bảo, tại sao đi ngang qua bảo

mà không vào, lại chạy ra nơi hoang vắng này làm gì, lại nữa chàng thân làm tổng quản Kim Thang Bảo tại sao bảo chủ không hề nói cho chàng bên trong bảo còn có hai người thân thủ cao minh như vậy, không lẽ việc này bên trong còn có điều ẩn khuất....”.

Tổng Thiên Hành mới nghĩ tới đây thì nghe tên cao gầy cất giọng âm âm nói:

- Nơi này sau lưng là núi, trước mặt là hồ, sơn thanh thủy tú không lẽ chỗ này còn chưa xứng để vui xác người sao?

Lão nhân nông phu cười ha hả nói:

- Hào hài tử, lòng hiếu lễ của hai người thật hiếm thấy, không uổng công ta....

Tên cao gầy nạt ngang ngắt lời:

- Cuồng đồ muốn chết!

Trong tiếng quát, cả hai song song tiến tới, bốn chưởng đồng thời xuất động, hai bên tả hữu giáp công, vây chặt lão nhân nông phu vào giữa kinh phong đầy trời, trong nhất thời đã thấy đá bay cát chạy, tiếng gió rít kinh người.

Nhưng cho dù chiêu thức của hai người có thâm độc có bá đạo đến đâu, lão nhân nông phu vẫn bình tĩnh như không, miệng vẫn cười nhạt, thần thái ung dung lách bên này né bên kia, không phí chút hơi sức, hóa giải chiêu số của đối phương.

Hai tên kẻ thấp người cao công luôn mười mấy chiêu, không những không chạm được vạt áo đối phương ngược lại bị chân khí hộ thể của đối phương phản chấn đến đảo lộn, bất giác kinh hãi, ngẫm hội ý song song tung người thối lui hơn trượng, vẫn tên cao gầy lên tiếng hỏi:

- Tôn giá là cao nhân phương nào? Có thể cho biết danh hiệu?

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Thần kinh của các hạ không đường bình thường lắm chăng?

Tên cao gầy hơi ngần người không hiểu ý đối phương muốn nói gì, lão nhân nông phu vẫn mỉm cười tiếp:

- Lão phu tuy già nhưng trí nhớ hầy còn tốt, mới hỏi nầy đây người còn mắng lão phu là con quỷ lùn, bây giờ lại gọi là cao nhân, quả lão phu cũng điên đầu vì người.

Mảnh vải che mặt của tên cao gầy chấn động như gặp gió, lão nhân nông phu đã tiếng nói tiếp:

- Các hạ mắng lão phu là quỷ lùn, lão phu ngoài trách phụ mẫu ra không còn lời gì để nói nữa, nhưng người nói lão phu “cao”, hơn nữa là lời của người có thân hình tre miếu như người quả thật là mắng người quá đáng.

Tổng Thiên Hành suýt chút nữa đã cười thành tiếng.

Lúc này lão nhân nông phu xoay ngang qua, Tổng Thiên Hành nhìn thấy con mắt độc nhất của lão chớp chớp phát xạ tinh quang tựa hồ không nén được cất tiếng gọi.

Tên cao gầy cất tiếng cười khan nói:

- Tại hạ theo lẽ thường trong giang hồ thỉnh giáo danh hiệu của tôn giá, mong rằng....

Lão nhân nông phu cười nói:

- Người ta thường nói thức thời vụ là vi tuần kiệt, các hạ trước xác xược, sau lại cung kính, quả là người thức thời, thật không hổ với danh hiệu “Thiên Đài Song Kiệt”.

Bốn chữ “Thiên Đài Song Kiệt” lọt vào tai Tổng Thiên Hành bất giác chàng hơi ngẩn người nghĩ thầm:

- “Phải rồi, sao mình lại lú lẫn vậy không biết, chỉ cần nhìn dáng vẻ bên ngoài của hai tên này cũng đủ đoán biết chúng là ai rồi”.

Thì ra “Thiên Đài Song Kiệt” là anh em cùng cha khác mẹ, lão đại là Trần Văn, thân hình cao gầy, lão nhị là Trần Vũ, thân hình thấp mập, hai người trước nay đi đâu cũng có đôi. Pho “Hòa Hợp Kiếm Pháp” với “Lạc Anh Chưởng” của chúng nổi tiếng trong võ lâm Nam thất tỉnh, luận về danh vọng cá nhân, chỉ nhường mỗi một Kim Thang Bảo bảo chủ Vân Thiết Thành mà thôi.

Hai tên cao thấp bất giác kinh hãi thối lui ba bước đồng thanh kinh hãi kêu lên:

- Người.... làm sao biết?

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Việc lão phu biết còn nhiều nữa kìa!

Trần Văn (tên cao gầy) trầm giọng nói:

- Tại hạ một lần nữa thỉnh giáo....

Lão nhân nông phu xua tay lia lịa ngắt lời đối phương:

- Món đó thì khỏi, lão phu không dám kết thân với nhị vị đâu.

Trần Vũ (tên mập lùn) nổi giận quát:

- Người tưởng hai ta sợ người sao?

“Xoảng” một tiếng thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ, quay sang Trần Văn:

- Lão đại, không cần phí lời với hấn nữa, ta thử xem hấn được mấy cân lạng.

Tên này từ đầu đến giờ nín lặng không lên tiếng, không ngờ mở miệng đã nghe có binh khí chiến tranh. Nhưng được cái Trần Văn cũng là người biết mình vội vàng ngăn lại:

- Lão nhị, không được làm càn!

Lão nhân nông phu nhếch mép cười nhẹ nói:

- Nghe tiếng “Hòa Hợp Kiếm Pháp” của “Thiên Đài Song Kiệt” đã lâu, nghe đồn kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, nếu nhị vị có thể cho lão phu khai nhãn giới....

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, Trần Văn giành lên tiếng trước:

- Tôn giá đã không chịu báo danh hiệu, huynh đệ tại hạ cũng không thể miễn cưỡng.

- Hừ, hai người miễn cưỡng được sao?

Trần Văn giọng vẫn hòa hoãn:

- Như vậy, tôn giá có thể biết mục đích đến đây không?

Lão nhân nông phu vẫn ngang tàng hừ lạnh một tiếng, độc nhãn trợn trừng nhìn Thiên Đài Song Kiệt trầm giọng nói:

- Thiên Đài Song Kiệt danh tiếng trong giang hồ không nhỏ, nay lão phu hỏi hai người tại sao gần đây lại cam chịu ti tiện làm việc thương nhân bại lý như vậy?

Thiên Đài Song Kiệt bất giác kinh hãi song song thối lui một bước, vẫn là Trần Văn lên tiếng:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

Lão nhân nông phu hừ lạnh:

- Dám làm không dám nhận, đủ thấy gan không lớn. Nhưng các người gây họa không thể gọi là nhỏ.

Trần Văn chấn động trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm tỉnh:

- Tôn giá nói như vậy không biết có thể giải thích rõ hơn?

Lão nhân nông phu cười nhẹ:

- Đừng bắt lão phu phải dài dòng, các người biết lão phu là ai không?

Đây quả thật là một lão già cổ quái, người ta một hai thỉnh giáo danh hiệu lão không chịu nói, giờ lại tự động có ý muốn tự nói ra.

Trần Văn cười mà như mỉa:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Lão nhân nông phu đưa con mắt độc nhất nhìn về phía vách đá cạnh hồ, liếc nhanh cái rồi chậm rãi trả lời:

- Với tuổi tác của hai người chắc đã có nghe nói qua ba tiếng

“Trường Xuân Đảo”?

Trần Văn rung động toàn thân, liếc nhanh bảo đê một cái, nói:

- Đúng vậy, tại hạ đã có nghe qua.

Lão nhân nông phu như vô tình lại nhìn vách đá phía hồ một cái, nói:

- Trường Xuân Đảo có một vị tên là “Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận chắc nhị vị đã có nghe danh?

Trần Văn vội gật đầu:

- Có biết, đó là bảo đê của Thạch đảo chủ.

Hơi dừng lời một chút bỗng hắt như vụt nhớ ra việc gì, run giọng hỏi:

- Không lẽ tôn giá là Thạch tiền bối?

Giọng lão nhân nông phu vẫn ngang ngược:

- Không dám, lần này xem ra các hạ thông minh ra rồi.

Tổng Thiên Hành không nhịn được cười, nghĩ thầm:

- “Lão già này định giở trò gì nữa đây, tự xưng lại mạo nhận là Thạch Vô Hận làm chi không biết!” Trần Văn tựa hồ còn nghi hoặc, áp ứng:

- Nhưng Thạch tiền bối.... dường như....

Con mắt độc nhất của lão nhìn như muốn đốt cháy Trần Văn, gần giọng hỏi:

- Dường như thế nào?

Trần Văn đắn đo một lúc lâu mới bình tĩnh nói:

- Tôn mục của Thạch tiền bối, hình như Lão nhân nông phu á lên một tiếng nói:

- Người nói con mắt của lão phu sao chỉ còn lại một con chứ gì?

Trần Văn áp ứng:

- Phải.... phải, xin Thạch tiền bối lượng thứ, tại hạ....

Lão nhân xua tay nói:

- Không sao, lão phu đã thành độc nhãn, đương nhiên không thể trách người được, người có hỏi cũng không phải phạm gì!

- Như vậy....

Lão nhân nông phu đột nhiên nổi giận quát:

- Đừng có mà lầu bàu lúng túng như đàn bà con gái vậy! Ngoáy tai ra mà nghe đây, con mắt của lão phu ba năm trước đây bị chó cắn hư hết một bên!

Chó mà có thể cắn hư một con mắt của người ta, đây quả là một việc kỳ quái tuyệt kim cổ.

Trần Văn ồ lên một tiếng nói:

- Thì ra là như vậy!

Độc nhãn của lão chớp chớp nhìn Trần Văn hỏi:

- Xem ra các hạ còn có một chút không tin?

Trần Văn xua tay:

- Nào dám! Nào dám!

- Hừ, cỡ như người mà dám không tin!

Giọng Trần Văn vẫn một mực giữ lễ:

- Thạch tiền bối có thể nói rõ mục đích đến đây không?

Lão nhân nông phu chột phá lên cười ha hả:

- Ta đã nói rõ thân phận, không lẽ trong lòng người còn chưa rõ mục đích của ta?

Trần Văn cố chống chế:

- Nếu tại hạ đã rõ thì đâu dám thỉnh giáo Thạch tiền bối.

Lão nhân nông phu gật gật đầu nói:

- Lời nói nghe cũng có lý lắm, lão phu chỉ còn lại một con mắt nhưng đã nhìn thấu tâm can người giả ngu giả khờ....

Hơi dừng lời, lão chú mục nhìn Trần Văn đáp:

- Trần Văn, người có biết lai lịch con trai lớn của Kim Thang Bảo bảo chủ Vân lão nhi không?

- Không biết!

- Còn nữa, người có biết sự thừa của Từ Quân Lượng đại hiệp không?

- Cũng không biết!

- Người thật không biết?

Tấm vải che mặt của Trần Văn hơi lay động:

- Tại hạ thật không biết!

Độc nhãn của lão nhân nông phu chợt lóe tinh quang nhìn về phía bờ vực đá phía hồ, chậm rãi nói:

- Tiểu tử, xem ra lão phu phải nói cho người nghe rồi....

Lão già này y già rồi làm phách, “Thiên Đài Song Kiệt” danh vọng trong giang hồ như thế nào mà lão lúc thì gọi “các hạ”, lúc thì gọi ngay tên tục, bây giờ lại gọi là “tiểu tử”.

Thiên Đài Song Kiệt năm nay ít ra cũng hơn bốn mươi tuổi, lại bị người gọi là tiểu tử, việc này truyền ra ngoài thử hỏi Thiên Đài Song Kiệt làm sao dám nhìn mắt giang hồ đồng đạo? Nhưng người ta vừa thể hiện công lực chí cao, lại thêm cái tên Thạch Vô Hận, quả không phải là người dễ ghẹo đến, cho dù tức khí tràn hông cũng đành nín chịu.

Trần Vũ tính tình nóng nảy dường như không nhịn được nữa, hừ lạnh một tiếng, nhưng Trần Văn công phu hàm dưỡng như cao hơn, đưa tay ngăn chặn bạo độ, cất giọng lạnh lùng nói:

- Thạch tiền bối, tại hạ xin hầu nghe!

Lão nhân nông phu liếc về phía vực đá cạnh hồ, trầm giọng nói:

- Con dâu lớn của Vân lão nhi chính là Thạch Quỳnh, đệ nữ của lão phu, hai người rõ chưa?

Thiên Đài Song Kiệt kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Đó.... đó là công chúa của Trường Xuân Đảo?

Tổng Thiên Hành ẩn thân trên cao thấy lão nhân nông phu cứ chốc chốc lại đưa mắt liếc về phía vực đá cạnh hồ, liền biết có sự bất thường, nên cũng âm thầm vận huyền công quan sát, chàng bỗng phát giác ra bên dưới vách đá có một người đang ẩn thân, có điều không rõ lai lịch của người này thế nào, càng không biết lão nhân nông phu đang âm thầm tính toán điều gì. Lão nhân nông phu cười

nhật nói:

- Đừng sợ, lão phu tạm thời chưa làm khó dễ hai người, hà hà.... bây giờ hai người đã hiểu rõ lúc này lão phu nói “hai người gan không lớn mà làm họa không nhỏ” chưa?

Thiên Đài Song Kiệt đưa mắt nhìn nhau một cái, nín lặng không nói tiếng nào.

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Nghe lời của lão hình như Thạch Quỳnh bị chết về tay của Thiên Đài Song Kiệt. Nhưng việc này làm sao lão biết được?” Lão nhân nông phu cười khan hỏi:

- Các người ớn lạnh rồi có phải không? Nói cho các người hay, Trường Xuân Đảo đã không phải là chỗ dễ chọc đến, đồng thời các người lại chọc đến một nhân vật còn ghê gớm hơn Trường Xuân Đảo nữa....

Trần Vũ bỗng chen lời:

- Đó là ai?

Lão nhân nông phu chậm rãi:

- Một nhân vật trong “Vũ Nội Song Tiên” Trường Xuân chân nhân. Thiên Đài Song Kiệt chấn động toàn thân, Trần Văn cố đè nén sợ hãi, nhưng giọng hắn vẫn không khỏi run run:

- Thạch lão tiền bối, không lẽ Từ Quân Lượng đại hiệp là.... là....

Lão nhân nông phu đỡ lời:

- Để lão phu nói thay cho người. Từ Quân Lượng đại hiệp là đệ tử đắc ý nhất của Trường Xuân chân nhân.

Thiên Đài Song Kiệt tuy đã có chuẩn bị trước, nhưng nghe lão nói không khỏi chấn động, mảnh vải che mặt hai người không ngớt rung động.

Tổng Thiên Hành ẩn thân trên cao nhìn thấy như vậy cũng không khỏi kinh hãi đổ mồ hôi lạnh nghĩ thầm:

- “Không lẽ Từ Quân Lượng lại bị hai tên này ám toán sao? Trời xanh.... sao ông nỡ....”.

Trong lòng kịch động vô ngần, suýt chút nữa chàng đã lên tiếng kêu lão nhân nông phu để hỏi rõ trắng đen, nhưng lời nói của lão nhân vừa khéo ngăn chàng lại:

- Chắc hai người đang lạ lòng tại sao lão phu lại biết rõ bí mật trong lòng hai người phải không?

Thiên Đài Song Kiệt bất giác ngẩng đầu lên, vải che mặt không ngớt rung động, chăm chú nhìn lão không lên tiếng.

Lão nhân nông phu chậm rãi nói:

- Hôm qua, lúc lão phu gặp hai người ở Tô Châu, cho dù hai người đi

dung thay tên đổi họ, đồng thời nói dối là người của Kim Thang Bảo, nhưng lão phu chỉ nhìn sơ đã biết rõ lai lịch của hai người. Kinh nghiệm báo cho ta biết loại cá lớn như hai người quyết chẳng chịu nằm trong vũng nước nhỏ Kim Thang Bảo, thế là ta đoán chắc bên trong tất có âm mưu.

Lại nữa hành tung bí mật của hai người khêu động lòng hiếu kỳ của lão phu. Thế là lúc đầu canh đêm hôm, trong lúc say túy bên trong Hồng Thủy tửu lâu, bàn việc bắt cóc Từ thái phu nhân, dùng “Du Đà Thuật” xúi giục Vân đại công tử tự tay giết vợ thế nào đều được lão phu nghe không sót tiếng nào.

Lão nhân nông phu nói tới đây, Tống Thiên Hành mới biết lúc nãy mình hiểu sai ý lão, thì ra hai tên này bắt cóc Từ thái phu nhân chứ không phải ám toán Từ Quân Lượng, bất giác vui mừng vì có được chút manh mối của Từ thái phu nhân, đồng thời thở hắt như trút được gánh nặng vì Từ Quân Lượng chưa hẳn đã chết.

Nhưng còn Thiên Đài Song Kiệt càng nghe càng kinh hãi, như chết đứng giữa đường trường.

Ngay lúc ấy bỗng từ bên dưới vực đá phía hồ một tiếng hú giận dữ phát lên, tiếp theo là một bóng xám nhanh như chớp thế như thần ưng bắt hổ nhắm đầu Thiên Đài Song Kiệt bổ xuống, đồng thời phát ra tiếng quát như sấm động:

- Tặc tử, đền mạng cho diệt nữ ta!

Biến cố quá bất ngờ, Thiên Đài Song Kiệt càng thêm kinh hãi, ý nghĩ kháng địch chưa kịp nảy ra trong óc, thì luồng kinh phong cương mãnh tuyệt luân đã bao lấy thân hình chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

Với võ công của Thiên Đài Song Kiệt mà chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết trước thế công của đối phương thì quả thật là chuyện hiếm thấy!

Nhưng ngay trong lúc Thiên Đài Song Kiệt thúc thủ chờ chết, bỗng thấy bóng người chớp động, giọng cười quái dị lại vang lên. “Bùng” một tiếng kinh thiên động địa, bóng xám từ phía dưới hồ xông lên lộn ba vòng trong không trung, văng ra xa ba trượng đáp xuống, còn lão nhân nông phu tay cầm ống điều đứng an nhàn trên đất mỉm cười nói:

- Thạch lão nhị, ta cứ tưởng ngươi rụt như rùa không dám xuất đầu lộ diện, sao ngươi lại không nhịn được xuất thủ hồ đồ như vậy?

Thì ra bóng xám từ bên dưới vực đá phi lên mới thật sự là “Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận!

Chỉ thấy lão thân mặc trường bào màu lam, chân mang giày vải độn

thật cao, tóc bạc lốm đốm, mắt như chuông đồng, thân hình vừa gầy vừa lùn, nếu thay bộ áo quần nông phu, dẫu một con mắt thì lão với lão nhân nông phu mười phần giống hết bảy tám.

Tổng Thiên Hành ẩn thân trên cao, đến lúc này mới chột tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- “Thảo nào lão già này nói chuyện điên đảo, mắt lại chốc chốc nhìn về phía hồ, thì ra tật củ của lão lại tái phát, cố ý chọc giận Thạch lão nhi”.

“Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận tròn mắt nhìn lão nhân nông phu nổi giận quát:

- Giỏi lắm, người dám giả mạo Thạch mỗ, Thạch mỗ chưa thanh toán người, người lại kiếm chuyện với mỗ trước.

Lão nhân nông phu cười nói:

- Thạch lão nhi, đừng tự trát vàng lên mặt như vậy, ba chữ Thạch Vô Hận của người chưa đáng cho lão phu mạo danh người đâu.

Thạch Vô Hận hừ lạnh:

- Sự thật ràng ràng còn đó, không lẽ người còn chối?

- Không sai, việc xảy ra là thật, nhưng lão phu nhất thời cao hứng, cố ý ghẹo người một chút mà thôi.... hơn nữa ta đã tìm nguyên hung giết chết diệt nữ cho người còn chưa đủ đền bù một chút đường đột đó hay sao?

Thạch Vô Hận gật đầu nói:

- Ủ, người nói cũng có lý nhưng tại sao lại ngăn không cho ta giết người?

- Không lẽ người không muốn tìm ra nhân vật đứng đằng sau, kẻ đã ra lệnh giết chết Thạch Quỳnh?

-Ồ, coi bộ lão nhi người cũng khá tinh anh. À, mà người là ai?

Độc nhãn của lão nhân nông phu thoáng hiện tinh quang nhìn ra mặt hồ chậm rãi nói:

- Kẻ có thể bảo cho người biết lão phu là ai sắp tới rồi đó!

Tổng Thiên Hành nhìn theo ánh mắt lão nhân nông phu, chỉ thấy trên mặt hồ xuất hiện một chiếc khoái thuyền không buồm, không chèo, đang lướt trên mặt hồ nhanh như gió hướng thẳng bờ bên này, dưới ánh trăng sao mờ ảo, mặt hồ nổi lên hai gợn sóng màu trắng xóa đằng sau đuôi thuyền ra xa, xa mãi.

Đồng thời Thiên Đài Song Kiệt cũng bất giác kinh hãi kêu lên thành tiếng.

Thạch Vô Hận nhìn chiếc thuyền rẽ sóng trên mặt hồ chau mày nói:

- Người này có thể dùng chân khí đẩy thuyền đi nhanh như vậy, công lực của hắn sợ không dưới ta và người....

Lão nhân nông phu tựa hồ không nghe thấy lời của Thạch Vô Hận, chú mục nhìn Thiên Đài Song Kiệt hỏi:

- Người sắp đến ấy thân phận thế nào trong tổ chức?

Thạch Vô Hận ngạc nhiên hỏi:

- Ủa...., lão huynh, lúc nãy người nói mấy người này biết lai lịch của người, sao người lại không biết thân phận của chúng?

Lão nhân nông phu hừ nhẹ trầm giọng nói:

- Đó là hai việc khác nhau, lão nhị người chớ có xúc động!

Trần Văn tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi nói:

- Đó là Bạch Kỳ lệnh chủ của bản môn....

Tổng Thiên Hành nghe nói hơi giật mình:

- “Lại thêm một Bạch kỳ lệnh chủ, không rõ tên Bạch kỳ lệnh chủ này có nhiều hóa thân không?” Chỉ nghe Trần Văn nói tiếp với giọng sợ hãi:

- Thạch.... nhị vị tiền bối, huynh đệ tại hạ thật bất đắc dĩ phải làm thân trâu ngựa cho người sai khiến, nếu nhị vị tiền bối có thể dung thứ cho huynh đệ tại hạ để sai khiến về sau, xin nhị vị nặng tay đả thương huynh đệ tại hạ.

Lão nhân nông phu chú mục nhìn Thiên Đài Song Kiệt nói:

- Được, hai người trả lời ta mấy câu hỏi.

- Xin tiền bối cứ hỏi, hại hạ sẽ sự thực trả lời.

- Quý đầu lĩnh là ai?

Trần Văn lắc đầu cười ảo não:

- Tiền bối, tại hạ chỉ biết hẩn gọi là “Nhất Thống môn chủ” còn danh tánh, lai lịch, chỉ sợ phải từ lệnh chủ trở lên mới biết được.

Lúc này chiếc khoái thuyền trên mặt hồ càng lúc càng đến gần, trong sắc đêm mờ lung chỉ thấy hai bóng trắng và một bóng đen đứng sững trên thuyền, quần áo phát phơ trong gió tựa như đằng vân giá vụ phiêu phiêu bay tới.

Trần Văn tuy miệng đối đáp với lão nhân nông phu nhưng mắt như dán chặt vào chiếc khoái thuyền, lúc này thấy ba bóng người trên thuyền bắt giác sắc mặt hiện nét kinh hoàng.

Quay sang bào đệ Trần Vũ phát tay ra hiệu, song song áp tới múa chưởng tấn công lão nhân nông phu, hạ thấp giọng nói:

- Tình thế cấp bách, xin lão tiền bối trong vòng năm chiêu phải lập tức hạ sát thủ....

Kinh lực ào ào, chiêu thức thâm độc, tuy diễn kịch nhưng nhìn bên ngoài không sao nhận ra.

Lão nhân nông phu trầm giọng nói:

- Các hạ, mau vận công bảo hộ tâm mạch, lão phu đắc tội đây!

Trần Văn hạ giọng càng thấp nói:

- Huynh đệ tại hạ chuẩn bị xong rồi, tiền bồi ra tay đi!

Đột nhiên hấn cất cao giọng hét lớn:

- Lão tặc, đại gia thí mạng với người....

Khoái thuyền lúc này còn cách bờ chừng chục trượng, bạch y nhân đứng đầu thuyền quát lớn một tiếng, thân hình như mũi tên rời cung, bắn lên không trung, trên không quát lên:

- Nhị vị không được vọng động, trầm tĩnh ứng phó....

Nhưng lời nói của bạch y nhân chưa dứt đã nghe “bùng, bùng” hai tiếng chấn động không gian. Thiên Đài Song Kiệt bị chấn động song song thối lui hơn trượng té ngổn trên đất, hống “ạ” một tiếng miệng trào máu tươi.

Bạch y nhân chậm nửa bước không cứu được Thiên Đài Song Kiệt, vừa chạm đất, không kịp coi Thiên Đài Song Kiệt sống chết ra sao, đứng lặng đối mặt lão nhân nông phu, mục xạ thần quang, phát ra một tràng cười âm lạnh khiếp hồn người.

Lão nhân nông phu tựa như không xem bạch y nhân vào đâu, chắp tay sau lưng ngẩng mặt nhìn trời, đôi môi hé một nụ cười kiêu ngạo. Hai người còn lại trên thuyền cũng xông song phi thân lên, hai người đầu tiên đến bên Thiên Đài Song Kiệt đưa tay bắt mạch, xong cho mỗi tên uống một hoàn thuốc rồi mới quay sang đứng sau lưng bạch y nhân cách xa hơn trượng lược trận.

Lúc này Tống Thiên Hành mới nhìn rõ ba người mới đến.

Bạch y nhân đối diện với lão nhân nông phu có thân hình cao gầy, tóc lốm đốm bạc, gương mặt dài như mặt ngựa của hắc trướng tái không chút huyết sắc.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 6

Ngân Y Vệ Đội

Còn hai tên kia, tên mặc hắc y thì dáng dấp thấp đậm, mày rậm mắt sâu, mặt đen như đáy chảo, tên mặc bạch bào thân hình cao lớn, mặt trắng không râu.

Tuổi tác của ba người trạc ngoại ngũ tuần, không thấy mang binh khí, cũng có thể binh khí cầm trong tay áo rộng nên nhìn bên ngoài không thấy.

Nhưng điều khiến Tống Thiên Hành thấy khó hiểu nhất là hai người này công lực có vẻ cao hơn tên đứng trước, như vậy trong “Nhất Thống Môn” hai tên này thân phận như thế nào?

Bạch y nhân cất tiếng cười âm lạnh một hồi lâu vẫn không làm thay đổi được thái độ cuồng ngạo của lão nhân nông phu, bất giác nhưếng cao đôi mày trầm giọng nói:

- Tôn giá có thể một chưởng đả thương Thiên Đài Song Kiệt, thân thủ như vậy chắc không phải là đồ vô danh tiểu tốt, mau báo danh hiệu.

Lão nhân nông phu cười lạnh nói:

- Vũ Văn Ngao, người khác có thể không nhận ra ngươi, nhưng lão phu phải là ngoại lệ.

Bạch y nhân, người được gọi là Vũ Văn Ngao chấn động toàn thân, kinh hãi thối lui một bước lớn, song mục tròn tròn nói:

- Ngươi.... ngươi có thể gọi đúng ngay danh tính của ta....

Độc nhãn của lão nhân nông phu nhìn xoáy vào Vũ Văn Ngao thị uy, miệng khẽ động hé một nụ cười, ngắt lời đối phương:

- Như vậy thì có gì là lạ, một phần tử trung trình của “Vạn Kiếp Ma Cung” giờ lại trở thành chó săn cho “Nhất Thống Môn” đó mới thật là lạ vậy.

Song mục của Vũ Văn Ngao lóe tinh quang, trở mặt lão nhân nông phu hỏi:

- Ngươi.... ngươi là ai?

Lão nhân nông phu cười nhạt nói:

- Tà à? Ta là sứ giả của Phục Ma đại đế!

Vũ Văn Ngao trầm giọng quát:

- Lão quỷ, ngươi còn chưa chịu nói thực sợ không còn cơ hội cho ngươi nói nữa.

Gương mặt lão nhân nông phu chột lạnh như tiền nói:

- Vũ Văn Ngao, có bản lĩnh gì cứ việc lấy ra, chứ nói không như vậy không hù được ta đâu.

Vũ Văn Ngao cười lạnh nói:

- Ta muốn biết rõ ngươi là thứ gì biến thành trước rồi sẽ tính sổ với ngươi.

Độc nhãn của lão nhân nông phu xạ hàn quang, trầm giọng nói:

- Vũ Văn Ngao, mắt của lão phu bị chó cắn hư hết một con, không lẽ cả hai con mắt ngươi đã bị chó cắn hết rồi sao?

Hơi dừng lời một chút, lão chột cất giọng cười lạnh như băng:

- Mới có hai mươi năm không gặp mà đến cổ nhân ở “Kỳ Liên Sơn – Ngọc Bút Phong” cũng không nhận ra, hà hà....

Vũ Văn Ngao run rẩy toàn thân, song mục chăm chăm nhìn đối phương, bộ mặt ngựa của hắn thần sắc lúc kinh hãi lúc giận dữ, một lúc sau mới kinh hãi thối lui ba bước, run giọng nói:

- Người.... không lẽ người là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp Ma Cung ngày xưa, “Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang....?

Lão nhân nông phu cười lạnh nói:

- Thật vinh hạnh cho ta, cuối cùng người cũng đã nghĩ ra!

Lão vừa dứt lời, Vũ Văn Ngao không tự chủ được lại thối lui một bước nữa.

Hai tên đứng sau ngẩng đầu lên, bốn luồng mục quang như điện chăm chú nhìn Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, song song tiến lên ba bước, đứng ngang hàng với Vũ Văn Ngao.

“Oải Kim Cương” Thạch Vô Hận bỗng cười ha hả nói:

- Lão nhi, lẽ ra ta phải nhận ra người rồi, nhưng tại sao người lại đứng về phía bọn ta thế này?

Thì ra Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp Ma Cung, một nhân vật mà võ lâm đồng đạo nghe danh không khỏi táng đờm kinh hồn, lão xếp hạng sau chót trong Tứ Đại Thiên Ma nhưng võ công lại vượt xa ba tên còn lại, chỉ có tuổi tác hơi kém hơn ba tên kia một chút mà thôi, năm ấy lúc lão dương danh trên giang hồ thì chưa đầy ba mươi tuổi.

Người này hai mươi năm trước, trước khi Vũ Nội Song Tiên liên thủ tiêu diệt Vạn Kiếp Ma Cung đã mất tích một cách bí mật, nhưng giờ lại tái xuất giang hồ với tư cách vệ đạo gia (người vệ đạo), bởi vậy Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mới hỏi như vậy.

Dường như đồng thời với câu hỏi của Thạch Vô Hận, Vũ Văn Ngao cũng cất giọng kinh ngạc hỏi:

- Nhưng không phải người đã sớm....

“Đã sớm” như thế nào thì Vũ Văn Ngao lại không nói rõ.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhạt nói:

- Đã sớm bị những phần tử trung trình như các người đẩy xuống vực thẳm vạn trượng trên Ngọc Bút Phong rồi chứ gì?

Lão bỗng phá lên cười ha hả nói:

- Nhưng Diêm Vương không chịu thu nạp thì ta biết làm sao hơn.

Vũ Văn Ngao cười lạnh nói:

- Chu Chấn Bang, người đừng lo, đêm nay lão Diêm Vương nhất định phải thu nạp người.

- Hảo tiểu tử, cuối cùng cũng đã cứng cáp được chút ít, rõ ràng hắc bạch nhị vị quái khách đã làm hắn gan lên nhiều.

“Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang quay sang “Oải Kim Cương”

Thạch Vô Hận cười nói:

- Thạch lão nhi, ta đứng cùng một chiến tuyến với người không lẽ người cảm thấy nhục nhã sao?

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận cười ha hả nói:

- Không dám, không dám, Thạch Vô Hận ta có thể cùng với Thông Tý Thần Ma....

“Thông Tý Thần Ma” Chu Chấn Bang thở dài nhẹ nhẽo ngắt lời đối phương nói:

- “Thông Tý Thần Ma” đã chết từ lâu rồi, bây giờ còn sống đây là một tên Chu Chấn Bang khác....

Thạch Vô Hận nghiêm mặt ôm quyền nói:

- Chu huynh, võ học vốn không phân biệt chính tà, điều chính yếu là tâm người dụng võ, Chu huynh đã biết bỏ đường mê về đường sáng quả là đại trí, đại ngộ, Thạch Vô Hận khâm phục vô cùng.

Lúc này Vũ Văn Ngao đã đưa tay lên thắt lưng tháo ra một sợi nhuyễn tiên kỳ hình, được làm bằng những đồng tiền đặc chế từ phong ma đồng, lấy sợi bạch kim trộn với lông đầu con Kim Phí khâu thành. Nhuyễn tiên dài chừng năm thước, ngoài đầu có gắn một chiếc chuông nhỏ, lúc sử dụng không những không sợ kỳ đao bảo kiếm mà tiếng chuông có tác dụng nhiếp tâm đoạt hồn, bởi vậy mới có tên gọi là “Sách Hồn Ma Liên”, là một trong tứ đại kỳ môn binh khí của Vạn Kiếp Ma Cung năm xưa.

Chu Chấn Bang chú mục nhìn Vũ Văn Ngao cười nhẹ nói:

- Như người chưa đủ tư cách giương nanh múa vuốt trước mặt ta.

Dừng lời, quay mặt sang Thạch Vô Hận tiếp:

- Thạch lão nhi, trong hoàn cảnh này không phải là lúc phí lời, tên ma con này giao cho người!

Thạch Vô Hận làm mặt khỉ cười nói:

- Đa tạ Chu huynh tài bồi!

- Không cần phí lời, cẩn thận với “Sách Hồn Ma Liên”!

- Tiểu đệ biết....

Hai người kẻ tung người hứng, Vũ Văn Ngao dù cho giảo hoạt đến mấy cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, râu tóc dựng ngược, thân hình run lẩy bẩy.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không thèm nhìn hấn lấy một cái, chân không co, mình không động, thoát cái đã lướt ra xa ba trượng, đưa tay ngoắc ngoắc hai tên kia, nói:

- Ê, lão bằng hữu, hai người sang đây.

Hai tên kẻ chẳng người đen hừ lạnh một, thân hình chớp động vẫn đứng sát vai nhau cách trước mặt Chu Chấn Bang hơn trượng, bên

kia Thạch Vô Hận với Vũ Văn Ngao cũng đứng đối mặt nhau ngằm vận công thủ thế.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang quét ánh mắt như điện về phía đối phương, nhếch mép cười nhẹ, nói:

- Nếu mắt của lão phu chưa hoa, tôn giá chắc là Hắc Bạch Song Sát trước nay vẫn xưng hùng xưng bá miền quan ngoại.

Bạch y nhân lạnh nhạt:

- Đã biết danh Hắc Bạch Song Sát chắc các hạ cũng có biết hai câu ca dao lưu hành trong võ lâm miền Quan Ngoại?

Tổng Thiên Hành bất giác hơi chấn động, bởi Hắc Bạch Song Sát, Úy Trì Quân và Soái Duy Thần rất ít khi qua lại với Trung Nguyên nhưng công lực của chúng không hề thua kém Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp Ma Cung năm xưa. Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ngày nay tuy gặp kỳ duyên, võ công vượt xa ngày trước, nhưng trong mấy chục năm nay Hắc Bạch Song Sát cũng đâu chịu ngồi không, xảo hợp thế nào song phương lại gặp nhau ở đây, về hình thức Chu Chấn Bang đã rơi vào thế hạ phong một địch hai, để phòng vạn nhất, Tổng Thiên Hành không biết có chuẩn bị trợ biến không....

Trong lúc Tổng Thiên Hành xoay chuyển bởi bao ý nghĩ thì Chu Chấn Bang đã cười nhạt tiếp lời đối phương:

- Là cái gì mà “Ninh ngộ Diêm Vương, mạc phùng Song Sát” (thà gặp Diêm Vương, đừng đụng Song Sát) chứ gì?

Bạch sát Soái Duy Thần cười lạnh nói:

- Không sai, nhưng rủi thay đêm nay các hạ đụng phải Song Sát rồi.

Lúc này Vũ Văn Ngao cùng Thạch Vô Hận đã giao thủ với nhau, dù Thạch Vô Hận hai bàn tay không đối phó với kỳ môn binh khí của đối phương nhưng vẫn công nhiều thủ ít, trong tiếng kinh phong ào ào xen kẽ tiếng chuông nhiếp hồn đoạt phách, cùng bóng người chớp bên này nhảy bên kia, xem ra không khí khẩn trương vô cùng.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang liếc nhìn thực trạng đấu trường, trong lòng đại định, lão vẫn không coi lời hăm dọa của Bạch Sát Soái Duy Thần vào đâu, quay sang Thạch Vô Hận đang đấu kịch liệt trong trận nói:

- Thạch lão nhi, phiền ngươi lấy giùm ta sợi Sách Hồn Ma Liên ấy có được không?

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận vừa múa chưởng vừa lớn tiếng đáp:

- Được, trong vòng trăm chiêu tiểu đệ nhất định lấy được cho Chu huynh.

Bạch Sát Soái Duy Thần nhìn Hắc Sát Úy Trì Quân một cái ra hiệu, hai người trước nay không rời nhau một bước, đã luyện thành kỹ

năng trao đổi không cần dùng lời, Hắc Sát Úy Trì Quân chỉ nhìn ánh mắt Bạch Sát Soái Duy Thần đã hiểu ý hắn muốn mình trợ lực Vũ Văn Ngao giải quyết Thạch Vô Hận trước, rồi sau đó mới liên thủ đối phó Chu Chấn Bang, thế là thân hình hắc bắt thần lướt như điện đến sau lưng Thạch Vô Hận....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không ngờ vời địa vị của Hắc Bạch Song Sát mà cũng có hành vi đánh lén đối phương như vậy, bất giác nổi giận hét:

- Thất phu vô sỉ, coi chường!

Tiếng nói cùng chiêu thức đồng thời phát ra, một luồng kinh phong sức khai sơn phá thạch quét tới, tiếp đó hét lớn:

- Thạch lão nhi, cẩn thận sau lưng!

Những việc này xảy ra chỉ trong chớp mắt, ngay trong lúc chường phong của Chu Chấn Bang chưa kịp phát ra, Bạch Sát Soái Duy Thần đã cười như điên cuồng, từ ngang hông một chiêu Phách không chường đập thẳng vào luồng kinh phong của Chu Chấn Bang....

Một tiếng nổ chấn lá nhĩ vang lên, thân hình Bạch Sát Soái Duy Thần lão đảo nhưng hắc gượng được không thối lui về phía sau.

Từ ngang hông xuất chường mà còn bị chường lực của đối phương chấn động đến như vậy, nếu trực diện đối chường thì uy lực của chường đối phương còn khủng khiếp đến mức nào. Soái Duy Thần một đời cuồng ngạo cũng phải biến sắc kinh hãi.

Còn luồng chường phong của Chu Chấn Bang bị chường phong của Soái Duy Thần đánh trúng chệch sang một bên khiến thân cây cách đó hơn trượng gãy ngang, đất đá tung bụi mịt trời, uy lực chường phong của Chu Chấn Bang thật khiến người ta không khỏi lạnh mình. Một chường của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không trúng đích, Hắc Sát Úy Trì Quân đã nhập vào vòng chiến giữa Vũ Văn Ngao với Thạch Vô Hận.

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận đơn chiến Vũ Văn Ngao tiến thoái tự nhiên không chút tổn hơi sức, nhưng giờ này đột nhiên tăng thêm một đối thủ võ công vượt xa Vũ Văn Ngao bất giác áp lực gia tăng, hiểm cảnh phát sinh liên miên.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gầm lên một tiếng như sư tử hồng, thân hình tung lên như thần long uốn mình nhảy bổ về phía Hắc Sát Úy Trì Quân.

Bạch Sát Soái Duy Thần cười lạnh nói:

- Chu lão nhi, muốn chết thì lão Bạch này cũng có thể siêu độ cho người được hà tất phải tìm đến lão Hắc.

Vừa nói vừa ung dung sử một chiêu “Thiên Vương Thác Tháp” song chưởng đồng thời đẩy ra, một chiêu Phách không chưởng uy lực vô song nhắm thân hình đang lơ lửng trên không của Chu Chấn Bang đẩy tới.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thân hình còn lơ lửng trên không, đương nhiên không thể tự do lách mình tránh chiêu, đành phải đề khí tiếp đối phương một chưởng, thân hình mượn sức phản chấn tung lên cao hơn trượng.

Phía bên này Bạch Sát Soái Duy Thần cứ tưởng chiếm được địa lợi, ngờ đâu bị chưởng lực chấn động khí, khí huyết sôi trào trong huyết quản, hai chân bị lún sâu vào trong đất đến hơn hai tấc.

Nhưng vì muốn đạt được mục đích giải quyết Thạch Vô Hận trước, nên hắn cố vận chân khí điều hòa khí huyết, lần thứ hai phát chưởng miệng giả đồ nói cứng:

- Nhân vật tiếng tăm nhất trong Tứ Đại Thiên Ma chẳng qua chỉ có thế....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thân hình trên không trung đương nhiên tầm nhìn bao quát hơn, chỉ cần liếc sơ qua lão đã nhận thấy Thạch Vô Hận bị Hắc Sát Úy Trì Quân cùng Vũ Văn Ngao giáp công nguy cơ liên liền, nhiều lắm chỉ có thể duy trì mười chiêu là cùng.

Nhưng bản thân lão thì lại bị Bạch Sát Soái Duy Thần đao dính như đĩa không sao dứt ra được, lòng là cho an nguy của lão hữu bất giác nộ hỏa bốc cao, quát vang như sấm:

- Lão tặc xem chưởng!

Thân hình như thương ưng bổ ngược xuống tả trảo hữu chưởng, chưởng phong như đao, trảo như móc sắc nhắm đầu Bạch Sát chụp xuống....

Đồng thời đấu trường bên kia, Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mặt đỏ phừng phừng, râu tóc dựng ngược như lông nhím, gầm lên:

- Đồ thất phu vô sỉ, lão phu thí mạng với các ngươi....

“Đùng!” Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang với Bạch Sát Soái Duy Thần đã giao nhau một chưởng.

Bạch Sát Soái Duy Thần bị chấn động thối lui ba bước, ngực nhô lên thụp xuống không dứt.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang phần nộ cùng cực, thắng thế không buông tha đối phương, hữu chưởng vừa chấn lui Bạch Sát ba bước, liền lướt sát theo như hình với bóng, cánh tay trái vươn ra, đột ngột dài thêm gấp đôi, ngũ chỉ như móc sắc chụp xuống đầu đối phương.

Chu Chấn Bang nguyên hai tay có thể thông nhau, co tay này kéo dài tay kia bởi vậy mới có danh hiệu “Thông Tý Thần Ma”, dù Bạch Sát Soái Duy Thần đã sớm phòng bị chiêu này của đối phương, dù công lực của hắn rất cao, nhưng trong khi vừa bị đối phương chấn lui đến thở còn chưa kịp thở nữa nên tránh không kịp bị “Thông Tý” của Chu Chấn Bang chộp trúng một tay áo, tiên cơ bị mất. Còn Chu Chấn Bang được thể xuất thủ như gió bức đối phương thối lui liên liền. Phía bên kia bỗng vang lên tiếng Hắc Sát Úy Trì Quân cười lạnh:

- Nằm xuống!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nghe tiếng kinh hãi định quay người giải cứu nhưng đã nghe một giọng sang sảng quát:

- Người nằm xuống trước!

Đồng thời một giọng khác kinh hãi kêu lên:

- Tổng đại hiệp, hạ thủ lưu tình....

Đối với mấy người trong đấu trường, trong một thoáng đó sự tình biến đổi quá đột ngột vượt xa ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Đột ngột đến nỗi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang quên cả truy kích Bạch Sát Soái Duy Thần, cũng quên luôn việc giải cứu nguy cơ cho Oải Kim Cương Thạch Vô Hận, cả đối thủ của lão là Bạch Sát Soái Duy Thần cũng đứng sững như hóa đá!

Đấu trường bên kia lúc nãy ồn ào kịch liệt như vậy, nhưng giờ đây cũng im lặng, im lặng đến lạnh lùng.

Vũ Văn Ngao hai tay trống không đứng chết lặng như tượng gỗ, Hắc Sát Úy Trì Quân nằm dài dưới đất bên mép còn một vết máu chảy dài, xem ra thương thế không nhẹ.

Oải Kim Cương Thạch Vô Hận mồ hôi tuôn ướt mặt, đầy vẻ kinh dị song mục chuyển tròn, chuyển tròn liên tục.

Tổng Thiên Hành tay cầm “Sách Hồn Ma Liên” sắc mặt nghiêm lạnh chú mục nhìn phụ nhân thân bí mình mặc thanh y, mảnh vải che mặt cũng bằng thạch sa, đứng đối diện cách chàng hơn trượng, hai người bốn ánh mắt nhìn nhau lạnh lùng im lặng....

Thanh y phụ nhân thân hình tuyệt mỹ, thần thái an nhàn, mái tóc bồng bênh như mây, ung dung vuốt vuốt móng tóc mai buông dài xuống ngực, trong gió đêm nhẹ nhàng tà áo nàng bay bay đáng vẻ siêu phàm thoát tục, tựa như muốn bay theo gió....

Dù nàng che mặt, khó đoán định tuổi tác, càng không thể thấy được chân diện mục, nhưng với dáng vẻ bên ngoài nhẹ nhàng thanh thoát, cùng thân hình tuyệt mỹ của nàng cũng có thể tưởng tượng một khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn đằng sau mảnh vải che mặt, còn tuổi tác chắc khoảng trên dưới ba mươi....

Nàng cùng Tống Thiên Hành tựa như đồng thời hiện thân, với thân thủ ấy nếu nói muốn ra tay giải cứu cho Hắc Sát Úy Trì Quân thì có thể hẳn không đến nỗi thọ thương, nhưng nàng không xuất thủ, chỉ yêu cầu Tống Thiên Hành “hạ thủ lưu tình”, như vậy giữa nàng với Hắc Bạch Song Sát có quan hệ như thế nào?

Với công lực của Tống Thiên Hành như hiện thời, vẫn không phát hiện được cạnh hiện trường còn có người tiềm phục, nội điểm này cũng có thể tưởng tượng được công lực của phụ nhân này cao thâm đến mức nào, nếu quả người này với Tống Thiên Hành đứng về hai phía đối nghịch nhau, tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn....

Trong khi ý niệm xoay chuyển như gió lốc trong lòng Tống Thiên Hành, thì Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đã phá tan không khí tịch mịch, kêu lên một tiếng mừng rỡ, thân hình chớp động tung người đến bên Tống Thiên Hành cung thân hành lễ nói:

- Lão nô tham kiến thiếu chủ!

Tống Thiên Hành tiện tay đưa “Sách Hồn Ma Liên” cho lão nói:

- Chu tiên bối cực khổ nhiều, sợi “Sách Hồn Ma Liên này Chu tiên bối tạm thời cất giữ....

Mấy lời đối đáp ngắn ngủi này khiến mọi người ở đương trường vừa kinh hãi vừa thấy khó hiểu.

Trong “Vạn Kiếp Ma Cung” xưa kia, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang danh vang bốn bể, không ngờ lại gọi chàng thanh niên này là “thiếu chủ”, lại hành lễ cực kỳ cung kính, không lẽ chàng trẻ tuổi này là hậu nhân của Vạn Kiếp Ma Cung cung chủ?

Nhưng chàng thanh niên này lại gọi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bằng “Chu tiên bối”, không biết trong giang hồ phái nào lại có môn quy quái đản như vậy? Giữa hai người thật ra có quan hệ thế nào?

Thực ra việc này không có gì là lạ.

Nguyên Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tuy là một phần tử trung kiên của Vạn Kiếp Ma Cung, nhưng bản tính lão vốn thuần lương, thân tuy ở Ma cung mà lương tâm chưa bị mất, bởi vậy những việc làm hàng ngày của lão không những không thuận với tôn chỉ của lão ma đầu, thậm chí có lúc trái nghịch hẳn, khiến lão ma đầu bức tức vô cùng, dần dần phát sinh một tâm thái “ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc”.

Đồng liêu đối với lão đố kỵ vì võ công không bằng, bất bình vì tính cách dị biệt thế là phát sinh xung đột, kết hợp tất cả những thứ ấy lại, chúng âm thầm mật cáo với lão ma đầu, bóp méo sự thật, ngụy tạo chứng cứ, nói lão ô nhục tâm, tư thông với địch mưu đồ tạo phản, vậy nên ba năm trước khi Vạn Kiếp Ma Cung bị Vũ Nội Song Tiên liên

thủ tận diệt, lão bị lão ma trong lúc nóng giận móc một mắt, sai áp giải đến Ngọc Bút Phong đẩy xuống vực sâu vạn trượng. Theo lẽ thường mà nói, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tuyệt vô sinh lộ, nhưng có lẽ mệnh lão chưa tuyệt nên lúc bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng vừa khéo gặp Thanh Hư thượng nhân đang đi hái thuốc, thế là lão không chết, ngược lại phải họa gặp phúc, theo hầu hạ Thanh Hư thượng nhân, và trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ thâm gồm cả sở trường của hai phái chính tà.

Nhưng lão đối với Thanh Hư thượng nhân tôn kính dị thường, gọi người là ân chủ, đối với Tống Thiên Hành và Hồ nhi đương nhiên gọi là “thiếu chủ” và “tiểu thiếu chủ”. Dù Thanh Hư thượng nhân có khuyên giải thế nào lão vẫn một mực kiên trì lấy thân phận nô bộc đáp tạ ân tái tạo. Thanh Hư thượng nhân không biết làm sao hơn đành phải để lão tự do xưng hô, nhưng lại ra lệnh cho sư huynh đệ Tống Thiên Hành phải lấy lễ đối đãi lão, gọi bằng “Chu tiên bối”. Lại nói về Tống Thiên Hành giao “Sách Hồn Ma Liên” cho Chu Chấn Bang, đồng thời hỏi:

- Chu tiên bối, Hồ nhi sư đệ đâu?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung kính đáp:

- Hồi báo thiếu chủ, tiểu thiếu chủ có lẽ ngày mai mới tới.

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

- Được rồi, Chu tiên bối tạm thời lui ra, việc giữa hai ta sẽ bàn sau.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời, tấm vải che mặt của thanh y phụ nhân bỗng chấn động, tiếp đó một giọng nói thanh tao ngọt ngào cất lên:

- Tống đại hiệp, lệnh sư vẫn khỏe?

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên, sắc mặt nghiêm trang nói:

- Đa tạ tôn giá có lòng hỏi thăm, gia sư vẫn an khang.

Hơi dừng lại một chút, chàng hỏi lại:

- Tôn giá có biết gia sư?

Lời nói dường như hơi thừa, nhưng đứng trước một hoàn cảnh mà mọi việc còn chưa được rõ ràng thế này, việc hỏi một câu thừa như vậy là cần thiết.

Thanh y phụ nhân thờ dài vẻ u oán:

- Không phải chỉ “biết” mà thôi....

Tống Thiên Hành nghiêm mặt hỏi tiếp:

- Xin tôn giá cho biết danh hiệu, nếu là bằng hữu của gia sư, Tống Thiên Hành tiện lấy lễ....

Thanh y phụ nhân lạnh lùng ngắt lời chàng:

- Không cần thiết, danh hiệu lão nhân đã lâu không dùng đến, nói ra càng thêm phiền còn về việc xưng hô, ta người đều là người trong võ

lâm hà tất phải câu nệ tục lễ, bất luận lão thân có uyên nguyên với lệnh sư thế nào, giữa ta và người cứ xem là đồng bối phận cũng không sao.

Tổng Thiên Hành trầm tư nói:

- Tôn giá đã nói vậy, Tổng Thiên Hành cung kính không bằng tuân lệnh.

Thanh y phụ nhân thờ dài nói:

- Dứt khoát, khoáng đạt như vậy mới là anh hùng bản sắc.

Hơi dừng lời một chút, không đợi Tổng Thiên Hành tiếp lời, nói:

- Độ lượng, cá tánh của Tổng đại hiệp thật giống với lệnh sư thuở ấy, luận về võ công, có vẻ thanh xuất ư lam, lão thân mừng cho lệnh sư có được một truyền nhân như vậy, cũng mừng cho đại nghiệp trừ ma vệ đạo của võ lâm.

Đây có thể là lời tán thưởng chân thành, cũng có thể đưa lên cao để khơi gợi lòng tự mãn của đối phương, Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tôn giá quá khen rồi!

- Không, lời nào của lão thân cũng xuất phát tự đáy lòng.

- Nhưng kẻ bất tài này hỏ thẹn không dám nhận!

Thanh y phụ nhân cười khanh khách nói:

- Đó là tại Tổng đại hiệp quá khiêm tốn mà thôi.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Những việc này không cần thiết tạm thời gác lại, bây giờ ta bàn đến việc chính, ý tôn giá thế nào?

Thanh y phụ nhân gật đầu nói:

- Lão thân chờ nghe lời chỉ giáo!

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Không dám nhận hai tiếng “chỉ giáo”, tôn giá quá khách sáo!

Thanh y phụ nhân đáp lời:

- Đây không phải là khách sáo, lẽ đương nhiên phải như vậy!

Tổng Thiên Hành đổi đề tài, đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Việc đêm nay do tôn giá ngẫu nhiên đi qua đây hay có chủ đích đến?

Thanh y phụ nhân đáp lừng chừng:

- Có thể nói cả hai đều đúng!

Tổng Thiên Hành hơi cau mày:

- Như vậy xin tôn giá nói rõ mục đích?

Thanh y phụ nhân hơi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ý lão thân là xin Tổng đại hiệp nể mặt lão thân, việc đêm nay xin bỏ qua cho.

Song mục Tống Thiên Hành thoáng lóe thần quang hỏi:

- Tôn giá muốn “bỏ qua” như thế nào?

Thanh y phụ nhân giơ tay chỉ bọn Hắc Bạch Song Sát nói:

- Mấy người này tạm thời lão thân mang đi....

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tôn giá với Nhất Thống môn chủ có duyên nguyên thể nào?

Thanh y phụ nhân không đáp lời mà hỏi ngược lại:

- Tống đại hiệp biết “Nhất Thống môn chủ” là ai không?

Tuyệt diệu, đã không thừa nhận cũng không phủ nhận, ngược lại đặt ra cho đối phương một vấn đề nan giải.

Đôi môi Tống Thiên Hành khẽ nhếch một nụ cười:

- Tại hạ trong lòng tự có chủ ý!

Thanh y phụ nhân thở dài nói:

- Lão thân cũng sớm biết Tống đại hiệp trong lòng đã có chủ ý, nhưng đối với lại lịch của lão thân phải chăng trong lòng cũng có chủ ý?

Tống Thiên Hành cau mày tỏ vẻ không còn đủ kiên nhẫn nữa, trầm giọng nói:

- Tôn giá! Tống Thiên Hành không có công đi đoán mò, xin mau trả lời giùm câu hỏi của tại hạ!

Mảnh vải che mặt của phụ nhân rung động, cất giọng u hoài nói:

- Lão thân cùng với Nhất Thống môn chủ không thể nói là có duyên nguyên.

Tống Thiên Hành nói:

- Đây cũng là lời từ đáy lòng?

Thanh y phụ nhân thở dài nhẹ nhàng:

- Tống đại hiệp, xin thứ cho lão nhân nói lời mạo muội, người ta nói không nên bức kẻ cùng đường, người bức người như vậy không thấy quá đáng sao?

Tống Thiên Hành nhướng mày cất giọng sang sảng nói:

- Tôn giá nói như vậy không phải là không có lý, nhưng luận về đối tượng không thể không có sự phân biệt, tức là đối với người như thế nào phải có thái độ tương xứng.

- Như vậy Tống đại hiệp coi lão thân là người như thế nào?

- Ít ra cũng là kẻ đồng hội đồng thuyền với Nhất Thống môn chủ!

Thanh y phụ nhân toàn thân run run, mảnh vải che mặt cũng rung động không ngớt, thật lâu sau mới cất giọng u oán nói:

- Không thể xem lão thân là bằng hữu của lệnh sư sao?

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào ánh mắt đối phương chậm rãi nói:

- Tống Thiên Hành cũng từng định xem tôn giá là bằng hữu của gia

sư, nhưng có ba lý do khiến tại hạ không thể nghĩ như vậy. Thứ nhất, tôn giá không chịu nói rõ danh hiệu, thứ hai tôn giá tự xưng là cố nhân của gia sư mà không nói rõ gia sư là ai, cũng chưa chỉ rõ lý do gì tôn giá đoán định Tống Thiên Hành ta là truyền nhân của gia sư, thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, đó là tôn giá không nên yêu cầu Tống Thiên Hành nhẹ tay đối với bọn thủ hạ của Nhất Thống môn chủ!

Thanh y phụ nhân bình thân đáp lời:

- Tống đại hiệp hoài nghi cũng phải, không biết có thể nghe lão thân nói rõ thêm?

Tống Thiên Hành tiếp:

- Tại hạ rửa tay chờ nghe!

Thanh y phụ nhân nói:

- Điểm thứ nhất Tống đại hiệp hoài nghi lão thân đã từng nói qua, lượng thứ lão thân không nhắc lại, bây giờ lão thân giải thích điểm thứ hai....

Hơi dừng lại một chút, tiếp đó dùng chân khí truyền âm nói:

- Ân sư của Tống đại hiệp là một trong Vũ Nội Song Tiên, Thanh Hư thượng nhân đúng không?

Tống Thiên Hành gật đầu nói:

- Không sai!

Thanh y phụ nhân lại truyền âm nói tiếp:

- Lúc này Tống đại hiệp từ trên đỉnh núi phi thân xuống cứu ứng Thạch đại hiệp, chiêu thức và thân pháp đều là tuyệt kỹ của Thanh Hư thượng nhân, đó là “Thiên Long Ngự Phi” thân pháp, với một chiêu “Vân Xuất Vô Tâm” trong “Vô Tâm Vạn Ứng” thần công có phải không?

Tống Thiên Hành bất giác kinh hãi thối lui một bước, ánh mắt đầy nét kinh dị, run giọng nói:

- Trong Nhất Thống Môn có kẻ đã nhận ra lại lịch của tại hạ, bởi vậy tôn giá nói ra sư thừa của tại hạ cũng chưa đủ phân lượng, nhưng tôn giá đã có thể nói rõ võ công và tên chiêu thức của tại hạ vừa dùng như vậy cũng đủ chứng minh tôn giá là tri kỷ của gia sư, thế sao còn cố ý giữ bí mật thân phận?

Thanh y phụ nhân không dùng truyền âm, cất tiếng nói tiếp:

- Về việc này khi thời cơ tới, Tống đại hiệp khắc biết, nói tóm lại cả đời lão thân làm không biết bao nhiêu việc sai lầm, nhưng chưa từng biết nói dối một câu, bởi vậy lúc này lão thân nói lão thân với Nhất Thống môn chủ không thể nói là có duyên nguyên đó là lời nói từ đáy lòng, nếu Tống đại hiệp vẫn không tin thì lão thân không có cách nào

hơn.

Tổng Thiên Hành nói:

- Tôn giá với Nhất Thống môn chủ nếu đã “không thể nói là có uyên nguyên” thì hà tất phải yêu cầu tại hạ nhẹ tay với thủ hạ của Nhất Thống môn chủ?

Thanh y phụ nhân thờ dài nói:

- Việc này có liên quan đến điểm nghi vấn thứ ba của Tổng đại hiệp. Kỳ thực mà nói, lão thân không phải vì bọn thủ hạ của Nhất Thống môn chủ, mà là vì bản thân lão thân, cũng có thể nói là vì Tổng đại hiệp người!

Tổng Thiên Hành cười phá lên nói:

- Nếu nói vì bản thân tôn giá thì có thể được, còn như nói vì tại hạ thì có vẻ hơi huyền diệu quá!

Thanh y phụ nhân tiếp:

- Ý của Tổng đại hiệp có phải vẫn chưa tin lắm lời nói của lão thân?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu đặt trường hợp tôn giá là tại hạ, xin hỏi tôn giá có thể tin lời người dễ dàng như vậy không?

Thanh y phụ nhân trầm ngâm:

- Không sai, nếu lão thân là người, lão thân cũng không thể khinh suất tin người như vậy được. Xem ra lão thân phải nói rõ một chút mới được.

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch mép cười nhưng vẫn không nói gì.

Thanh y phụ nhân bỗng dùng chân khí truyền âm nói:

- Tổng đại hiệp, nếu lão thân nói có cách cứu Từ thái phu nhân thoát hiểm, người có chịu tin lời ta không? Chú ý, dùng chân khí truyền âm mà trả lời!

Tổng Thiên Hành biến sắc, dùng truyền âm đáp:

- Nói như vậy tuy chưa thể gọi là cụ thể, nhưng tại hạ cũng có thể tin được.

Thanh y phụ nhân vẫn dùng lối truyền âm nói:

- Vậy thì được rồi, lấy an toàn của Từ thái phu nhân đổi lấy tự do cho năm người không đáng giá một xu trong mắt Tổng đại hiệp, chuyển trao đổi này chắc không thể nói lão thân đã chiếm lấy phần hơn?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Được, nhưng tại hạ muốn biết dụng ý của tôn giá nhất định cứu năm tên này là gì?

Thanh y phụ nhân nói:

- Vấn đề này có liên quan đến lai lịch của lão thân, trước mắt không thể nói được, hiện giờ điều lão thân có thể nói được là việc này

không những có liên quan đến một mình lão thân mà còn quan hệ đến sự nghiệp trừ ma vệ đạo của Tổng đại hiệp và cả kiếp vận của võ lâm.

Tổng Thiên Hành hơi chau mày:

- Nếu quả như lời nói của tôn giá, vậy Tổng Thiên Hành không tiện hỏi nữa rồi.

Thanh y phụ nhân như cắt được gánh nặng nói:

- Vậy lão thân xin đa tạ!

- Xin hỏi Từ thái phu nhân bao giờ thoát hiểm?

- Lâu lắm là ba tháng, nhanh thì một tháng.... À! Còn việc lão thân cần phải nói rõ, năm người được lão thân mang đi trong đêm nay, trong lúc thân thể của lão thân chưa nói rõ, nếu vạn nhất Tổng đại hiệp có gặp lại cũng xin tay đừng làm khó dễ!

- Tại hạ xin tuân mạng!

- Tổng đại hiệp còn gì cần hỏi nữa không?

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Về việc Từ Quân Lượng đại hiệp....

Không đợi Tổng Thiên Hành dứt lời, thanh y phụ nhân đã tiếp:

- Về việc sinh tử cũng như hạ lạc của Từ đại hiệp lão thân cũng chưa được rõ lắm, nhưng lão thân có thể báo cho Tổng đại hiệp rằng chỉ cần biết được tin của Từ đại hiệp, trong khả năng có thể lão thân cố hết sức lực hộ vệ người.

Tổng Thiên Hành đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hay lắm! Tại hạ đa tạ hảo ý của tôn giá trước.

Thanh y phụ nhân cũng lên tiếng nói:

- Đa tạ thịnh tình của Tổng đại hiệp, lão thân cáo từ!

Dừng lời một chút, quay sang Bạch Sát Soái Duy Thần nói:

- Lão thân thỉnh thị Tổng đại hiệp đã chuẩn ý, các vị đi được rồi!

Ngày hôm sau trong Thính Đào Hiên của Tổng Thiên Hành có thêm một vị lão bộc, đó chính là Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, nhưng người biết được lại lịch của lão ngoài sư huynh đệ Tổng Thiên Hành ra chỉ có một mình bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành mà thôi. Khéo một chỗ là công lực của đã đạt đến mức thu phát tùy ý nên trừ phi lão tự ý biểu lộ thân phận không kể, bằng không người ngoài không thể nhìn bề ngoài mà biết được lão mình mang tuyệt học, còn Oải Kim Cương Thạch Vô Hận sau một buổi hội đàm cởi mở với Thiết lão đã trở về Trường Xuân Đảo phục mệnh.

Xế chiều ngày hôm ấy, Hồ nhi soái lãnh ba mươi sáu tên ngân y kiếm thủ đến Kim Thang Bảo, cả gia quyến của Chu Đại Cương cũng được hộ tống đến nơi.

Ba mươi sáu tên ngân y kiểm thủ này tuổi khoảng từ hai mươi đến hai mươi bốn, do Tổng Thiên Hành phụng mệnh ân sư cùng với Chu Chấn Bang từ các nơi tuyển chọn, tập chung về một sơn cốc bí mật huấn luyện để chuẩn bị lúc cần thiết có đủ nhân thủ điều khiển. Việc tập huấn chủ yếu là do Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đảm nhiệm, Tổng Thiên Hành chẳng qua định kỳ đến kiểm tra mà thôi. Ba mươi sáu người tuy tuổi còn trẻ nhưng vì tư chất, gân cốt và cả ngộ tính nghị lực đều tốt, lại được Chu Chấn Bang, Tổng Thiên Hành hai tay tuyệt đại cao thủ chỉ điểm nên thành tựu của chúng khá cao, kiếm trận do toàn thể hoặc phân nhóm đều uy lực kinh nhân, còn luận về đơn đấu, cũng đủ gọi là phần tử tinh anh trong hàng đệ nhất lưu cao thủ.

Trong đêm Tổng Thiên Hành từ Kim Lăng gấp rút đi Thái Hồ đã sai Hồ nhi đến sơn cốc bí mật ấy điều toán quân tinh nhuệ này cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đi giải cứu cho gia quyến của Chu Đại Cương. Trên đường về bảo vô tình Chu Chấn Bang gặp phải Thiên Đài Song Kiệt cùng Vũ Văn Ngao, thấy hành tung của chúng khả nghi, nên lão theo dấu chúng đi trước rồi vô tình gặp được Tổng Thiên Hành v.v.

Giờ mùi ngày hôm ấy.

Tổng Thiên Hành triệu tập toàn bộ nhân viên trong bảo từ đường chủ trở lên, cả Vân nhị công tử, tam công tử, tứ tiểu thư cùng đến Nghị sự đường, tuyên bố ba mươi sáu vị kiểm thủ mới đến lập thành Ngân y vệ đội của bản bảo, do đích thân chàng chỉ huy, ban đêm chia thành bốn ca chia nhau canh giới.

Đồng thời đem việc gia quyến của Chu Đại Cương bị bắt làm con tin uy hiếp hấn làm tay sai cho địch, lại đồng thời tuyên bố Chu Đại Cương vẫn là tổng tuần kiểm bản bảo, gia quyến của hấn tạm thời an trí trong độc viện của Thính Đào Hiên để đề phòng vạn nhất.

Trước khi nội gian trong bảo chưa được thanh trừ, bất kỳ người nào nếu không được mời hoặc chưa thông báo thì không được đến gần Thính Đào Hiên trong vòng trăm bước.

Tác phong nhanh nhẹn, thủ pháp dứt khoát của Tổng Thiên Hành tuy hơi có vẻ độc tài, nhưng đối với quần hào trừ thiểu số có dị tâm không khỏi cảm thấy run sợ, kỳ dư đều khâm phục vô cùng.

Đặc biệt tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, làn thu thủy lúc nào cùng dán chặt vào gương mặt tuấn tú của chàng, ngẩn ra như ngây như ngất, đến cả ánh mắt của nhị ca nàng chốc chốc lại nhìn nàng lóe dị quang nàng cũng không hay biết.

Việc này đương nhiên cũng không tránh được thần quang như điện

của Tống Thiên Hành, nhưng chàng chỉ cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thần sắc vẫn bình tĩnh như không.

Chờ khi quần hào nối nhau bước ra khỏi đại môn của Nghị sự đường, Tống Thiên Hành đặc biệt gọi Vân Trung Phụng lại bí mật thì thầm to nhỏ một hồi, chỉ thấy Vân Trung Phụng vừa nghe sắc mặt cũng theo đó thay đổi liên liền, trong đôi mắt đầy vẻ kinh dị nhưng cuối cùng nàng cũng gật đầu cáo lui, vội vàng bước đi....

Tống Thiên Hành sau khi rời Nghị sự đường, một mình đi vào Ninh Viễn Lâu, đến tịnh thất của Thiết lão, mang những điều vừa làm sơ lược thuật lại cho bảo chủ.

Thiết lão vuốt chòm râu bạc cười hiền từ:

- Lão đệ, lão khiêu đã nói rồi, mọi việc ở đây do lão đệ toàn quyền xử trí, từ nay về sau nếu không có sự cố gì đặc biệt trọng đại xảy ra thì không cần phải nói lại cho lão phu nữa.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Được bảo chủ đặc biệt tin tưởng như vậy thuộc hạ cảm thấy vinh hạnh vô cùng, đặc biệt việc tự ý tăng thêm ba mươi sáu vệ sĩ lai lịch bất minh, nếu có người lên nói ra nói vào trước mặt bảo chủ nói thuộc hạ chuyên quyền, mang dị tâm thuộc hạ làm sao biện minh được, bởi vậy....

Thiết lão mỉm cười ngắt lời chàng nói:

- Lão đệ, cho dù có người sàm cáo trước mặt lão khiêu, người tưởng lão khiêu dễ bị bưng bít như vậy sao?

Tống Thiên Hành nói:

- Bảo chủ anh minh tất không dễ bị người bưng bít, nhưng đứng trong tình thế của thuộc hạ không thể không cân trọng, hơn nữa thuộc hạ đến đây còn có việc trọng yếu khác muốn thỉnh thị bảo chủ.

Thiết lão nghiêm mặt nói:

- Lão đệ, lại có tình hình mới phát sinh nữa sao?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng trước khi nói đến tình hình mới phát sinh, thuộc hạ xin thỉnh giáo bảo chủ một vấn đề.

Thiết lão chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ, ngươi cứ nói đi!

Tống Thiên Hành nhìn ánh mắt Thiết lão hỏi:

- Phải chăng bảo chủ đã từng có oán cừu sâu nặng với người nào đó?

Thiết lão tránh ánh mắt của Tống Thiên Hành nói:

- Lão đệ hỏi như vậy chắc có quan hệ trọng đại lắm?

Tống Thiên Hành nghiêm nét mặt:

- Phải!

Thiết lão trầm tư:

- Lão khiêu bình sinh làm việc gì cũng tự tin không hổ với lòng, bởi vậy trong nhất thời quả thật không nghĩ ra đã gây thâm thù đại oán với ai, nhưng thân ở giang hồ, đặc biệt cá tính lão khiêu ghét ác như cừu, đối với bọn hắc đạo có lúc không tránh khỏi xử trí quá nghiêm, bởi vậy nếu có thù oán với ai chắc là trong đám này.

Tống Thiên Hành im lặng suy nghĩ, Thiết lão thở ra nhẹ nhẹ, tiếp:

- Lão đệ, bây giờ ngươi có thể nói tình hình mới phát sinh được rồi!

Tống Thiên Hành nhìn Thiết lão nói:

- Bảo chủ, trước khi thuộc hạ nói rõ tình hình, mong bảo chủ cố gắng bình tĩnh đừng quá xúc động.

Thiết lão chấn động thân tâm, nói:

- Có việc nghiêm trọng đến như vậy sao?

Tống Thiên Hành thở dài:

- Chỉ mong sao điều suy đoán của thuộc hạ không chính xác. Nếu không, việc này đối với bảo chủ có thể nói khá nghiêm trọng.

Thiết lão cười thành tiếng, nhưng tiếng cười lão đượm vẻ thâm lương:

- Lão khiêu bất hạnh đã nhiều, nhưng lão khiêu tin rằng có thể tĩnh tâm chịu đựng thêm được, lão đệ đã phát hiện được điều gì cứ việc nói ra.

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Bảo chủ, đối với hành tung của nhị công tử trong mấy năm gần đây, bảo chủ có thấy điều gì đáng nghi vấn không?

Thiết lão thần sắc đột biến, nhưng lão cuối cùng đã nén được kích động trong lòng, nét mặt bình thản hỏi lại:

- Lão đệ hoài nghi hần có hành động tự thông với địch?

Tống Thiên Hành bình thản như không:

- Kính xin bảo chủ trả lời câu hỏi của thuộc hạ!

Thiết lão trầm tư:

- Nếu nói rõ có điều gì khả nghi, trong nhất thời lão khiêu nghĩ không ra, có điều về mặt tình cảm phụ tử có vẻ như không được thân tình như trước kia, không biết đó có thể coi như là điểm khả nghi không?

Tống Thiên Hành thở dài nặng nề:

- Xem ra điều nghi ngờ của thuộc hạ không may đã đúng sự thật.

- Nếu có người giả mạo, có thể làm giống đến mức đó sao?

Tống Thiên Hành đáp:

- Giang hồ mệnh mông, không có việc kỳ lạ nào mà không có, về điểm này bảo chủ biết rõ hơn thuộc hạ nhiều....

Thiết lão lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, thở dài nói:

- Vì lẽ này mà lão đệ cho rằng lão phu trước kia đã gây thâm cừu đại oán với người, nên giờ chúng mưu sát toàn gia lão khiêu để rửa hận. Nhưng chúng đã có thể hạ “Mãn Tính Tán Công Độc” thì tại sao không hạ độc cho lão khiêu chết ngay?

Tống Thiên Hành nói:

- Về việc này có một điều giải thích hợp lý nhất là ngoài việc vì tư cừu mà đối phó với bảo chủ ra, chúng còn một nhiệm vụ quan trọng khác là muốn lợi dụng cơ sở sẵn có của bảo chủ, nên lần lựa mãi mà chưa chịu hạ độc thủ.

Thiết lão gật đầu:

- Lão đệ phân tích rất hữu lý, có điều.... hiện giờ phải đối phó với chúng ra sao đây?

Tống Thiên Hành nói:

- Lúc này thuộc hạ có nhờ tứ tiểu thư đêm nay thăm dò nhị thiếu phu nhân xem sao, thuộc hạ nghĩ rằng, giả mạo một người cho dù khéo đến đâu trong việc quan hệ phu thê cũng không khỏi lộ sơ hở, trừ phi vị nhị thiếu phu nhân cũng có vấn đề....

Thiết lão thở dài nặng nề:

- Lão đệ, tình hình này xem ra tên nghịch tử của ta sợ cũng đã gặp bất trắc rồi.

Tống Thiên Hành đành phải an ủi lão, mỉm cười nói:

- Bảo chủ, tự cổ cát nhân thiện tướng, người hiền ắt gặp lành, nhị công tử có thể chỉ bị khổ sở mà thôi, hướng chi mọi việc còn chưa rõ ràng, xin bảo chủ lấy sức khỏe làm trọng, chớ khá lo âu....

Thiết lão cười héo hắt nói:

- Hoàn cảnh như vậy, ta còn không lo âu sao được! Lão đệ, lúc này lão khiêu tác lòng rối loạn, ngươi nói đi ta phải hành động như thế nào?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bảo chủ, trong khi sự việc còn chưa rõ ràng, thuộc hạ lẽ ra không nên quấy nhiễu bảo chủ, nhưng việc quan hệ đến an nguy của bảo chủ thành thử đành phải làm phiền đến tôn thể.

Thiết lão lại cười buồn:

- Lão đệ, ngươi sao tự nhiên lại khách sáo như vậy....

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Bảo chủ, đây không phải là lời khách sáo, thử nghĩ xem, thuộc hạ nhận chức tổng quản của bản bảo chẳng những chưa phân ưu được với người lại còn đem điều suy đoán làm kinh động, cho dù bảo chủ không trách nhưng thuộc hạ vẫn thấy áy náy không yên, nhưng tình thế trong bảo lúc này hỗn loạn, bạn thù khó phân, để đề phòng vạn

nhất không thể không có một bước chuẩn bị....

Thiết lão chen lời:

- Nổi khổ tâm của lão đệ, lão khiêu ta hiểu được, bây giờ người nói xem người định an bài thế nào?

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Trước mắt việc quan trọng hàng đầu là thanh trừ nội loại, an định nhân tâm, sau đó mới chỉnh đốn lại lực lượng ngăn ngoại địch. Theo thiên ý của thuộc hạ, bất luận đêm nay tứ tiểu thư thăm dò thu được kết quả như thế nào thì manh mối từ phía nhị công tử cũng phải tăng cường hành động, khi cần thiết cũng không từ thủ đoạn dứt khoát.

Thiết lão gật đầu liên liền:

- Được, được, trước định nhân tâm, sau trừ địch họa. Lão đệ, lão khiêu giao trọn quyền cho người, bất kỳ người nào trong bảo người đều toàn quyền xử trí.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Còn nữa, trước khi nội gian trong bảo chưa được thanh trừ, kính mong bảo chủ....

Tiếp đó chàng bỗng đổi dùng thuật truyền âm nói vào tai Thiết lão, chỉ thấy lão mục xạ dị quang, gật đầu liên liền, sau cùng Tổng Thiên Hành lớn tiếng nói:

- Đây là kế “Thâu thiên hoán nhật, thỉnh quân nhập ông” (Lén đổi mặt trời, dụ địch vào tròng), thuộc hạ tin rằng nhiều lắm là nửa tháng, bọn chúng sẽ hành động.

Thiết lão mỉm cười an ủi:

- Lão đệ liệu việc như thần, lão khiêu yên tâm rồi.

Tổng Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn:

- Xin bảo chủ đừng khen sớm quá, sắp tới sự tình diễn biến thế nào thật không ai dám nói trước....

Không biết xảo hợp hay hữu ý mà liên tiếp ba ngày sau đó không thấy Vân Trung Nhạn bước ra khỏi nhà một bước, Kim Thang Bảo cũng hiếm hoi có được ba ngày bình yên, đương nhiên Vân Trung Phụng được lệnh Tổng Thiên Hành thăm dò nhị thiếu phu nhân cũng vô phương hoàn thành sứ mệnh.

Vào buổi xế trưa ngày thứ tư....

Vân Trung Nhạn vội đi vào Ninh Viễn Lâu của Thiết lão, thời gian chừng nửa tuần trà, lại vội vàng đi ra, sắc mặt trầm trọng quay sang khu nhà nơi phu nhân của Thiết lão trú ngụ. Sau một lúc lâu, mới cùng một vị trung niên mỹ phụ, thân mặc thanh y, mặt che một mảnh sa đen, sóng bước tiến về Thính Đào Hiên của Tổng Thiên Hành.

Hai người dừng bước cách hơn trăm bước, Vân Trung Nhạn mới nói

với một ngân y vệ sĩ đang tuần trực:

- Lão đệ, phiên người thông báo Tổng tiên sinh, nói có Vân Trung Nhạn cùng Hoa phu nhân cầu kiến.

Ngân y vệ sĩ cung kính ứng lời nói:

- Hoa phu nhân, nhị công tử, xin chờ một lát, thuộc hạ lập tức thông báo.

Cung kính hành lễ, rồi gã vội vã quay người đi vào bên trong.

Một lát sau, Tổng Thiên Hành chậm rãi bước ra, từ xa xa đã ôm quyền cười nói:

- Không biết Hoa phu nhân cùng nhị công tử giá lâm để làm lễ tiếp nghênh, Tổng Thiên Hành thất lễ....

Vừa nói vừa bước gấp tới đón tiếp.

Vân Trung Nhạn nói:

- Mạo muội quá nhiều Tổng tiên sinh tiểu đệ đã thấy bất an nào dám để Tổng tiên sinh hiệp giá thân nghinh.

Vị phu nhân Hoa Lộng Ảnh của Thiết lão này là nhân vật cao cấp duy nhất của Kim Thang Bảo mà Tổng Thiên Hành chưa được tiếp xúc, lúc này tuy sơ ngộ, lại hiếm vì nam nữ cách biệt, không tiện quan sát kỹ những chỉ nhìn sơ một lần, đã khiến lưu lại trong lòng Tổng Thiên Hành một ấn tượng khá sâu sắc.

Chỉ thấy nàng thân hình mảnh mai, dáng đi uyển chuyển, dù cách một lớp sa che mặt mỏng mỏng không thể nhìn rõ chân diện mục nàng, nhưng vẫn không dấu được nét mỹ miều và ma lực vô hình khiếp hồn người.

Tổng Thiên Hành không khỏi nghĩ thầm:

- Quả là vưu vật của thế gian, thảo nào Thiết lão không điên đảo thần hồn cho được....

Tâm niệm xoay chuyển trong lòng, nhưng ngoài mặt chàng vẫn bình tĩnh như không, luôn miệng nói:

- Mời! Mời!

Ba người nối tiếp nhau vào khách sảnh của Thính Đào Hiên, phân chủ khách ngồi xuống, Cần nhi lập tức dâng lên trà thơm.

Vân Trung Nhạn mỉm cười nói:

- Mấy hôm nay Tổng tiên sinh có gặp gia phụ không?

Tổng Thiên Hành tròn mắt, lắc đầu đáp:

- Không có, mấy hôm nay, huynh đệ chưa hề đến Ninh Viễn Lâu.

Vân Trung Nhạn nhìn sâu vào ánh mắt Tổng Thiên Hành nói:

- Mới đây tiểu đệ có đến Ninh Viễn Lâu, thị tỷ phục thị gia phụ nói là ba ngày này gia phụ không có đến Ninh Viễn Lâu, sau đó tiểu đệ hỏi Hoa di, Hoa di đã ba ngày nay cũng không gặp gia phụ....

Tổng Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Bảo chủ không nói với nhị vị là người cần đi đâu sao?

Hoa phu nhân cùng Vân Trung Nhạn hầu như cùng đáp:

- Không có!

Tổng Thiên Hành vẫn nhíu mày hỏi:

- Ngày thường, bảo chủ vẫn thường khi không báo cho nhị vị mà tự ý ra ngoài?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 7

Dị Dung Tiềm Phục

Hoa phu nhân nói:

- Từ khi tiện thiếp về bảo đến giờ, bảo chủ rất ít khi ra ngoài cho dù thỉnh thoảng có rời bảo cũng đều báo trước giờ đi cũng như giờ về, còn việc tự ý đi mất trong mấy ngày như lần này, trong trí nhớ tiện thiếp hình như chưa từng xảy ra.

Âm thanh trầm bổng thanh tao như tiếng chuông vàng khánh ngọc, khiến cho người nghe cảm thấy thu hút lạ lùng.

Sóng mắt Tổng Thiên Hành thoáng hiện kỳ quan:

- Nếu quả thật như Hoa phu nhân nói thì đây đúng là một việc kỳ....

Hoa phu nhân thở dài:

- Bởi vậy tiện thiếp mới đặc biệt đến đây thỉnh ý Tổng tiên sinh.

Vân Trung Nhạn tiếp lời:

- Tổng tiên sinh, gia phụ đối với người tín cẩn vô cùng, nếu gia phụ có nghi nan gì chắc thể nào cũng thổ lộ cùng người.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Không sai, bảo chủ đối với huynh đệ coi như tâm phúc, không có việc gì mà không nói, có điều theo như huynh đệ còn nhớ được, trong mấy ngày trở lại đây bảo chủ không hề nói với huynh đệ có việc cần rời bảo.

Hơi dừng lời một chút, hướng ánh mắt sang Hoa phu nhân nhẹ giọng an ủi:

- Phu nhân, bảo chủ công lực siêu phàm, quyết không thể xảy ra việc gì, kính xin phu nhân tạm thời bớt lo lắng, tại hạ lập tức cho người thăm tra hành tung của bảo chủ.

Hoa phu nhân hơi nghiêng người nói:

- Tiện thiếp đa tạ hảo ý của Tống tiên sinh.

Vân Trung Nhạn nói:

- Tống tiên sinh, có phải người cho rằng gia phụ đã rời bảo?

Tống Thiên Hành lộ vẻ trầm tư:

- Căn cứ vào điều nhị công tử cùng Hoa phu nhân nói lúc nãy, khả năng bảo chủ rời bảo khá lớn, có điều trong nhất thời huynh đệ thật không dám quả quyết.

Vân Trung Nhạn nói:

- Có khi nào trúng phải ám toán của địch....

Tống Thiên Hành tiếp:

- Có phải nhị công tử lo lắng bảo chủ bị địch nhân bắt cóc rồi?

Vân Trung Nhạn gật đầu:

- Đúng vậy, đặc biệt trong tình hình nội gian bản bảo chưa được thanh trừ, ngoại địch thì càng lấn áp, tiểu đệ quả có lo lắng như vậy.

Tống Thiên Hành nhướng cao đôi mày kiếm nói:

- Nhị công tử, xin thứ cho huynh đệ nói lời tự phụ, nếu ba ngày trước đây thì huynh đệ không dám vỗ ngực bảo đảm, nhưng hiện thời huynh đệ dám chắc chắn, với tình hình giới bị nghiêm mật như bản bảo hiện thời, cho dù có kẻ muốn bắt trộm một con gà cũng quyết không được, đừng nói chi đến việc bảo chủ bị người bắt đem đi. Trên nét mặt Vân Trung Nhạn thoáng hiện một nét cười cao thâm khó lường, nhưng Tống Thiên Hành chợt như nhớ ra điều gì, “ồ” lên một tiếng nói:

- Phải rồi, nếu quả thật bảo chủ đã rời bảo tất phải có người nhìn thấy, chờ huynh đệ hỏi lại xem sao.... Người đâu!

Từ căn phòng bên cạnh Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ứng tiếng bước ra, hướng về Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Lão nô kính hầu sai khiến!

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Truyền gọi đội trưởng Ngân y vệ đội!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung kính hành lễ lui ra.

Giọng Vân Trung Nhạn lạnh lùng:

- Tống tiên sinh! Theo ngu ý của tiểu đệ dù cho có hỏi ra có người nhìn thấy gia phụ đi ra ngoài thì sự việc cũng....

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Nhưng ít ra cũng xác định được, sự thật bảo chủ có ra ngoài hay không!

Hoa phu nhân thờ dài nói:

- Tống tiên sinh, nhị công tử nói đúng lắm, cho dù có người nhìn thấy bảo chủ đi ra ngoài mà không tìm thấy hành tung của người thì

phỏng có ích gì?

Tổng Thiên Hành nghiêm sắc mặt, cất giọng sang sảng nói:

- Xin phu nhân cứ yên tâm, Tổng Thiên Hành thân thọ ân tri ngộ của bảo chủ, lại thêm giữ chức tổng quản bản bảo, vạn nhất bảo chủ gặp điều bất trắc, Tổng Thiên Hành tự vận trước mặt phu nhân, lấy thi thể răn chúng!

Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Tổng tiên sinh nặng lời rồi, tiện thiếp chỉ mong sao bảo chủ bình an vô sự, ngược lại cũng không mong tiên sinh có hành động thất sách như vậy.

Vân Trung Nhạn cười lạnh nói:

- Giả như gia phụ gặp điều bất trắc, cho dù Tổng tiên sinh tự vận tạ tội, hành động vô bổ ấy có ích gì?

Tổng Thiên Hành giọng vẫn bình tĩnh như không:

- Như vậy theo cao kiến của nhị công tử, huynh đệ phải tự xử như thế nào cho phải?

Vân Trung Nhạn nói:

- Tổng tiên sinh một đời nhân kiệt, trí tuệ như biển, tiểu đệ cho dù có ngu muội cũng không dám múa rìu qua mặt thợ, chẳng qua tiểu đệ quá lo nên có mấy lời không nên nói, nếu Tổng tiên sinh không tị hiềm, tiểu đệ muốn đem ra để mọi người thảo luận thêm.

Nói đến đó thì thấy một chàng trẻ tuổi mình mặc ngân y, vai đeo trường kiếm, lớn bước đi vào, hướng về Tổng Thiên Hành, Vân Trung Nhạn, cung thân hành lễ nói:

- Thuộc hạ tham kiến Tổng tiên sinh, nhị công tử.

Không tham kiến Hoa phu nhân, xem ra hẳn không biết Hoa Lộng Ảnh, phu nhân của Thiết lão.

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Hà Đông Thăng! Người lập tức ra ngoài hỏi xem trong ba ngày trở lại đây nhân viên luân trực có ai nhìn thấy bảo chủ đi ra ngoài không, nhớ kỹ là bí mật dò hỏi, không được làm kinh động nhiều người.

Ngân y vệ đội đội trưởng Hà Đông Thăng cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Cung thân hành lễ xong quay người đi được ba bước chợt như nhớ ra điều gì quay người lại nói:

- Báo cáo tổng quản, thuộc hạ nhớ ra rồi....

Tổng Thiên Hành trầm giọng ngắt lời:

- Có việc gì?

Hà Đông Thăng nói:

- Ba ngày trước, không, tính đến giờ này đã là bốn ngày rồi, thuộc hạ

chính mắt nhìn thấy bảo chủ một mình đi ra ngoài.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Bốn ngày trước mà vào giờ nào?

- Vào lúc hoàng hôn.

- Ngoài người ra còn ai thấy nữa?

Hà Đông Thăng hơi nhú mày ra chiều cố nhớ lại:

- Còn có Ngân y vệ số chín và số mười hai, ngoài ra còn có bốn tên bảo đinh luân trực đồng thời Lễ Tân đường Đàn đường chủ cũng có việc từ ngoài đi vào, chắc hẳn còn nhớ.

Tổng Thiên Hành như cắt được gánh nặng, thở ra liếc nhìn Vân

Trung Nhạ một cái, hỏi:

- Lúc ấy bảo chủ có cưỡi ngựa không?

Hà Đông Thăng lắc đầu:

- Không có, dường như bảo chủ ra bờ hồ hóng mát.

Tổng Thiên Hành nhìn Vân Trung Nhạ hỏi:

- Nhị công tử còn nghi vấn gì muốn hỏi nữa không?

Vân Trung Nhạ lắc đầu lạnh lùng nói:

- Không cần nữa!

Tổng Thiên Hành phát tay về phía Hà Đông Thăng nói:

- Được rồi, không cần đi dò hỏi nữa, cho người lui, có điều những lời này không được nói với bất kỳ ai khác, biết chưa?

Hà Đông Thăng cúi người nói:

- Dạ, thuộc hạ biết....

Tổng Thiên Hành nhìn theo dáng Hà Đông Thăng khuất sau cánh cửa mới quay nhìn Vân Trung Nhạ cười buồn nói:

- Nhị công tử, bây giờ xem như có thể chứng minh bảo chủ không phải gặp bất trắc gì trong bản bảo.

Vân Trung Nhạ lạnh nhạt:

- Không sai, phát hiện này làm giảm nhẹ trách nhiệm của Tổng tiên sinh, nhưng đối với tiểu đệ vẫn không có gì khác biệt.

Đối với lời nói móc của Vân Trung Nhạ dường như Tổng Thiên Hành không có phản ứng gì, chỉ nghe chàng cất giọng sang sảng nói:

- Nhị công tử, huynh đệ rất hiểu nỗi lòng của nhị công tử, hình như lúc này nhị công tử có lời còn chưa nói ra....

Giọng Vân Trung Nhạ vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt nhìn thẳng Tổng Thiên Hành:

- Tổng tiên sinh, nếu quả gia phụ gặp điều bất trắc thì trong bảo ai sẽ là người kế vị bảo chủ?

Tổng Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Đương nhiên phải là nhị công tử kế thừa đại nghiệp rồi!

Vân Trung Nhạ tiếp lời:

- Tổng tiên sinh đã nói như vậy, thì trước mặt Hoa di, xin Tổng tiên sinh giao “Kim Long Lệnh” cho tiểu đệ!

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhị công tử nóng lòng kế vị chức bảo chủ như vậy, phải chăng nhị công tử cho rằng bảo chủ quả thật gặp chuyện không may rồi?

Vân Trung Nhạ chống chế:

- Đương nhiên tiểu đệ không mong gia phụ gặp chuyện không may, giả như sự thật như vậy, tiểu đệ cũng đành....

Tổng Thiên Hành ngắt lời Vân Trung Nhạ:

- Hiện giờ nhị công tử đã tự xem mình là bảo chủ rồi chẳng?

Vân Trung Nhạ cũng không vừa:

- Gia phụ sống chết còn chưa rõ, trong bảo không thể một ngày không chủ, tiểu đệ vì lo cho cơ nghiệp của bản bảo, nhất thời tòng quyền, không thể coi là có điều chi thất thố.

Tổng Thiên Hành mặt vẫn lạnh tanh:

- “Nhất thời tòng quyền” là có lý, nhưng theo nhị công tử thì lệnh tôn đã không may gặp chuyện gì?

Vân Trung Nhạ nói:

- Điều phán đoán hợp lý nhất là gia phụ đã bị quân địch bắt giữ rồi.

Tổng Thiên Hành chột cười lạnh, gằn giọng:

- Xem ra nhị công tử nhất định buộc tại hạ phải lập tức giao “Kim Long Lệnh” mới được!

Vân Trung Nhạ cười nhạt:

- Sau khi giao “Kim Long Lệnh” ra Tổng tiên sinh vẫn là tổng quản bản bảo.

Tổng Thiên Hành phản công:

- Nếu tại hạ không chịu giao “Kim Long Lệnh” thì sao?

Vân Trung Nhạ cất giọng cười âm lạnh nói:

- Tiểu đệ tuy không thể cưỡng bức Tổng tiên sinh, nhưng có thể mang việc này tuyên bố trước toàn thể bộ thuộc bản bảo.

Sắc mặt Tổng Thiên Hành bỗng tối lại, trầm giọng nói:

- Đó là việc riêng của nhị công tử, tại hạ không thể ngăn cản được....

Hoa phu nhân từ nãy giờ im lặng nghe hai người đấu khẩu, đến giờ mới chen lời nói:

- Nhị công tử, việc Kim Long Lệnh tạm thời ngưng bàn, điều cấp thiết trước mắt là phải lập tức điều tra cho rõ hạ lạc của bảo chủ.

Vân Trung Nhạ động đậy đôi môi muốn nói gì lại thôi.

Tổng Thiên Hành nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị công tử, đứng trên lập trường kẻ đồng hội đồng thuyền, chung vai gánh vác trọng trách, Tống Thiên Hành cũng có mấy lời thành thật, trước mặt Hoa phu nhân, muốn nói với người.

Hơi dừng một lát, đưa ánh mắt nhìn lướt Hoa phu nhân, tiếp:

- Tống Thiên Hành đã gánh vác trọng trách tổng quản bản bảo, an nguy của bảo chủ cũng chính là an nguy của Tống Thiên Hành, bây giờ Tống Thiên Hành xin nhắc lại lời bảo đảm lúc nãy là nếu bảo chủ không may gặp điều bất trắc, Tống Thiên Hành xin lấy danh dự của sư môn cùng chiếc đầu trên cổ làm lễ tế táng bảo chủ.

Hoa phu nhân cũng Vân Trung Nhạn nghe lời chàng bất giác chấn động nhưng hai người vẫn im lặng.

Tống Thiên Hành nhướn đôi mày kiếm cười nhẹ nói:

- Nhị công tử còn nhớ lục tại hạ mới vào bản bảo đã từng có một kế mọn giởn chơi, đồng thời đã nói qua kẻ địch không chừng trúng bẫy của tại hạ mà không hay biết, bây giờ tại hạ có đủ chứng cứ để báo cùng nhị công tử rằng bọn chúng đang tiến gần lại chiếc bẫy giương sẵn của tại hạ đó.

Song mục Vân Trung Nhạn chợt lóe lên một tia sáng kỳ dị, hỏi:

- Tống tiên sinh có thể nói rõ hơn một chút?

Tống Thiên Hành mỉm cười thần bí:

- Thiên cơ bất khả lậu, xin lượng thứ huynh đệ tạm thời giữ bí mật.

Nhưng huynh đệ có thể nói rằng nhanh thì ba ngày, chậm thì nửa tháng tất có tin lành kinh thiên động địa phụng cáo cùng nhị công tử.

Hoa phu nhân cùng Vân Trung Nhạn hầu như đồng thanh hỏi:

- Thật sao?

Tống Thiên Hành chột phá lên cười sang sảng nói:

- Thật giả thế nào xin nhị vị chờ xem khắc biết!

Lúc lên đèn ngày hôm ấy.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lặng lẽ vào phòng Tống Thiên Hành, hạ thấp giọng nói:

- Thiếu chủ, lúc nãy Ngân vệ số bốn bắt được một con bồ câu đưa thư, hình như từ Thúc Hoa Thành gửi đến.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Chu tiên bối báo rõ hơn một chút!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói:

- Trên mật thư đề tên Trình Hoài, người nhận là Bạch kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao, đại ý nói phó môn chủ thứ nhất soái lĩnh cao thủ tổng đàn sắp đến Thái Hồ, căn dặn mọi người chuẩn bị trợ thủ.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Bọn chúng từng tên từng tên một đến đây làm chúng ta đỡ tốn công

đi tìm, có điều tại sao tên Trình Hoài lại còn sống đến giờ này?

Hơi dừng lời một lát, chàng chột chau mày lăm lăm một mình:

- Nhớ lúc ta đến Thúy Hoa Thành không thấy có dấu hiệu gì là nội gian của bản bảo với nội gian Thúy Hoa Thành câu kết nhau, bởi vì lúc ta định đến Thúy Hoa Thành có nói trước với nhị công tử, nhưng khi đến rồi Thúy Hoa Thành dường như không hay biết gì về hành tung của ta. Còn bây giờ Trình Hoài chưa chết lại còn chứng tỏ là tai sai của Nhất Thống Môn.... À, phải rồi!

Hơi dừng lời chàng nhìn Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Chu tiền bối, ta nghĩ ra rồi, Chu Đại Cương từng nói Nhất Thống Môn vì muốn bảo mật nên chúng không chế bộ thuộc chỉ liên hệ theo hàng dọc không liên hệ theo hàng ngang, cho nên gian đồ của Kim Thang Bảo và Thúy Hoa Thành chưa hề có quan hệ với nhau. Bây giờ Nhất Thống Môn bắt đầu công khai hoạt động nên không cần thiết phải bảo mật nữa.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gật đầu:

- Thiếu chủ phân tích cực kỳ hữu lý.

Tổng Thiên Hành lại thở dài nói:

- Có điều sự việc xảy ra như vậy, nhân thủ của ta quá ít, mặt nhìn thấy kiếp nạn của Thúy Hoa Thành mà không biết làm sao tiếp cứu....

Nói đến đó chột như nhớ đến việc gì “à” lên một tiếng nói:

- Chu tiền bối, việc ở đây người tạm thời chủ trì, ta có việc phải đi ra ngoài chốc lát.

Dứt lời chàng vội vàng ra đi.

Trong gian phòng ngủ bày trí cực kỳ hoa lệ nhưng cũng không làm mất đi vẻ trang nhã.

Trong ánh nến lung linh, trước bàn phấn đặt cạnh cửa sổ, hai trang tuyệt sắc mỹ nhân đang thân mật chuyện trò, người nọ bên trái là tứ tiểu Vân Trung Phụng, bên phải là nhị thiếu phu nhân Ngũ Xuân Hoa. Lúc này đôi mày liễu của Vân Trung Phụng hơi cau lại, thần sắc vừa đau buồn vừa kinh hãi.

Ngũ Xuân Hoa mắt ngấn lệ, chẳng nói chẳng rằng.

Một lúc sau Vân Trung Phụng hạ thấp giọng nói:

- Nhị tẩu, nhị ca đã ba tháng nay không.... không cùng tẩu tẩu.... Ở chung một phòng, như vậy trong ba tháng nay nhị ca ở phòng nào?

Ngũ Xuân Hoa giọng trầm buồn:

- Ba tháng nay chàng ngủ một mình trong thư phòng.

Vân Trung Phụng nói:

- Nhị tẩu, không phải tiểu muội có ý trách cứ gì nhị tẩu, nhưng những việc này tại sao nhị tẩu không sớm nói ra?

Ngũ Xuân Hoa hỏi lại:

- Nói sớm ra? Tứ muội, chắc muội cũng biết tính khí nhị ca, chàng đã nghiêm khắc cảnh cáo ta chỉ cần nói hé nửa lời với ai chàng nhất định giết chết không tha. Huống chi những việc như thế này.... ta làm sao nói với ai được....

Vân Trung Phụng thở dài thương cảm:

- Nhị tẩu, ngoài việc này ra còn có điểm nào nhị tẩu cảm thấy nhị ca không giống như lúc trước nữa hay không?

Ngũ Xuân Hoa trầm ngâm:

- Việc này.... trong nhất thời ta cũng không nghĩ ra, tứ muội, ta là người không biết võ công, đối với hành động của chàng ta làm sao biết được.... À, có một việc....

Nói đến đây nàng hơi ngập ngừng rồi hai vá vạt ửng hồng, cúi đầu hạ giọng nói:

- Có một đêm ta khát nước nửa đêm nên thức dậy uống trà, vì hiếu kỳ ta lén nhìn sang thư phòng thì thấy trên giường trống trơn nhưng sáng hôm sau rõ ràng nhị ca đang ngủ trong thư phòng. Từ đó về sau cứ thỉnh thoảng lại phát hiện việc này tái diễn.

Vân Trung Phụng chau mày hỏi:

- Về việc này nhị tẩu có hỏi qua nhị ca không?

Ngũ Xuân Hoa ủ rũ lắc đầu:

- Với bản tính hung hãn của nhị ca, ta làm sao dám hỏi.

Vân Trung Phụng lại thở dài im lặng.

Ngũ Xuân Hoa lại đưa tay thấm nước mắt nói tiếp:

- Tứ muội, còn một việc nữa ta không biết có nên.... có nên kể cho tứ muội....

Song mục Vân Trung Phụng vụt sáng lên:

- Nhị tẩu, tiểu muội đã nói rồi, bất kỳ nghi vấn nào trong lòng nhị tẩu đều nên nói cho tiểu muội nghe.

Giọng Ngũ Xuân Hoa bỗng trở nên ấp úng:

- Có một lần, ta.... thấy dưới gối chàng có.... có một chiếc.... khăn lụa....

Vân Trung Phụng cười thầm trong lòng:

“Có một chiếc khăn lụa mà đã lo lắng đến như vậy” Nhưng ngoài mặt nàng vẫn tỉnh như không, hỏi:

- Chiếc khăn lụa thế nào?

Ngũ Xuân Hoa tiếp:

- Chiếc khăn lụa màu hồng phấn có thêu một đôi uyên ương đang nô

giống, dưới góc trái có thêu.... có thêu....

Nói đến đó nàng ấp úng mãi vẫn không nói được có thêu vật gì.

Vân Trung Phụng sốt ruột:

- Nhị tẩu, có chuyện gì vậy?

Vân Trung Phụng chưa hỏi còn khá, nàng hỏi riết khiến sắc mặt của Ngũ Xuân Hoa tái đi, nói lí nhí:

- Tứ muội, tẩu tẩu không dám nói....

Vân Trung Phụng cau mày nói:

- Có việc gì tiểu muội gánh chịu, nhị tẩu cứ nói đi!

Ngũ Xuân Hoa nghe Vân Trung Phụng nói vậy cũng hơi yên tâm, miễn cưỡng gật đầu nói:

- Bên dưới có thêu hai chữ “Lộng Ảnh”....

Vân Trung Phụng tái mặt:

- “Lộng Ảnh”? Hoa di....

Ngũ Xuân Hoa thở dài:

- Có như vậy ta mới không dám nói, việc này nếu lỡ công công nghe được thật không dám tưởng tượng....

Vân Trung Phụng cố nén nổi khích động trong lòng, cúi đầu trầm tư. Bỗng....

Một tiếng cười âm lạnh cất lên sau lưng nàng:

- Tứ muội, người giỏi lắm!

Gần như đồng thời Ngũ Xuân Hoa kêu hét lên kinh hãi. Vân Trung Phụng vận chân khí đứng phắt dậy....

Nhưng thân hình nàng mới đứng dậy nửa chừng bỗng cảm thấy toàn thân tê rần, tay chân bủn rủn, thân hình nàng như quả bóng xì hơi ngồi phịch trở xuống ghế.

Cả Ngũ Xuân Hoa vừa kêu lên kinh hãi cũng ngồi chết lặng trên ghế, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng. Thì ra hai người đã bị điểm huyết hết rồi!

Vân Trung Phụng cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Nhị ca, nhị ca làm gì mà lạ vậy?

Vừa dứt lời, má trái đã bị người kia nện nhẹ một cái, tiếp theo là một giọng cười đậm đắng:

- Ôi, mềm quá, thơm quá....

Vân Trung Phụng nổi giận quát:

- Nhị ca! Nhị ca điên rồi sao?

Nàng tuy ngoài mặt vẫn làm tỉnh nhưng trong lòng đã kinh hoàng nghĩ thầm:

“Thôi chết rồi! Rõ ràng thấy hắn đã ra khỏi bảo sao đột nhiên lại trở về như vậy, mà lại trở về nhanh chóng nữa chứ! Còn con a hoàn canh gác không lẽ ngủ gục rồi?” Tâm niệm tới đây bỗng thấy bị Ôm

ngang eo, thân hình bị người nhắc bỗng quay lại. Đối diện với nàng, Vân Trung Nhạn nét mặt cười khả ố, hai tay sờ soạng lung tung, một mặt hôn tới tấp lên mặt lên mũi Vân Trung Phụng, miệng không ngớt nói:

- Phải, ta điên rồi, hai ta cùng điên một chút....

Lúc này Ngũ Xuân Hoa không biết đứng khì ở đâu có được, cao giọng quát lớn:

- Trung Nhạn, người đừng quên nàng là em ruột của người!

Vân Trung Nhạn cười lạnh nói:

- Ta biết, nhưng đó là việc trước kia, bây giờ ta chỉ thấy nàng là nữ nhân và ta là nam nhân, ha ha ha.... Tiện tỳ, ta đã cảnh cáo người đừng xen vào việc của ta, đại gia đang lúc hưng phấn không muốn giết người, người nên ngoan ngoãn xem nào nhiệt thì hơn!

Vân Trung Phụng lúc này hoa dung tái nhợt, nước mắt tuôn như mưa, quả thật vừa thẹn vừa lo, vừa giận vừa sợ, cơ hồ sắp ngất đến nơi.

Nhưng trong lúc Vân Trung Nhạn cùng Ngũ Xuân Hoa đấu khẩu nàng bỗng nhiên từ từ trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Vân Trung Nhạn phá lên cười ha hả nói:

- Không phải người đã biết lai lịch của ta rồi sao?

Vân Trung Phụng vẫn lạnh lùng:

- Ta chỉ biết người là chó săn của Nhất Thống Môn mà thôi!

Vân Trung Nhạn nói:

- Cưng! Người đẹp, giọng nói ngọt ngào, nhưng sao nói ra lại khó nghe như vậy!

Vân Trung Phụng lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Người đã làm gì nhị ca ta rồi?

Vân Trung Nhạn cười tà ác:

- Đó là nhị cữu của ta, ta làm sao lại “làm gì” hắn được! Thôi đi cưng, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, đừng để phí thời gian nữa, hai ta “điên” một lát đã, việc gì sẽ nói sau.

Vân Trung Phụng vẫn bình tĩnh như không nói:

- Người đã biết ta đến đây là có mục đích mà còn dám hành động hồ đồ như vậy, không sợ làm kinh động đến người đối đầu của người sao?

Vân Trung Nhạn cười ha hả nói:

- Người nói đến tên thất phu luôn trôn thiên hạ Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành đó hả? Không sai, ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng có một bảo bối như vậy trong tay ta thì tình thế có khác....

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng nói sang sảng của Tống Thiên Hành:

- Các hạ, nguyên ta cứ tưởng ngươi cũng là nhân vật khá lắm, nào ngờ....

Vân Trung Nhạn quát lớn ngắt lời chàng:

- Đứng lại! Tống Thiên Hành chỉ cần ngươi bước thêm một bước nữa, hoặc động đậy một chút ta sẽ cho con tiện tỳ này phoir thầy ngay!

Vừa nói hữu chưởng của hắn đã đặt lên “mệnh môn” huyệt của Vân Trung Phụng.

Thì ra đêm nay Vân Trung Phụng đến tra hỏi nhị thiếu phu nhân nguyên đã bí mật thông báo với Tống Thiên Hành. Tống Thiên Hành cũng định âm thầm theo bảo hộ này, nhưng bởi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bắt được tin cơ mật, đồng thời chàng có việc phải ra ngoài chốc lát, lúc vội vàng trở về thì Vân Trung Phụng đã bị chế huyệt đạo, đồng thời cũng là lúc Vân Trung Nhạn đang đấu khẩu với Ngũ Xuân Hoa.

Chàng hối hận vì đến trễ một bước, lại sợ Vân Trung Phụng bị nhục mà tự vẫn nên đành phải dùng chân khí truyền âm thông tri cho Vân Trung Phụng biết, đồng thời lại yêu cầu nàng cố nhẫn nhục tạm thời tìm cách hoãn binh để chàng tìm cách giải cứu.

Lúc này Tống Thiên Hành còn cách mấy người khoảng hơn năm trượng, với công lực của chàng dù cho phi thân cướp người hay phát chưởng đánh ra đều dễ dàng ra tay đắc thủ, nhưng ngại một chỗ là Vân Trung Phụng bị đối phương kiềm chế, chỉ cần đối phương ấn nhẹ một cái thì thôi rồi, vị thiên kim tiểu thư Vân Trung Phụng coi như ngọc nát hương tan!

Bởi vậy chàng không thể không do dự, chỉ thấy chàng cúi đầu có vẻ nghĩ ngợi rồi bình tĩnh cười nhẹ nói:

- Ý các hạ muốn thế nào?

Vân Trung Nhạn hơi trầm ngâm nói:

- Họ Tống kia, hai ta cứ thẳng thắn bàn điều kiện, ta chỉ muốn mượn nàng để bình an rời khỏi đây, bảo đảm không động đến một cọng tóc....

Hắn chưa nói hết bỗng nghe rồn rảng trên mái ngói, bụi đất tung xuống mịt mù.

Thân hình Vân Trung Nhạn lách ngang, mang theo Vân Trung Phụng phóng về phía cửa phòng.

Nhưng Tống Thiên Hành đã lợi dụng thoáng phân tâm của đối phương, thân hình như một ánh chớp xuyên qua cửa sổ, “Vô Thanh

Vạn Ứng” thần chỉ xuất ra, Vân Trung Nhận đến cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, ngã nhào xuống đất.

Trong đám bụi đất mù trời Tống Thiên Hành giờ tay đỡ lấy Vân Trung Phụng đang lảo đảo muốn té, cất giọng ầm áp nói:

- Tứ tiểu thư, xin lượng thứ Tống Thiên Hành sơ ý nhất thời, làm tiểu thư kinh hãi. Tên tặc tử này không làm tổn thương đến....

Vân Trung Phụng lúc này cảm thấy một mùi nồng nàn chỉ có ở nam nhân bốc lên khiến nàng ngây ngất, tim đập rộn ràng phần vì người đã qua khỏi cơn kinh hoảng tinh thần suy nhược, phần vì không ngăn được mình nàng ngã vào vòng tay Tống Thiên Hành thỏ thẻ:

- Không có thương hại gì, chỉ có huyết đạo bị chế....

Tống Thiên Hành vừa giải khai huyết đạo cho Vân Trung Phụng vừa quay sang Hồ nhi từ trên nóc nhà nhảy xuống, nãy giờ đứng yên một bên, nói:

- Sư đệ! Lập tức truyền lệnh Ngân y vệ đội tăng cường giới bị, đồng thời báo chấp pháp đường đường chủ tới Thính Đào Hiên chờ lệnh!

Tống Thiên Hành quay sang Vân Trung Phụng nhẹ giọng nói:

- Tứ tiểu thư, bây giờ ta chia nhau lục soát hai căn phòng này, biết đâu tìm được chút manh mối gì. Tiểu thư cùng nhị thiếu phu nhân kiểm tra căn phòng này, tại hạ xem trên thư phòng, chú ý xem xét kỹ một chút, không được bỏ qua bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào.

Dứt lời chàng xách Vân Trung Nhận giả hiệu bước sang thư phòng.

Thời gian chừng ăn hết bữa cơm, qua một hồi lục soát cẩn thận trong hai căn phòng không tìm ra một chút chứng cứ nào, Tống Thiên Hành bắt giắc thở dài nói:

- Cao minh! Xem ra ta phải....

Tống Thiên Hành bỏ lửng câu nói, tiện tay kéo tấm nệm giường quần Vân Trung Nhận giả hiệu lại, nhìn Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, đề đề phòng bắt trắc, tứ tiểu thư, nhị thiếu phu nhân cùng tam công tử và tam thiếu phu nhân đều nên dọn đến Thính Đào Hiên cho an toàn. Bây giờ tại hạ hộ tống nhị thiếu phu nhân, phiền tứ tiểu thư thông tri cho tam công tử một tiếng....

Vân Trung Phụng gật đầu vội vã bước đi.

Nhị thiếu phu nhân nghe nói vậy liền vội vàng thu dọn đồ tể nhuyển, gói thành một gói nhỏ theo Tống Thiên Hành đi về phía Thính Đào Hiên.

Đây quả là một cảnh tượng dị kỳ, vừa hoạt kê lại vô cùng chương mắt. Có lẽ từ lúc Kim Thang Bảo thành lập đến giờ chưa từng xảy ra! Nhị thiếu phu nhân của Kim Thang Bảo gót sen bước thấp bước cao xách gói đi trước, Tống Thiên Hành, thân làm tổng quản bản bảo lẽ

đeo theo sau, dưới nách lại cặp thêm một gói dài dài thật khiến người không khỏi chú ý.

Đêm đen, cô nam quả nữ xách gói lẳng lặng bước đi.... thấy cảnh này không biết lòng của kẻ bàng quang nghĩ gì?

Nhưng bởi vì thân phận của hai người trong bảo không phải tầm thường, nên những người nhìn thấy cho dù trong lòng có hoài nghi gì chăng nữa cũng không dám hỏi han, đến sắc mặt cũng không dám lộ vẻ nghi hoặc, chỉ biết nhường đường cung thân hành lễ mà thôi.

Tổng Thiên Hành vừa về đến Thính Đào Hiên trước tiên đưa nhị thiếu phu nhân về phía dãy nhà quyền thuộc của Chu Đại Cương an trí ở đó. Sau đó một mình chàng trở về mật thất của mình, Hồ nhi cùng Cháp pháp đường đường chủ Thạch Tráng Duy đã cung thân hầu trong mật thất từ lâu.

Vị Cháp pháp đường đường chủ này kể nhiệm chỗ khuyết của Vương Chí Công mới chết.

Nhậm chức mới được mười ngày, tuy tuổi tác trạc tứ tuần nhưng lại là một nhân vật kỳ cựu ở Kim Thang Bảo, một phần tử trung kiên trong lớp trẻ.

Tổng Thiên Hành ném chiếc gói dài dài xuống bên cạnh, phát tay ra hiệu cho Hồ nhi cùng Thạch Tráng Duy ngồi xuống chỗ cũ, còn mình ngồi xuống ghế giữa, nhìn Hồ nhi hỏi:

- Sư đệ! Việc bên ngoài đã làm xong hết rồi?

Hồ nhi gật đầu nói:

- Đã xong rồi!

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được rồi, bây giờ sư đệ ra ngoài cùng Cần nhi hai người cẩn thận canh phòng, khi chưa được đồng ý của ta thì bất kỳ ai cũng không được vào.

Hồ nhi dạ lớn một tiếng rồi vội vàng lui ra.

Thạch Tráng Duy đứng bên cạnh, đang đem được lệnh triệu đến nguyên đã không biết là họa hay phúc, giờ thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng như vậy không khỏi trống ngực đánh như trống làng, cả sắc mặt cũng không dấu được vẻ bất an.

Trong khi đó Tổng Thiên Hành như nhàn hạ, chậm rãi nói:

- Thạch huynh làm việc trong bản bảo chắc đã lâu lắm rồi?

Thạch Tráng Duy cung thân đáp:

- Báo cáo Tổng tông quản, thuộc hạ vào bảo đã được hai mươi năm....

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy đối với việc và người trong bảo chắc Thạch huynh biết rất rành

re phải không?

Thạch Tráng Duy gật đầu:

- Cũng có biết ít nhiều, nhưng thuộc hạ chức vị thấp hèn, có một số trường hợp không thể.... không thể....

Tổng Thiên Hành nhìn thẳng vào mắt đối phương gật đầu đỡ lời:

- Việc này ta biết, ý của ta muốn nói là nếu có địch nhân giả mạo các nhân vật cao cấp của bản bảo, Thạch huynh có thể phân biệt được không?

Thạch Tráng Duy run giọng:

- Có việc như vậy xảy ra sao?

Tổng Thiên Hành chậm rãi nói:

- Thạch huynh mở gói này ra xem khắc biết!

Thạch Tráng Duy đi đến gần gói dài dài vẫn nằm dưới đất, cúi xuống mở ra, mục quang vừa chạm phải người bên trong bất giác chấn động lui lại nói:

- Đây.... đây không phải là nhị công tử sao?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Không sai! Nhưng Thạch huynh quan sát kỹ một chút!

Thạch Tráng Duy cẩn thận quan sát lại một lần nữa rồi quả quyết khẳng định:

- Báo cáo Tổng tổng quản, quyết chẳng sai được!

Tổng Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Thạch huynh căn cứ vào diện mạo mà cả quyết như vậy?

Thạch Tráng Duy gật đầu:

- Thừa phải!

Tổng Thiên Hành lại mỉm cười:

- Nhưng có người xác định hần là người giả mạo, cả hần cũng đã thừa nhận.

Thạch Tráng Duy biến sắc, mặt áp ứng:

- Việc này.... thuộc hạ không dám....

Tổng Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Tên này đã bị chế “Hôn huyết”, Thạch huynh giải khai huyết đạo cho hần, hỏi cho cặn kẽ rồi nói tiếp.

Thạch Tráng Duy do dự:

- Giải khai huyết đạo cho hần lỡ ra hần thật sự là người giả mạo thì không khỏi xảy ra phiền phức....

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thạch huynh cứ yên tâm, công lực của hần đã bị phong bế, giải khai Hôn huyết cho hần cũng không hại gì.

Thạch Tráng Duy run run tay giải khai Hôn huyết cho Vân Trung

Nhận rồi lui sang một bên cúi đầu im lặng.

Vân Trung Nhận giả hiệu tỉnh dậy, hẳn không ngờ công lực vẫn còn bị phong bế, vội vàng vận công tung người đứng dậy, nhưng thấy không còn chút hơi sức nào chột nhốt đến những việc phát sinh lúc này, vừa kinh hãi vừa phần nộ, thuộc hạ bất giác run run, nghiêng răng kèn kẹt.

Thạch Tráng Duy run giọng kêu lên:

- Nhị công tử, xin hãy bình tĩnh!

Vân Trung Nhận giả hiệu mắt lóe hung quang, nghiêng răng nói:

- Quân ngu ngốc, ai là nhị công tử của ngươi?

Thạch Tráng Duy kinh hãi thối lui một bước, hỏi lại:

- Vậy ngươi.... ngươi là ai?

Vân Trung Nhận giả hiệu cổ chống tay ngồi dậy, song mục như bắn ra những tia lửa nhìn như muốn thiêu đốt Tống Thiên Hành, quát:

- Tên thất phu lòn trôn thiên hạ, ngươi.... ngươi.... ngươi thật tàn độc!

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Đa tạ quá khen! Thủ đoạn của bản tọa so với thủ đoạn của các hạ đối phó với bản bảo thật còn kém nhiều lắm!

Vân Trung Nhận giả hiệu hừ lạnh nói:

- Thủ đoạn đối phó với Kim Thang Bảo đến giờ này chưa là gì cả, ngươi đợi rồi xem, sẽ còn nhiều trò còn hay hơn nhiều.

Dừng lại một chút rồi nghiêng răng hỏi:

- Họ Tống kia, ngươi định đối xử với đại gia thế nào?

Tống Thiên Hành mỉm cười nhìn đối phương nói:

- Cái đó còn phải chờ xem các hạ có thái độ ra sao rồi mới quyết định được.

Vân Trung Nhận giả hiệu cười lạnh nói:

- Định từ miệng ta moi được tin tức gì thì ngươi phải thất vọng rồi.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Bản tọa mà muốn thì tượng gỗ cũng phải nói đừng kể là người, huống chi giờ này ngươi đã thành một người thường không hơn không kém.

Vân Trung Nhận cười lạnh nói:

- Tự cổ gian nan duy nhất tử, đại gia chết còn không sợ thì còn sợ gì nữa chứ.

Tống Thiên Hành lại nhếch môi cười:

- Chết đương nhiên là không đáng sợ, nhưng mùi vị giữa sống và chết mới là khó chịu.

Theo thiên ý của bản tọa, ngươi nên biết điều một chút thì hơn.

Vân Trung Nhận giả hiệu trầm ngâm một chút, nói:

- Không sai! Chịu nhiều nhục hình trước khi chết thật không dễ chịu, nhưng ta cũng không ngại nói thẳng với người rằng việc ta biết chỉ có hạn, sợ không thể để người thỏa mãn.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Việc này người không cần lo, điều người không biết bản tọa không thể miễn cưỡng được. Chỉ cần người biết thì phải nói, nói thì phải thật, đương nhiên sẽ có báo đáp xứng đáng.

Vân Trung Nhận giả hiệu thờ dài nói:

- Ta cũng không cần báo đáp gì ở người, chỉ mong sao người cho ta chết một cách nhẹ nhàng, dứt khoát là đủ rồi. Người hỏi đi!

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Các hạ trong Nhất Thống Môn giữ địa vị gì?

- Một trong tứ đại hương chủ dưới trướng của Bạch kỳ lệnh chủ.

- Trước đây người lấy thân phận Bạch kỳ lệnh chủ chỉ huy nội gian trong bản bảo cũng là người?

- Có lúc là ta, có lúc là người khác.

- Người khác là ai?

- Việc này.... ta không được rõ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười hỏi tiếp:

- Như vậy người của Nhất Thống Môn tiềm phục trong bản bảo có phải còn ai khác chức phận cao hơn người?

Vân Trung Nhận giả hiệu hơi trầm ngâm nói:

- Không có!

Tổng Thiên Hành bật cười nói:

- Lời nói này dường như không được thành thật lắm.

Vân Trung Nhận cười buồn:

- Nếu người muốn nghĩ như vậy ta cũng không biết sao hơn.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Xin lỗi, ta nói oan cho các hạ rồi, à, ta còn chưa thỉnh giáo quý tánh đại danh của các hạ.

- Nhậm Dân Sơn.

- À, thì ra là Nhậm hương chủ, lúc nãy Nhậm hương chủ nói điều hoài nghi của bản tọa không có lý, như vậy Nhậm hương chủ thừa nhận là người phụ trách việc tiềm phục trong bản bảo?

- Đúng vậy!

- Như vậy Nhất Thống Môn có những người nào tiềm phục trong bản bảo, Nhậm hương chủ có thể chỉ giáo không?

Nhậm Dân Sơn (Vân Trung Nhận giả hiệu) trầm ngâm nói:

- Việc này ta không muốn báo cho người, kỳ thực ta có muốn báo cho người cũng không được.

Tổng Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Nhậm hương chủ nói vậy nghĩa là sao?

Nhậm Dân Sơn nói:

- Về việc này ta nghĩ Chu Đại Cương đã sớm nói cho người biết rồi.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Chu Đại Cương từng nói quý môn dùng phương pháp truyền lệnh theo hàng dọc, không có liên hệ hàng ngang, nhưng ta chỉ hỏi thuộc hạ của người, ta chưa hỏi đến quan hệ hàng ngang.

Nhậm Dân Sơn lắc đầu nói:

- Người sai rồi, người tiềm phục trong bảo không những không phải là thuộc hạ trực tiếp của ta, mà có người chức vị còn....

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhậm hương chủ, người không thấy là lời nói của người có nhiều mâu thuẫn sao?

Hơi dừng lại một chút, chàng lại nhếch môi cười nói:

- Nhậm hương chủ, có lẽ người có điều khó nói, vậy bản tọa tạm thời không miễn cưỡng người, có điều nói thật với người, cho dù người không nói ra ta tự tin trong một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ buộc chúng tự động xuất đầu lộ diện. Bây giờ ta hỏi người một vấn đề khác, Từ đại hiệp cũng Từ thái phu nhân hiện nay thế nào rồi?

Nhậm Dân Sơn nói:

- Việc bắt cóc Từ đại hiệp cùng Từ thái phu nhân từ kế hoạch đến thực hiện đều do người của tổng đàn phụ trách, còn như ta vì chức vị thấp hèn dù có biết đến việc này chẳng qua cũng do Bạch kỳ lệnh chủ nói lại mà thôi.

Nói như vậy tức là Từ đại hiệp cũng Từ thái phu nhân sinh tử, hạ lạc Nhậm hương chủ người không biết chút gì?

- Không sai!

- Như vậy Bạch kỳ lệnh chủ có biết không?

- Với thân phận và chức vị của Bạch kỳ lệnh chủ có thể biết được.

Tổng Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Được! Ta thỉnh giáo người thêm một việc nữa, kẻ phụ trách việc báo cáo về tổng đàn hành tung của Từ đại hiệp là ai?

Nhậm Dân Sơn hơi ngần người ra:

- Đó là Bạch kỳ lệnh chủ.

Tổng Thiên Hành hỏi nhanh:

- Bạch kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao cũng tiềm phục trong bảo?

Ánh mắt Nhậm Dân Sơn có vẻ kinh hãi, lắc đầu nói:

- Không! Vũ Văn lệnh chủ chỉ thỉnh thoảng đến đây truyền đạt mệnh lệnh mà thôi.

Tổng Thiên Hành nhìn Cháp pháp đường đường chủ Thạch Tráng Duy cười nhẹ, nói:

- Thạch huynh thấy lời nói của Nhậm hương chủ có gì mâu thuẫn không?

Thạch Tráng Duy cười nhỉnh:

- Tổng tổng quản thánh minh, thuộc hạ thấy lời nói của Nhậm hương chủ không có chỗ nào mâu thuẫn nhau.

Tổng Thiên Hành nhìn xoáy vào mắt Thạch Tráng Duy nói:

- Với kinh nghiệm làm việc ở Cháp pháp đường bấy lâu nay, Thạch huynh cho rằng lời nói của hần không có gì mâu thuẫn, như vậy lời nói của hần là có thể tin được?

Thạch Tráng Duy mặt cười nhưng lời nói lộ nét lúng túng:

- Phải.... phải.... có điều....

Thạch Tráng Duy “có điều” một lúc lâu vẫn không nói được “có điều” thế nào.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Như vậy huynh đệ thỉnh giáo Thạch huynh một vấn đề đơn giản, giả như Thạch huynh là Nhậm hương chủ đi, tổng đàn phái cao thủ tới tấn công Từ đại hiệp ở một nơi cách bản bảo chỉ gang tấc, Thạch huynh có thể nói Thạch huynh không biết chút nào chăng?

Thạch Tráng Duy nghe mà thân hình run lẩy bẩy, đêm lạnh lẽo mà trán hần lấm tấm mồ hôi, run giọng hỏi:

- Thuộc hạ thật hồ đồ.... đây.... đây quả là một điểm sơ suất lớn....

Tổng Thiên Hành không để ý gì tới vẻ lúng túng của Thạch Tráng Duy, mục quang di chuyển sang Nhậm Dân Sơn cười nhạt nói:

- Nhậm hương chủ, những lời người nói lúc nãy được mấy phần chân thực, trong lòng ta và người tất tự biết, may mà lúc nãy ta nói không miễn cưỡng người, nên việc này tạm thời gác lại, bây giờ ta thỉnh giáo một việc khác. Đại công tử, nhị công tử của Vân gia thế nào rồi?

Nhậm Dân Sơn nói:

- Vân đại công tử đã chết thật rồi, còn Vân nhị công tử lúc ta phụng mệnh đến đây thì hần bị cầm giữ ở tổng đàn, hiện thời hần đã ra làm sao rồi thì ta không biết.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tổng đàn quý môn ở nơi nào?

Nhậm Dân Sơn nói:

- Ta chưa từng đến tổng đàn, nên không thể trả lời được.

Tổng Thiên Hành nhướng mày, trầm giọng nói:

- Như vậy làm sao người biết Vân nhị công tử bị cầm cố ở tổng đàn?

Nhậm Dân Sơn hơi chấn động, trả lời lí nhí:

- Cái đó, Vũ Văn lệnh chủ nói.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Được, cứ cho là người không biết. Vậy ta hỏi người, Vân bảo chủ với quý môn có cừu hận gì mà phải dụng tới thủ đoạn ti tiện, tàn độc như vậy đối phó với người?

Nhậm Dân Sơn chợt cất tiếng cười âm lạnh nói:

- Người trong bản môn có mối thù diệt môn với lão, nên mới....

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Là người nào của quý môn?

Nhậm Dân Sơn lắc đầu:

- Ta chỉ nghe nói đó là đồ đệ của môn chủ, còn cụ thể ra sao ta không được rõ.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Về việc tam công tử thất tiêu thọ thương cũng là do quý môn làm?

Nhậm Dân Sơn gật đầu:

- Không sai! Người đoán đúng lắm, có điều việc này ta cũng chỉ nghe nói lại mà thôi.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Người khá lắm, việc gì cũng đẩy hết cho người khác....

Nhậm Dân Sơn ngắt lời:

- Ta không cần phải đẩy cho ai, bởi sự thật là như vậy, nhưng ta hơi lạ một điều là người chỉ quan tâm đến những việc không quan trọng chút nào, còn những vấn đề to tát hơn người lại không hỏi.

Tổng Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Theo ý người thì ta cần phải hỏi những vấn đề gì?

- Chẳng hạn như bản môn môn chủ là ai....

- Câu hỏi này người có thể trả lời sao?

- Có lẽ....

- Đa tạ! Về vấn đề này ta còn biết rõ hơn người nữa.

Nhậm Dân Sơn hơi giật mình tỏ vẻ không tin, lẩm bẩm một mình:

- Lẽ nào có chuyện như vậy sao?

Ngay lúc ấy Vân Trung Phụng nhẹ gót sen bước vào. Vân Trung Phụng lúc này đã thay một bộ kinh trang màu xanh, nhìn thấy bảy phần mạnh mẽ, ba phần yếu điệu, càng khiến người nhìn tăng thêm ấn tượng. Nhưng nàng trước sau không hề dùng khăn che mặt, giờ lại mang thêm một mảnh thanh sa mỏng mỏng, chắc là.... do Nhậm Dân Sơn làm nhục lúc nãy nên còn thẹn chẳng?

Tổng Thiên Hành cùng Thạch Tráng Duy đồng đứng dậy, Thạch Tráng Duy kéo chiếc ghế Hồ nhi ngồi lúc nãy đến trước mặt Vân

Trung Phụng, nhưng nàng không ngời phất nhẹ tay ra hiệu cho Thạch Tráng Duy trở về nguyên vị, sau đó mới quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh, Hoa di có việc cầu kiến.

Ồ, giọng nói vốn trong trẻo, ngọt ngào của nàng cũng bị khan mất rồi, thì ra lúc nãy nàng đã khóc không ít.

Tống Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Lúc nãy đã dặn dò Hồ nhi kỹ càng không cho bất kỳ ai tiến vào nếu chưa được đồng ý, tại sao vị tứ tiểu thư này lại vào đây được....”

Tâm niệm lướt qua như điện, Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Vậy sao, Hoa phu nhân sao lại không cùng tứ tiểu thư vào luôn một thể?

Vân Trung Phụng đáp:

- Hoa di nói có vài lời muốn hỏi Tống tiên sinh nên không cần vào, bảo tiểu nữ chuyển lời cho Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành trầm ngâm “ừ” một tiếng, Vân Trung Phụng đã nghiêng rằng nghiêng lợi giờ ngọc thủ chỉ Nhậm Dân Sơn thần sắc kích động đang ngồi dưới đất nói:

- Tên tặc tử này.... Tống tiên sinh, hắn đã nói được gì chưa?

Tống Thiên Hành cười buồn lắc đầu:

- Chưa hỏi được điều gì quan trọng cả.

Tầm sa che mặt của Vân Trung Phụng hơi rung động:

- Có thể để tiểu nữ hỏi hắn một lát?

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt nàng, nói:

- Đương nhiên là được rồi.

Hơi dừng lại một chút chàng tiếp:

- Việc ở đây tứ tiểu thư tạm thời chủ trì, tại hạ đi gặp Hoa phu nhân một lát.

Dứt lời quay người thung dung bước đi.

Tống Thiên Hành bước ra khỏi mật thất, cố ý nặng bước tiến về thư phòng, nhưng sau khi chàng tiến vào thư phòng thì lập tức dừng chân, bẽ tức ngưng thần nghe ngóng, trên gương mặt tuấn tú của chàng thoáng hiện một nụ cười khó đoán nông sâu.

Bỗng.... thần sắc chàng đột ngột sầm lại, thân hình như một ánh chớp phóng ngược về phía mật thất.

Nhưng chỉ trong một thoáng đó, cánh cửa mật thất đã đóng chặt, chàng hơi cau mày cười lạnh một tiếng, đơn chưởng phát nhẹ, “bùng!” một tiếng, cánh cửa phòng bật mở....

Cảnh tượng trong mật thất ngoài Chấn pháp đường đường chủ Thạch Tráng Duy nằm hôn mê dưới đất, Vân Trung Phụng cả Nhậm

Dân Sơn đã biến mất tung, cánh cửa bí mật thông với phòng luyện công mở toang, cánh cửa nối liền phòng luyện công với thông đạo ra ngoài cũng đã mở lớn. Rõ ràng địch nhân đã lợi dụng một thoáng chàng rời khỏi mật thất dùng thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân đào tẩu.

Phía cuối thông đạo từ mật thất ra ngoài là một ngọn giả sơn, cách giả sơn chừng chục trượng là bờ tường, đối với địch nhân đây là con đường ngắn và an toàn nhất để đào tẩu. Chỉ một điểm này có thể thấy rằng địch nhân không những thân thủ cao cường mà đến địa hình địa thế trong bảo cũng cực kỳ thuần thực, không còn nghi ngờ gì nữa đó chính là kẻ ẩn náu lâu năm trong bảo không sai.

Với phản ứng nhanh nhạy và hành động thần tốc của Tống Thiên Hành, có thể nói không thể nhanh hơn được nữa, nhưng địch nhân tựa như cũng liệu trước không thể gạt được chàng nên xuất thủ thần tốc để thoát thân.

Tống Thiên Hành mục bắn hàn quang, ý nghĩ thoáng qua như chớp, tuy biết rõ có đuổi cũng không kịp nhưng vẫn muốn tung người đuổi theo.

Nhưng trong một tích tắc trước khi thân hình chàng kịp nhích động, kỳ thực cũng là một thoáng sau khi chàng phá cửa vào phòng, một giọng nói già nua nhưng oai nghiêm dùng công phu truyền âm nhập mật cảnh cáo:

- Tống Thiên Hành, người nên ngoan ngoãn đứng yên, nếu không đừng trách lão phu đối xử không phải với Phụng nha đầu....

Vân Trung Phụng bị bắt, liệng chuột sợ bể đồ, uống cho Tống Thiên Hành thân mang tuyệt học bị đối phương uy hiếp đến không dám nhích động thân hình, chỉ nghe chàng cất giọng phần nộ quát lớn:

- Quân cẩu tặc, bắt cả đàn bà con gái cũng đáng mặt là anh hùng sao?

Nhưng đối phương cam chịu bị mắng nhiếc không một tiếng đáp lời. Ngay lúc ấy Hồ nhi vội vàng chạy vào, trợn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sư huynh, có việc gì vậy?

Thì ra hẳn nghe tiếng Tống Thiên Hành phá cửa mật thất mới chạy vào xem việc gì xảy ra, Tống Thiên Hành thở hắt ra hỏi lại:

- Sư đệ, có thấy tứ tiểu thư vào đây không?

Hồ nhi ngăn người ra đáp:

- Không thấy.

Tống Thiên Hành mỉm cười mà như mỉa, bỗng mắt chàng vụt sáng lên nhìn Cần nhi đang vội vàng chạy vào, trầm giọng hỏi:

- Cần nhi, có chuyện gì?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 8

Bức Đòi Tiêu Ngân

Càn nhi tiến lên mấy bước cung thân báo cáo:

-Sự thúc, tứ tiểu thư cầu kiến.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

-Tặc tử giả hoạt thật! Xem ra đêm nay Tổng Thiên Hành chịu thua các người một keo vậy.

Lời nói của Tổng Thiên Hành làm Hồ nhi và Càn nhi như lọt vào giữa đám sương mù không hiểu đầu dây mối nhợ ra sao cả.

Tổng Thiên Hành liếc nhìn dáng vẻ hai người, hơn ai hết chàng biết chúng đang mong đợi điều gì, nhưng chàng chỉ cười nhẹ nói:

-Không có việc gì nghiêm trọng, lúc này có người mạo tứ tiểu thư, cướp Vân nhị công tử giả mạo đi rồi, bây giờ hai người ra mời tứ tiểu thư vào, không cần canh gác ngoài cửa nữa.

Truyền lệnh cho Ngân y vệ đội đội trưởng, đặc bị gia tăng giới bị ở phía thất xá quyền thuộc của Thính Đào Hiên.

Hồ nhi, Càn nhi biến sắc mặt cúi đầu hành lễ đi ngay.

Tổng Thiên Hành đứng lặng chau mày trầm tư.

Một lát sau Vân Trung Phụng y phục phát phơ nhẹ gót hài bước vào, mày liễu khẽ cau lại, kêu nhỏ nhỏ:

-Tổng tiên sinh!

Tổng Thiên Hành như vừa tỉnh lại, giơ tay mời:

-Tứ tiểu thư, mời!

Vừa nói vừa phát tay giải huyệt cho Thạch Tráng Duy.

Vân Trung Phụng vào đến mật thất nhìn lướt qua cảnh tượng trong phòng bất giác kinh hãi kêu lên:

-Tổng tiên sinh, có....

Đồng thời Cháp pháp đường đường chủ Thạch Tráng Duy hơi nghiêng người chú mục nhìn Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Tứ tiểu thư, lúc này người....

Hai người gần như đồng thời lên tiếng, cũng đồng giữ lại phần cuối lời nói chưa nói hết.

Tổng Thiên Hành quét mắt lướt qua gương mặt hai người một cái rồi cười nhẹ nói:

-Sự việc là như vậy....

Tiếp đó đem việc vừa xảy ra thuật lại tỉ mỉ cho hai người nghe.

Thạch Tráng Duy tỉnh ngộ:

-Ồ, thì ra là như vậy, vị tứ tiểu thư lúc nãy là người giả mạo.

Vân Trung Phụng cau mày, đôi mắt đẹp của nàng không giấu được nét kinh động, nhìn Tống Thiên Hành nói:

-Tống tiên sinh, tình hình này ta cũng khó thoát khỏi hiềm nghi là nội gian của bản bảo rồi!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

-Căn cứ vào việc đề luận việc thì tứ tiểu thư cũng bị chút hiềm nghi, nhưng kẻ đẽc người trong tự mình biết lấy, sự việc càng ngày càng rõ dần ra, trong khi chân tướng còn chưa lộ rõ, tứ tiểu thư cũng đừng vì thế mà bận lòng. Cũng may mất đi một tên nội gian không quan trọng, đối với bản bảo cũng không phải là tổn thất lớn, việc này đến đây là chấm dứt, không nên nhắc lại nữa.

Hơi dừng lời một lúc, mục quang chàng dừng lại trên gương mặt

Thạch Tráng Duy, nói:

-Thạch huynh trở về được rồi, nhớ lấy, tất cả sự việc xảy ra ở đây đêm nay không được tiết lộ với bất kỳ ai!

Thạch Tráng Duy ứng tiếng lãnh mạng rồi cuối đầu thi lễ đi ra.

Tống Thiên Hành chờ Thạch Tráng Duy đi khuất, mới lên tiếng gọi:

-Người đâu!

Cần nhi ứng tiếng vào phòng, Tống Thiên Hành gọi hán đến gần kê tai nói nhỏ một hồi, Cần nhi gật đầu liền liền nói:

-Cần nhi nghe rõ rồi.

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

-Được rồi, người đi mau đi, nhân tiện gọi tiểu sư thúc về đây.

"Tiểu sư thúc" của Cần nhi là Hồ nhi, đây là kế ước ngầm giữa hai người. Cần nhi gọi Hồ nhi là "tiểu sư thúc". Hồ nhi lại gọi Cần nhi là "tiểu đệ đệ" Cần nhi cung kính đáp:

Đạ!

Rồi nhìn hai người hành lễ, xong vội vã ra đi.

Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Phụng cười nói:

-Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành có lời cáo lỗi vì những lời nói lúc nãy.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên:

-Những lời nói lúc nãy....

Tống Thiên Hành đỡ lời:

-Phải, những lời Tống Thiên Hành nói tứ tiểu thư có thể bị hiềm nghi là nội gian, kỳ thực những lời ấy là có dụng ý riêng, chẳng qua là cố ý nói cho Thạch Tráng Duy nghe mà thôi.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Người nói Thạch đường chủ, hấn cũng bị.... cũng bị hiềm nghi?

Tổng Thiên Hành gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc này ta dặn Cần nhi truyền lệnh cho người giám sát hành tung của hấn.

Hơi dừng lời một chút chàng tiếp lời:

- Định nhân không những to gan té tâm, hơn nữa chỗ dụng tâm còn thâm độc vạn phần, ta mới vừa bị lừa một vố, không thể để chúng múa rìu nữa được.

Vân Trung Phụng nói:

-Có phải Tổng tiên sinh đã biết được....

Tổng Thiên Hành thở dài:

-Hiện thời nói biết được thì còn quá sớm, nhưng đối phương đã là nữ nhân, phạm vi điều tra sẽ thu hẹp hơn nhiều. Tổng Thiên Hành nghĩ chắc không khó lắm.

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

-Người đó có đặc trưng thế nào?

Tổng Thiên Hành nói:

-Người đó dáng người, phong thái hầu như không có điểm nào khác tứ tiểu thư, nếu không có giọng nói khàn khàn với mảnh sa che mặt thì Tổng Thiên Hành không thể hoài nghi được.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Đáng tiếc là lúc ấy Tổng Thiên Hành ta không hành động dứt khoát, cuối cùng đành chậm một bước để hấn đắc thủ rồi tẩu thoát.

Vân Trung Phụng chau mày trầm tư nói:

-Người đó có thể là ai được?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

-Người này đối với mọi sắp xếp trong bảo cùng với thói quen của tứ tiểu thư rõ như lòng bàn tay, lại cũng là người đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên, tứ tiểu thư thử nghĩ xem, ai là người có khả năng nhất?

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Làm sao Tổng tiên sinh dám đoán định người này đã từng đến mật thất của Thính Đào Hiên?

Tổng Thiên Hành nói:

-Nếu người đó chưa từng đến mật thất này, đồng thời không biết rõ địa hình địa vật ở đây thì làm sao tránh được tai mắt của những người canh gác xung quanh đây mà ra vào tự do như vậy, lại còn chọn một con đường mà Ngân y vệ đội chưa từng biết đến để tẩu thoát.

Vân Trung Phụng trầm tư gật đầu, một lát sau mới lí nhí nói:

-Tổng tiên sinh, có một việc.... không biết có nên nói cho Tổng tiên sinh nghe không?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

-Tứ tiểu thư, nếu việc này có ích cho việc truy ra nội gian trong bản bảo thì cho dù có nên nói hay không, ta cũng mong tiểu thư cứ sự thực nói ra.

Vân Trung Phụng đắn đo mãi, cuối cùng hơi đỏ mặt cúi đầu hạ giọng nói:

-Tổng tiên sinh, không phải ta cố làm ra vẻ thần bí, kỳ thực việc này có quan hệ đến danh dự gia phụ, lại nữa người trong cuộc lại là một người không biết võ công, nếu việc này không có liên quan đến vụ án đêm nay, mong Tổng tiên sinh bảo mật giúp.

Song mục Tổng Thiên Hành chợt lóe lên hai luồng dị quang, nghiêm mặt nói:

- Được, ta tuyệt đối bảo mật việc này!

Vân Trung Phụng nói:

-Lúc này, trong khi nói chuyện với nhị tẩu, nhị tẩu có nói từng phát hiện dưới gối tên tặc tử giả mạo nhị ca có một chiếc khăn tay thêu tên Hoa di.

Tổng Thiên Hành rung động buột miệng hỏi:

-Chiếc khăn đó có còn không?

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Lúc ấy nhị tẩu không lấy, bởi vậy bây giờ muốn tìm cũng không được nữa.

Lúc ấy Hồ nhi đã bước vào, hẩn nhìn tứ tiểu thư mỉm cười hành lễ rồi mới quay sang Tổng Thiên Hành hỏi:

- Sư huynh có việc gì dặn dò Hồ nhi?

Tổng Thiên Hành ra hiệu cho Hồ nhi ngồi xuống bên cạnh, sau đó hơi chau mày nói:

- Sư đệ, nguyên định nhờ người cùng tứ tiểu thư hộ tống Hoa phu nhân sang Thính Đào Hiên, bây giờ nhiệm vụ có hơi thay đổi chút ít nhưng phương châm vẫn không thay đổi, người ngồi chờ một lát.

Quay sang Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Tứ tiểu thư, những điều tiểu thư vừa cung cấp có thể nói là một đầu mối quan trọng, nếu tại hạ đoán không lầm thì vị Hoa phu nhân này không những biết võ công, mà còn là một cao thủ ẩn mình kín đáo trong bản bảo.

Vân Trung Phụng nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh hoài nghi người mạo danh ta lúc này là Hoa di?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Rất có khả năng....

Vân Trung Phụng thở dài nặng nề nói:

- Nếu không may điều suy đoán của Tống tiên sinh là sự thật thì tình hình thật đáng sợ.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm, sắc mặt đầy vẻ cương quyết nói:

- Tứ tiểu thư, sốt ruột không bằng nhanh tay, xin tiểu thư cùng Hồ nhi đến chỗ Hoa phu nhân một chuyến, xin truyền đạt ý của tại hạ nói trong khi bảo chủ tin tức chưa rõ, trước mắt bảo vàng thau lẫn lộn, đề phòng bất trắc mời Hoa phu nhân tạm thời dời đến Thính Đào Hiên để tiện việc bảo vệ.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Nếu người không đồng ý thì sao?

Tống Thiên Hành đáp:

- Nếu Hoa phu nhân nhất quyết không chịu dời đi thì điều tiên đoán của ta mười phần đúng hết tám chín. Lúc ấy tứ tiểu thư có thể nói với người đề phòng vạn nhất đành phải cắt người canh phòng nghiêm ngặt ngoài xá thất mà thôi.

Vân Trung Phụng cau mày nói:

- Tống tiên sinh, nếu quả đúng như lời tiên sinh tiên đoán thì e rằng bà ta cũng không đồng ý việc tăng cường giới bị quanh khu xá thất.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Trừ phi bà ta tiếp nhận lời thỉnh cầu dời đến ở trong Thính Đào Hiên, bằng không với sự thông minh của bà ta quyết không thể cự tuyệt hảo ý của ta như vậy.

Vân Trung Phụng nhíu mày nói:

- Việc này thật khiến người khó hiểu, thông thường nếu quả thật bà ta là người của địch tiềm phục trong bảo thì việc cự tuyệt dời đến ở trong Thính Đào Hiên là để tiện bề hoạt động, nhưng nếu tiếp nhận việc tăng cường giới bị thì bà ta muốn hoạt động cũng không dễ dàng, như vậy làm sao chấp nhận được?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư thử nghĩ xem, nếu bà ta biết người khác đã nghi ngờ hành tung của bà ta, đương nhiên phải âm thầm phái người theo dõi, thì việc phái người tăng cường giới bị không phải tốt hơn cho hành động mờ ám của bà ta sao?

Vân Trung Phụng tỉnh ngộ nói:

- Không sai! Xem ra ta thật ngu muội!

Tống Thiên Hành nói:

- Kỳ thực không phải tứ tiểu thư ngu muội, chẳng qua không chịu suy

nghĩ sâu hơn một chút mà thôi.... Được rồi, hai vị có thể đi rồi.
Vân Trung Phụng đứng dậy nhưng nấn ná mãi chưa chịu đi, một lát sau mới nói:

- Tổng tiên sinh, tôi có một việc không biết có nên hỏi hay không?

Tổng Thiên Hành nhanh nhẩu đáp:

- Tứ tiểu thư cứ hỏi, Tổng Thiên Hành biết tất nói, nói phải thật.

- Thật sao?

- Thật!

Vân Trung Phụng chậm rãi hỏi:

- Về hành tung của gia phụ, có thật là Tổng tiên sinh không biết?

Tổng Thiên Hành thật không ngờ nàng lại hỏi một câu như vậy bất giác ngẩn người ra, đành mỉm cười chữa thẹn:

- Về vấn đề này....

Vân Trung Phụng đã nghiêm nghị ngắt lời:

- Không tiện nói hay không biết?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Về vấn đề này chỉ có thể trả lời tứ tiểu thư thế này, trong một thời gian ngắn nữa sẽ trả lại cho tứ tiểu thư một vị phụ thân nguyên lành mạnh khỏe là được rồi.

Vân Trung Phụng thở dài như cất được gánh nặng, cười thật tươi nói:

- Tuy chưa được “nói phải thật” nhưng Tổng tiên sinh đã chắc chắn như vậy thì ta cũng yên lòng, có điều Tổng tiên sinh nói “trong một thời gian ngắn” không biết có thể cho biết cụ thể hơn?

Giọng Tổng Thiên Hành như đinh đóng cột:

- Mau thì ba ngày, chậm nhất là mười ngày.

Vân Trung Phụng lại nở một nụ cười nhip hờn người:

- Đa tạ Tổng tiên sinh!

Tổng Thiên Hành không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, đáp:

- Đây là trách nhiệm của ta, không dám nhận hai chữ “đa tạ” của tứ tiểu thư, có điều ta có một yêu cầu đối với tứ tiểu thư, trước khi bảo chủ về đến bảo xin tứ tiểu thư đừng thố lộ cho bất kỳ một ai.

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Được! Tiểu muội nhớ rồi!

Có lẽ nhất thời lỡ lời nên thốt ra hai tiếng “tiểu muội”, khi lời đã thốt ra rồi bất giác hai má chợt ửng hồng, quay sang Hồ nhi nói lí nhí:

- Tiểu đệ, chúng ta đi!

Vừa nói vừa quay người đi như chạy ra cửa, Hồ nhi cũng vội vàng nổi gót bước theo.

Trong một thoáng Tổng Thiên Hành như mất hồn, nhưng chàng vội

trần tĩnh thật nhanh, làm như không nhận thấy sự thay đổi trong cách xưng hô của này, chàng nói:

- Chuyến này xin tứ tiểu thư cứ tùy cơ hành động, ta sẽ phái người âm thầm trợ lực.

Vân Trung Phụng không đáp, chỉ “ừ” nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi cùng Hồ nhi vội vàng bước đi.

Tổng Thiên Hành thở dài như vừa đánh mất vật gì, quay người biến mất vào một cửa khác cạnh mặt thất.

Ước chừng công phu ăn hết bữa cơm, Vân Trung Phụng cùng Hồ nhi trở về phục mệnh, khác xa với dự liệu của Tổng Thiên Hành, vị Hoa phu nhân này không chút do dự đã chấp nhận lời yêu cầu của Tổng Thiên Hành, lập tức dọn đến Thính Đào Hiên, đã vậy còn kiên quyết đòi ở chung phòng với Vân Trung Phụng.

Tổng Thiên Hành trầm ngâm nói:

- Lúc tứ tiểu thư đến đó có phải Hoa phu nhân đang ngủ không?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải, lúc người tiếp ta hãy còn mặc đồ ngủ.

Tổng Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương nói:

- Tứ tiểu thư có phát hiện thấy điều gì khả nghi không?

Vân Trung Phụng hơi trầm ngâm:

- Tổng tiên sinh, thật đáng hổ thẹn, thật tình ta không phát hiện ra điều gì khả nghi hết.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đây không phải là lỗi ở tứ tiểu thư, mà là tại hạ đã đánh giá đối phương quá thấp, bởi vậy người đáng hổ thẹn là tại hạ, tứ tiểu thư hà tất phải để tâm.

Ánh mắt Vân Trung Phụng tình tứ thăm thẳm nhìn Tổng Thiên Hành, nhưng chàng đã nghiêm nghị nói:

- Tứ tiểu thư, nếu không phải phán đoán của ta có điều sơ sót thì vị Hoa phu nhân này quả là một nhân vật đáng sợ.

Vân Trung Phụng bất giác lạnh mình, hỏi gấp:

- Như vậy ta có cần cự tuyệt không ở chung phòng với bà ta?

Tổng Thiên Hành bật cười nói:

- Tứ tiểu thư cứ tạm thời mà nhận lời, trong Thính Đào Hiên đêm nay coi như ta đã bị lừa một vỏ khá đau, nhưng nhất định không có cơ hội thứ hai cho chúng đâu. Hơn nữa cũng chỉ mặt thất đêm nay mà thôi, ngày mai ta nhất định tìm cách phái tứ tiểu thư đi khỏi đây, được chưa?

Vân Trung Phụng cau mày:

- Phái đi khỏi đây? Mà phái đi đâu mới được chứ?

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu, ngày mai rồi bàn tiếp, đêm đã khuya rồi Tổng Thiên Hành đành phải hạ lệnh tiễn khách.

Vân tứ tiểu thư cáo từ lui ra, Tổng Thiên Hành lập tức cho người sửa chữa mật thất, còn chàng một mình đi về phía mật thất chỗ tam công tử ngụ tạm đến hơn một thời thần chàng mới trở về nghỉ ngơi.

Giờ thìn ngày hôm sau.

Chưởng quỹ Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ phái chuyên sai mang đến một bức mật thư, sau khi Tổng Thiên Hành xem xong, hơi trầm ngâm một lát liền cho mời Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng đến mật thất họp kín, sau đó mới nhìn Vân Trung Hạc hỏi:

- Thương thế của tam công tử có phải hoàn toàn bình phục?

Vân Trung Hạc hơi nghiêng mình nói:

- Đa tạ Tổng tiên sinh có lòng quan tâm, tiểu đệ đã hoàn toàn bình phục, thậm chí cảm thấy tinh lực có phần sung mãn hơn trước.

Tổng Thiên Hành quay sang Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, hôm qua ta nói định phái tiểu thư ra ngoài, không ngờ nay lại có cơ hội rất tốt.

Vân Trung Phụng không giấu được vẻ vui mừng hỏi:

- Tổng tiên sinh định phái ta đi Kim Lăng?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

- Bao giờ khởi hành?

- Hoàng hôn hôm nay.

- Một mình ta đi?

- đương nhiên phải có thêm người nữa, mọi việc ta sẽ an bài cho tứ tiểu thư.

Lúc ấy Cần nhi đứng bên ngoài bấm báo:

- Sư thúc, Lễ Tân Đường Đản đường chủ có việc gấp cầu kiến.

Tổng Thiên Hành lớn tiếng đáp vọng ra:

- Cho mời vào!

Cửa mật thất mở ra, Lễ Tân Đường đường chủ Đản Khôn chậm rãi bước vào, nhìn ba người hành lễ nói:

- Báo cáo tổng quản, Lưỡng Giang Tổng đốc phủ có quý khách cầu kiến bảo chủ.

Tổng Thiên Hành ra hiệu cho Đản Khôn ngồi xuống, rồi hỏi:

- Khách thân phận thế nào?

Đản Khôn nói:

- Dẫn đầu là Đốc phủ tổng văn án Tây Môn Kiệt....

Tổng Thiên Hành nhướng mày ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt? Có phải là tên Tây Môn Kiệt xưng hùng xưng bá ở vùng Vân Nam và Quý Châu không?

Đàn Khôn nghiêng người nói:

- Chính hần!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đại tặc tung hoành trên sông nước giờ bỗng dưng biến thành tổng văn án của đốc phủ, đây quả thật là chuyện hiếm thấy!

Vân Trung Hạc tiếp lời:

- Người này công lực siêu phàm, hiện xưng vô địch một dãy suốt hai tỉnh Vân- Quý, Tổng tiên sinh chớ khá xem thường.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử nhắc nhở, tiểu đệ không đánh giá thấp hần đâu.

Hơi dừng lời một chút, quay sang Đàn Khôn nói:

- Ngoài ra còn có ai nữa?

Đàn Khôn nói:

- Còn thêm bốn tên tùy tùng, trên danh nghĩa là thị vệ của đốc phủ, nhưng xem dáng bên ngoài đáng mặt là nhất lưu cao thủ.

Tổng Thiên Hành gật đầu, nhìn sâu vào mắt Đàn Khôn nói:

- Đàn huynh trả lời hần thế nào?

Đàn Khôn nghiêng người đáp:

- Thuộc hạ trả lời bảo chủ có việc đi ra ngoài chưa về, mọi việc trong bảo đều do tổng quản chủ trì.

- Thế là hần đòi gặp bản tọa?

- Phải.

Tổng Thiên Hành trầm tư một lúc rồi nói:

- Được! Đàn huynh trở về mời khách vào “Tứ Hải Đường”, bản tọa sẽ tới ngay.

Tứ Hải Đường là nơi tiếp khách quý của Kim Thang Bảo, với thân phận là tổng văn án của đốc phủ, tiếp đón Tây Môn Kiệt dùng lễ như vậy là xứng đáng.

Đàn Khôn lãnh mệnh cáo từ lui ra, Tổng Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc nói:

- Huynh đệ hành động như vậy tam công tử thấy có điều chi quá đáng không?

Vân Trung Hạc hơi cau đôi mày rậm, mắt lóe dị quang mỉm cười nói:

- Đối phó với loại thấy lợi híp mắt đương nhiên phải sắp xếp đặc biệt, đặc biệt trong tình cảnh như hiện tại, quyết không thể để chúng xem thường Kim Thang Bảo chúng ta, bởi vậy cách sắp xếp của Tổng tiên sinh tiểu đệ thấy hợp lý vô ngần.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử tán đồng, một lát nữa còn phải phiền tam công tử cùng tử tiểu thư đến Tứ Hải Đường tiếp khách.

Vân Trung Hạc cũng cười nói:

- Tổng tiên sinh khách khí quá, đây vốn là việc của hàn môn, tiểu đệ cùng tứ muội lẽ đương nhiên phải dự phần....

Tứ Hải Đường hầu như đóng cửa im ỉm quanh năm giờ mới thấy mở cửa đón khách.

Đây là một tòa kiến trúc xây dựng theo lối cung điện, diện tích tuy không rộng lắm nhưng bên ngoài tráng lệ thâm nghiêm, bên trong kèo cột đều chạm trổ điêu khắc tinh vi, cả ván lót sàn cũng bóng nhoáng nhìn thấy mặt người, có thể nói hào hoa bậc nhất trong thiên hạ.

Lúc này bên bậc thềm chín bậc trước cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán mang đao rõ rữ đứng thành hai hàng, người nào người nấy oai phong凛凛, sát khí đằng đằng.

Bên trong đại sảnh hai bên cửa tám tên thanh y kiếm thủ trang nghiêm đứng hầu.

Chính giữa đại sảnh bài hai chiếc bàn tròn gỗ tử đàn, bên mỗi chiếc bàn để một chiếc ghế da hổ, và bốn chiếc cắm đôn. Trên bàn trái khăn trắng như tuyết, trong bình trà và đĩa bạc sáng loáng là trà thơm và trái cây nghịch mùa tươi tắn.

Bên mỗi chiếc bàn có bốn tên lục y tỳ nữ đứng hầu.

Trong miệng lư hương bằng đồng đúc hình long phụng đang nhả ra một làn khói xanh nhàn nhạt, mùi trầm hương nhẹ nhàng man mác khắc đập sảnh, không khí tuy có hơi trầm mặc nhưng trang nghiêm vô cùng.

Một lúc sau, Lễ tân đường đường chủ Đàn Khôn sánh vai cùng một lão nhân áo xám thông dong bước vào, theo sau là bốn người trung niên thanh y pháp phới.

Lão nhân áo xám tuổi quá ngũ tuần, thân hình cao lớn nhưng gầy như que củi, đỉnh đầu trọc lóc đen sạm, gò má nhô cao, song mục sâu hoắm, mũi ửng khoằm khoằm, trong con mắt duy nhất phát xạ âm quang, chỉ nhìn dáng mạo bên ngoài cũng biết người này cơ trí thâm trầm lại không phải là kẻ dễ gần.

Thấy lão sánh vai Đàn Khôn vừa thông thả bước đi vừa cười cười nói nói, rõ ràng là tên độc nhãn đại đạo từng ngang dọc khắp một dãy Vân- Quý này xưa, này là tổng văn án của Lưỡng Giang Tổng đốc phủ, Tây Môn Kiệt.

Lúc mấy người đi ngang qua hàng người bên ngoài cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán cùng mười sáu tên thanh y kiếm thủ nhất loạt

hồ lớn một tiếng, đao kiếm tuốt khỏi vỏ, hành cử đao đại lễ long trọng vô cùng.

Thoắt cái tiếng hô chấn động đến mái nhà, đao kiếm sáng lóa rợp trời, thanh thế này thật khiến mấy người nhát gan sợ đến vỡ mật.

Nhưng Tây Môn Kiệt không hổ là kẻ từng ra vào chốn nha môn, thấy cảnh này chỉ hơi mỉm cười, ngạo nghễ cất bước tiến vào.

Vào đến đại sảnh, Đàn Khôn lập tức mời bọn Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế khách, đương nhiên Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế da hổ, bốn tên tùy tùng của lão chỉ còn cách ngồi vào cầm đôn phía sau.

Sau khi thị nữ dâng trà, Tây Môn Kiệt quét con mắt độc nhất khắp đại sảnh như cười mà không cười, nói:

- Đàn huynh, khách sảnh này của Lễ Tân Đường trong quý bảo bày trí còn hoa lệ hơn cả Hoa sảnh của Tổng đốc phủ đệ!

Đàn Khôn mỉm cười nói:

- Tây Môn huynh quá khen, khách sảnh của giang hồ thảo dân làm sao dám sánh với hoa sảnh của chốn quan nha.

Tây Môn Kiệt cất giọng âm âm nói:

- Đàn huynh đừng quên rằng nếu luận về quyền thế, Lương Giang Tổng đốc phủ quản lý hai tỉnh Giang Tây và Triết Giang, so với Kim Thang Bảo lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh, nhỏ hơn nhiều.

Đàn Khôn hơn biến sắc mặt nói:

- Tây Môn tiên sinh, với thân phận và địa vị của tôn giá hiện thời, nói chuyện nên cân nhắc phân lượng, không nên để tại hạ thấy khó xử.

Tây Môn Kiệt cười ha hả nói:

- Tiểu đệ thất ngôn, tiểu đệ thất ngôn, xin Đàn huynh nguyên lượng!

Đàn Khôn thần sắc hơi bình thường lại, cười gượng nói:

- Lúc nãy tại hạ đã có nói, khách sảnh của tề bảo đã hai năm nay đây là lần đầu tiên mở cửa tiếp khách, đủ thấy sự kính trọng của tề thượng đối với Tây Môn tiên sinh.

Tây Môn Kiệt mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt được quý bảo ưu đãi như vậy thật vạn hạnh, chớ chúp nửa trước mặt quý thượng tại hạ sẽ tỏ lòng tri ân.

Đàn Khôn tiếp lời:

- "Bày tỏ lòng tri ân" thì không cần thiết, chỉ mong tôn giá nói chuyện nên giữ phân lượng là đủ rồi, bởi vì tề thượng không phải là người dễ nói chuyện như tại hạ đâu.

Vị Đàn hương chủ này quả không làm mất bản sắc của người võ lâm, dù chức phận chỉ là "lễ tân", nhưng lời nói bộc trực thẳng thắn không hàm hồ ý tứ như ngôn từ xã giao thường thấy.

Tây Môn Kiệt dù mặt dày đến đâu cũng không nhịn được, lúc ấy sắc

mặt hần hơi biến, nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng hô uy nghiêm liên tiếp nhau:

- Tổng tiên sinh giá lâm....

- Tổng tiên sinh giá lâm....

Tây Môn Kiệt cổ nuốt lửa giận, cất giọng cười âm lạnh nói:

- Uy thế ngất trời, Đàn huynh, Tổng đốc đại nhân của ta tiếp khách cũng chưa có được uy thế như vậy.

Đàn Khôn tựa như không thèm để ý tới lời nói kháy của đối phương, làm mặt tỉnh cười nhạt nói:

- Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, như lúc này Tây Môn tiên sinh đã nói, Kim Thang Bảo là Bắc đầu của võ lâm đồng đạo Nam thất tỉnh, nếu không có lễ tiết long trọng và giới luật thâm nghiêm thì trở thành quân ô hợp sao!

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười:

- Cao luận của Đàn huynh thật khiến Tây Môn Kiệt bội phục....

Chưa nói dứt lời, lại một lần đao kiếm tuốt khỏi vỏ, lại tiếng hô dậy trời, Tổng Thiên Hành thanh y phát phơ từ sau bình phong mỉm cười thông thả bước ra. Tiếp theo sau là tam công tử Vân Trung Hạc, lưng hùm vai gấu, uy thế khiếp người và tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, một trang tuyệt thế dung nhan, tư thái như tiên nga.

Trong một thoáng, đại sảnh im lặng nhưng tờ, ngoài tiếng giầy của Tổng Thiên Hành với huynh muội Vân thị ra, cơ hồ không có tiếng động gì khác, cả hơi thở cũng có thể nghe được.

Lễ Tân Đường đường chủ đã cung kính xuôi tay cúi đầu đứng trước bàn, toàn thân hần tựa như một bức tượng gỗ.

Trước tình cảnh này cho dù Tây Môn Kiệt có cà khía đến đâu cũng không dám mạo phạm đành phải đứng dậy, đương nhiên bốn tên tùy tùng cũng phải cung kính đứng dậy, có điều trên gương mặt của năm người bọn họ không đều nở một nụ cười thẹn thùng.

Đến khi Tổng Thiên Hành đến trước ghế chỗ dành cho chủ tọa, và Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng chia ra đứng hai bên, Lễ Tân Đường đường chủ Đàn Khôn mới tiến lên một chút giới thiệu song phương với nhau, song phương nói mấy lời khách sáo rồi phân chủ khách ngồi xuống.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt thấp thoáng tinh quang nhìn Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tổng đại hiệp, người trong võ lâm giải quyết sự việc đều nhanh chóng gọn gàng, chúng ta cũng là một phần tử trong võ lâm, theo thiện ý của lão khiêu thì xin tạm thời gác lại các thủ tục ngoại giao rườm rà và đi thẳng vào vấn đề cho mau chóng.

Câu mở đầu đã hơi khó nghe, tay này nếu không phải bị lời nói của Đàn Khôn lúc nãy làm cho tức khí, giờ muốn mượn có phát tiết thì mục đích chuyến đi này của lão không phải đơn giản.

Tổng Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Tây Môn lão nhân gia quả là người mau mắn, tiểu nhân cũng đồng ý như vậy.

Hơi dừng lời một chút, sắc mặt chàng bỗng nghiêm lại:

- Như vậy xin thứ cho tiểu nhân cả gan hỏi một câu là chuyến đi này của Tây Môn lão nhân gia là lấy thân phận người giang hồ hay thân phận tổng văn án của Lương Giang Tổng đốc phủ?

Tây Môn Kiệt hơi ngần người đáp lại:

- Chuyến đi này đương nhiên lão khiêu lấy thân phận làm đặc sứ của Lương Giang Tổng đốc phủ mà đến, dám hỏi Tổng đại hiệp hỏi như vậy là có dụng ý gì?

Tổng Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Về việc này có liên quan đến lễ đón tiếp Tây Môn lão nhân gia.

Hơi dừng lại một lát, quay nhìn sang Đàn Khôn trầm giọng hỏi:

- Đàn đường chủ, điều kiện để bản bảo mở cửa Lễ Tân Đường đã đề cập qua với Tây Môn đặc sứ chưa?

Đàn Khôn nghiêng mình nói:

- Báo cáo Tổng tổng quản, đã có nói qua với Tây Môn đặc sứ rồi!

Tổng Thiên Hành gạt đầu:

- Có nói thì được rồi, may mà Tây Môn lão nhân gia có nói trước là lấy thân phận đặc sứ của Tổng đốc phủ, nếu không trước mặt bảo chủ cả người và ta thật khó mở miệng mà giải thích.

Ý chàng muốn nói là bằng vào thân phận giang hồ của Tây Môn Kiệt người thì chưa đáng được tiếp đãi ở Lễ Tân Đường.

Tây Môn Kiệt là hạng người nào, lễ nào hấn lại không hiểu được ý tứ thâm sâu của đối phương, nhưng lão dù sao cũng là kẻ lão luyện giang hồ, tâm cơ sâu sắc, nên giả như không hiểu chỉ cười nhạt nói:

- Có điều cũng nên nói để Tổng đại hiệp biết, lão khiêu đồng thời cũng mang thân phận người giang hồ.

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm, Lễ Tân Đường tiếp đón một quý khách mang hai tầng thân phận, đây quả là lần đầu tiên nghe thấy, không những làm cho bản bảo tăng thêm danh dự mà tiểu nhân cũng cảm thấy hãnh diện vô cùng.

Thu nét cười lại, chàng nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân có lời cáo lỗi, về việc Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp mất trọng tiêu do đốc phủ ký thác cho đến

nay vẫn chưa điều tra ra một manh mối nào.

Tây Môn Kiệt trầm sắc mặt nói:

- Tổng đại hiệp, không phải lão khiêu hiệp người, kỳ thực việc này là do lỗi của quý bảo.

Tổng Thiên Hành bình tĩnh:

- Tây Môn lão nhân gia quở trách rất đúng, nhưng việc trong giang hồ, ân oán triền miên, họa phúc khó lường không ai dám chắc chắn là suốt đời không có điều sơ thất, Tây Môn lão nhân gia cũng đã từng là người trong giang hồ, chắc cũng biết rõ việc này, bởi vậy tiểu nhân mong Tây Môn lão nhân gia đặc biệt gia ân chờ thêm chút thời gian nữa.

Tây Môn Kiệt lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu nói về tình cảm riêng tư giữa lão khiêu và Tổng đại hiệp, hai ta đều là người trong giang hồ, lão khiêu có thể chấp nhận được, nhưng món hàng này là do Tổng đốc đại nhân tiến cống làm lễ thọ cho Hoàng thái hậu, nếu không thể tìm lại được không những lão khiêu vô phương nói đỡ mà đến cả Tổng đốc đại nhân cũng khó lòng chu toàn.

Tổng Thiên Hành nói:

- Những điều Tây Môn lão nhân gia nói tuy là sự thật, nhưng bất luận là quan gia hay hoàng gia đều phải đối xử hợp lý hợp tình, hàng đã mất rồi không thể trong năm mươi ngày mà có thể lập tức tìm về được....

Tây Môn Kiệt ngắt lời:

- Tổng đại hiệp thấy cần phải bao lâu mới có thể tìm lại được?

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Nhanh thì ba tháng, chậm phải nửa năm.

Tây Môn Kiệt lắc đầu:

- Không được, Tổng đại hiệp, lễ thọ của hoàng thái hậu còn không đầy hai tháng nữa, bởi vậy lão khiêu hạn định trễ nhất là một tháng phải tìm lại cho kỳ được, nếu không lão khiêu xin nói trước chừng đó đừng nói sao lão khiêu làm khó dễ.

Vân Trung Hạc ngồi bên cạnh mắt như tóe lửa, cất giọng oang oang hỏi:

- Tôn giá làm khó dễ thì thế nào?

Tây Môn Kiệt cất giọng cười âm lạnh:

- Thế nào à, tam công tử, đây là việc của quan gia chúng ta ai ai cũng đều biết rằng mỗi sự việc, lớn thì tru di tam tộc, còn nhỏ thì không có việc gì xảy ra cả. (?) Vân Trung Hạc ừ lạnh một tiếng:

- Tôn giá đừng lấy thế lực quan nha bức hiếp người, quốc có quốc

pháp, ngành nghề cũng có quy củ, tiêu cực thất tiêu cùng lắm bồi thường mà thôi.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Món hàng này sợ lấy hết tài sản sở hữu của quý bảo cũng không đủ bồi thường.

Vân Trung Hạc nổi nóng thật sự:

- Hàng từ trong tay ta mà mất đi, cùng lắm thì lấy đầu ta thay vậy.

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười nói:

- Một chiếc đầu người thì đáng giá mấy xu?

Vân Trung Hạc mặt đỏ phừng phừng, đập bàn quát:

- Vậy ngươi định thế nào?

Tây Môn Kiệt cực kỳ trầm tĩnh, hơi nhếch mép cười nói:

- Người ta nói cường khách cũng không lấn chủ, Tây Môn Kiệt ta nào dám làm gì tam công tử.

- Không cần phí lời nữa, ngươi nói đi!

- Tam công tử, ở đây ngươi có thể tác chủ sao?

Vân Trung Hạc hơi sửng lại nói:

- Đương nhiên là do Tống tiên sinh tác chủ, nhưng.... gia phụ đi ra ngoài chưa về, gia huynh sinh tử bất minh, ngay lúc này cũng có thể nói là ta tác chủ một nửa.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt chớp chớp quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống đại hiệp, lời nói của tam công tử có thể coi là có giá trị không?

Vân Trung Hạc hùng hổ đứng dậy, Tống Thiên Hành đã vẫy tay, nói:

- Tam công tử, xin hãy bình tĩnh lại, việc lớn tày trời cũng không ra ngoài chữ “lý”, xin tam công tử ngồi xuống từ từ bàn luận.

Vân Trung Hạc miễn cưỡng ngồi xuống. Tống Thiên Hành quay sang Tây Môn Kiệt khiêm nhường nói:

- Tam công tử trẻ người máu nóng, lại thêm hơn nửa tháng nay việc không may xảy ra liên miên, tâm tính hơi nóng nảy, có điều chi thất lễ xin Tây Môn lão nhân gia lượng thứ cho.

Tây Môn Kiệt cười âm lạnh nói:

- Tống đại hiệp nặng lời rồi, lão khiêu trước đây cũng là một nhân vật giang hồ trong Nam thất tỉnh, dù gan lớn bằng trời cũng không dám gây khó dễ với lãnh tụ võ lâm Nam thất tỉnh, có điều lão khiêu vẫn chờ Tống đại hiệp trả lời câu hỏi của lão khiêu.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Lời nói của tam công tử đương nhiên là đáng giá rồi....

Tây Môn Kiệt nóng nảy ngắt lời:

- Vậy lão khiêu phải đàm phán với ai đây?

Tổng Thiên Hành nói:

- Tam công tử chỉ nói có thể tác chủ một nửa, người có thể hoàn toàn tác chủ là tiểu nhân, Tây Môn lão nhân gia cứ việc nhắm vào tiểu nhân là được rồi.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt lóe tinh quang:

- Được, như vậy lão khiêu nói món hàng của Tổng đốc phủ ký thác trong vòng một tháng phải tìm lại cho kỳ được.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Được!

Tây Môn Kiệt nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu đến hạn kỳ mà không tìm lại được thì sao?

Tổng Thiên Hành nhướng mày nói:

- Cứ đặt điều kiện đi, nếu có thể chấp nhận được thì Tổng Thiên Hành ta lập tức đáp lời.

Tây Môn Kiệt giơ ngón tay cái lên cười ha hả nói:

- Khá lắm! Khí khái! Khí khái! Bốn chữ “Hảo Hảo tiên sinh” trong vòng nửa tháng nay vang dội khắp giang hồ quả là xứng đáng!

Hơi dừng lại, sắc mặt hần bỗng trầm xuống:

- Món hàng này mong Tổng đại hiệp có thể tìm lại đúng hạn kỳ, bằng không việc bồi thường chỉ sợ....

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tiểu nhân đang nóng lòng muốn biết điều kiện đây?

Tây Môn Kiệt cười khan nói:

- Tổng đại hiệp chớ nóng lòng, lão khiêu sắp nói đến điều kiện đây, có hai phương sách.

Thứ nhất là giao Kim Thang Bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh....

Tổng Thiên Hành mặt lạnh tanh không biểu lộ chút cảm xúc nào, chậm rãi nói:

- Chủ ý tuyệt vời, sau khi giao Kim Thang Bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh thì quan gia và hoàng gia sẽ không truy cứu món bảo vật vô giá ấy nữa?

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai!

Tổng Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Không biết Lưỡng Giang tổng đốc Mã đại nhân cần tiếp quản một tổ chức giang hồ như vậy để làm gì?

Tây Môn Kiệt nói:

- Mã đại nhân đương nhiên không cần đến tổ chức giang hồ này, thực tế thì người có trách nhiệm tiếp quản là lão khiêu.

Tổng Thiên Hành mắng thắm:

- “Lão tặc, cuối cùng thì ngươi cũng chịu lòi đuôi hồ ly ra!” Nhưng ngoài mặt chàng vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tây Môn lão nhân gia là người tin cẩn bậc nhất của Mã đại nhân, có thể nói công thành danh toại, quang tổ vinh tông, thì còn cần đến tổ chức giang hồ này làm chi?

Tây Môn Kiệt đắc ý cười nói:

- Không giấu gì Tổng đại hiệp, lão khiêu là người trong giang hồ, không quen bị câu thúc trong lễ tiết quan gia, lá rụng về cội, nghĩ cho cùng trở về giang hồ thì hợp với lão khiêu hơn.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Quan đạo bằng phẳng không chịu đi, lại bon chen vào chốn khắp khênh mịt mù, tiểu nhân thật lấy làm tiếc cho Tây Môn lão nhân gia.

Ánh mắt Tây Môn Kiệt chớp chớp, sắc diện mừng rỡ nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như Tổng đại hiệp tiếp nhận điều kiện thứ nhất của lão phu?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu nhân muốn nghe thêm điều kiện thứ hai của Tây Môn lão nhân gia rồi mới quyết định.

Tây Môn Kiệt có vẻ hơi thất vọng nói:

- Điều kiện thứ hai mới nghe qua có vẻ dễ dãi hơn điều kiện thứ nhất, nhưng kỳ thực không dễ thực hiện.

- Tây Môn lão nhân gia cứ thử nói ra xem. Lập trường của mỗi người không giống nhau, có thể Tây Môn lão nhân gia thấy không dễ thực hiện, nhưng với tiểu nhân thì ngược lại sao?

- Nói ra thật đơn giản, giao cho quan nha tùy nghi xử trí.

Tổng Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Được, tiểu nhân xin chấp nhận điều kiện thứ hai.

Tây Môn Kiệt cảm thấy thật bất ngờ, nói:

- Tổng đại hiệp, quan nha xử lý quyết không phải chuyện chơi mong Tổng đại hiệp suy nghĩ kỹ lại.

Tổng Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Đa tạ Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hơi dừng lại, chàng bỗng lớn tiếng kêu:

- Người đâu, dâng lên văn phòng tứ bảo!

Bốn tên tỳ nữ lập tức có một tên bước ra dâng lên văn phòng tứ bảo.

Tổng Thiên Hành không thèm để ý đến ánh mắt ra chiều kinh dị của Tây Môn Kiệt, phóng bút như rồng bay phụng múa viết thẳng một hồi, mang hai điều kiện mà Tây Môn Kiệt đặc ra lúc nãy viết thành hai bản, sau khi ký tên vào trước rồi giao cho nữ tỳ đưa sang bàn khách,

nhìn Tây Môn Kiệt cười nhẹ nói:

- Khẩu thiết vô bằng, viết ra làm chứng, lần này thì Tây Môn lão nhân gia yên tâm được rồi.

Lão hồ ly tinh Tây Môn Kiệt quả thật không ngờ đối phương chấp nhận điều kiện dễ dàng mau chóng như vậy, lại càng không ngờ Tống Thiên Hành vẽ rắn thêm chân, xuất thêm một chiêu này nữa, cho dù trong lòng không muốn chút nào nhưng điều kiện do chính mình đặt ra người ta đã chấp nhận thì còn gì để nói nữa.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ nhanh như điện, hừ lạnh trong lòng ký tên xong trả lại một bản cho Tống Thiên Hành nói:

- Tống đại hiệp, lão khiêu nhắc lại một lần nữa là điều kiện này không phải dễ thực hiện, nếu muốn đổi ý ngay bây giờ hãy còn kịp.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Giao cho quan nha xử lý thì hợp lý nhất rồi, tiểu nhân ý đã quyết không còn gì phải thay đổi nữa.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Lời thật mất lòng, Tống đại hiệp rồi sẽ hối hận không kịp cho mà coi!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, Tống Thiên Hành tự tin trong vòng một tháng nhất định sẽ tìm được vật trở về....

Tây Môn Kiệt hơi giật mình hỏi:

- Tống đại hiệp chắc chắn như vậy sao?

Tống Thiên Hành từ tốn đáp:

- Tiểu nhân có chắc chắn hay không tạm thời xin được miễn bàn, thời gian chỉ có một tháng, Tây Môn lão nhân gia cứ chờ xem khắc biết.

Tây Môn Kiệt hơi ngẩn người, thì Tống Thiên Hành đã cười nhạt nói:

- Nói đi rồi còn nói lại, đến chừng ấy tìm không được hàng, tiểu nhân không tin quan nha có thể ăn thịt người.

Tây Môn Kiệt mắt lóe hàn quang nói:

- Quan nha có nhiên không thể ăn thịt người, nhưng Tống đại hiệp chắc cũng có nghe qua chuyện “Diệt Môn Lệnh Doãn”?

- Có nghe!

- Một lệnh loăng nhơ nhỏ cũng đủ quyền uy diệt môn, huống chi là Tổng đốc Lương Giang đầy quyền quy.

- Tống đốc cũng phải biết giữ lễ phải.

- Ha ha! Giữ lễ phải, tự cổ chí kim quan nha dùng đến ba chữ “Mạc tu hữu” (không là có (?)) mà thăm sát không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, Tống đại hiệp chắc không đến nỗi không biết?

Tổng Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ:

- Tổng Thiên Hành là kẻ vũ phu lỗ mãng, không được như Tây Môn tổng văn án, bác lực đa tài, thập cổ thuộc kim, có điều Tổng Thiên Hành dám nói khoác một câu là chỉ cần Tổng Thiên Hành còn một chút hơi thở thì cho dù đương kim Hoàng thượng cũng không dám làm gì Kim Thang Bảo đừng nói chi đến một tổng đốc con con!

Tây Môn Kiệt biến sắc mặt:

- Tổng Thiên Hành! Đây là người tự miệng nói ra!

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Không sai! Lời là do ta nói, ta cũng biết rõ hậu quả khi nói những lời như vậy, nhưng Tổng Thiên Hành này dám làm dám chịu, không cần tôn giá phải nhọc lòng lo!

Dừng lời một chút rồi chàng trầm giọng tiếp:

- Còn tôn giá, thân làm tổng văn án Đốc phủ, chức ngang Tam phẩm, nhưng thân ở quan gia mà tâm thì tại giang hồ, nhất tâm mưu đoạt cơ nghiệp Kim Thang Bảo, thử hỏi đã tâm thế nào?

Tây Môn Kiệt ngẩng mặt lên cười cuồng ngạo nói:

- Hảo ý của lão phu được đổi lại một tội danh mưu là đoạt cơ nghiệp của người, xem ra ở đây không thể làm người tốt được!

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hảo ý? Dụng kế mưu cướp đoạt cơ nghiệp của người, ẩn thân chốn quan nha lại ôm ấp dã tâm, hảo ý này thì ai dám nhận lãnh?

Tây Môn Kiệt ánh mắt lộ hung quang, trầm giọng nói:

- Nếu đúng như lời người nói thì người làm gì được lão phu?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tổng Thiên Hành này không phải không làm gì được người, mà là không thèm làm gì người. Có điều chờ khi ta đến Kim Lăng, lúc ấy ta sẽ hỏi Mã Như Long, hẳn trọng dụng thứ thuộc hạ Ôm ấp dã tâm như người là có dụng ý gì?

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Mã đại nhân vị tất đã chịu nghe lời nói vô bằng của một tên thảo dân giang hồ như người.

Tổng Thiên Hành vẩy vẩy tờ giấy trong tay nói:

- Tôn giá chắc cũng còn nhớ trên mảnh giấy này đã viết những gì chứ?

Hơi dừng một lát, bỗng chàng trầm sắc mặt nói:

- Giấy trắng mực đen, lại có chữ ký của tôn giá bên dưới, tôn giá dù muốn chối bỏ cũng chối không được nữa.

Thì ra Tổng Thiên Hành đã đem những trọng điểm của hai điều kiện trên viết hết ra, có điều ghi chú rõ ràng mình tiếp nhận điều kiện thứ

hai.

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không ngờ Tống Thiên Hành làm như vậy là có dụng ý riêng, bây giờ cán kiếm đã về tay người, cho dù chưa chắc chắn đã ngán sợ nhưng đây là một việc không được quang minh lắm, bởi vậy trong nhất thời hắn cũng ngần người ra không nói được tiếng nào.

Một lúc sau hắn mới cố vớt vát:

- Hạng như người mà cũng đòi gặp mặt Mã đại nhân?

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tống Thiên Hành muốn làm việc gì thì không có chuyện làm không được, đừng nói một tổng đốc Lương Giang con con dám cự tuyệt không gặp ta, cho dù đương kim hoàng thượng, Tống Thiên Hành muốn gặp cũng phải bước xuống ngai vàng mà cung nghênh nữa là! Mấy lời này quả thật cuồng ngạo, không những Tây Môn Kiệt biến sắc mà cả Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng, Đản Khôn cả ba người nghe nói đều xanh xám mặt mày.

Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, nhìn Tây Môn Kiệt cười nhạt nói:

- Xem ra tôn giá dường như còn chưa tin?

Tây Môn Kiệt nhếch mép lạnh lùng nói:

- Muốn khoát lác cũng phải tùy lúc tùy đối tượng, bốc phét cỡ người không làm người ta cười rớt cả răng sao?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tôn giá coi thử vật này đây!

Hữu thủ vung ra, một đạo bạch quang từ ống tay áo bay ra.

“Sực!” một tiếng, cán của rỏ quạt đàn hương đã cắm phập ngay ngắn trên mặt bàn ở trước mặt Tây Môn Kiệt.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 9

Kim Thang Bảo Thượng Quân Anh Hội

Tuyệt diệu ở chỗ rỏ quạt từ trong ống tay áo Tống Thiên Hành bay ra, vốn xếp lại, mới tạo thành một đạo bạch quang, nhưng lúc này nhìn thấy cánh quạt đã hoàn toàn xòe hết ra, còn cắm ngập xuống mặt bàn hơn tất.

Với khoảng cách giữa song phương hơn trượng, lúc phóng ra không

dụng đến chỉ chưởng, chỉ mượn lực ống tay áo phất một cái đã có thể dùng rẻ quạt đàn hương mềm mại cắm lên mặt bàn gỗ tử đàn (cắm lai) sâu hơn tấc, mà rẻ quạt lại không chút tổn hại, lại còn làm rẻ quạt xòe hết ra, công lực cùng thủ pháp này có thể khiến người hô to tán thưởng.

Tây Môn Kiệt thấy Tống Thiên Hành vừa giơ tay lên đã hết sức ngưng thần giới bị đề phòng đối phương ám toán, nhìn thấy như vậy, hần bỗng thở dài nhẹ nhõm, nhưng bất giác thấy toàn thân lạnh toát. Không những vậy, khi liếc sơ chiếc quạt bất giác run bắn toàn thân, gương mặt hần biến thành trắng bệch, mồ hôi đóng giọt bên thái dương.

Thì ra trên chiếc quạt có vẽ một bức “Ma Cô Hiến Thọ Đồ”, nét vẽ có thể nói bình thường không có gì đặc sắc, nhưng để khoản trên dưới khiến người nhìn không khỏi chết đứng.

Thượng khoản đề:

“Phùng Xuân tiên sinh lục trật hoa đản chí khánh” (Mừng sinh nhật thứ sáu mươi của Phùng Xuân tiên sinh). Hạ khoản ngoài ngày tháng năm ra không thấy đề tự, chỉ đóng lên một con dấu son đỏ chói, bên trong là hai chữ triện “Huyền Diệp” bên cạnh lại có một dấu triện lớn trong có tám chữ “Thọ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương”.

Rõ ràng chiếc quạt nhỏ này không những có đóng dấu ấn của Thanh triều và ấn chứng của tiên đế mà đồng thời còn là “Mặc bảo” của Khang Hy hoàng đế lưu lại trong dân gian.

Còn thượng khoản đề “Phùng Xuân tiên sinh”, chính là ân sư Tống Thiên Hành và cũng chính là một trong Vũ Nội Song Tiên, Thanh Hư thượng nhân. Thật không ai ngờ được một vị phong trần kỳ hiệp bất tuân thiên tử mệnh như lão lại có giao tình thâm hậu với nhất đại hoàng đế, thảo nào Tống Thiên Hành lại dám cuồng ngôn vọng ngữ như vậy.

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ nói:

- Tây Môn tổng văn án đã nhìn rõ chưa?

Bên thái dương của Tây Môn Kiệt mồ hôi lạnh đọng thành giọt, nói như muốn không ra hơi:

- Thấy.... Thấy.... rõ rồi....

Nét mặt Tống Thiên Hành vụt lạnh như băng, trầm giọng quát:

- Tây Môn Kiệt, ngươi làm tổng văn án, quan đồng Tam phẩm, vậy phải làm sao?

Tây Môn Kiệt quả đã sợ đến vỡ mật tán hồn, trong nhất thời không biết ý đối phương muốn nói gì, cứ ngẩn ra như tượng không biết phải nói gì và làm gì.

May mà bốn tên tùy tùng của hắn còn đủ tỉnh táo, liếc mắt nhìn nhau ra hiệu, nhất loạt quỳ xuống trước.

Tây Môn Kiệt nhìn thấy bất giặc như nằm mơ vừa tỉnh dậy, lập tức quỳ rạp xuống hô lớn:

- Vi thần Tây Môn Kiệt tham kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế!

Tổng Thiên Hành giơ tay vẫy nhẹ một cái, chiếc quạt bay ngược trở về nằm gọn trong tay, tiếp đó cười nhẹ nói:

- Tây Môn tổng văn án đứng dậy được rồi!

Tây Môn Kiệt cùng bốn tên tùy tùng nghe nói đứng dậy, thấy chiếc ngự phiến trên bàn biến mất, then quá hóa giận, như lửa chế thêm dầu nộ hỏa ở đâu nổi lên thiêu đốt tâm can hắn, con mắt độc nhất của hắn cơ hồ như tóe lửa.

Tổng Thiên Hành nghịch nghịch chiếc quạt trong tay, cười cười nói:

- Tây Môn tổng văn án, nếu Tổng Thiên Hành này cầm chiếc quạt này đến Tổng đốc phủ ở Kim Lăng, hoặc Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh, phải chăng Mã Như Long phải mở trung môn quỳ xuống đón tiếp? Và đương kim hoàng thượng phải xuống ngai vàng cung nghênh?

Tây Môn Kiệt đáng ử rử như gà thua độ, thờ dài nói:

- Lão phu chịu thua, Tổng Thiên Hành người khá lắm!

Tổng Thiên Hành hừ lạnh:

- Người còn dám không nhận thua?

Hơi dừng lời một lát, chàng trầm giọng tiếp:

- Việc này hôm nay đến đây chấm dứt, mọi việc chờ đến hết một tháng hạn kỳ sẽ bàn sau, tôn giá còn có cao kiến gì khác không?

Tây Môn Kiệt không chút hòa khí trả lời:

- Không còn gì để nói nữa.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sớm ngoan ngoan như vậy không phải tốt hơn sao!

Tây Môn Kiệt trợn mắt, trầm giọng nói:

- Tổng Thiên Hành, người không thấy hành động của người hôm nay hơi quá quắt lắm sao?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tây Môn tổng văn án trách đúng lắm. Được! Tiểu nhân xin kính cẩn thọ giáo, sau này không dám làm thái quá như vậy nữa.

Giơ tách trà trong tay lên hỏi:

- Đàn đường chủ!

Đàn Khôn ứng tiếng đứng dậy cung thân nói:

- Tệ chúc cung hầu sai khiến!

Tổng Thiên Hành lạnh nhạt nói:

- Thay bản tọa tiễn quý khách rời bảo!

- Tuân lệnh!

Lúc ấy trực nhật đường chủ Chu Tước Đường Hoàng Khắc Ba hai tay dâng một tấm bái thiếp, đứng nghiêm ngoài cửa cung kính nói:

- Báo cáo Tổng tổng quản, Thúy Hoa Thành thành chủ đưa bái thiếp cầu kiến.

Lúc này Lễ Tân Đường đường chủ Đàn Khôn đã cung thân cáo lui chuẩn bị đưa bọn Tây Môn Kiệt ra đi.

Tổng Thiên Hành khoát tay hạ giọng nói:

- Đàn đường chủ chờ cho một lát!

Đàn Khôn ứng tiếng nép sang một bên cung hầu chỉ dụ. Tổng Thiên Hành chú mục nhìn Hoàng Khắc Ba trầm giọng hỏi:

- Vị thành chủ nào?

Tổng Thiên Hành không thể không hỏi như vậy, bởi vì chàng đã nhận được mật thư của Trình Hoài đích danh gọi cho Vũ Văn Ngao nói đệ nhất phó môn chủ sẽ thống lãnh cao thủ tổng đàn chi viện cho nội gian Kim Thang Bảo, bởi vậy chàng đã đoán được hôm đó sau khi chàng gấp rút rời khỏi Thúy Hoa Thành, tên phản đồ Trình Hoài không những không bị hành hình mà đến lão thành chủ rất có thể đã bị Trình Hoài uy hiếp rồi.

Nhưng lời đáp của Hoàng Khắc Ba vượt ra ngoài dự liệu của chàng:

- Báo cáo Tổng tổng quản, là Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên thành chủ!

Tổng Thiên Hành ra hiệu cho Hoàng Khắc Ba bước vào đại sảnh trình lên bái thiếp, nhìn lướt qua bái thiếp, cau mày hỏi:

- Chỉ có một mình Giang thành chủ à?

Hoàng Khắc Ba đáp:

- Còn có phó thành chủ Trình Hoài cùng tám vị tùy viên.

Ánh mắt Tổng Thiên Hành thoáng hiện dị quang, nhướng mày hỏi lại:

- Có phó thành chủ Trình Hoài? Hoàng đường chủ không nhìn lầm chứ?

Hoàng Khắc Ba cung thân đáp:

- Báo cáo Tổng tổng quản, thuộc hạ nhìn thấy rất rõ ràng.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Trong tam vị tùy tùng có những ai?

Hoàng Khắc Ba có vẻ thẹn, cười nói:

- Xin Tổng tổng quản dung thứ, trong tám vị tùy viên thuộc hạ không nhận ra người nào cả.

Tổng Thiên Hành cất giọng quyết đoán:

- Được rồi, Hoàng đường chủ ngồi sang bên này chờ nghe lệnh.

Hoàng Khắc Ba cung thân lui sang ngồi lên cầm đôn.

Tây Môn Kiệt bụng chứa đầy uất khí, đột nhiên cất giọng mỉa mai:

- Tổng đại tổng quản, lão phu cáo từ được rồi chứ?

Trên gương mặt nghiêm khắc của chàng đột nhiên hé nở một nụ cười thông thả nói:

- Tây Môn đại đặc sứ, lúc nãy Tổng Thiên Hành đã nói không đối xử quá quắt với người, trước khi chưa rời khỏi bản bảo chắc tôn giá con chưa tin, cũng không thể biết thủ đoạn “quá quắt” của Tổng Thiên Hành đối xử với địch nhân như thế nào, bây giờ Tổng Thiên Hành định lưu tôn giá lại ít lâu, tạm thời bằng quan xem nhiệt náo, rồi so sánh thử xem Tổng Thiên Hành đối xử với tôn giá khách sáo đến mức nào, không biết ý tôn giá ra sao?

Tây Môn Kiệt lạnh lùng nói:

- Tây Môn Kiệt tự biết mình, hiện giờ thân này đã không còn tự chủ được nữa, cho dù biết người đang diễn vở tuồng giết gà dọa cáo cũng không thể không bái lãnh mỗi thịnh tình của người.

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tây Môn đại đặc sứ chớ nói khó nghe như vậy, Tổng Thiên Hành không khi nào cưỡng bức khó cho người, nếu tôn giá thấy không có ý lưu lại thì xin tự tiện!

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười nói:

- Tổng đại tổng quản đã có thành tâm lưu khách, Tây Môn Kiệt này lẽ đâu lại còn làm ca, tấn tuồng này lão phu nhất định phải xem mới được.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, kỳ thực Tây Môn Kiệt muốn nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về võ công của Tổng Thiên Hành nông sâu thế nào, dù lúc nãy Tổng Thiên Hành có biểu diễn một chiêu xòe quạt đã thể hiện một công lực quán thế làm hẳn không khỏi lạnh mình, nhưng có cơ hội không cần mạo hiểm mà vẫn có thể tìm hiểu thêm về đối phương ai lại dại gì bỏ qua.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Như vậy thì tạm dần lòng chờ xem nhiệt náo!

Hơi dừng lời một lát, nhìn xa xa ra quảng không qua cửa sảnh đường, sắc mặt chàng bỗng thoáng qua một sắc thái dị kỳ, nhưng chàng nín lặng không nói điều chi.

Một lúc sau, song mục chàng mới lộ hàn quang, mắt lồng sát khí, uy thế nhiếp hồn người, nghiêng chặt răng nói:

- Cái hận khuất nhục cá nhân ta có thể bỏ qua, tội bất kính tiên phụ không thể dung tha!

Hơi thu thần quang lại, chú mục nhìn Vân Trung Hạc dịu giọng nói:

- Tam công tử, “Tứ Hải Đường” này từ khi xây dựng đến giờ chắc chưa hề nhuộm máu tanh?

Vân Trung Hạc hơi sửng người đáp:

- Đúng vậy!

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Hôm nay nó sẽ dị phá lệ dưới tay huynh đệ, xin tam công tử lượng thứ.

- Tiểu đệ đối với Tổng tiên sinh kính phục vạn phần, xin Tổng tiên sinh cứ tự do hành sự.

Tổng Thiên Hành khiêm nhường:

- Tam công tử hậu ái thật khiến huynh đệ xấu hổ, kỳ thực huynh đệ cũng chỉ là một con người bình thường, cũng có đủ thất tình lục dục như mọi người, đặc biệt khi đối diện với cừu nhân thì máu nóng sôi trào không sao dằn được.

Vân Trung Hạc thành thực hỏi:

- Nỗi lòng này tiểu đệ cũng thấu hiểu!

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Trình Hoài, đệ đã chứng kiến hấn là thủ hạ của Nhất Thống Môn, hấn biết rõ huynh đệ không tha cho hấn, lại dám công nhiên đến đây đương nhiên đã có thể lực ủng hộ vững vàng, lát nữa đây khó tránh khỏi một trường ác đấu, việc công lẫn việc tư dù thế nào đi nữa, đêm nay huynh đệ quyết không để hấn rời khỏi Kim Thang Bảo.

Vân Trung Hạc cất giọng sang sảng nói:

- Tổng tiên sinh nói đúng lắm! Lát nữa tiểu đệ sẽ xuất thủ lập công đầu.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt hỏi:

- Đa tạ nhiệt tình của tam công tử!

Hơi dừng lời một lát, chợt chàng trầm giọng quát:

- Trực nhật cùng Lễ Tân Đường, nhị vị đường chủ nghe lệnh!

Hoàng Khắc Ba, Đan Khôn đồng đứng lên hô to:

- Ty chúc có mặt!

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Nhị vị nhớ cho, thứ nhất, truyền lệnh toàn bảo tăng cường giới bị.

Thứ hai, thông tri Ngân vệ đội đội trưởng lập tức đến Tứ Hải Đường đợi lệnh. Thứ ba, dọn phòng bên tả Tứ Hải Đường tiếp đãi đốc phủ đặc sứ, bố trí lại khách sảnh chuẩn bị tiếp khách. Thứ tư, thay mặt bản tọa thông báo quý khách rằng bản tọa đang cung nghênh trước cửa Tứ Hải Đường.

Những việc trên kỳ hạn nửa tuần hương phải làm xong.

Hoàng Khắc Ba, Đan Khôn hai người dạ lớn, cung thân lui ra.

Tổng Thiên Hành cùng Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng đứng lên tiếng về gian sau của Tứ Hải Đường.

Lúc ba người đi vào, Vân Trung Hạc thấy có điều bất an, quay đầu liếc nhẹ về phía Tây Môn Kiệt một cái, thấy Tây Môn Kiệt cùng bốn tên tùy tùng thần sắc vui vẻ vô cùng bất giác kéo nhẹ Ống tay áo

Tổng Thiên Hành, hạ giọng nói:

- Tổng tiên sinh, tên.... tên Tây Môn Kiệt ấy....

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Ý của tam công tử sợ ta quá lạnh nhạt đối với quý khách à?

Vân Trung Hạc then thùng nở một nụ cười, Vân Trung Phụng đã liếc tam ca một cái, nói:

- Tam ca, trách sao mọi người cứ sau lưng gọi tam ca là “lỗ tam gia”, tam ca thiệt thật thà đến dễ thương....

Vân Trung Hạc ngạc nhiên:

- Tứ muội nói như vậy nghĩa là sao?

Ba người vừa nói vừa tiến vào sương phòng phía sau.

Chờ ba người đã yên vị, Vân Trung Phụng mới mỉm cười nói:

- Là nghĩa làm sao? Thưa “lỗ tam gia”, “tam gia” đã liên hệ hành động và lời nói của Tây Môn Kiệt với mật thư của Mao chưởng quỹ chưa?

Vân Trung Hạc chợt tỉnh ngộ “à” lên một tiếng nói:

- A! Phải rồi!

Đây thật ra là việc gì? Tạm thời bí mật này chỉ có ba người bọn họ biết mà thôi.

Vân Trung Phụng lại mỉm cười nói:

- Nghĩ ra được là tốt, sau này ăn nói phải cẩn thận một chút, may mà Tổng tiên sinh không phải người ngoài....

Tổng Thiên Hành mỉm cười ngắt lời đối phương:

- Tứ tiểu thư, lệnh huynh lo lắng rất xác đáng, có điều lúc nãy ta cố ý vi phạm quy củ võ lâm để hạ nhục Tây Môn Kiệt là còn có thâm ý khác.... Tứ tiểu thư có nhận thấy điều gì khác lạ ở tên Tây Môn Kiệt này không?

Vân Trung Phụng hơi trầm tư:

- Ta chỉ cảm thấy tên này âm hiểm gian trá, tâm cơ khó lường.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai, có điều tứ tiểu thư cùng tam công tử chắc không chú ý đến một vết xanh mờ giữa đôi mày của hắn.

Vân Trung Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Điều này quan trọng lắm sao?

Tổng Thiên Hành trầm tư nói:

- Phải! Cực kỳ quan trọng! Nếu quan sát và suy đoán của ta không sai thì tay này là một nhân vật rất khó đối phó.

Vân Trung Phụng hơi nhú mào:

- Tổng tiên sinh căn cứ vào vết xanh mờ giữa đôi mày hắc mà kết luận như vậy?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

Vân Trung Phụng nói:

- Tổng tiên sinh có thể nói rõ hơn một chút nữa không?

- Đó là dấu hiệu luyện một loại thần công đã đạt được tám thành hỏa hầu....

Vân Trung Phụng nóng nảy ngắt lời:

- Đó là loại thần công gì?

Tổng Thiên Hành mỉm cười khiêm tốn nói:

- Trong khi sự việc còn chưa được chứng thực, ta không thể dựa vào suy đoán của mình để làm nhệ vị e ngại, có điều xin nhệ vị nhớ kỹ, nếu lỡ có xảy ra động thủ thì nên cẩn thận không được chạm vào người hắc.

Vân gia huynh muội nghe nói cũng hơi sồn lòng, gật đầu.

Tiếp đó Vân Trung Phụng đảo mắt một vòng cười nói:

- Bởi vậy lúc này Tổng tiên sinh....

Vân Trung Hạc đã cười ha hả cướp lời:

-.... cố ý làm nhục hắc để bức hắc động thủ rồi chứng thực nghi vấn của Tổng tiên sinh?

Phúc chí tâm linh, “lỗ tam gia” cũng có lúc trở nên mất tiếp!

Vân Trung Phụng cười tươi liếc Vân Trung Hạc một cái, Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai! Nhưng tên ấy tâm cơ quả là thâm trầm nên không chịu mắc bẫy.

Vân Trung Phụng thở ra nhẹ nhẹ nói:

- Nếu tên này cũng là người của Nhất Thống Môn thì quả thật là đáng sợ.

Tổng Thiên Hành trầm tư không nói, Vân Trung Hạc bỗng chen vào một cách lạc quan:

- Tổng tiên sinh, về việc nhệ ca, tiểu đệ có một việc muốn thỉnh giáo Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành hơi ngần người nói:

- Tam công tử có việc gì thắc mắc xin cứ hỏi.

Vân Trung Hạc vừa mở miệng thì tên thị đồng từ bên ngoài nói vọng vào:

- Báo cáo Tổng tổng quản, Ngân y vệ đội đội trưởng thỉnh thị.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cho vào!

Một ngân y kiểm sĩ tuổi trạc hai mươi bốn, hai mươi lăm, sắc mặt hồng hào, mày kiếm rậm rì, ứng tiếng bước vào, hướng về Tổng Thiên Hành và Vân gia huynh muội hành lễ, xong xuôi tay đứng sang một bên.

Tổng Thiên Hành giọng bình thản nói:

- Hà đội trưởng, lập tức chọn lấy tám tay Ngân y kiểm sĩ thay vào chỗ tám tên kiểm thủ của Tứ Hải Đường, kỳ dư toàn lực canh giữ Thính Đào Hiên, đồng thời truyền lệnh Cần nhi, Hồ nhi cùng Chu lão lập tức đến hầu lệnh.

“Chu lão” ở đây là chỉ Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, bởi thân phận lão cho đến giờ này trong Kim Thang Bảo chỉ có mỗi một mình Thiết lão biết, còn lại đều chỉ biết lão là lão bộc của Tổng Thiên Hành, nên từ trên xuống dưới đều gọi lão bằng hai chữ “Chu lão”.

Ngân y vệ đội trưởng Hà Đông Thăng cung thân hô lớn:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tổng Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Phòng thủ Thính Đào Hiên trách nhiệm không phải nhẹ, đặc biệt sau khi ta điều Chu lão cùng Hồ nhi và Cần nhi đến đây, toàn bộ trọng trách đều ký thác vào một mình người, cho dù thanh thiên bạch nhật cũng phải đặc biệt lưu tâm.

Hà Đông Thăng vẻ đầy tự tin, cung kính đáp lớn:

- Thuộc hạ nhớ rồi!

Tổng Thiên Hành phẩy tay nói:

- Được rồi, người lui ra!

Hà Đông Thăng lại hướng về ba người thi lễ, lui ra khỏi cửa rồi mới quay mình rảo bước đi.

Tổng Thiên Hành chú mục nhìn Vân Trung Hạc hỏi:

- Lúc này hình như tam công tử có điều gì muốn hỏi?

Vân Trung Hạc trầm tư một lúc rồi nói:

- Tổng tiên sinh, tên tặc tử giả mạo nhị ca, Nhậm Dân Sơn hình như vóc dáng đều giống như nhị ca, thế gian lẽ nào có hai người mà vóc dáng cả diện mạo cũng giống hệt nhau sao?

Tổng Thiên Hành nói:

- Người có vóc dáng giống nhau không phải khó tìm, khó là khó ở chỗ diện mạo, thần thái và giọng nói phải làm sao cho giống.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng không hèn mà cùng kêu lên:

- Phải rồi!

Tổng Thiên Hành chậm rãi tiếp:

- Nhưng dưới thủ thuật tinh xảo, chỉ cần khuôn mặt không khác nhau quá xa là có thể cải tạo lại gương mặt, còn như thần thái và giọng nói đương nhiên cũng cần phải có ít công phu tập luyện bất chước, nói trắng ra đây cũng không phải là việc thần bí gì.

Vân Trung Phụng hơi kích động:

- Nói như vậy, Nhậm Dân Sơn nói nhị ca bị cầm cố nơi tổng đàn Nhất Thống Môn chắc là không sai rồi.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải! Ta cũng mong là như vậy!

Vân Trung Hạc tiếp:

- Tổng tiên sinh, thế gian quả có một nhân vật có được thủ pháp tinh xảo đến mức như vậy sao?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không sai, người đó có tước hiệu là “Xảo Đoạt Thiên Công”.

Vân Trung Hạc bộp chộp:

- Hắn là ai? Bây giờ ở đâu?

Tổng Thiên Hành đáp lời:

- Hắn họ Đoan Mộc, tên có một chữ Khâm, y đạo và thủ thuật của tên này đã đạt đến mức quán tuyệt nhân gian, có điều tuy ngoại hiệu là “Xảo Đoạt Thiên Công” nhưng con người của lão lại hết sức ti tiện, chỉ cần có tiền thì việc gì cũng dám làm.

Vân Trung Hạc cười bên lên nói:

- Tiểu đệ quả thật kiến văn thô lậu, quả chưa từng nghe qua giang hồ có một nhân vật như vậy!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Việc này không liên quan gì đến kiến văn của tam công tử, bởi nhân vật thuộc lớp người trước, khoảng hai mươi năm trước lão sống trong hang sâu rừng thẳm ở quan ngoại chưa từng lưu chân ở Trung Nguyên, cho dù lớp người trước cũng rất ít người nghe đến một quái nhân như vậy.

Vân Trung Hạc “à” lên một tiếng nói:

- Thì ra là như vậy, xem ra Tổng tiên sinh chắc nghe gia sư Lý tiên bối kể lại?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Tam công tử đoán sai rồi, kỳ thực huynh đệ nghe Chu lão nói ra mới biết, thậm chí đã thông qua Chu lão phái người ra quan ngoại âm thầm dò xét.

Vân Trung Phụng cười bí mật nói:

- Tổng tiên sinh, Chu lão này chắc cũng là một kỳ nhân từng lừng

danh một thời?

Tổng Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Tứ tiểu thư thấy thế nào mà nói như thế?

Vân Trung Phụng cười ngọt lịm:

- Thì mới nghe đó thôi!

Tổng Thiên Hành vụt thu ngay nét cười nói:

- Không sai! Chu lão quả thật là một kỳ nhân, có điều xin tam công tử và tứ tiểu thư lượng thứ, bí mật này tạm thời phải giữ....

Vân Trung Hạc lại ngắt lời:

- Còn phải giữ đến bao giờ?

Tổng Thiên Hành mỉm cười ra vẻ thần bí:

- Việc này cũng không thể nói trước được.

Vẫn là Tứ Hải Đường.

Vẫn là hai chiếc bàn tròn gỗ tử đàn.

Phía chủ tọa vẫn là Tổng Thiên Hành, Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng và Lễ Tân Đường đương chủ Đàn Khôn, Trực nhật đường chủ Hoàng Khắc Ba.

Nhưng phía khách tọa đều là người mới.

Ngồi trên ghế da bây giờ là Thúy Hoa Thành thành chủ Kim Dao Vô Địch Giang Chấn Xuyên. Giang thành chủ lúc này sắc mặt nhuộm hồng, thần thái hùng dũng, trong bộ trường bào màu vàng càng tỏ ra khí khái phi thường. So với Giang thành chủ đáng thiếu nǎo lúc được Tổng Thiên Hành cứu ra từ tay gian đồ thật đúng là một trời một vực. Ngồi bên phải Giang thành chủ là phó thành chủ Trình Hoài, người này sắc mặt trầm mặc, mắt cứ nhìn xuống lẳng lặng không nói tiếng nào, không biết trong lòng hǎn đang nghĩ gì.

Kỳ dư tám tên tùy tùng đều ngồi trên cầm đôn phía sau. Trong tám người này tuổi nhỏ nhất cũng phải ngoài bốn mươi, hai tên già nhất cũng phải sáu mươi trở lên, cũng là hai nhân vật làm người ta dễ chú ý nhất. Nếp nhăn chồng chất lên nhau trên gương mặt lạnh như đẽo bằng băng, không biểu lộ chút tình cảm nào. Dưới cầm vài cọng râu dê lơ thơ càng nhìn càng thấy đáng ghét, nhưng song mục của hai lão lúc lúc lại chớp chớp tinh quang chiếu ngời như điện, khiến người chạm phải không khỏi lạnh lòng.

Ngoài ra sáu người còn lại cũng không phải tầm thường. Chỉ nội thần thái an nhàn của chúng giữa chốn long đàm hổ huyết cũng đủ thấy tu vi của chúng không kém.

Tám tên tùy tùng đều một màu áo xám, ngoài hai lão già không thấy mang khí giới, còn lại sáu tên thất lạng đều có đeo trường kiếm.

Tổng Thiên Hành trước tiên nhìn Giang Chấn Xuyên mỉm cười cung

tay nói:

- Giang thành chủ, bản bảo bảo chủ có việc đi xa, Tống Thiên Hành mới về bản bảo chưa tròn nửa tháng, lại không hay thành chủ giá lâm, trong lúc cấp bách chuẩn bị có điều gì sơ suất mong thành chủ lượng thứ.

Giang Chấn Xuyên cười ha hả nói:

- Giang Chấn Xuyên mạo muội đến thăm trong lòng đã thấy bất an, Tống đại hiệp còn nói như vậy thật khiến lão khiêu càng áy náy.

Tống Thiên Hành hơi cau mày nói:

- Giang thành chủ từ ngàn dặm tới đây không biết có điều chi chỉ giáo?

Giang Chấn Xuyên cười khan nói:

- Không dám nhận hai tiếng “chỉ giáo” của Tống đại hiệp, lão khiêu đến đây chẳng qua là để bái tạ công ân của Tống đại hiệp đối với tể thành....

Không chờ đối phương dứt lời, ánh mắt như điện của Tống Thiên Hành liếc xéo Trình Hoài một cái rồi dừng lại trên mặt Giang Chấn Xuyên, sắc mặt trầm ngâm nói:

- Tống Thiên Hành thật hồ thẹn không dám nhận lời “bái tạ” của Giang thành chủ, đối với trọng lễ Giang thành chủ mang đến không thể không bái lãnh thịnh tình.

Giang Chấn Xuyên ngẩn người:

- Lão khiêu lần này đến đây đến một vật mọn còn không có, Tống đại hiệp nói như vậy là có ý gì?

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Giang thành chủ biết rõ mà còn hỏi hay cố ý giả đồ không biết?

Giang Chấn Xuyên cười khổ nói:

- Lão khiêu thật tình không hiểu ý Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ, đưa tay chỉ Trình Hoài chậm rãi nói:

- Đó không phải là lễ phẩm long trọng sao?

Giang Chấn Xuyên tựa như tỉnh ngộ nói:

- Ô, Tống đại hiệp người muốn nói tới Trình phó thành chủ của tể thành, à.... đó lại là một nhiệm vụ khác của lão khiêu.

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Nhiệm vụ của Giang thành chủ trong chuyến đi này còn nhiều hơn kia!

Giang Chấn Xuyên xua tay lia lịa nói:

- Không nhiều, không nhiều, chỉ có hai việc mà thôi.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương, nhếch mép cười

nhẹ nói:

- Nhiệm vụ chính yếu nhất của Giang thành chủ có cần Tổng Thiên Hành nói ra giúp không?

Giang Chấn Xuyên mỉm cười lúng túng nói:

- Tổng đại hiệp đừng nói chơi, đừng nói chi nhiệm vụ trong chuyến đi này lão khiêu đã nói rõ, thậm chí có nhiệm vụ bí mật gì đi nữa, Tổng đại hiệp vị tất đã đoán đúng.

Tổng Thiên Hành thần nhiên:

- Đoán có trúng hay không còn phải để thực tế chứng minh, bây giờ Tổng Thiên Hành muốn nghe nói về nhiệm vụ thứ hai của Giang thành chủ, cùng với sự thực xảy ra nửa tháng trước đây sau khi Tổng Thiên Hành rời khỏi quý thành.

Giang Chấn Xuyên cười nhạt nói:

- Thật ra hai việc này cũng chỉ là một, cho dù Tổng đại hiệp không hỏi lão khiêu cũng phải nói ra.

Tổng Thiên Hành không chút tỏ ra sốt dạ:

- Tổng Thiên Hành xin rửa tai chờ nghe!

Giang Chấn Xuyên cười khan tiếp lời:

- Nửa tháng trước, sau khi Tổng đại hiệp gấp rút rời khỏi tệ thành, lão khiêu lập tức triệu tập các vị trưởng lão cùng nhau luận tội của Trình phó thành chủ. Kết quả xét thấy Trình phó thành chủ bị người uy hiếp nên đã làm một việc không thể nào tha thứ ấy.

Lúc ấy Trình phó thành chủ hối hận, đau khổ không còn muốn sống nữa, về sau tra ra rõ ràng lời khai của phó thành chủ là sự thật, lại thêm các vị trưởng lão đứng ra xin tội, để cho hấn đoái tội lập công, lão khiêu phần vì nể mặt chư vị trưởng lão, phần vì thấy hấn cũng tận tụy với bản thành nên tạm thời tha tội và cho giữ lại chức cũ.

Tổng Thiên Hành nghiêm túc lắng nghe lời Giang Chấn Xuyên, nhưng trông dáng điệu dường như cũng đang lắng nghe lời của một ai khác, ánh mắt bắn ra những tia dị quang nhìn tám tên tùy tùng, đặc biệt là hai lão già, trên gương mặt lạnh như băng khối của chàng thoáng hiện một nét cười khó đoán thâm ý.

Khi Giang Chấn Xuyên dứt lời, chàng mới cười nhạt nói:

- Lời nói của Giang thành chủ thật động lòng người.

Hơi dừng lời một lát, mỉm cười tiếp:

- Tám lòng nhân hậu của Giang thành chủ thật hiếm thấy trong giang hồ, có điều ở chỗ Giang thành chủ không nên đem hấn đến đây trên gan Tổng Thiên Hành.

Giang Chấn Xuyên cười khan nói:

- Phải! Lão khiêu biết sự hiểu lầm cũng như những việc không hay

giữa Tổng đại hiệp cùng Trình phó thành chủ không dễ dàng hóa giải, bởi vậy nhân tiện lão khiêu đến bái tạ thâm ân của Tổng đại hiệp, đặc biệt mang Trình phó thành chủ theo để phụ tình thỉnh tội. Tổng đại hiệp dù không nể mặt lão phu cũng nên vì thành ý mà bỏ qua cho việc cũ.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Giang thành chủ nói đến bốn chữ “phụ tình thỉnh tội” chắc có gì giải thích thêm?

Giang Chấn Xuyên sáng mắt hỏi:

- Tổng đại hiệp đã chấp nhận lời thỉnh cầu của lão khiêu?

Tổng Thiên Hành mặt lạnh như tiền:

- Xin hãy trả lời câu hỏi của tại hạ trước đã!

Giang Chấn Xuyên mỉm cười nói:

- Cái gọi là “phụ tình thỉnh tội” ngoài việc bày tỏ lòng hối hận, còn lấy thân chịu để Tổng đại hiệp sai khiến trong ba tháng. Trong ba tháng này nếu Tổng đại hiệp có lệnh thì dù nhảy vào đống lửa cũng chẳng từ nan.

Tổng Thiên Hành lại nhếch mép cười:

- Điều kiện quả thật hấp dẫn, có điều chỉ một mình Trình Hoài e rằng....

Giang Chấn Xuyên tươi cười đỡ lời:

- Nếu Tổng đại hiệp thấy một mình Trình Hoài lực lượng ít ỏi không đủ sai khiến, lão khiêu cũng xin xung phong soái lĩnh tám vị tùy tùng của bản thành góp chút lực mọn.

Tổng Thiên Hành bỗng phá cười lên ha hả nói:

- Thịnh tình của Giang thành chủ thật khiến người cảm kích, nhưng việc làm này không biết Giang thành chủ có tính đến thái độ của Tổng Thiên Hành như thế nào chưa?

Giang Chấn Xuyên gượng cười nói:

- Tổng đại hiệp là người phi thường tất lòng dạ, khí độ cũng phải phi phàm, thiết nghĩ chắc chắn sẽ....

Giọng Tổng Thiên Hành lạnh như băng ngắt lời:

- Sai rồi! Giang thành chủ, Tổng Thiên Hành chẳng những không phải là người phi thường, mà từ nhỏ đã bị người đời ngược đãi, thân tâm đều thương tổn trầm trọng, về điểm này người khác có thể không hay, nhưng Giang thành chủ tất phải biết rõ hơn ai hết, có phải không?

Giang Chấn Xuyên cười gượng nói:

- Đúng vậy! Việc này đều do làm lỗi của lão khiêu, có điều việc đã qua rồi bây giờ nhắc lại....

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Việc đã qua rồi thì cũng không nên nhắc nữa, bây giờ Tổng Thiên Hành báo cho Giang thành chủ biết, bất luận mục đích chính của tôn giá là gì, đối với cá nhân Trình Hoài cái hận hành hạ Tổng Thiên Hành ta đã không thể dung thứ, lại thêm đắc tội với tiên phụ, tội ấy cũng không thể dung tha!

Giang Chấn Xuyên nghiêm mặt nói:

- Tổng đại hiệp, lão khiêu từng nghe oan gia nên giải không nên kết, mong Tổng đại hiệp suy nghĩ lại.

Tổng Thiên Hành nhìn xoáy vào đối phương lạnh lùng nói:

- Giang thành chủ quả thật lòng dạ như Bồ tát.

Giang Chấn Xuyên cười lớn:

- Tổng đại hiệp qua khen rồi.

Tổng Thiên Hành trầm mặt xuống, giọng lạnh như băng:

- Đã có một tấm lòng Bồ tát như vậy sao lại không dám dùng bộ mặt thật để nhìn thế gian?

Giang Chấn Xuyên chấn động toàn thân, run giọng hỏi:

- Tổng đại hiệp nói vậy nghĩa là sao?

Tổng Thiên Hành giọng vẫn băng lạnh:

- Các hạ mang mặt nạ bằng da của Giang thành chủ, việc Giang thành chủ ngộ nạn đã không còn là giả thiết nữa. Hừ, người còn muốn nói gì nữa không?

Giang Chấn Xuyên hùng hổ đứng dậy:

- Tổng đại hiệp sao lại ngậm máu phun người....

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tổng Thiên Hành có ngậm máu phun người hay không lập tức có thể xác minh rõ ràng.

Giang Chấn Xuyên trở mặt Tổng Thiên Hành quát:

- Tổng Thiên Hành, nếu người không đem được chứng cứ thì đừng trách lão phu không kể đến quy củ giang hồ!

Tổng Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ, giọng chậm rãi như không:

- Các hạ đừng nóng ruột, Tổng Thiên Hành sẽ lập tức chứng minh cho mọi người nhìn rõ!

Dừng lời một lát, sắc mặt chàng bỗng trở nên lạnh giá, quát:

- Người đâu!

Một loạt tiếng dạ ran, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, Hồ nhi và Cần nhi ba người từ sau bức bình phong bước ra, đứng xuôi tay cúi đầu trước mặt Tổng Thiên Hành.

Lúc này Hồ nhi, Cần nhi mình mặc kinh trang màu xanh, vai giắt trường kiếm, lại thêm gương mặt tuy non nớt nhưng đã có nét anh

phong đỉnh đạc, dáng mạo phi phàm. Cộng thêm một Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang tóc tai rối bời, mình mặc bộ quần áo nông phu, dáng nhỏ thó gầy guộc, ba người đứng chung lại quả tạo nên một bức tranh vô cùng mất cân đối.

Giang Chấn Xuyên nhìn thấy ngửa mặt lên trần nhà cười như điên cuồng nói:

- Tống Thiên Hành, người định lấy một lão già không thành nhân dạng với hai đứa con nít hỷ mũi chưa sạch ra hù dọa lão phu ư! Ha! Ha! Ha!....

Tống Thiên Hành không thèm đếm xỉa tới lão, cất giọng nghiêm lạnh nói:

- Hổ nhi, Cần nhi, mau bắt tên thất phu giả mạo Giang thành chủ với Trình Hoài cho ta!

Hổ nhi, Cần nhi dạ ran, cung thân hành lễ rồi tung người như ánh chớp về phía khách tọa, Hổ nhi chộp Giang Chấn Xuyên, Cần nhi chộp về phía Trình Hoài.

Khoảng cách gần, tốc độ nhanh, trong nháy mắt Hổ nhi và Cần nhi đã ở trên đầu bọn Giang Chấn Xuyên.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn:

- Tiểu cầu muốn chết!

Bóng người chớp lên, hai tên tùy tùng của Giang Chấn Xuyên đã xuất thủ ngăn cản, hai tiếng quát thanh tao sang sảng phát ra:

- Xéo!

Trong tiếng quát, hai bóng xám phân tả hữu bay vút ra ngoài. Bình! Bình! Hai tiếng, hai tên tùy tùng xuất hiện ngăn chặn đã vắng xa hơn hai trượng.

Giang Chấn Xuyên thấy thanh thế của hai gã thiếu niên bất phàm trong lòng đã hơi ngán, nhưng không thể ngờ rằng thân thủ của chúng lại cao minh dường ấy, mặc dù lão đã sớm ngưng thần giới bị, nhưng vẫn bị chưởng lực như lôi đình của Hổ nhi chấn lui ba bước, khí huyết đảo lộn, trước mặt thoáng hoa lên một cái, chiếc mặt nạ da người trên mặt đã bị đối phương giật mất để lộ ra gương mặt thật, đó là một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, mắt tam giác thâm độc, mũi hỉnh lên trời, sắc diện hồng hào.

Bên này Tống Thiên Hành đã cười sang sảng nói:

- Các hạ, sự thực đã phơi bày, người còn gì biện bác nữa không?

Lão nhân giả mạo Giang Chấn Xuyên vừa giận vừa sợ, gầm lên một tiếng xông lên tấn công Hổ nhi, hai bên bắt đầu diễn khai một trường ác đấu.

Phần Hổ nhi chiêu đầu tiên đã đắc thủ nên nào chịu buông tha, song

chưởng đưa ra cất giọng thanh tao quát:

- Giang thành chủ, nếu còn chưa chịu thúc thủ chịu trói, trong vòng mười chiêu nữa thiếu gia sẽ cho ngươi nằm xuống nghỉ ngơi.

Đến nước này mà còn mở miệng gọi đối phương là “Giang thành chủ”, con cộc này quả cùng không phải tay vừa!

Phía bên kia Cần nhi với Trình Hoài đã đến lúc phân thắng bại.

Cho dù bối phận của Cần nhi thấp hơn Hồ nhi một bậc, nhưng hấn lại lớn hơn Hồ nhi một tuổi, giờ này đang đứng trước mặt vị sư thúc mà hấn tôn thờ như thần thánh, nên càng gắng hết sức bình sinh, bởi vậy thể công của hấn mạnh mẽ và sắc bén vô cùng.

Còn phần Trình Hoài tuy lòng dạ đen tối thâm độc cùng cực, nhưng khổ một nỗi võ công không được xứng với lòng dạ hấn, bởi vậy so với tên giả mạo Giang Chấn Xuyên, tình thế của hấn nguy cấp hơn nhiều.

Tổng Thiên Hành mục quang như điện quang sát toàn cục, một mặt ra hiệu cho Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lược trận, một mặt sợ Hồ nhi, Cần nhi vì quá tham công mà hạ sát thủ làm đối phương táng mạng nên kêu lớn:

- Hồ nhi, Cần nhi, chú ý phải bắt sống, không được giết!

Trong lúc ấy hai tên tùy tùng bị đánh bật ra lúc nãy, vốn chỉ bị thương sơ sài, lúc này đã xông vào vòng chiến.

Cần nhi nổi giận quát:

- Tiểu quỷ cả gan!

Tiếp theo tiếng quát là một chiêu “Phân Hoa Phất Liễu”, kinh phong như bão táp bức thoái Trình Hoài cùng tên tùy tùng hơn ba bước.

Tổng Thiên Hành bất giác khen thầm:

- “Cần nhi khá lắm! Quả không hổ là y truyền đệ tử của Vũ Nội Song Tiên”.

Cùng lúc đó Hồ nhi cũng phấn chấn tinh thần, một chưởng sấm sét đẩy tên tùy tùng văng ra hơn trượng, tên giả mạo Giang Chấn Xuyên mới nhẹ nhõm được chút ít lại bị tấn công tới tấp mặt mũi.

Lúc này hai lão nhân trong đám tùy tùng mới cất giọng cười âm lạnh, từ từ đứng dậy, lão nhân đứng mé tả nói:

- Tổng Thiên Hành, ngươi nhìn tâm nhìn bọn lão phu bề mặt hai đóa hoa kỳ tuyệt võ lâm này hay sao?

Tổng Thiên Hành cười nhạt đáp:

- Chúng là thái dương vừa ra khỏi núi, bản tọa đương nhiên không nỡ nhìn tâm nhìn chúng bị hủy hoại, nhưng các hạ vị tất đã làm gì nổi chúng.

Hồ nhi, Cần nhi đồng thanh quát:

- Nằm xuống!

Hai lão nhân ám xám hừ lạnh nói:

- Tổng Thiên Hành, người chuẩn bị nhật xác chúng về!

Vừa nói vừa giơ tay cách không điểm về phía Hồ nhi và Cần nhi.

Kinh phong rít gió veo veo, nội một điểm này cũng đủ thấy võ công của hai lão nhân này không phải tầm thường.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng bất giác biến sắc, song song đứng dậy định tiếp ứng.

Tổng Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, phát tay nói:

- Nhị vị xin bình tâm....

Đồng thời Hồ nhi và Cần nhi như cũng phát hiện thấy điều bất ổn, không còn lòng dạ nào công địch, thân hình liền chớp động tránh khỏi chỉ phong của đối phương, đồng thanh quát:

- Lão tặc, dám ám toán thiếu gia!

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra chỉ trong nháy mắt, hai luồng chỉ phong bắn ra chỉ cách thân hình Hồ nhi và Cần nhi trong đường tơ kẽ tóc, “soạt!” một tiếng, bức tường sau lưng hai người bị thủng hai lỗ.

Hồ nhi, Cần nhi dường như không ngờ được chỉ phong của đối phương lại ghê gớm đến mức độ đó bất giác ngẩn người ra.

Phần hai lão nhân áo xám, một khi xuất thủ thì mười phần chắc ăn hết chín, không ngờ bị hai tên trẻ con hỉ mũi chưa sạch tránh được một cách nhẹ nhàng, then quá hóa giận, gầm lên một tiếng rồi tung mình bổ tới, miệng quát:

- Tiểu cầu, nạp mạng!

Râu tóc dựng ngược, chỉ như móc sắc, đường tâm đỏ như máu, khí tanh bốc lên nằng nặc, khí thế thật kinh thế hãi nhân.

Hồ nhi, Cần nhi là ngựa non nào biết sợ cọp, song song cười lớn ngưng tụ thần công chống đỡ.

Tổng Thiên Hành trầm giọng quát:

- Không nên tiếp, lui ra!

Đồng thời Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả, thân hình lướt tới nhẹ như làn gió, ống tay áo trái phất về phía lão nhân áo xám đang xông về phía Hồ nhi, hữu thủ vươn trào Chop về phía lão nhân đang xông tới trước mặt Cần nhi, quát lớn:

- Có giỏi thì đừng thị uy với bọn nhỏ, sang đây cùng lão phu tập cho giãn gân giãn cốt!

Nói ra thật khiến người khó tin, hai chiêu một trào một chưởng phất ra nhẹ nhàng như vậy mà hiệu quả kinh người, lão nhân xông về phía Hồ nhi như lớp xỉ hơi, rơi xuống đất, còn lão nhân tấn công Cần

như bị cột dây kéo đi, thân hình vừa rơi xuống đất vừa bị kéo ngược về phía sau, rơi ngay vào chỗ lão nhân kia, hai người phải dựa vào nhau mới đứng vững được.

Trước tình cảnh này không những hai lão nhân đương sự sợ đến toát mồ hôi mà đến cả bọn Tây Môn Kiệt bên ngoài ngồi xem nhiệt náo, đến cả Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng không khỏi biến sắc mặt.

Tổng Thiên Hành cất giọng lạnh lùng nói:

- Hổ nhi, Cầm nhi lập tức bắt sống Trình Hoài cùng tên giả mạo Giang thành chủ.

Thì ra hai tên tiểu tử mãi mê xem nhiệt náo đến quên cả nhiệm vụ. Nghe lệnh truyền lập tức dạ ran, song song xuất thủ chộp về phía Trình Hoài và Giang thành chủ giả hiệu.

Trong khi đó sáu tên tùy tùng còn lại cũng nhất loạt rút kiếm xông vào.

Tổng Thiên Hành quát một tiếng như sấm động:

- Đứng lại!

Tiếng quát của chàng vận dụng công phu phật môn “Sư Tử Thống”, lại có công hiệu chọn người tấn công, khiến sáu tên tùy tùng nghe như sấm nổ ngang trời, tựa như muốn thủng lá nhĩ, tên nào tên nấy đứng chết sững như hóa đá.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ra lệnh:

- Ngân y vệ đội nghe lệnh!

Trong tám tên Ngân y kiếm sĩ đứng nghiêm ngoài cửa lập tức có một tên bước ra cung người nói:

- Thuộc hạ chờ nghe sai khiến!

- Trong những kẻ địch có mặt đương trường, ai còn dám vọng động thì giết chết không tha!

- Tuân mạng!

Hai tiếng “hự” nho nhỏ vang lên, Trình Hoài cùng tên Giang Chấn Xuyên giả hiệu đã bị chế phục.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhìn Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thiếu chủ, giết gà mà dùng đến dao mổ trâu, lão nô thấy thất vọng vô cùng.

Những sự việc này nói ra nghe dài dòng, kỳ thực từ khi hai lão nhân áo xám xuất chỉ tấn công cho đến lúc này, chẳng qua chỉ một thoáng mà thôi.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Chu lão, người nói như vậy e rằng có hơi đường đột chăng?

Hai lão nhân áo xám đứng trước mặt Chu Chấn Bang, lão cao cao quay sang lão thấp, giọng đầy vẻ cà khịa nói:

- Này lão Đồ, thế gian không lẽ có kẻ cam chịu ti tiện?

Lão Đồ thần sắc dừng dưng nói:

- Thuần Vu huynh hà tất phải hỏi, trước mặt đây không phải là một bằng chứng sao?

Hai tay này cũng khá, mới nãy bị làm cho điên đảo thần hồn, giờ đại địch còn sờ sờ trước mắt lại còn có dư thời gian nói móc nói mỉa.

“Thuần Vu huynh” ngạc nhiên hỏi:

- Lão Đồ, người nói vậy nghĩa là sao?

“Lão Đồ” cười khùng khục hỏi:

- Vị nhân huynh trước mặt đây thân thủ bất phạm, có thể nói là một cao thủ hiếm thấy trong võ lâm đương thời chăng?

“Thuần Vu huynh” gật đầu tán đồng:

- Không sai....

“Lão Đồ” lại tiếp lời:

- Nhưng hử lại tự hạ thân mình đi làm nô bộc cho một tên thất phu lòn trôn thiên hạ, thử hỏi nếu không phải thiên sinh hạ tiện thì có cách giải thích nào hợp lý hơn nữa không?

Tổng Thiên Hành máu nóng trào sôi, da mặt chàng không ngớt giật giật, nhưng cuối cùng chàng cũng đã dẫn được cơn cuồng nộ trong lòng, chỉ cười nhạt nói:

- Chười hay lắm! Đáng thưởng! Đáng thưởng!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang ứng tiếng xuất chưởng, tả hữu phân hai, với một tốc độ mắt thịt không sao nhìn kịp, thưởng cho “Thuần Vu huynh” và “Lão Đồ” mỗi người bốn bạt tai. Khổ cho hai lão già bị đánh đến nổ đom đóm mắt, máu miệng máu mũi chảy dài.

Phía bên kia Hồ nhi tuổi trẻ máu nóng, không dần được chỉ nghe lộp bộp, Trình Hoài nhận luôn một lúc mười mấy bạt tai, vừa đánh vừa mắng:

- Lão tặc.... quân vô lại....

Gương mặt ngựa của Trình Hoài không những sưng vù lên mà còn chuyển sang màu đất, “ạ” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi có lẫn mấy chiếc răng.

“Thuần Vu huynh” và “Lão Đồ” nguyên đã ngưng thần vận công chờ xuất thủ, trong ý nghĩ của hai người lúc nãy vì do sơ suất khinh địch nên mới bị thảm bại, tuy biết võ công của đối phương cao thâm vô lượng, nhưng với sức hai người liên thủ hợp kích quyết không mắc phải cái nhục củ.

Nhưng khổ nỗi dưới tay Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, hai lão

cũng giống như con chuột dưới vuốt linh miêu. Đến cả vận công phát kinh cũng còn không kịp thì nói gì đến chuyện liên thủ hợp công.

Nhưng hai tên này cũng không phải tay vừa, tuy bị đánh đến tóe lửa, nhưng vẫn cố nhin đau, nuốt cả máu lẫn răng gãy vào trong bụng, “Lão Đồ” mắt lóe hung quang quát:

- Tổng Thiên Hành, cái đầu xác thịt của bọn lão phu phải chịu ngày hôm nay người sẽ bồi hoàn gấp trăm gấp vạn lần trên phương diện tinh thần.

Tổng Thiên Hành hơi động lòng nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói:

- Lờn các hạ nói ra nghe đầy vẻ uy hiếp dọa giẫm, xem ra Tổng Thiên Hành ta phải thỉnh giáo tôn ý của các hạ mới xong.

“Thuần Vu huynh” cười lạnh nói:

- Đừng sốt ruột, bọn lão phu đã đến đây tất sẽ cho người biết, có điều người chịu khó chờ một lát.

Dừng lời một chút, hắn quay sang Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hỏi:

- Theo thân thủ của tôn giá mà nói chắc không phải là hạng vô dang?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Vô danh hay hữu danh thì có liên hệ gì đến người?

“Thuần Vu huynh” vẫn điềm tĩnh:

- Thỉnh giáo một chút không được sao?

- Được, người nghe cho kỹ, lão phu là Giáp ma sứ giả của Thiên Ma Đại Đế!

“Lão Đồ” nổi giận chen lời:

- Con quỷ lùn một mắt kia, đừng khi người thái quá như vậy, người tưởng lão phu sợ người sao?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nghiêng răng, quai hàm bạnh ra, mục tóe hung quang lạnh lùng quát:

- Đồ Sĩ Quý, người không sợ lão phu, không lẽ lão phu lại sợ người sao?

“Lão Đồ”, Đồ Sĩ Quý kinh hãi thối lui một bước, mắt trợn trừng trừng nhìn đối phương nói:

- Người.... người biết ta....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhếch môi cười nhạt nói:

- Ngày trước trong Vạn Kiếp Ma Cung có hai viên đại tướng Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn ai mà không biết!

Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, vẫn là Đồ Sĩ Quý lên tiếng:

- Thực ra người là ai?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang lạnh lùng:

- Danh tính của lão phu hạng giá áo túi cơm như hai người chưa xứng hỏi.

Thuần Vu Khôn nhìn sâu vào mắt đối phương nói:

- Người không nói ta cũng đoán được ít nhiều....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói:

- Ta nghĩ các phải nghĩ ra rồi mới đúng.

Hơi dừng lời một chút, tinh quang của lão ngồi lên nói:

- Việc này tạm thời gác lại, bây giờ có vấn đề lão phu muốn hỏi các người, mong các người biết điều một chút, sự thực mà trả lời!

Thuần Vu Khôn cười âm lạnh nói:

- Cứ hỏi thử xem sao!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang không một lời khách sáo:

- Những ma to ma nhỏ của Vạn Kiếp Ma Cung lọt lưới năm ấy, đến bây giờ có bao nhiêu đều đầu vào môn hạ của Nhất Thống Môn?

Thuần Vu Khôn chậm rãi trả lời:

- Việc này lão phu không muốn nói ra!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Họ Thuần Vu kia, chỉ sợ người không muốn nói cũng không được.

Thuần Vu Khôn hừ lạnh đáp lời nói:

- Không lẽ lão phu lại sợ người sao?

Chợt chuyển đề tài, lão quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống đại tổng quản còn nhớ đến người bạn năm xưa không?

Tống Thiên Hành hỏi hớp hỏi:

- Các hạ muốn nói đến ai?

Thuần Vu Khôn lạnh lùng:

- Đương nhiên là lão phu nói tới Từ đại hiệp, kẻ có ân tri ngộ với

Tống đại tổng quản!

Tống Thiên Hành cố nén sự kích động trong lòng, bình tĩnh nói:

- Đương nhiên là còn nhớ, không biết các hạ có điều chi chỉ giáo?

Thuần Vu Khôn cười âm lạnh nói:

- Tống đại tổng quản khách khí quá, Thuần Vu Khôn còn chưa quên thân phận là kẻ bị cầm tù, có đâu dám nhận hai chữ “chỉ giáo” của Tống đại tổng quản.

Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Mỗi người có lập trường khác nhau, tạm thời không thể không làm phiền quý vị một lúc, bây giờ có việc gì cứ việc nói ra đi!

Thuần Vu Khôn nói:

- Tống đại tổng quản quả là con người mau mắn, người còn nhớ những gì lão Đồ nói lúc nãy không?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Đương nhiên còn nhớ, lúc nãy hần nói “cái đau xác thịt của bọn lão phu ngày hôm nay người sẽ bồi hoàn lại gấp trăm gấp vạn lần trên phương diện tinh thần” có phải vậy không?

Thuần Vu Khôn đáp:

- Không ngờ người nhớ kỹ như vậy, bây giờ chắc người hiểu được ý của lão phu rồi chứ!

Tổng Thiên Hành bình tĩnh đáp:

- Các hạ định hành hạ Từ đại hiệp để báo phục?

Thuần Vu Khôn cười ha hả nói:

- Tổng đại tổng quản quả không hổ là cái thế kỳ tài, người đoán đúng rồi đó!

Tổng Thiên Hành mày kiếm dựng ngược, mắt xa hàn quang rít lên:

- Thuần Vu Khôn! Tổng Thiên Hành này nói cho người biết, Nhất Thống Môn dám động đến một sợi lông của Từ đại hiệp và Từ thái phu nhân thì đừng trách Tổng Thiên Hành tàn sát đến con gà con chó cũng không chừa!

Thuần Vu Khôn bình tĩnh như không:

- Đó là chuyện về sau, còn trước mắt người không có cách gì bảo toàn cho hần.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Người có biết kẻ đầu tiên phải chịu tai ương là ai không?

Thuần Vu Khôn cười khanh khách nói:

- Lão phu biết, kẻ đầu tiên phải chịu tai ương là bọn lão phu mười người ở đây, nhưng lão phu không tin người lại chịu hối hận suốt đời.

Trên gương mặt anh tuấn của chàng thoáng thay đổi phức tạp, im lặng hồi lâu mới thở dài nói:

- Có điều kiện gì người cứ nói đi!

Thuần Vu Khôn đắc ý cười khanh khách nói:

- Thân làm tù nhân, lão phu làm gì có tư cách đặt điều kiện, lão phu chỉ mong một điều là bọn mười người lão phu được bình yên ra khỏi quý bảo ngoài trăm dặm.

Tổng Thiên Hành tức khí tràn hông, nhưng chỉ ngẩn mặt lên trời cười như điên cuồng:

- Khá! Khá lắm! Nhất Thống Môn không hổ là một tổ chức có ngọa hổ tiềm long.

Hơi dừng lời một lát, rồi lạnh lùng tiếp:

- Trước tiên giả mạo Giang thành chủ hư cấu sự việc để tiềm phục trong bảo, âm mưu bị vạch trần lại lấy sự an toàn của Từ đại hiệp ra uy hiếp hồng an toàn rút lui, chúng chắc chắn Tổng Thiên Hành sẽ

chấp nhận.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói:

- Không sai, người ngoài việc chấp nhận không còn con đường nào khác, bằng không Thuần Vu Khôn này vị tất đến đây mạo hiểm.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Mục đích đầu tiên của các người là mưu đồ tiềm phục trong bảo, vạn nhất Tổng Thiên Hành này không chấp nhận điều kiện, lưu giữ các người lại hoặc giả giết hết đi thì quý thượng làm sao biết được các người đã đạt được mục đích hay đã gặp chuyện không may rồi.

Thuần Vu Khôn nói:

- Tổng đại hiệp thông minh nhất thế sao lại nhất thời hồ đồ như vậy, thử nghĩ xem bản môn có nội ứng trong quý bảo, nhiệm vụ của chúng là gì?

Tổng Thiên Hành cắt hứng đáp:

- Phải! Phải! Ta thật hồ đồ trong nhất thời.

Dừng lời một lát chàng bỗng à lên một tiếng như chợt nhớ ra việc gì nói tiếp:

- Nếu ta ước đoán không lầm thì các hạ đặt điều kiện uy hiếp, như vậy ít ra cũng có chứng vật gì để làm hậu thuẫn phải không?

Thuần Vu Khôn hơi chấn động nói:

- Tổng đại hiệp bằng vào đâu mà nói như vậy?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Quý thượng là người thông minh, hẳn đã tính toán kế sách không sai lẽ tất nhiên cũng phải nghĩ đến việc Tổng Thiên Hành ta không chịu chấp nhận sự uy hiếp bằng lời nói vô bằng.

Thuần Vu Khôn thở ra nói:

- Đầu óc của Tổng đại hiệp quả chu mật vô cùng, Thuần Vu Khôn thật lòng khâm phục.

Tổng đại hiệp cùng tể thượng ngang sức ngang tài, có thể nói là một đôi Du Lượng của ngày nay.

Tổng Thiên Hành nhếch mép mỉm cười:

- Các hạ quá khen rồi, Tổng Thiên Hành là hạng người nào mà dám so sánh với quý thượng anh minh nhất thế!

Giọng chàng bỗng trở nên lạnh như băng:

- Đưa chứng cứ ra đây!

Thuần Vu Khôn cười nhẹ, đưa tay vào ngực áo lấy ra một mảnh giấy gấp sẵn, thuận tay ném ra kêu:

- Tiếp lấy!

Một đạo bạch quang như luồng điện bay xẹt về phía Tổng Thiên Hành, một tiếng rít gió rợn người cũng theo đó phát ra.

Một mảnh giấy gấp lại có thể phát huy một uy lực chừng ấy cũng đủ thấy tên này võ công quả thật thâm hậu.

Nhưng Tống Thiên Hành đối với đạo bạch quang kia xem như không có gì, nhưng sự việc xảy ra cũng quá ly kỳ, đạo bạch quang đến trước mặt chàng còn độ một thước thì như bị cấm vào một bức tường bông “sột” một tiếng, lơ lửng trên không, không tiến thêm lên cũng không rơi xuống.

Tống Thiên Hành hơi sửng ngời, từ từ giơ hai ngón tay trở giữa gấp lấy phong thư, chưa kịp xem đã chú mục nhìn Thuần Vu Khôn nói:

- Các hạ là thủ lĩnh của toàn nhóm?

Thuần Vu Khôn trong lòng còn chưa hết kinh hãi trước thần công của đối phương, nhưng vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Tống đại hiệp đoán đúng một nửa, trong mười người thì Thuần Vu Khôn và Đồ Sĩ Quý đều có thể xem là thủ lĩnh.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Nhị vị giữ chức vụ gì trong Nhất Thống Môn?

Thuần Vu Khôn đáp:

- Hai người chúng ta đều là hộ pháp của tổng đàn.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Chức vị của hộ pháp với lệnh chủ thì ai cao ai thấp?

Thuần Vu Khôn đáp:

- Không ai lệ thuộc ai, có thể nói ngang hàng nhau.

Tống Thiên Hành không hỏi nữa, từ từ giở bức thư ngưng thần nhìn. Không sai! Quả nhiên chính là thủ bút của Từ Quân Lượng, mà cũng chính là thư của Từ Quân Lượng báo cáo tình hình cho Từ thái phu nhân, nhưng viết cách đây năm hôm.

Đại ý thư nói là chàng ngoài việc hành động không được tự do và tinh thần hơi bức bối, mọi việc đều rất bình thường, sức khỏe cũng tốt cuối cùng xin lão mẫu cứ yên tâm, chàng quyết chẳng quên lời giáo huấn của mẫu thân cùng sư phụ, không khi nào cúi đầu trước thế lực hắc ám.

Tống Thiên Hành xem xong thư, gọi Cần nhi đến gần nói:

- Cần nhi, ngươi xem đi, đây là thư của sư phụ ngươi.

Cần nhi kích động hai tay tiếp lấy phong thư, Tống Thiên Hành nhìn Thuần Vu Khôn thở dài nói:

- Các hạ, bức thư của Từ đại hiệp, Từ thái phu nhân đã được xem qua chưa?

Thuần Vu Khôn mỉm cười:

- Tống đại hiệp minh giám, bức thư này Từ đại hiệp mới viết cách đây mới năm ngày, cho nên chưa kịp giao cho Từ thái phu nhân.

Tổng Thiên Hành quay sang Cần nhi hỏi:

- Xem xong chưa?

Cần nhi gật đầu không đáp, nhưng đôi mắt đen láy sáng như so của hấn như có một vàng mây che phủ.

Tổng Thiên Hành dịu giọng cười nói:

- Tra lại cho người....

Cần nhi cảm phần cực độ, vung tay ném ra, phong thư cũng rít gió phóng xẹt về phía Thuần Vu Khôn.

Thuần Vu Khôn giơ tay tiếp lấy phong thư, cười ha hả nói:

- Danh sư xuất cao đồ, quả không sai! Không sai!

Cần nhi mắt ngấn lệ, nuốt khan mấy cái nói:

- Sư thúc, người.... người cho điệt nhi tác chủ.

Tổng Thiên Hành dịu dàng xoa đầu Cần nhi cười nói:

- “Nam nhi hữu lệ bất khinh lưu” (Nam nhi có nước mắt nhưng không được khóc một cách dễ dàng), hài tử người không sợ tiểu sư thúc cười sao?

Cần nhi cúi đầu tức tưởi:

- Nhưng sư thúc.... sư phụ người....

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Cần nhi, mọi việc sư thúc sẽ thay người lo liệu, bây giờ có thể chứng thực một điều là sư phụ người hiện rất bình an, như vậy chúng ta cũng yên tâm một nửa rồi, còn việc về sau từ từ giải quyết.

Thuần Vu Khôn mỉm cười chen vào:

- Tiểu huynh đệ, ta báo thêm cho người một tin tốt, lệnh sư cùng lệnh thái phu nhân chẳng những bình an vô sự mà còn được bản môn đãi hàng thượng khách sống khỏe vô cùng.

Cần nhi hừ lạnh một tiếng quay nhìn sang hướng khác.

Thuần Vu Khôn hơi đỏ mặt, cười khan một tiếng quay sang Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tổng đại hiệp, chứng cứ đã xem qua rồi, như vậy tôn ý thế nào?

Tổng Thiên Hành dứt khoát:

- Ta tiếp nhận điều kiện!

Thuần Vu Khôn không dấu vẻ vui mừng nói:

- Tổng đại hiệp tâm dạ khoan dung, nghĩa khí ngất trời, Thuần Vu Khôn kính phục khôn cùng.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Nhưng trong khi tiếp nhận điều kiện, Tổng Thiên Hành này cũng có mấy lời muốn các hạ trình lên quý thượng, đồng thời thỉnh giáo các hạ mấy việc.

Thuần Vu Khôn đáp:

- Xin Tổng đại hiệp cứ nói, Thuần Vu Khôn sẽ cố gắng truyền đạt lên tể thượng, còn như vấn đề khác nếu không thuộc về cơ mật của bản môn mà Thuần Vu Khôn biết, nhất định sẽ bẩm báo!

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Về vấn đề của Từ đại hiệp và Từ thái phu nhân, trừ phi họ tự nguyện gia nhập quý môn, bằng không quý môn không được dùng bất kỳ hình thức lăng nhục nào để uy hiếp!

Thuần Vu Khôn mỉm cười nói:

- Việc này Tổng đại hiệp cứ yên tâm, lúc này lão phu đã có nói qua với vị tiểu huynh đệ này là tể thượng đối xử với Từ đại hiệp lễ bằng quý khách, làm phiền lòng hai người còn không dám, có đâu lại lăng nhục người.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh:

- Chỉ mong được như vậy, bằng không lời nói khó nghe ta đã nói lúc này xin cứ nguyên văn truyền lại với quý thượng.

Thuần Vu Khôn đáp:

- Được, lão phu nhớ rồi.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Bây giờ Tổng Thiên Hành thỉnh giáo các hạ mấy điều.

Trầm tư một lúc rồi tiếp:

- Giang thành chủ Thúc Hoa Thành đã ngộ nạn, vậy hiện thời ai là thành chủ?

Thuần Vu Khôn đáp:

- Thúc Hoa Thành hiện thời do Lam kỳ lệnh chủ của bản môn kiêm nhiệm chức thành chủ, phó thành chủ vẫn do Trình Hoài đảm trách.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Còn bốn vị trưởng lão?

Thuần Vu Khôn đáp lời:

- Trong bốn vị trưởng lão, Hồ trưởng lão đã chết, Kim trưởng lão trọng thương, La, Lữ hai vị trưởng lão mang Kim trưởng lão thoát chạy hạ lạc không rõ.

Tổng Thiên Hành mắt lóe hàn quang nhìn Trình Hoài trầm giọng nói:

- Họ Trình kia, hôm nay coi như người lớn phước có thể bình an rời khỏi bản bảo, bây giờ Tổng Thiên Hành có một nghi vấn mà ngoài người ra không ai trả lời được, mong người sự thức đáp lời.

Trình Hoài cười lạnh nói:

- Cái đó còn phải coi đại gia có cao hứng hay không!

Mày kiếm dựng ngược, giọng nói chàng rít qua kẽ răng:

- Họ Trình kia, người đừng tưởng hôm nay ta không giết người rồi lên giọng, nói thực cho người biết, Nhất Thống Môn không thể bảo

vệ mạng người suốt đời đâu. Qua khỏi được hôm nay, Tống Thiên Hành ta có thể giết người bất cứ lúc nào. Vậy thì tại sao trước khi chết không kết một chút thiện duyên để tránh khỏi tội sống trước khi chết!

Trình Hoài cười lạnh liên liên, nhếch mép mà không đáp, Thuần Vu Khôn chen vào nói:

- Tống đại hiệp, vấn đề ấy lão phu có thể thay hấn trả lời được không?

- Không được!

Thuần Vu Khôn nhìn Trình Hoài trầm giọng nói:

- Trình phó thành chủ, người trả lời câu hỏi của Tống đại hiệp để khỏi nửa chừng sinh việc không hay.

Trình Hoài cung mình đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Quay sang Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Có việc gì người cứ hỏi đi!

Tống Thiên Hành nói:

- Giang thành chủ có một vị thiên kim tiểu thư, chắc người không thể nói không biết?

Trình Hoài đáp:

- Không sai, ta biết!

Tống Thiên Hành tiếp:

- Nửa tháng trước lúc ta đến Thúy Hoa Thành, có người báo cho ta biết độc nữ của Giang thành chủ, Giang Thúy Bình, năm năm trước đây đột nhiên thất tung một cách bí mật, người có biết việc này không?

Trình Hoài cất giọng mỉa mai:

- Người còn chưa quên được cô tình nhân thanh mai trúc mã đó sao?

Hấn vừa thốt xong, cả Tống Thiên Hành lẫn Vân Trung Phụng đồng biến sắc mặt.

“Cô tình nhân thanh mai trúc mã” chỉ mấy tiếng đó cũng đủ làm cho một cô gái, đặc biệt là Vân Trung Phụng đối với Tống Thiên Hành đã phát sinh một thứ tình cảm vô cùng vi tế, nghe không khác nào tiếng sét giữa trời quang, phương dung của nàng thâm biến như vậy cũng không có gì lạ.

Nhưng cái biến sắc mặt của Tống Thiên Hành thật khiến người phí tâm tìm hiểu.

Chỉ thấy gương mặt như ngọc của chàng thay đổi luôn mấy lần, cơ mặt cũng giật giật không ngừng, im lặng một lúc, mới đề nén được

khích động trong lòng, bình tĩnh nhếch một nụ cười nói:

- Không sai, Giang Thúy Bình là một tiểu tình nhân thanh mai trúc mã của ta, ta không thể quên nàng, lại càng không thể quên những lần hành hạ của nàng đối với ta dưới sự sai khiến của người.

Chỉ mấy lời nói đơn giản như vậy, Vân Trung Phụng nghe xong như cởi bỏ được tảng đá ngàn cân treo nặng trong lòng, bất giác nàng không tự chủ được thở hắt ra một cái thật dài.

Không phải sao! Tống Thiên Hành cũng thừa nhận Giang Thúy Bình là cô tiểu tình nhân thanh mai trúc mã của chàng, khiến tâm nguyện của nàng bỗng chốc trở thành vô vọng, tình cảnh như vậy mà nàng không nóng lòng sao được, nhưng đến chừng biết được Giang Thúy Bình đã từng nghe lời xúi giục của Trình Hoài gia tâm hành hạ chàng thì hy vọng của nàng càng được tăng cao thêm mấy bậc, lẽ đương nhiên nàng đã cất bỏ được gánh nặng.

Trình Hoài nhếch mép cười nói:

- Sao? Đối với nàng mà người cũng nhẫn tâm báo thù nữa sao?

Tống Thiên Hành trầm mặc:

- Ta muốn biết hạ lạc của nàng.

Trình Hoài cười lạnh:

- Đáng tiếc, Trình mỗ không thể phụng cáo!

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào khuôn mặt ngựa của đối phương:

- Nói vậy việc Giang Thúy Bình mất tích năm năm trước đây là sự thật?

- Ủ!

- Không phải là kiệt tác của Nhất Thống Môn các người chứ?

- Bản môn không khi nào làm gì một ả nha đầu hỉ mũi còn chưa sạch như vậy.

Hơi dừng lời một lát, rồi hần cất giọng cười âm lạnh nói:

- Tống Thiên Hành, nếu việc người cần hỏi ta chỉ có một vấn đề này, thì ta không có cách gì làm người thỏa mãn được, người đành gác bỏ việc ấy đi!

Tống Thiên Hành ngẩn mặt nhìn những áng mây trắng đang trôi nhàn tản trên bầu trời phía bên ngoài cửa sảnh, gương mặt tuấn tú của chàng như bao phủ một lớp sương mù, những sự việc xảy ra ở Thúy Hoa Thành nửa tháng trước đây, từng cảnh từng cảnh một lần lượt thoáng qua trước mắt chàng. Bên tai như còn nghe giọng nói yếu ớt nhưng khẩn thiết của Giang Chấn Xuyên trong lúc ly biệt.

".... Thiên Hành, đừng quên đây là nơi người sinh ra và lớn lên.... đại môn của Thúy Hoa Thành luôn luôn rộng mở.... Lúc nào cũng hân hoan đón người trở lại...." Mục quang chàng thoáng như ngây dai đi,

bất giác lẩm bẩm một mình:

- Phải! Ta sẽ trở lại, ngày trước phụ tử các người đối xử với ta như thế nào ta vĩnh viễn ghi khắc trong tâm khảm, dù thế nào đi nữa, Thúy Hoa Thành vẫn là nơi chôn nhau cắt rốn của ta, ở đó ta đã trải qua những chuỗi ngày ấu thơ quý giá, cũng ở đó ta đã nếm trải đủ mùi vị tàn khốc của cuộc đời.... những việc này ta làm sao quên được. Bởi vậy chỉ còn chờ thời gian nữa mà thôi, ta sẽ về lại phương Bắc, tận diệt quân phản nghịch, chấn hưng lại oai phong của Thúy Hoa Thành ngày trước.... Có lẽ.... có lẽ nửa tháng trước đây ta không nên gấp gáp như vậy, bằng không cục diện đâu đến nỗi thảm như hôm nay. Cho dù đó là tại người thân tiểu nhân mà xa lánh hiền nhân, kết quả đã hủy bỏ tất cả những gì đã tạo lập được, cho dù lúc đó ta có nỗi khổ riêng không thể không gấp rút ra đi, nhưng ta tự nghĩ cũng thấy lòng bất an. Bởi vậy chỉ cần con gái người còn sống trên cõi đời này thì ta sẽ tận lực giúp nàng tìm lại hình phong ngày cũ của Thúy Hoa Thành, để giảm bớt lòng tự trách của ta.... Giang thành chủ, xin hãy an nghỉ....

Những lời nói tự bộc bạch trong lòng mình của Tống Thiên Hành, trong đại sảnh bất luận là bạn hay thù đều nghe rõ mồn một và không một ai nghe mà lòng không thấy rung động, khác biệt là Vân Trung Phụng, ngoài sự kích động ra còn có một bóng mây đen lướt nhẹ qua tâm trí nàng, bất giác u oán thở dài.

Tống Thiên Hành sau khi nói hết nỗi lòng như cũng cất đi được một gánh nặng, thở dài một tiếng nhìn lướt qua gương mặt của huynh muội Vân gia, mỉm một nụ cười tự chế điều mình, nói:

- Việc cũ trong thoáng chốc trở về trong trí não, huynh đệ cũng là kẻ phạm phụ tử, nên ngăn không nỗi lòng mình, quên mất thực tại. Tam công tử, tứ tiểu thư chớ khá chê cười.

Vân Trung Hạc tâm tình kích động, mở miệng mà không nói nên lời, ngược lại Vân Trung Phụng đã cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh là người trung hậu, tình nghĩa vẹn toàn, huynh muội Vân Trung Phụng kính phục không hết có đâu lại dám cười chê.

Vân Trung Hạc cất tiếng cười hào phóng nói:

- Đúng vậy, mấy lời của Tứ muội thật đúng ý ta, hận một điều ta không nói ra được.

Tống Thiên Hành cười thành thực:

- Hiền huynh muội quá khen, huynh đệ hổ thẹn không dám nhận.

Hơi dừng lời, quay sang bọn Thuần Vu Khôn trầm giọng nói:

- Chư vị đi được rồi!

Quay đầu nhìn sang trực nhất đường chủ Hoàng Khắc Ba nói:

- Hoàng đường chủ thay bản tọa tiễn khách, truyền lệnh xuống các nơi không được mượn cớ gây phiền hà!
 Hoàng Khắc Ba cung thân hô lớn:
 - Thuộc hạ tuân mạng!
 Hoàng Khắc Ba dắt bọn Thuần Vu Khôn ra đi.
 Nguyên dự định có một trận đấu kinh hồn thiên động địa xảy ra, không ngờ kết thúc một cách êm thấm như vậy khiến mọi người từ đáy lòng cảm thấy một nuốt tiếc vô cớ.
 Tổng Thiên Hành cho người mời Tây Môn Kiệt cũng mấy tên tùy tùng ra, mỉm cười cáo lỗi:
 - Với ý định mời các hạ thưởng thức thủ đoạn của tại hạ đối phó với địch nhân, nhưng không ngờ việc xảy ra ngoài ý muốn, tâm nguyện không thành, mong các hạ niệm tình bỏ qua.
 Tây Môn Kiệt cười nhẹ nói:
 - Tổng đại hiệp chớ quá tự khiêm, lão phu coi như hôm nay được đại khai nhãn giới, còn việc không được thưởng thức một vở tuồng hay đó là tại lão phu vô duyên bạc phước, không trách ai được.
 Hơi dừng lời, chợt lão nghiêm sắc mặt hỏi:
 - Tổng đại hiệp còn có điều chi chỉ giáo?
 Tổng Thiên Hành cũng nghiêm mặt nói:
 - Những điều cần nói đều đã nói xong, không cần thiết phải nhắc lại.
 Tây Môn Kiệt cất lời chào:
 - Vậy lão phu cáo từ!
 Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:
 - Đàn đường chủ thay bản tọa tiễn quý khách của Đốc phủ....

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 10

Nam Nhi Hữu Lệ Bất Khinh Lưu

Cuối giờ mùi hôm ấy....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang vội vã chạy vào phòng Tổng Thiên Hành, cung thân nói:

- Ngân vệ số mười tám giám sát trung gian thông tin vừa bắt được một mật hàm xin thiếu chủ xem qua.

Tổng Thiên Hành sau khi xem xong mật hàm liền nói:

- Chu tiền bối, xin dặn Càn nhi mời gấp tam công tử cùng tứ tiểu thơ

đến đây.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cung thân đáp:

- Lão nô tuân mạng!

Lát sau Vân Trung Hạc, Vân Trung Nhạn nối gót nhau tiến vào, ba người trong mật thất thấp giọng mật đàm, thời gian chừng ăn hết bữa cơm, Tống Thiên Hành mới cao giọng nói:

- Được rồi, cứ quyết định như vậy, tứ tiểu thư lập tức thông tri Hoa phu nhân, nói chúng ta sẽ khởi hành lúc lên đèn.

Vân Trung Phụng hội ý cười nói:

- Được, ta nhớ rồi!

Dứt lời hai người đi ra.

Thời gian chừng dùng hết chén trà, các bộ phận trong Kim Thang Bảo đều nhìn thấy thủ lệnh do chính tay Tống Thiên Hành thảo, nội dung của thư lệnh ấy thế này:

“Bản nhân cùng tứ tiểu thư soái lãnh Hổ nhi, Càn nhi tức tốc đi Kim Lăng giải quyết công vụ, bảo vụ tạm thời giao cho tam công tử liệu lý, mong toàn thể đồng sự, mỗi người giữ vững cương vị, đồng lòng hợp sức!” Việc này nhanh chóng truyền khắp mọi nơi trong bảo, đồng thời dấy lên không biết bao nhiêu thất mắt, suy đoán âm thầm trong lòng mỗi người.

Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng vì việc gì mà phải đang đêm rời Kim Thang Bảo để xử lý?

Lại nữa cả hai tên trợ thủ đắc lực là Hổ nhi và Càn nhi cũng mang theo luôn. Trong khi tình hình nội gian trong bảo còn chưa rõ ràng, nhân tâm chưa định, vạn nhất có việc gì phát sinh thì một mình Vân tam công tử phải đối phó thế nào đây?

Cho dù chàng để lại một “Chu lão” công lực cao hơn Hổ nhi, Càn nhi nhiều, nội một việc ngày hôm nay lão hiển lộng thần oai trong Tứ Hải Đường chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã chấn động toàn bảo, và mọi người đều xác định địa vị cao quý và bí mật của lão, nhưng dù sao lão cũng chỉ có một mình.

Nhưng đồng thời cũng có những kẻ đang mừng thầm, cho dù trong lòng chúng cũng có những nghi hoặc giống như vậy, nhưng tình hình này rốt cuộc cũng có lợi cho chúng.

Khi thủ lệnh của Tống Thiên Hành trở về đến Thính Đào Hiên, “Chu lão” đã cầm một bức mật lệnh đi đến trung tâm thông tin, lão cẩn thận hạ giọng dặn dò người chấp sự:

- Đây là mật lệnh gọi đi Kim Lăng của Tống tiên sinh, người đã dặn dò chính lão phu đốc suất, chọn loại bồ câu tốt nhất lập tức gọi đi!

Lúc bóng đèn bao trùm vạn vật, ánh đèn trong Kim Thang Bảo lác

đắc thấp lên, tiếng vó ngựa rầm rập phóng đi phá tan cái yên tĩnh của buổi hoàng hôn, tiếp theo tám thớt ngựa xông qua đại môn Kim Thang Bảo và mất hút trong đám bụi mù.

Những kỵ mã trên tám thớt ngựa ấy gồm những ai? Đó là Tổng Thiên Hành, Vân Trung Phụng cùng tỷ nữ Hà nhi của nàng, Hồ nhi, Cần nhi và ba vệ sĩ trong Ngân y vệ đội.

Trong dáng vẻ bên ngoài bình lặng nhưng bên trong khẩn trương ngọt ngào như thế, Kim Thang Bảo trải qua ba ngày yên tĩnh.

Trong ba ngày đó, Thiết lão vẫn chưa về bảo, Tổng Thiên Hành, Vân Trung Phụng cùng đám tùy tùng đi công tác ở Kim Lăng cũng chưa về, lại nữa hai phía này cũng không thấy có chút tin tức gì giờ về bảo, không khí trong bảo ngọt ngào vô cùng.

Đến hoàng hôn của ngày thứ ba....

Trên một chiếc ngũ thuyền to trên Thái Hồ, cách Kim Thang Bảo chừng năm dặm, có mấy người ăn mặc theo lối ngư dân đang quay quần trong khoang đàm luận.

Kẻ đứng đầu mặt vuông tai lớn, râu ba chòm dài thướt, sắc diện nhuần hồng, mắt lộ hàn quang, tuổi quá lục tuần, đó chính là đệ nhất phó môn chủ của Nhất Thống Môn, Cái Thế Hùng. Kế đến là Bạch kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao, hai vị tổng đàn hộ pháp mới cách biệt ba ngày trước đây, Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý và hai vị tổng đàn hộ pháp khác; Hắc Bạch Song Sát, Úy Trì Quân và Soái Duy Thần. Người sau cùng chính là vị phu nhân của Kim Thang Bảo bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành, Hoa Lộng Ảnh! Buổi mật đàm chắc đã bắt đầu được khá lâu, lúc này chỉ thấy vị đệ nhất phó môn chủ Cái Thế Hùng vuốt râu trầm tư nói:

- Căn cứ vào tình hình hiện tại, quả thật là một thời cơ hạ thủ thuận lợi nhất, có điều phía Kim Lăng bản môn không có chút hành động gì, tại sao tên tiểu tử Tổng Thiên Hành lại đang đêm đi Kim Lăng gấp như vậy, đến ba ngày rồi vẫn không thấy chút động tĩnh, việc này không khỏi khiến người hoài nghi.

Hoa Lộng Ảnh cười tươi nói:

- Phó tọa, theo chỗ đệ tử biết thì ba ngày trước đây Tây Môn Kiệt với thân phận đặc sứ của Lưỡng Giang đốc phủ đến Kim Thang Bảo, hành tích có điều khả nghi. Có thể Tổng Thiên Hành đã phát giác ra manh mối gì nên vội vàng đang đêm đuổi theo, cũng không phải là không có khả năng.

Cái Thế Hùng “ừ” một tiếng, Vũ Văn Ngao tiếp lời:

- Theo mật báo thuộc hạ nhận được từ Kim Lăng, bọn Tổng Thiên Hành quả thật đã đến Kim Lăng, có điều sau khi vào Thiết Ký tiền

trang thì không thấy có bất kỳ hành động nào, cũng không thấy hấn bước ra ngoài nửa bước.

Cái Thế Hùng nhìn Hoa Lộng Ảnh nói:

- Ảnh a đầu, người không thấy chuyển đi Kim Lăng của Tống Thiên Hành có điều gì khả nghi sao?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu nói:

- Đệ tử đã từng có hoài nghi đó, song qua ba ngày sự thật rõ ràng không thể phủ nhận được.

Cái Thế Hùng nói:

- Người cho rằng Tống Thiên Hành đã có nghi ngờ về hành tung của người?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu đáp:

- Có thể như vậy, nhưng đệ tử tin rằng hấn chẳng có một chứng cứ xác đáng nào.

Cái Thế Hùng mỉm một nụ cười khó lường, cao thâm nói:

- Còn nữa, hành tung của lão đầu Vân Thiết Thành, người thật sự không biết tí gì?

Hoa Lộng Ảnh hơi giật mình cúi đầu đáp nhỏ:

- Phải, gần mười ngày nay đệ tử không thấy mặt lão.

Thật ra mấy ngày trước đây Tống Thiên Hành có bắt được mật thư của Nhất Thống Môn gửi cho nội giang Kim Thang Bảo, giả theo nét bút, Tống Thiên Hành ghi thêm mấy chữ đại ý nói Vân Thiết Thành đã bị Nhất Thống Môn bắt cóc. Bởi vậy Vân Trung Nhạn giả mạo mới cùng Hoa Lộng Ảnh đến bức chàng buộc phải giao Kim Long Lệnh v.v. Lúc ấy nếu không phải vì cẩn thận, suýt chút nữa nàng cùng Vân Trung Nhạn đã trở mặt đối với Tống Thiên Hành rồi.

Nhưng ít khắc trước đây lúc Cái Thế Hùng chưa đến, nàng đã cùng mấy nhân vật ở tổng đàn chuyện phiếm, vô tình phát hiện ra thực sự Vân Thiết Thành mất tích không liên quan gì đến Nhất Thống Môn. Lúc ấy nàng mới biết là mắc mưu kẻ địch, nhưng đành ngậm bồ hòn làm thinh chứ nào dám nói ra.

Đến khi Cái Thế Hùng hỏi nàng về hành tung của Vân Thiết Thành, nàng cũng đành liều mạng trả lời không biết.

Cái Thế Hùng cười lạnh nói:

- Đến một người đầu ấp tay gối mà cũng không khống chế được, nha đầu này coi bộ càng ngày càng tệ!

Hoa Lộng Ảnh rung động, run run nói:

- Đệ tử đáng chết, mong phó tọa khai ân!

Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Ai hơi sức đâu mà xía vào chuyện của người, sau khi xong việc ở

đây mọi việc chờ sư phụ người phát lạc.

Đối với sư phụ, nàng vừa là đồ đệ vừa là thiếp, chuyện dù lớn bằng trời cũng không qua nổi một cái liếc mắt của nàng. Cái Thế Hùng đã nói chờ sư phụ phát lạc coi như là việc này không có bàn đến nữa rồi.

Hoa Lộng Ảnh như vừa cất được gánh nặng, bất giác cười tươi nói:

- Đa tạ phó tọa thành toàn!

Cái Thế Hùng nhíu mày nhìn sang Thuần Vu Khôn nói:

- Thuần Vu hộ pháp, người nói lão bộc độc nhãn của Tống Thiên Hành công lực cao thâm quỷ thần vô lượng, rốt cuộc là cao thâm đến bậc nào?

Thuần Vu Khôn cười thẹn:

- Phó tọa, công lực của lão đầu độc nhãn ấy thực ra cao thâm đến mức độ nào thì thuộc hạ thật không dám đoán mò, nhưng theo thuộc hạ thấy cho dù thuộc hạ cùng Đồ hộ pháp hai người liên thủ cũng không địch nổi lão năm mươi chiêu.

Cái Thế Hùng hơi ngần ngừ:

- Có việc như vậy sao?.... Thuần Vu hộ pháp có nhìn ra lai lịch lão không?

Thuần Vu Khôn lắc đầu:

- Thuộc hạ thật đáng xấu hổ, không nhìn thấy ra được chút lai lịch nào của lão.

Cái Thế Hùng quay sang Hoa Lộng Ảnh hỏi:

- Ảnh a đầu, lão đầu độc nhãn ấy hiện giờ vẫn còn trong bảo?

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Phải, hầu như không lúc nào rời khỏi Vân Trung Hạc nửa bước.

Đôi mày rậm của Cái Thế Hùng dựng ngược, hừ lạnh một tiếng, Hoa Lộng Ảnh liền tiếp lời:

- Phó tọa, còn đám Ngân y vệ đội do Tống Thiên Hành đem về nữa, bọn này cũng làm vướng tay vướng chân không ít.

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Người đã thấy võ công của chúng chưa?

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Đệ tử tuy chưa tận mắt nhìn thấy võ công của chúng, nhưng luận về đờn đấu thì sợ không dưới đệ tử bao nhiêu.

Cái Thế Hùng cười lạnh, nói rít qua kẽ răng:

- Chỉ suy đoán mò mà cũng dám kết luận như vậy, thực là quá tự ty mà lại đề cao người vậy!

Mục quang lạnh như điện của hắn nhìn khắp một vòng rồi tiếp:

- Với thực lực của chúng ta hiện giờ mà đến một Kim Thang Bảo cón

con cũng không thu thập nổi thì Nhất Thống Môn làm sao thống nhất võ lâm, độc bá thiên hạ?

Hơi dừng lời rồi nói chắc như đinh đóng cột:

- Bất kể chuyến đi Kim Lăng của Tống Thiên Hành là thật hay giả, bản tọa quyết định đêm nay phát động tổng tấn công.

Vũ Văn Ngao nghiêm mặt nói:

- Phó tọa, theo thiên ý của thuộc hạ, nếu môn chủ đã không hạn định thời gian, thì tốt nhất ta nên đợi một vài ngày.

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi lại:

- Tại sao?

Vũ Văn Ngao nói:

- Tên lão bộc độc nhãn của Tống Thiên Hành thuộc hạ đã gặp một lần, nếu thuộc hạ đoán không lầm thì lão chính là một trong Tứ Đại Thiên Ma của Vạn Kiếp Ma Cung ngày xưa, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Vũ Văn Ngao biết rõ lai lịch của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhưng trong khi Cái Thế Hùng và Thuần Vu Khôn đoán già đoán non thì hần im lặng, đến lúc này mới chịu mở miệng mà lại nào là “Nếu thuộc hạ đoán không lầm”, toàn là những lời nói nước đôi như thế, tay này thiệt ra có mưu đồ gì đây?

Hoa Lộng Ảnh chợt tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi, Tống Thiên Hành gọi lão bộc là “Chu lão”, đương nhiên lão họ Chu rồi, xem ra e rằng lão ấy....

Cái Thế Hùng mắt lóe dị quang, giọng hưng phấn:

- Cái gì mà “e rằng lão ấy”? Lão đầu đó chính là Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, không còn nghi ngờ gì nữa! Hay lắm, lão phu phải đấu với hần một trận trước!

Hơi dừng lời, hần nhìn sang Vũ Văn Ngao nói:

- Vũ Văn lệnh chủ, ý bản tọa đã quyết, không cần nhiều lời nữa!

Vũ Văn Ngao cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Cái Thế Hùng trầm tư nói:

- Nhân thủ đều chuẩn bị đủ cả rồi chứ?

Vũ Văn Ngao đáp:

- Báo cáo phó tọa, người của Hoàng kỳ lệnh chủ điều đã đến và cả người mai phục trong Kim Thang Bảo đều chuẩn bị sẵn sàng!

Cái Thế Hùng buông gọn một tiếng “Tốt” rồi quay sang Hoa Lộng Ảnh nói:

- Ảnh a đầu, người quay về trước điều động người trong bảo chuẩn bị sẵn sàng. Bản tọa cùng Vũ Văn lệnh chủ với cỵ vị hộ pháp bàn kế

hoạch xong sẽ lập tức khởi hành.

Hoa Lộng Ảnh cung kính cúi chào nói:

- Đệ tử cáo từ!

Rồi yểu điệu đi ra.

Cái Thế Hùng trầm giọng nói với theo:

- Ảnh a đầu nhớ cho, đúng canh hai phát động, lấy hoa kỳ màu đỏ làm tín hiệu....

Đêm ước chừng đã quá canh một.

Toàn thể Kim Thang Bảo đang chìm trong khung cảnh yên tĩnh, trông nói có vẻ an nhàn hơn bao giờ hết, dáng vẻ của nó quá hùng tráng, hùng tráng đến độ người ta không sao tưởng tượng trong chốn lạt nữa đây nó sẽ tắm mình trong máu lửa.

Dưới ánh sao đêm mờ ảo, năm người bốn nam một nữ vội vàng đi vào Thính Đào Hiên, đó là Hoa phu nhân của Thiết lão cùng Tứ Tinh hộ pháp của bản bảo; Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn, Thang Chấn và Đường Uy.

Tổng Thiên Hành từng ra cấm lệnh là bất cứ ai nếu chưa được trình báo thì không được tự tiện xông vào Thính Đào Hiên.

Nhưng với năm người này, thì có hơi đặc biệt một chút, Hoa Lộng Ảnh là Bảo chủ phu nhân, hơn nữa nàng ở ngay bên trong Thính Đào Hiên. Còn bốn vị hộ pháp, nói về địa vị thì không dưới Tổng Thiên Hành, bất quá chàng được đích thân Thiết lão mời đến, được lão tin tưởng, lại thêm trong tay có Kim Long Lệnh mà thôi.

Bởi vậy năm người ngang nhiên đi vào mà tên Ngân y vệ sĩ không dám ngăn chặn, chỉ hô lớn:

- Hoa phu nhân cùng bốn vị Tứ Tinh hộ pháp giá lâm!

Hoa Lộng Ảnh quát mắt nhìn hấn nói:

- Ai bảo người la loáng lên như vậy?

Ngân y vệ sĩ mặt tỉnh như không đáp:

- Thuộc hạ phụ trách việc gác cửa, không dám sơ suất!

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh không nói, chỉ lách mình tiến lên phía trước, bốn vị hộ pháp cũng nói gót theo sau.

Vân Trung Hạc đã dẫn “Chu lão” đứng nơi giữa cửa khách sảnh nghênh đón.

Mấy người đều ngồi vào chỗ, Vân Trung Hạc một mặt ra lệnh “Chu lão” dâng trà, một mặt mỉm cười nói:

- Hoa di cùng tứ vị hộ pháp đang đêm giá lâm có việc gì trọng đại lắm sao?

Hoa Lộng Ảnh thái độ khác hẳn thường ngày, cất giọng băng lạnh đáp lời:

- Không sai! Quả là có việc hết sức trọng đại.
Dừng lời một lát, sắc mặt nàng càng lạnh nói tiếp:
- Tam công tử có biết gì về hạ lạc của phụ thân với nhị ca mình không?
Vân Trung Hạc sững người nói:
- Không biết, ta có biết gì đâu!
Hoa Lộng Ảnh cười lạnh, giọng cười tựa hồ Vân Trung Hạc chưa nghe nàng cười như thế bao giờ, nói:
- Thân làm con mà đến tung tích của phụ thân cũng không biết tới, “Lỗ tam gia” ới là “Lỗ tam gia”, người làm con như vậy sao?
Vân Trung Hạc bị đối phương hỏi dồn, càng lúc càng tỏ ra lúng túng hơn:
- Việc này....
Hoa Lộng Ảnh cười lạnh liên liên tiếp:
- Lỗ tam gia của ta ới, người không thấy hành động của vị tân nhiệm tổng quản bản bảo có quá khả nghi chăng?
Vân Trung Hạc mặt mày đỏ bừng, trong nhất thời không biết đối đáp ra làm sao, chỉ lầu bầu mấy tiếng trong cổ họng, thủy chung hần nói không được câu gì ra đầu ra đuôi cả.
Thật là kẻ thô lỗ cũng có lúc để tâm, cứ nhìn vào dáng mạo của Lỗ tam gia, hần diễn xuất thật đến độ không thể chê vào đâu được.
Hoa Lộng Ảnh nói tiếp:
- Thử nghĩ mà xem, vị Tổng tổng quản đến nhậm chức chưa đầy hai mươi ngày thì phụ thân và nhị ca người liên tục mất tích, đến giờ lại mang tử muội người ra đi một cách bí mật, đã ba ngày cũng không thấy trở về, người nói đi, những việc này là ngẫu hợp chăng?
Vân Trung Hạc tay nọ nắm mạnh tay kia, mặt trợn trừng gầm lên:
- Đúng rồi, Sao ta lại mê muội như vậy!
Đôi môi anh đào của Hoa Lộng Ảnh khẽ nhếch một nụ cười:
- Lỗ tam gia, người mở to mắt ra mà xem, ngày nay Kim Thang Bảo có còn là của Vân gia nữa hay không?
Vân Trung Hạc chấn động nói như bị cà lăm:
- Hoa di, người.... người xem ta phải làm.... sao đây?
Hoa Lộng Ảnh không trả lời thẳng vào câu hỏi của hần, nói tiếp:
- Tam công tử, trước khi đi Tổng tổng quản có giao Kim Long Lệnh lại cho người không?
Vân Trung Hạc gật gật đầu, Hoa Lộng Ảnh thở dài nhẹ nhõm, lạnh nhạt nói:
- Vậy người giao Kim Long Lệnh cho Hoa di đi!
Vân Trung Hạc sững sốt:

- Tại sao?

Hoa Lộng Ảnh đáp:

- Lỡ tam gia người tuổi còn trẻ, lịch duyệt không nhiều, chưa biết được sự hiểm trá của người đời, lúc này ta đã có thảo luận với bốn vị Tứ Tinh hộ pháp, trong khi phụ thân người chưa về đến bảo, mọi việc ở đây tạm thời do ta chủ trì thì hay hơn.

Vân Trung Hạc hỏi lại:

- Nhưng Hoa di không biết võ công.

Hoa Lộng Ảnh cười nhạt nói:

- Người ngồi sau trướng phát hiệu lệnh không nhất thiết phải biết võ công, huống chi bên cạnh còn có tứ vị hộ pháp tiếp trợ thì có gì phải ngại chứ.

Vân Trung Hạc bỗng trầm mặt xuống, ánh mắt lộ rõ những tia uy quyền, nhìn lướt qua bốn vị hộ pháp, cất giọng băng lạnh hỏi:

- Tứ vị đại hộ pháp, lúc này quả đã có một thỏa thuận như vậy?

Đường Uy nghiêm mặt nói:

- Không sai!

Vân Trung Hạc trầm giọng hỏi:

- Nếu ta không đồng ý?

Thang Chấn hừ lạnh một tiếng tiếp:

- Có Hoa phu nhân tác chủ, sợ người không đồng ý cũng không được.

Vân Trung Hạc vỗ bàn hét lớn:

- Thang Chấn! Người muốn tạo phản?

“Véo!” một tiếng, bên ngoài Kim Thang Bảo một mũi tên lửa bắn thẳng lên trời, lên giữa tầng không đột ngột phát tiếng nổ, muôn vàn hỏa tinh bắn ra tung tóe như mưa rơi.

Thang Chấn ngẩng đầu cười ha hả nói:

- Vân Trung Hạc, thời tác oai tác phúc của người đã qua rồi!

Vân Trung Hạc cao giọng nói:

- Thang Chấn! Lời này chính miệng người nói ra?

Thang Chấn nhướng cao đôi mày, cất giọng oang oang:

- Không sai! Lão phu dám nói dám chịu.

Song mục Vân Trung Hạc cơ hồ tóe lửa, nét mặt nhìn bốn vị hộ pháp, trầm giọng hỏi:

- Cả bốn vị đều quyết một chí đồng lòng?

Thang Chấn với Đường Uy chỉ cười lạnh không đáp, nhưng Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn đồng thanh kêu lên:

- Không!.... Tam công tử....

Hoa Lộng Ảnh ngăm mặt lại quát lớn ngắt lời:

- Hai người không muốn sống nữa rồi!

Đồng thời bên tai Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn bỗng nghe tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Gió cả mới hay cây cứng, nước loạn mới biết trung thần! Vu, Cổ nhị vị hộ pháp cẩn thận đề phòng ám toán, hỏa tốc thoái lui một trượng! Vu Công Trục, Cổ Nam Sơn bở vĩa, biến sắc mặt, liếc nhau khẽ gật đầu hội ý rồi song song đang ngồi phóng ngược về sau....

Đường Uy, Thang Chấn song song vung chưởng hừ lạnh một tiếng nói:

- Đồ vô dụng! Để mạng người lại!

Liền sau tiếng nói, hai đạo hắc quang nhắm ngay “Linh Đài” huyết Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn phóng tới.

Phóng ám khí kích hầu như cùng lúc với cái tung người của Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn. Bởi vậy tình cảnh này cho dù võ công của hai người có cao đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi tai kiếp.

“Chu lão” này giờ vẫn đứng lặng sau lưng Vân Trung Hạc, giờ đột ngột quát lớn:

- Đồ chuột nhắt, dám ám toán người!

Chưa mở miệng lão đã giơ tay búng nhẹ mấy cái, hai luồng chỉ phong nhanh như điện bắn ra “keng” một tiếng nho nhỏ, hai mũi Táng môn đinh bất thần chạm nhau đồng thời rơi xuống.

Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn vừa đứng vững, thần hồn còn chưa kịp định thì trong bảo chỗ nọ chỗ kia đã nghe tiếng “Sát! Sát!” dậy trời.

Đôi mày rậm của Vân Trung Hạc dựng ngược, song mục chàng tinh quang tóe ra trông rợn người, nhìn vào mặt Hoa Lộng Ảnh quát:

- Hoa Lộng Ảnh, gia phụ đãi người không bạc, sao người lại câu kết....

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách ngắt lời:

- Phải, chính vì đãi ta không bạc nên ta không thể không đáp lễ! “Lão nhị bất vãng phi lễ dĩ!” (qua mà không lại không phải lễ vậy!) Hơi dừng lời một chút, sắc mặt nàng bỗng như đóng băng, đôi mày nhướng cao thoáng hiện sát khí, nhìn Đường Uy và Thang Chấn quát:

- Còn chưa chịu lấy mạng hai lão quỷ đó cho ta!

Đường Uy, Thang Chấn hai người nhảy bổ tới tấn công, Đường Uy nhắm Vu Công Trục, Thang Chấn chọn Cổ Nam Sơn.

Vu Công Trục, Cổ Nam Sơn hai người này giờ bụng đầy nộ hỏa chỉ chờ chăm ngòi là bộc phát, địch nhân chọn đúng lúc xông đến thật cầu còn không được, bởi vì trong khách sảnh quá chật hẹp, không

tiên thi triển quyền cước, nên song song tung người ra ngoài sảnh, miệng quát lớn:

- Quân phản tặc, có giỏi ra đây....

Bốn bóng người nhanh như bốn con ó khổng lồ bay xẹt ra bên ngoài, tiếp theo đó là một hàng loạt tiếng “bùng, bùng, bùng” chen lẫn tiếng quát tháo giận dữ nổi lên....

Vân Trung Hạc chú mục nhìn Hoa Lộng Ảnh, ý nhị “ồ” lên một tiếng nói:

-Ồ, ta hiểu rồi, người chính là kẻ đầu lĩnh trong đám nội gian tiềm phục trong bản bảo.

Hoa Lộng Ảnh giọng lạnh băng:

- Không sai! Chỉ đáng tiếc người hiểu ra quá muộn!

Chậm chậm cời dải lụa trên thắt lưng xuống, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, nói:

- Vân Trung Hạc, người còn chưa lấy Độc Cước Kim Nhân của người ra!

Vị Lão gia này vốn trời sinh có thần lực, binh khí của chàng là một độc cước kim nhân nặng đến tám mươi cân, lấy xích kim và phong ma đồng luyện thành.

Vân Trung Hạc hừ lạnh một tiếng trầm giọng quát:

- Người đâu, lấy binh khí ra!

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách tung người phóng ra cửa, nói:

- Ra đây, hài tử, Hoa di chờ người....

Hoa Lộng Ảnh vào Kim Thang Bảo có tới mười năm, một mực giả trang không biết võ công cao thấp. Binh khí của nàng lại là một dải lụa vừa dài vừa mềm, người sử dụng binh khí mềm tất phải có thủ pháp đặc biệt kết hợp với thân pháp tân kỳ, ngoài ra còn phải có một căn bản nội công thâm hậu, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy võ công của Hoa Lộng Ảnh không phải tầm thường.

Đã vậy tâm cơ của nàng cũng thâm trầm đáng nể, mặc dù lúc này tiếng hô “sát” của môn hạ Nhất Thống Môn át cả tiếng quát tháo của nhân thủ Kim Thang Bảo, chứng tỏ phía Nhất Thống Môn đã chiếm được thượng phong, nhưng vì nàng úy kỵ “Chu lão” luôn đứng cạnh Vân Trung Hạc nên không dám mạo hiểm mà thừa cơ đánh bài chuồn.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hừ lạnh:

- Yêu phụ! Người còn muốn chạy sao?

Dứt lời thân hình đã như ánh chớp vọt ra cửa đuổi theo.

Hoa Lộng Ảnh không khỏi lạnh người, thi triển khinh công hết tốc lực phóng người khỏi đại sảnh, lao mình thẳng đến chỗ Tứ Tinh hộ pháp

đang quần nhau chí tử, đằng sau đấu trường là ngọn giả sơn. Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang miệng cười lạnh luôn luôn, như hình với bóng theo sát sau thân Hoa Lộng Ảnh, trong khi khoảng cách song phương có thể với tay là chạm được, thì....

Hoa Lộng Ảnh hồn phi phách tán bất giác “á” lên một tiếng rợn người.

Ngay lúc ấy một bóng người cao lớn mang theo tiếng cười cuồng ngạo, vạch ngang trời đêm, chớp mắt đã tới nơi.

Người chưa tới kinh phong đã như sóng biển ập tới, cùng với một tiếng quát chấn động lá nhĩ:

- Thất phu xem chưởng!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang bất giác hơi giật mình trước uy thế kinh người của đối phương, không còn tâm trí đâu chộp Hoa Lộng Ảnh, vội vàng biến trảo thành chưởng, vận tám thành công lực đẩy ngược lên, hai ngọn phách không chưởng kinh phong chạm nhau.

“Bùng!” Một tiếng nổ long trời vang lên, song phương mỗi người lộn một vòng văng ngược về phía sau một trượng.

Hoa Lộng Ảnh tuy may mắn thoát được một trảo trí mạng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, nhưng nàng chưa kịp thở dốc đã thấy ngân quang chớp ngời, một tên Ngân y vệ sĩ đã hoành kiếm chắn ngang lối đi của nàng, cười lạnh nói:

- Hoa phu nhân, nên biết điều một chút!

Hoa Lộng Ảnh cười nhẹ:

- Cuồng đồ, xéo!

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Yêu phụ, người còn định trốn đi đâu?

Lời nói vừa dứt thì người đã tới nơi, Vân Trung Hạc tay cầm độc cước kim nhân, dáng oai phong như thiên thần từ trên cao đáp xuống, nhìn Ngân y vệ sĩ nói:

- Việc ở đây để ta giải quyết, người mau đi giúp Vu, Cổ nhị vị hộ pháp.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang con mắt độc nhất của lão buông những tia lạnh như điện nhìn dán chặt vào lão nhân râu dài mặt đỏ đối diện, một lúc sau lão cười lạnh đang định lên tiếng nhưng đối phương đã cười ha hả nói:

- Nhân sinh hà sử bất tương phùng, không ngờ sau ba mươi năm cách biệt, đêm nay hai ta lại gặp nhau. Chu lão ca, có còn nhận ra cố nhân này không?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhếch mép cười lạnh nói:

- Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, kẻ đứng đầu trong Tứ Linh Hộ Pháp của Vạn Kiếp Ma Cung lẽ nào ta lại không nhận ra!

Trước kia trong Vạn Kiếp Ma Cung, Tứ Linh hộ pháp và Tứ Đại Thiên Ma là tám tay tuyệt đỉnh cao thủ mà người giang hồ vừa nghe đến tên đã thấy ớn lạnh. Tên tuổi của Tứ Linh hàn quang tuy không sáng chói bằng Tứ Đại Thiên Ma nhưng võ công của họ không kém Tứ Đại Thiên Ma chút nào.

Vị đệ nhất phó môn chủ của Nhất Thống Môn Cái Thế Hùng, ngón tay út bên trái bị một vị kỳ hiệp ẩn danh chặt mất, chỉ còn lại chín ngón tay nên mới có danh hiệu Cửu Trảo Kim Long.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cười cuồng ngạo nói:

- Quá lời! Quá lời! Danh hiệu của Tứ Linh hộ pháp làm sao vang dội bằng Tứ Đại Thiên Ma.

Dừng lời một lát, hần mỉm cười nói:

- Thần công của Chu lão ca tinh tiến hơn ngày trước nhiều, đáng mừng! đáng mừng!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhẹ:

- Các hạ vinh thân làm đệ nhất phó môn chủ của Nhất Thống Môn mới thật là đáng mừng.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Nếu Chu lão ca có ý hạ cố đến chức phận đệ nhất phó môn chủ này, tiểu đệ xin nhường cho, đồng thời sẽ cố hết sức tiến cử trước mặt môn chủ, không biết tôn ý của Chu lão ca thế nào?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mắt lóe hàn quang quát:

- Cái Thế Hùng, lão phu hỏi ngươi, ngươi có phải là đầu lĩnh trong đêm nay không?

- Không sai!

- Tốt lắm, lão phu giết giặc trước giết tướng....

Lời nói dứt thì chiêu thức cũng phóng ra.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ lạnh nói:

- Ngươi đến rất kịp lúc....

Thân hình tung lên, song phương chạm nhau trên không trung, giao nhau một chưởng.

Với một chưởng này, song phương đã dùng đến chín thành công lực, “bùng” một tiếng chấn động không gian, song phương lại bị chấn lui tám thước, rõ ràng kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng hai bóng người chỉ hơi phân ra rồi hợp lại, thoát hợp thoát phân, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thịt không thể phân biệt được, quyền cước đồng xuất đồng quả là một trận đấu kinh hồn bạt vía.

Trận ác đấu của hai tay tuyệt đỉnh cao thủ không những chiêu thức

thần kỳ, tốc độ tuyệt luân mà phạm vi kinh lực trong vòng chu vi năm trượng, hoa lá sa thạch cứ theo gió cuốn đi, uy thế còn hơn cả bão tố.

Nhưng công lực của hai người không hơn kém nhau mấy, nên muốn phân thắng bại không phải trong một thời gian ngắn mà có thể phân định được.

Bên kia Vu Công Trục, Cổ Nam Sơn đối địch với Thang Chấn và Đường Uy, bởi có thêm một tên Ngân y vệ sĩ tham chiến nên Đường Uy đã bị trọng thương nằm một bên, Thang Chấn thấy đồng bọn bị trọng thương trong lòng kinh hãi, còn Vu Công Trục thì hứng khởi tinh thần, một chưởng đánh ra Thang Chấn bị bắn lui hơn trượng nằm im không nhúc nhích.

Vân Trung Hạc cùng Hoa Lộng Ảnh, một người sử dụng binh khí nặng là Độc cước kim nhân, thế trầm hùng uy mãnh, oai phong như thiên thần, một lại sử dụng dải lụa mềm mại uyển chuyển, phát lên những cầu vòng nối tiếp nhau, tựa như là đang múa chứ không phải đối địch.

Công lực của Vân Trung Hạc vốn hơi nhường Hoa Lộng Ảnh một chút, không may binh khí nhu lại có thể khắc cương, bởi vậy dù Vân Trung Hạc đã vận dụng hết sức bình sinh múa Độc cước kim nhân như bay mà vẫn không sao vẫn hồi được thế hạ phong.

Ngoài trận ác đấu trước sân Thính Đào Hiên, toàn thể Kim Thang Bảo nơi nơi đều nghe tiếng hô “sát” vang rền, ánh lửa bốc cao soi sáng toàn bảo như ban ngày.

Trong tiếng rền vang ồn ào bỗng nổi lên một giọng nói già lão nhưng oai nghiêm:

- Toàn thể huynh đệ trong Kim Thang Bảo chú ý, tặc tử Tổng Thiên Hành dạ nuôi ác tâm, đã bắt giữ bảo chủ và tứ tiểu thư, nay chức vị bảo chủ tạm thời do Hoa phu nhân chấp chưởng....

Hoa Lộng Ảnh đắc thế không khoan dung, dải lụa trong tay nàng bỗng thành muôn vạn linh xà bay lượn, hư hư thực thực, vây chặt Vân Trung Hạc vào giữa, miệng vẫn tươi cười nói:

- Hài tử, nghe rõ chưa, Hoa di đã là bản bảo chủ nhân rồi đó.

Vân Trung Hạc hét vang:

- Yêu phụ câm miệng!

Lúc ấy Vu Công Trục, Cổ Nam Sơn và tên Ngân y vệ sĩ sau khi đã thương Thang Trán và Đường Uy đồng thời xấp lại tạo thành thế hợp công, vây Hoa Lộng Ảnh vào giữa.

Vân Trung Hạc nhẹ nhõm nói:

- Ngân vệ số sáu ở lại, Vu Cổ nhị vị hàn quang tức tốc ra ngoài chi

viện!

Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn ứng tiếng phóng người đi.

Vì có Ngân y vệ sĩ số sáu tham chiến nên không những áp lực về phía Vân Trung Hạc được giảm mà tình thế đã xoay ngược, phút chốc trước đây Hoa Lộng Ảnh hiển lộng thần oai, giờ thì tránh đông đỡ tây cơ hồ không kịp thở.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ một tiếng nói:

- Ảnh a đầu, còn chưa chịu ra ngoài thu dọn tàn cuộc, ở đây tham chiến làm chi....

Hắn chưa nói hết câu đã bị một thế phách không chưởng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đẩy lui ba bước.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Cái Thế Hùng, người lo cho thân người trước thì hay hơn.

Cái Thế Hùng nổi nóng:

- Chu Chấn Bang, trận đấu đêm nay giữa ta và người phải có một người nằm xuống mới thôi!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nói:

- Người nằm xuống đó chắc chắn là Cái Thế Hùng người....

Hai người này không những quyền cước liên tục xuất chiêu kỳ tuyệt, mà cả mồm mép cũng không chịu thua đối phương một phen một tấc nào.

Hoa Lộng Ảnh lúc này dưới thế hợp công của Vân Trung Hạc và Ngân y vệ sĩ số sáu không những vô phương đột phá trùng vây mà cả việc tự thủ cũng sợ không được mấy chiêu nữa.

Trong tình cảnh đó không những Hoa Lộng Ảnh mà cả đến Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng bên kia cũng bắt giắc lo lắng, lão bất thần hú lên một tiếng dài....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười to nói:

- Cái Thế Hùng, người khỏi phải phí tâm như vậy, bọn ma tử ma tôn người mang đến đêm nay tự lo cho bản thân còn không xong, có đâu đến dư sức mà tiếp cứu yêu phụ đó....

Nói thì chậm, nhưng sự tình lúc đó diễn ra nhanh không tưởng, xéo góc phía bên kia một bóng người như làn điện chớp phóng tới với kinh phong như núi, mọi người liên bồng thấy hoa mắt, chỉ nhìn rõ một cánh tay trong ngọc trắng ngà đưa ra đón lấy bóng người đang xông tới trên không vừa nắm vừa ném, đồng thời một tiếng quát sắt bén như chọc thủng lá nhĩ người nghe:

- Vũ Văn Ngao, lui ra!

Nghĩ cũng lạ, bóng trắng nhanh còn hơn người lúc xông tới rồi bị ném ngược về phía sau.

“Bịch” một tiếng rơi ngoài ba trượng xa.

Có lẽ người xuất thủ còn lưu tình, hoặc giả công lực của Vũ Văn Ngao quả thật có chỗ hơn người, bị ném ra ngoài ba trượng nhưng tựa như không bị thương tích gì, liền lập tức tung người lên biến mất vào trong bóng đêm.

Đồng thời với việc Vũ Văn Ngao bị ném ra xa ba trượng, thân hình của Hoa Lộng Ảnh cũng bị một bàn tay bí mật xách bổng lên ném vèo về phía một bóng người nhỏ thó đang phi nhanh tới, đồng thời phát ra giọng nói trầm trầm:

- Tứ tiểu thư tiếp lấy!

Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã như một con chim khổng lồ vạch một đường trên không rồi biến mất.

Trước tình cảnh đó Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng sợ đến gần vỡ mật, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt cả áo....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười như điên nói:

- Các hạ thấy rõ chưa?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Chu Chấn Bang, ta hỏi ngươi người đó là ai?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười hỏi lại:

- Ngươi cho rằng người đó là ai?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Ngươi cho rằng ta không biết?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười đáp lại:

- Ngươi đã biết rồi thì còn hỏi ta làm chi?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng vận hết sức bình sinh đánh ra một chưởng đẩy Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang thối lui một bước rồi tung người phóng đi....

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả rồi cũng tung người lên, có điều lão tung người sau nhưng lại tới trước, đứng chặn trước mặt Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, song chưởng phóng ra, một đạo kinh phong cương mãnh ào ra chụp lên đầu Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng, miệng cười nói:

- Cổ nhân mấy chục năm mới gặp lại, chưa hết hứng mà đã bỏ đi sao?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng bị bức phải tiếp một chưởng, kinh phong dội ngược, hai người cũng lui ra năm bước.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng tròn mắt quát lớn:

- Chu Chấn Bang, ngươi tưởng lão phu lại sợ ngươi hay sao?

Lão ma đầu này tuy miệng nói cứng như vậy, kỳ thực vừa rồi thấy Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang biểu diễn thân pháp tuyệt hảo

trong lòng đã hơi lo, nghi ngờ đối phương còn tuyệt chiêu chưa thi triển hết.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười lớn nói:

- Không dám, Chu mỗ đâu dám lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, bất quá vì người có hành động muốn bỏ chạy nên buột Chu mỗ phải nghĩ xấu mà thôi.

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nổi giận quát:

- Câm miệng! Hừ! Người tưởng tên tiểu tử Tổng Thiên Hành dọa nổi lão phu sao?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nói:

- Không cần nhiều lời, nếu người không sợ thì đấu thêm vài trăm hiệp nữa, thế nào?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng đáp:

- Đừng nói vài trăm hiệp, vài ngàn hiệp lão phu cũng không ngán....

Theo sau câu nói, hai người lại xoắn lấy nhau.

Nhưng lần này hai người không sử chiêu chớp nhoáng như lần trước mà động tác cứ chậm chậm, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa chân lực có thể khai sơn phá thạch.

"Bùng! Bùng! Bùng!" hàng loạt tiếng nổ như sấm rền rền chấn động lá nhĩ.

Trước cửa Thần Cơ đường.

Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý hai người đấu cùng Hồ nhi và Càn nhi, hai tên tiểu tử này võ công tuy cao nhưng nội lực không đủ nên không thể đấu lâu với hai lão ma tu vi mấy chục năm, nên càng lúc càng tỏ ra kém thế....

Hắc Bạch Song Sát Úy Trì Quân và Soái Duy Thần mỗi người nghênh chiến một tên Ngân y vệ sĩ, tuy đã tận lực nhưng hai tên Ngân y kiếm sĩ coi bộ cũng không duy trì được bao lâu nữa.

Bạch kỳ lệnh chủ Vũ Văn Ngao song chiến Vu Công Trục và Cổ Nam Sơn đang ở thế cầm đồng, nhưng nếu tinh tế một chút có thể nhận ra Vũ Văn Ngao chưa vận toàn lực nếu không Vu, Cổ hai người đã sớm bại rồi.

Mấy chỗ lửa cháy đã được dập tắt, nhưng trận hỗn chiến vẫn đang tiếp diễn, song phương đều có thương vong.

Đặc biệt phía Kim Thang Bảo tuy có tuyệt đỉnh cao thủ âm thầm tuần sát chi viện, nhưng bảo chủ, tổng quản, tam công tử, tứ tiểu thư, mấy tay đầu não vẫn chưa thấy lộ diện. Còn phía Nhất Thống Môn, tuy là hò trợ Oai làm rối loạn lòng đối phương, nhưng đến giờ vẫn chưa làm chủ được tình thế như dự định nên trong lòng đã bắt đầu lo lắng, đến kẻ đầu não là đệ nhất phó môn chủ cũng chưa thấy lộ diện.

Đang lúc song phương trong lòng đang hồi hộp không yên....
Vòng chiến ở trước cửa Thần Cơ đường nghe mấy tiếng “hự, hự” liên tiếp, Hắc Bạch Song Sát Úy Trì Quân, Soái Duy Thần, Vũ Văn Ngao, Thuần Vu Khôn, Đồ Sĩ Quý v.v. mấy nhân vật đầu não của Nhất Thống Môn tên nào tên nấy bị chấn lui khỏi vòng chiến, khí huyết sôi trào đứng không muốn vững.
Mấy tên này trong lúc thần hồn chưa kịp lấy lại thì bóng người xuất thủ ấy đã nhanh như ánh chớp phóng xẹt về phía tháp chuông.
Ngay lúc ấy ngọn tháp chuông cao bảy tầng ấy, cửa sổ mỗi tầng đều đồng loạt mở ra, mỗi cửa sổ đều có hai ngọn đèn lồng đưa ra tỏa ánh sáng rực rỡ, đồng thời tiếng chuông ngân vang vang....
“Beng! Beng! Beng!”....
Tiếng chuông trong trẻo chậm rãi gõ chín tiếng.
Tiếp đó trên tầng cao nhất, cửa sổ mở rộng, trong ánh sáng như ban ngày xuất hiện hai người, một già một trẻ.
Lão nhân có thân hình khô vế, mặt như trắng rằm, song mục lông lánh hữu thần, bộ râu trắng như cước buông dài trước ngực, dáng không giận mà nghiêm, lão chính là Kim Thang Bảo bảo chủ, Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành.
Còn thanh niên thì dáng tầm thước, mày kiếm chạy dài vào thái dương, mắt sáng như sao, mũi thẳng môi son, bộ nho phục phát phơ trong gió đêm, dáng tiêu sái phong lưu như long phụng trong loài người, chính là Kim Thang Bảo tân nhiệm tổng quản, Tống Thiên Hành.
Trong tiếng chuông ngân nga từ tháp chuông, những nơi ác đấu trong toàn Kim Thang Bảo trù trận đấu giữa Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng, kỳ dư đều dừng tay ngẩng mặt nhìn lên tháp chuông, phút chốc trước đây tiếng “sát,sát” dậy trời, tiếng binh khí chạm nhau rạng đất, giờ này tất cả đều im bật, không khí trầm lắng xuống.
Không! Xa xa vẫn còn vọng lại tiếng động.
Đó là tiếng chưởng kinh chạm nhau “bùng bùng”, cùng với tiếng thờ nặng nề và tiếng bước chân trầm trọng, tiếng quát tháo của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng.
Đến khi Kim Thang Bảo bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành và Tống Thiên Hành sánh vai nhau xuất hiện trên tháp chuông, quần hào phía Kim Thang Bảo bất giác phát lên tiếng hoan hô như sấm động.
- Bảo chủ vạn tuế....
- Tống tổng quản vạn tuế....
- Kim Thang Bảo vạn tuế....

- Vạn tuế....

- Vạn tuế....

Tiếng hoan hô như sấm động, vang dội tận mây xanh, có một số người mừng quá quên mất đại địch trước mặt, ném cả binh khí lên trời.

Phía Nhất Thống Môn trong nhất thời tên nào tên nấy như biến thành tượng gỗ, trợn mắt há mồm nhìn sững không biết làm gì cho phải.

Tình cảnh này làm cho Thiết lão, ngày thường bình tĩnh hào sảng phi thường, nhưng đến lúc này cũng không khỏi kích động, cơ mặt lão giật giật liên hồi, hỏ mục ngân ngấn lệ, miệng lão hơi mở ra nhưng không nói nên lời, chỉ siết chặt cổ tay Tống Thiên Hành lắc lắc mãi....

Thật lâu, lâu lắm mới lắp bắp nói không liền câu:

- Lão đệ.... người.... người thay mặt lão khiếu.... nói.... nói với họ vài lời.

Tống Thiên Hành hơi gật đầu, tay phải giơ cao, tiếng hoan hô từ từ lắng xuống.

Sau đó chàng vận nội công cất giọng sang sảng nói:

- Các vị huynh đệ của bản bảo, huynh đệ phụng mệnh bảo chủ có mấy lời muốn nói. Hiện thời đại địch chưa lui, nguy cơ chưa hết, mong chư vị cố nén lòng kích động, giữ vững cương vị để địch khỏi lợi dụng thời cơ công kích.

Thinh âm tuy không cao, nhưng tiếng nói như tiếng thép chạm nhau, toàn trường bất luận là bạn hay địch đều cảm thấy như người nói đứng cạnh mình vậy.

Tống Thiên Hành hơi dừng lời, giọng nói chột cao lên, hướng về trận kịch chiến giữa Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Nhị vị sức đồng du lượng, có đấu nữa cũng không dễ phân thắng phụ, chi bằng tạm thời dừng tay, chúng ta cùng đàm luận một lát.

Chỉ mấy lời bình thường mà toàn trường cảm thấy giọng nói của chàng có phần trầm hùng hơn một chút, nhưng Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nghe thấy không phải như vậy, mà từng lời từng tiếng một như sấm nổ ngang tai, đầu óc bị chấn động đến lắc lư, tim nháy rợn rợn, khí huyết như đàn ngựa bất kham phi điên cuồng trong huyết quản, lão tấn công đại một chưởng rồi bất thần tung người thối lui, sắc mặt lúc xanh lúc trắng đứng chết trân không nói được tiếng nào.

Bởi mấy lời nói của Tống Thiên Hành vận dụng Phật môn thần công “Sự Tử Hồng” có thể chọn đối tượng phát tác, nên người ngoài nghe bình thường nhưng kẻ bị nhắm phải thì không dễ chịu chút nào.

Kỳ thực Tổng Thiên Hành chưa muốn làm quá lố, bằng không chỉ cần công lực gia tăng thêm ba phần thì Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng không được tỉnh táo như vậy nữa!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Lão bằng hữu, thiếu chủ ta có lời nói, bây giờ sang nói chuyện một lát, nếu nói không thông thì lại quyết một trận phân thắng phụ.

Kỳ thực Tổng Thiên Hành nói “lực đồng ngang lượng” với Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nói “lại quyết một trận phân thắng phụ” là bởi trong lòng họ còn có điều úy kỵ chứ thực tế thắng phụ đã phân minh.

Thử nhìn sắc thái bình thường của Chu Chấn Bang với sắc thái của Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng thì rõ, trên trán lão mà đầu mồ hôi đọng thành giọt như hạt đậu, ngực nhô lên thụp xuống liên tục, sự thắng bại đã phân định rõ ràng!

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng lẳng lặng đưa mắt nhìn toàn cục bất giác trong lòng kinh hãi, nhưng sắc mặt lão vẫn giữ được vẻ bình thản, hừ lạnh nói:

- Xin được nghe cao luận!

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười nhạt nói:

- Công phu hàm dưỡng của các hạ thật khiến Chu Chấn Bang ta không khỏi khâm phục.

Lời nói này là khen ngợi hay mỉa mai, một con cáo già gian狡 như Cái Thế Hùng lẽ nào lại không nhận ra.

Nhưng nét mặt lão vẫn lạnh như băng, định cắt lời trả đũa....

Vân Trung Phụng như một cơn gió, từ bên trong Thính Đào Hiên chạy thẳng đến tháp chuông.

Bỗng một tiếng quát chấn động không gian, một bóng đen như một con ó phi tới, bọn cao thủ Kim Thang Bảo nhất loạt xuất thủ ngăn cản, tất cả những người xuất thủ, kể cả Hổ nhi, Càn nhi đều bị người áo đen vung chưởng chấn lui về phía sau.

Thân hình Vân Trung Phụng sắp lọt vào tầm tay của hắc y nhân....

Bỗng....

Từ trên tháp chuông một tiếng quát thanh tao, tiếp theo là một làn khói màu nhạt từ đỉnh tháp xẹt xuống, tốc độ nhanh không tưởng tượng được, bóng xanh xuất phát sau nhưng dường như đến trước, xem ra có cơ tiếp Vân Trung Phụng trước người áo đen.

Những võ công của hắc y nhân cao siêu vô lượng, lại thêm được lợi thể tiên hạ thủ vi cường, nhưng hắn nhìn thấy Tổng Thiên Hành với khinh công siêu tuyệt từ trên đỉnh tháp phi xuống, ngay trong sát na trước khi chàng kịp giơ tay đón lấy thân hình Vân Trung Phụng thì

hắn đột ngột xuất thủ, thân hình Vân Trung Phụng ở ngoài hơn trượng theo cái vẩy tay liền bị hút về phía hắn.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, vượt ra ngoài dự liệu của Tống Thiên Hành, trong lúc không kịp xuất thủ cứu được Vân Trung Phụng thì nàng đã bị đối phương chế ngự rồi, Tống Thiên Hành bất giác giận đến gương mặt trắng xanh, mày kiếm dựng ngược, mắt lóe hung quang, trầm giọng nói:

- Nhìn thân thủ của các hạ cũng có thể xem là tuyệt thế cao nhân, làm sao lại hành động ti tiện vô sỉ đến như vậy?

Đứng trước mặt Tống Thiên Hành là một hắc y nhân che mặt bằng một tấm sa đen, thân hình dong dỏng cao, chỉ thấy đôi mắt tinh quang chớp ngời, ngược mặt lên trời cười cuồng ngạo nói:

- Tiểu tử, tám chữ “Tuyệt thế cao nhân” với “Ti tiện vô sỉ” có hơi quá lố một chút, lão phu không dám nhận, xin kính trả lại nguyên chủ! Lúc ấy bọn người của Nhất Thống Môn bất thần phát lên những tiếng hoan hô vang dội, hắc y nhân đưa tay lên ra hiệu, tiếng hoan hô từ từ lắng xuống.

Tống Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Các hạ bất thần đánh lén chế phục đàn bà con gái, thủ đoạn này có thể gọi là quang minh chính đại sao?

Hắc y nhân cười nhẹ:

- Cái này gọi là “binh bất yếm trá”. Tiểu tử, lão phu tính sai một nước cờ coi như thất bại keo này, nhất thời từng quyền bắt lấy a đầu này để đổi với người một người.

Tống Thiên Hành hơi sững người hỏi:

- Đổi người nào?

Hắc y nhân nói:

- Vân bảo chủ phu nhân Hoa Lộng Ảnh.

Lúc này Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành đã đến bên cạnh Tống Thiên Hành, lập tức cướp lời đáp:

- Được, đồng thời Vân mỗ cũng nói cho các hạ biết, đối với Hoa Lộng Ảnh, cho dù người không lấy mạng tiểu nữ để uy hiếp, bất luận nàng có đối xử tệ bạc với Vân mỗ, thì Vân mỗ cũng không hề có ý làm không nàng.

Hắc y nhân cười lạnh nói:

- Vân bảo chủ độ lượng hơn người, không hổ là bắc đầu của võ lâm bạch đạo.

Vân Trung Hạc không để ý đến lời nói mỉa mai của đối phương, tiếp lời:

- Có điều trước khi trao đổi, Vân mỗ còn muốn nói riêng với Hoa

Lộng Ảnh vài lời.

Hắc y nhân gật đầu:

- Được!

Mục quang quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tiểu tử, người là cao túc của Thanh Hư thượng nhân, Tống Thiên Hành ?

Tống Thiên Hành lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Hắc y nhân lăm bắm một mình:

- Danh sư xuất cao đồ, người xưa quả thật có lý!

Hơi dừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Đối với lời hứa của Vân bảo chủ người có ý kiến gì không?

Tống Thiên Hành nhếch mép hừ lạnh:

- Vân bảo chủ thân làm chủ bản bảo, một lời đã hứa, Tống Thiên Hành ta làm thuộc hạ của người lẽ nào còn có ý kiến? Lời như vậy mà người cũng hỏi được.

Hắc y nhân cụt hứng nói:

- Phải! Phải! Tên tiểu tử này cũng mồm mép lắm, một lời hứa của Thiết lão với cao túc của Thanh Hư thượng nhân đáng giá ngàn vàng, lão phu không còn lo ngại gì nữa, con tin trả lại cho người, tiếp lấy!

Tay này cũng thích đùa dai, Vân Trung Phụng bị điểm mê huyết, hấn không ném về phía Thiết lão, mà lại nhắm ngay mặt Tống Thiên Hành ném tới.

Trước mặt đông đảo quần hào như vậy, Tống Thiên Hành có giờ tay đón lấy chẳng? Nam nữ thọ thọ bất thân, làm vậy coi sao tiện, còn không tiếp chẳng? Vân Trung Phụng sẽ rơi xuống đất, đây quả là một vấn đề nan giải khiến người ta phải nhúc nhích đầu chứ chẳng chơi. Nhưng với ai thì nan giải, còn Tống Thiên Hành thì không.

Chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng dựng ngược, hừ lạnh một tiếng, hữu chưởng liền đưa ra cách không đỡ lấy thân hình Vân Trung Phụng. Thân hình nàng còn cách chưởng Tống Thiên Hành hơn thước thì hơi dừng lại, tiếp theo hơi xoay ngang rồi từ từ đứng xuống đất, nàng cúi đầu nhào vào lòng Thiết lão.

Cái cách không đỡ thân hình Vân Trung Phụng của Tống Thiên Hành không những khéo như dùng hai tay mà đồng thời lợi dụng cái đỡ đó để giải khai hôn huyết của nàng.

Thủ pháp tân kỳ, thần công siêu tuyệt, quần hào ở bên ngoài không ngăn được liền vỗ tay tán thưởng mà đến cả Hắc y nhân cũng không ngờ, hấn sững sờ nhìn chàng.

Vân Thiết Thành đưa ánh mắt cảm kích nhìn sang Tống Thiên Hành, rồi ôm lấy bờ vai ái nữ và nhìn hắc y nhân nói:

- Các hạ, lão khiêu tạm thời cáo lui....

Hắc y nhân khoát tay ngắt lời:

- Được, xin cứ tự tiện, mong rằng người không để lão phu chờ quá lâu.

Trong khi Tống Thiên Hành và hắc y nhân đối đáp, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nhìn Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

- Cái Thế Hùng, chắc ông chủ của người tới rồi có phải không?

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Phải thì sao?

- Chúng ta có cần phải đánh nữa không?

- Lão phu lúc nào cũng bằng lòng bồi tiếp!

Vừa nói cả hai đều lớn bước đi về phía tháp chuông.

Lúc này Tống Thiên Hành đã ngoắc Hồ nhi và Cần nhi đến bên cạnh, hạ thấp giọng quan tâm hỏi:

- Hai người không bị thương chứ?

Hồ nhi, Cần nhi đồng thanh đáp:

- Không có!

Hắc y nhân cười nhẹ nói:

- Tiểu tử, người đừng quá xem thường lão phu như vậy, với thân phận và địa vị của lão phu, không phải loại người xuất thủ đả thương bọn hậu sinh tiểu bối.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ nói:

- Thất kính! Thất kính! Theo như lời các hạ thì Tống Thiên Hành này quá đường đột cao nhân rồi.

Hắc y nhân quả là công phu hàm dưỡng cao thâm, đối với những lời mỉa mai của Tống Thiên Hành không những lão không nổi giận, ngược lại lại mỉm cười hỏi:

- Tiểu tử, sao người không thử hỏi xem lão phu là ai?

Lúc này Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng đã bước tới cung kính nhìn hắc y nhân hành lễ nói:

- Thuộc hạ vô năng, kính mong....

Hắc y nhân khoát tay ngắt lời:

- Phó môn chủ, đây không phải là sai lầm của người, tạm thời đứng sang một bên.

Hơi dừng lời một chút, lão ngạo nghễ nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, giờ thì người đã biết lão phu là ai rồi phải không?

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Không! Không phải đến bây giờ mới biết, từ khi bọn thuộc hạ tung

hồ người, ta đã biết người là ai rồi.

Hắc y nhân trầm ngâm:

- Người đoán ra thân phận của lão phu, cái đó cũng không có gì là lạ, nhưng nếu người biết được lai lịch của lão phu, quả tình lão phu không dám tin.

Tổng Thiên Hành nhướng mày:

- Người muốn ta vạch mặt người trước mặt mọi người?

Hắc y nhân cười lạnh đáp:

- Lão phu hành sự dám làm dám chịu, dù người có thể nói toạc ra trước mặt mọi người thì có gì là không được?

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Hừ, nếu vậy người cần gì phải che mặt?

Hắc y nhân ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Trước mặt lão phu mà dụng đến kế khích tướng thì người tìm sai đối tượng rồi, tiểu tử, lão phu bỏ khăn che mặt thì với tuổi tác của người cũng vị tất đã nhận ra lão phu.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Xem ra chưa gọi tên cúng cơm của người ra thì người chưa chịu tin?

- Người thử nói xem!

Tổng Thiên Hành cao giọng:

- Nghe đây, Nhất Thống Môn môn chủ hiện giờ là một du hồn của Tuyết Phong Sơn Hương Tuyết Hải đã từng thoát chết dưới tay gia sư, Hương Tuyết Hải thiếu chủ “Hoa Hoa Công Tử” Công Dã Tử Đồ đúng không?

Giọng nói chắc như đinh đóng cột của Tổng Thiên Hành cùng khám phá kinh thiên động địa của chàng làm cho không những bọn quần hào của Kim Thang Bảo đều kêu lên kinh hãi mà đến cả bọn thủ hạ của Nhất Thống Môn cũng không ngăn được tiếng kêu.

Bởi vì Hương Tuyết Hải và Vạn Kiếp Ma Cung hai mươi năm trước đây là hai tổ chức tà ác lớn nhất võ lâm, đã bị Vũ Nội Song Tiên liên thủ làm cỏ, chuyện này trên giang hồ có ai mà không biết.

Thế lực của Hương Tuyết Hải tuy không lớn mạnh bằng Vạn Kiếp Ma Cung, nhưng so về cái độc, cái tà, cái dâm loạn của nó thì không thua kém Vạn Kiếp Ma Cung một mảy may.

Không ngờ lặng tiếng hai mươi năm nay, tàn dư cả hai thế lực tà ác này giờ lại bắt đầu rục rịch, kết hợp lại với nhau dưới sự lãnh đạo của “Hoa Hoa công tử” Công Dã Tử Đồ. Hắn nghiễm nhiên trở thành môn chủ một phái, và đang mưu đồ độc bá võ lâm.

Tin tức này làm sao khiến quần hào không kêu lên kinh hãi cho

được.

Còn bọn thủ hạ của Nhất Thống Môn, ngoại trừ những nhân vật cao cấp hiểm hoi trong tổ chức ra, hầu hết không ai biết được lai lịch của vị môn chủ thần bí của họ, bây giờ Tống Thiên Hành đột ngột vạch trần sự thật, chúng kêu lên kinh hãi cũng là lẽ đương nhiên.

Công Dã Tử Đô tức hắc y nhân, sửng sốt thối lui một bước, kêu lên:

- Tiểu tử, quả thật người biết không ít!

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Các hạ còn chưa phục?

Công Dã Tử Đô hừ lạnh không nói, Tống Thiên Hành đã cất giọng sang sảng nói:

- Công Dã Tử Đô, sự thật đã phơi bày, còn gì nữa mà chưa chịu bỏ khăn che mặt để đồng nhân bản bảo cùng thuộc hạ quý môn được chiêm ngưỡng phong tư mỹ như Tử Đô, tuấn hơn Tống Ngọc của người?

Công Dã Tử Đô hừ nhẹ một tiếng nói:

- Được!

Tiếp theo tiếng “được” của hắn, một làn khói nhẹ lướt qua, mảnh sa che mặt hắn không lửa mà tự tiêu hủy, thoáng chốc đã tan biến vào không khí.

Hiện ra trước mặt là một người gương mặt ước độ ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, mày thanh mắt tú, sắc mặt trắng hồng nổi rõ bộ râu ba chòm đen nhánh, phong tư cốt cách phi phàm, quả không hổ với cái tên “Tử Đô”.

So với Tống Thiên Hành, về phía phong độ và khí chất thật cũng khó mà phân định kẻ hơn người kém. Điều đáng nói ở đây là lão năm nay đã quá tuổi cổ lai hy, mà vẫn còn giữ được phong tư như vậy quả thật không dễ dàng. Xem phong độ của lão có một ma lực vô hình đủ làm điên đảo những đại cô nương đoan chính nhất.

Không những phong tư lão đủ làm chấn động toàn trường, mà việc dùng tam muội chân hỏa của bản thân tiêu hủy mảnh sa che mặt cũng đủ làm mọi người ớn lạnh trong xương sống!

Giọng Công Dã Tử Đô lạnh lùng phá tan cái không khí trầm mặc ở đương trường:

- Tiểu tử, danh hiệu của lão phu không phải để người gọi tùy tiện như vậy!

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Danh hiệu của con người không phải để người ta gọi thì để làm gì?

Công Dã Tử Đô hừ lạnh một tiếng nói:

- Uống cho người là cao tước của danh gia, đến cái lễ tôn trên nhường

dưới, kính lão kính hiền cũng không biết!
Tống Thiên Hành nụ cười nhẹ vẫn nở trên môi:
- Các hạ lão thì có lão, còn hiền thì chưa chắc!
Công Dã Tử Đô chẳng những không giận, ngược lại còn mỉm cười nói:
- Không sai! Lão phu tự biết mình biết người, trước mặt những nhân sĩ tự cho mình là danh môn chính phái các người, thật không dám vỗ ngực tự xưng hiền giả. Có điều người đã biết lai lịch lão phu, chắc cũng phải biết ta là gì của sư cô người chứ? Vậy mà người tùy tiện gọi danh gọi tánh của lão phu mà được sao?
Phen này thì chắc chắn Tống Thiên Hành cứng họng rồi!
Mặt thất của Tống Thiên Hành trong Thính Đào Hiền.
Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành cùng ái nữ ngồi cạnh nhau bên trong, đối diện với lão là ái thiếp Hoa Lộng Ảnh.
Nét mặt của ba người thể hiện không ai giống ai.
Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành trong sắc thái lạnh lùng có ẩn hiện một nét thương tâm sâu, muộn.
Vân Trung Phụng thì nhăn tít đôi mày liễu, làn thu ba ngân ngân lệ, đôi hàm răng cắn chặt, thể hiện một nỗi niềm thống hận vô biên.
Còn Hoa Lộng Ảnh, nét bi phần của nàng còn hơn cả Vân Trung Phụng.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 11

Vì Ai Mà Phải Phong Sương Một Mình

Thiết lão thở dài một tiếng, giọng trầm buồn:
-Ảnh nương, việc thương tâm ngày củ nhắc lại chỉ khiến người thương tâm vô ích, đối với lệnh tiên phụ cùng những người tử nạn, về đạo nghĩa ta cũng thấy mình có phần đáng trách, nhưng nàng cũng không thể phủ nhận là lệnh tôn cùng những người đó đều có tội nghiệt đáng chết cả....
Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh căm hờn ngắt lời:
-Tiên nghiêm dù tội nghiệt tày trời nhưng cũng không đến nỗi phải chịu diệt môn, người....
người xưng là hiệp nghĩa đạo lại có thủ đoạn sát cùng diệt tận, người.... người còn tàn độc hơn bọn ác đồ hắc đạo....

Vân Thiết Thành sắc mặt đầy vẻ thống khổ, khoát tay chặn lời Hoa Lộng Ảnh:

-Ảnh nương, lúc này ta đã giải thích rồi, đó là do bọn thuộc hạ hiểu lầm mệnh lệnh ta....

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh:

-Người nói nghe nhẹ nhàng quá! Hừ! Hiểu lầm mệnh lệnh người! Mệnh lệnh có thể hiểu lầm nhưng người chết có thể sống lại được chăng?

Vân Thiết Thành lại thở dài:

-Ảnh nương, ta hiểu được nỗi lòng nàng, cũng cảm được nỗi đau trong lòng nàng, nhưng mấy năm nay, những gì nàng đã làm cho ta còn chưa đủ sao?

Giọng Hoa Lộng Ảnh vẫn lạnh lùng:

-Vân Thiết Thành, người mới chết có hai con trai, một con dâu, so với toàn gia ta thậm tử hai mươi ba mạng người, nào có đáng gì! Qua mấy lời đối đáp của Thiết lão cùng Hoa Lộng Ảnh thì có thể biết được lúc trước Nhậm Dân Sơn nói về nhân vật đầu não tiềm phục trong Kim Thang Bảo với Vân Thiết Thành có mối huyết cừu diệt môn, thì ra là việc này.

Vân Thiết Thành cười khổ:

-Ảnh nương, như vậy còn chưa đủ sao, phải như thế nào nàng mới can tâm?

Hoa Lộng Ảnh nghiêng răng ken két nói:

-Lão tặc, ta hận không thể ăn gan uống máu người....

Vân Trung Phụng này giờ chỉ nghiêng răng ngồi yên, giờ thì không chịu được nữa, quát lớn:

-Tặc phụ câm miệng, người.... người còn mở miệng mắng người thì đừng trách bản cô nương ra tay trừng trị người.

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh nói:

-Hận chỉ hận tên đáng chết băm chết vằm Tống Thiên Hành đã phá hoại kế hoạch của ta, nếu không thì.... hừ.... giờ này người còn ở đó mà dương oai!

Vân Trung Phụng vung tay áo đứng dậy, Vân Thiết Thành liền đưa tay kéo ái nữ ngồi xuống nói:

-Mỗi một người đều có nỗi khổ riêng, Vân nhi, người để cho nàng đi.

Vân Trung Phụng tức tối, vùng vằng:

-Phụ thân, đến nước này mà phụ thân còn bênh vực cho con ác phụ đó.

Sắc mặt Vân Thiết Thành tối lại:

-Oan gia nên giải không nên kết, Phụng nhi, người nên hiểu cho nỗi

khổ tâm của phụ thân....

Vân Trung Phụng xụ mặt:

-Nhưng người ta không nghĩ như vậy, đang dùng trăm phương ngàn kế làm toàn gia ta phải tận diệt mới can tâm....

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng tiếp lời:

-Không sai! Hoa Lộng Ảnh này còn một chút hơi thở thì quyết không cùng Vân gia các người đối trời chung, đêm nay các người không giết ta, sẽ có một ngày các người sẽ hối hận!

Vân Thiết Thành thở dài náo ruột:

-Ảnh nương, ta đã hứa là để cho nàng đi, quyết không thể nuốt lời, từ nay trở đi cũng không hỏi gì đến hành động của nàng, có điều ta báo cho nàng biết là Vân gia sẽ không thúc thủ mà chờ chết đâu!

Hoa Lộng Ảnh nhếch môi cười nhạt:

-Được! Người cứ chống mắt lên mà xem, ta không tin Tống Thiên Hành có thể bảo vệ cha con người suốt đời!

Dừng lời một lát, giọng lạnh như băng tiếp lời:

-Hoa Lộng Ảnh này tuy phận nữ nhi nhưng cũng không thiếu khí khái trượng phu, ân oán phân minh, ta nói trước hôm nay người phóng thích ta, nếu ngày sau có lọt vào tay ta, ta cũng sẽ tha cho người một lần.

Vân Thiết Thành lắc đầu cười buồn:

-Việc đó không cần, ta phóng thích nàng lần này dù cho đó là bản ý của ta, nhưng cũng là điều kiện trao đổi Phụng nhi với quý thượng, nên nàng bắt tất phải cảm tạ.

Hoa Lộng Ảnh hơi dịu giọng:

Đù sao đi nữa thì thịnh tình này ta cũng ghi nhớ!

Da mặt của Thiết lão giật giật liên hồi, chú mục nhìn dung nhan mỹ miều tuyệt thế của Hoa Lộng Ảnh, rồi thở dài nhẹ nhàng nói:

-Ảnh nương, bằng vào những lời nói này cũng đủ chứng tỏ nàng bản tánh thiện lương, lòng dạ khoáng đại, sao lại cố chấp đến như vậy?

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng:

-Không cần phí lời, nếu không có gì đáng nói nữa thì ta đi đây!

Vân Thiết Thành trầm tư:

-Ảnh nương, còn danh sách những người tiềm phục trong bảo....

Hoa Lộng Ảnh nhếch môi nói:

Đanh sách thì thiên kim tiểu thư đã lấy rồi.

Vân Thiết Thành quay nhìn ái nữ, Vân Trung Phụng khẽ gật đầu nói:

-Đã giao cho Chu lão tiên bối rồi! Giờ này toàn thể phản đồ chắc đều bị bắt giữ.

Trong ánh mắt Vân Thiết Thành ánh lên một tia khó hiểu, lão nhìn lại

Hoa Lộng Ảnh một lần nữa rồi thở dài nói:

-Chúng ta đi....

Trước tháp chuông, Tống Thiên Hành bị Công Dã Tử Đô hỏi ngược một câu đang đứng ngẩn người không biết phải nói gì làm gì cho phải.

Công Dã Tử Đô đắc ý cười lạnh nói thêm:

-Sao? Thân làm cao tước của đệ nhất kỳ nhân mà không có đủ dũng khí để nhận sự cô trượng (chồng của cô) nữa sao?

Lão vừa dứt lời, thì một giọng nói ngọt ngào vô hạn cất lên:

-Công Dã Tử Đô, người đừng tự dất vàng lên mặt mình, với tài đức của người mà cũng dám mở miệng tự xưng là sư cô trượng của hửn à?

Giọng nói từ bốn phương tám hướng vọng đến, không biết từ hướng nào vọng tới, rõ ràng người nói đã vận dụng một môn thần công hiếm thấy trong võ lâm là “Lục Hợp Thần Công”.

Trong võ lâm đương kiêm có được mấy người biết được môn thần công này?

Lần này đến phiên Công Dã Tử Đô chết cứng!

Sự việc phát sinh quả thật khiến người rối loạn thần hồn.

Nhất đại thâm ma Công Dã Tử Đô tự xưng là sư cô trượng của y bát đệ tử đệ nhất Vũ Nội kỳ nhân, Thanh Hư thượng nhân! Sự việc này đã là kỳ lạ đến không dám tin!

Đương sự, Tống Thiên Hành không thừa nhận cũng không phủ nhận. Sự thực việc này là như thế nào?

Càng khiến cho người ta kỳ lạ hơn nữa là có người trong bóng tối mắng Công Dã Tử Đô mà người này đồng thời biểu diễn một thần công hiếm thấy trong võ lâm, cả thái độ của Công Dã Tử Đô lại càng khiến cho người ta không biết đầu đuôi đầu mà lần....

Lúc này Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành dẫn Vân Trung Phụng cùng Hoa Lộng Ảnh ra tới đường trường.

Hoa Lộng Ảnh bước tới trước mặt Công Dã Tử Đô vái lão một cái nói:

- Đệ tử tham kiến ân sư.

Công Dã Tử Đô nhìn lướt sang Hoa Lộng Ảnh khoát tay ra hiệu cho Hoa Lộng Ảnh đứng sang một bên, rồi ngược mắt nhìn vào khoảng không, cất giọng lớn hỏi:

-Các hạ là ai?

Vẫn giọng nói dịu dàng không biết từ phương nào vọng tới đáp lời:

-Công Dã Tử Đô, người khác có thể không biết ta là ai, nhưng người hỏi như vậy không thấy thừa sao?

Tổng Thiên Hành chấn động nhủ thầm:

-“Giọng nói này sao thấy quen la.....” Nhưng dù Tổng Thiên Hành cảm thấy giọng nói ngọt ngào kia có một cảm giác quen thuộc vô cùng, nhưng trong nhất thời vẫn không sao nhớ được đã nghe giọng nói ấy ở đâu và trong hoàn cảnh nào.

Công Dã Tử Đô thoáng biến sắc, trầm giọng nói:

-Các hạ đến đây là có ý tứ gì?

Giọng nói thần bí kia lại vang lên:

-Người thử nghĩ xem giữa ta và người còn “có ý gì” nữa mà hỏi?

Công Dã Tử Đô hừ lạnh một tiếng nói:

-Được! Ta chờ người đó!

Giọng nói kia lại vọng tới:

-Vậy thì người lập tức điều bọn ma tử ma tôn của người đi đi, ta chờ người ở rừng tùng sau núi!

Đến lúc này thì Tổng Thiên Hành đã nhớ ra, người này không lâu trước đây chàng đã có duyên gặp một lần, là người đã lấy sự an toàn của Từ thái phu nhân đổi lấy sự an toàn của Hắc Bạch Song Sát, Thiên Đài Song Kiệt và Vũ Văn Ngao, nhưng phụ nhân thần bí này là ai?

Công Dã Tử Đô quay sang Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng nói:

-Phó môn chủ, người thống lĩnh người của bản môn rút lui, ai về cương vị này!

Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cung kính đáp:

-Thuộc hạ tuân lệnh!

Cái Thế Hùng triệu tập thuộc hạ chuẩn bị rút lui.

Tổng Thiên Hành liền quát lớn:

-Khoan đã!

Quay sang Công Dã Tử Đô chàng trầm giọng nói:

-Các người đến rồi đi tự do như vậy sao? Thế gian làm gì có việc dễ dàng như vậy!

Công Dã Tử Đô hừ lạnh đáp:

-Tiểu tử, không phải lão phu sợ người, lúc này người cũng đã nghe rõ rồi chứ? Lão phu có việc gấp đang chờ!

Giọng nói thần bí kia lại lên tiếng:

-Tổng đại hiệp, việc đêm nay xin hãy nể tình lão thân, tạm thời gác lại, tháng rộng năm dài, vụ công án giữa các người thế nào cũng phải giải quyết, về phía lão thân mà nói, cũng không thể bỏ qua cho hẳn được.

Tổng Thiên Hành đáp lời:

-Một lời của tiên bối Tổng Thiên Hành đương nhiên phải thuận lòng.

Có điều trước mặt tiền bối, Tống Thiên Hành có mấy lời muốn nói với Nhất Thống Môn môn chủ.

- Được, Tống đại hiệp cứ nói đi, lão thân nguyện đóng vai người làm chứng.

- Đa tạ tiền bối!

Dừng lời một chút Tống Thiên Hành quay sang Công Dã Tử Đô nói:

-Các hạ, những lời lúc nãy người đã nghe rõ hết rồi chứ?

Công Dã Tử Đô gật đầu đáp:

-Không sai!

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

-Về vụ công án giữa ta và người....

Công Dã Tử Đô lạnh lùng ngắt lời:

-Khoan đã, người cứ nói “vụ công án giữa ta và người” xem ra chắc người lãnh sự mạng đặc biệt gì phải không?

Tống Thiên Hành cười nhẹ đáp:

-Các hạ tuy già nhưng chưa lắm cảm!

Công Dã Tử Đô nhướng mày, mắt bắn ra muôn ngàn tia lửa, nhưng lão lại cố nén lửa giận trong lòng, cười nhạt nói:

-Lệnh sư hiện giờ ở đâu?

Tống Thiên Hành đáp:

-Không cần phải báo cáo với các hạ!

Dừng lời một lát, quai hàm chàng hơi bạnh ra nói:

-Nhưng các hạ cứ yên tâm, gia sư vì lời hứa, nhất định không bao giờ hời hán đến hành động của người nữa.

Công Dã Tử Đô phá lên cười ha hả nói:

-Xem ra trọng trách “trừ ma vệ đạo” từ nay do người gánh vác?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

-Trừ ma vệ đạo ai ai cũng có trách nhiệm gánh vác, Tống Thiên Hành là một phần tử của võ lâm lẽ đương nhiên phải có trách nhiệm.

Công Dã Tử Đô cười ngạo mạn:

-Người làm nổi sao?

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiểng, miệng cười cười nói:

-Tự cổ chí kim, kẻ lập đại công, người thành đại nghiệp, đều tự hỏi có nên làm hay không chứ không hỏi có đạt kết quả hay không. Tống Thiên Hành tuy bất tài, không dám cuồng vọng so sánh với tiên hiền, nhưng cũng không cam chịu tự ty, bởi vậy có làm nổi hay không chờ thực tế chứng minh, hà tất lãng phí khẩu thiệt! Bây giờ Tống Thiên Hành cảnh cáo các hạ, trừ phi bỏ đường tối, tìm nẻo sáng, buông đao đồ tể, bằng không Tống Thiên Hành còn chút hơi thở nào cũng sẽ tận lực cùng các hạ sống chết đến cùng!

Lời nói của chàng thẳng thắn, bộc trực, không chút e dè, không những toàn thể quần hào nghe mà động phách, đến cả Công Dã Tử Đô, nhất thể ma đầu cũng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Mục quang lã chớp chớp những tia oán độc, ngược mặt lên trời cười như điên cuồng nói:

- Được! Tiểu tử, chỉ nội lời nói hào khí ngất trời của ngươi cũng đủ cho lão phu đấu với ngươi một trận, ngươi không cần tìm đến lão phu, chậm thì một năm, mau thì sáu tháng, lão phu sẽ tìm đến ngươi để giải quyết một lần cho xong.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Tại sao không ước định một ngày cho chắc chắn?

Công Dã Tử Đô trầm giọng:

- Lão phu ra ngoài thăm bằng hữu hơn nửa năm mới trở về, việc trong bản môn còn nhiều nên trước mắt chưa thể cho ngươi một ước hẹn chính xác, chờ khi quyết định lão phu sẽ thông tri cho ngươi!

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Cũng được! Tổng Thiên Hành không được nhân từ như gia sư đâu, các hạ nên chuẩn bị đi là vừa!

Công Dã Tử Đô hơi sửng người, rồi cười lạnh nói:

- Lão phu cũng mong bản lãnh ngươi cũng được như mồm mép ngươi vậy!

Tổng Thiên Hành chột phá lên cười ha hả nói:

- Ta nghĩ chắc cũng không đến nỗi khiến các hạ thất vọng, các hạ chờ xem khắc biết!

Nghiêm mặt lại, chàng đột ngột đổi đề tài:

- Bây giờ nói đến một vấn đề khác, việc giữa ta và ngươi đã công bố rõ ràng, nhưng gì liên quan đến Kim Thang Bảo đến đây chấm dứt, từ nay về sau bất kỳ hành động nào đối đầu với Kim Thang Bảo, hoặc ám hoặc minh đều phải chấm dứt!

Công Dã Tử Đô nhìn sâu vào mắt Tổng Thiên Hành nói:

- Ngươi lấy thân phận gì để nói lời này?

- Đương nhiên là lấy thân phận một phần tử trong võ lâm, trước mắt tạm thời....

Công Dã Tử Đô cười lạnh ngắt lời:

- Tiểu tử ngươi tính toán khá lắm! Ngươi lấy thân phận tổng quản Kim Thang Bảo, lợi dụng lực lượng võ lâm Nam thất tỉnh để đối đầu với lão phu, ngược lại ngươi lại hạn chế hành động của lão phu đối đầu Kim Thang Bảo! Có lý đâu bất bình đẳng như vậy?

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Các hạ không để người nói hết, lại cắt ngang đoạt lý, chụp mũ cho

người, làm như vậy không sợ đồng đạo chê cười sao?

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói:

- Được, người nói thử!

Tổng Thiên Hành nói:

-Ta nói tiếp ý chưa nói hết, còn trước mắt tạm thời giữ chức tổng quản Kim Thang Bảo, chỉ chờ một lời hứa vàng ngọc của các hạ, Tổng Thiên Hành này lập tức tuyên bố từ chức!

Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành thất sắc kêu lên:

-Lão đệ....

Tổng Thiên Hành khiêm nhượng ngắt lời:

-Xin bảo chủ hiểu cho nỗi khổ của thuộc hạ....

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói hùng hồn:

- Được! Lão phu chấp nhận đề nghị của người, từ nay về sau sẽ không có bất kỳ hành động nào đối phó với Kim Thang Bảo!

Hoa Lộng Ảnh kêu lên:

-Ân sư....

Đồng thời Tổng Thiên Hành cũng cất giọng sang sảng nói:

-Tổng Thiên Hành xin trình trọng tuyên bố cùng Vân bảo chủ cùng toàn thể đồng nhân bản bảo, kể từ giờ khắc này Tổng Thiên Hành không còn là tổng quản của Kim Thang Bảo nữa.

Thiết lão cùng Vân Trung Phụng nín lặng cúi đầu.

Quần hào Kim Thang Bảo cũng không nín được cất tiếng nghị luận âm ỉ.

Công Dã Tử Đô nhìn Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu tử, lão phu còn có hai điều kiện phụ cần phải nói rõ.

Tổng Thiên Hành trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Các hạ, uống cho người cũng là tông sư một đời.

Công Dã Tử Đô cười nhẹ nói:

- Đừng lo sợ như vậy, điều kiện phụ của ta rất dễ dàng, đặc biệt đối với những nhân vật danh môn chính phái các người rất hợp tình hợp lý, bảo đảm người đồng ý tiếp nhận nó, bằng không ta cũng không miễn cưỡng, coi như ta không nói ra vậy, thế nào?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu việc ta có chấp nhận hay không cũng không quan trọng thì hà tất phải nói ra!

Công Dã Tử Đô:

- Lão phu hy vọng người tiếp nhận nó!

Tổng Thiên Hành hơi cau mày:

- Được, người nói nghe thử!

Công Dã Tử Đô nói:

- Thứ nhất, mối huyết hải thâm cừu của đồ nhi lão phu với Vân bảo chủ, không nằm trong ước thúc giữa ta và ngươi.
 Buổi mật đàm giữa Thiết lão với Hoa Long Ảnh trong mật thất Thính Đào Hiên tuy Tống Thiên Hành không hiểu rõ chi tiết, nhưng đại khái chàng cũng đoán được giữa hai người có mối thù bất cộng đái thiên, bất giác chàng buột miệng hỏi:
 - Có phải các hạ chỉ quan hệ giữa Hoa Long Ảnh với Vân bảo chủ?
 Công Dã Tử Đô đáp:
 - Không sai, đó là mối thù bất cộng đái thiên!
 Tống Thiên Hành quay sang Vân Thiết Thành nói:
 - Thiết lão! Quả có việc như vậy?
 Sau khi từ chức tổng quản, xưng hô của Tống Thiên Hành đối với Vân Thiết Thành cũng lập tức thay đổi.
 Sắc mặt Vân Thiết Thành hơi tối lại, lão thở ra nhẹ nhẹ gật đầu nói:
 - Không sai! Tuy đó là sự hiểu lầm nhưng tiếc thay có việc như vậy.
 Tống Thiên Hành quay sang Công Dã Tử Đô nói:
 - Vì cha báo thù, việc đó đáng làm lắm, nhưng là việc riêng của lệnh đồ, ngươi không thể....
 Công Dã Tử Đô cười nhạt ngắt lời:
 - Việc này không cần ngươi phải lo lắng, lão phu quyết chẳng nhúng tay vào, nhưng bọn đồng môn của đồ nhi vì nghĩa đồng môn mà ra tay tiếp trợ, cái đó lão phu không thể miễn cưỡng.
 Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:
 - Được! Ta chấp nhận, ngươi nói tiếp điều kiện thứ hai đi!
 Công Dã Tử Đô cười âm lạnh tiếp lời:
 - Điều kiện thứ hai là ngươi không được lợi dụng nhân lực của Kim Thang Bảo!
 Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:
 - Việc này không thành vấn đề, ta tiếp nhận.
 Công Dã Tử Đô tiếp:
 - Lão phu đã nói xong, tiểu tử ngươi còn điều gì muốn nói không?
 Tống Thiên Hành nói:
 - Còn một việc, đó là việc ngươi uy hiếp mẫu tử Từ đại hiệp....
 Công Dã Tử Đô cười nhạt:
 - Không sai! Lão phu thừa nhận có làm việc đó, nhưng đó là lão phu coi trọng hấn, muốn dùng hấn.... Tiểu tử ngươi đối với việc này có cao kiến gì?
 Tống Thiên Hành nghiêm giọng:
 - Ta cảnh cáo ngươi, trước khi ta cứu hai người đó thoát hiểm, mong ngươi nghiêm lệnh cho thuộc hạ đối đãi cho tốt với hai người....

Công Dã Tử Đô cười lớn:

- Việc này khỏi cần người phí tâm, có điều lão phu cũng cảnh cáo người, lão phu có tánh khí bất cận nhân tình, đó là món gì không dùng được thì người khác cũng đừng hòng dùng được. Lòng nhẫn nại của lão phu có hạn, nếu tên tiểu tử ấy vẫn một mực ngoan cố thì lão phu đành nhẫn tâm hủy diệt đi.

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành bất giác dựng ngược, quát vang:

- Người dám?

Công Dã Tử Đô cười lạnh nói:

- Trong vốn từ của lão phu không có hai chữ “không dám”!

Tống Thiên Hành mắt lóe thần quang, cất giọng oai nghiêm dần từng tiếng:

- Công Dã Tử Đô! Người nên biết rõ một điều, đêm nay ta không đối xử đoan tuyệt với người, đó là ít nhiều còn nghĩ đến chút uyên nguyên của sư môn, nếu người cứ độc ý cô hành, đó là người bức bách ta phải tuyệt tình vậy!

Công Dã Tử Đô ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu tử, lão phu sống đến từng tuổi này đâu phải để cho người ta hù dọa!

Dừng lời một chút, lão cười lạnh tiếp:

- Người thử nhìn cục diện ngày hôm nay mà xem, nếu thật sự sống chết một phen. Hừ, ai thắng ai bại cũng khó biết lắm!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Ta với người sợ cũng khó gặp nhau, chi bằng nhân cơ hội này thử phân lượng một lần cũng hay.

Công Dã Tử Đô hừ mũi:

- Tiểu tử người hào hứng như vậy, lão phu cũng vui lòng bồi tiếp.

Tống Thiên Hành trầm giọng quát:

- Kiếm đâu?

Chu Chấn Bang ứng tiếng bước tới, hai tay dâng lên thanh Xà hành kim kiếm tháo từ thắt lưng ra.

Không khí thư giãn được một chút, giờ bỗng căng lên như dây đàn.

Lúc ấy, bỗng giọng nói thần bí lại vang lên:

- Tống đại hiệp quên mất lời hứa với lão thân rồi sao?

Tống Thiên Hành mặt bớt sát khí, dịu giọng nói:

- Tống Thiên Hành không dám quên lời hứa với tiền bối, nhưng....

Giọng nói thần bí lại thờ dài ngắt lời chàng:

- Lão thân hiểu rõ nỗi khổ của người.... Hiện giờ hai người không ai nhượng ai, người nào cũng khẳng khái giữ lấy phần hơn về mình, nhưng đó không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, lão thân đã gặp

phải việc này đành làm trọng tài một phen. Giờ lão thân đưa ra một biện pháp trung hòa, kỳ hạn trong ba tháng, Công Dã Tử Đô phải cố sức thuyết phục Từ Quân Lượng đại hiệp, còn Tổng đại hiệp cũng cố sức tìm cách cứu người, quá kỳ hạn thì các người tự do hành động, lão thân sẽ không hỏi tới nữa, không biết tôn ý của hai vị thế nào?

Công Dã Tử Đô lên tiếng trước:

- Lão phu chấp nhận biện pháp điều đình này.

Tổng Thiên Hành thầm nghĩ người đàn bà kỳ bí này đã từng bảo đảm sự an toàn của Từ thái phu nhân, cứ theo thái độ của bà lúc trước, và lúc này, đủ thấy bà đối với chàng không có ác ý, biện pháp điều đình của bà đưa ra đối với chàng cũng lợi nhiều hơn hại, tất nhiên phải tiếp nhận mới phải.

Thế là tâm niệm chuyện động, ngoài miệng chàng chậm rãi đáp:

- Tổng Thiên Hành cũng đồng ý tiếp nhận!

Vừa nói vừa đưa thanh Kim Xà nhuyển kiếm trả lại cho Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Giọng nói thần bí lại nói tiếp:

- Tốt! Đa tạ sự hợp tác của nhị vị, Công Dã Tử Đô, chúng ta đi được rồi!

Công Dã Tử Đô nghiêm giọng nói:

- Người đi trước, lão phu lập tức theo sau!

Giọng nói thần bí lại tiếp:

- Tổng đại hiệp, quân tử không nghe lén việc riêng của người, mong đại hiệp chớ làm khó lão thân!

Quả thật Tổng Thiên Hành có ý muốn theo dõi để biết rõ lai lịch của phụ nhân, nghe lời nói bất giác ngẩn người đáp:

- Đa tạ tiên bối cảnh tỉnh, Tổng Thiên Hành xin phụng mệnh....

Sau khi bọn người Nhất Thống Môn rút đi, Kim Thang Bảo lo dọn dẹp tàn cuộc, bận rộn một lúc lâu mới xong.

Nhưng những việc này có người chấp sự các cấp lo liệu, Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng và Tổng Thiên Hành ba người về đến Thính Đào Hiên thì lúc ấy đêm đã quá canh ba.

Đầu tiên Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang giao trả danh sách phản đồ lại cho Vân Trung Phụng, Vân Trung Phụng liền đưa sang cho Thiết lão.

Vân Thiết Thành nhìn lướt qua danh sách thấy có tới bốn mươi người. Ngoài hai vị Tứ Tinh hộ pháp Đường Uy, Thang Chấn và chấp pháp đường chủ Phạm Thiên Bằng cũng có tên, kỳ dư có chấp sự trung tâm thông tin, đến một số hương chủ, đường chủ, không ai mà ngày thường lão không cho rằng là phần tử trung trinh của bản

bảo.

Thiết lão thấy bản bảo phát sinh biến cố liên tục lòng đã trầm trọng, thêm Tống Thiên Hành từ chức tổng quản, giờ lại nhìn thấy danh sách khác nào thêm dầu vào lửa, râu tóc dựng ngược, nhưng lão cố nén lửa giận nhìn sang Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão, bọn phản đồ đã bị bắt hết rồi?

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang gật đầu:

- Phải, ngoài mười lăm tên bị giết tại trận, kỳ dư đều bị bắt hết.

Vân Thiết Thành mắt lóe sát khí, trầm giọng nói:

- Hạc nhi, truyền lệnh xuống mời Vu Công Trực, Cổ Nam Sơn tạm thời kiêm nhiệm Thần Cơ chấp pháp đường đường chủ, toàn thể phản đồ lập tức xử trảm, bêu đầu thị chúng!

Vân Trung Hạc ứng tiếng lui ra.

Vân Thiết Thành thở dài, uể oải dựa người vào ghế thái sư, nhắm mắt không nói gì.

Trong thoáng chốc nhân vật lãnh tụ võ lâm Nam thất tỉnh bỗng như già đi đến mười tuổi.

Tống Thiên Hành liếc nhìn Vân Trung Phụng hội ý, thấp giọng nói:

- Đêm đã khuya, xin tứ tiểu thư đưa lệnh tôn về phòng an nghỉ.

Vân Thiết Thành mở mắt ra ngồi thẳng dậy nói:

- Không, lão đệ, ta còn phải đàm đạo một lát.

Tống Thiên Hành mỉm cười thành khẩn:

- Thiết lão, vất vả nửa đêm rồi, xin cũng nên nghỉ ngơi....

Vân Thiết Thành mỉm cười ngắt lời:

- Lão khiêu từng tuổi này còn chưa nói đến nghỉ ngơi, lão đệ ngươi lại đòi nghỉ ngơi sao?

Tống Thiên Hành chưa biết phải nói sao cho phải thì Thiết lão trầm sắc mặt hỏi:

- Lão đệ, ngươi.... ngươi thật muốn bỏ ta mà đi sao?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiết lão hiểu lầm dụng ý của Tống Thiên Hành rồi.

Vân Thiết Thành phẫn chấn tinh thần:

- Hiểu lầm? Vậy ra lão đệ từ chức trước mặt mọi người là giả sao?

Tống Thiên Hành lắc đầu cười khổ nói:

- Việc từ chức trước mặt mọi người không phải giả, nhưng Tống Thiên Hành còn trách nhiệm với Kim Thang Bảo, hơn nữa trong khi đại cuộc còn chưa ổn định, niềm cừu hận của Hoa Lộng Ảnh còn chưa tan thì đối với sự an nguy của quý bảo Thiên Hành tất phải có an bài thỏa đáng.

Thiết lão kích động choàng tay qua nắm vai Tống Thiên Hành lắc lắc,

nói:

- Thiên Hành, hảo ý của người lão khiêu không tiện nói gì hơn, đành phải ghi khắc trong tâm khảm.

Mấy lời nói đơn giản của lão, xưng hô đổi từ “lão đệ” sang “Thiên Hành” đủ thấy trong lòng lão kích động đến độ nào.

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Thiết lão, đó là bổn phận làm người trong võ lâm, Thiết lão không nên nói vậy khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Nét tươi cười của lão trong chốc lát đã chuyển sang trầm trọng nói:

- Thiên Hành, lão khiêu biết người mang trọng trách trong người, bản thân hệ trọng đến kiếp vận võ lâm, bởi vậy người từ chức tổng quản bản bảo chẳng qua không muốn liên lụy đến bản bảo mà thôi.

Dừng lời, lão thở dài rồi từ từ tiếp:

- Kỳ thực nếu bản bảo không có người thì coi như tiêu tan như bọt nước nội đêm nay.

Người làm như vậy tuy là nghĩa cử trượng phu, tâm trường hiệp nghĩa, nhưng lão phu ta làm sao an tâm cho được.

Tổng Thiên Hành cười buồn:

- Thiết lão....

Vân Thiết Thành khoát tay ngắt lời chàng:

- Thiên Hành, hai tiếng “Thiết lão” do người nói ra thật lão khiêu không dám nhận. Thiên Hành, nếu người không cho rằng lão khiêu trèo cao thì....

Nói đến đây không biết vô tình hay cố ý, lão liếc nhìn sang ái nữ một cái rồi ý nhị tiếp lời:

- Thì tạm thời gọi ta bằng hai tiếng lão ca!

Vân Thiết Thành đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”, thì ra lão còn có ý tứ gì khác nữa đây!

Tổng Thiên Hành tựa như không nhận ra ý tứ của lão, cười ha hả nói:

- Lão ca ca đã dạy như vậy, Tổng Thiên Hành cung kính không bằng tuân lệnh!

Gọi người ta là “lão ca” mà xưng tên chứ không xưng hai tiếng “tiểu đệ”, nghe qua thấy có vẻ không thuận lắm, nhưng kỳ thực thân thiết vô cùng.

Lúc này Tổng Thiên Hành đã lấy Kim Long Lệnh, vật đại diện quyền lực của Kim Thang Bảo ra....

Vân Thiết Thành giữ tay Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Thiên Hành, lão ca ca cũng đang nghĩ đến món vật này, người không cần trả lại cho ta nữa, cứ giữ lấy coi như là một vật kỷ niệm.

Tổng Thiên Hành sừng sốt nói:

- Nhưng đây là lệnh phù hiệu lệnh cho quần hào Nam thất tỉnh, lão ca ca....

Vân Thiết Thành đưa mắt nhìn chiếc vòng kim hoàn trên ngón áp úp bên tay trái Tổng Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, lệnh phù hiệu lệnh võ lâm Nam thất tỉnh so với “Nhị Tướng Kim Hoàn” hiệu lệnh cao thủ bát đại môn phái của người so ra có đáng gì!

Thì ra chiếc nhẫn kỳ hình trên ngón tay của Tổng Thiên Hành tên là “Nhị Tướng Kim Hoàn”. Nguyên thủ pháp ám khí vô thượng của Thanh Hư thượng nhân “Nhị Tướng Quy Nguyên” sử dụng Nhị Tướng Kim Hoàn, uy lực vô biên, một khi đã phóng ra địch nhân không chết tất cũng bị thương, trừ phi công lực của đối phương cao thâm hơn người sử dụng mấy bậc mới hòng tránh khỏi!

Lúc Thanh Hư thượng nhân hành đạo giang hồ rất ít khi dùng đến nó, cho dù vậy, cái tên “Nhị Tướng Kim Hoàn” vẫn truyền khắp giang hồ khiến quần hào nghe danh vỡ mật.

Tổng Thiên Hành phen này sừng sốt thật sự, giật mình nói:

- Lão ca ca cũng....

Chàng vốn định nói “Lão ca ca cũng nhận ra Nhị Tướng Kim Hoàn?”, nhưng lời chưa nói hết bỗng nhớ ra nói như vậy chẳng khác nào chê người kiến văn cô lậu.

Trong lúc túng thế chàng vội cười chữa thẹn, nói:

- Kỳ thực, đây là Tổng Thiên Hành dùng dư danh của gia sư, nói ra càng thêm hộ thẹn!

Vân Thiết Thành quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, đối với lời nói thất lễ của đối phương lão làm như không nghe thấy, mỉm cười nói:

- Thiên Hành! Người không cần tự khiêm như vậy, đối với lệnh phù tối thượng võ lâm như vậy thì chỉ một mình lệnh sư Lý tiên bối mới đáng tiếp thụ, cũng chỉ có một mình lão đệ người mới xứng đáng kế thừa, đừng nói đến những việc khác, chỉ nội một thành công của lão đệ Ở bản bảo trong đêm nay thật không ai làm nổi. Nói ra lão đệ đừng cười, lúc trước khi lão đệ lập kế “Thâu thiên quán phạt” với “Thỉnh quân nhập ông” yêu cầu lão ca tạm thời lánh mặt để thúc đẩy đối phương mau chóng hành động, quả thật lúc đó ta có chút nghi ngờ hiệu quả của nó. Nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh....

Tổng Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Đủ rồi lão ca ca, người quá khen càng lúc càng khiến Thiên Hành thêm hổ thẹn.

Vân Thiết Thành nhét Kim Long lệnh trở vào tay Tống Thiên Hành, nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành! Về danh nghĩa người không còn là tổng quản của bản bảo nữa, nhưng thực tế không những người vẫn còn là tổng quản của bản bảo, thậm chí còn là bảo chủ danh dự của bản bảo nữa. Lão ca ca đã già yếu rồi, thực lực của bản bảo nay đã không còn được như xưa, nhưng trong đại nghiệp trừ ma vệ đạo của võ lâm, nhất định cũng giúp ích được phần nào, tuy không đánh đấm gì được nhưng ít ra cũng có thể truyền tin hoặc giả nghị binh v.v.

Lão đệ thấy thế nào?

Tống Thiên Hành cầm tay Kim Long lệnh sắc mặt lộ vẻ khó xử vô cùng, chưa kịp nói gì thì Vân Trung Phụng đã thờ dài nói:

- Phụ thân, Tống đại hiệp đã không coi Kim Long lệnh ra gì thì phụ thân hà tất phải ép uổng làm chi....

Ngán thay cho miệng lưỡi của nữ nhân! Chỉ mấy lời nói của nàng còn nặng ký hơn những lời thuyết tràng giang đại hải của Vân Thiết Thành.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành le lưỡi lắc đầu nói:

- Lão đệ, “Nữ Tô Tần” nhà ta nổi giận rồi, người coi làm sao đó thì làm!

Tống Thiên Hành thăm kêu khổ, đang tìm lời thoái thoát thì Vân Trung Phụng đã u oán nói:

- Phụ thân sao lại nói vậy! Người ta đã là vũ nội kỳ tài, nữ nhi dù có gan lớn bằng trời cũng không dám giận với người.

Tống Thiên Hành cố gượng cười nói:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thân mang sự mệnh, đành phải tạm thời....

“Tạm thời” làm sao? Chàng biết rõ bởi chàng bỏ đi nên đối phương mới có ý giận, nếu cứ sự thật nói hết ra thì trở thành càng vẽ càng lấm lem ra vậy!

Nhưng Vân Trung Phụng tuy phận nữ nhi nhưng có cái khí khái của bậc nam nhi, nên không ngại gì thừa nhận, trong lúc Tống Thiên Hành lúng túng chưa biết nói tiếp như thế nào thì nàng đã cau mày cười nhẹ nói:

- Không cần giải thích nữa, Kim Thang Bảo chỉ là đầm nước cạn, mà Tống đại hiệp là rồng giữa loài người, tất không thể ở nơi nước cạn, việc Tống đại hiệp không thích ở đây tiểu nữ đã biết từ lâu, có điều không ngờ rằng Tống đại hiệp lại bỏ đi nhanh như vậy. Nhưng đây là tự do cá nhân của mỗi người, Vân Trung Phụng dù không biết điều tới đâu cũng không thể trách cứ người, có điều chiếc Kim Long lệnh

này....

Tổng Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tứ tiểu thư, Tổng Thiên Hành kính cẩn thụ giáo, chiếc tín phủ này xin mạn phép nhận lãnh.

Vân Thiết Thành cười thăm trong bụng, đứng dậy vỗ vỗ vai Tổng Thiên Hành cười nói:

- Lão ca ca ra ngoài xem mọi người thu dọn xong chưa, hai người cứ đàm luận....

Vân Trung Phụng cũng đứng nhanh lên nói:

- Phụ thân, Phụng nhi cũng đi với người.

Quay đầu nhìn Tổng Thiên Hành mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Đa tạ Tổng đại hiệp đã hạ cố thân nhận Kim Long lệnh, đêm đã khuya, tiểu nữ xin cáo từ.

Vân Thiết Thành còn đang ngăn người thì Vân Trung Phụng đã kéo tay lão bước ra ngoài.

Tổng Thiên Hành đưa mắt nhìn theo bóng cha con Vân thị khuất sau cánh cửa, bất giác thở dài....

Lòng chàng đang nhẹ nhõm hay nặng nề? Không ai biết, có lẽ chỉ một mình chàng biết được mà thôi.

Trời tờ mờ sáng, không, trước lúc tờ mờ sáng, cái khoảng thời gian tối tăm lạnh lẽo nhất của đêm.

Trên đỉnh tháp chuông cao bảy tầng của Kim Thang Bảo một bóng người cô độc, lạnh lùng đứng dưới sương đêm, một dáng người kiêu diễm, tóc xõa ngang vai, tà áo lụa khe khẽ lay động trước gió khuya. Nàng đứng đó, ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lánh trong khoảng không vô tận của trời đêm, không nói năng cử động, nếu không có những ngọn gió thỉnh thoảng lay động tà áo nàng thì e rằng người ta có thể lầm tưởng đó là một pho tượng mỹ nhân.

Nàng là ai? Nàng chính là hạt minh châu của Kim Thang Bảo bảo chủ Vạn Lý Phi Hồng Vân Thiết Thành, tứ tiểu thư Vân Trung Phụng. Là nàng, nhưng sao đêm khuya không ngủ lại một mình hứng sương khuya giá lạnh trên đỉnh tháp chuông?

Thật lâu, thật lâu sau bỗng nàng giậm chân, hừ lạnh nói:

- Hừ, bộ tưởng ngon lắm sao....

Lúc ấy một tiếng thở dài ảo não từ xa vọng đến, nghe sao mà u oán, sao mà thê lương!

Vân Trung Phụng giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn ra tứ phía. Bỗng một giọng ngâm trong trẻo nhưng đượm âm sắc thê lương theo gió đưa tới:

Duyên nhân đa hê!

Thùy đắc tự trường đình thu!
Thu nhược hữu tình thi!
Hữu khởi hội thanh thanh nhược thử....

(tạm dịch là:

gặp nhiều người có ai hơn được cây mọc trước đình, nếu cây cũng có lòng, làm sao còn xanh tươi được như vậy.) Vân Trung Phụng mới thở dài vì giọng ngâm như nói đúng tâm sự nàng, bỗng thoáng hoa mắt thì trước mặt nàng đã có thêm một thanh y phụ nhân dáng người tuyệt đẹp.

Thanh y phụ nhân này có thể vượt qua vòng giới bị thâm nghiêm của Kim Thang Bảo, lại đến ngay trước mặt Vân Trung Phụng không bị phát giác thì một thân võ công của người này không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được.

Vân Trung Phụng là người thông minh linh lợi, nàng biết nếu đối phương là địch thì với bản lĩnh của nàng dù trốn chạy hay hô hoán cũng vô ích nên nàng an nhiên chú mục nhìn đối phương lẳng lẳng không nói lời nào.

Thanh y phụ nhân chậm rãi nói:

- Phụng cô nương, cô nương quả thật trầm tĩnh hơn người.

Dừng một chút thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Lúc này cô nương nói ai tưởng ngon lắm sao?

Vân Trung Phụng không chút khách sáo hỏi lại:

- Việc đó có liên quan gì đến người?

Thanh y phụ nhân thở dài nhỏ nhẹ:

- Phụng cô nương, tính khí quật cường của cô nương thật giống với lão thân năm xưa. Ôi!

Một người con gái bị mất mẫu thân thật là đáng thương! Cô nương tuy có một phụ thân tốt, nhưng thổ lộ tâm sự trước mặt phụ thân làm sao tiện bằng mẫu thân phải không?

Mấy lời của thanh y phụ nhân như đánh trúng tâm sự Vân Trung Phụng, nàng không ngăn được tiếng thở dài u oán, cúi đầu lặng thinh.

Thanh y phụ nhân cất giọng từ tốn, hiền hòa nói:

- Theo chỗ lão thân được biết thì Tống Thiên Hành quả thật là một kỳ nam tử hiếm thấy trong võ lâm, nhãn quang của cô nương khá lắm, nhưng cô nương không nên làm mình làm mẩy, ta ngày trước cũng hay làm mình làm mẩy không những đánh mất đi hạnh phúc cả đời mình mà còn làm liên lụy đến người khác phải ôm hận chung thân.

Phụng cô nương! Cô nương có hiểu ý ta nói không?

Vân Trung Phụng không đành được kính động, thân hình nàng khẽ

run lên, ngẩng mặt lên run giọng nói:

- Tôn.... tôn giá là ai? Tại sao lại nói với tiểu nữ những lời này?

Phụ nhân lắc đầu, tấm sa che mặt khẽ lay động, nói:

- Ta là ai tạm thời không nên hỏi, sẽ có một ngày cô nương sẽ biết, còn việc tại sao lại nói với cô nương những lời ấy, đương nhiên là ta muốn tốt cho cô nương, đồng thời cũng không ngần ngại nói cho cô nương hay là ta sẽ cố hết sức mình giúp cô nương hoàn thành tâm nguyện, nhưng sự giúp đỡ của người ngoài chỉ có thể giúp được một phần chứ không thể quyết định, mấu chốt để dẫn đến thành công nằm trong tay cô nương, bởi vậy phải nhớ rõ lời ta nói lúc này, không được hành động để thỏa mãn lòng tự ái, hiểu chưa?

Vân Trung Phụng gật đầu mà như người mất hồn, thanh y phụ nhân nói tiếp:

- Bây giờ ta nói đến việc chính, cô nương mau báo chóng thông báo cho Tổng Thiên Hành rằng Nhất Thống Môn chủ đã nghi ngờ bọn Hắc Bạch Song Sát, Thiên Đài Song Kiệt cùng Vũ Văn Ngao năm người đã cấu kết với người ngoài và quyết định sáng sớm xử tử năm người họ. Ta có thể tự mình cứu bọn chúng, nhưng để Tổng Thiên Hành có cơ hội thi ân thu dụng năm người nên mới để cho hấn cơ hội, cô nương bảo hấn trước giờ thìn, dẫn theo Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đến cánh rừng phía sau Ngũ Gia thôn cách đây chừng mười dặm, không được chậm trễ, đồng thời dặn hấn rằng theo thiển ý của ta chỉ được cứu người, không được làm khó Nhất Thống Môn chủ. Xong rồi, cô nương đi đi....

Vân Trung Phụng chớp mắt cười hỏi:

- Tiền bối, mấy lời này tiểu nữ phải nói là ai nói đây?

Thanh y phụ nhân cười nói:

- Phụng cô nương, cô nương chỉ cần tả dáng mạo ta cho Tổng Thiên Hành nghe, hấn nhất định sẽ tin lời.

Vân Trung Phụng cung kính đáp:

- Được rồi, văn bối tuân mạng.

Thanh y phụ nhân tiếp lời:

- Đi nhanh đi Phụng cô nương, mạng sống của năm con người không phải là việc nhỏ, lại có ảnh hưởng đến năm tay trợ thủ đắc lực của ý trung nhân của cô nương càng không phải là chuyện chơi.

Vân Trung Phụng chợt cảm thấy mặt nóng bừng, cúi đầu “dạ” nhỏ một tiếng, một mùi hương thoang thoang theo gió đưa lại, chừng ngẩng mặt lên thì thanh y phụ nhân đã mất tung.

Vân Trung Phụng trong giờ khắc này tâm tình phức tạp dị thường, đối với lời hứa của thanh y phụ nhân đương nhiên nàng vui mừng

khôn xiết, nhưng đối phương đã nói rõ ràng, việc trai gái thì sự giúp đỡ của người ngoài chỉ giúp được một phần nhỏ.... Vậy nên hảo sự giữa nàng và Tống Thiên Hành cho đến giờ phút này chưa có gì đáng lạc quan....

“Một người con gái mất mẹ thật đáng thương, tuy cô nương có một phụ thân tốt, nhưng thổ lộ tâm sự trước mặt phụ thân sao tiện bằng trước mặt mẫu thân....” “.... Lão đệ, người tạm thời gọi ta một tiếng lão ca....” Giọng nói êm ái như từ mẫu của thanh y phụ nhân và lời nói ẩn ý tế nhị của Vân Thiết Thành lần lượt hiện về vắng vắng bên tai....

Một lúc lâu, nàng cúi đầu lẩm bẩm:

- Không! Ta không đáng thương, ta có một người cha thấu hiểu nhân tình như một người mẹ hiền, ta may mắn lắm, nhưng.... chàng.... chàng nhất định rời bỏ chốn này.... Ta.... ta nhất định tìm cách nào theo chàng, ta sẽ cùng chàng phiêu bạt giang hồ.

Giọng nàng phiêu điều, trầm buồn:

- Mẫu thân! Người có linh thiêng xin phù hộ cho hài nhi....

Có lẽ lời khẩn cầu của nàng thấu động thiên linh, khi vừa dứt lời bỗng thấy Tống Thiên Hành sừng sững trước mặt nàng.

Vân Trung Phụng thấy tim đập rộn ràng, gương mặt ngạc nhiên nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống tiên sinh, người cũng chưa....

Trong lúc gấp gáp thần trí không được tỉnh táo, Vân gia “Nữ Tô Tàn” suýt chút nữa đã nên câu “người cũng chưa an giấc” May mà nàng kịp thời nhận ra sự đường đột trong lời nói nên nuốt xuống hai tiếng “an giấc” đã đến bên môi, nhưng dù nói chưa hết lời, ý tứ đã trọn, hơn nữa chữ “cũng” nàng dùng ở đây đặc biệt có tác dụng làm nổi bật câu nói dở!

Bởi vậy trong nhất thời nàng thẹn đến đỏ mặt tía tai, ấp úng một hồi rồi cúi đầu nín lặng.

Tống Thiên Hành thông minh tuyệt đỉnh lẽ nào lại không hiểu được hàm ý trong câu nói của đối phương, huống hồ chàng cũng đồng tâm sự, trần trọc mãi không ngủ được.

Nhưng những vấn đề tế nhị này nói ra thật thẹn đến chín người, chàng làm sao nói ra cho được.

Đành phải nói trớ đi:

- Tứ tiểu thư, Tống Thiên Hành thấy trên đỉnh tháp chuông có hai bóng người thấp thoáng, sợ có kẻ địch thâm nhập nên mới vội vàng đến xem thử, thì ra lại gặp tứ tiểu thư ở đây....

Kỳ thực, lúc thanh y phụ nhân còn ở đây chàng chưa chú ý tới, đến

sau mới thấy bóng dáng Vân Trung Phụng thấp thoáng xa xa, nhưng chàng nói như vậy chẳng qua để kiếm cớ mà thôi.

Nhưng khi chàng mượn cớ xong thì Vân Trung Phụng cũng nghĩ ra một cái cớ cho nàng:

- Phải, lúc này có một vị tiên bối kỳ nhân kêu ta đến đây....

Tổng Thiên Hành thăm kêu khổ, tuy nhiên ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai?

Vân Trung Phụng đáp lại:

- Người không chịu để lộ danh tánh!

- Vậy người ấy gọi tứ tiểu thư đến đây chắc phải có việc gì quan trọng lắm?

Vân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Rất quan trọng, và cũng rất cấp bách....

Tiếp đó nàng mang dáng dấp của thanh y phụ nhân miêu tả sơ lược, đồng thời những lời dăn dò của bà kể lại cho Tổng Thiên Hành nghe, sau đó nàng thờ dài buồn buồn hỏi:

- Tổng tiên sinh, người ấy là ai? Tổng tiên sinh có biết người ấy?

Tổng Thiên Hành lắc đầu cười khổ đáp:

- Điều Tổng Thiên Hành biết được cũng giống như tứ tiểu thư vậy!

Vân Trung Phụng hơi cảm thấy thất vọng hỏi lại:

- Như vậy.... tiên sinh có đi không?

Tổng Thiên Hành quả quyết:

- Đương nhiên phải đi rồi!

Tổng Thiên Hành ngược mặt nhìn trời thấy phương đông đã hiện lên trắng mờ mờ, đoạn tiếp lời:

- Bây giờ đã là giao thời giữa giờ dần và giờ mao, cách giờ thìn còn hơn một thời thân nữa, khoảng cách mười dặm chỉ trong khoảnh khắc, thời gian hãy còn nhiều....

Mấy lời này Tổng Thiên Hành vốn tự nói với mình, nhưng với Vân Trung Phụng trong lòng sẵn có ý riêng, làm tưởng Tổng Thiên Hành nói như vậy là có ý sâu xa, nàng liền tự nhủ:

- “Phải rồi, thời gian hãy còn nhiều, ta phải thử thăm dò ý tứ của chàng thế nào....” Nhưng tâm niệm chưa dứt thì đã nghe Tổng Thiên Hành dịu giọng nói:

- Gió lạnh sương nhiều, tứ tiểu thư sớm quay về nghỉ ngơi.

Vân Trung Phụng nghe nói mà ứa gan, nghiêng rằng mắng thầm:

- “Người đúng là người lòng dạ sắt đá, đến nước này mà còn giả bộ ngây ngô....” Nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm tỉnh như không, nàng nhớ đến lời cảnh cáo của thanh y phụ nhân, chậm rãi đáp:

- Đa tạ Tổng tiên sinh quan tâm, trời đã sắp sáng rồi, hơn nữa bình thường ta cũng dậy sớm lắm.

Tổng Thiên Hành trong lòng mâu thuẫn vô cùng, một mặt chàng muốn nhân cơ hội này lưu lại nói với Vân Trung Phụng vài câu, một mặt hồi hận sao lúc này không mượn cớ gấp đi cứu người mà rút lui cho sớm.

Nhưng thực ra muốn nói với nàng vài câu thì chàng không biết nói gì và không biết bắt đầu từ đâu, còn muốn rút lui thì đã không còn cơ hội nữa rồi. Trong thế tiến thoái lưỡng nan chàng đành dựa theo lời đối phương nói lảng đi:

- Phải, không khí của buổi sớm đặc biệt thanh khiết, nhất là trên đỉnh tháp cao như vậy, lại càng khiến cho người ta sảng khoái tinh thần, tứ tiểu thư....

Vân Trung Phụng liếc nhanh Tổng Thiên Hành một cái, hạ giọng nói:

- Tổng tiên sinh, tối qua ta lỡ lời thất lễ, thật á náy không yên....

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tổng Thiên Hành không để ý đến chuyện đó đâu, bởi vì người ta ai ai cũng có lúc tinh thần không được khỏe, mà đã không khỏe thì hay cáu, hơn nữa việc tối qua thực sự cũng do Tổng Thiên Hành không phải, ta cố chấp, ta không biết phải trái, ta....

Vân Trung Phụng mỉm cười, bình tĩnh ngắt lời chàng:

- Tiên sinh nói vậy thật khiến tiểu nữ trong lòng bất an.... Tổng tiên sinh định lúc nào rời bảo?

Tổng Thiên Hành cười cười nói:

- Ta nghĩ trong vòng ba ngày sẽ sắp xếp xong vấn đề an toàn cho quý bảo, nên việc rời khỏi quý bảo nhanh nhất là ba ngày sau.

Vân Trung Phụng hỏi:

- Trạm đầu tiên của hành trình là Kim Lăng?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

Ánh mắt sâu thẳm của nàng nhìn thẳng vào mặt Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tổng tiên sinh, mai sau không biết người có còn trở lại Kim Thang Bảo?

Sóng mắt của nàng biểu hiện tình ý rõ ràng quá, nét buồn cũng mênh mông quá....

Ánh mắt Tổng Thiên Hành vừa chạm phải sóng mắt nàng bất giác tim đập như trống làng, chàng vội vàng nhìn ra nơi khác tránh ánh mắt này, hít một hơi khí lạnh, trầm tĩnh tinh thần đoạn nghiêm nghị nói:

- Chỉ cần thời gian cho phép, Tống Thiên Hành nhất định sẽ trở lại, hơn nữa chưa nói đến trách nhiệm của Tống Thiên Hành với quý bảo, chỉ nội ân tri ngộ của lão bảo chủ với tiểu thư, Tống Thiên Hành trọn đời khó quên, nếu đi rồi không trở lại thì Tống Thiên Hành thật không biết điều.

Vân Trung Phụng thở ra nhẹ nhõm, cười tươi nói:

- Vậy là.... ta yên tâm rồi, ta chỉ sợ tiên sinh bị cử chỉ vô lễ của ta đem qua dọa đến không dám quay lại nữa.

Vân gia “Nữ Tô Tần” quả là lợi hại, nàng không còn tự ái vật nữa, ngược lại tỏ ra ôn nhu hiền dịu vô cùng, có lẽ lời cảnh tỉnh của thanh y phụ nhân đã bắt đầu thâm nhập vào hành động và lời nói.

Tống Thiên Hành thuận gió kéo buồm tiếp lời:

- Không ngờ tứ tiểu thư lại coi trọng Tống Thiên Hành này như vậy!

Vân Trung Phụng cười rạng rỡ:

- Không phải Vân Trung Phụng có ý nghĩ xấu cho người, song Tống tiên sinh từng nói “ta cũng là một người phạm....” bởi vậy ta không khỏi không lo ngại điều đó.

Tống Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý, lời nói chàng bỗng như hơi có ý vị đưa đẩy:

- Chính vì Tống Thiên Hành là con người bình thường, cũng có đủ thất tình lục dục nên mới nói tứ tiểu thư không nên lo ngại điều ấy, e rằng quá thừa đi chẳng?

Lời nói nước đôi nhưng không làm mất đi vẻ tự nhiên, người thông minh hẳn tiếp như Vân Trung Phụng lý đầu lại không hiểu cái ý tại ngôn ngoại! Nàng tuy lòng mừng vô hạn nhưng cũng không thể không giữ thể diện nữ nhi, giả dờ không hiểu nói:

- Lời nói của Tống tiên sinh ý tứ thâm trường, ta càng nghe càng thấy khó hiểu.

Tống Thiên Hành cười nhẹ giải thích:

- Tứ tiểu thư, người ta nói “Lộ viễn tri mã lực, nhật cứu thức nhâm tâm”, tạm thời tiểu thư “khó hiểu” một chút, tất có một ngày tiểu thư sẽ hiểu rõ ràng minh bạch.

Dừng một lát chàng tiếp lời:

- Được rồi, xin tứ tiểu thư về nghỉ ngơi, Tống Thiên Hành còn phải đi cứu người.

Ngũ gia thôn là một ngư thôn có chừng hơn chục nóc nhà, sau lưng là núi, trước mặt là hồ, đẹp như tranh vẽ, có thể sánh như thế ngoại đào nguyên.

Nhưng ai có thể ngờ được trong cánh rừng rậm rạp bên cạnh “thế ngoại đào nguyên” ấy có một trường mưa máu gió tanh sắp xảy ra.

Đầu giờ thìn!

Không khí trong rừng tùng thanh khiết vô cùng, ánh dương quang buổi sáng sớm xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất thành những điểm sáng nho nhỏ, đó đây những bụi hoa dại nở rộ tỏa hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, tiếng chim ríu rít chuyển cành, không khí yên lành thanh khiết.

Nhưng trong cái không khí yên lành đó lại có một cảnh đối ngược, đối ngược đến tận tận, trên mảnh đất trống rộng chừng nửa mẫu, quỳ thành hàng chữ nhất, năm nhân vật giang hồ là Vũ Văn Ngao, Soái Duy Thần, Úy Trì Quân, Trần Văn, Trần Vũ....

Năm người này vô luận trước kia ngang dọc giang hồ, hùng phong lẫm liệt đến đâu, nhưng giờ này người nào người nấy cúi đầu nín lặng, ra vẻ cam chịu của những tên tử tội chờ giờ hành quyết.

Cách năm người chừng một trượng, đệ nhất phó môn chủ Cửu Trảo Kim Long Cái Thế Hùng cùng hai vị hộ pháp Thuần Vu Khôn và Đồ Sĩ Quý sát vai đứng hàng ngang chờ đợi.

Trong rừng tùng không khí yên lành, duy chỉ trên mảnh đất trống này thì không khí ngột ngạt khấn trương dị thường.

Cái Thế Hùng ngẩn mặt nhìn vàng thái dương, trên gương mặt nhuận hồng của lão lộ vẻ sốt ruột đợi chờ.

Đồ Sĩ Quý cười nhỉnh:

- Phó tọa.... Môn chủ sao giờ này còn chưa đến?

Cái Thế Hùng trầm giọng:

- Môn chủ đã nói giữa giờ thìn sẽ đến đây, bây giờ mới đầu giờ thìn....

Đồ Sĩ Quý hơi cau mày nói:

- Phó tọa, có gì phải chờ đến giữa giờ thìn mới hành hình? Nơi đây cách Kim Thang Bảo trong gang tấc, vạn nhất có điều gì bất trắc không phải....

Cái Thế Hùng không dẫn được, hơi nặng giọng nói:

- Đồ hộ pháp, nơi này do môn chủ tác chủ, người hà tất phải lo lắng vô ích như vậy.

Đồ Sĩ Quý bị một vố ngậm tằm, không nói được gì hơn.

Ngay lúc ấy một trận gió nhẹ lướt qua, trong khoảnh đất bỗng xuất hiện một lão xú bà tóc trắng phiêu phiêu, mình mặc một bộ đồ đen kịt, tay chống quai trượng.

Lão bà này gọi là xú lão bà thật chưa đủ để diễn tả cái xấu của mụ.

Chỉ thấy mụ hai gò má nhô cao, trán dô, hai hốc mắt sâu hoắm, chiếc mũi bẹp dí, miệng to như chậu máu, môi dày lật ngược, cằm dài thườn thượt.... Nói tóm lại ngũ quan trên gương mặt mụ có thể nói là

không có món nào có thể xem là bình thường.

Mụ tuy xấu đến không dám nhìn, nhưng công lực của mụ thật kinh thế hãi tục. Chưa kể đến chiếc long đầu thiết trượng nặng đến năm chục cân trong tay mụ, chỉ nội một việc giữa ban ngày ban mặt mà đột ngột xuất hiện như quỷ thần trước bọn Cái Thế Hùng mà vẫn không một tên nào hay biết trước sự xuất hiện của mụ, cũng đủ thấy công lực mụ ghê gớm đến mức nào.

Bọn Cái Thế Hùng ba người nghe lạnh toàn thân, chưa kịp cất tiếng hỏi bỗng nghe tiếng gió lộng ào ào, bóng đổ thấp thoáng, một mùi u hương phảng phất, bên cạnh lão xú bà đã có thêm một vị hồng y cô nương. Kinh trang màu đỏ, áo khoát màu đỏ, trên mái tóc huyền của nàng nổi rõ chiếc kẹp tóc hồ điệp đỏ chói, dưới chân mang một đôi hài đỏ, mảnh sa che mặt màu đỏ, thanh kiếm trên vai nàng phát phơ một chùm tua màu đỏ.... Nói tóm lại toàn thân nàng cái gì có thể màu đỏ được là không thể có màu khác, trông nàng giống như một trái ớt chín, đỏ đến chói mắt khiến người không dám nhìn lâu.

Nhưng đằng sau mảnh sa che mặt màu đỏ ấy ẩn hiện một gương mặt đẹp tuyệt thế, lại cùng với thân hình thon nhỏ yếu điệu trong bộ kinh trang bó sát, quả là một trang quốc sắc thiên hương!

Hai người này một già một trẻ, một xấu một đẹp, tạo thành một cảnh đối nghịch khiến bọn Cái Thế Hùng ngẩn người quên mất sự xuất hiện đột ngột cùng khinh công tuyệt thế của họ.

Thật lâu sau Cái Thế Hùng mới hơi giật mình, cất tiếng hỏi:

- Hai vị phải chăng cố ý đến nơi này chăng?

Lão xú bà đảo đôi mắt nhỏ như hạt đậu một vòng hỏi lại:

- Không cố ý thì không đến được sao?

Cái Thế Hùng nhìn thẳng vào đối phương nói:

- Người ta nói “Phong nguyệt vô kim cổ, lâm tuyền bất chủ tân” Danh sơn trại thủy trong thiên hạ ai ai đều có thể thưởng ngoạn, có điều....

Lão xú bà hừ lạnh ngắt lời:

- Đã biết nói như vậy sao còn dài dòng làm chi?

Cái Thế Hùng cười nhạt nói:

- Có điều hiện tại tình huống hơi đặc biệt vì bản môn có chút việc riêng cần phải giải quyết tại đây, nên.... nếu các hạ không phải cố ý tìm đến, mong rằng....

Lão xú phụ lại hừ lạnh ngắt lời:

- Mong rằng lão bà ta tránh mặt đi là hơn, phải không?

Cái Thế Hùng hơi khiếp sợ nói:

- Không dám! Không dám! Mong các hạ lượng thứ cho!

Lão ma này khách sáo khác thường, lâu nay đối với người có khi nào

thấy thái độ của hắn như vậy đâu. Lão khiếp vía trước uy lực của lão xú bà? Hay lão không muốn sinh chuyện rắc rối nên xuống nước cầu an?

Nhưng khéo một điều là lão càng xuống nước nhỏ thì lão xú phụ lại càng ngang tàng, mụ nhếch đôi môi dày cộp cố thể hiện một nụ cười nói:

- Đất này các người đã mua rồi sao?

Tượng đất cũng còn chút hơi bùn, hà huống đây là Cái Thế Hùng trước nay quen thói nhìn người bằng nửa con mắt! Chỉ thấy lão biến sắc trầm giọng hỏi:

- Các hạ chủ tâm đến kiếm chuyện?

Lão xú phụ hất mặt nói:

- Phải rồi sao?

Cái Thế Hùng nghiêng rằng nói dần nộ hỏa:

- Bản môn định trừng trị môn đồ ở đây....

Lão xú bà lại nở một nụ cười còn khó coi hơn người ta khóc, nói:

- Quý môn là môn phái nào vậy?

Cái Thế Hùng buông gọn:

- Nhất Thống Môn!

Lão xú phụ mặt tỉnh như không nói:

- Tên nghe kêu quá! Có điều lão bà này chưa nghe qua lần nào.

Hơi dừng lời, mụ quay sang hồng y thiếu nữ này giờ vẫn đứng yên bên cạnh hỏi:

- Tranh nhi, người có nghe qua chưa?

Hồng y thiếu nữ cất giọng oanh vàng nói:

- Bà bà, “Nhất Thống Môn” là do Công Dã....

Lão xú phụ vỗ chát lên chiếc trán vồ nói:

- A, bà bà thật lú lẫn quá rồi, mới tối qua người có nói cho nghe mà bây giờ đã quên mất.

Mụ quay sang Cái Thế Hùng lạnh lùng nói:

- Đã là phản đồ của Công Dã Tử Đồ chắc không phải người xấu. Lão bà ta vốn chỉ đi ngang nơi đây, nhất thời hiếu kỳ mà dừng lại xét hỏi, giờ thì ha ha.... vụ này lão bà ta nhất định nhúng tay can thiệp rồi!

Cái Thế Hùng biến sắc trầm giọng nói:

- Các hạ có biết cái hậu quả của việc can thiệp vào việc thanh lý môn hộ của thiên hạ chăng?

Lão xú phụ cười nói:

- Lão bà ta không cần biết cái quy củ khỉ gió gì, lại càng không sợ bất kỳ hậu quả nào.

Đồ Sĩ Quý lúc này bị một vố đau, uất khí tràn hông giờ được dịp phát

tiết:

- Xú bát quái, người tưởng bọn ta sợ người sao?

Lão xú phụ mặt lạnh như tiền, con mắt nhỏ như hạt đậu của mụ tóa hàn quang, tả thủ giơ lên chỉ Đồ Sĩ Quý, rít lên:

- Chường má!

Nói ra thật khiến người khó tin, hữu thủ của Đồ Sĩ Quý theo cái giơ tay của lão xú phụ cũng giơ lên, “bốp!” một tiếng, tát lên mặt mình một cái như trời giáng, má bên phải của lão lập tức sưng phù lên, bên mép một dòng máu tươi chảy xuống ròng ròng, xem ra cái tự tác của lão không nhẹ nhàng cho lắm.

Cách xa gần hai trượng mà có thể dùng thần công sai khiến đối phương tự đánh mình, một thân võ công của mụ thần kỳ đến mức độ nào, không cần nói cũng tưởng tượng được. Không những người trong cuộc là Đồ Sĩ Quý hồn phi phách lạc, mà đến Cái Thế Hùng thân làm đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn cũng thấy lạnh mình. Đồ Sĩ Quý định thần lại, càng nghĩ càng thấy đau, đau xác thịt đau tinh thần, thẹn quá hóa giận, lão gầm vang:

- Yêu phụ, lão phu thí mạng với người!

Vừa gầm vang lão vừa liều mạng tung người lên....

Cái Thế Hùng hét lớn:

- Đồ huynh khoan đã!

Lão xuất thủ nhanh như chớp, kéo ngược Đồ Sĩ Quý trở về nguyên vị.

Đồ Sĩ Quý nghiêng răng kèn kẹt, giậm chân kêu lên:

- Phó tọa....

Cái Thế Hùng đã dùng nhĩ ngữ truyền âm nói rót vào tai lão:

- Công lực của lão bà quái dị này cao thâm vô lượng, Đồ huynh, ta không được lỗ mǎng, may mà môn chủ cũng sắp tới, cố gắng kéo dài thêm một ít thời gian rồi tính sau.

Lão xú phụ nhếch môi cười:

- Công phu như mèo ba chân mà cũng đòi giương vuốt trước mặt lão bà, hừ, biết điều thì rút sớm cho rảnh mắt!

Cái Thế Hùng trầm giọng hỏi:

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu chẳng?

Lão xú phụ hừ lạnh đáp:

- Hạng như người chưa đáng hỏi!

Đối phương là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn mà đến danh hiệu của một người cũng không xứng hỏi tới, thật làm sao nhịn được.

Ai không nhịn được nhưng Cái Thế Hùng thì được, lão bình tĩnh hỏi:

- Các hạ cố ý lăng nhục người?

Lão xú phụ nghênh mặt đáp:

- Cứ cho là phải đi!

Mục quang mục như điện quét ngang mặt mọi người, nói:

- Các người nếu không chịu cam tâm cúp đuôi bỏ chạy thì cả ba nên liên thủ thử một phen cho biết!

Cái Thế Hùng cười âm lạnh:

- Các hạ quả là coi thiên hạ không bằng rơm rác!

Lão xú phụ cười lạnh lạnh nói:

- Coi thiên hạ không bằng rơm rác chính là các người, lão bà ta chẳng qua coi bọn lang xà các người không bằng rơm rác mà thôi!

Dừng lời, mục trầm giọng quát:

- Các người muốn đánh hay rút đi?

Một giọng nói sang sảng vang lên:

- Bà bà! Bà bà nổi giận với ai vậy?

Theo sau giọng nói, Tống Thiên Hành cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang nối tiếp nhau đáp xuống đường trường, nhìn lão xú phụ cung thân hành lễ:

- Tham kiến bà bà!

- Tham kiến Lý tiên bối!

Đến cả Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang mà còn tôn xưng mục là tiên bối thì thân phận của lão xú phụ này quả thật cao không biết đến đâu mà lường.

Một lão xú đã vô phương đối phó, giờ lại thêm một Tống Thiên Hành với Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang, Cái Thế Hùng lúc này dở khóc dở cười, đặc biệt Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang vừa gặp mặt đã gọi lão xú phụ là “Lý tiên bối” làm lão sực tỉnh ngộ đồng thời không khỏi lạnh mình, tự mắng thầm:

- “Thật đáng chết! Lẽ ra mình phải sớm nhận ra mục sát tinh này mới phải!” Vị “nữ sát tinh” này được Tống Thiên Hành gọi là “bà bà” cả Chu Chấn Bang còn phải gọi là tiên bối, lại khiến cho Cái Thế Hùng xõn tóc gáy, thật ra mục là ai mà có cái danh vọng kinh khiếp dường ấy?

Xụ lão phụ hướng về Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cách không vẫy tay một cái, một luồng kinh lực kinh nhân đỡ thân hình đang khom xuống của lão, miệng cười cười nói:

- Chu đại hiệp miễn lễ, lão thân không dám!

Quay sang Tống Thiên Hành con mắt to bằng hạt đậu của mục đảo một vòng nói:

- Tiểu tử, người mang một tên xú nam tử đến ni cô am, còn người hơn cả thán lười biếng mất dạng, hừ, người muốn giờ trò gì đây?

Tổng Thiên Hành cười gượng nói:

- Bà bà lượng thứ, Thiên Hành định tối nay cùng Vân bảo chủ đến vấn an các vị....

Xú lão phụ hừ lạnh một tiếng nói:

- Người thật khéo nói quá, lão bà ta vừa định tìm người vấn tội thì người cũng định tìm đến vấn an.

Tổng Thiên Hành cung kính đáp lời:

- Lời nói của Tổng Thiên Hành thật không có nửa chữ giả dối.

Xú lão phụ có vẻ hơi cười:

- Người mà dám nói hươu nói vượn trước mặt lão bà!.... Ủa, tiểu tử người định đi đâu đó?

Tổng Thiên Hành nhìn bọn Vũ Văn Ngao đang quỳ dưới đất nói:

- Tổng Thiên Hành đến đây là vì năm người đang quỳ kia....

Xú lão phụ nhướng đôi mày bạc lựa thưa ngất lời:

- Người nói sao?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Năm người này vì Tổng Thiên Hành mà bị môn quy trừng trị, Tổng Thiên Hành không thể thấy chết không cứu.

Xú lão phụ gật gù nói:

- Khá lắm, đã vậy thì người mang năm người ấy đi đi!

Cuồng ngạo! Mụ nào có coi bọn Cái Thế Hùng ra gì!

Cái Thế Hùng lúc này thật dở khóc dở cười, còn nổi giận thì không dám! Nhưng thực sự trước mắt cũng không thể giả câm giả điếc làm ngơ, đành cố gượng cười nói:

- Lý tiên bối....

Xú lão phụ hừ lạnh một tiếng nói:

- Người đã biết ta là ai rồi mà còn dám nhiều lời!

Cái Thế Hùng cười khỏ:

- Tại hạ chức trách bên mình, đành phải mạo phạm hổ uy Lý tiên bối!

Xú lão phụ khen nói:

- Được! Khá lắm! Vậy thì lão bà ta vẫn một lời đó, ba người nhất loạt xuất thủ đi!

Cái Thế Hùng lắc đầu:

- Lý tiên bối hiểu lầm lời nói của tại hạ rồi!

Xú lão phụ hừ nhẹ hỏi:

- Vậy ý người là sao?

Cái Thế Hùng cố thu can đảm cao giọng nói:

- Ý của tại hạ là Lý tiên bối quy ẩn đã lâu, không hỏi tới việc giang hồ, nay xin tiên bối nương tay cho đừng khiến bọn tại hạ khó xử!

Xú lão phụ cười nhẹ:

- Không sai! Lão bà ta từ lâu đã không lý tới chuyện ân oán giang hồ, nhưng lần này đích thân ta gặp chuyện thì phải khác đi.

Cái Thế Hùng nhăn mặt nhíu mày, tỏ vẻ khổ sở nói:

- Lý tiền bối....

Xú lão phụ xua tay:

- Khỏi! Khỏi! Đừng có nói dai nhách như vậy. Coi như lần này bọn người xui xẻo gặp phải lão bà ta, lại càng không nên đụng đến tên tiểu tử Tống Thiên Hành, trong khi ta chưa đổi ý thì mau kéo đi cho rảnh nợ!

Cái Thế Hùng liền giải thích:

- Nếu vậy thì tại hạ phải ăn nói làm sao với tề thượng?

Xú lão phụ trợn mắt:

- Đó là việc của các người, sao lại hỏi ta.... À, cứ nói với Công Dã Tử Đô là chính lão bà ta giữ người lại là được rồi.

Xú lão phụ vừa dứt lời thì một giọng cười sang sảng truyền tới:

- Thần thánh ở phương nào có gan dám giữ người của Nhất Thống Môn?

Đồng thời với giọng nói, bóng người cũng xuất hiện, hai bóng người nhẹ như lá đáp xuống đường trường. Một xông đến xú lão phụ, một xông đến Tống Thiên Hành.

Người xông đến bên Tống Thiên Hành chính là Nhất Thống Môn chủ Công Dã Tử Đô, vừa bỏ xuống đầu Tống Thiên Hành một chưởng uy thế như núi đổ vừa hét lớn:

- Hành hình!

Bóng người chớp động, Công Dã Tử Đô và Tống Thiên Hành đã quần lầy nhau.

Cái Thế Hùng như cắt được gánh nặng liền quát lớn một tiếng “tuân lệnh”, rồi cùng với Đồ Sĩ Quý, Thuần Vu Khôn xông tới bọn Vũ Văn Ngao năm người đang quỳ dưới đất.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cũng chớp động thân hình, chặn Cái Thế Hùng lại quát lớn:

- Lão bằng hữu, ta lại gặp nhau....

“Vạn Lý Phi Hồng” Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng cũng không biết đến từ lúc nào từ trong rừng tùng xông ra đón Đồ Sĩ Quý và Thuần Vu Khôn.

Đối với sự xuất hiện kịp thời của hai cha con Vân thị không những Tống Thiên Hành không thấy mừng mà ngược lại chàng phải lo lắng cho sự an nguy của họ, bởi đối thủ trước mắt đều là những ác ma thành danh trên giang hồ. Chàng định xông ra ngăn lại, nhưng Công Dã Tử Đô bám chàng sát quá, không còn hở được chút nào.

Máu nóng sôi trào, sát cơ trỗi dậy, chàng ngưng tụ đủ mười thành công lực định phát chiêu, nhưng....

Bên tai chàng bỗng nghe giọng nói truyền âm gấp rút:

- Tổng đại hiệp hạ thủ lưu tình!

Tổng Thiên Hành nghe tiếng kêu giật mình, chiêu lực chưa phát ra, đương nhiên Công Dã Tử Đồ chưa hề hấn gì, trong khi đó cha con Vân thị đã lâm vào hiểm địa.

Vân Thiết Thành đối địch với Đồ Sĩ Quý còn miễn cưỡng giữ được thế quân bình, nhưng Vân Trung Phụng đối địch với Thuần Vu Khôn thì càng lúc càng thất thế, hiểm cảnh liên miên.

Vân Thiết Thành thấy ái nữ hiểm nguy, nhất thời phân tâm nên thế bình thủ đã nghiêng về phía Đồ Sĩ Quý. Lão bị thối lui liên tiếp.

Tổng Thiên Hành cứ ngỡ người ở trong bóng tối truyền âm cho chàng sẽ kịp thời xuất thủ phá giải trùng vây, nhưng thật lâu sau không thấy động tĩnh gì, ngược lại nguy cơ của cha con Vân thị càng lúc càng lớn. Tính mạng của bọn Vũ Văn Ngao đang chờ hành quyết cũng không thể không nghĩ tới.

Đang lúc tâm niệm xoay chuyển trong lòng, chàng đang định bắt cháp lời thỉnh cầu của người bí mật kia, lập tức hạ sát thủ để kịp giải vây cho cha con Vân thị. Nhưng chàng chưa kịp hành động thì một bóng đồ chớp động, vị hồng y cô nương kia đã xuất thủ.

Vừa vào vòng chiến nàng đã kêu lên:

- Tỉ tỉ, mau sang giúp lão bá bá một tay!

Vân Trung Phụng không kịp đáp ta, quay sang hồng y cô nương gạt đầu cảm kích rồi tung người nhảy sang vòng chiến của Vân Thiết Thành với Đồ Sĩ Quý.

Áp lực tạm thời giảm xuống, Vân Thiết Thành phấn chấn tinh thần, cười ha hả nói:

- Phụng a đầu, cha con ta cố gắng một chút, nếu hợp lực hai người mà không thu thập nổi tên ma đầu này thì sau này Kim Thang Bảo làm sao còn dám nhìn mặt võ lâm đồng đạo.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 12

Truy Tìm Tông Tích Cổ Song Thành

Lão vừa nói song chiêu huy vũ, phối hợp cùng thanh trường kiếm

của Vân Trung Phụng, đối phương lập tức bị bao vây trong ánh hàn quang rợp trời và ánh chướng loang loáng.

Hồng y thiếu nữ đối địch Thuần Vu Khôn tuy chưa dùng toàn lực, nhưng xem ra Thuần Vu Khôn đã bắt đầu rối loạn, đấu pháp bắt đầu lộ nhiều sơ hở.

Nhưng nàng dường như không có ý hạ độc thủ đối với Thuần Vu Khôn, khiến người ta không biết nàng có dụng tâm gì.

Cục diện đột ngột xoay chiều khiến Tống Thiên Hành tạm thời yên tâm.

Chàng một mặt đấu với Công Dã Tử Đô một mặt nghĩ thầm:

“Người dùng phép truyền âm xin ta nhẹ đòn cho Công Dã Tử Đô rõ ràng là thanh y phụ nhân thần bí nọ, bà ta là ai tại sao lại phải cầu xin cho lão ma đầu này?” Lòng thầm nghĩ, tay chân cũng không rảnh rỗi, nhưng mắt chàng lại liếc về phía lão xú phụ.

Kẻ động thủ cùng xú lão phụ là một đầu đà thân hình cao lớn, gương mặt lúc nào cũng đỏ rực, mắt như chuông đồng, mình mặc tăng bào màu xám, dùng một cây thiền trượng thân to như trứng ngỗng, kinh phong ào ào, bóng trượng loang loáng đến nước cũng không lọt.

Song phương đều dùng binh khí nặng, nhìn bên ngoài thì chiếc long đầu quái trượng của xú lão phụ ít ra cũng nhẹ hơn chiếc thiền trượng của lão đầu đà đến hai mươi cân, nhưng xú lão phụ xuất thủ rất thư thả, như sư phụ chỉ điểm cho đồ đệ vậy, thỉnh thoảng thiết quái điểm nhẹ lên thiền trượng thì lão đầu đà lại phải thối lui hai bước và miệng không ngừng kêu lên mấy tiếng “oa oa” quái dị.

Xú lão phụ tuy chưa hạ sát thủ, nhưng miệng mụ mạt sát chẳng chút lưu tình:

- Hồ Diên Nạp, hai mươi năm trời không gặp, ngươi vẫn cứ như xưa không tinh tiến được chút nào, thật khiến lão bà thật vọng....

Tống Thiên Hành nghe nói giật mình nghĩ thầm:

“Hồ Diên Nạp! Lão đầu đà này là sư thúc của Công Dã Tử Đô thảo nào mà lão cùng Công Dã Tử Đô cùng đến cùng đi như vậy!” Đã là sư thúc của Công Dã Tử Đô đương nhiên là sư đệ của Tuyết Phong Sơn Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng!

Chỉ nghe lão đầu đà Hồ Diên Nạp cười hềnh hếch nói:

- Phật gia về mọi phương diện đều tinh tiến rất nhiều, đáng tiếc diện mạo của ngươi thật không đáng nhận lãnh, bằng không Phật gia đã....

Xú lão phụ nghiêng răng rít lên:

- Dâm tặc, đừng tưởng lão bà phát thệ trước Phật tổ chung thân không sát sinh rồi ngươi bốn cọt, nếu còn không biết điều thì lão bà

sẽ phá sát giới chứ không để người sống mà trêu gan người!

Hồ Diên Nạp cười khăng khặc nói:

- Xú bát quái, ta bốn cột thì người làm gì được ta!

Lão dứt lời nghiêng răng quét ngang một thể “Hoành Đảo Thiên

Quân”, kinh phong nổi dậy, gió rít ù ù, khí thế thật kinh người.

Xú lão phụ trụ chân, y phục của mũ đột ngột trương lên như chiếc trống, tóc tai dựng ngược, cười lạnh một tiếng nói:

- Dâm tặc, lão bà cần thử người xem được bao phân lượng!

Long đầu quái trượng quét ngược tới đón lấy thiên trượng đối phương.

“Cảng!” một tiếng chấn thiên động địa, xú lão phụ vẫn đứng yên dáng như thiên thần.

Chiếc thiên trượng của Hồ Diên Nạp đã vụt khỏi tay bay xa hơn mười trượng, hồ khẩu rách tét, thân hình lão liên tiếp thối lui tám bước và đứng chết sững giữa đường trường.

Xú lão phụ cất một tràng cười dài nói:

- Lão tặc, người còn chưa chịu cúp đuôi chạy cho khuất mắt!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng gằn giọng:

- Được! Lý Tứ Nương, món nợ này Phật gia sẽ khắc cốt ghi tâm!

Lão xú phụ cười lạnh nói:

- Khắc cốt ghi tâm rồi sao, với bản lĩnh của người thì kiếp này đừng hòng đòi được!

Hồ Diên Nạp nghiêng răng:

- Người chờ rồi thấy!

Quay đầu sang Công Dã Tử Đô quát:

- Tử Đô, đi!

Hồng y thiếu nữ quát khẽ một tiếng:

- Người cũng muốn đi? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, để lại một vài món gì mới đi được!

Hàn quang lạnh toát chớp lên, Thuần Vu Khôn thét lên đau đớn, tay trái giơ lên bụm chặt thái dương, máu theo kẽ tay hắt chảy ròng ròng xuống đất. Thì ra vành tai trái của hắn đã không cánh mà bay mất.

Đồ Sĩ Quý khổ chiến cùng hai cha con Vân thị nghe tiếng thét kinh tâm, trong một phút phân tâm liền trúng một chiêu của Vân Thiết

Thành loạn choạng thối lui, vừa lúc thanh trường kiếm của Vân Trung Phụng phóng tới, xuyên suốt từ sau ra tới trước, mất mạng tức thì.

Hồ Diên Nạp biến sắc mặt, nhưng kiếp vận của bọn người Nhất Thống Môn chưa hết.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Lão bằng hữu, hai ta cũng phải phân một chút thắng phụ!
Vừa nói tả thủ lão đánh ra một chưởng phách không, hữu thủ vươn ra, đột ngột gài ra gấp đôi, “bốp” một tiếng trúng ngay vai tả Cái Thế Hùng.

Nhưng Cái Thế Hùng trong lúc lâm nguy còn phản kích một thế, xé toạc nửa ống tay áo của Chu Chấn Bang, thối lui ba bước mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chu Chấn Bang ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Lão bằng hữu, lẽ ra ta phải nói hai tiếng “thất lễ” mới phải, nhưng bây giờ coi như hai bên bình thủ, không cần phải khách sáo nữa.

Cái Thế Hùng hừ lạnh một tiếng:

- Họ Chu kia, người đừng thấy chiếm được chút tiên cơ rồi lên mặt, món nợ một chưởng này Cái mỗ còn sống ngày nào thề quyết lấy lại!

Chu Chấn Bang cười nhẹ nói:

- Chu Chấn Bang lúc nào cũng xin sẵn sàng, chỉ sợ người không đủ tài mà thôi.

Trong khi đó Tống Thiên Hành đã dùng nhĩ ngữ truyền âm nói rót vào tai Công Dã Tử Đô:

- Môn chủ các hạ, có người cầu xin ta nương tay cho người, nếu người chưa mất hết thiên lương thì sớm cáo lui, ăn năng hối cải....

Công Dã Tử Đô tái mặt công dứ một hư chiêu rồi tung mình nhảy khỏi vòng chiến, trầm giọng quát:

- Đi!

Vừa dứt lời đã cùng Hồ Diên Nạp song song phóng đi, Cái Thế Hùng cùng Thuần Vu Khôn cũng lần lượt cất mình theo sau, thoảng chốc cả bốn mất dạng trong rừng tùng.

Chu Chấn Bang cùng Vân Thiết Thành moi đất mai táng thi thể Đồ Sĩ Quý.

Chu Chấn Bang hát đầu sang xú lão phụ nói với Vân Thiết Thành:

- Thiết lão sang bá kiến Lý tiên bối đi, việc ở đây một mình ta làm cũng xong.

Vân Thiết Thành dùng truyền âm hỏi:

- Chu lão, vị tiên bối ấy là....

Chu Chấn Bang cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Nhất Xú, Song Tiên, Tam Yêu, Tứ Quái. Bà ấy là kẻ đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân....

Vân Thiết Thành giật mình:

-Ồ, nếu vậy việc ở đây xin phiền Chu lão làm giùm!

Thì ra lúc nãy cha con Vân thị song đấu cùng Đồ Sĩ Quý nên không nghe lời đối đáp của xú lão phụ cùng Hồ Diên Nạp, bằng không lão

đã xem nhận ra lai lịch của xú lão phụ rồi.

Mụ chính là “Thiệt Quả Vô Diêm” Lý Tứ Nương, tuy đứng đầu trong Thập Đại Cao Nhân, bồi phận cùng tuổi tác đều cao hơn chín người còn lại, nhưng luận về công lực thì còn kém hơn một trong Vũ Nội Song Tiên, Thanh Hư thượng nhân, chỉ tương đương với Trường Xuân đại trưởng mà thôi.

Vân Thiệt Thành kéo tay Vân Trung Phụng đến cạnh Tống Thiên Hành....

Lúc này “Thiệt Quả Vô Diêm” Lý Tứ Nương đang hỏi Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử, ngươi định bao giờ đến “Tử Kim Am”?

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Thiên Hành định tối nay sẽ cùng Vân bảo chủ đến vấn an bà bà.

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Được!

Rồi mụ chỉ sang hồng y thiếu nữ tiếp:

- Đây là Nam Cung Tranh, đệ tử thứ nhất của Thần Nữ Môn, với lão bà không có danh sự đồ nhưng sự thật là sư đồ, từ nay về sau tiểu tử ngươi khá chiếu cố tới nàng một chút!

Tống Thiên Hành cung thân đáp:

- Thiên Hành tuân mệnh!

Lý Tứ Nương quay sang Nam Cung Tranh nói:

- Tranh nhi, ngươi qua đây tham kiến Tống sư huynh đi!

Nam Cung Tranh bước tới hành lễ:

- Tham kiến Tống sư huynh!

Tống Thiên Hành ôm quyền trả lễ:

- Nam Cung sư muội....

Vân Thiệt Thành cũng bước tới cung thân hành lễ:

- Vân Thiệt Thành tham kiến Lý tiên bối.

Lý Tứ Nương phát tay, một luồng tiềm lực đỡ Vân Thiệt Thành đứng thẳng dậy, cười nói:

- Vân bảo chủ bất tất đa lễ.

Vân Thiệt Thành quay đầu nhìn sang Vân Trung Phụng nói:

- A đầu, còn chưa bái kiến Lý bà bà!

Vân Trung Phụng dạ một tiếng rồi bước tới quỳ xuống nói:

- Phụng nhi khấu đầu bái kiến bà bà, chúc bà bà vạn thọ vô cương!

Lý Tứ Nương cười ha hả nói:

- A đầu miệng ngọt ngào lắm!

Lần này mụ đưa tay đỡ Vân Trung Phụng đứng dậy, đưa tay nắn nắn gân cốt Vân Trung Phụng, xong đẩy nàng ra một chút ngắm nghía,

đoạn gật đầu khen:

- Khá! Khá lắm! Dạy được.... dạy được....

Quay sang Vân Thiết Thành cười cười nói:

- Hai cha con người kẻ tung người hứng, coi bộ có sắp đặt sẵn, lão bà tử ta biết rõ cũng mắc bẫy như thường, được rồi! Tối nay mang theo cả con a đầu đến!

Ý tứ mù đã rõ, muốn nhân dịp này chỉ điểm thêm cho Vân Trung Phụng một chút tuyệt học.

Những dịp may loại này đối với một người học võ thật đốt đèn mà tìm cũng không được, không ngờ tự động lại tìm đến, cha con Vân thị làm sao không mừng quýnh cho được, hai người vội vàng “tuần mạng” luôn miệng.

Không chỉ có cha con Vân thị, đến cả Tống Thiên Hành cũng mừng thầm.

Vân Trung Phụng cười tươi như hoa xuân, bước đến bên Nam Cung Tranh làm lễ:

- Tiểu muội kiến giá Nam Cung tử tử! Đa tạ tử tử đã ra tay tương trợ!

Lý Tứ Nương cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng, mỉm cười nói:

- Có việc gì đến tối hãy nói tiếp, Tranh nhi, ta đi thôi.

Bọn Tống Thiên Hành cung thân đưa tiễn, Lý Tứ Nương nắm tay Nam Cung Tranh phóng mình đi mất dạng....

Tống Thiên Hành giải khai huyết đạo cho bọn Vũ Văn Ngao xong nghiêm nghị nói:

- Bây giờ thì chư vị được hoàn toàn tự do, muốn đi muốn ở tùy ý, xin cứ tự tiện!

Vũ Văn Ngao đứng dậy đầu tiên, nhìn Tống Thiên Hành cung thân nói:

- Mạng Vũ Văn Ngao do Tống Thiên Hành ban cho, nếu Tống đại hiệp không chê thì từ nay về sau xin theo hầu sai khiến.

Kỳ dư bốn người cũng lần lượt đứng dậy, Soái Duy Thần cũng cung thân nói:

- Huynh đệ chúng tôi cũng xin theo Tống đại hiệp.

Trần Văn nhìn Trần Võ nói:

- Lão nhị, người với ta chắc cũng không còn sự lựa chọn nào khác!

Trần Võ chau mày nói:

- Lão đại, còn bọn gia quyến của chúng ta?

Trần Văn thở dài nói:

- Đa không còn thì kể chi đến lông. Lão nhị, giả như hôm nay Tống đại hiệp không kịp thời cứu, người với ta đã sớm phơi thây rồi, chùng đó thử hỏi có còn lo lắng cho gia quyến được hay không?

Dừng lời một chút, hấn quay sang Tống Thiên Hành cung thân nói:
- Tống đại hiệp, Trần Văn, Trần Võ huynh đệ nguyện từ nay về sau lấy thân khuyến mã đáp đền ân tái tạo.

Tống Thiên Hành nhìn lướt qua năm người, mỉm cười an ủi:

- Chưa vị đã biết bỏ đường mê tìm đường sáng, Tống Thiên Hành thành thực chúc mừng, ngoài ra còn cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

Dừng lời một lát, chú mục nhìn huynh đệ Trần thị nói:

- Bảo quyền của nhị vị hiện thời bị cầm giữ nơi đâu?

Trần Văn cười buồn lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Hơi chau mày, Tống Thiên Hành nói:

- Theo ý tại hạ thì nhị vị hãy tạm thời ẩn thân nơi Kim Thang Bảo, trong khi bảo quyền còn chưa được cứu ra thì không nên lộ diện, huynh đệ sẽ lưu ý tin tức về bảo quyền và sẽ đồng thời tìm cách cứu ra.

Trần Văn, Trần Võ song song cung thân, Trần Văn lên tiếng:

- Đa tạ Tống đại hiệp quan tâm.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đã là người một nhà, nhị vị bất tất phải đa lễ.

Quét mắt nhìn toàn trường một vòng, đoạn chàng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Trưa hôm ấy, Kim Thang Bảo bảo chủ thiết tiệc nơi Noãn Các chúc mừng bốn Vũ Văn Ngao năm người được thoát nạn. Trong Kim Thang Bảo các nhân vật từ đường chủ trở lên đều đến dự yến chúc mừng.

Sau đại yến, Tống Thiên Hành chưa kịp nghỉ ngơi đã đến mật thất nơi Ninh Viễn Lâu của Vân Thiết Thành, vừa may huynh muội Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng cũng đến nơi.

Vân Trung Phụng đến ngồi bên Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười hỏi:

- Tống tiên sinh triệu đến không biết có điều chi chỉ giáo?

Tống Thiên Hành hươ hươ cuộn giấy trắng trong tay, cười nhẹ nói:

- Không dám nhận hai chữ “chỉ giáo” của tứ tiểu thư, Thiên Hành có một việc nhỏ phiền đến nhị vị.

Dừng lời một chút chàng nghiêm trang đi vào vấn đề:

- Đây là sơ đồ kỳ môn trận pháp phối hợp giữa “Tiểu chu thiên lục hợp đại trận” và “Phân ngũ hành trận”, tại hạ định trong vòng ba ngày sẽ bố trí trận pháp quanh bảo để bổ túc phần nhân lực mỏng manh của quý bảo.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói biến sắc, Vân Thiết

Thành kính động mạnh, lão áp úng mãi mới nói được mấy tiếng:

- Lão đệ.... người.... người....

Tổng Thiên Hành không để lão nói hết, mỉm cười ngắt lời:

- Lão ca ca, Thiên Hành không mong nghe được những lời khách sáo của lão ca ca!

Vân Thiết Thành chồm người qua bàn nắm lấy tay Tổng Thiên Hành siết chặt nói:

- Lão đệ, lão ca ca không nói nữa thì hơn!

Tổng Thiên Hành nói tiếp:

- Trong kế hoạch của Thiên Hành, việc bày kỳ môn trận pháp chỉ là một bước trong kế hoạch bảo an cho quý bảo, lại có thêm bọn Vũ Văn Ngao năm người cộng thêm Ngân y vệ đội, đại khái vấn đề an toàn của quý bảo có thể tạm yên.

Vân Trung Phụng vỗ tay thích thú:

- Hay quá, chỉ nội bước thứ nhất trong kế hoạch đã vững chắc hơn thực lực vốn có của bản bảo không biết bao nhiêu lần, bước thứ hai trong kế hoạch của Tổng tiên sinh chắc còn chu mật hơn!

Tổng Thiên Hành đáp lời:

- Bước thứ hai trong kế hoạch có thực hiện được hay không, điều đó khó nói lắm.

Vân Trung Phụng thất mắt hỏi:

- Tổng tiên sinh có thể tiết lộ một chút bí mật không?

Tổng Thiên Hành trầm tư đáp:

- Ta định mời nhị vị tiền bối kỳ nhân tạm thời đến ngụ trong bảo....

Vân Trung Phụng cười tươi nói:

- Vậy thì hay quá, hay quá!

Vân Thiết Thành ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, trong Tử Kim Am ngoài Lý tiền bối ra còn một vị tiền bối kỳ nhân nữa?

Tổng Thiên Hành gật đầu đáp:

- Phải! Vị tiền bối đó tuy không có tên trong Thập Đại Cao Nhân, nhưng công lực của người không thua kém Lý lão tiền bối bao nhiêu.

Vân Trung Phụng nóng nảy hỏi:

- Tổng tiên sinh, vị đó là ai?

- Đó là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ Môn, Lữ Dao Quỳnh tiền bối!

Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng nghe nói sững người, Vân Thiết Thành ngược lại thở dài than:

- Hai vị tiền bối kỳ nhân ở cách bản bảo trong gang tấc vậy mà ta không hay không biết, nghĩ thật đáng hổ thẹn!

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Cha! Thập Đại Cao Nhân ngoài Lý lão tiền bối ra thì còn có những ai?

Tuy hỏi thân phụ nhưng mắt lại nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt nàng ánh lên một niềm khao khát lạ thường.

Vân Thiết Thành nhìn Tống Thiên Hành cười nói:

- Vấn đề này để lão đệ người trả lời cho tường tận hơn.

Tống Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thập Đại Cao Nhân đó là:

“Nhất Xú” chính là “Thiết Quả Vô Diêm” Lý bà bà, kế đến là “Song Tiên” Trường Xuân chân nhân và gia sư Thanh Hư thượng nhân; còn “Tam Yêu” có Vạn Kiếp Ma Cung chủ Nhiễm Thu Sương và Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, đã bị gia sư cùng Trường Xuân chân nhân liên thủ tiêu diệt, còn một người là “Bắc Hán Thần Điều” Kim Đại Kỳ, hiện thời hạ lạc bất minh....

Vân Trung Phụng hiếu kỳ cắt ngang:

- Phải chăng “Bắc Hán Thần Điều” Kim Đại Kỳ đã bị báo ứng chết rồi?

Tống Thiên Hành cười khở lắc đầu đáp:

- Cáo đó khó nói lắm, cũng có thể lão bị báo ứng rồi, và cũng có thể lão mai danh ẩn tích nơi núi sâu rừng thẳm luyện tuyệt học....

Dừng một lát, không ai hỏi gì nữa, chàng tiếp lời:

- Bây giờ nói đến “Tứ Quái”. Tứ quái bốn người phân ra Tửu, Sắc, Tài, Khí. “Tửu” là “Tửu Di Đà” Lâm Thiếu Khang, người này có tửu vạn sự tức, là một nhân vật lúc chính lúc tà; “Sắc” là “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng, người này chính là bào muội của Lữ tiền bối hiện thời đang ở trong Tử Kim Am, nhưng hai tử muội một chính một tà, trước nay không hề qua lại với nhau. “Tài” là “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm, người này thấy tiền là híp mắt, giàu có dịch quốc, nhưng quanh năm lại mặc một chiếc áo vá, lại lấy ngoại hiệu “Cùng Thần”, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy lão tà đạo đến độ nào. Còn “Khí” là Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ, người này khí độ hẹp hòi, ai làm phật ý lão một chút là nhất quyết phải báo mới xong, lão là một nhân vật đứng giữa hai phái chính tà.

Tóm lại trong “Tứ Quái”, Trường Xuân Đảo chủ Thạch Vô Kỵ và “Tửu Di Đà” Lâm Thiếu Khang hai người này hành vi tuy quái dị, xong không phải không có điểm tốt, nhưng còn “Câu Hồn Xá Nữ” Lữ Dao Hồng và “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm mới thật sự tà môn ngoại đạo khiến người ta không dám đến gần.

Vân Trung Phụng ngồi nghe xuất thần, cất tiếng hỏi:

- Trong bốn người này ngoài Trường Xuân Đảo đảo chủ Thạch Vô Kỵ nghe đâu hơn mười năm trước vì tranh chấp hai chữ “Trường Xuân” với Trường Xuân chân nhân đã phát thế không bước vào Trung Nguyên, kỳ dư ba người kia phải chăng vẫn còn trên thế gian?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Có lẽ là còn, có điều gần hai mươi năm nay không có nghe chút tin tức gì về họ mà thôi.

Vân Trung Phụng lại hỏi:

- Tổng tiên sinh, võ lâm đương kim có còn ai có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân vừa kể hay không?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vấn đề này khó nói lắm, nhưng giang hồ rộng lớn, võ học uyên bác vô biên, người có võ công cao hơn Thập Đại Cao Nhân chắc là phải có, có điều họ là những người không màng danh lợi, ít khi đi lại trên giang hồ như Thập Đại Cao Nhân, nên người đời không biết đến mà thôi!

Dừng một chút, chàng mỉm cười nói tiếp:

- Tứ tiểu thư, vấn đề này chỉ nói đến đây thôi, giờ ta bàn đến việc chính.

Tiếp đó chàng mở cuộn giấy trong tay ra, bốn người chụm đầu lại, Tổng Thiên Hành mang những sinh khắc biến hóa của trận thế và yếu quyết tiến thoái dẫn giải nhiều lần, đến khi ba người đại khái nắm rõ thế trận mới nghiêm nghị nói:

- Bây giờ ta đi khảo sát thực địa, theo ý của Thiên Hành thì đêm nay do tam công tử đốc thúc, lập tức khởi công....

Tối hôm ấy lúc vừa lên đèn....

Đầu tọa đệ tử Thần Nữ Môn, Nam Cung Tranh một mình lẳng lặng rời khỏi Tử Kim Am.

Sau khi Nam Cung Tranh rời Tử Kim Am chừng một lát, Tổng Thiên Hành đã cùng Vân Thiết Thành cùng Vân Trung Phụng tới nơi.

Liễu Trần sư thái, Tử Kim Am am chủ Lữ Dao Quỳnh, tuổi trạc lục tuần, mình mặc tăng y màu xám, thân hình không cao không thấp, gương mặt tuy trang nghiêm nhưng toát lên vẻ từ bi, thân thiện vô cùng.

Sau khi mọi người vào đến Thiền Phong của Liễu Trần sư thái, song phương nói mấy lời khách sáo, đến phiên Tổng Thiên Hành nói rõ nguyên ủy của chuyến đi. Đồng thời thỉnh cầu nhị vị tiên bối tạm thời chuyển sang Kim Thang Bảo.

Liễu Trần sư thái nghe xong thở dài nhẹ nhàng nói:

- Thiên Hành, lời thỉnh cầu của người ta không thể đáp ứng, có điều

ta thay người thỉnh cầu Lý tử tử....

Mục quang di động đó dừng lại trên mặt Lý Tứ Nương nói:

- Lý tử tử, ta thấy....

Lý Tứ Nương cười nói:

- Đại muội tử, không cần nói nữa, ta tạm thời dời đến Kim Thang Bảo, có điều quyết định này của ta không phải nể mặt người, cũng không phải vì bộ mặt đáng thương của tiểu tử Tống Thiên Hành, mà vì....

Mụ nói đến đó rồi đưa mắt nhìn Vân Trung Phụng không nói tiếp nữa.

Liễu Trần sư thái “à” lên một tiếng nói:

- Ta hiểu rồi, thì ra Lý tử tử thấy Phụng cô nương có tư chất tốt nên có ý định thu thêm một đồ đệ hữu thực vô danh.

Lý Tứ Nương cười nhẹ gật đầu.

Vân Thiết Thành mừng rỡ, quát gọi ái nữ:

- A đầu, còn chưa quỳ xuống bái kiến sư phụ!

Vân Trung Phụng vừa định quỳ xuống bái sư thì Lý Tứ Nương đã miễn cưỡng đôi vai nàng cười nói:

- Hải tử, lão bà không thích cái lễ tục của người đời, giữa ta và người cũng không có danh phận sư đồ, từ rày về sau người cũng như Tống Thiên Hành với Tranh nhi gọi ta hai tiếng “bà bà” là được rồi!

Lý Tứ Nương quay sang Vân Thiết Thành nói:

- Vân bảo chủ, lão bà tử ta tuy nhận lời dời sang quý bảo ở, nhưng có một điều phải nói trước, ta không thể giúp các người giết người.

Vân Thiết Thành nghiêng người nói:

- Chỉ cần mượn hổ uy của Lý tiên bối thì cũng đủ làm quần ma khiếp vía rồi, Vân Thiết Thành nào dám thỉnh cầu tiên bối phá sát giới.

Lý Tứ Nương nói:

- Được, cứ như vậy đi, ngày mai ta sẽ dời sang quý bảo!

Hơi dừng lời một lát, chú mục nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, tâm nguyện của người đã hoàn thành, chắc là vừa ý rồi chứ gì?

Tống Thiên Hành hơi nghiêng người cung kính đáp:

- Đa tạ bà bà thành toàn!

Vân Trung Phụng đến gần Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Nam Cung tử tử đâu rồi?

Thần sắc Lý Tứ Nương chợt tối lại, mụ thở dài u oán nói:

- Hải tử, Nam Cung tử tử của người dung mạo như hoa nhưng mệnh bạc như giấy, so với người nó quả bất hạnh quá!

Vân Trung Phụng giọng thành khẩn hỏi:

- Bà bà, Phụng nhi có thể làm được gì để phân ưu với Nam Cung tử tử chăng?

Lý Tử Nương đưa mắt hết nhìn Tống Thiên Hành rồi nhìn sang Vân Trung Phụng, ánh mắt mù quét lại trên mặt hai người, một lúc sau thở dài nói:

- Có lẽ sau này hai người sẽ có dịp giúp nó.... Phụng nhi, chỉ mong sao người không bao giờ quên câu người vừa nói.

Vân Trung Phụng nghe lời mù nói không hiểu đầu đuôi ra sao cả, buột miệng hỏi:

- Những lời Phụng nhi nói ra vĩnh viễn không bao giờ quên được, bà bà, sự thực thì Nam Cung tử tử đã gặp phải khó khăn gì?

Lý Tử Nương lại thở dài:

- Nam Cung tử tử của người xuất thân từ đại thần thế gia, bất ngờ tai bay vạ gió bị họa tru di, nếu không có sự phụ nó là Thần Nữ Môn chưởng môn nhân Tiết Lan Quân hiện thời ra tay cứu vớt thì cái mạng nhỏ của nó đâu còn đến ngày nay. Ôi, đó chỉ là một trong những nguyên nhân mà ta nói nó mệnh bạc như giấy.

Hiện nó là đầu tọa đệ tử của Thần Nữ Môn, cũng là chưởng môn nhân trong tương lai, xưa nay chưởng môn nhân của Thần Nữ Môn không được quyền kết hôn, người thừa nghĩ mà xem đó không phải là quy định nghiệt ngã, một quy định không chút công bằng sao?

Vân Trung Phụng thần thờ gật đầu.

Lý Tử Nương nói tiếp:

- Tuy nhiên bà bà với Liễu Trần sư thúc đã làm nhiều áp lực đối với đương kim chưởng môn nhân đòi chọn người khác làm đầu tọa đệ tử, nhưng Tiết chưởng môn nhân một mực coi trọng môn quy, coi trọng thanh danh của Thần Nữ Môn không chịu bỏ qua một người tư chất hiếm có như Nam Cung tử tử người, đồng thời nó cũng một mực nói “thân này do ân sư tái tại thì trọn kiếp không để ân sư thất vọng” cự tuyệt lời khuyên giải của ta với Liễu Trần sư thái, nhưng ai ai cũng biết rằng trong lòng nó đau khổ đến mức nào.

Vân Trung Phụng thở dài ảo não:

- Việc này quá bất công....

Lý Tử Nương không để ý đến lời nói của Vân Trung Phụng, vẫn cất giọng đều đều nói tiếp:

- Gần đây nó đã điều tra ra manh mối kẻ chủ mưu vu oan giá họa cho toàn gia nó phải chịu thảm tử, có điều còn thiếu chứng cứ, nên trước khi các người tới đây nó đã lẳng lặng bỏ đi rồi....

Vân Trung Phụng đứng thẳng người kiên quyết nói:

- Bà bà, lúc nào Nam Cung tử tử tra ra ai là cừu nhân, Phụng nhi nhất

định giúp người một tay.

Lý Tứ Nương cười buồn hỏi:

- Hài tử, người định giúp nó giết cừu nhân?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải!

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Nhưng Nam Cung tử tử người không định như vậy, nó muốn sau khi hội đủ chứng cứ rồi vẫn cứ chiếu theo quốc pháp, mượn thể lực quan gia trừng trị cừu nhân, làm như vậy có thể rửa sạch oan tình cho cha mẹ nó....

Vân Trung Phụng nói:

- Biện pháp này tuy hay nhưng thực hiện không phải dễ....

Tổng Thiên Hành đến giờ mới chen lời nói:

- Về việc này Thiên Hành có thể giúp một tay....

Lý Tứ Nương hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử, người có cảm nang diệu kế gì sao?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Thiên Hành chẳng có cảm nang diệu kế gì, chẳng qua Thiên Hành có một chiếc ngự phiến do Huyền Diệp ban cho ân sư, khi cần thiết cũng đắc dụng lắm.

Vân Trung Phụng mừng quá kêu lên:

- Phải rồi, có chiếc Ngự phiến ấy thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Lý Tứ Nương cũng thở ra nhẹ nhõm:

- Không sai! Coi bộ tiểu tử người có thể giúp Tranh nhi hoàn thành tâm nguyện.

Lúc ấy một tiểu ni cô độ mười hai mười ba tuổi dẫn Chu Đại Cương bước vào, Chu Đại Cương hướng về Tổng Thiên Hành hành lễ, sau đó mới quay sang Vân Thiết Thành cười ngượng ngập nói:

- Bảo chủ.... ta.... ta....

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Việc qua rồi không cần nhắc lại, người ngồi xuống đi....

Liễu Trần sư thái nhìn Tổng Thiên Hành hỏi:

- Thiên Hành, có còn việc gì nữa không?

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Có một vị tiền bối kỳ nhân không biết sư thái với Lý bà bà có thể đoán ra lai lịch chăng?

Liễu Trần sư thái cùng Lý Tứ Nương hầu như cùng lúc hỏi:

- Người đó thế nào?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Một phụ nhân mình mặc thanh y, mặt cũng che bằng thanh sa, công lực tuyệt thế....

Tiếp đó chàng đem việc lần đầu tiên gặp đối phương cạnh bờ hồ, cho đến khi lúc trưa đã dùng phép truyền âm xin chàng nói tay cho Công Dã Tử Đô v.v nhất loạt thuật lại cho mọi người nghe.

Liễu Trần sư thái trầm ngâm nói:

- Người này ngày trước tất có giao tình thâm hậu với lệnh sư, đương nhiên phải là nhân vật chính đạo, điều khó hiểu ở đây là tại sao y lại quan tâm đến Công Dã Tử Đô nhiều như vậy?

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Thiên Hành cũng bị vướng mắc ở điểm này, nghĩ mãi chẳng thông.

Liễu Trần sư thái hỏi với giọng nói có hơi mất bình tĩnh:

- Người ấy vóc dáng thế nào? Có đặc điểm gì không?

Tổng Thiên Hành không chút do dự đáp nhanh:

- Vị tiền bối này tầm vóc trung trung, thể thái dịu dàng, tuy không nhìn rõ mặt song nghe giọng nói có thể đoán ra người độ ba bốn chục tuổi, ngoài ra đều tự xưng là “lão thân”, hơn nữa xem ra có chút uyên nguyên với gia sư, như vậy vị này năm nay tuổi cũng phải trạc lục tuần mới phải.

Liễu Trần sư thái mỉm cười nói:

- Hải tử, người nói mâu thuẫn lung tung như vậy thì còn ai biết đầu mà đoán.

Quay sang Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Lý tử tử có nhìn ra chút manh mối nào không?

Lý Tứ Nương lắc đầu:

- Ta không có hứng thú đi đoán mò như vậy.

Liễu Trần sư thái ngượng cười nói:

- Lý tử tử nói đúng lắm, chúng ta không nên mất thời giờ vì việc này, thời cơ đến thì tự đến, lúc đó y sẽ tiết lộ thân phận....

Lý Tứ Nương ngắt lời Liễu Trần sư thái, hướng về Tổng Thiên Hành nói:

- Tiểu tử, sư phụ người với Công Dã Tử Đô có quan hệ với nhau như thế nào người có nghe nói qua chưa?

Tổng Thiên Hành cười khở lắc đầu:

- Bà bà, Tổng Thiên Hành chỉ biết gia sư từng nói với Công Dã Tử Đô rằng không tự tay giết lão mà thôi....

Lý Tứ Nương cười nhẹ ngắt lời:

- Bởi vậy hấn mới sai người làm việc đó thay hấn!

Tổng Thiên Hành cười gượng nói:

- Phải, đồng thời gia sư người còn đặc biệt dặn dò là lưu ý đối với

phu nhân của Công Dã Tử Đô, Cổ Song Thành, phải nhẹ tay với người....

Lý Tứ Nương hừ lạnh một tiếng nói:

- Tính toán khá lắm, hấn quả không hổ là giống đa tình....

Liễu Trần sư thái thở dài can ngăn:

- Lý tử tử, việc qua rồi bắt tất phải nhắc lại....

Lý Tứ Nương đến bây giờ thì nổi giận thật sự, mụ lớn tiếng:

- Tại sao không cần nói! Uất khí này ta nén nhịn mấy chục năm trời rồi, có cơ hội này cứ nói ra để cảnh tỉnh cho bọn trẻ đừng đi vào vết bánh xe cũ của người xưa, hơn nữa việc này nói ra thì người không có chút lỗi lầm nào cả, việc bảo mật cũng không cần thiết nữa.

Lý Tứ Nương nói đến việc củ như khơi gợi lại vết thương đã kín miệng từ lâu trong lòng Liễu Trần sư thái, bà không phản đối, cũng không nói gì thêm, chỉ thấy da mặt bà giật giật liên hồi, thở dài một tiếng nặng nề, cúi đầu che dấu nét kích động.

Mục quang lạnh như điện của Lý Tứ Nương quét ngang gương mặt của Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng một cái, nghiêm giọng nói tiếp:

- Một bước sẩy chân di hận ngàn năm, giật mình quay đầu lại thì đầu đã bạc, đây tuy là việc của mấy mươi năm về trước nhưng là một gương giáo huấn được tạo nên bằng huyết lệ và hạnh phúc trọn đời của tiền nhân, hai người là người trẻ tuổi, hãy nhớ kỹ việc này để đừng mắc phải sai lầm của người đi trước!

Tống Thiên Hành và Vân Trung Phụng cảm thấy mặt nóng bừng, nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Tứ Nương chừng như đã giảm bớt kích động trong lòng, từ từ thở dài đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Sư phụ người cùng Lữ muội tử, Liễu Trần sư thái trước mặt người đó, với Công Dã Tử Đô và Cổ Song Thành sư phụ là bốn nhân vật chính trong câu chuyện này.

Cổ Song Thành với sư phụ người là đôi tình nhân sát vai nhau hành hiệp giang hồ khiến võ lâm đồng đạo vừa ái mộ vừa đổ kỵ, nhưng Cổ Song Thành thiên tính hay đổ kỵ, lòng dạ hẹp hòi, lại hay tự ái vật, chỉ vì khuyết điểm nhỏ đó của y mà sư phụ người cùng Lữ muội tử mất đi hạnh phúc trọn đời, đồng thời thúc đẩy sát kiếp mưa máu gió tanh trên giang hồ.

Dừng một lát mụ trầm tư tiếp lời:

- Kể ra thì đó cũng là ý trời, lúc đó mấy người đều là những thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu, có một ngày Lữ muội tử gặp phải bốn tay cường địch vây công ở Đại Biệt Sơn, tuy may gặp sư phụ người

kip thời cứu trợ nhưng Lữ muội tử đã bị nội thương trầm trọng thừa chết thiếu sống.

Lúc ấy xu phụ người lấy thánh dược trị nội thương “Thái Ất phản hồn đơn” cho Lữ muội tử, nhưng vì hơi thở chỉ còn mảnh như tơ, không sao nuốt xuống được, sư phụ người không biết làm sao hơn đành phải từng quyền, dùng phương pháp “độ khí” đẩy linh đan vào bụng Lữ muội tử.

Dừng lời mắt mục như hai ngọn đao bén ngót nhìn xoáy vào mắt Tống Thiên Hành hỏi:

- Tiểu tử, người thấy sư phụ người làm như vậy có chỗ nào không hợp đạo nghĩa hay không?

Tống Thiên Hành vội nghiêm mặt đáp lời:

- Sư phụ hành động như vậy về mặt lễ tiết tuy có điều không hợp, nhưng cứu người là việc hệ trọng nên không thể nói làm như vậy là sai.

Lý Tứ Nương gật nhẹ đưa mắt sang Vân Trung Phụng hỏi:

- A đầu! Còn người, người thấy sao?

Vân Trung Phụng đáp:

- Bà bà, cứu kẻ hoạn nạn là điều nên làm, Phụng nhi thấy Lý tiên bối làm như vậy là phải lắm.

Lý Tứ Nương cười nhẹ:

- Nếu người chính mắt nhìn thấy tình lang người đang cùng một nữ nhân khác miệng áp miệng, thân liền thân thì người sẽ hành động như thế nào?

Hai má Vân Trung Phụng chợt thấy nóng bừng, nàng ấp úp mãi chỉ nói được mỗi một tiếng:

- Cái đó.... cái đó....

Lý Tứ Nương tiếp luôn:

- Người chờ tình lang giải thích thiệt hơn hay không cần hỏi rõ trắng đen, thường cho hấn hai bạt tay rồi giũ áo ra đi?

Vân Trung Phụng giờ mới hiểu ý tứ của Lý Tứ Nương, nàng bỗng trở nên khấn trương như chính mình là người trong cuộc, cất giọng hỏi lại:

- Không lẽ ngay lúc ấy Cổ Song Thành xuất hiện thấy hết những việc xảy ra, rồi không cần hỏi rõ trắng đen, bà ta giáng cho Lý tiên bối hai bạt tai xong lập tức giũ áo ra đi?

Lý Tứ Nương thở dài đáp:

- Còn phải hỏi! Sau đó Lý Phùng Xuân đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Cổ Song Thành, mong cùng ai giải thích ngọn nguồn để rồi tìm lại những ngày tháng êm đềm xưa cũ.

Nhưng trời đất bao la như vậy muốn tìm một người đâu phải dễ dàng, huống chi con người mà hẳn muốn tìm kiếm ấy lại cố tâm lẫn tránh!

Trong đầu Vân Trung Phụng như vừa vén được một bức mây đen, đột nhiên nàng liên tưởng đến một người....

Nhưng Lý Tứ Nương đã nói tiếp:

- Lúc ấy vị Lữ muội tử của ta vì cảm đại ân cứu mạng của Lý Phùng Xuân, không có cách gì báo đáp, lại cũng chính vì cứu mình mà bị tình nhân hiểu lầm đoạn tuyệt, cảm thấy không còn cách nào hơn, sau khi suy nghĩ kỹ nàng quyết định thí phát, ẩn mình chốn không môn, đồng thời nhờ đồng môn tử muội mang tin này truyền khắp giang hồ kỳ vọng Cổ Song Thành nghe được tin này mà giải trừ sự hiểu lầm, để hai người hợp lại như xưa.

Vân Trung Phụng chú mục nhìn Liễu Trần sư thái đang thương tâm cúi đầu nín lặng nói:

- Sư thái, sự hy sinh của sư thái thật lớn lao.

Liễu Trần sư thái thở dài nói:

- Hải tử, đó không có gì đáng gọi là lớn lao, chẳng qua là bổn phận của một người bình thường phải giữ mà thôi.

Vân Trung Phụng nén một tiếng thở dài nhìn sang Lý Tứ Nương hỏi:

- Bà bà, Lữ lão tiên bối đã hy sinh vào chốn Không môn, vậy Cổ Song Thành cùng Lý tiên bối lẽ ra sẽ hết hiểu lầm mới phải, sao lại có chuyện như ngày nay?

Lý Tứ Nương gật gù đáp:

- Hồi khéo lắm!

Đoạn đôi mặt mục trở nên xa xăm kể tiếp:

- Khi tin tức Lữ muội tử thí phát quy y truyền ra giang hồ thì đồng thời cái tin Công Dã Tử Đô cùng Cổ Song Thành nên duyên phu phụ cũng bắt đầu lan rộng trên giang hồ....

Vân Trung Phụng kinh ngạc hỏi nhanh:

- Bà bà, Cổ Song Thành tuy khí độ hẹp hòi, nhưng đã là.... có giao hảo với Lý tiên bối thì tất không phải người xấu, sao có thể qua lại với hạng người như Công Dã Tử Đô?

Lý Tứ Nương nói:

- Tên dâm ma Công Dã Tử Đô là độc tử của Hương Tuyết Hải chủ nhân Công Dã Hồng, ngoại mạo phong lưu, người thuộc hạng điểm đảng, bên mình lúc nào cũng thủ sẵn mê dược để mê hoặc nữ nhân, biết được việc này chắc người không lấy làm kỳ nữa!

Vân Trung Phụng đỏ mặt ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn lên.

Lý Tứ Nương nói tiếp:

- Sau đó Lý Phùng Xuân âm thầm điều tra biết được Cổ Song Thành vì trúng phải mê dược mà thất thân với Công Dã Tử Đô, thế ván đã thành thuyền, chỉ còn cách cắn răng đi theo Công Dã Tử Đô mà thôi.

Tổng Thiên Hành đến giờ mới thở dài lên tiếng:

- Thế là gia sư cũng chán ngán mùi đời, gia nhập Không môn....

Lý Tứ Nương gật đầu:

- Không sai! Tiểu tử ngươi xem ra cũng còn sáng suốt!

Vân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Rồi sau đó?

Lý Tứ Nương trầm ngâm:

- Sau đó, có lần vô tình Lý Phùng Xuân gặp lại Cổ Song Thành, nhưng trong hoàn cảnh như vậy tương phùng nào khác chi cách thế, đương nhiên giữa hai người không còn điều gì nói với nhau nữa, có điều trước lúc ly biệt, Lý Phùng Xuân có yêu cầu Cổ Song Thành phải cố khuyên giải sao cho Công Dã Tử Đô hồi đầu hướng thiện, và Cổ Song Thành đã hứa....

Nhưng cách đó không lâu, Lý Phùng Xuân tận mắt nhìn thấy Công Dã Tử Đô đang làm....

làm cái việc mà nhìn thấy người ta phải ngượng, trong lúc phần nộ, Lý Phùng Xuân định đánh chết Công Dã Tử Đô nhưng nghĩ đến hạnh phúc chung thân của Cổ Song Thành nên do dự mãi chưa hạ thủ.

Không biết xảo hợp thế nào mà Cổ Song Thành cũng đến nơi, rồi cả hai song song cầu khẩn van nài, chỉ thiên phát thệ, không bao giờ tái phạm nữa.

Lúc ấy Lý Phùng Xuân nhất thời mềm lòng buột miệng thốt “chỉ cần người quay đầu hướng thiện thì kiếp này ta quyết chẳng giết người”. Nhưng nói xong hấn cảm thấy đối với loại người như Công Dã Tử Đô khó mà đặt niềm tin được, thế là bổ sung thêm:

“Nhưng ta cũng đặc biệt cảnh cáo người, đừng tưởng ta vì lời hứa không giết người rồi tự tung tự tác, nếu còn tái ác không chừa thì đồ đệ ta sẽ thay ta thanh toán người.” Lý Tứ Nương dừng lại thở dài nói:

- Đây là một đoạn ân ân oán oán của mấy vị tôn trưởng, cũng là một câu chuyện thương tâm mà trên chốn giang hồ rất ít người biết được rõ ràng.... còn sự việc về sau như thế nào chắc người còn rõ hơn ta.

Vân Trung Phụng trầm tư nói:

- Bà bà, Phụ nhi nghĩ ra vị thanh y nhân rất có thể là Cổ Song Thành tiền bối....

Lý Tứ Nương cười nói:

- A đầu, người căn cứ vào điểm nào mà dám nói như vậy?

Vân Trung Phụng thoáng đỏ mặt đáp ứng:

- Việc này....

Nàng rất muốn đem việc hội ngộ với thanh y phụ nhân trên đỉnh tháp chuông kể cho mọi người nghe, nhưng việc như vậy làm sao kể ra, đặc biệt là có cả Tống Thiên Hành ở đó, thành thử ấp úp một hồi rồi im luôn, một lát sau nàng lấy lại bình tĩnh nói tránh đi:

- Phụng nhi căn cứ vào điểm bà ta xin Tống đại hiệp nói tay cho Công Dã Tử Đô.

Lý Tứ Nương mỉm cười lắc đầu:

- A đầu, người nhạy cảm quá! Thứ nhất ta nói cho người hay, người mà các người gặp có thân hình trung trung, trong khi đó Cổ Song Thành là người sinh trưởng ở miền Bắc, thân hình cao lớn, đó là điểm thứ nhất bác bỏ giả thuyết của người....

Thứ nữa, lúc này tiểu tử cũng có nói Công Dã Tử Đô cũng không nhận ra giọng nói của người đó, thử hỏi trên thế gian có người lại không nhận ra giọng nói của kẻ chung chạ chung gối với mình chăng?

Còn nữa, đây là điểm quan trọng nhất, theo chỗ ta biết Cổ Song Thành với Công Dã Tử Đô đã thành một đôi phu phụ ân ái vô cùng, nếu biết rõ Công Dã Tử Đô không phải là đối thủ của tiểu tử, nhất định sẽ hiện thân liên thủ đối phó với tiểu tử rồi, có lý do gì phải hạ mình cầu xin một tên hậu sinh văn bối chứ?

Vân Trung Phụng nhún mày nói:

- Bà bà phân tích có lý, xem ra Phụng nhi qua nhạy cảm rồi!

Sáng sớm ngày thứ tư, Tống Thiên Hành cưỡi bạch long câu một mình rời Kim Thang Bảo. Ước chừng nửa thời thân sau, Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang dắt hai tên Ngân y vệ sĩ cũng lặng lẽ đăng trình.

Xế chiều Tống Thiên Hành cùng bọn Chu Chấn Bang kẻ trước người sau đến Kim Lăng, cả bốn đều đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa tẩy trần, lập tức đòi Mao Tử Kỳ đến Tịnh Lâu.

Mao Tử Kỳ sau khi ngồi xuống nói:

- Báo cáo Tống tổng quản, thuộc hạ....

Tống Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Mao huynh, huynh đệ đã từ chức tổng quản quý bảo, về mặt xưng hô Mao huynh cũng nên sửa đi cho hợp.

Mao Tử Kỳ trang nghiêm nói:

- Tổng tiên sinh, bảo chủ đã có thống lệnh, về tinh thần Tổng tiên sinh vẫn là tổng quản của bản bảo, Tổng tiên sinh đến nơi nào cũng bằng như bảo chủ đích thân đến.

Tổng Thiên Hành chau mày nói:

- Mao huynh, huynh đệ không quen lễ tục, vậy nên xưng hô sao cho tùy tiện một chút.

Dừng lời một lát, chàng tiếp:

- Được rồi, bây giờ thì Mao huynh nói đi!

Mao Tử Kỳ nói:

- Tổng tiên sinh, khoảng giờ thìn hôm nay có một vị thanh y phụ nhân bị mất có đến đây.

Tổng Thiên Hành hơi sửng người:

- Người ấy nói gì?

Mao Tử Kỳ nói:

- Bà ta nói, canh ba đêm mai mời Tổng tiên sinh đến Tụ Bảo Môn, cạnh Tàn Hoài hà.

Chỗ ở cũ của Trần Thượng thư đón Từ thái phu nhân.

Tổng Thiên Hành mắt ngời dị quang, một lát sau mới hỏi:

- Còn gì nữa không?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không, có điều trước lúc quay người đi, bà ta còn có nói nếu kế hoạch có gì thay đổi thì bà sẽ thông báo lại.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Mao huynh, trong Tụ Bảo Môn chỗ tư dinh cũ của Trần Thượng thư hiện giờ ai trú ngụ?

Ngày thường Mao huynh có chú ý qua chưa?

Mao Tử Kỳ gượng cười lắc đầu:

- Thuộc hạ ngu xuẩn, ngày thường chưa hề để ý đến nơi ấy....

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Bất quá huynh đệ thuận miệng hỏi như vậy thôi, Mao huynh bất tất tự trách, cũng tại đối phương quá xảo hoạt chứ theo huynh đệ nghĩ thì người khác ở vào cương vị này chẳng thể nào làm tốt hơn Mao huynh được.

Hơi dừng lời một lát, chàng nghiêm trang nói:

- Mao huynh, lần trước trong mật hàm Mao huynh nói quá giản lược, bây giờ xin thuật lại chi tiết một chút.

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Trước hôm giờ mật hàm một ngày, thuộc hạ có đến Di Hồng Viện gặp Hồng Hồng cô nương, đến lúc đó thuộc hạ mới biết Hồng Hồng cô nương là người phụ trách Kim Lăng phân đàn của Thần Nữ Môn.

Lúc ấy thuộc hạ đem việc Từ đại hiệp bị Nhất Thống Môn bắt giữ báo lại, đồng thời hỏi xem trước đây Từ đại hiệp có giấu giấu điều gì nơi Hồng Hồng cô nương chăng.

Hồng Hồng cô nương nói việc Từ thái phu nhân cùng Từ đại hiệp bị bắt, người của Thần Nữ Môn đã biết từ lâu, có điều nàng cùng Từ đại hiệp ba tháng nay không có liên lạc, một khoảng thời gian dài trước khi Từ đại hiệp bị bắt không nghe người có giấu giấu điều gì.

Tổng Thiên Hành hơi nhíu mày hỏi:

- Tin tức về vụ thất tiêu phải chăng cũng do Hồng Hồng cô nương cung cấp?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Phải, lúc ấy Hồng Hồng cô nương báo với thuộc hạ về việc Kim Thang Bảo thất tiêu thì nàng vô tình tìm được một manh mối, đó là do một cô gái trong Di Hồng Viện tiếp khách, tên khách trong lúc rượu say nói lộ ra....

Tổng Thiên Hành hỏi nhanh:

- Tên ấy nói thế nào?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Hồng Hồng cô nương kể lại rằng tên ấy trong lúc say khướt lắm bầm “ hảo lão tiểu tử....

chỉ có năm ngàn lượng bạc mà đòi bịt miệng ta.... Hừ, chờ đó mà coi.... chỉ cần lão gia tiết lộ với Kim Thang Bảo một tiếng.... coi người có thể nuốt trọn một món dị bảo vô giá....

Theo đó, Hồng Hồng cô nương đoán định rằng tên này là một phần tử tham gia cướp tiêu của Kim Thang Bảo.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tên ấy có lại lịch thế nào?

- Tên ấy họ Bạch tên Chấn Vũ, là thị vệ trong Tổng đốc phủ.

Tổng Thiên Hành cười lạnh một tiếng, lẩm bầm một mình:

- Không sai! Quả nhiên là lão tặc ấy chủ trì mọi việc.

Mao Tử Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh, tiên sinh nói ai?

Tổng Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Tây Môn Kiệt!

Mao Tử Kỳ kinh hãi hỏi:

- Tây Môn Kiệt? Đó không phải là Đốc phủ tổng văn án sao?

- Không sai!

Mao Tử Kỳ tiếp:

- Thuộc hạ đã thử hỏi qua không nhận được tên ấy, nhưng nếu Tổng tiên sinh muốn tìm Bạch Chấn Vũ, thuộc hạ có thể nghĩ cách khác.

Tổng Thiên Hành nói:

- Mao huynh thử nói rõ hơn xem!

Mao Tử Kỳ đáp:

- Thuộc hạ có một người đồng hương đang làm thị vệ trong Đốc phủ....

Tổng Thiên Hành hỏi ngược lại:

- Quý đồng hương có biết rõ thân phận của Mao huynh không?

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Hẳn biết, ơ.... phải rồi, cách này không ổn rồi....

Tổng Thiên Hành cười nhẹ tiếp lời:

- Không sai, cách này không ổn lắm, vấn đề này chờ huynh đệ suy nghĩ kỹ lại rồi sẽ quyết định sau, bây giờ huynh đệ muốn biết vị Hồng Hồng cô nương hiện còn trong Di Hồng Viện không?

Mao Tử Kỳ hơi sửng người nói:

- Hồng Hồng cô nương bốn ngày trước đây bị điều về Tổng đàn, nàng nói người tiếp nhiệm phân đàn nơi đây tên là Hồng Mai, trễ nhất thì trong vòng bảy ngày sẽ tới nơi, nếu có việc gì cần cứ việc đến đây liên lạc với Hồng Mai là được.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút nói:

- Mao huynh cho người đến Di Hồng Viện thăm dò xem vị Hồng Mai cô nương đã đến chưa. Xong rồi, Mao huynh có thể lui.

Mao Tử Kỳ cung thân cáo lui.

Đêm, trời đã quá canh hai.

Trong thành Kim Lăng, nơi hậu viện của Đốc phủ, một bóng đen di chuyển nhanh như một con dơi khổng lồ, vị dạ hành quái khách này công lực cực cao, kinh công siêu tuyệt.

Hắn mình mặc lam y, bịt mặt bằng một mảnh sa đen, chỉ chừa hai mục quang như điện lộ ra ngoài.

Cách chỗ dạ hành quái khách chừng hơn trượng có một tên kinh trang đại hán cấp đao đứng gác, nhưng lạ một điều là địch nhân gần trong gang tấc mà hắn vẫn không biết không hay.

Lam y quái khách cười lạnh một tiếng, mục quang lướt sang tiểu lâu ở xa xa hầy còn ánh sáng đèn.

Tiếp đó thân hình chớp động, nhẹ như một con dơi bay vọt lên lan can chạm trở cầu kỳ.

Một tên thị vệ mang kiếm nhìn thấy kinh hồn nhưng miệng mới mở ra chưa kịp kêu lên đã không ngậm lại được nữa, thì ra hắn đã bị điểm huyết rồi.

Lam y quái khách ung dung đưa tay gõ cửa, trong phòng một giọng nói oai nghiêm vọng ra:

- Ai đó?

Lam y quái khách đáp:

- Ta!

“Cách” một tiếng, Lam y quái khách đã dùng chỉ lực đánh gãy then cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Đó là một thư phòng bày trí lộng lẫy, dưới ánh đèn lồng lung linh, một cấm bào lão nhân đang ngồi duyệt công văn, lão nghe tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên quát:

- Đáng chết! Ai bảo ngươi....

Chưa nói hết câu, lão đã nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, đồng thời chết cứng trên ghế.

Lam y quái khách đưa tay khép cửa lại, rồi sẵn tay kéo một chiếc ghế tấn ngang cửa hông, dịu giọng nói:

- Mã đại nhân, không nên sợ, ta không làm hại ngươi, có điều ngươi không được kêu lên, biết không?

A, thì ra cấm bào lão nhân này chính là Tổng đốc Lương Giang Mã Như Long, vậy thì lam y quái khách kia chính là Tổng Thiên Hành rồi! Mã Như Long không hổ là phương diện đại nhân, thái độ ứng biến cũng hơn người một bậc. Sau một lúc kinh hãi thất thần, lão trấn tĩnh lại cất tiếng hỏi:

- Tráng sĩ oan ức chăng?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Mã đại nhân không nghĩ là ta đến hành thích sao?

Mã Như Long lắc đầu:

- Có hơi giống, nhưng....

Lão dùng lời, chỉ hàng chữ khắc trên vách “Công Trục Vô Tư” rồi mỉm cười nói:

- Bỏn chủ hành sự có thể nói trên không then với trời, dưới không hổ với dân nên trước nay chưa hề nghĩ đến việc có người hành thích ta.

Tổng Thiên Hành nhìn lên chằm chằm, thông thả nói:

- Chỉ mong là như vậy, Mã đại nhân, thảo dân đang đêm quấy nhiễu, không phải có điều oan ức cũng không phải đến để hành thích, chỉ có một việc mọn mong đại nhân giải thích giùm.

Mã Như Long đáp:

- Tráng sĩ có thất mắt gì cứ việc nói ra, chỉ cần không phạm đến cơ mật quốc gia, bỏn phủ biết tất nói, nói tất tận tường.

Tổng Thiên Hành nói:

- Thảo dân đa tạ hảo ý của đại nhân! Sự thực việc thảo dân muốn hỏi không nghiêm trọng như đại nhân tưởng tượng, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

Mã Như Long chỉ chiếc ghế đối diện lão, nói:

- Mời tráng sĩ ngồi!

Tổng Thiên Hành tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế, mới nhìn vào mắt lão hỏi:

- Mã đại nhân, về vật mà quý phủ ký thác nơi Chấn Uy tiêu cục, lai lịch thế nào xin Mã đại nhân cho biết!

Mã Như Long hơi giật mình:

- Tráng sĩ là....

Tổng Thiên Hành đỡ lời:

- Thảo dân nhận lời ủy thác của Kim Thang Bảo bảo chủ Vân Thiết Thành, đến để điều tra rõ ràng vụ thất tiêu nửa tháng trước.

Mã Như Long lấy lại bình tĩnh:

- Tráng sĩ cho rằng lai lịch của món hàng có quan hệ với người cướp đi món hàng sao?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Thảo dân quả có ý nghĩ này!

Mã Như Long lắc đầu về phản đối:

- Làm sao có chuyện như vậy được?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ hỏi lại:

- Mã đại nhân căn cứ vào đâu mà quả quyết như vậy?

Mã Như Long đáp:

- Bởi vì chiếc Trân Châu Y đó do bản phủ tổng văn án Tây Môn Kiệt dâng tặng!

Tổng Thiên Hành thăm “ồ” lên một tiếng, nhìn thẳng vào mắt đối phương hỏi:

- Như vậy Tây Môn tổng văn án có nói cho Mã đại nhân biết lai lịch của chiếc Trân Châu Y đó không?

- Không!

- Như vậy trước khi đem một bảo vật giá trị liên thành dâng cho Mã đại nhân, Tây Môn Kiệt có nói đến điều kiện gì không?

- Việc này....

Tổng Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Mã đại nhân, để tiện bề phá án, đồng thời cũng vì sự nghiệp của Mã đại nhân, mong Mã đại nhân không nên giấu giếm.

Mã Như Long hơi biến sắc hỏi lại:

- Nghiêm trọng đến như vậy sao?

Tổng Thiên Hành giọng vẫn lạnh tanh:

- Thảo dân không hề có ý nói để dọa người!

Mã Như Long trầm ngâm nói:

- Kỳ thực cũng không có gì đáng kể, hần chỉ yêu cầu một chức tổng

văn án của bổn phủ.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Rồi Mã đại nhân khinh suất nhận lời.

Mã Như Long cười nhẹ nói:

- Một chức tổng văn án của Tổng đốc phủ tuy quan đồng Ngũ phẩm có chút quyền uy, nhưng kỳ thực chỉ là một người giúp việc cho bổn phủ mà thôi, đừng nói đến việc dùng lễ vật cầu kiến, bổn phủ cũng phải dùng sính lễ để mời một người xứng đáng đảm nhiệm chức vụ này, giờ bỗng dưng có người dùng lễ hậu cầu đảm nhận, bổn phủ tại sao phải từ chối chứ?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Có lý, nhưng thảo dân nghĩ người này thế nào cũng có ẩn ý gì khác.

Mã Như Long nghiêm mặt nói:

- Những điều bổn phủ nói đều là sự thật, tráng sĩ không tin bổn phủ cũng không biết làm sao hơn.

Tổng Thiên Hành hạ thấp giọng cười nói:

- Thảo dân nào dám nghi ngờ Mã đại nhân. Có điều việc xảy ra không bình thường, nếu Mã đại nhân ở trong trường hợp của thảo dân, thử hỏi Mã đại nhân có nghi ngờ không?

Mã Như Long cười nhẹ nói:

- Không sai, lúc đầu bổn phủ cũng không dám tin tưởng hấn, nhưng hơn năm nay thực tế đã chứng minh, không những bổn phủ rất hài lòng vì những biểu hiện của hấn, mà đến những nghi ngờ lúc đầu cũng biến mất.

Tổng Thiên Hành bỗng hỏi:

- Mã đại nhân có biết lai lịch của Tây Môn tổng văn án chăng?

Mã Như Long gật đầu:

- Có biết, hấn là một vị hiệp khách rất có oai vọng trên giang hồ....

Tổng Thiên Hành ngắt lời hỏi:

- Điều này do Tây Môn tổng văn án nói?

Mã Như Long xua tay:

- Không phải! Không phải! Điều đó do một thị vệ của bổn phủ nói, người này cũng là người tiền dẫn hấn vào bổn phủ.

Tổng Thiên Hành nhìn thẳng vào đối phương hỏi:

- Vị thị vệ giới thiệu Tây Môn tổng văn án vào quý phủ có phải tên là Bạch Chấn Vũ....

Mã Như Long gật đầu kinh ngạc:

- Phải! Ủa mà sao người.... à , tráng sĩ biết?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Việc thảo dân biết được còn nhiều hơn như vậy nữa!
Dừng lời một lát, chàng nghiêm mặt trầm giọng nói:
- Mã đại nhân, thảo dân còn một việc lớn thỉnh giáo, trước khi vụ cướp tiêu xảy ra ba ngày, có phải Tây Môn tổng văn án cùng Bạch thị vệ đều có công vụ phải ra ngoài, cho đến khi tin tức về vụ cướp tiêu truyền đến quý phủ mới trở về?
Mã Như Long trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu đáp:
- Không sai!
Tống Thiên Hành hỏi tiếp:
- Bạch Chấn Vũ vào tổng đốc phủ bao giờ?
Mã Như Long đáp:
- Đã một năm rưỡi rồi, nửa năm trước khi Tây Môn Kiệt vào bốn phủ.
Tống Thiên Hành nhíu mày:
- Sau khi Tây Môn tổng văn án về với quý phủ đã tiến cử bao nhiêu người?
Mã Như Long lắc đầu:
- Không nhớ rõ, đại khái bốn năm người gì đó.
- Những người đó đều sắp xếp vào đội thị vệ?
- Ừ!
Tống Thiên Hành trầm tư:
- Mấy ngày trước, Tây Môn tổng văn án sau khi đến Kim Thang Bảo hỏi thăm về việc thất tiêu trở về có nhắc đến một người tên Tống Thiên Hành trước mặt Mã đại nhân không?
Mã Như Long ngạc nhiên hỏi:
- Không nghe Tây Môn tổng văn án nhắc đến ai có cái tên như vậy. Đồi mồi lộ ra ngoài mảnh sa chột lóe lên ánh sáng dị kỳ, Tống Thiên Hành cười lạnh nói:
- Xem ra lão tặc này quả ôm ấp dị tâm, có thể thẳng tay hành sự rồi.
Mã Như Long không hiểu đầu đuôi ra sao, nhíu mày hỏi:
- Tráng sĩ nói vậy nghĩa là sao?
Tống Thiên Hành trầm giọng nói:
- Mã đại nhân, thảo dân là Tống Thiên Hành. Lúc Tây Môn Kiệt đến Kim Thang Bảo tra án, Tống Thiên Hành còn đang là tổng quản Kim Thang Bảo, lúc ấy thảo dân lấy lễ đãi hấn vào hàng thượng khách, nhưng sau đó song phương đàm luận không thuận thảo lắm, thảo dân đành phải giở chút thủ đoạn buộc hấn phải quỳ xuống....
Mã Như Long biến sắc mặt hỏi:
- Có chuyện như vậy sao?
Tống Thiên Hành từ từ giơ tay tháo mảnh sa che mặt xuống, cười nhạt nói:

- Đương nhiên Tây Môn Kiệt không quỳ trước Tống Thiên Hành mà quỳ trước vật này.

“Soạt!” một tiếng, chiếc Ngự phiến được xòe ra.

Mã Như Long nhìn thấy chiếc quạt, lập tức biến sắc mặt, vội vàng đứng dậy kéo vạt áo quỳ sụp trước mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành xếp quạt lại, đồng thời giơ tay phát nhẹ một cái, một luồng kinh đạo cương mãnh đỡ lấy nửa thân trên của Mã Như Long đỡ lão đứng dậy, sau đó mỉm cười nói:

- Mã đại nhân bắt tất đa lễ.

Mã Như Long vừa kinh hoàng vừa khó hiểu, nghe lời nói của Tống Thiên Hành lão cúi đầu đáp:

- Đó là thể chế triều đình, hạ quan không dám thất lễ!

Từ “bồn phủ” đổi thành “hạ quan” trong phút chốc, thể mới biết dư oai của một vị đế vương đã chết cũng không phải nhỏ!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành không phải khâm sai, nơi đây lại không có Ngự sử đại nhân, Mã đại nhân hà tất quá câu nệ như vậy!

Mã Như Long vẫn cúi đầu cung kính đáp:

- Hạ quan không dám!

Tống Thiên Hành cười nói:

- Ngự phiến đã thu hồi, mời Mã đại nhân an tọa.

Đến bây giờ Mã Như Long mới dám ngẩng đầu lên, len lén ngồi xuống.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Mã đại nhân, không phải Tống Thiên Hành cố ý lấy Ngự phiến ra để hù dọa đại nhân, nhưng nếu không làm như vậy không thể giải trừ mối hiềm nghi trong lòng đại nhân, có chỗ đường đột xin đại nhân mở lượng hải hà tha thứ!

Mã Như Long cười gượng nói:

- Tống.... Tống đại hiệp nặng lời rồi, hạ quan....

Tống Thiên Hành cười ngắt lời:

- Mã đại nhân, Tống Thiên Hành bình thường rất ghét người gọi mình bằng hai chữ “đại hiệp”, xin Mã đại nhân cứ gọi thảo dân bằng hai chữ “tráng sĩ” như lúc nãy dễ nghe hơn một chút.

Mã Như Long cười hỏi:

- Vậy gọi bằng “tiên sinh” thì sao?

Tống Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Ngoài hai chữ “đại hiệp” ra, đại nhân gọi bằng gì cũng được.

Mã Như Long nghiêm mặt hỏi:

- Tống tiên sinh, chiếc Ngự phiến ấy....

Tổng Thiên Hành cũng nghiêm mặt đỡ lời:

- Đó là kỳ vật do tiên hoàng ban cho gia sư!

Mã Như Long ồ lên một tiếng hỏi:

- Phải chăng Tổng tiên sinh đến đây còn có nhiệm vụ khác?

- Chuyện này Tổng Thiên Hành chủ yếu vì điều tra nghi án về chiếc Trân Châu Y mà đến!

Dừng lời một lát, chàng tiếp:

- Mã đại nhân, căn cứ vào những điều hai ta nói lúc nãy mà đoán định, Tổng Thiên Hành có thể chắc chắn kết luận, người cưỡng tiêu lấy đi chiếc Trân Châu Y chính là Tây Môn Kiệt!

Mã Như Long như nghe sét đánh ngang tai, chấn động toàn thân nói:

- Nhưng chiếc áo ấy vốn là sở hữu của hắn, đã tặng hạ quan để tiến cống triều đình thì tại sao lại....

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Trên giang hồ việc kỳ quái hơn như vậy gấp mấy lần cũng còn có thể nữa là! Mã đại nhân không dễ gì hiểu được, mà cũng không cần thiết hiểu làm chi.

Mã Như Long vẫn chưa dám tin, hạ giọng như nói một mình:

- Quả thật không thể hiểu được....

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Với trí tuệ siêu phàm của Mã đại nhân, nếu biết được lai lịch thật của Tây Môn Kiệt chắc cũng không khó hiểu lắm.

Mã Như Long hỏi:

- Chắc Tổng tiên sinh còn giải thích nào khác nữa?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Mã đại nhân, nói ra thật khiến đại nhân khó mà tin được, Tây Môn Kiệt là một tên đại đạo độc hành, hoạt động suốt một dãy Vân Quý, giang hồ gọi hắn là “Độc Nhãn Thốc Ưng”.

Mã Như Long kinh ngạc ngẩn người, Tổng Thiên Hành mỉm cười nói tiếp:

- Ta biết Mã đại nhân ít nhiều cũng còn nghi ngờ, nhưng chờ ta gọi nhân chứng đến, chân tướng sẽ lộ rõ ràng.

Mã Như Long chưa hết kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh nói đến nhân chứng là chỉ người nào?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Đó là thị vệ của quý phủ, Bạch Chấn Vũ, giờ này chắc sắp đến rồi.

Mã Như Long thở dài:

- Giờ đây hạ quan tắc lòng đã loạn, Tổng tiên sinh coi thử nên giải quyết thế nào?

Tổng Thiên Hành nhìn Mã Như Long hỏi:

- Đối với việc thất tiêu của Chấn Uy tiêu cục, Mã đại nhân có còn truy cứu nữa không?

Mã Như Long nói:

- Nếu mọi sự thật quả như lời Tổng tiên sinh nói thì không cần phải truy cứu nữa!

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Vậy thì được rồi, còn tên đạo tặc Tây Môn Kiệt sẽ do Tổng Thiên Hành đối phó.

Dừng lời một lát, chàng thở dài nói:

- Có điều, chỉ sợ....

Bỗng từ xa vọng lại tiếng quát:

- Đồ khốn! Nằm xuống cho lão phu!

Ồi chà! là giọng của Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang.

Tổng Thiên Hành biến sắc nói:

- Mã đại nhân cấp tốc tìm nơi an toàn ẩn nấp....

Nói đến đó thân hình chàng đã biến mất sau cửa sổ, xa xa vọng lại tiếng cười khằng khặc của Tây Môn Kiệt:

- Chu Chấn Bang, dù tên thiếu chủ lòn trốn thiên hạ của các người đích thân đến đây chưa chắc đã làm gì được lão phu, người mà cũng đòi....

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa, giọng Chu Chấn Bang quát tháo:

- Thất phu! Người cũng chỉ có vậy mà thôi.

Giọng cười của Tây Môn Kiệt vang lên:

- Khá lắm! Khá lắm!Ồ, vị thiếu chủ chui lỗ chó của người quả nhiên đến rồi.

Lão chưa dứt lời thì giọng cười của Tổng Thiên Hành đã vang lên sang sảng, và người đã nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Chu Chấn Bang.

Nơi Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang và Tây Môn Kiệt động thủ là một hoa viên cách tịnh lâu của Mã Như Long chừng một làn tên.

Lúc này Chu Chấn Bang tay trái cắp một thanh y nhân, đang giận dữ râu tóc dựng ngược đứng đối diện với Tây Môn Kiệt. Thấy Tổng Thiên Hành đến nơi, lão thu bớt thần oai cung kính thi lễ nói:

- Thiếu chủ, may mắn lão nô chưa nhục mệnh!

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 13

Vũ Nội Song Tiên

Đồng thời Tây Môn Kiệt cũng đứng xa xa ôm quyền thi lễ, cất giọng cười khùng khục nói:

- Tổng đại tổng quản, đáng tiếc đã đến chậm một bước!

Tổng Thiên Hành tạm thời không chú ý đến lời mỉa mai của Tây Môn Kiệt, chú mục nhìn thanh y nhân kẹp dưới nách Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão, đó là Bạch Chấn Vũ?

Chu Chấn Bang gật đầu:

- Phải, lão nô thật không dễ dàng gì tìm được hãn trên một chiếc thuyền giữa sông Tàn Hoài...

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Đã hỏi cung chưa?

Chu Chấn Bang đáp:

- Đã hỏi rồi, đại khái giống như tiên liệu của thiếu chủ.

Tây Môn Kiệt đứng một bên nói chen vào:

- Tổng đại tổng quản, người đã đoán đúng sao không đến sớm hơn một chút?

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tổng Thiên Hành đã không còn là tổng quản của Kim Thang Bảo nữa. Bộ mặt giả của người cũng đã bị vạch trần, giữa ta và người chắc không còn cần đến tổng quản và tổng văn án nữa.

Tây Môn Kiệt cũng cười đáp:

- Quả là người mau mắn, Tây Môn Kiệt rất tán đồng.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt tiếp lời:

- Còn việc các hạ nói Tổng Thiên Hành đến chậm một bước thì chưa hẳn đã là như vậy.

Tây Môn Kiệt thất mắt hỏi:

- Chắc Tổng đại hiệp còn có giải thích thêm?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Không sai! Bởi vì Tây Môn Kiệt người hãy còn ở đây!

Tây Môn Kiệt cười âm hiểm:

- Nói vậy chắc Tổng đại hiệp cho rằng Tây Môn Kiệt này không chịu nổi một trận ác đấu chăng?

Tổng Thiên Hành cười nhạt đáp:

- Ít ra thì tám thành hỏa hầu “Ất Mộc Chân Nguyên” của người chưa thể làm khó dễ được Tổng mỗ!

Tây Môn Kiệt ngẩng mặt lên cười cuồng ngạo nói:

- Tổng đại hiệp thật không hề là truyền nhân của “Vũ Nội Song Tiên”!

Không những đã sớm nhận ra lai lịch võ công của Tây Môn Kiệt này mà cả đến hỏa hầu nông sâu cũng thấy rõ!

Dừng một lát rồi y lạnh lùng tiếp:

- Tổng đại hiệp đã chắc chắn như vậy rồi có sao còn chưa chịu hạ thủ?

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch môi cười nói:

- Không cần vội, Tổng Thiên Hành còn muốn hỏi người vài câu.

Tây Môn Kiệt nói:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Sắc diện Tổng Thiên Hành trở nên mờ mịt hỏi:

- Tây Môn Kiệt, Trần Châu Y đã sớm lọt vào tay người, người hoàn toàn có thể tìm lấy một nơi thanh tịnh để luyện thần công, chờ khi thành tựu rồi ra mà xưng bá giang hồ, có sao lại bày trò nọ kia cuối cùng cũng lén lút cướp lại áo là ý gì?

Tây Môn Kiệt mỉm cười đáp:

- Tổng đại hiệp trí tuệ hơn người, về việc này chắc trong lòng đã sớm có khái niệm rồi phải không?

Tổng Thiên Hành vẫn mơ màng đáp:

- Không sai! Ta đã có nghĩ người lợi dụng việc thất tiêu để bức Thiết lão giao cả cơ nghiệp Kim Thang Bảo cho người để làm cơ sở xưng bá võ lâm.

Tây Môn Kiệt gạt đầu giơ ngón tay cái lên tán thưởng:

- Liệu địch như thần, không hổ là Vũ Nội đệ nhất kỳ nhân đệ tử, chỉ tiết một điều người không hợp tác với Tây Môn Kiệt ta, bằng không nghiệp bá võ lâm coi như chắc chắn thuộc về hai ta rồi...

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Những điều không có liên quan xin miễn bàn đến!

Tây Môn Kiệt da mặt quả dày, y chỉ mỉm cười nói:

- Được rồi, được rồi, miễn bàn thì miễn bàn, Tổng đại hiệp còn gì để hỏi nữa không?

Tổng Thiên Hành gạt đầu đáp:

- Còn, Tây Môn Kiệt người gởi thân vào Đốc phủ là có ý gì?

Tây Môn Kiệt cười đắc ý:

- Về việc này chắc Bạch Chấn Vũ đã khai rõ với Chu đại hiệp rồi, nhưng thôi để đích thân ta nói lại cho rõ ràng.

Tổng Thiên Hành liếc nhanh về Chu Chấn Bang, thì lão nhẹ gạt đầu xác nhận.

Tây Môn Kiệt cười nhẹ tiếp lời:

- Với sự uyên bác của Tổng đại hiệp chắc cũng biết “Ất Mộc Chân Nguyên” muốn luyện nói cần phải là đồng nhân nam tử mới có thể đạt thành phải không?

Mục quang Tổng Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào đối

phương nhẹ gật đầu không đáp.

Tây Môn Kiệt tiếp:

- Như vậy đối với người đã mất chân nguyên như ta muốn luyện thành thì phải tìm cách khác để bổ cứu phải không?

Tổng Thiên Hành buột miệng thốt:

- Thứ nhất là dùng Thiên niên hà thủ ô, kế đến là...

Tây Môn Kiệt mỉm cười đỡ lời:

- Dã sơn sâm vương!

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Không sai! Nhưng Thiên niên hà thủ ô đương nhiên không phải dễ tìm, mà cả Dã sơn sâm vương cũng là vật khó cầu.

Tây Môn Kiệt cười ngạo nghễ nói:

- Nói ra sợ Tổng đại hiệp không tin, nhưng sự thực Tây Môn Kiệt ta đã có được nửa củ Dã sơn sâm vương...

Không chờ đối phương nói hết Tổng Thiên Hành đã ngắt lời hỏi:

- Không lẽ ngươi ký thân vào Đốc phủ là vì Dã sơn sâm vương?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Không sai! Tổng đại hiệp quả thông minh, nói một biết mười, nhưng Tây Môn Kiệt cũng không ngần ngại nói rõ hơn một chút là nửa củ Dã sơn sâm vương vậy nguyên là của hoàng kim hoàng thượng ban cho Mã đại nhân để Mã thái phu nhân trị bệnh, nhưng Mã thái phu nhân chưa kịp hưởng thì đã lên cực lạc rồi.

Mã đại nhân đau đớn vì từ mẫu sớm ra đi, lại nữa cảm đặc ân của hoàng thượng nên coi nửa củ Sâm vương quý hơn tính mạng, mãi đến ba ngày trước đây mới lọt vào tay Tây Môn Kiệt ta.

Nói đến đó lão dừng lời một lát rồi mới cười nhạt tiếp lời:

- Có được nửa củ Dã sơn sâm vương đó thật không phải dễ dàng gì, Tổng đại hiệp có nhận thấy như vậy không?

Tổng Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ:

- Tây Môn Kiệt ngươi quả có tính nhẫn nại, lại có thừa may mắn, nhưng có điều theo ta thấy thì ngươi hơi thiếu cảnh giác!

Tây Môn Kiệt nói:

- Xin được nghe cao luận!

Tổng Thiên Hành giải thích:

- Điều đó thật đơn giản, bởi sau khi âm mưu thành tựu rồi thì lẽ ra ngươi nên cao bay xa chạy mới phải!

Tây Môn Kiệt ngửa cổ cười ngạo mạn:

- Tổng đại hiệp, Tây Môn Kiệt sau khi dùng xong nửa củ Sâm vương đã không còn là Tây Môn Kiệt lúc đến Kim Thang Bảo nữa, có lẽ ta không làm gì được ngươi, nhưng việc ngươi muốn lưu ta lại cũng

không phải dễ dàng!

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tây Môn Kiệt, người cũng đừng quá tin tưởng vào Dã sơn sâm vương, thời gian ba ngày e rằng chưa có mấy tác dụng.

Tây Môn Kiệt cất giọng cười âm hiểm:

- Đa tạ các hạ quan tâm! Nhưng người ta nói không có chút công phu thì không dám đi đêm, nếu ta không nắm chắc có khi nào lại dám đem tiền đồ và sinh mạng ra giỡn chơi!

Tổng Thiên Hành nói tỉnh như không:

- Cứ cho là người đã nắm chắc đi, nhưng một mình Tổng Thiên Hành ta không chế phục nổi người thì hãy còn một trợ thủ đắc lực khác có thể dùng được mà.

Tây Môn Kiệt nghe nói giật mình, lúc này lão đã cùng Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang giao nhau một chưởng, tuy song phương đều chưa dùng toàn lực nhưng ít ra cũng biết được công lực mỗi người nông sâu thế nào, dù dưới nách Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang có cặp thêm một Bạch Chấn Vũ mà lão còn chưa chiếm được mấy phần thượng phong, nếu cả hai cùng liên thủ tấn công thì hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Nhưng Tây Môn Kiệt là một tay gian hùng lão luyện giang hồ, dù trong lòng sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường, y nói:

- Tổng đại hiệp, người có thể có trợ thủ không lẽ ta không thể có sao? Ha ha ha! Y bát truyền nhân của một trong Vũ Nội Song Tiên cũng chỉ là kẻ cạ thế hiếp cộ..

Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt, cái bầy này giảng trước mặt Tổng Thiên Hành cảm như vô dụng, nói thật cho người biết, Tổng Thiên Hành trước nay hành sự chỉ nhìn đại thể không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa đối phó với loại âm tàng dã tâm làm mưa gió trên giang hồ thì càng không có gì cổ ky..... Tổng Thiên Hành đang nói thao thao chợt hơi biến sắc dừng lời, quay sang Chu Chấn Bang trầm giọng quát:

- Chu lão, bỏ Bạch Chấn Vũ xuống!

Tây Môn Kiệt nghe nói kinh hãi, ngỡ Tổng Thiên Hành chuẩn bị hai người liên thủ đối phó với lão nên lão vận đủ mười hai thành công lực chờ đợi.

Nhưng chỉ thấy Tổng Thiên Hành dùng nhĩ ngữ truyền âm công phu nói với Chu Chấn Bang mấy câu, lão lập tức bỏ Bạch Chấn Vũ xuống rồi lập tức tung người nhanh như chớp về phía cây cổ thụ cạnh lá xum xuê cách đó gần chục trượng.

Lúc đó Tổng Thiên Hành quay sang Tây Môn Kiệt cười nhạt nói:

- Đừng sợ hãi, nói là nói vậy thôi, chứ đối phó với người chưa cần đến phải liên thủ với người khác.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời đã nghe một giọng cười the thé đến chói tai phát ra từ phía cây cổ thụ, rồi một bóng đen bay vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên tránh khỏi một thể công vừa thần tốc vừa mãnh liệt của Chu Chấn Bang. Bóng đen như giao long uốn mình, chuyển hướng đâm xuống đất, thể rất nhanh nhưng khi đáp xuống đất lại nhẹ như chiếc lá, đứng cách Tổng Thiên Hành chừng hơn trượng, vị trí vừa khéo cùng Tổng Thiên Hành và Tây Môn Kiệt tạo thành thế chân vạc.

Thông Tý Thần Ma Chu Chấn Bang đánh vào khoảng không liền nổi giận hú lên một tiếng như long ngâm, đạp chân vào thân cổ thụ mượn thể bổ ngược trở xuống truy kích bóng đen.

Tổng Thiên Hành phát tay áo ngăn lại nói:

- Chu lão! Khoan đã!

Người vừa xuất hiện đó là một quái khách mình mặc trang phục dạ hành, thân hình nho?

thó, đầu trùm kín bằng một túi vải đen.

Trong lúc Tổng Thiên Hành ra tay ngăn cản Chu Chấn Bang truy kích đối phương, thì trong hai lỗ tròn túi vải đen trên đầu quái khách tinh quang chớp ngời, chỉ thấy hắc ngửa cô?

cười như điên cuồng, cất giọng the thé nói:

- Có thể vừa nói chuyện vừa phát hiện hành tung của lão phu cách xa hơn mười trượng, Tổng đại hiệp, người quả thật cao minh đáng phục!

Tây Môn Kiệt nghe mặt nóng bừng, không phải sao, chỉ nội một điểm này cũng đủ chứng tỏ lão còn thua kém đối phương xa lắm.

Nhưng chỉ nghe Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Các hạ quá khen!

Hắc y quái khách cười nói:

- Lời nói của lão phu chí thành, Tổng đại hiệp chớ quá tự khiêm!

Hơi dừng lời một lát, hắc trảm giọng nói tiếp:

- Tổng đại hiệp, không phải lão phu tự cao, chứ trong tình huống như lúc này, lão phu tự.

tin võ lâm đương kim ngoài Vũ Nội Song Tiên ra không còn ai có thể phát giác nổi, thật không ngờ... ha ha hạ.. Thật là hậu sinh khả úy!

Hậu sinh khả úy!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng nhìn đối phương nói:

- Các hạ, theo bộ dạng của các hạ thì chắc Tổng Thiên Hành có thỉnh giáo tôn danh quý tánh chắc cũng không chịu chỉ giáo chọ..

Hắc y quái nhân cười nói:

- Phải, nếu lão phu có thể tùy tiện cho người biết danh tánh của mình thì hà tất phải trùm đầu bịt mắt!

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Danh tánh không thể cho người biết...

Hắc y quái nhân cười ngắt lời:

- Sai rồi, Tổng đại hiệp, lão phu không phải không dám dùng chân diện mục và danh hiệu để nhìn người, chỉ vì thời cơ chưa đến mà thôi!

Tổng Thiên Hành chậm rãi hỏi:

- Vậy phải chờ đến bao giờ mới có thể nói là thời cơ đến?

Hắc y quái nhân trầm ngâm:

- Cái này thì không nhất định, có điều chắc không lâu lắm đâu.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vậy các hạ đến đây có ý gì có thể cho biết chăng?

Hắc y quái nhân cười the thé nói:

- Không có ý gì, thấy náo nhiệt lòng thích thú mà thôi!

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Thấy náo nhiệt lòng thích thú?

Hắc y quái nhân gật đầu:

- Chữ sao nữa, hai tay tuyệt đại cao thủ sắp khai diễn một trường ác đấu ngàn năm có một, như vậy còn chưa đáng để lão phu đến xem sao?

Tổng Thiên Hành chăm chú quan sát ánh mắt đối phương, nói:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Hắc y quái nhân đáp:

- Lão phu nói thật lòng, tin hay không tùy ở người.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Cho dù người là đồng đảng của Tây Môn Kiệt thì Tổng mỗ cũng không coi ra gì!

- Hay, khí khái lắm! Nhưng lão phu cũng xin nói một điều, hiện giờ giữa lão phu và hai người không thể nói là bạn cũng không thể nói là thù.

Ánh mắt Tổng Thiên Hành như điện nhìn xoáy vào hắc y quái nhân nói:

- Các hạ có biết tại sao lúc này ta ngăn chặn Chu lão truy kích các hạ không?

Hắc y quái nhân cười nói:

- Lão phu cũng đang cảm thấy lạ vì điều đó.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bởi vì lúc này các hạ thi triển thân pháp của bản môn “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp.

Hắc y quái nhân cười thư thái:

- Cái này có gì là lạ, võ công trong thiên hạ giống như vạn sông có cùng một nguồn, không lẽ “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp là tuyệt nghệ độc môn của quý môn sao?

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Không sai!

Hắc y quái nhân cười nhẹ nói:

- Nhưng theo chỗ lão phu được biết thì môn chủ phu nhân của Nhất Thống Môn cũng rất rành “Thiên Long Ngự Phong” thân pháp.

Tổng Thiên Hành hơi chấn động tâm thần, nghĩ thầm:

“Không lẽ người này là... thân hình nhỏ thó, giọng nói thanh mà cao, rõ ràng là nữ nhân...”

“Thiên Long Ngự Phong” thân pháp cho dù chính bà ta truyền ra, người thường cũng không thể có được hỏa hầu như vậy... phải rồi, chính là bà ta!” Tâm niệm chuyển động như điện, đồng thời sắc mặt chàng trầm hẳn xuống quát:

- Hay lắm! Cổ Song Thành, nếu không phải ngươi nhắc nhở thì thật ta không nhận ra ngươi!

Hắc y quái nhân cười ré lên nói:

- Tổng Thiên Hành, luận về bối phận, Cổ Song Thành cũng là sư thúc ngươi, giờ ngươi lại dám gọi cả tục danh của người như vậy không sợ làm nhục thân phận cao tước của danh môn sao?

Tổng Thiên Hành nghiêng rằng:

- Sư thúc? Hừ! Hạng mặt người dạ thú như ngươi mà dám xưng sư thúc trước mặt Tổng Thiên Hành...

Hắc y quái nhân cười hăng hắc nói:

- Tổng Thiên Hành, ngươi nổi giận với ta làm chi, ta nào phải là Cổ Song Thành.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Cứ lột mặt nạ ngươi ra rồi nói tiếp!

Đồng thời với câu nói, thân hình chàng như một làn chớp xông tới chộp vào bao vải đen trên đầu đối phương.

Hắc y quái nhân cười nói:

- Khoan đã, nói rõ lý do rồi xuất thủ cũng chưa muộn mà!

Trong tiếng nói, thân hình hắn đã nhanh như ma muội bay xéo ra ngoài hơn trượng, thân pháp thần tốc không thua kém Tổng Thiên Hành chút nào.

Sự tình diễn ra khiến Tổng Thiên Hành đứng sững giữa đường

trường.

Từ ngày chàng xuất đạo đến giờ có thể nói là chưa gặp đối thủ, đến cả tên cái thể ma đầu mưu sự làm mưa làm gió trên giang hồ như Nhất Thống Môn môn chủ Công Dã Tử Đô chàng còn không coi ra gì, nhưng trước mặt thân pháp của hắc y quái nhân quá cao minh đến nỗi đối với thần công bản môn chàng cũng phần nào mất tự tin. Nhưng đồng thời việc này cũng làm chàng tin chắc đối phương chính là phu nhân của Công Dã Tử Đô, cũng chính là người mà lẽ ra chàng phải gọi bằng hai tiếng “sư thúc” Cô?

Song Thành!

Bởi vậy sau một lúc sững người, song mục chàng lộ dị quang trầm giọng nói:

- Cổ Song Thành, người cũng có thể được xem là nhân vật danh vọng trong giang hồ, có gì không dám để mặt thật nhìn người?

Hắc y quái nhân xua tay nói:

- Tổng đại hiệp, cứ cho ta là Cổ Song Thành đi, nhưng theo chỗ ta được biết Cổ Song Thành chỉ có một cái lỗi là đã lấy Công Dã Tử Đô, ngoài ra đâu có điểm nào đáng để cho Tổng đại hiệp oán hận đến mức đó?

Tổng Thiên Hành không nén được lửa giận:

- Bản thân người làm bao nhiêu việc tốt, giờ lại giả đồ lú lẩn!

Hắc y quái nhân cười nói:

- Xem ra nếu ta không chịu để lộ bộ mặt thật thì cái họa này nhất định phải gánh rồi!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Nếu người không làm việc không dám nhìn mặt người ngoài đời thì có đâu lại không dám để bộ mặt thật nhìn người!

Hắc y quái nhân lạnh lùng nói:

- Tổng Thiên Hành, lão phu thật sự không phải là Cổ Song Thành, nhưng mối giao tình của ta với Cổ Song Thành rất thâm sâu, nếu Cổ Song Thành có điều gì không phải đối với người, ngại gì mà người không chịu nói thẳng ra để lão phu nghe thử. Cần thiết, lão phu sẽ gọi y đến xin lỗi trước mặt người.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Không cần, oán hữu đầu trái hữu chủ, đêm nay Tổng Thiên Hành nhất quyết phải vạch mặt người mới nghe.

“Xoảng!” một tiếng, thanh Kim Xà nhuyễn kiếm buộc nơi lưng đã được rút ra. Kim quang rợn người, Tổng Thiên Hành rung nhẹ thanh kiếm lạnh lùng nói:

- Lấy binh khí ra!

Hắc y quái nhân hừ lạnh:

- Tống Thiên Hành, người tưởng lão phu sợ người sao?

Tống Thiên Hành nói gạt đi:

- Khỏi phí lời, ta nói lấy binh khí ra!

Hắc y quái nhân xua tay lia lịa nói:

- Đánh đấm hồ đồ thế này lão phu không có hứng!

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Chỉ sợ người không hứng cũng không được!

Vừa nói thân hình đã nhích động, một đạo kim quang quét ngang hông hắc y quái nhân.

Đây là chiêu “Pháp Luân Thường Chuyển” trong pho “Huệ Quang Kiếm Pháp” do Thanh Hư thượng nhân sáng chế, chiêu thức đánh ra trông chậm chạp phiêu diêu, nhưng sự thực uy lực vô cùng, biến hóa thâm ảo, trong võ lâm đương kim người có thể tránh khỏi một chiêu này không có mấy ai.

Chỉ thấy hắc y quái nhân cười ré lên một tiếng, nói:

- Hảo kiếm pháp!

Đôi vai hơi nhích động, thân hình đã phóng xẹt về phía tả hai trượng. Nhưng Tống Thiên Hành dường như cũng đoán được đối phương nhất định sẽ tránh về phía tả, chàng liền cười lạnh một tiếng, hữu thủ thuận đà đưa kiếm quét một vòng biến chiêu “Phật Quang Phổ Độ”, kim quang chớp ngời theo sau bóng đen.

Đồng thời tay trái chàng đưa ra, ngón trở búng nhẹ, một luồng chỉ phong xuyên kim phá thạch, vô thanh vô tức điểm thẳng vào “khí môn” huyết của đối phương.

Hắc y quái nhân thân hình như ma muội vừa lách vừa tung không những tránh ra khỏi vùng kiếm ảnh mà cả chỉ phong của Tống Thiên Hành cũng kích vào khoảng không, trong khi đó hắn cười the thé nói:

- “Huệ Quang Kiếm Pháp” và “Vạn Ứng Vô Thanh Chỉ” đều đạt đến chín phần hỏa hầu, khá, khá lắm! Nhưng người đừng quên rằng cả lão quỷ sư phụ người còn chưa làm gì được ta thì đừng nói đến hạng tiểu bối như người!

Tống Thiên Hành vùng kiếm tấn công như điên vừa nói:

- Cổ Song Thành, phen này thì người nói lộ rồi...

Giọng nói của hắc y quái nhân đột ngột biến thành trong trẻo như tiếng ngọc chạm nhau:

- Ta chính là Cổ Song Thành, có gì mà nói lộ với không nói lộ ra?

Tống Thiên Hành nổi giận:

- Thế sao lúc nãy người không chịu thừa nhận?

Cổ Song Thành (hắc y quái nhân) cười giòn tan:

- Giỡn với tên mao đầu tiểu tử người một chút không được sao...
 “Xoẹt!” một tiếng, ống tay áo của Cổ Song Thành bị chỉ phong của Tổng Thiên Hành xuyên thủng một lỗ.
 Cổ Song Thành thất kinh kêu lớn:
 - Á, người sao lại tuyệt tình đến như vậy, nói gì thì nói ta đây cũng là sư cô của người...
 Ái! Tây Môn Kiệt, người còn chờ gì nữa?
 Tây Môn Kiệt như người mới tỉnh sau giấc mơ, lão tự rửa thềm:
 - Đáng chết! Lẽ ra ta nên thừa cơ rút sớm mới phải.
 Ý niệm vừa phát khởi, thân hình đã chớp động.
 Tổng Thiên Hành trầm giọng quát:
 - Chu lão, chặn lão tặc lại!
 Thực tế Chu Chấn Bang không chờ Tổng Thiên Hành ra lệnh đã phi thân chặn đường rút lui đối phương, gần như đồng thời với tiếng quát của Tổng Thiên Hành, lão quát lớn:
 - Thất phu, để mạng lại!
 Lời nói phát ra cùng với chiêu thức, chiếc tẩu thuốc bằng thép của lão phóng ra một chiêu “Thái Sơn Áp Đỉnh” từ trên cao giáng xuống đầu Tây Môn Kiệt, tay trái xuất chưởng, kinh phong như sóng biển kích vào đầu vai phải Tây Môn Kiệt.
 Tây Môn Kiệt cười lạnh:
 - Hạng như người chưa đáng!
 Quay người lại, hữu thủ tung ra một chưởng đón lấy chưởng phong, tả thủ biến trảo chộp thẳng vào chiếc tẩu thuốc.
 Chu Chấn Bang thấy chưởng tâm của đối phương có ẩn hiện một lớp khí xanh xanh, biết đối phương đã dùng đến “Ất Mộc Chân Nguyên” thì trong lòng hơi hãi, quát lớn một tiếng trợ Oai:
 - Lão tặc muốn chết!
 Hữu thủ gặt mạnh, chiếc ống điều bằng thép đột ngột biến chiêu “Hoài Tảo Thiên Quân” quét ngang thất lưng Tây Môn Kiệt, tả thủ vận đủ mười thành công lực giữ nguyên thế đón lấy chưởng đối phương.
 “Bùng!” một tiếng nghiêng trời lệch đất, thân hình Chu Chấn Bang hơi lão đảo, Tây Môn Kiệt đã lợi dụng chấn lực, nhấn mạnh gót chân tung người lên cao hơn năm trượng, không những tránh được chiếc ống điều quét ngang mà còn đảo người treo ngược chân trên trời đầu dưới đất, song trảo vươn ra đâm bổ xuống đầu Chu Chấn Bang.
 Chu Chấn Bang vội vàng giắt chiếc ống điều trở vào thất lưng, song chưởng đưa lên với một thế “Thiên Vương Thác Tráp”, vận đủ mười thành công lực đón chưởng.
 Bốn chưởng chạm nhau, lại một tiếng “bùng” vang dội.

Chu Chấn Bang râu tóc dựng đứng, hai bàn chân lún vào đất đã hơn năm tất.

Tây Môn Kiệt mượn đà tung người ra xa gần chục trượng, điểm chân lên ghế đá phóng thẳng ra khỏi hoa viên.

Chu Chấn Bang gầm vang phóng người đuổi theo.

Bỗng từ bên tả một bóng xám phi tới, người chưa đến nhưng giọng cười cuồng ngạo đã đến nơi:

- Lão bằng hữu, hai ta lại đầu vài ngàn chiêu.

Ồ, thì ra là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn Cái Thế Hùng!

Chu Chấn Bang bị người ngăn cản đành giương mắt nhìn theo bóng Tây Môn Kiệt nhạt dần trong bóng đêm, bụng đầy nộ khí giờ chỉ còn trút lên đầu Cái Thế Hùng.

Lão liền gầm lớn:

- Họ Cái kia, đêm nay không phải ta thì người, nhất định phải có một nằm xuống nơi đây.

Nói dứt lời lão đã công được bảy tám chiêu. Cái Thế Hùng bị bức đến liên tiếp phải thối lui bảy tám bước mới miễn cưỡng trụ lại được. Phía bên kia Tống Thiên Hành với Cổ Song Thành đã trao đổi được mấy chục chiêu nhưng cho dù Tống Thiên Hành giỏi hết tuyệt học, song Cổ Song Thành một thân công lực chẳng thua kém chàng, lại nữa chiêu thức đã nằm lòng nên trong tay chàng dù có thanh thần kiếm, trong vòng hơn hai mươi chiêu cũng chỉ cắt đứt một vạt áo và “Vạn Ứng Vô Thanh Chử” của chàng chỉ xuyên thủng tay áo của đối phương mà thôi.

Lúc này thấy tấn công lâu mà không kiến hiệu, lại thêm Tây Môn Kiệt được Cái Thế Hùng bảo hộ ung dung thoát đi, Tống Thiên Hành đã hơi bực mình định dùng tới “Nhị Tướng Kim Hoàn” Có lẽ khiếp hãi trước uy lực thần kỳ của “Nhị Tướng Kim Hoàn” nên Cổ Song Thành thấy chàng đưa ngón tay ra vội vàng kêu lớn:

- Dừng tay, ta có lời muốn nói!

Tống Thiên Hành thu thế, cười lạnh hỏi:

- Còn định giờ trò gì nữa đây?

Cổ Song Thành cười nói:

- Tống Thiên Hành là nhân vật như thế nào mà ta dám giờ trò trước mặt người.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Khởi cần phí lời!

Cổ Song Thành vẫn cười tươi:

- Không phí lời thì nhắc lại chuyện cũ được chứ?

Tống Thiên Hành chỉ hừ một tiếng, chú mục nhìn ánh mắt đối

phương.

Giọng Cổ Song Thành chợt hơi trầm xuống:

- Cổ Song Thành ta tự vấn lòng thấy không có điều gì đắc tội với sư đồ người, duy chỉ có việc tự ái của ta quá lớn nên hại sư phụ người phải vào chốn Không môn, việc đó đến giờ vẫn thấy hối hận khôn nguôi. Nhưng nói về sai lầm của ta ngày ấy cũng đã bị báo ứng, ôm hận chung thân. Đêm nay người đối với ta tuyệt tình như vậy là tại làm sao?

Tổng Thiên Hành nhếch môi nói:

- Người cứ một mực kêu không có điều gì đắc tội với sư phụ ta, xem ra không nói rõ không được rồi!

Cổ Song Thành gật gật đầu:

- Lẽ ra người phải nói câu này sớm hơn mới phải!

Tổng Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Được! Người xem đây!

Chàng liền đưa tay vào ngực áo lấy ra một chiếc trâm cài bằng vàng nạm ngọc ở đầu, dưới ánh trăng chỉ thấy ánh châu ngọc lẫn với ánh kim lấp lánh, rõ ràng là một vật trang sức trân quý của nữ nhân.

Cổ Song Thành nhìn thấy chiếc trâm liền chấn động tâm thần, tuy trên đầu bà ta trùm chiếc túi vải đen không nhìn thấy sự thay đổi trên sắc diện. Nhưng nhìn thấy thân hình rung động cũng đủ thấy bà ta kích động như thế nào.

Song mục Tổng Thiên Hành như hai luồng điện nhìn xoáy vào mắt đối phương, rồi hỏi:

- Có nhận ra vật này không?

Cổ Song Thành cố nén lòng kích động nói:

- Đó là vật mà ta quý nhất đời sao lại không nhận ra! Hà, người làm sao có được vật ấy...

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa. Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng đã giao nhau một chưởng, cả hai râu tóc đều dựng ngược, mỗi người thối lui ba bước.

Cổ Song Thành liếc nhanh về phía đấu trường nói:

- Người bảo hai người dừng tay có được không?

Tổng Thiên Hành gật đầu, nhưng mắt vẫn không rời ánh mắt đối phương:

- Được!

Rồi chàng chợt cao giọng nói:

- Chu lão, dừng tay!

Đồng thời Cổ Song Thành cũng kêu lên:

- Phó môn chủ, dừng tay nghỉ ngơi một lát!

Chu Chấn Bang và Cái Thế Hùng hậm hực trừng mắt nhìn nhau một cái rồi mới lui về sau lưng chủ nhân mỗi người.

Tổng Thiên Hành xoay xoay chiếc trâm trong tay hỏi:

- Đây thật sự là vật của người?

Cổ Song Thành buông gọn:

- Không sai!

Tổng Thiên Hành hỏi nhanh:

- Người đánh mất nó lúc nào?

Cổ Song Thành trầm ngâm:

- Đại khái khoảng mười năm nay rồi.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Người đánh mất nó ở đâu?

Cổ Song Thành hơi ngần người:

- Việc này lâu quá rồi, ta không còn nhớ nữa.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Có cần ta nhắc cho người nhớ không?

Dường như không nhận thấy ý tứ mỉa mai trong lời nói của Tổng

Thiên Hành, Cổ Song Thành buột miệng nói:

- Được, ta cũng vừa định hỏi người!

Tổng Thiên Hành nghiêng răng dần từng tiếng:

- Cách đây mười năm, vào một đêm tối trời gió lớn, ta đã tìm thấy nó trong thiền phòng của ân sư ta.

Cổ Song Thành nổi giận:

- Tổng Thiên Hành, người đừng có ăn nói hồ đồ, dù cho ta không sợ gì chuyện đó nhưng người cũng phải nghĩ đến danh dự của sư phụ người.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười lạnh:

- Người đương nhiên là không sợ gì chuyện đó rồi, còn như ân sư ta là vàng thật tất không sợ lửa, lại càng không có gì phải sợ!

Cổ Song Thành cúi đầu lẩm bẩm:

- Kỳ lạ thật, chiếc trâm này sao lại lọt vào phòng lão đại sĩ...

Tổng Thiên Hành cười lạnh một tiếng nói:

- Việc đã đến nước này người còn giả dờ không biết thì thật là mặt dày hết sức!

Cổ Song Thành ngạc nhiên hỏi:

- Không lẽ bên trong còn có uẩn khúc gì khác?

Tổng Thiên Hành vẫn nhìn chăm chăm đối phương, nói tiếp:

- Nếu sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi thì làm gì đến độ ta nhất định giết người.

Cổ Song Thành giọng lúng búng:

- Tạ.. ta không hiểu được ảo diệu bên trong, người... người có thể nói rõ hơn một chút không?

Tổng Thiên Hành không còn nhẫn nhịn hơn được nữa, quát lớn:

- Cổ Song Thành, người có gan dám làm việc thương thiên hại lý mà không đủ dũng khí để thừa nhận sao?

Cổ Song Thành cũng nổi giận quát trả:

- Lão nương trước nay chưa hề làm qua việc gì hổ thẹn với lương tâm, làm sao biết người nói đến việc gì mà thừa nhận với không thừa nhận!

Tổng Thiên Hành âm lạnh:

- Được, ta cũng không ngại nói rõ hơn một chút.

Dừng lời một lát, cổ nén kích động trong lòng nhưng cơ mặt chàng vẫn giật giật không ngừng, sau đó mới cất giọng đau đớn nói:

- Mười năm trước, trong đêm tìm thấy chiếc trâm này, ân sư ta đang tịnh tu luyện công, không ngờ có người dám đột nhập thiền phòng ra tay ám toán.

Cổ Song Thành kinh hãi kêu lên:

- Có chuyện như vậy sao? Kết quả thế nào?

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Kết quả là ân sư ta bị tẩu hỏa nhập ma, bán thân bắt tội, đến bảy năm sau mới hoàn toàn phục nguyên.

Cổ Song Thành có vẻ không tin nói:

- “Vạn Ứng Thần Công” của sư phụ người dù trong lúc nhập định cũng có thể phát hiện địch nhân ám toán, và lại còn có năng lực ứng biến, vậy sao lệnh sư lại để đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma?

Tổng Thiên Hành thở dài đáp:

- Nói ra thì thật đơn giản, thứ nhất chỗ tịnh tu của ân sư không thể ngờ được có kẻ địch đến ám toán...

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, kẻ nào dám đến ám toán một trong Vũ Nội Song Tiên Thanh Hư thượng nhân thì kẻ đó gan lớn bằng trời!

Tổng Thiên Hành hừ lạnh, tiếp:

- Thứ hai, công lực của kẻ địch cao minh vượt ra ngoài sự suy đoán của ân sư ta.

Cổ Song Thành không ngăn được, chen lời nói:

- Không lẽ công lực của kẻ đó còn cao hơn cả lệnh sư sao?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Không đến nỗi như vậy, nhưng nói kém hơn thì không kém hơn mấy tí!

Cổ Song Thành lẩm bẩm:

- Không kém hơn mấy tí, vậy ra kẻ đó có thể là một trong Thập Đại cao nhân...

Tổng Thiên Hành cười nhẹ, nói tiếp ý chưa hết:

- Bởi vậy, ân sư ta trong lúc sơ ý, tuy dùng “Vạn Ứng Thần Công Chỉ” xuyên thủng cánh tay phải của đối phương nhưng cũng bị đánh trúng một chưởng làm chân khí cải đạo, tẩu hỏa nhập ma.

Cổ Song Thành hỏi:

- Lúc ấy lệnh sư không nhìn rõ được diện mạo của kẻ ám toán sao?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Đương nhiên nhìn rõ, bộ dạng của thích khách giống y như người hiện thời, không khác chút nào, có điều lúc ấy có tuyết nên người mặc toàn thân màu trắng mà thôi!

Cổ Song Thành cười khỏ nói:

- Có việc ngẫu hợp như vậy, xem ra ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan này.

Tổng Thiên Hành trầm giọng:

- Người không thừa nhận?

Cổ Song Thành rún vai đáp:

- Tai bay vạ gió, việc này nào phải chuyện chơi.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Như vậy chiếc trâm rơi lại trong thiền phòng của ân sư ta người lại có giải thích thế nào đây?

Cổ Song Thành sửng người nói:

- Việc này...

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Không giải thích cho xuôi được phải không?

Cổ Song Thành trầm ngâm đáp:

- Ta nghĩ có người muốn vu oan giá họa cho ta..

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Cách nghĩ này không phải không có lý, ân sư cùng ta đã từng nghĩ qua, nhưng giả như có người giá họa cho người thì làm sao đến nỗi xảo hợp tới mức này, huống chi lúc này người đã lỡ lời nói lộ ra..

Cổ Song Thành nổi giận quát lớn:

- Nói bậy! Ta nói lộ ra điều gì?

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Lúc này người nói “Lão quỷ sư phụ người còn chưa làm gì được ta”. Câu này người giải thích thế nào?

Cổ Song Thành thở dài:

- Đáng chết thật, lại thêm một sự ngẫu hợp bất lợi cho ta.

Dừng một lát Cổ Song Thành lại thở dài tiếp:

- Tổng đại hiệp, trong lúc song phương đấu khẩu, một câu nói chưa được suy nghĩ kỹ càng không lẽ người vịn vào đó để kết tội người hay sao?

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Cổ Song Thành, người nhất định nói là có người giá họa cho người?

Cổ Song Thành thở dài đáp:

- Sự thật là như vậy, ta làm sao nói khác đi được?

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Vậy người thử nghĩ xem trong kẻ thù của người ai là kẻ có khả năng giá họa cho người nhất?

Cổ Song Thành cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau mới lắc đầu nói:

- Trong nhất thời quả thật ta không nghĩ ra, nhưng nếu người cho ta một kỳ hạn rộng rãi, ta nhất định sẽ tìm ra thủ phạm.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Cần bao lâu?

Cổ Song Thành đáp không cần suy nghĩ:

- Chậm thì nửa năm, nhanh thì một tháng!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy thì phí thời gian quá!

Cổ Song Thành:

- Chứ người định không chờ trắng đen minh bạch, nhất định giết ta mới can tâm sao?

Tổng Thiên Hành đáp lời:

- Người nói đúng một nửa, trước khi giết người ta buộc người phải khẩu phục tâm phục mà chịu chết.

Cổ Song Thành nói:

- Chỉ cần người nói sao cho ta tâm phục thì ta sẵn sàng đưa cổ chịu chết, người nói đi?

Tổng Thiên Hành nói như ra lệnh:

- Vạch cánh tay phải người ra!

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Tổng Thiên Hành, người là đệ tử danh gia, lời nói như vậy mà người nói ra không thấy ngượng sao?

Tổng Thiên Hành thần sắc vẫn lạnh lùng nói:

- Sự cấp từng quyền, có gì mà không dám nói!

Cổ Song Thành nổi giận hỏi:

- Thực ra thì người muốn gì?

Tổng Thiên Hành giải thích:

- Bởi vì lúc ám toán ân sư ta, kẻ ám toán bị “Vạn Ứng Vô Thanh Chi”

của người xuyên thủng bả vai phải, thế nào cũng lưu vết sẹo...

Cổ Song Thành ngắt lời:

- Không sai! Đó là bằng chứng thuyết phục rằng ta không liên quan gì đến việc ám toán sư phụ người!

Tổng Thiên Hành trầm giọng:

- Thế sao người còn chưa chịu vạch áo ra?

Cổ Song Thành cười khở:

- Lão bà tử ta tuy tuổi đã cao nhưng muốn trước mặt ba bốn nam nhân như vậy vạch áo cho người xem... hành động đó không được dễ coi cho lắm...

Tổng Thiên Hành cương quyết nói:

- Ta đã có nói qua, sự cấp tòng quyền, việc quan hệ đến tính mạng thì tiểu tiết còn câu nê.

làm chi?

Cổ Song Thành không nhin được hừ lạnh:

- Uống cho người đọc sách thánh hiền mà đến cái lễ tiết cũng không hiểu. Ta thà mất mạng chứ không chịu thất tiết!

Tổng Thiên Hành cau mày:

- Ta và người đều là người trong võ lâm, huống chi chỉ vạch một cánh tay ra thì nói làm gì đến hai chữ “thất tiết”?

Cổ Song Thành trầm tư:

- Tổng Thiên Hành, tuy ta thống hận người cố chấp, nhưng cũng thông cảm với nỗi đau của người, hiện thời người không có nữ nhân đồng hành, ta thì kiên quyết không vạch áo cho nam nhân xem, nếu mỗi người chúng ta đều nhất định khăng khăng giữ lấy ý mình thì việc đêm nay không thể nào đi đến kết luận được. Chi bằng ta đề nghị một cách giải quyết trung hòa, người thấy thế nào?

Tổng Thiên Hành chau mày:

- Người nói ra nghe thử!

Ánh mắt Cổ Song Thành như hai luồng điện quét nhanh toàn trường nói:

- Trước khi đề nghị cách giải quyết trung hòa, ta muốn phân tích tình hình song phương một chút.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Nói càng ngắn gọn càng tốt!

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Nếu ta và người ai cũng nhất định khăng khăng theo ý mình mà đi đến chỗ dùng vũ lực để phân thắng bại thì với thực lực của song phương trước mắt phải chăng sẽ rơi vào thế lưỡng bại câu thương?

Tổng Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Cái đó thì chưa chắc!

Cổ Song Thành nói:

- “Chưa chắc” thì ít ra người cũng chưa nắm chắc được phần thắng phải không?

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm chưa kịp mở miệng thì Cổ Song Thành đã cười cướp lời:

- Đừng vội nổi nóng, giờ người hãy lắng nghe ta nói cách giải quyết đây.

Dừng lời một lát, rồi chú mục nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Việc đêm nay đến đây chấm dứt, nhanh thì một tháng chậm thì nửa năm, Cổ Song Thành sẽ mang hung thủ ám toán sư phụ người giao ra, người thấy thế nào?

Tổng Thiên Hành hơi suy nghĩ một chút rồi gật đầu dứt khoát:

- Được, với thân phận của người trong Nhất Thống Môn ta bằng lòng chấp nhận điều kiện!

Cổ Song Thành mỉm cười tiếp:

- Phải, quả đoán như vậy mới là phong độ của đại trượng phu, nhưng ta cũng xin tặng người một viên “Định Tâm Hoàn” cho dù ta tìm không ra hung thủ ám toán sư phụ người thì đến chừng đó cứ đến Nhất Thống Môn đòi người.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Không sai! Đến lúc mà người không giao được người ra, bất luận người có lên trời hay chui xuống đất ta cũng tìm cho ra người. Người có thể trả lời ta một câu hỏi khác không?

Cổ Song Thành hỏi:

- Xin cứ nói:

Tổng Thiên Hành nói:

- Tây Môn Kiệt phải chăng là nha trảo của Nhất Thống Môn?

Cổ Song Thành lắc đầu:

- Không phải!

Tổng Thiên Hành trầm giọng:

- Thế sao người lại bảo vệ cho lão tẩu thoát?

Cổ Song Thành cười khúc khích nói:

- Bởi vì Tây Môn Kiệt là một nhân tài có thể dùng được, ta không thể giương mắt nhìn hắn bị hủy hoại dưới tay người.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh:

- Người tính toán khá lắm, nhưng ta sợ lần này thì thành công cóc thôi.

Cổ Song Thành ngạc nhiên hỏi lại:

- Nghĩa là sao?

Tổng Thiên Hành giải thích:

- Tây Môn Kiệt hùng tâm vạn trượng, không phải là hạng người chịu phủ phục dưới chân kẻ khác. Đêm nay người làm như vậy không những gieo một mầm họa cho giang hồ mà còn gieo luôn mầm họa cho cơ nghiệp của người về sau.

Cổ Song Thành cười khanh khách nói:

- Đa tạ chỉ giáo! Nhưng ta cũng không ngại báo cho người biết là Cổ Song Thành này không có tài cán gì, duy chỉ có một sở trường là huấn luyện ngựa chững, ngựa càng chững càng hay, ta càng thích thu phục.

Tổng Thiên Hành chỉ nhếch môi nở một nụ cười khó hiểu.

Cổ Song Thành tiếp:

- Giờ đến lượt lão thân thỉnh giáo Tổng Thiên Hành người một việc!

Tổng Thiên Hành hơi ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì?

Cổ Song Thành đáp:

- Việc lệnh sư bị ám toán! Ta thất mắt một điều là tại sao ngay sau khi lệnh sư bị ám toán các người lại không truy xét hung nguyên mà chờ đến mười mấy năm sau mới bắt tay vào điều tra?

Tổng Thiên Hành trả lời:

- Lúc ấy ân sư bị tẩu hỏa nhập ma, hành động không tiện, còn ta lúc ấy mới nhập môn không lâu, công lực còn non kém, thử hỏi ai là người đứng ra gánh vác việc điều tra?

Cổ Song Thành lại hỏi tiếp:

- Vậy ít ra các người cũng phải nhờ đến Trường Xuân chân nhân điều tra giúp chứ?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Không sai, lúc ấy ân sư cùng Trường Xuân chân nhân có đàm luận qua, hai người cùng đoán định hung thủ nhất định là người, đồng thời cũng nhận xét việc làm này của người tất có âm mưu khác nên quyết định ẩn nhẫn chờ đợi, đồng thời âm thầm chuẩn bị chờ lúc người ra mặt di hại giang hồ mới ra tay trừng trị, bởi vậy khi ta học nghệ thành tài, lúc hạ sơn ân sư ân cần dặn dò là lúc ma tung chưa lộ, thì ta không được tiết lộ thân phận. Cái mà người nói đến “ma tung” chính là hành tung của người vậy!

Cổ Song Thành cười khở:

- Đáng chết thật, cái họa gởi này ta gánh đã mười năm nay mà không hề hay biết!

Tổng Thiên Hành lại nói thêm:

- Hung thủ ám toán ân sư ta có phải là người hay không còn phải

chờ chứng thực, nhưng việc di hại giang hồ thì đã rõ ràng không còn chối cãi đi đâu được nữa.

Tinh mục Cổ Song Thành chớp chớp, nhưng không mở lời.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Ba tháng trước đây, lúc ta nhận lời Vân bảo chủ Kim Thang Bảo thay người điều tra những nghi án liên tục xảy ra, ta còn chưa nghĩ đến người chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả những trò quỷ đó, cho đến khi ta phát hiện Chu Đại Cương sử dụng độc môn tuyệt học “Kim Liên Kiếm Pháp” của người ta mới biết được người chính là kẻ chủ sự!

Cổ Song Thành chậm rãi nói:

- Người nói hết chưa?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nói hết rồi, có điều còn mấy lời sau cùng muốn đặc biệt cảnh cáo người.

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Người nói cho dễ nghe hơn một chút không được sao?

Tổng Thiên Hành rít qua kẽ răng:

- Về việc Từ Quân Lượng đại hiệp và Từ thái phu nhân, trong khi ta chưa cứu được người ra, người nên liệu mà đối đãi tốt, bằng không cả vốn lẫn lời sẽ di phụ thê người đưa thân gánh vác.

Cổ Song Thành bật cười khanh khách:

- Người yên tâm đi, đối với loại nhân vật có thể dùng được, ta không khi nào lại ngược đãi. Hai mẹ con hẳn còn ở trong bản môn được đối đãi không thua gì môn chủ phu nhân, có điều ta cũng trịnh trọng nhắc nhở người là người đã cùng môn chủ ước định trong vòng ba tháng cứu người, người cũng khá nên gấp rút chuẩn bị để tránh khỏi hối hận chung thân!

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Đa tạ nhắc nhở, tại hạ nhớ rõ!

Cổ Song Thành chú mục hỏi:

- Tổng đại hiệp còn gì muốn nói nữa không?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Đa tạ! Không còn gì nói nữa!

Cổ Song Thành nói:

- Vậy lão thân xin cáo từ!

Quay sang Cái Thế Hùng phát tay một cái, rồi cả hai song song tung người biến mất vào bóng đêm.

Tổng Thiên Hành ngẩn mặt nhìn trời đêm. Thật lâu thật lâu sau mới phát ra một tiếng thở?

dài nặng nề.

Chu Chấn Bang bước đến gần hạ giọng hỏi:

- Thiếu chủ, tên Bạch Chấn Vũ này xử trí thế nào đây?

Tổng Thiên Hành trầm tư:

- Tên này có thể còn có chỗ dùng, cứ mang hắn về Thiết Ký tiền trang rồi hẵng hay.

Chu Chấn Bang cung kính đáp:

- Tuân lệnh! Thiếu chủ cũng về luôn bây giờ chứ?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không! Ta còn phải gặp Mã đại nhân...

Chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng bước chân xào xạc vọng tới, Mã Như Long chấp tay sau lưng chậm rãi bước ra.

Tổng Thiên Hành giật mình buột miệng nói:

- Mã đại nhân, người mạo hiểm quá...

Mã Như Long cười nhẹ đáp:

- Tổng tiên sinh, nếu hạ quan không có đến một chút đảm lượng như vậy thì sao đáng nhận trong trách ở đây.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Sự việc diễn ra từ đầu đến giờ chắc Mã đại nhân đã mục kích đầy đủ?

Mã Như Long gật đầu:

- Phải, khoảng cách không xa lắm, tiếng nói của liệt vị cũng không phải nhỏ, nên hầu như hạ quan đều nghe thấy tất cả.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ ngắt lời:

- Vậy càng hay, chúng ta cứ ở đây nói chuyện cũng được!

Mã Như Long hơi sững người hỏi:

- Nhị vị không vào bên trong ngồi một chút sao?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Không làm quấy nhiễu Mã đại nhân thêm, thảo dân chỉ xin Mã đại nhân chứng thực cho một việc.

Mã Như Long nói ngay:

- Xin Tổng tiên sinh cứ nói.

Tổng Thiên Hành nói:

- Lúc này Tây Môn Kiệt có nói đến việc nửa củ Dã sơn sâm vương, việc này chân giả thế nào?

Mã Như Long thở dài:

- Không sai, có điều hắn chỉ lấy được một phần tư mà thôi, bởi vì vật quá trân quý nên ha.

quan đã cắt vào hai nơi khác nhau.

Đến lúc này lão mới đưa tay ra phía trước, trong tay lão có một chiếc

ngọc tráp chạm trô?

tin kỳ, rồi nói tiếp:

- Đây là phần may mắn còn chưa bị lấy cắp, xin Tổng tiên sinh xem thử.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Không cần xem nữa, Mã đại nhân cố bảo quản cẩn thận, tốt nhất là nên dùng đi thì hơn.

Mã Như Long nghiêm nghị nói:

- Tổng tiên sinh cứ cầm lấy, hạ quan còn có lời muốn nói.

Tổng Thiên Hành nói:

- Mã đại nhân xin cứ nói.

Miệng nói như vậy nhưng chàng vẫn không đưa tay ra tiếp lấy ngọc tráp.

Mã Như Long đành phải thu tay về, nói:

- Tổng tiên sinh, lúc nãy nghe lời đối đáp của các vị, hạ quan không những cảm thấy hô?

thẹn mà còn sợ hãi nữa. Hạ quan tuy không phải là người trong võ lâm, nhưng cũng hiểu được tính quan trọng của thiên vật địa bảo đối với người trong võ lâm. Ngày trước hạ quan vì nhất thời hồ đồ dẫn sói vào nhà, đến nỗi một phần tư củ sâm vương bị hấn trộm đi, làm tăng thêm phiền não cho Tổng tiên sinh, đồng thời lại gieo thêm mầm họa cho võ lâm, nay ha.

quan đã suy gẫm kỹ càng, quyết định tặng một phần tư củ sâm vương còn lại cho Tổng tiên sinh để cáo lỗi, mong Tổng tiên sinh vui lòng dung nạp!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Mã đại nhân cho Tổng Thiên Hành là hạng người gì?

Mã Như Long cười gượng tiếp:

- Hạ quan biết Tổng tiên sinh một đời đại hiệp, cũng là một kỳ nam tử đầu đội trời chân đạp đất, quyết không dễ dàng thọ nhận ân tình của kẻ khác, nhưng không nể mặt tăng thì cũng xin nể mặt phật, xin nhận cho lòng thành chuộc lỗi của hạ quan.

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không được đâu Mã đại nhân, nếu làm như vậy thì Tổng Thiên Hành này có khác gì tên Tây Môn Kiệt!

Mã Như Long cười gượng định lên tiếng thuyết phục thì Tổng Thiên Hành đã nghiêm mặt nói:

- Củ sâm vương này Mã đại nhân ăn vào có thể trường niên tích thọ, còn Tổng Thiên Hành có nhận cũng chẳng ích gì...

Mã Như Long cũng nghiêm mặt nói:

- Tuy hạ quan không biết võ công, nhưng cũng biết sâm vương có ích cho công lực của người luyện võ...

Tổng Thiên Hành cương quyết nói:

- Không phải Tổng Thiên Hành cố ý làm cao! Mã đại nhân, ý hạ dân đã quyết, thịnh tình của Mã đại nhân chỉ xin tâm lãnh mà thôi.

Đồng thời bên tai Mã Như Long cũng nghe phảng phất tiếng nói nhỏ như muỗi kêu của Chu Chấn Bang, chỉ thấy lão nín thở lắng nghe một hồi rồi gật đầu lia lịa, vẻ không còn kiên trì như lúc đầu nữa.

Tổng Thiên Hành không rõ khúc chiết, cứ ngỡ lão đã bị thái độ kiên quyết của mình thuyết phục rồi.

Mã Như Long mỉm cười nói:

- Tổng tiên sinh đã không nể tình thì hạ quan đành vậy chứ biết sao hơn.

Tổng Thiên Hành trầm tư:

- Mã đại nhân, những người do Tây Môn Kiệt tiến cử, đại nhân đã cho người thẩm tra chưa?

Mã Như Long đáp:

- Đa tạ Tổng tiên sinh quan tâm, lúc này hạ quan đã cho thẩm tra thì những người đó lạng lẽ bỏ đi hết rồi.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Mã đại nhân còn điều gì dạy bảo không?

Mã Như Long cười đáp:

- Hạ quan không dám. Từ rày trở đi Tổng tiên sinh có rồi mời di giá đến tề môn uống trà.

Tổng Thiên Hành chấp tay nói:

- Vậy hạ dân xin cáo từ.

Ôm quyền thi lễ xong, chàng quay sang Chu Chấn Bang nói:

- Chu lão, chúng ta đi.

Dứt lời tung người phóng đi, chỉ thấy một làn khói xanh nhạt dần vào màn đêm. Tiếp đó thấy Chu Chấn Bang ôm xốc Bạch Chấn Vũ lên, đến gần Mã Như Long rồi hai người ha.

giọng bàn luận một hồi rồi mới tung người phóng đi.

Mã Như Long nhìn theo hướng Tổng Thiên Hành và Chu Chấn Bang mất hút rồi lẩm bẫm một mình:

- Đêm nay tuy bị một phen kinh hãi, nhưng cũng được đại khai nhãn giới.

o O o Tờ mờ sáng hôm sau Tổng Thiên Hành tiếp kiến Mao Tử Kỳ trong tịnh lâu, chàng đem việc đêm qua có liên quan đến việc thất tiêu của Kim Thang Bảo kể lại rồi dặn Mao Tử Kỳ lập tức thông báo về Kim Thang Bảo, trách nhiệm về việc Chấn Uy tiêu cực bị thất tiêu

được giải trừ.

Tiếp đó sai mang Bạch Chấn Vũ vào, hỏi han căn kể một hồi. Nhưng ngoài những việc đã biết từ đêm qua ra thì không hỏi được gì thêm, bởi vì Bạch Chấn Vũ chẳng qua nhận lệnh từ Tây Môn Kiết sai gì làm nấy, đến cả sào huyệt của Tây Môn Kiết ở nơi nào cũng không biết rõ, thậm chí Tây Môn Kiết thường ngày có qua lại với những nhân vật nào cũng không biết.

Tổng Thiên Hành mất công hỏi han cả buổi cuối cùng đành phải thở dài phé công lực của Bạch Chấn Vũ rồi thả hắn đi.

Sau buổi cơm trưa Tổng Thiên Hành một mình đi đến dinh thự củ của Trần Thượng thư dò xét địa thế một hồi.

Đó là một dinh thự rộng lớn tọa lạc bên trong Tụ Bảo Môn, nằm ở Đông ngạn Trần Hoài hà, tương truyền dinh thự này xây dựng hồi Minh thái tổ Chu Nguyên Chương định đô ở Kim Lăng, nhưng nay đã trở thành một nơi hoang phế, đây đó còn sót lại một bờ tường rêu phong phủ kín, cỏ dại mọc rậm rì, làm nơi trú ngụ cho loài chồn cáo và bọn hành khất vô không nhà.

Canh hai đêm hôm ấy, Tổng Thiên Hành dẫn theo Chu Chấn Bang lặng lẽ tiến vào dinh thự Trần Thượng thư, ẩn thân trên một cây cổ tùng cành là sum xuê. Hai người đầu lưng nhau chia ra giám sát bốn phía chung quanh.

Sự chờ đợi bao giờ cũng nặng nề, đặc biệt trong khung cảnh hoang vắng thê lương và tính chất của cuộc hẹn đêm nay. Thanh y phụ nhân ước hẹn Tổng Thiên Hành canh ba đêm nay sẽ giao Từ thái phu nhân ở nơi đây.

Thời gian như cô đọng lại.

Thật không dễ dàng gì Tổng Thiên Hành và Chu Chấn Bang hai người mới chờ được đến canh ba.

Bỗng...

Một bóng đen vẽ một đường cầu vồng, nhẹ nhàng rơi vào bên trong hoa viên cũ, vừa khéo cách cây cổ tùng nơi hai người ẩn thân chừng vài chục trượng.

Dưới ánh trăng sao mờ mờ Tổng Thiên Hành nhận ra thanh y phụ nhân, vẫn dáng người nhỏ nhắn, vẫn mảnh thanh sa che mặt như hôm nào.

Không biết do đã phát giác có người hay do ngẫu nhiên mà thanh y phụ nhân vừa đáp xuống đã liếc nhanh về tán lá của cây cổ tùng một cái, trong đêm tối, mục quang của bà ta như hai luồng điện lướt qua, khiến người chạm phải không khỏi ớn lạnh.

Tiếp đó lại một bóng đen khác nữa cũng nhanh nhẹn không kém đáp

xuống trước mặt thanh y phu nhân. Đó là một lão nhân đầu trọc long lốc, thân hình thấp mập, trông dáng lão tròn như quả bóng.

Lão nhân mày nhạt mặt nhỏ, mặt nung núc mỡ như một phú gia ông chính hiệu, nhưng mình lão mặc một bộ trường bào màu xám bằng vải bố, tuy xem ra có vẻ sạch sẽ nhưng vá chằng vá vụn.

Tổng Thiên Hành nhìn trang sức của lão già này trong lòng bất giác hơi rung động, chau mày trầm nghĩ:

“Lão già này không lẽ là người được truyền tụng bấy lâu nay.” Tâm niệm chưa trọn đã nghe lão nhân mập lùn đã hướng về thanh y phu nhân ôm quyền thi lễ nói:

- Lão phu đến trễ một bước, thất lễ, thất lễ!

Thanh Y phu nhân chú mục nhìn lão nhân nói:

- Hồng lão! Người đâu?

Lão nhân mập lùn cười hô hô nói:

- “Hàng hóa” đã có sẵn ở đây, có điều, hà hà... các hạ đã biết được lai lịch lão phu, chắc cũng biết rõ thói quen của lão phu... Thanh Y phu nhân cười lạnh:

- Được, người xem vật này.

Tay phải giơ ra, trong lòng bàn tay có viên minh châu to bằng hạt nhãn, sắc như hồ?

phách, tỏa ánh sang chói mắt.

Đôi mắt vốn ti hí thành một đường chỉ trên gương mặt nung núc mỡ của lão nhân thoát mở lớn, phát ra những tia sang dị thường, nhìn dán chặt vào hạt minh châu, buột miệng thốt:

- “Mao Nhãn Thạch!” Dừng lời một chút như để ước lượng giá trị của viên minh châu:

- Được, tốt lắm! Trả giá như vậy đáng lắm, cao hơn dự trù của ta, được rồi, cuộc giao dịch này coi như ta chấp nhận.

Đồng thời bên tai Tổng Thiên Hành thoảng nhẹ tiếng nghi ngữ truyền âm của Chu Chấn Bang:

- Thiếu chủ có nhận ra lai lịch của lão đầu này không?

Tổng Thiên Hành cũng dung nghi ngữ truyền âm đáp:

- Lão này chắc là cùng thần, Hồng Lệnh Hàm.

Chu Chấn Bang:

- Không sai! Chính là thập đại cao nhân, một trong tứ quái Cùng Thần Hồng Lệnh Hàm.

Tổng Thiên Hành hơi nhú mày:

- Thiếu chủ, lão quái này có biệt hiệu “kiếm tiền khi nhân” chỉ cần có tiền thì việc gì mà hắn không dám làm.

Lúc này đã nghe thanh y phu nhân nói:

- Hồng lão, có thể giao người được chưa?

Hồng Lệnh Hàm (lão nhân mập lùn):

- Có ngay! Có ngay! Có điều xin các hạ giở thanh sa ra cho lão phu nhìn thấy mặt.

Thanh y phu nhân giọng lạnh như tiền:

- Hồng lão, người trước nay làm ăn chỉ cần biết tiền không cần biết người. Sao đêm nay tự nhiên đổi tính như vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười hô hố nói:

- Các hạ, bởi vì việc làm ăn đêm nay có hơi đặc biệt, hà hà... Kỳ thực người không nói thì lai lịch của người lão phu đã đo được tám chín thành, bởi vậy việc giở sa che mặt chẳng qua để chứng thực sự suy đoán của lão phu mà thôi.

Thanh y phu nhân hơi chấn động:

- Có thật người đã đoán được lai lịch của ta?

Hồng Lệnh Hàm ngạo nghễ nói:

- Người không tin? Để ta nói ra người nghe nghe thử... Thanh y phu nhân nóng nảy ngăn lại:

- Khoan! Chậm đã.

Hồng Lệnh Hàm cười lớn:

- Các hạ, nếu ta đoán không lầm thì người tuy không liệt vào thập đại cao nhân nhưng danh vọng của người trong giang hồ quyết chẳng kém bất kỳ ai trong thập đại cao nhân, hà có gì lại cố làm ra vẻ bí mật, không chịu để mặt thật cho người chiêm ngưỡng?

Thanh y phu nhân lạnh lùng:

- Chuyện này lẽ tạm thời không bàn đến, lúc này người có nói “việc làm ăn đêm nay hơi đặc biệt”, ta muốn biết nó “đặc biệt” như thế nào?

Hồng Lệnh Hàm chột nghiêm sắc mặt:

- Lý do thật đơn giản, bởi vì trong đời xem đây là cuộc mua bán lớn nhất từ trước đến giờ, nên ta phải làm cho rõ ràng.

Thanh y phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Việ lý lẽ như vậy người không cảm thấy mình miễn cưỡng sao?

Hồng Lệnh Hàm cười hèn hếch nói:

- Lập trường mỗi người không giống nhau, người cho rằng miễn cưỡng, nhưng ta cho rằng như vậy là chính đáng.

Dừng chút lão cười cười nói:

- Chúng ta đang bàn chuyện mua bán, song phương phải cảm thấy công bình, đồng thời phải cam tâm tình nguyện, nếu người cảm thấy như vậy thiệt thòi cho người thì ta không ép.

Thanh y phu nhân cười lạnh:

- Người cho rằng món hàng này quan trọng rồi dùng để uy hiếp ta?
 Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:
 - Người muốn nghĩ như vậy ta cũng không phản đối.
 Thanh y phu nhân:
 - Hồng lão, ta không tin người nhìn thấy viên Mao nhẵn thạch này mà không động lòng.
 Hồng Lệnh Hàm phá lên cười hô hố nói:
 - Kỳ bảo giá trị liên thành làm sao ta không động lòng, nhưng mà động lòng là một việc, làm người phải giữ vững lập trường mới phải, đúng không?
 Thanh y phu nhân:
 - Nói vậy nếu ta không chịu cho người nhìn mặt thì cuộc trao đổi đêm nay bắt thành phải không?
 Hồng Lệnh Hàm dứt khoát:
 - Phải, có điều “sinh ý bất thành nhân nghĩa tại”, chỉ cần người có thể chấp nhận điều kiện của lão phu thì cuộc trao đổi này lúc nào cũng có thể làm lại.
 Thanh y phu nhân hơi trầm tư một chút:
 - Ta đề nghị một biện pháp trung hòa, thế nào?
 Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:
 - Lão phu xin được nghe cao luận.
 Thanh y phu nhân:
 - Không lấy sa che mặt ra mà chỉ dùng nghi ngữ truyền âm báo cho người biết danh hiệu của ta có được không?
 Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:
 - Vậy cũng được, có điều xin nói trước, lai lịch của người ta đã đoán được mấy thành.
 Nếu người báo danh hiệu mà không đúng với suy nghĩ của ta thì ta cũng không chấp nhận.
 Thanh y phu nhân cười nhẹ:
 - Thì cứ thử nói ra trước rồi tính nữa.
 Tiếp đó bà ta dùng nghi ngữ truyền âm nói với Hồng Lệnh Hàm mấy câu sau đó lớn tiếng hỏi:
 - Thế nào?
 Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:
 - Đúng, hoàn toàn đúng với suy đoán của ta. Cuộc trao đổi này coi như thành công rồi.
 Thanh y phu nhân tiếp:
 - Hồng lão, việc này người phải bảo mật cho ta.
 - Không được nói với bất kỳ ai?

Thanh y phu nhân gật đầu:

- Không sai.

Hồng Lệnh Hàm nhướn mày:

- Có cần giải thích thêm không?

Giọng thanh y phu nhân trở nên xa xôi:

- Ta không muốn người biết ta còn sống.

Hồng Lệnh Hàm:

- Hà tất phải vậy. Người có làm việc gì đến nỗi không dám nhìn mặt người đời đâu?

Thanh y phu nhân trầm giọng:

- Hồng lão, người nói vừa nói lập trường mỗi người không giống nhau, hơn nữa về mặt làm ăn cũng phải giữ lấy đạo đức trong làm ăn!

Hồng Lệnh Hàm mỉm cười:

- Được rồi ta sẽ bảo mật cho người. Bây giờ xin chờ cho chút lát, ta lập tức mang hang hóa tới!

Thanh y phu nhân:

- Được xin mời! Hồng Lệnh Hàm lập tức tung người ra đi.

Thanh y phu nhân chờ Hồng Lệnh Hàm khuất bóng mới nhìn lên ngọn cổ tùng nói:

- Trên đó có phải là Tổng đại hiệp với Chu lão không?

Tổng Thiên Hành lên tiếng:

- Không dám, chính là tại hạ!

Thanh y phu nhân:

- Tổng đại hiệp, chờ một lát nữa Hồng Lệnh Hàm đưa Từ thái phu nhân tới, chờ lão đã khuất Tổng đại hiệp hãy hiện thân.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Được. Tổng Thiên Hành tuân mạng.

Chu Chấn Bang chen lời:

- Không, Thiếu chủ, ta nhân cơ hội này ra tay chế phục lão quái thấy tiền là sáng mắt đó làm suy yếu bớt thực lực của Nhất Thống Môn...

Tổng Thiên Hành ngăn lại:

- Chu lão, ta nên tôn trọng lập trường của vị tiền bối này.

Thanh y phu nhân mỉm cười:

- Đa tạ Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Có điều Tổng Thiên Hành cũng cầu xin được tôn giá dùng nghi ngữ truyền âm cho biết danh hiệu, có được không?

Thanh y phu nhân cười khỏ:

- Mong Tổng đại hiệp lượng thứ, yêu cầu này tạm thời lão thân

không thể đáp ứng.

Tổng Thiên Hành:

- Tạm thời? Vậy... Thanh y phu nhân vội ngắt lời:

- Tổng đại hiệp xin dừng lời... Có tiếng quần áo động gió vang tới...

Tiếp đó bóng người chớp động, Hồng Lệnh Hàm cũng một lão phụ tóc trắng lơ thơ đáp xuống trước mặt thanh y phu nhân chừng hơn trượng.

Dưới bóng trắng mờ mờ chỉ thấy lão phụ da mặt nhăn nheo, tuổi tác độ quá lục tuần.

Vì khoảng cách khá xa, lại không đủ ánh sáng sợ đối phương sắp đặt quỷ kế, còn bản thân thì không tiện lộ diện, Tổng Thiên Hành chỉ dung nghi ngữ truyền âm hỏi thanh y phu nhân.

- Tôn giáo đã gặp Từ thái hậu lần nào chưa?

Thanh y phu nhân dùng truyền âm đáp lời:

- Có gặp mấy lần, không có sai sót gì!

- Xin kiểm tra thử xem có thương tích gì không?

- Ta biết... Hồng Lệnh Hàm đặt lão phụ xuống đất, nhìn thanh y phu nhân cười cười nói:

- Các hạ, Hồng mỗ làm ăn xưa nay rất công bằng, xin đến kiểm tra xem ta có làm gì người không?

Thanh y phu nhân:

- Đương nhiên rồi.

Miệng nói chân đã bước đến gần lão phụ, nhẹ giọng hỏi:

- Lão phu nhân, trên người có chỗ nào thấy khó chịu hay đau đớn gì không?

Từ thái phu nhân giương đôi mắt trắng mờ mờ hỏi:

- Người ... người là ai? Sao lại phải che mặt?

Thanh y phu nhân:

- Tôi là bằng hữu của lệnh lang Từ Quân Lượng... Từ thái phu nhân ừ một tiếng nói:

- Vậy cô nương đến đón già về?

- Phải.

- Còn Lượng nhi của già đâu?

- Từ.. Từ Quân Lượng ... Hồng Lệnh Hàm lạnh lùng chen lời:

- Các hạ lúc này không phải lúc hàn huyên tâm sự.

Thanh y phu nhân:

- Ta biết.

Dừng một chút quay sang Từ thái phu nhân.

- Lão phu nhân, chúng không ngược đãi phu nhân chứ?

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Không có, họ đối xử với già rất tốt.
- Không có gì khó chịu chứ?
- Không có ... Hồng Lệnh Hàm cười nhạt chen lời:
- Các hạ có thể tiến hành cuộc trao đổi chớ?

Thanh y phu nhân lạnh lùng:

- Được người lui ra xa Từ thái phu nhân hai trượng.

Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Với thân phận người ta hoàn toàn tin tưởng.

Dứt lời thối lui hai trượng.

Thanh y phu nhân vung tay quát:

- Tiếp lấy.

Viên minh châu trong tay đã bắn về phía Hồng Lệnh Hàm.

Hồng Lệnh Hàm giơ tay đón lấy, cầm trong tay ngắm nghía một hồi, lấy tay áo chà chà nhẹ nhẹ, rồi đưa gần mắt ngắm nghía một hồi, đoạn cười lớn nói:

- Đa tạ, Hồng mỗ cáo từ.

Dứt lời thân hình đã ra khỏi hoa viên hoang phế & Thanh y phu nhân nhìn lên ngọn cổ tùng:

- Tổng đại hiệp, có thể ra được rồi.

Kỳ thực Tổng Thiên Hành không chờ thanh y phu nhân gọi, Hồng Lệnh Hàm vừa khuất, chàng đã phi thân đáp xuống, Chu Chấn Bang cũng theo sát gót.

Tổng Thiên Hành hướng về thanh y phu nhân cao thân thật thấp hỏi:

- Đa tạ tôn giá ... Thanh y phu nhân cười nhẹ ngắt lời:
- Chút việc mọn, Tổng đại hiệp không cần khách sáo.

Tổng Thiên Hành:

- Không phải khách sáo, lẽ đương nhiên phải như vậy.

Quay xang nhìn chăm chăm Từ thái phu nhân, gương mặt lộ nét thống khổ, kích động nói:

- Bá mẫu người còn nhớ ... Từ thái phu nhân không ngăn được kích động, toàn thân run run nói:
- Người ... người.. là Thiên Hành ... Tổng Thiên Hành hơi chấn động, trên gương mặt tuần tú của chàng thấy một nét khó hiểu, ánh mắt chàng buông những tia sang dị kỳ nhìn Từ thái phu nhân nói:
- Phải, Thiên Hành đây.

Từ thái phu nhân giọng yểu ớt:

- Thiên Hành, con có thấy Lượng nhi của ta không?

Tổng Thiên Hành mắt vẫn không rời gương mặt Từ thái phu nhân, cung kính đáp:

- Gần đây không có gặp, nhưng bá mẫu yên tâm, không bao lâu nữa

bá mẫu sẽ được mẫu tử đoàn viên.

Mặt già rạng rỡ hẳn lên nói:

- Hay lắm. Thiên Hành, bản lĩnh con bây giờ chắc cao hơn Lượng nhi của ta.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Không có, Thiên Hành nào dám sánh với đại ca.

Từ thái phu nhân cười hiền:

- Bá mẫu nào phải người ngoài, Thiên Hành, con bất tất khiêm nhường thái quá như vậy.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói lảng đi:

- Mấy lúc gần đây Thiên Hành lo cho an nguy của bá mẫu cùng đại ca, giờ bá mẫu yên lành trở về, Thiên Hành nhẹ lo một nửa rồi.

Từ thái phu nhân cười nói:

- Lâu quá không gặp, Thiên Hành, con lại gần đây ta xem thử ...

Tổng Thiên Hành mỉm cười, thần quang hấp háy, bước đến gần nói:

- Bá mẫu coi thử Thiên Hành có cao hơn ngày trước... Từ thái phu nhân nhìn theo bước chân Tổng Thiên Hành càng lúc càng đến gần, nói:

- Ừm! Cao lắm, cao hơn lúc trước nhiều.

Vừa nói vừa giơ cánh tay run run ra định đặt lên đầu vai Tổng Thiên Hành, trông dáng điệu như bà mẹ già trông thấy đứa con tha hương lâu ngày trở về, định ôm chầm lấy... Tổng Thiên Hành mỉm cười đứng lại.

Nhưng khi bàn tay chạm vai Tổng Thiên Hành, nét cười hiền hậu của bà bỗng biến thành nét cười gian xảo, cánh tay đón run run chầm chậm đột ngột biến thành nhanh nhẹn dị thường, giáng xuống huyết “kiên tĩnh” huyết trên vai Tổng Thiên Hành.

Biến đổi quá thần tốc, Tổng Thiên Hành thì không chút để tâm giới bị, dù chàng có tuyệt nghệ thông thiên cũng khó lòng thoát khỏi độc thủ. Còn như hai người đứng ngoài là Thanh y phu nhân với Chu Chấn Bang nhìn thấy đến cả ý nghĩ “không xong” cũng chưa kịp nghĩ đừng nói chi đến xuất thủ ứng cứu.

Nhưng trong một sát na ngàn cân treo sợi tóc ấy, Tổng Thiên Hành cười lạnh một tiếng, nhanh như chớp rùn vai xuống, hữu thủ đẩy lên, ngón trở búng ra, đồng thời ta?

chưởng phát tới, chân phải quét ngang một cước, chỉ chưởng, cước ba thể đồng lúc phát động, uy lực mạnh mẽ, ứng biến thần tốc, khiến hai người đứng ngoài nhìn không khỏi há hốc miệng kêu lên tán thưởng.

Từ thái phu nhân cổ tay phải hơi rung nhẹ, “cách” một tiếng, mũi Túy

độc bạch cốt châm bắn trúng phải tảng đá dưới đất.

Nhưng thân thủ của vị Từ thái phu nhân này quả thật có thể nói đạt đến trình độ.

“đăng phong tạo cực”. Hạ thủ ám toán trong thế mười phần chắc chín, nhưng khi kết quả không như ý liệu dù cánh tay trúng chỉ phong thọ thương nhưng hữu chưởng đã nhanh như chớp phát ra đón lấy chưởng của Tống Thiên Hành, đồng thời song cước bung nhẹ, không những tránh được một cước quét ngang của Tống Thiên Hành mà còn mượn sức phản chấn trong khi chạm chưởng. “Bùng” một tiếng nổ trầm đục, thân hình bà đã bắn xa hơn mười trượng.

Ngay lúc ấy xa xa vọng lại tiếng xuýt xoa của Hồng Lệnh Hàm:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Cổ Song Thành, Tống Thiên Hành may cho hai người.

Thanh y phu nhân hét lớn:

- Thất phu, để mạng người lại.

Cùng với tiếng quát thân hình đã cắt như luồng điện phóng xẹt về phía phát ra lời nói của Hồng Lệnh Hàm.

Tống Thiên Hành cũng quát lớn:

- Cổ Song Thành, người còn muốn chạy!

Thân hình chớp động, xuất phát sau đến trước, chàng kịp thời chặn trước thanh y phu nhân, đồng thời trầm giọng nói:

- Chu lão, chặn lão bà đó lại!

Chu Chấn Bang đứng bên ngoài nào chờ Thiên Hành ra lệnh, lão đã tự động tung mình đuổi theo kẻ giả hiệu Từ thái phu nhân rồi.

Từ thái phu nhân giả hiệu thân thủ cao nhưng đối thủ của bà ta lại là Tống Thiên Hành chứ không phải ai khác.

Dù bà ta lịch duyệt phong phú, ứng biến thần tốc, nhưng trong một thoáng đó, không những cánh tay thọ thương mà cả nội tạng cũng bị chấn động nên việc đào tẩu cũng có sự bất lợi.

Chu Chấn Bang vừa phóng mình đuổi theo vừa quát vang như sấm:

- Lão yêu bà, để mạng lại.

“Từ thái phu nhân” tung người lên lần thứ ba thì Chu Chấn Bang đuổi theo, khoảng cách song phương chỉ còn chừng tám thước.

Thấy đối phương đã như cá trên thớt, Chu Chấn Bang phản chấn quát:

- Lão yêu bà, nằm xuống cho lão phu.

Liên một chiêu Phách Không chưởng phát tới, bỗng từ trong bóng tối một luồng ám kinh đẩy mạnh ra đánh bật luồng chưởng phong của Chu Chấn Bang sang một bên.

“Ầm” một tiếng, bờ tường còn sót lại bị trúng một chưởng gạch cát

bay tứ tán, tiếp theo một đạo ám kinh khác áp tới, kèm theo một tiếng hừ lạnh nói:

- Chu đui, coi chừng!

Chu Chấn Bang thấy Từ thái phu nhân giả mạo có người tiếp cứu, nổi giận quát lới một tiếng, song chừng đẩy ra “bùng” một tiếng, xác cây cỏ cát đá bay tứ tung, Chu Chấn Bang nộ khí chưa hết định tung người đuổi theo, nhưng đã nghe tiếng Tống Thiên Hành quát khế:

- Chu lão, không nên đuổi theo kẻ cùng đường.

Những việc xảy ra tuy thuật dài dòng sự thật từ lúc Từ thái phu nhân giả mạo xuất thủ bất ý rat ay ám toán cho đến khi Tống Thiên Hành lên tiếng gọi Chu lão trở về chỉ?

trong nháy mắt.

Chu Chấn Bang tức anh ách trở về chỗ lúc này thanh y phu nhân mới ngạc nhiên nói:

- Tống đại hiệp, người có ý gì đây?

Tống thiên hành cười lạnh:

- Cổ Song Thành, người giả đồ khéo.

Thanh y phu nhân cười buồn:

- Tống đại hiệp đã biết rõ lai lịch của bản thân rồi, thì mảnh sa này không còn giá trị nữa.

Dứt lời đưa tay giở mảnh thanh sa che mặt xuống, một gương mặt thanh tú hiện ra, xem bề ngoài chỉ trạc tứ tuần, nhưng nếu nhìn kỹ, mái tóc của bà quá nửa đã chuyển thành màu xám.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 14

Tái Xuất Giang Hồ

Tống Thiên Hành nhẹ nhếch môi cười:

- Công đạo thế gian duy bạch phát, anh hùng đầu thượng bất tăng nhiều.

Cổ Song Thành, người phí hết tâm cơ gây nên mưa máu gió tanh trên giang hồ, nhưng vô phương giữ cho mình mãi mãi tuổi xuân.

Thần sắc và mục quang Cổ Song Thành đầy nét bi thương, ngưng mục nhìn Tống Thiên Hành, đôi mắt bà ta hơi động đậy nhưng cuối cùng không thốt được lời nào.

Tống Thiên Hành lạnh lùng tiếp:

- Cổ Song Thành, theo chỗ ta biết, ít ra người cũng cao hơn hiện tại tới ba tấc, vậy thì môn xúc cốt thần công của người cũng thu lại là vừa.

Cổ Song Thành nói như người mất hồn:

- Phải, trò này cũng không còn cần thiết nữa rồi.

Vừa nói, thân hình bà ta cũng vừa rung động, một loạt tiếng lách cách như tiếng xương chạm nhau, một lúc sau quả nhiên Cổ Song Thành cao thêm khoảng ba tấc nữa.

Đôi mắt Cổ Song Thành vẫn nhìn tận đầu đầu hỏi:

- Tổng đại hiệp, còn điều gì cần điều chỉnh nữa không?

Tổng Thiên Hành vẫn sắt đá:

- Đủ rồi, thúc thủ chịu chết chắc người không đồng ý. Vậy thì hãy lấy binh khí ra, ta với người sẽ đấu một trận công bằng.

Cổ Song Thành hít một hơi dài từ từ thở ra giọng u oán:

- Tổng đại hiệp, người nói mấy lời này lão thân không hiểu gì cả. Chẳng lẽ sự hiểu lầm năm ấy, đến bây giờ lệnh sư còn thống hận ta đến mức đó sao?

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Cổ Song Thành, người là môn chủ phụ nhân của Nhất Thống môn, một cái giậm chân cũng đủ làm chấn động cả giang hồ sao lại không đủ dũng cảm thừa nhận những việc làm của mình?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Không sai! Công luận ai cũng biết ta là phụ nhân của Nhất Thống môn chủ Công Dã Tử Đô, nhưng... Tổng Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Vậy là đủ rồi, việc khác không nói, vụ vừa xảy ra ở đây, người giải thích sao cho vừa đây?

Cổ Song Thành nhìn Tổng Thiên Hành thở dài:

- Tổng đại hiệp muốn nói tới việc giả làm Tử thái phụ nhân?

Tổng Thiên Hành cười lạnh không đáp.

Cổ Song Thành cười khổ:

- Tổng đại hiệp, nói ra sợ người không tin, kỳ thực việc này ta cũng là một nạn nhân như Tổng đại hiệp vậy.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Việc này nói không như vậy chỉ sợ khó thuyết phục nổi người nghe.

Cổ Song Thành thở dài:

- Nếu Hồng Lệnh Hàm không giữ trò này thì giữa lão thân và Tổng đại hiệp làm gì có sự hiểu lầm đêm nay?

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Hiểu lầm? Sự thực ràng ràng còn nói là hiểu lầm?

Cổ Song Thành hơi động đôi môi, Tống Thiên Hành đã nhếch môi cười lạnh nói:

- Thật đáng tiếc, lúc này Tống Thiên Hành không để cho các người được vừa ý.

Cổ Song Thành như chợt tỉnh “à” lên một tiếng nói:

- Phải rồi, lúc này làm sao người phát giác được người ta giả mạo Từ thái phu nhân?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nói cho người biết cũng không sao, lần sau có được cơ hội thì đừng phạm phải sai lầm như lần này nữa.

Hơi cười cười, y tiếp:

- Lão bà này diễn xuất cực kỳ đạt, nhưng lại bỏ qua một chi tiết nhỏ.

Từ thái phu nhân và ta tình thâm như mẫu tử, từ khi ta biết người đến giờ, chưa khi nào người gọi ta bằng hai tiếng “Thiên Hành”.

Cổ Song Thành hỏi nhưng dường như không chờ đợi trả lời:

- Thế lão phu nhân gọi tống đại hiệp bằng gì?

Tống Thiên Hành đáp:

- Người luôn gọi nhũ danh của ta, xin lượng thứ ta chỉ có thể nói được bấy nhiêu mà thôi.

Cổ Song Thành lại trầm tư, lát sau thở dài nói:

- Tống đại hiệp, công bằng mà nói, việc xảy ra như vậy cũng không trách người nghi ngờ. Nhưng trước kia ở Kim Thang bảo, ta đối xử với Tống đại hiệp cũng không tệ phải không?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Cái đó ta thừa nhận.

Cổ Song Thành lại nói:

- Lão thân đã giúp người lúc trước, hà tất phải hại người lúc sau này.

Tống đại hiệp thử nghĩ xem, việc này làm sao giải thích?

Tống Thiên Hành nhếch môi cười lạnh:

- Người muốn thay trắng đổi đen, lấy thực làm giả, ai mà biết được?

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Tống đại hiệp chỉ vì một hiền làm nhỏ này mà người không lý gì đến những nỗ lực của lão thân trước hay sao?

Tống Thiên Hành hừ lạnh:

- Cổ Song Thành, đêm qua nơi hoa viên của đốc phủ ta đã nói rõ ràng hết rồi, không lẽ còn đợi ta nhắc lại hay sao?

Cổ Song Thành rung động, kinh ngạc hỏi:

- Tống đại hiệp, người nói đêm qua ta đã cùng người nói chuyện ở hoa viên của Đô Đốc phủ?

Tống Thiên Hành tức giận cực điểm, quay sang Chu Chấn Bang

cười lạnh hỏi:

- Chu lão, người có thấy ai mau quên đến độ đó không?

Chu Chấn Bang cũng mỉm cười phụ họa:

- Thiếu chủ, ít ra thì đêm nay ta cũng gặp được một người như vậy.

Quay sang Cổ Song Thành, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cổ Song Thành, đêm qua người cải dạng nam trang, che chở cho Tây Môn Kiệt an nhiên rút lui, quả thật giờ không còn nhớ chút gì?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Tống đại hiệp, đêm qua ta còn ở một nơi cách đây trăm dặm, cùng “Cùng thần” Hồng Lệnh Hàm bàn chuyện trao đổi... Tống Thiên

Hành trầm giọng ngắt lời:

- Ai có thể chứng thực điều này?

Cổ Song Thành thở dài:

- Hành tung của ta ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn ai khác có thể làm chứng được?

Nhưng Tống đại hiệp, người đêm qua cùng Tống đại hiệp nói chuyện, làm sao có thể đoán định là Cổ Song Thành ta?

Tống Thiên Hành đáp:

- Thứ nhất, người chính miệng thừa nhận.

Cổ Song Thành hỏi:

- Còn thứ hai?

Tống Thiên Hành đáp:

- Căn cứ vào giọng nói và dáng người.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Tống đại hiệp, việc bịt mặt giả danh giờ trò kẻ nít, giọng nói có thể bắt chước, dáng người có thể dùng “xúc cốt thần công” không lẽ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời:

- Không lo, ta còn có chứng cứ xác thực hơn nhiều.

Cổ Song Thành không biết sao hơn đành cười khổ nói:

- Được, xin cứ nói.

Tống Thiên Hành nhìn xoáy vào mắt đối phương nói:

- Đêm qua người đã thi triển tuyệt nghệ của bản môn, Thiên Long ngự phong tâm pháp!

Thân hình Cổ Song Thành lại một lần nữa rung động:

- Thiên Hành, dù sao đã có một thời ta cũng có thể được xem là sư cô của người, xin nể tình mang việc đêm qua từ đầu tới cuối thuật lại một lần, có được không?

Mục quang như điện của Tống Thiên Hành dán chặt trên gương mặt của Cổ Song Thành, chỉ thấy nét mặt bà vô cùng thành khẩn, không lộ một chút giả trá nào. Chàng hơi động tâm nghĩ thầm:

- “Không lẽ quả thật có người mạo danh giá họa...” Tiếp theo chàng nhớ lại Cổ Song Thành từ khi xuất hiện cùng chàng giáp mặt ở sau Kim Thang bảo. Sự việc cũ như một cuốn phim chậm chậm lướt qua trí não. Chàng cảm thấy nếu quả thật đối phương muốn ám toán chàng thì không cần thiết phải diễn trò lòng vòng như vậy.

Thêm nữa với kinh nghiệm nhìn người của chàng, ánh mắt này, nét mặt này không giống với một kẻ ngoài mặt trung thành nhưng trong dạ giả trá.

Đang lúc Tống Thiên Hành nín lặng trầm tư, Cổ Song Thành lại thành khẩn nói:

- Thiên Hành, nếu trong lòng người có nghi vấn thì có thể nêu hết ra trước có được không?

Chợt động linh cơ, Tống Thiên Hành lấy chiếc trâm ra đặt trong lòng bàn tay, nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Có nhận ra được vật này không?

Cổ Song Thành nhìn thấy chiếc trâm mắt sáng lên hỏi:

- Thiên Hành, người làm sao có được cây trâm này?

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin trả lời câu hỏi.

Cổ Song Thành thở dài:

- Đây là vật trang sức của ta, lại là kỷ vật của lệnh sư tặng, sao lại không biết!

Tống Thiên Hành mắt lóe dị quang, nhìn xoáy vào đối phương gần giọng:

- Đây là vật mà tên tặc tử ám toán ân sư ta làm rơi lại.

Cổ Song Thành rung động toàn thân, biến sắc mặt ngắt lời:

- Sao? Lệnh sư bị người ám toán? Chàng... lão hiện giờ ra sao?

Lòng quan tâm, sự lo lắng không thể dùng lời mà lột tả được. Nhìn thần thái, sắc diện tựa như không phải cố ý mà nên.

Tuy nhiên Tống Thiên Hành vẫn lạnh nhạt nói:

- Đa tạ tôn giá quan tâm, ân sư phúc to mệnh lớn, tuy bị tiểu tặc ám toán nhưng hiện thời vẫn an khang.

Cổ Song Thành thở ra như cất được gánh nặng, nói:

- Tạ ơn trời đất, nếu không ta... Tống Thiên Hành mắt chời thần quang, trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi, việc chiếc trâm này, tôn giá giải thích ra sao?

Cổ Song Thành thở dài:

- Chiếc trâm này mười lăm năm trước đây, ta đã đánh mất nó rồi!

Tống Thiên Hành chậm rãi hỏi:

- Ta hỏi làm sao mà nó lại được người ám toán ân sư để lại trong

phòng luyện công của ân sư ta?

Cổ Song Thành thở dài:

- Đương nhiên kẻ đó muốn sắp đặt để giá họa cho ta.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu ta và người đối vị trí cho nhau, thử hỏi bằng vào một câu nói đó, người có thể tin được chăng?

Cổ Song Thành không biết làm sao hơn chỉ cười khổ nói:

- Đây quả thật là một việc không dễ gì giải thích cho xuôi, nhưng vàng thật không hề sợ lửa, người khác trong nhất thời có thể chưa hiểu được ta, nhưng ta tự vấn lòng không có điều chi hổ thẹn, ta tin tưởng sẽ có một ngày chân tướng sẽ được phơi bày.

Quay sang nhìn thẳng vào Tổng Thiên Hành, bà ta hỏi:

- Thiên Hành, bây giờ người nói thử, lệnh sư bị ám toán vào thời gian nào? Ở đâu?

Tổng Thiên Hành đáp:

- Mười năm trước. Hoàng Sơn Thủy Tín phong.

Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Thiên Hành, nếu ta có thể đưa ra chứng cứ rằng từ sau chiếc trâm ấy bị mất cho đến mười hai năm sau, tức cách đây ba năm, ta chưa hề rời khỏi “Bạch Vân am” ở Hằng Sơn một bước thì có thể chứng minh cho sự thanh bạch của ta không?

Tổng Thiên Hành điềm nhiên:

- Cái đó còn phải coi chứng cứ có đủ xác thực không, đồng thời còn phải coi có điều tra ra chân giả hay không mới xác định được.

Cổ Song Thành nói:

- Chứng nhân là “Bạch Vân am” am chủ Vọng Ngã sư thái.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vọng Ngã sư thái là một hiệp ni đức cao vọng trọng, nếu người chịu đứng ra làm chứng thì có thể tín nhiệm được.

Nguyên vị Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thái này tuy danh không được liệt vào thập đại cao nhân, nhưng công lực và danh vọng không thua kém bất kỳ ai trong thập đại cao nhân.

Nhưng vị không môn hiệp ni này ba mươi năm trước đây đã phong đao quy ẩn không hỏi đến việc thị phi giang hồ nữa.

Cổ Song Thành như cắt được gánh nặng thở ra nói:

- Tạ ơn trời đất, cuối cùng nỗi oan của ta... Tổng Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Có điều, hy vọng tôn giá đem việc đánh mất chiếc trâm kể lại rõ ràng.

Cổ Song Thành nói:

- Đương nhiên rồi, dù người không hỏi, ta cũng phải kể ra. Nhưng trước tiên ta muốn biết sự việc xảy ra đêm qua ở Đô Đốc phủ.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được... Tiếp đó Tổng Thiên Hành đem việc xảy ra tối qua nhất nhất thuật lại.

Cổ Song Thành lắng lắng nghe, chờ khi Tổng Thiên Hành thuật xong, Cổ Song Thành nghiêng răng giậm chân nói:

- Chậm một ngày ta mất đi cơ hội ngàn năm một thuở!

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

Không ngờ Cổ Song Thành như không nghe thấu lời nói của Tổng Thiên Hành, bà ngẩng mặt nhìn trời đêm, lẩm bẩm:

- Hảo tiện nhân, người đã chính thức xuất đầu lộ diện thì cái hôm làm nhục ta mười mấy năm nay đã đến hồi thanh toán.

Tổng Thiên Hành chú mục hỏi:

- Tôn giá biết nữ nhân ấy?

Giọng Cổ Song Thành u oán:

- Phải! Ta biến hấn vì hấn là cừu nhân của ta!

Tổng Thiên Hành hỏi tới:

- Vậy hấn là ai thế?

Cổ Song Thành cười khổ lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tôn giá biết hấn, đồng thời biết được hấn là cừu nhân thì tại sao lại không biết hấn là ai?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Trước giờ ta chưa từng thấy qua chân diện mục hấn thì làm sao biết được hấn là ai?

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Đã không biết diện mạo, danh tánh của người thì mối cừu này làm sao mà kết được? Lại nữa, tôn giá làm sao nhận ra nữ nhân thần bí ấy chính là cừu nhân của tôn giá?

Cổ Song Thành nói:

- Bởi vì hấn biết được tuyệt nghệ bản môn “Thiên Long ngự phong thân pháp”.

Tổng Thiên Hành cười khổ:

- Tại hạ càng nghe càng thấy mơ hồ.

Cổ Song Thành nói:

- Chờ ta kể hết thì e còn mơ hồ nữa. Thiên Hành, hiện giờ người có còn xem ta là kẻ thù nữa không?

Tổng Thiên Hành nghiêm trang:

- Trong khi những nghi vấn trong lòng ta chưa được hoàn toàn giải trừ thì giữa ta và ngươi, không phải bạn không phải thù, mà cũng là bạn, cũng là thù.

Cổ Song Thành thở dài:

- Như vậy cũng đủ an ủi đối với ta lắm rồi. Thiên Hành, việc gây cừu chuốc oán giữa ta và con tiện nhân ấy kể ra dài dòng, chi bằng trở về chỗ cư ngụ của ngươi đàm đạo... Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Được! Chúng ta đi!

oOo Trong khách sảnh của Tịnh lâu trong Thiết Kỳ tiền trang.

Tổng Thiên Hành ngồi ghế chủ tọa, Cổ Song Thành ngồi đối diện, Chu Chấn Bang dọn thi đồng dâng trà, cùng một ít trái cây rồi ngồi xuống bên cạnh Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành vào đề:

- Bây giờ thì mời tôn giá!

Cổ Song Thành đôi mắt xa xăm hỏi:

- Về sự hiểu lầm giữa lão thân và lệnh sư cùng quan hệ với Công Dã Tử Đô chắc ngươi có nghe nói qua?

Tổng Thiên Hành gật đầu xác nhận:

- Không sai!

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn bầu trời qua khung cửa sổ, im lặng một lúc lâu rồi mới thở dài u oán nói:

- Từ khi lệnh sư cùng Lữ Dao Quỳnh vào chốn không môn thì nỗi đau đớn, lòng hối hận của ta người ngoài khó hình dung trong muôn một. Để giảm nhẹ nỗi khổ tâm ta dồn hết sức lực vào việc cảm hóa Công Dã Tử Đô.

Tổng Thiên Hành cười khở tiếp lời:

- Nhưng đến bây giờ thực tế chứng minh, công lao của tôn giá đổ sông đổ biển hết.

Cổ Song Thành nghiêm nghị:

- Không sai! Hiện thời coi như ta thất bại hoàn toàn, nhưng lúc ấy có thể nói đạt được chút ít thành tựu, thậm chí có hy vọng hoàn toàn cảm hóa được Công Dã Tử Đô.

Chu Chấn Bang không nhịn được chen lời:

- Như vậy nguyên nhân ở đâu?

Cổ Song Thành thở dài:

- Nguyên nhân là do con tiện nhân đã gặp nhị vị đêm qua ở hoa viên Đô Đốc phủ.

Tổng Thiên Hành như ngộ ra:

- À, ta hiểu được chút ít rồi.

Cổ Song Thành mỉm cười hỏi:

- Thiên Hành, người hiểu được điểm nào?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nữ nhân đó đã giành lấy vị trí của tôn giá.

Cổ Song Thành gật đầu:

- Không sai! Lúc ấy, khi ta bắt đầu phát hiện hành tung của Công Dã Tử Đô có điểm khả nghi, ta đã dùng hết biện pháp vừa cứng vừa mềm tra vấn hắn, nhưng không ngờ hắn đều chối bay biến hết, đồng thời mĩa mai ta quá đa nghi.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Rồi làm sao tôn giá phát giác ra nữ nhân ấy?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Đó là cách ngu ngốc nhất mà cũng chắc chắn nhất, đó là âm thầm theo dõi.

Tổng Thiên Hành nói:

- Đã âm thầm theo dõi, lẽ ra tôn giá phải sớm biết lai lịch của đối phương mới phải.

Cổ Song Thành nói:

- Thiên Hành, người nói cũng có lý, nhưng đối phương lại là tay cao thủ, ngược lại âm thầm theo dõi hành tung của ta. Khi ta đắc ý vì tìm ra chỗ bí mật của hai người thì bất thần bị ám toán, mất hết tri giác.

Chu Chấn Bang không nhịn được nghiêng răng mắng:

- Thật là đôi cầu nam cầu nữ ti tiện ác độc.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Thế là chúng buộc người nói ra bí quyết võ công bản môn?

Cổ Song Thành đáp:

- Không phải chúng mà chỉ có một mình con tiện nhân ấy.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Đã vậy sao người còn không biết hắn là ai?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Con tiện tì ấy mỗi lần gặp ta đều dùng khăn che mặt, hơn nữa lúc ấy thần trí ta không như người thường.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Chúng dùng tà môn công phu loại như “Nhiếp Hồn đại pháp”?

Cổ Song Thành gật đầu:

- Phải, lúc ấy nhìn thấy mục quang kỳ dị và nghe giọng nói có tính thôi miên của hắn, ta hoàn toàn mất hết tự chủ, rồi hắn hỏi gì ta cũng ngoan ngoãn trả lời, không chút giấu giếm.

Tổng Thiên Hành cau mày nói:

- Võ lâm đương kim đường như không nghe nói có ai sở trường về “Nhiếp Hồn đại pháp”.

Dừng lời, chàng quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Chu lão có nghe nói tới loại tà môn công phu ấy không?

Chu Chấn Bang hơi trầm tư nói:

- Lão nô cũng chưa hề nghe qua, nhưng ngày trước trong “Vạn kiếm ma cung” có một phiến tăng người Thiên Trúc sở trường “Du Già thuật” nghe đâu môn công phu này thi triển ra công hiệu tương tự như “Nhiếp Hồn đại pháp” vậy.

Cổ Song Thành gật đầu tán đồng:

- Sau này ta cũng hoài nghi đó là Du Già thuật của Thiên Trúc.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Sau đó thế nào?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Sau đó ta không còn biết gì hết, tựa như một giấc mơ ly kỳ vậy.

Hơi dừng lời, bà trầm tư nói:

- Lúc tỉnh lại ta thấy mình ở trong một tiểu khách điếm, Công Dã Tử Đô đứng lặng một bên, vẻ có lỗi nói:

“Song Thành, thật đáng tiếc, ta cố hết sức mới giữ được cho bà ba thành chân lực”. Sau đó hắn mới thở dài nói:

“ý của hắn không muốn để bà sống nhưng ta đã cố dùng ảnh hưởng của mình giúp bà thoát chết, mong bà lượng thứ”ù. Theo lời nói của Công Dã Tử Đô ta mới biết được việc gì xảy ra, chuyện dĩ lỡ, ta cố nén đau đớn, lấy giọng bình tĩnh hỏi:

hắn là ai? Công Dã Tử Đô cười buồn nói:

“Song Thành đừng hỏi đến việc này, hiện giờ điều ta có thể nói là bà nên tìm một nơi thanh vắng sống hết những ngày còn sót lại”. Nói xong không chờ ta đáp lời hắn vội vã bỏ đi, ra đến cửa còn quay lại nói:

“ba thành chân lực đủ để bà miễn cưỡng tự vệ, trong gói hành lý, hoàng kim cũng đủ để bà chi dụng trong nửa đời người, lời của ta đến đây là hết, chúc bà may mắn”!

Chu Chấn Bang không nhận được chen lời:

- Người để cho hắn ra đi dễ dàng như vậy sao?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Không để cho hắn đi thì làm gì được? Với ba thành chân lực còn sót lại của ta đủ sức giữ hắn lại sao?

Tổng Thiên Hành chau mày hỏi:

- Lời nói của Công Dã Tử Đô lúc ấy có thể tin được chăng?

Cổ Song Thành nói:

- Lời nói của tên súc sinh ấy đương nhiên không nhất định là đúng, lúc ấy ta cũng bán tín bán nghi, nhưng sau này, khi công lực ta được phục hồi, lúc thẩm tra tì nữ của ta trước kia, chứng thực lời nói của tên súc sinh là sự thực.

Dừng lại một lát, bà ta thở dài nói tiếp:

- Chính vì lẽ đó, thêm nghĩ nhà Công Dã của hần chỉ có hần giữ hương hỏa nên lúc ở Kim Thang bảo mấy lần cầu xin Thiên Hành người hạ thủ lưu tình.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Việc nhỏ không đáng, xin kể tiếp.

Trầm tư một lát, Cổ Song Thành kể tiếp:

- Rồi khách điểm ta tìm đến Bạch Vân am ở Hằng Sơn, Bạch Vân am chủ Vọng Ngã sư thúc vốn không lý đến việc ân oán giang hồ, nhưng do ta cầu xin khẩn thiết, mới miễn cưỡng đã thông huyết đạo cho ta, đồng thời truyền cho ta một ít công lực.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Như vậy có thể nói người trong họa được phúc rồi!

Cổ Song Thành gật đầu:

- Có thể nói như vậy, đáng tiếc tư chất ta ngu muội, thành tựu có hạn, thật hổ thẹn với công lao của Vọng Ngã thần ni.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vị thần ni này năm nay chắc đã gần trăm tuổi rồi nhỉ?

Cổ Song Thành mỉm cười:

- Không sai, người năm nay đã chín mươi sáu tuổi rồi.

Tổng Thiên Hành trở lại vấn đề chính:

- Mãi đến ba năm trước đây, tôn giá mới tái xuất giang hồ?

Cổ Song Thành đáp:

- Phải!

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Đã sớm được phục hồi công lực sao phải chờ... Cổ Song Thành ngắt lời:

- Lúc nấy ta quên kể một điều, Vọng Ngã thần ni nhận lời phục hồi công lực cho ta là có điều kiện. Người nói:

“khi công lực ta chưa đạt đến cảnh giới mà người thấy vừa ý thì không được rời khỏi Bạch Vân am một bước”.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Vị lão ni này càng về già háo thắng càng tăng!

Hơi trầm tư một lát, Tổng Thiên Hành nói:

- Xem ra kẻ ám toán người cũng chính là kẻ ám toán ân sư... Cổ Song Thành thấy Tổng Thiên Hành xưng hô với mình không còn xa

lạ như lúc đầu, trong lòng thấy an ủi, mỉm cười nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, còn chiếc trâm chẳng qua hấn lưu lại để đánh lạc hướng mọi người thôi.

Tổng Thiên Hành gật gù, quay sang Chu Chấn Bang hỏi:

- Đối với kết luận này, Chu lão có ý kiến gì không?

Chu Chấn Bang mỉm cười nói:

- Lão nô cũng đồng ý nghĩ.

Tổng Thiên Hành nhìn Cổ Song Thành bằng ánh mắt hòa dịu nói:

- Từ giờ trở đi Tổng Thiên Hành phải tôn xưng người là sư cô cô mới đúng! Sư cô cô, đối với hành động lỗ mãng của Thiên Hành hồi nãy, mong người lượng thứ.

Cổ Song Thành cười tươi:

- Chỉ cần Thiên Hành người tin ta không phải là hạng người xấu xa đê tiện, ta đã thấy mãn nguyện lắm rồi, còn những việc khi nãy, ta cũng không có lý do gì mà trách người, phải không?

Lúc này thị đồng đã mang lên mấy món điểm tâm. Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Sư cô cô, đa tạ sư cô cô mở lượng hải hà, đêm khuya không có gì kính tạ, xin dùng ít món điểm tâm này.

Ăn uống xong, Tổng Thiên Hành trở lại vấn đề:

- Sư cô cô, sau khi người tái xuất giang hồ, vẫn chưa điều tra ra lai lịch của kẻ thù sao?

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Phải, ba năm nay có đến hai năm ta đã dùng vào việc này nhưng không thu được kết quả gì.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Cổ nữ hiệp, tổng đàn của Nhất Thống Môn có phải trong vùng Cửu Hoa Sơn chăng?

Tổng Thiên Hành cũng “ồ” một tiếng hỏi:

- Sư cô cô có đến tổng đàn Nhất Thống Môn chưa?

Cổ Song Thành đáp:

- Ta có đi qua tổng đàn Nhất Thống Môn.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Trong tổng đàn, Cổ nữ hiệp có dò la được lai lịch của hấn không?

Cổ Song Thành cười khổ:

- Trong Nhất Thống Môn, biết được lai lịch của con tiện tỳ ấy sợ chỉ có một mình Công Dã Tử Đô mà thôi. Hơn hai năm rưỡi nay ta điều tra chỉ biết được người trong Nhất Thống Môn đều gọi hấn là “Hoa Tín phu nhân”.

Tổng Thiên Hành nói:

- Lẽ ra sư cô cô phải hỏi thẳng Công Dã Tử Đô mới phải.
Cổ Song Thành gật đầu:
- Phải, ta cũng đã có nghĩ đến cách này. Nhưng trước đây không tìm thấy Công Dã Tử Đô.
Chu Chấn Bang ngạc nhiên:
- Đến cả tổng đàn mà chúng cũng không có mặt ở đó ư?
Cổ Song Thành lắc đầu cười khổ:
- Hành tung của đôi cầu nam nữ này phiêu diêu bất định, chỉ có chúng chủ động mọi người, chứ không có việc ngược lại.
Chu Chấn Bang hỏi:
- Không lẽ đến cả bọn thủ hạ của chúng cũng vậy?
Cổ Song Thành đáp:
- Nếu không phải như vậy thì làm sao hơn hai năm nay ta không thu hoạch được chút gì?
Dừng lại một chút, bà tiếp lời:
- Mấy tháng gần đây, ta nghe phong phanh Tống Thiên Hành nổi lên như sóng cồn, đồng thời biết việc mẹ con Từ đại hiệp bị chế phục nên tạm thời gác lại việc riêng định ra tay cứu người, nhân tiện xem thử Tống Thiên Hành là nhân vật thế nào.
Chu Chấn Bang không chịu bỏ qua đề tài đang thảo luận:
- Cổ nữ hiệp, lần trước ở Kim Thang bảo, người cùng Công Dã Tử Đô không có gặp nhau sao?
Cổ Song Thành đáp:
- Có, nhưng lần ấy ta vội vàng tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm nên chỉ nói qua loa mấy lời với hắn, sau đó phải tiếp tục tìm kiếm Hồng Lệnh Hàm.
Chu Chấn Bang nói:
- Từ khi gặp Công Dã Tử Đô ở Kim Thang bảo đến giờ, nữ hiệp không còn gặp lại hắn sao?
Cổ Song Thành gật đầu:
- Không sai!
Bỗng Tống Thiên Hành nhíu mày nói:
- Nữ nhân ấy đã phế sư cô cô bảy thành chân lực thì việc gì phải giả mạo người đem qua?
Cổ Song Thành nói:
- Có thể con tiện nhân đó nghe Công Dã Tử Đô nói ta đã phục hồi công lực, tái xuất giang hồ, sợ ta liên thủ với người đối phó chúng nên đánh trước một đòn ly gián.
Cổ Song Thành lại thở dài nói tiếp:
- Ta tái xuất giang hồ lần này tuy công lực cao hơn ngày trước nhiều,

nhưng phát hiện thấy đôi cầu nam nữ này bắt đầu rục rịch đi lại giang hồ, thật ta buồn vô hạn.

Tổng Thiên Hành cũng thờ dài, nhưng không nói gì.

Cổ Song Thành cất giọng u oán nói:

- Thiên Hành, giờ có người ra mặt chủ trì đại cuộc, ta cũng yên tâm phần nào. Ôi, không ngờ một sai lầm nhỏ của ta năm ấy lại tạo nên sát kiếp vô biên ngày nay.

Dừng lại một lát, Cổ Song Thành chợt hỏi nhanh:

- Thiên Hành, lệnh sư trong lúc nói chuyện có khi nào tỏ ý hận ta không?

Tổng Thiên Hành lắc đầu đáp:

- Không có, ân sư trước mặt Thiên Hành rất ít khi nhắc chuyện cũ, những việc Thiên Hành biết được là do Tử Kim Am, am chủ Liễu Trần sư thái nói lại.

Cổ Song Thành ngạc nhiên:

- Liễu Trần sư thái? Có phải là người mà lệnh sư cứu năm xưa làm dẫn đến sự hiểu lầm Lữ Dao Quỳnh không?

Tổng Thiên Hành gật đầu xác nhận.

Cổ Song Thành im lặng hồi lâu, mặt bà giật giật liên hồi, lát sau thở dài than:

- Hai người coi vậy mà hay, một người làm đạo sĩ, một người làm ni cô. Chiếc cà sa phủ kín quá khứ, chỉ có ta, một mình ta lênh đênh chìm nổi trong bể khổ cuộc đời, đến tuổi này mà một nơi dừng chân cũng không có.

Tổng Thiên Hành an ủi:

- Sư cô cô bắt tất phải đau lòng, chờ khi kiếp vận giang hồ qua đi, Tổng Thiên Hành sẽ bên cạnh hầu hạ sớm hôm... Cổ Song Thành cười thê thiết nói:

- Đa tạ hảo ý của người, chỉ một câu nói này cũng đủ cho kẻ làm sư cô cô này ấm lòng, nhưng hai người bọn họ đã cho ta một tấm gương tốt, đến lúc đó ta sẽ tự an bày cho mình.

Tổng Thiên Hành nói:

- Sư cô cô, trời sắp sáng rồi, người nên nghỉ ngơi một lát.

Cổ Song Thành lắc đầu nói:

- Không, ta không thấy mệt mỗi chút nào, bàn thêm một vài việc cho mai hậu, rồi ta cũng phải ra đi.

Tiếp đó ba người hạ thấp giọng bàn bạc, độ nửa giờ thời gian, lúc phương đông ửng màu hồng, Cổ Song Thành vội vã cáo từ ra đi.

oOo Thê Hà Sơn được mệnh danh là một trong những thắng cảnh thuộc ngoại ô Kim Lăng thành. Trên núi có Thê Hà cổ tự, vùng phụ

cận có núi non bao bọc, rừng cây rậm rạp. Mỗi độ thu về, lá đỏ trải dài ngút ngàn, xa xa nhìn lại như một dãy ráng chiều. Có thấy cảnh ở đây mới cảm nhận được sắc thu trong hai câu cổ thi:

“Đình xa tọa khán phong lâm vấn Sương điệp hồng ư nhị nguyệt hoa”
Thê Hà cổ tự có một lịch sử lâu đời, tương truyền do Tăng Thiệu thời Nam Tề xây dựng. Là một ngôi cổ tự có lịch sử gần ngàn năm.

Tăng Thiệu vốn là hậu nhân của quan gia, nhưng ông đạm bạc danh lợi, không ra làm quan, chỉ xây chùa tịnh tu. Sang đời Tùy Đường, ngôi cổ tự được trùng tu mở rộng, sang triều Tống – Minh lại được xây thêm, nên quy mô hùng vĩ, được liệt vào Tứ đại Tông Lâm đương thời.

Ngày hôm ấy khoảng giữa giờ Thân và giờ Mùi, Cổ Song Thành với diện mục thực chậm bước tiến vào sơn môn của Thê Hà cổ tự. Vì đã gần tối nên khách hàng nhân hầu hết đã về, cả một ngôi cổ tự vắng lặng, chỉ một mình Cổ Song Thành độc bộ tiến vào sơn môn, giả như có ai bất chợt nhìn thấy chắc không khỏi lấy làm lạ.

Cổ Song Thành vừa bước vào sơn môn, một tăng nhân trẻ tuổi đã bước ra chấp tay hành lễ nói:

- Nữ thí chủ đến dâng hương hay tùy hỷ?

Cổ Song Thành vẫn không dừng bước mỉm cười nói:

- Cả hai đều không phải.

Tăng nhân biến sắc, bước tới một bước nói:

- Vậy thí chủ... Một phụ nhân, mà lại là một phụ nhân đẹp đang lúc chập tối, một mình tiến vào chùa không phải dâng hương, cũng không phải cúng dường thì đến để làm gì? Tăng nhân nọ chỉ nói được bấy nhiêu chợt nín bặt.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Tìm người!

Tăng nhân hỏi:

- Thí chủ muốn tìm ai?

Cổ Song Thành buông gọn:

- “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm!

Tăng nhân lộ vẻ ngạc nhiên:

- Thí chủ làm chỗ rồi, bản tự không có người ấy!

Cổ Song Thành vẫn lạnh như băng:

- Ta nói có!

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi mấy chục bậc thang đến trước đại hùng bảo điện.

Tăng nhân mặt đỏ tía tai, nhảy một bước dài đến chặn trước mặt Cổ

Song Thành, chấp tay cúi đầu nói:

- Xin thí chủ lưu bộ!

Cổ Song Thành dừng chân lạnh lùng hỏi:

- Đại hòa thượng, đây là nha môn sao?

Tiểu hòa thượng cười khở:

- Xin thí chủ lượng thứ, tiểu tăng chức trách bên mình, không thể không... Tiểu hòa thượng chột cao giọng:

- Hơn nữa, tiểu tăng đã có nói, bổn tự không có ai là “Cùng Thần” cả.

Sắc mặt Cổ Song Thành trầm xuống:

- Đó là phương ngoại bằng hữu của phương trượng quý tự. Có thể đại sư không biết!

Tiểu hòa thượng ngăn người:

- Ờ... vậy xin thí chủ chờ một lát, tiểu tăng vào bên trong hỏi thử một chút.

Cổ Song Thành khoát tay:

- Không cần, tự ta cũng đi được.

Từ bên trong đại hùng bảo điện, một trung niên tăng nhân hiện ra, trầm giọng quát:

- Có chuyện gì?

Tiểu hòa thượng cung thân mình đáp nhanh:

- Sư thúc, vị nữ thí chủ này đến tìm người, một người hiệu gọi “Cùng Thần”.

Trung niên hòa thượng đưa mắt quan sát Cổ Song Thành một hồi, rồi quay sang Tiểu hòa thượng khoát tay nói:

- Được rồi, người lui ra.

Tiểu hòa thượng mừng hóm dạ lớn rồi lập tức đi ra.

Trung niên hòa thượng nhìn Cổ Song Thành, nở một nụ cười xả giao đồng thời chấp tay hành lễ hỏi:

- Xin thỉnh giáo cao danh nữ bồ tát.

Cổ Song Thành nhìn thẳng đối phương trả lời:

- Cổ Song Thành!

Trung niên hòa thượng phá lên cười ha hả nói:

- Ồ, té ra là Cổ nữ hiệp danh chấn giang hồ, tiểu tăng thất kính! Thất kính!

Lách người sang một bên chỉ tay vào phía trong tiếp lời:

- Mời Cổ nữ hiệp vào bên trong dùng trà.

Cổ Song Thành chậm rãi bước vào Đại hùng bảo điện, hỏi:

- Đại hòa thượng, “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm hiện có mặt trong quý tự không?

Trung niên hòa thượng cười nói:

- Có! Có! Đó là một vị phương ngoại bằng hữu của phương trượng sư phụ, có điều không biết đã trở về chưa.

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta biết rõ hần đã trở về rồi!

Trung niên hòa thượng nói:

- Cái đó còn phải chờ tiểu tăng xem lại mới biết, cho dù người đã trở về rồi thì việc có tiếp khách hay không cũng chưa biết được.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Phiền đại sư vào báo với hần, không tiếp cũng không được!

Trung niên hòa thượng so vai cười nói:

- Được! Được! Tiểu tăng nhất định chuyển lời.

Hai người đã vượt qua Đại hùng bảo điện, tiến vào một tiểu khách phòng ở bên trong.

Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ vào phòng, nghiêm trang nói:

- Mời nữ bồ tát ngồi chờ một lát, tiểu tăng lập tức đi thông báo.

Cổ Song Thành thông thả tiến vào khách phòng, đáp:

- Xin đại sư tự tiện.

Trung niên hòa thượng sau khi dặn dò sa di châm trà mời khách rồi lập tức đi ra sau.

Cổ Song Thành không ngồi mà đi tới đi lui trong khách phòng, trong lòng bà giờ chắc ngồn ngang trăm mối, còn lòng dạ đâu để ý tới chung trà đã nguội ngắt mà Trung niên hòa thượng vẫn bật vô âm tín.

Cổ Song Thành sốt ruột chau mày nhìn tiểu sa di nói:

- Người vào trong xem thử sao lâu vậy?

- Không cần nữa! Cổ nữ hiệp, Hồng lão nhân gia mời!

Theo câu nói, Trung niên hòa thượng hiện ra.

Cổ Song Thành hỏi:

- Hần hiện ở đâu?

Trung niên hòa thượng đáp:

- Trên Xá Lợi tháp trong hậu viện!

Cổ Song Thành nói:

- Xin dẫn lộ.

Trung niên hòa thượng nói:

- Xin đi theo tiểu tăng.

Hai người kẻ trước người sau, xuyên qua dãy hành lang, vượt qua lớp lớp phòng ốc, bảo điện, cuối cùng thoát ra hậu viện.

Hậu viện của Thê Hà cổ tự dựa vào thế núi mà thành, rộng rãi thoáng mát, hoa cỏ, lương đình đủ cả. Thoạt nhìn có thể làm tưởng đó là hoa viên của dinh thự đại thần.

Cổ Song Thành quét mắt nhìn bốn phía một vòng, chỉ khẽ nhếch môi cười. Trung niên hòa thượng đưa tay chỉ một tòa cổ tháp rêu phong ở hướng tây bắc nói:

- Cổ nữ hiệp, đó là Xá Lợi tháp của bốn tự. Hồng lão nhân gia ở tầng trên cùng. Cổ nữ hiệp cứ đến đó, tiểu tăng cáo từ.

Dứt lời, chấp tay hành lễ xong vội vã rút lui.

Cổ Song Thành quan sát địa thế xung quanh một lần rồi mới cất bước đi về phía Xá Lợi tháp. Lúc này thái dương đã hoàn toàn biến mất dưới rặng núi phía tây, bóng tối từ các bờ tường, hốc núi dần dần bò ra ngoài.

Cổ Song Thành đã đến trước tháp, tần dưới cùng im ắng không một bóng người, trong khung cảnh tịch mịch của hoàng hôn, ngọn tháp sừng sững, bên trong tối trầm trầm, lạnh trầm âm, khiến người đứng trước cảnh này không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng Cổ Song Thành là người nghệ cao, gan lớn, dù chỉ một thân một mình xông pha chốn đầm rồng hang hổ vẫn không chùn bước, chỉ hít một hơi chân khí vận công hộ thể, ngang nhiên cất bước tiến vào.

Cổ Song Thành vừa bước vào, ánh lửa chợt sáng lên, một ngọn đuốc được thắp lên, dưới ngọn đuốc một tiểu sa di chấp tay cung thân nói:

- Cổ nữ hiệp, mời!

Cổ Song Thành nhẹ nhếch môi cười bước hẳn vào bên trong, men theo chiếc cầu thang tròn ốc đi lên. Vừa đi vừa lưu ý những động tĩnh xung quanh. Nhưng những nơi bà đi qua, ngoài mỗi tầng đều có một ngọn đuốc, một tiểu sa di, một câu nói bất di bất dịch ra, không thấy có gì khác lạ.

Xá Lợi tháp có năm tầng, khi Cổ Song Thành đến tầng thứ ba đã nghe thấy tiếng cười nói ồn ào từ trên vọng xuống. Khi đến tầng thứ tư, thì âm thanh nghe càng rõ ràng hơn; đồng thời đã nghe mùi thơm rượu thịt thoang thoảng. Cổ Song Thành bất giác nhíu mày dừng chân. Không có gì, bởi trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy, bà đã nghe thấy giọng cười ngả ngớn của nữ nhân! Những việc thế này lại diễn ra ở một nơi thiêng liêng nhất, ngọn Xá Lợi tháp của Phật môn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa?

Đang lúc còn trù trừ chưa quyết thì trên đầu đã vang lên giọng nói oang oang của Hồng Lệnh Hàm:

- Cổ tiên tử, tiểu lão có việc bận không thể tiếp nghinh, xin niệm tình tha thứ tội! Cổ tiên tử, mời!

Xưa Cổ Song Thành có nhã hiệu “Vân La tiên tử” bởi vậy Hồng Lệnh

Hàm mới xưng hô tiếng “tiên tử”!

Cổ Song Thành ngẩng mặt nhìn lên. Hồng Lệnh Hàm hiện ra mặt mày đỏ gay, môi miệng láng mướt mỡ, áo quần xốc xếch, bắt giác nhần mặt hỏi:

- Có tiện không?

Hồng Lệnh Hàm toét miệng cười:

- Cổ tiên tử, trên này đều là người quen cả, có gì mà bất tiện, hà hà, tuy tiệc đã bắt đầu từ lâu, nhưng không khí rất vui vẻ, xin mời!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Tài thần gia! Cổ Song Thành này đến không phải để ăn uống!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người đời có ai không biết ta nghèo kiết xác, đến nỗi có biệt hiệu “Cùng Thần”, nay Cổ tiên tử gọi ta là “Tài thần” thì thật là mắng người quá lắm đó!

Cổ Song Thành hừ lạnh nói:

- Họ Hồng kia, đừng giả vờ nữa!

Hồng Lệnh Hàm nở một nụ cười vô sỉ nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Cổ tiên tử dạy chí phải! Có điều Cổ tiên tử từ xa đến đây, kẻ hèn này phải hết tình địa chủ, tránh sau này giang hồ đồng đạo chê cười “Cùng Thần” Hồng Lệnh Hàm không biết lễ nghĩa giang hồ.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Người tưởng ta không dám lên sao?

Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Không dám! Không dám! Trên giang hồ hiện thời có chỗ nào mà “Vân La tiên tử” Cổ Song Thành không dám tới!

Cổ Song Thành không đáp lời đi lên tầng năm. Nhưng cảnh tượng đập vào mắt làm bà không khỏi biến sắc mặt.

Thì ra bên trên có tất cả hai nam hai nữ. Hai nam thì ngoài Hồng Lệnh Hàm ra còn một lão nhân râu dài, thân hình cao lớn, mình mặc trường bào màu cổ đồng. Ái dà, thì ra hẳn là một trong “tam yêu” Bắc Mạc thần điều Kim Đại Kỳ!

Hai người nữ một béo một gầy, nhưng dù béo hay gầy đều vừa đủ; béo không béo quá, gầy không gầy quá, có thể được liệt vào hạng mỹ nhân. Cả hai đều khoát lên mình một bộ sa mỏng tanh, những nơi nữ nhân cần giấu diếm đều như hiện rõ hơn dưới làn sa mỏng, gương mặt hãy còn trong độ xuân sắc, ánh mắt lộ rõ nét dâm loạn. Nàng béo tuổi chưa tới ba mươi, dáng lười biếng ngồi một mình, chắc là người bồi tiếp “Cùng Thần”. Nàng gầy tuổi độ “hoa tín” da ngọc dáng ngà, toàn thân toát lên một ma lực vô biên, lúc này đang

cuộn tròn trong lòng “Bắc mặc thần điêu” Kim Đại Kỳ.

Cổ Song Thành nghiêng rằng chưa nói gì, Kim Đại Kỳ đã cười nói:

- Cổ tiên tử, lâu không gặp! Tiên tử vẫn xuân sắc như thuở nào!

Cổ Song Thành chưa kịp nổi giận, Hồng Lệnh Hàm đã cười hềnh hếch nói:

- Ta nói là người quen cả, có sai đâu!

Kim Đại Kỳ chỉ một chiếc ghế nói:

- Cổ tiên tử, mời ngồi.

Cổ Song Thành nổi giận mắg:

- Các người thật càng già càng vô sỉ!

Kim Đại Kỳ cười cười nói:

- Bằng hữu lâu ngày gặp lại, vui một chút. Tiên tử đừng quá cố chấp!

Quay sang nữ nhân gầy trong lòng, y nói:

- Ngồi dậy! Ngồi dậy! Quý khách thấy chương mắt rồi kìa!

Nữ nhân gầy hừ lạnh một tiếng:

- Mặc kệ y!

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng tiếc rỏ ngồi thẳng dậy, nhưng nàng đưa mắt liếc nhanh Cổ Song Thành một cái, mắt thoáng hiện dị quang. Mục quang song phương chạm nhau, Cổ Song Thành thất thót tim một cái, nghĩ thầm:

- Ánh mắt này sao thấy quen lạ... Nhưng dù sao có cố mấy cũng không thể nhớ ra nữ nhân này là ai và gặp ở đâu.

Lúc này “Cùng thần” đã ngồi xuống bên cạnh nữ nhân béo mĩnh cười nói:

- Việc nam nữ ảm thực đến cả thánh nhân cũng phải cho rằng đó là “nhân sinh đại cát” ngẫu nhiên gặp nhau chứ nào phải đặc biệt để đón khách đâu, nhưng việc này cũng nào phải lạ đối với Cổ tiên tử...

Cổ Song Thành quát lớn:

- Câm miệng!

Hồng Lệnh Hàm so vai le lười, cười hềnh hếch nói:

- Không cho nói thì thôi! À, mà Cổ tiên tử cũng ngồi đi chứ!

Cổ Song Thành lạnh lùng nói:

- Họ Hồng kia, đêm nay có Bắc mặc thần điêu Kim Đại Kỳ đứng sau lưng gan người cũng lớn hơn một chút rồi có phải không?

Hồng Lệnh Hàm lạnh mặt nói:

- Họ Hồng này không có sở trường gì đặc biệt, nhưng nói về gan, trước nay chưa hề biết nhỏ hơn ai! Bởi vậy cũng không cần đến bằng hữu giúp bơm cho gan lớn hơn.

Cổ Song Thành dựng ngược đôi mày:

- Nói hay lắm, vậy người có còn nhớ đến việc xảy ra trước đây bốn

ngày trong Cổ dinh của Trần thượng thư không?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Gì chứ việc đó ta còn nhớ rõ lắm.

Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Vậy sao lúc đó người lại vội vàng cúp đuôi tháo chạy như vậy, lúc đó gan của người để ở đâu?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Cổ tiên tử, đó không phải ta sợ người... Cổ Song Thành ngắt lời:

- Phải, đó không phải sợ, chẳng qua hơi hoảng một chút thôi!

Hồng Lệnh Hàm cười khiêu khích:

- Bây giờ Cổ tiên tử muốn gì cứ nói đi!

Cổ Song Thành nói:

- Ta muốn gì? Hừ, ngoan ngoãn đưa Từ thái phu nhân tới thì ta bỏ qua chuyện cũ!

Hồng Lệnh Hàm cười nói:

- Chuyện đó thì dễ quá! Cổ tiên tử, mời ngồi xuống uống một ly rồi nói nữa, thế nào?

Cổ Song Thành lạnh lùng:

- Ta không có thời gian ngồi đôi co với người!

Hồng Lệnh Hàm cười dâm đãng:

- Vậy thì tốt nhất hẹn ngày khác vậy, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, thời gian của ta cũng quý vậy!

Kim Đại Kỳ ngáp dài hỏi:

- Hồng lão, giữa các người có việc đôi co gì vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Kim huynh đừng quan tâm, chẳng qua việc làm ăn có chút hiểu lầm vậy thôi.

Kim Đại Kỳ giọng kẻ cả:

- Lão Hồng, như vậy là người không phải với người ta rồi, không lẽ bằng hữu cách mặt lâu ngày mà chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà giận dữ sao?

Quay sang Cổ Song Thành lão cười nói:

- Cổ tiên tử, xin nể mặt lão già này để lão làm trọng tài giải quyết vụ này, thế nào?

Cổ Song Thành lạnh nhạt:

- Không phải ta không nể mặt, chỉ sợ Kim lão nhi người không làm nổi mà thôi.

Kim Đại Kỳ quay sang Hồng Lệnh Hàm hỏi:

- Hồng lão việc sao đến nỗi căng thẳng đến vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Nói nó căng thẳng cũng được mà nói chẳng đáng gì cũng được.

Kim Đại Kỳ nói:

- Đã vậy thì ta cũng xin thử một lần.

Dừng một chút, quay sang Cổ Song Thành, lão nói:

- Cổ tiên tử, thế gian không có việc gì không giải quyết được, mời ngồi xuống, ta lấy lẽ công bằng mà giải quyết.

Cổ Song Thành liếc nhanh hai người nói:

- Hai người không cần song diễn song tấu nữa, việc đêm nay không thể giải quyết hòa hoãn được! Chi bằng đi thẳng vào vấn đề thì hơn!

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Cổ tiên tử hùng khí hơn người, nhưng có điều hơi đề cao mình thái quá! Cổ Song Thành, hai lão già ta tuy không ra gì nhưng cũng được liệt vào Thập đại cao nhân... Cổ Song Thành trầm giọng quát, ngắt lời:

- Câm miệng! Chỉ đưa danh hiệu ra không hù được ta đâu!

Di chuyển mục quang sang Hồng Lệnh Hàm, bà nói:

- Hồng Lệnh Hàm, ngươi là đầu tên trong vụ này, ngươi nói đi, giải quyết ra sao?

Hồng Lệnh Hàm ngửa cổ uống cạn ly rượu, liếm môi nói:

- Cổ tiên tử là người mau mắn, vậy ta cũng không ngại thông báo cho người biết.

Bọn ta đây thừa lệnh “Hoa Tín phu nhân” của Nhất Thống Môn có mấy lời nhắc lại cho người.

Cổ Song Thành trầm giọng:

- Ta không cần nghe!

Hồng Lệnh Hàm chậm rãi nói:

- Cổ tiên tử, oan gia nên giải không nên kết, nghe nói mấy lời thì có hại gì đâu, nếu nghe không thuận tai thì động võ cũng chưa trễ mà.

Kim Đại Kỳ cũng cười lạnh phụ họa:

- Phải rồi, đến chừng đó cái tin “Vân La tiên tử” một mình song đấu “Cùng Thần” và Bắc mặc thần điều Kim Đại Kỳ ở Thê Hà cổ tự chắc sẽ chấn động võ lâm... Cổ Song Thành hừ lạnh:

- Kim Đại Kỳ, đừng tưởng hai người danh liệt vào Thập đại cao nhân rồi cho rằng mình ghê gớm, nói cho người biết, trong con mắt của Cổ Song Thành này hai người còn chưa đáng một xu!

Kim Đại Kỳ cười ha hả nói:

- Chỉ bằng vào câu nói này, lát nữa Kim Đại Kỳ ta sẽ... Hồng Lệnh Hàm ngắt lời:

- Kim lão, đừng nói nhảm nữa, nghe ta nói đến việc chính đây.

Quay sang Cổ Song Thành, lão nói tiếp:

- Cổ tiên tử, ý của “Hoa Tín phu nhân” muốn cùng người hóa giải cựu thù, hóa địch thành bạn, để phu thê người được đoàn viên, đồng thời phong cho người chức đệ nhất phó môn chủ... Cổ Song Thành cười nhạt:

- Vậy cũng được, người bảo hấn đến dập đầu tám cái trước mặt ta đồng thời để ta phế đi bảy thành chân lực thì ta chấp thuận điều kiện! Hồng Lệnh Hàm nghiêm nghị nói:

- Cổ tiên tử, Hồng mỗ vì thành ý mà nói... Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Cổ Song Thành ta nói mấy lời này cũng không phải nói chơi!

Hồng Lệnh Hàm dựng ngược đôi mày nhạt thếch nói:

- Nếu vậy thì Cổ tiên tử người không muốn có hòa bình rồi!

Cổ Song Thành cười mỉa:

- Hai tiếng “hòa bình” được thốt ra từ miệng của “Cùng Thần” người quý hóa quá!

Dừng lại một lát, lại nhếch môi cười nhẹ nói:

- Nói thật với người, Cổ Song Thành ta không ham gây sự, nhưng cũng không phải hạng sợ người sinh sự!

Hồng Lệnh Hàm cười ha hả nói:

- Cổ tiên tử, người càng nói càng khiến người khó hiểu, thử hỏi ai đến gây sự với người bao giờ?

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hiện thời bọn người không gây sự với ta nhưng ta hỏi người, bọn người bắt giữ mẹ con Từ Quân Lượng đại hiệp là có ý gì?

Hồng Lệnh Hàm chau mày hỏi:

- Từ Quân Lượng với Cổ tiên tử người nào có liên hệ gì?

Cổ Song Thành đáp:

- Sao lại không liên hệ? Từ Quân Lượng là bằng hữu của Tống Thiên Hành, mà Tống Thiên Hành lại là sư đệ của ta.

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Lý do như vậy chưa đủ để người nhúng tay vào vụ này. Ta không nói chuyện với người nữa.

Cổ Song Thành mắt lóe hàn quang:

- Người tưởng ta không trị nổi người ư?

Hồng Lệnh Hàm đáp:

- Hừ, khẩu thiệt vô bằng, thực tế mới đủ sức chứng minh... Cổ Song Thành hừ lạnh định xuất chưởng tấn công, Hồng Lệnh Hàm hai tay xua lia lia nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Cổ tiên tử, Hồng Lệnh Hàm ta thật không dám mang tội hủy hoại Thê Hà cổ tự, có muốn động thủ thì đi ra ngoài kia.

Cổ Song Thành lui lại nói:

- Các người xuống trước đi.

Hồng Lệnh Hàm quay sang Kim Đại Kỳ cùng hai nữ nhân so vai làm một cử chỉ không còn cách nào hơn, đồng thời cười khở nói:

- Chư vị, ta đi thôi.

Bốn người uể oải đứng dậy, nôi gót nhau đi xuống tháp.

Nữ nhân gầy gầy vừa đi vừa làu bàu:

- Thật là kỳ đà cản mũi, làm người ta mất hứng... Kim Đại Kỳ cười cười vuốt lưng nàng nói:

- Đừng thất vọng, sau khi đuổi Cổ tiên tử đi sẽ bồi thường cho người... Đoàn người ra khỏi cổ tự, đến một vạt đất trống bên ngoài. Cổ Song Thành đứng đối diện với Hồng Lệnh Hàm, số còn lại đứng xéo ra ngoài xa hơn năm trượng, chỉ chỉ chỗ chỗ, nói nói cười cười như người bàng quang vô sự.

Chờ mọi người yên vị, Hồng Lệnh Hàm cười hềnh hếch nói:

- Cổ tiên tử, đêm nay người ở vào thế cực kỳ bất lợi, người chỉ có một mình...

Cổ Song Thành cười nhẹ:

- Có gì đâu, Cổ Song Thành này trước nay đi đâu cũng chỉ một mình, nếu người thấy sợ thì cứ gọi Kim Đại Kỳ liên thủ, hoặc cả bốn liên thủ cũng không sao.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 15

Thi Văn Đấu Võ

Kim Đại Kỳ cười ha hả nói:

- Một người còn chưa đủ, Cổ tiên tử tặc là mất to hơn bụng...

- Thất phu muốn chết!

Theo sau tiếng quát, một bóng xám từ trong rừng cây phóng ra, kèm theo một đạo chưởng kinh bài sơn đảo hải, bổ thẳng về phía Kim Đại Kỳ. Hai nữ nhân thất kinh kêu lớn, nhưng Kim Đại Kỳ quả không hổ là một trong Thập đại cao nhân, mỗi tay xách một nữ nhân, tung người nhanh như chớp thoát khỏi phạm vi chưởng kinh của đối phương.

Ngay lúc đó, Cổ Song Thành đã cao giọng quát:

- Chu lão bình tĩnh!

Thì ra bóng xám ấy không ai khác hơn là “Thông tý thần ma” Chu

Chấn Bang.

Chu Chấn Bang một chiêu đánh vào khoảng không, đang định tung người truy kích, nghe tiếng quát lập tức trụ lại, vung chiếc “Sách hồn ma liên” trong tay chỉ mặt Kim Đại Kỳ rằng:

- Kim Đại Kỳ, người còn dám buông lời sàm sỡ coi chừng Chu Chấn Bang ta cắt lưỡi người.

Kim Đại Kỳ ném hai nữ nhân ra phía sau lưng nói:

- Hai người tránh xa ra kẻo chó điên cắn trúng thì nguy.

Quay sang Chu Chấn Bang, lão bật cười ha hả nói:

- Chu thần ma của Vạn Kiếp Ma Cung ngày xưa cũng đã tái xuất giang hồ. Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Chu Chấn Bang cười lạnh, không đáp.

Kim Đại Kỳ lại lên tiếng:

- Tôn giá đã đến đây, vậy tên thiếu chủ chui lỗ chó Tống Thiên Hành chắc cũng đến rồi?

Chu Chấn Bang mắt lộ hung quang quát:

- Kim Đại Kỳ, giờ cho phép người khua môi múa mép, lát nữa sẽ cho người trả giá.

Cổ Song Thành ngăn lại:

- Chu lão bắt tất đầu khẩu với hần, xin lui lại phía sau.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm tiếp:

- Hồng Lệnh Hàm, giờ một mình người xuất thủ hay cả bốn liên thủ?

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Dù gì bọn ta cũng được liệt vào Thập đại cao nhân, người nói khích như vậy đâu có ích gì. Có điều ta nhắc người một điều, “Thanh liên kiếm pháp” của người giờ đã không còn là độc môn tuyệt nghệ nữa. Không sai, pho kiếm pháp này đến nội gian Kim Thang Bảo Chu Đại Cương mà cũng sử dụng được thì làm sao còn là độc môn tuyệt nghệ nữa!

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Có phải là độc môn tuyệt nghệ hay không phải thử mới biết.

Dứt lời kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Đương nhiên phải thử rồi, nhưng ta nghĩ giữa hai ta không đến nỗi phải đấu đến sinh tử trí mạng. Mục đích của người là cứu cho được Từ thái phu nhân, vậy có giết người cũng không giải quyết được vấn đề phải không?

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Sao lại không? Bắt hết bốn người các người thì sợ gì chủ nhân các người không đổi người, thậm chí có giết hết các người thì cũng làm

Nhất Thống Môn bót đi mấy con chó săn ...

Cổ Song Thành chưa dứt lời, Tống Thiên Hành đã nhẹ như chiếc lá đáp xuống đường trường. Vừa yên vị, chàng đã quay sang Cổ Song Thành hỏi:

- Sư cô cô, có việc gì để đệ tử giải quyết, không dám phiền đến sư cô cô.

Cổ Song Thành cười nhạt:

- Tùng Văn cổ kiếm của ta đã rút ra khỏi vỏ, không ủy đạo nó thì làm sao được.

Tống Thiên Hành đáp:

- Vậy Thiên Hành mượn kiếm dùng cũng được!

Chu Chấn Bang chen lời:

- Cổ nữ hiệp, thiếu chủ, giết ruồi không dụng gươm vàng, đối phó với bọn này không cần nhị vị nhọc công.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm nói:

- Hồng Lệnh Hàm, “Sách Hồn ma liên” của ta đối với “Tý Ngọ diệt tuyệt song hoàn” của người thật xứng lắm, nào, lấy binh khí của người ra ...

Hồng Lệnh Hàm chưa kịp phản ứng, nữ nhân gầy đã bước tới nói:

- Lão gia thân phận cao quý sao lại tự hạ mình động thủ với tôi tớ người, trận này để nô gia thay thế!

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Vậy cũng được, nhưng tên này cũng có chút công phu, người không được khinh địch.

Nữ nhân gặt đầu, uốn éo bước tới, nhìn Chu Chấn Bang cười mơn:

- Tôn giá cải tà quy chánh, nô gia phải kính cẩn gọi bằng Chu đại hiệp mới phải!

Chu Chấn Bang chau mày không biết nói sao cho phải, bỗng thấy một luồng kinh đạo âm nhu cuốn tới như sóng dồn, trong lúc phân tâm, lão bị đẩy lùi bốn năm bước lớn mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chỉ với một chiêu mà một nhân vật lão luyện giang hồ như Chu Chấn Bang phải chịu nhục đến mức đó, mà đối phương lại là một tỳ nữ vô danh. Đột biến kỳ khiến Chu Chấn Bang, Tống Thiên Hành, Cổ Song Thành đồng biến sắc. Tống Thiên Hành đã tiến tới trước mặt nữ nhân, đồng thời dùng nghĩ ngữ truyền âm nói với Chu Chấn Bang:

- Yêu nữ này lai lịch bất minh, trông sắc diện Hồng Lệnh Hàm với Kim Lạp Kỳ, xem ra cũng không ngờ yêu nữ này có công lực cao thâm dường ấy, Chu lão tạm thời lui ra....

Chu Chấn Bang bước tới dùng pháp truyền âm nói:

- Thiếu chủ, lão nô ...

Tổng Thiên Hành cao giọng nói:

- Chu lão, lui ra!

Chu Chấn Bang tức ẩm ách nhưng không dám vi mạng, hậm hực lui về.

Nữ nhân cao gầy nhìn Tổng Thiên Hành cười mơn:

- Tổng đại hiệp, đại hiệp muốn chỉ giáo nô gia?

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ xin được thỉnh giáo cao chiêu!

Nữ nhân che miệng cười nói:

- Tổng đại hiệp quả có bản sắc thư sinh, lời nói văn từ trau chuốt hơn người ...

Tổng Thiên Hành cau mày không đáp. Nữ nhân mỉm cười tiếp:

- Tổng đại hiệp định “thỉnh giáo” như thế nào đây?

Yêu nữ này quả thật khác thường, tiếng nói, giọng cười đến hành động cử chỉ, mỗi cái đều hàm súc một ma lực dị thường.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt:

- Thỉnh giáo cô nương phương danh quý tánh?

Nữ nhân gầy ngúng nguẩy:

- Song phương đối địch nào phải định kết thân, việc đó có cần thiết không?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu cô nương thấy khó nói, tại hạ không ép!

Nữ nhân đáp lời:

- Không phải khó nói, có điều nói ra thật đáng thẹn, nô gia không biết mình tên gọi là chi nữa.

Chu Chấn Bang bị bế mặt, nãy giờ một bụng nộ khí không đường phát tiết, được dịp chen lời:

- Con chó con mèo còn có tên, không lẽ ngươi còn không bằng cả chó mèo nữa?

Nữ nhân gầy không chút sắc giận, mỉm cười nói:

- Chu đại hiệp, nô gia đang đàm đạo với chủ nhân của Chu đại hiệp mà!

Lời nói nhẹ nhàng, không có vẻ gì mắng mỏ nhưng Chu Chấn Bang nghe như tiếng sét.

Tổng Thiên Hành hơi chau mày, nữ nhân gầy đã quay sang Tổng

Thiên Hành che miệng cười nói:

- Tổng đại hiệp, nô gia nói như vậy không quá lời chứ?

Tổng Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Tại hạ cũng thấy như vậy.

Nữ nhân gầy hơi sững người:

- Nghĩa là sao? Tống đại hiệp thấy Chu đại hiệp thất lễ hay thấy nô gia không bằng con mèo con chó?

Tống Thiên Hành buông gọn:

- Cả hai đều đúng!

Nữ nhân gầy lại cười:

- Tống đại hiệp thật đúng là chính nhân quân tử, phân xử thật công bình.

Dừng lời một chút, lại động đậy đôi môi anh đào cười nói:

- Về việc Chu đại hiệp thất lễ, đó là vấn đề gia giáo của Tống đại hiệp, nô gia không dám xía vào. Còn việc con chó con mèo cũng có cái tên thì nô gia cũng có cái tên, có điều cái tên của nô gia nói ra chỉ sợ làm bẩn tai Tống đại hiệp mà thôi.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Nào dám, tại hạ rửa tai hầu nghe!

Nữ nhân gầy giơ tay chỉ nữ nhân béo nầy giờ vẫn đứng ngẩn ngẩn ngơ ngơ chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành, nói:

- Hắn có họ có tên, thậm chí còn có thể coi là cố nhân của Tống đại hiệp nữa.

Tống đại hiệp có nhận ra không?

Tay này thật đáng nể, đang nói đến danh hiệu mình lại chuyển sang người khác.

Tống Thiên Hành từ khi xuất hiện đến giờ tập trung chú ý vào Hồng Lệnh Hàm với Kim Đại Kỳ sau đó vì nữ nhân gầy bước lên mới chú ý tới, còn nữ nhân béo nầy giờ cứ đứng lạng như người mất hồn nên chàng đâu để ý tới.

Nữ nhân gầy nói vậy, Tống Thiên Hành mới đành đưa mắt quan sát nữ nhân nọ, quả thật chàng có cảm giác nàng quen quen, nhưng trong nhất thời, không sao nhận ra đã gặp người này ở đâu. Nên chỉ nhú mày làm thinh.

Nữ nhân gầy bật cười:

- Tống đại hiệp thật là quý nhân hay quên, có mới nói cũ, không ngờ đến cả tình nhân thanh mai trúc mã thưở ấu thơ mà cũng không nhận ra!

Mấy chữ “tình nhân thanh mai trúc mã” đập vào tai Tống Thiên Hành tựa như tiếng sấm động, khiến chàng điên đảo thần hồn, cơ hồ không đứng vững được nữa.

Nữ nhân gầy cười nhẹ hỏi:

- Giờ thì Tổng đại hiệp nhận ra chưa?

Tổng Thiên Hành cố nén kích động, giữ giọng bình tĩnh nói:

- Tại hạ vẫn chưa nhận ra.

Nữ nhân gầy mắt thoáng loé dị quang nói:

- Vậy để nô gia nhắc thêm chút nữa. Tổng đại hiệp không còn nhớ cô tiểu tình nhân thời thơ ấu thì chắc cũng nhớ đến một trong những công thần thành toàn Tổng Đại Hiệp chui lỗ chó, lòn trôn người ...

Một nét khó hiểu lướt nhẹ qua gương mặt Tổng Thiên Hành, ánh mắt dán chặt vào gương mặt bầu bầu của nữ nhân béo, bình tĩnh gật đầu, nói:

- Ta nhận ra rồi!

Tuy giọng nói hết sức bình tĩnh nhưng nếu để ý kỹ có thể nhận ra bên khoé mép chàng hơi giật giật.

Nữ nhân gầy thở ra cười nhẹ:

- Cuối cùng thì Tổng đại hiệp cũng nhận ra!

Nguyên nữ nhân béo này không ai khác hơn là Giang Thúy Bình, vị thiên kim tiểu thư của Thúy Hoa Thành thành chủ Kim Dao vô địch Giang Chấn Xuyên.

Người ta ai cũng vậy, đối với những kỷ niệm ngọt ngào thuở ấu thơ dường như luôn khác ghi trong tâm khảm, suốt đời không phai nhạt. Nữ nhân gầy nói đúng, Giang Thúy Bình là cô tình nhân bé nhỏ của chàng, đồng thời cũng là một trong những kẻ địch cừu địch chế chàng rời khỏi Thúy Hoa Thành một cách nhục nhã. Chàng còn nhớ như in, năm ấy, Giang Thúy Bình tiếp tay với gian đồ Trình Hoài, mang đến cho chàng sự tủi nhục. Nhưng lúc đó, trên gương mặt nàng hiện lên một nét xót thương, ân hận mà ngôn ngữ con người không dễ gì lột tả được, đồng thời mắt nàng cũng nhòa lệ ...

Việc này đủ chứng minh, lúc ấy nàng còn nhỏ dại vô tri nên bị người ép buộc.

Năm ấy, Giang Chấn Xuyên đương đương là một thành chủ Thúy Hoa Thành, làm bá chủ võ lâm, bắc lục tỉnh mà còn phải cúi đầu nghe theo sự an bài của gian thần dừng nói chi là nàng. Năm ấy, Thúy Bình bất quá chỉ là một tiểu cô nương không hơn không kém! Cũng vì nguyên nhân đó và cũng vì quý trọng kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu mà chàng không những không hận nàng, thậm chí còn nhớ nhung nàng không lúc nào nguôi.

Hiện giờ, Thúy Hoa Thành đã là đất của Nhất Thống Môn còn cô bạn bé nhỏ ngày nào đã mất tích một cách bí mật, bỗng hiện hiện trước mắt, thử hỏi trước tình cảnh như vậy, ai mà không cảm thấy u hoài.

Thật lâu, lâu lắm Tổng Thiên Hành mới chép miệng thở dài:

- Thay đổi nhiều quá, hầu như ta không dám tin đây là nàng ...

Nữ nhân gầy cười nói:

- Mười mấy năm trời cách biệt, đương nhiên không dễ gì nhận ra.

Không sai! Giang Thúy Bình của mười mấy năm trước còn là một cô bé tóc tết bím, nét mặt ngây thơ, giờ đây, trước mặt chàng là một thiếu phụ tóc xõa, thần sắc lơ đãng, nhưng toàn thân toát lên một ma lực kinh người, sự biến đổi ấy, trong nhất thời Tống Thiên Hành làm sao nhận ra được.

Tống Thiên Hành nhìn vào mắt Giang Thúy Bình hỏi:

- Giang cô nương có nhận ra tại hạ không?

Giang Thúy Bình ngần ngừ:

- Ta không quen, mà cũng không phải họ Giang ...

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Giang cô nương không nhận ra tại hạ cũng không sao. Nhưng việc người phủ nhận mình họ Giang coi như bán đứng tổ tông, nhận giặc làm cha, người chó thấy tính nghiêm trọng của vấn đề không?

Giang Thúy Bình tròn mắt nhìn Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không biết, ta chỉ biết ta tên là Hoàn Nhi ...

Tống Thiên Hành thấy sắc mặt Giang Thúy Bình ngần ngừ, ánh mắt dài dại, bất giác buột miệng hỏi:

- Hoàn Nhi?

Giang Thúy Bình gật đầu:

- Phải, ta cũng còn có tên là Kiếm Ảnh.

Kiếm Ảnh, Hoàn Nhi những cái tên này khá là đặc biệt nhưng nó chỉ làm cho Tống Thiên Hành khó hiểu hơn mà thôi.

Nữ nhân gầy mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp, hay là để nô gia nói rõ hơn ...

Đồng thời Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm nói:

- Thiên Hành, vị Giang cô nương này thần sắc có vẻ không được tỉnh táo lắm, chắc là bị tà thuật cầm chế.

Tống Thiên Hành cũng có cảm giác như vậy, nên vội gật đầu hội ý.

Nữ nhân gầy chỉ Giang Thúy Bình nói:

- Vị Giang cô nương này không còn dùng danh tánh cũ nữa. Hiện giờ nàng tên là Hoàn Nhi còn nô gia là Yến Nhi.

Tống Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Vậy còn cái tên Kiếm Ảnh?

Yến Nhi cười nói:

- Có gì đâu, nàng luyện kiếm nên còn có tên Kiếm Ảnh, còn nô gia luyện đàn ...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Nếu vậy cô nương phải có tên ở Cầm Hồn ử mới phải!

Yến Nhi cười khanh khách nói:

- Quả thật anh hùng sở kiến lược đồng, nô gia còn có tên là Cầm Hồn.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Tên Cầm Hồn nghe ra không những có vẻ văn nhã mà còn có thi ý nữa.

Yến Nhi cười mơn:

- Đa tạ Tổng đại hiệp khen tặng, những thứ này đều do phu nhân của chúng tôi ban cho.

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm hỏi:

- Phu nhân? Có phải là người được gọi là Hoa Tín phu nhân đó không?

Yến Nhi:

- Phải, Kiếm Ảnh với Cầm hồn chúng tôi là sứ giả hầu cận bên người. Nói ra sợ Tổng đại hiệp chê cười, thật ra tỷ muội chúng tôi là người thân tín bậc nhất của phu nhân, đến Nhất Thống Môn Chủ gặp chúng tôi còn phải cúi đầu hành lễ nữa là.

Trong khi đó, Cổ Song Thành nhìn riết vào đôi mắt Yến Nhi, sắc mặt lộ vẻ trầm trọng như có một vấn đề to tát không giải quyết được.

Tổng Thiên Hành còn đang trầm tư thì Yến Nhi đã tiếp lời:

- Tổng đại hiệp còn vấn đề gì “thỉnh giáo” nữa không?

Tổng Thiên Hành chậm rãi:

- Vấn đề cần thỉnh giáo còn nhiều nhưng ta không muốn lãng phí thời gian hơn nữa.

Giờ đến lượt ta thỉnh giáo bản lĩnh của cô nương.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nô gia luyện đàn, đương nhiên phải dùng đàn để lãnh giáo Tổng đại hiệp, có điều đàn hầy còn để trên đỉnh tháp. Chắc Tổng đại hiệp phải chờ một lát.

Quay sang Giang Thúy Bình:

- Hoàn Nhi muội muội, người lên đỉnh tháp lấy đàn xuống cho ta.

Giang Thúy Bình dạ một tiếng, phóng người đi ngay.

Tổng Thiên Hành nhìn thân pháp nhẹ nhàng của Giang Thúy Bình,

có thể liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, bất giác nhíu mày tỏ dè.

Với thân thủ của Giang Thúy Bình ngày nay không biết cao hơn ngày trước đến mấy lần, còn vị cô nương Yến Nhi này càng khó đoán nông sâu.

Nàng luyện đàn mà đối với loại này, cổ kim đều coi là thứ nhạc khí dùng để tu dưỡng nhân tâm, lúc gảy đàn phải đốt hương trầm thì đủ

thấy thái độ của người xưa đối với nó thế nào.

Nhưng vị cô nương này lại dùng nó để làm vũ khí giết người, không thể không khiến người khó hiểu. Đương nhiên, trong võ lâm, những tay cao thủ tuyệt đỉnh mượn truyền âm để truyền công lực giết người. Chuyện ấy không phải là không có, nhưng làm được như vậy phải gặp kỳ ngộ hoặc phúc duyên truyền đời mới có cơ may thành tựu.

Còn vị Yến Nhi cô nương này cứ theo vẻ bên ngoài suy đoán bất quá tuổi chừng ba mươi, làm sao có được công lực thâm hậu như vậy ...

Tổng Thiên Hành còn đang phân vân thì Yến Nhi đã cười nói:

- Tổng đại hiệp, người ta nói quân tử thường phải nhường nhịn tiểu nhân, nô gia xin được nêu điều kiện ...

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Tại hạ chờ nghe.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Chúng ta đấu ba trận. Hai trận đấu văn, một trận đấu võ. Trong ba trận ai thắng hai coi như thắng cuộc. Hai trận đầu đấu văn nếu ai thắng hết thì không cần đấu võ nữa, Tổng đại hiệp thấy thế nào?

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nói:

- Tại hạ tán đồng, có điều làm như vậy không coi trọng võ học rồi.

Yến Nhi nghiêm mặt:

- Tổng đại hiệp đừng xem thường, xin báo đây là một trận đấu sinh tử đó!

Tổng Thiên Hành cũng nghiêm mặt hỏi:

- Vậy thì văn đấu thế nào, võ đấu thế nào?

Yến Nhi mỉm cười nói:

- Trận thứ nhất, nô gia tấu lên ba khúc cổ cầm, mời Tổng đại hiệp nói tên của ba khúc đó, nói trúng hai coi như thắng cuộc.

Tổng Thiên Hành mắt phóng dị quang, gật đầu nói:

- Hay lắm, cách tỉ đấu này thật văn nhã.

Yến Nhi cười nhẹ tiếp:

- Trận thứ hai, xin Tổng đại hiệp ngồi nghe nô gia tấu khúc “Bình xa hành”. Sau khi tấu xong, ai đổ mồ hôi nhiều hơn thì người đó bại!

Tổng Thiên Hành nghe lạnh người, nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh như không, nói:

- Tại hạ xin hết lòng bồi tiếp!

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nếu còn cần đến trận thứ ba thì hai ta cứ đứng cách nhau một trượng, cách không phát chương để phân thắng bại.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nếu một chưởng đó không thể phân thắng bại thì sao?

Yến Nhi nghiêm mặt nói:

- Thì hai chưởng, ba chưởng, bốn chưởng.. đến bao giờ phân thắng bại thì thôi.

Tổng Thiên Hành nhìn thẳng đối phương hỏi:

- Sau khi phân thắng bại rồi thế nào nữa?

Yến Nhi nói chắc như đinh đóng cột:

- Nếu nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân!

Tổng Thiên Hành nhướng mày quay sang Hồng Lệnh Hàm:

- Các hạ, lời nói của vị cô nương này có thể tin được không?

Hồng Lệnh Hàm nghe Yến Nhi nói cũng hơi giật mình, lão chưa biết trả lời Tổng Thiên Hành ra sao thì Yến Nhi đã mỉm cười nói:

- Tổng đại hiệp khi người thái quá!

Tổng Thiên Hành chau mày hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Yến Nhi cũng cau mày nói:

- Tổng đại hiệp nói vậy không phải là quá khinh khi nô gia sao?

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Cô nương tự mình nói ra, cô nương chẳng qua là một sứ giả mà thôi, còn sự việc liên qua trọng đại, tại hạ không thể không hỏi người phụ trách cho rõ ràng.

Yến Nhi cười nhạt:

- Vậy ra nô gia trách lầm Tổng đại hiệp rồi. Lúc nãy nô gia có nói hai chị em nô gia là người thân cận nhất của Hoa Tín phu nhân, hơn nữa, Hồng Kim nhị lão gia chẳng qua là khách của bốn môn mà thôi, sự việc này nô gia hoàn toàn có thể tác chủ.

Hồng Lệnh Hàm vội phụ họa:

- Phải phải, Yến Nhi cô nương hoàn toàn có thể tác chủ.

Tổng Thiên Hành lừ mắt nhìn Hồng Lệnh Hàm:

- Đó là do chính miệng các hạ nói ra?

Hồng Lệnh Hàm nghênh mặt nói:

- Đương nhiên lời lão phu nói ra không lẽ phủ nhận sao?

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hồng Lệnh Hàm, người còn mở miệng nói được như vậy, nghĩ đến sự việc xảy ra mấy ngày trước đây, ta thật xấu hổ giùm người.

Hồng Lệnh Hàm đỏ mặt, nhưng lão chỉ cười khan mấy tiếng, không mở lời đáp lại.

Lúc này Giang Thúc Bình đã quay lại. Hai tay bưng một chiếc gói vải dài dài cho Yến Nhi.

Yến Nhi tiếp lấy rồi phẩy tay nói:

- Hoàn muội, người lui ra xa xa một chút.

Tổng Thiên Hành nhìn đối phương nói:

- Cô nương, ta bắt đầu được rồi.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Điều kiện chưa nói hết làm sao bắt đầu được.

Tổng Thiên Hành hơi ngạc nhiên. Yến Nhi tiếp lời:

- Nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân nhưng nếu Tổng đại hiệp bại thì sao?

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Ta dù không biết tự lượng nhưng đến nô tỳ của người mà không thắng nổi thì còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ.

Yến Nhi mắt lóe hàn quang:

- Ý của Tổng đại hiệp là ...

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ bại, xin cắt đầu này dâng cho cô nương.

Yến Nhi bật cười khanh khách nói:

- Tín tâm của Tổng đại hiệp quá lớn, khí khái bất phàm, nô gia kính phục bội phần, nhưng nô gia chỉ xin nếu Tổng đại hiệp bại về tay nô gia, hãy hứa cho một lời là trong vòng ba tháng không được lộ diện trên giang hồ.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xem ra cô nương có vẻ chắc thắng tại hạ rồi.

Yến Nhi đưa tay che miệng cười nói:

- Khẩu thiệt vô bằng, phải thử mới biết.

Tổng Thiên Hành nghe nóng mặt, nói:

- Được, tại hạ nhận lời cô nương, mời!

Yến Nhi vừa mở gói, vừa lẩm bẩm:

- Cổ nhân gầy đàn phải trai tịnh còn đốt trầm, ta là kẻ lang bạt giang hồ, không thể sánh với cổ nhân được rồi.

Nói xong thì chiếc Ngũ Huyền Cầm cổ đã ở trong tay rồi. Trong đêm tối chỉ thấy chiếc đàn đen bóng, không biết làm bằng chất liệu gì.

Yến Nhi đưa tay gảy nhẹ một cái, quét mắt nhìn toàn trường nói:

- Công phu của nô gia chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm, để chư vị khỏi bị tiêu hao chân lực một cách vô ích, xin chư vị lui ra ngoài hai mươi trượng.

Hồng Lệnh Hàm, Kim Lạc Kỳ, Giang Chấn Bình nghe nói lập tức lui ra xa hai mươi trượng, nhưng Cổ Song Thành cùng Chu Chấn Bang vẫn đứng nguyên vị.

Tổng Thiên Hành hơi chau mày thì Yến Nhi đã nói:

- Nhị vị không tin lời của nô gia?

- Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Lão thân tự biết tiến thoái.

Chu Chấn Bang giả như tai điếc mắt ngơ, không thềm nhìn đối phương đến một cái.

Yến Nhi cười nhẹ đáp:

- Nô gia đã có nói trước mà hai vị không tin, nô gia cũng không biết sao hơn.

Dứt lời đã xếp bằng tròn ngồi xuống, đặt chiếc cổ ccầm lên ở gối:

Tổng Thiên Hành cũng ngồi xuống, quay ra sau nói:

- Nhị vị xin lui ra.

Chu Chấn Bang lắc đầu, Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Người biết được trong lòng hắc đang tính toán điều gì không?

Yến Nhi cười mỉa:

- Phải lắm, cần tắc vô ưu mà, có nhị vị đay hộ pháp cho Tổng đại hiệp thì còn gì bằng.

Tổng Thiên Hành nhú mày không nói, Yến Nhi đã cười nhẹ tiếp:

- Tổng đại hiệp xin chú ý nghe, nô gia xin bắt đầu.

Vừa dứt lời, tiếng đàn tình tang khoan nhặt đã trỗi lên, âm thanh như lưu thủy hành yên, phiêu diêu thoát tục khiến người nghe không khỏi ngơ ngẩn tâm hồn.

Công phu chừng uống cạn tuần trà, tiếng đàn vụt im bật. Tổng Thiên Hành không chờ đối phương hỏi, cười nhạt thốt:

- Cô nương huệ chất lan tâm, quả nhiên bất phàm. Cổ khúc thất truyền từ lâu, không ngờ cô nương luyện được.

Yến Nhi chớp mắt hỏi:

- Tổng đại hiệp có thể nói rõ hơn một chút được không?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu tại hạ không nghe lầm thì cô nương vừa tấu khúc “Bá Phi dẫn” trong bộ Ngũ Khúc, Cửu Dẫn, Thập Nhị Tháo!

Yến Nhi gật đầu:

- Hoàn toàn đúng, xem ra trận này nô gia thua hết chín phần rồi.

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh lại trỗi dậy nhưng không giống như lúc đầu. Lần này âm thanh sầm sập như thiên mã đồng phi, lại nghe có tiếng binh khí sát phạt lẫn nhau, khiến người nghe không khỏi xao xuyến bồn chồn, tay chân giậm giật không yên.

Nhạc khúc vừa trọn, Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Cầm nghệ tuyệt hảo, cô nương, đó là tiết thứ tư của “Phích Lịch dẫn” trong Cửu dẫn phải không?

Yến Nhi thở dài:

- Cao minh, quả thật cao minh. Trận đầu tiên nô gia nhận bại.

Tổng Thiên Hành cười hỏi:

- Ý cô nương là khúc thứ ba không cần tấu nữa?

Yên Nhi cười buồn:

- Đã phân thắng bại rồi thì nô gia còn bêu xấu làm chi nữa.

Dừng một lát, giọng nàng đột ngột trở nên dữ dằn:

- Tổng đại hiệp, xin lưu ý, trận thứ hai bắt đầu.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Xin tự tiện, tại hạ đã chuẩn bị xong.

Khi năm ngón tay thon thon của Yên Nhi lướt thoăn thoắt trên cầm huyền thì Tổng Thiên Hành đã chấp tay nhắm mắt như đang nhập định vậy.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang cũng vội vàng ngồi xuống nhưng thần giới bị nhưng âm thanh hai người nghe được chẳng qua chỉ là tiếng đàn trong trẻo cao cao thấp thấp mà thôi.

Cổ Song Thành cảm thấy kỳ lạ, đưa mắt nhìn sang Tổng Thiên Hành chỉ thấy xung quanh chàng thoáng chốc đã hiện ra một vầng khí trắng mờ như sương sớm đồng thời một mùi hương phảng phất lãng đãng đâu đây.

Cổ Song Thành nhìn thấy không khỏi phục thâm nghĩ:

- Tiểu tử này đã luyện “Chiêu đàn thần công” biến cai vô hình thành hữu hình, xem ra thành tựu của hắn hiện giờ còn cao hơn sư phụ hắn năm ấy....

Lòng ngẫm nghĩ, mục quang đã di chuyển sang Yên Nhi. Nàng lúc này nét mặt trầm trọng, mục quang như hai ngọn lửa chiếu thẳng vào mặt Tổng Thiên Hành, mười ngón tay trên dây đàn càng lúc càng thấy chậm chạp, nặng nề, dường như vất vả lắm.

Cổ Song Thành lại nghĩ:

- Xem tình hình hai người đã bước vào trận tử đấu nội lực, lạ một điều sao ta không có chút cảm giác lạ nào hết? Chẳng lẽ yêu nữ này nói công phu chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm là để Tổng Thiên Hành đánh giá thấp rồi mắc mưu ư?

Tâm niệm chưa dứt thì tiếng đàn cao vút lên, nhịp dồn dập như thiên quân sát phạt, như vạn mã bốn đẳng khiến người nghe tim đập thành thịch, khí huyết như trào sôi trong huyết quản. Nhưng Tổng Thiên Hành vẫn nhắm mắt nhập định dường như những biến đổi ngoại cảnh không mấy may ảnh hưởng đến chàng, có điều lớp chan khí hộ thể lúc đầu màu nhàn nhạt giờ đã dày đặc, mùi hương càng nồng.

Cổ Song Thành bất giác nhíu tít đôi mày nhìn chăm chăm vào gương mặt của Yên Nhi, đồng thời sắc mặt của bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm cũng lộ vẻ kinh dị không kém.

Chu Chấn Bang trông thấy tình thế như vậy, lập tức dụng phép truyền âm nói:

- Cổ nữ hiệp, lai lịch của con yêu nữ này thật đáng khả nghi.

Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Không sai, ta cũng cảm thấy như vậy.

Chu Chấn Bang:

- Cổ nữ hiệp xem thiếu chủ có bề gì không?

Cổ Song Thành hơi nhú mày nói:

- Chắc không đến nỗi....

Truyền âm chưa trọn câu, tiếng đàn cao vút, đột ngột hạ thấp rồi dừng hẳn lại.

Yến Nhi đẩy đàn đứng lên, Tống Thiên Hành cũng đứng dậy phỉ phỉ bụi dính trên vạt áo cười nói:

- Nhạc khúc này chỉ thiên đàn mới có, nhân gian có mấy kẻ được nghe, Tống Thiên Hành thật có phước.

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành và Yến Nhi, thấy thần sắc hai người hơi tai tái, bên thái dương có vài giọt mồ hôi.

Yến Nhi cười mơn:

- Tống đại hiệp thật là người văn nhã, qua một trận ác đấu sinh tử mà vẫn còn có thể ...

Tống Thiên Hành giơ tay ngăn không cho đối phương nói hết, tiếp lời:

- Cô nương, nói việc chính đi, trận tử đấu này kết quả thế nào?

Yến Nhi nhìn qua Cổ Song Thành, cười nói:

- Cổ tiên tử, nô gia xin được nghe cao nhận của tiên tử.

Cổ Song Thành cười nhạt hỏi:

- Người không sợ ta thiên vị sao?

Yến Nhi cười nhẹ:

- Võ lâm có được mấy vị Vân La tiên tử, cho dù tôn giá có lòng tư vị thì nô gia cũng xin lãnh mệnh.

Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Theo sự quan sát của Cổ Song Thành ta thì trận này nhị vị bình thủ.

Yến Nhi ôm quyền hướng về Cổ Song Thành xá một cái nói:

- Đa tạ Cổ tiên tử phán xử công minh.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy ta bắt đầu trận thứ ba đi.

Yến Nhi lắc đầu:

- Không cần nữa, Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nhướng mày:

- Tại sao?

Yến Nhi nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, hai ta đều tự biết người, biết mình, nếu tiếp tục đấu nữa, bất luận ai thắng ai bại, kết quả đều thành thế lưỡng bại câu thương. Việc làm hại người mà bắt lời cho ta, nô gia không dám mạo hiểm.

Tống Thiên Hành mới động dậy môi, Yến Nhi đã cười tươi nói tiếp:

- Hơn nữa, có thể mỗi người trong chúng ta còn giữ lại một phân bí mật chưa đưa ra, thì việc gì trong nhất thời phải khoe hết cho mọi người nhìn thấy phải không?

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Nhưng việc thắng phụ giữa hai ta ...

Yến Nhi cười nhẹ:

- Ai nói chưa thắng phụ? Tống đại hiệp đấu hai trận, thắng một hoà một như vậy còn chưa đủ sao?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Nói vậy cô nương cam tâm nhận bại?

Yến Nhi cười nhẹ:

- Sự thực như vậy, nô gia không cam tâm nhận bại thì sao được?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Vậy thì được rồi, ta chờ người thực hiện lời hứa.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Tống đại hiệp nói đến việc trao trả Từ thái phu nhân?

- Không sai!

Yến Nhi nghiêm nghị:

- Chập tối ngày mai, nô gia sẽ phái người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Tại hạ muốn nhìn thấy người ngay bây giờ.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Tống đại hiệp muốn vậy thực làm khó cho nô gia quá. Hiện giờ Từ thái phu nhân cách đây hơn một ngày đường, nô gia làm sao lập tức giao người được?

Tống Thiên Hành nhú mày chưa kịp nói, Yến Nhi đã che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp đã mắc mưu bọn tà ma ngoại đạo không thủ tín nên lo sợ là phải, nhưng nô gia xin nói, đêm nay có mặt quý khách và đồ ... Đường như cảm thấy hơi lờ lờ nên Yến Nhi vội vàng nín bật, cười trừ nói:

- Tóm lại, nô gia có thể lấy danh dự của Nhất Thống môn mà hứa, đêm mai nhất định sẽ có người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký

tiền trang ...

Tổng Thiên Hành cười nhạt ngắt lời:

- Cô nương không cảm thấy mình vừa tiết lộ ra điều bất lợi sao?

Cổ Song Thành cười lạnh, để thêm:

- Yêu phụ, lúc này người nói “đồ” gì vậy? Sao không nói tiếp đi?

Yến Nhi đưa tay vuốt vuốt mái tóc mai thả dài trước ngực, nói:

- Đương nhiên là “đồ đệ” chứ còn đồ gì nữa, không lẽ sở học của ta như vậy chưa xứng làm sư phụ người sao?

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tổng mỗ đã có ý nghi ngờ các hạ là Hoa Tín phu nhân từ lâu rồi.

Yến Nhi che miệng cười nói:

- Bội phục sự linh thông của nhị vị, nô gia thật tẻ quá.

Dừng lời một lát rồi cao giọng nói:

- Sự thật đã tỏ bày, ta cũng không cần giấu giếm nữa, không sai, ta chính là Hoa Tín phu nhân, cũng chính là đệ nhị quái trong Thập đại cao nhân, “Câu hồn ma nữ” Lữ Dao Hồng...

Lữ Dao Hồng chưa dứt lời, Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ song song cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc, Kim Đại Kỳ buột miệng nói:

- Thì ra là người ...người gạt bọn ta điên đảo không còn biết người là ai nữa, xem ra Ma nữ hoá thân công của người đã đạt đến hóa cảnh rồi ...

Lữ Dao Hồng nháy Kim Đại Kỳ một cái thật dài, rồi quay sang nhìn

Cổ Song Thành nói:

- Cổ Song Thành, bây giờ ta cũng nói rõ luôn một lần. Năm ấy kẻ ám toán Lý Phùng Xuân là ta. Lấy trâm cài của người lưu lại trong phòng lão giá hoa. cho người cũng là do ta làm. Phế đi của người bảy thành chân lực, bức người nói ra bí kíp võ công cũng là ta.

Giờ thì người rõ rồi chứ?

Tổng Thiên Hành mắt lộ sát quang, răng nghiến ken két nhưng chàng cố nén cơn kích động, im lặng không nói gì.

Chu Chấn Bang tóc tai dựng ngược, độc nhãn của lão lóe hung quang, mặt mày lão như hung thần sắp sửa nuốt sống người ta tới nơi. Nhưng thấy Tổng Thiên Hành đứng lặng, lão cũng không dám vọng động. Lão kích động đến mức đó cũng phải vì Lý Phùng Xuân (tục danh của Thanh hư thượng nhân) là ân nhân cứu mạng lão, giờ hung thủ ám toán người đang hiện hiện trước mặt, lão không muốn nuốt sống hung thủ sao được.

Điều kỳ lạ là người thọ hại “Cổ Song Thành”, ngược lại bình tĩnh vô cùng. Bà chậm chậm rút thanh tòng văn cô kiếm ra, giọng băng lạnh nói:

- Ta rõ rồi, yêu phụ. Người có biết hậu quả sau đó sẽ thế nào không?

Lữ Dao Hồng ngạo nghễ:

- Có gì đáng sợ đâu, cùng lắm thì giết người thường mạng, thiếu nợ trả nợ vậy thôi.

Cổ Song Thành nghiêng rằng:

- Biết vậy thì tốt, đêm nay không ta thì người phải có một người chết! Không khí đột ngột căng thẳng đến mức cô đặc lại, mọi người như không thở được nữa. Bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, Giang Thúc Bình bất giác đến gần lại cục trường.

Lữ Dao Hồng khoát tay:

- Chư vị yên tâm, chúng không ăn thịt được nỗi chúng ta đâu.

Chu Chấn Bang gầm lên:

- Yêu phụ, không ăn thịt người được thì băm người cho chó ăn.

Đáp lại lời mắng độc địa của Chu Chấn Bang, Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ, quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tống đại hiệp, lão thân chờ nghe một câu quyết định của Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành cố nén phần nộ trong lòng, cất giọng bình tĩnh nói:

- Với thân phận thái thượng chưởng môn chủ Nhất Thống môn của các hạ, tại hạ tạm tin lời bảo chứng vừa rồi.

- Còn hiện giờ?

- Hiện giờ ...

Tống Thiên Hành quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, người ta có thể bắt nạt nhưng ta không thể bắt nạt, lúc này, Thiên Hành đã đồng ý tiếp nhận điều kiện của đối phương, việc đêm nay kết thúc ở đây thì hơn.

Cổ Song Thành lắc đầu kiên quyết:

- Thiên Hành, người đừng mắc mưu hấn. Lúc này điều kiện đó người nói với Yến Nhi, còn bây giờ hấn là Nhất Thống môn thái thượng môn chủ Lữ Dao Hồng.

Tống Thiên Hành:

- Sư cô cô thứ tội, Thiên Hành đã nói, người ta có thể bắt nạt, nhưng ta không thể bắt nạt.

Cổ Song Thành thở dài u oán:

- Thiên Hành, người có biết điều gì làm cho ta còn gắng gượng sống kiếp sống thừa không? Đêm nay ta tìm thấy hấn, lẽ nào lại bỏ qua dễ dàng như vậy ...

Chu Chấn Bang cũng lên tiếng:

- Phải, thiếu chủ, lão nô cũng không muốn bỏ qua.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Các người nói như vậy chắc coi Lữ Dao Hồng là cá nằm trên thớt rồi chắc? Hừ, thử nhìn lại cục diện xem, nếu quả thật muốn liêu sống chết thì ai thắng ai bại còn chưa biết chừng.

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm nói:

- Nếu các hạ thật có ý đo, Tổng Thiên Hành cũng xin hết mình bồi tiếp.

Lữ Dao Hồng xua tay nói:

- Tổng đại hiệp chớ hiểu lầm, Lữ Dao Hồng nói như vậy chẳng qua muốn nói chẳng phải ta sợ ...

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Đồng thời cũng muốn che giấu ý đồ không muốn đánh mà không nắm phần thắng phải không, Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Phải! Phải lắm! Tổng đại hiệp không những là người tinh thông âm nhạc mà cả ...

Tổng Thiên Hành giơ tay ngăn lại:

- Không cần nói lời vô ích.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, qua khỏi đêm nay thì sợ gì không tìm lại được hấn?

Cổ Song Thành mắt vẫn dán chặt vào Lữ Dao Hồng đáp lời:

- Ta cũng biết vậy. Nhưng yêu nữ này hành tung bất định, chỉ sợ sau nay tìm hấn không dễ!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người ta nói chạy trời không khỏi nắng, các người đã quả quyết ta là thái thượng môn chủ Nhất Thống môn, mà Nhất Thống môn đang chính thức dương danh trong thiên hạ, chuẩn bị lập đàn ở Lạc Dương, cứ tìm đến Nhất Thống Môn thì sợ gì không tìm được thái thượng môn chủ!

Tổng Thiên Hành hơi sửng người:

- Quý môn định khi nào khai đàn ở Lạc Dương?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Sắp rồi, chậm thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, chừng đó thế nào cũng có thiệp mời Tổng đại hiệp đến dự đại lễ.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ, quay sang Cổ Song Thành:

- Ý sư cô cô thế nào?

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Người đã là đầu não, sư cô cô ta không thể không nghe theo.

Tổng Thiên Hành cung thân thật thấp nói:

- Đa tạ sư cô cô cất nhắc.

Quay sang Lữ Dao Hồng nghiêm mặt nói:

- Việc đêm nay đến đây chấm dứt, mong rằng người giữ lời hứa.

Chiều mai ta chờ đón tiếp Từ thái phu nhân ở Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Tổng đại hiệp xin cứ yên tâm, Lữ Dao Hồng này đối với ai thì không biết sao nhưng trước mặt Tổng đại hiệp quyết không thể nuốt lời.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Các hạ, còn một việc ta muốn nói thêm cho rõ.

- Xin cứ nói, Lữ Dao Hồng rửa tai chờ nghe.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tổng Thiên Hành ta xuất thân từ Thúc Hoa Thành, sinh ra lớn lên ở đó. Dù trước kia gian đồ buộc ta phải chui lỗ chó mà ra, dù không lâu trước đây ta đã dùng vũ lực để buộc Thúc Hoa Thành mở cửa lớn đón tiếp. Nhưng những điều ấy chưa đủ làm phai mờ ký ức, càng không thể làm nhạt nhòa tình quyến luyến đối với cố hương cố thổ. Nay Thúc Hoa Thành đã rơi vào tay bạo lực, Tổng Thiên Hành này phải có trọng trách chấn hưng hùng phong Thúc Hoa Thành ngày cũ, làm cho Nam bảo Bắc thành sống vai nhau trong giang hồ.

Đưa tay chỉ Giang Thúc Bình tiếp:

- Còn vị Giang cô nương là thiên kim của Giang thành chủ, cũng là Thúc Hoa thành chủ trong tương lai, bất luận hiện thời người đã thi triển cấm chế trên người nàng, nhưng Tổng Thiên Hành xin trịnh trọng cảnh cáo liệu mà đối đãi với nàng, không được động đến một sợi lông nàng.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Việc này Tổng đại hiệp cứ an tâm, ta đã chọn nàng làm Nhất Thống môn chủ đời thứ hai, lẽ nào lại đi ngược đại nàng. Chỉ cần người đủ bản lĩnh khôi phục lý trí cho nàng, đồng thời cũng phải đủ sức cứu nàng ra thì Lữ Dao Hồng xin tuân mạng.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ mong rằng người còn nhớ lời hứa vừa rồi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Còn mấy điều ta không hiểu, mong Tổng đại hiệp chỉ giáo cho.

- Người hỏi thử.

Lữ Dao Hồng cười nhạt:

- Nghe đâu Giang Chấn Xuyên cũng có thể được xem là cừu nhân của Tổng đại hiệp, bản môn thay người làm cho hấn gia phá thân vong, lẽ ra Tổng đại hiệp còn phải mang ơn, có sao ...?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Giang thành chủ không biết nhìn người, thân tiểu nhân mà xa hiền nhân nên mới phải chịu hậu quả đắng cay như ngày nay. Tổng Thiên Hành ta đã từng chịu khuất nhục trước lão, nhưng người quá đáng

nhận quả báo thì ta cần gì ghi hận trong lòng.

Hơn nữa lão đã từng là thượng tỵ của ta, đồng thời là bằng hữu của tiên nghiêm, một thuộc hạ, một văn bồi thì không có quyền ghi hận trong lòng.

Lữ Dao Hồng:

- Không ghi hận cũng được, nhưng ngươi cũng không cần đối tốt với lão. Với tài hoa và sở học của Tống đại hiệp, chỉ cần tiêu diệt được Nhất Thống Môn thì nghiêm nhiên trở thành minh chủ võ lâm, chừng đó đừng nói gì một cái chức Thúc Hoa Thành thành chủ con con...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Tống Thiên Hành chẳng có ý đó, hơn nữa ta cũng tự biết mình đức bạc vô năng không đủ bản lĩnh hiệu lệnh quần hùng.

- Tống đại hiệp mà đức bạc vô năng thì có hơi quá tự khiêm chẳng?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Không dám, Tống Thiên Hành chỉ cốt sao giữ được bốn phận làm người mà thôi.

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Khí độ bao thiên, nếu giang hồ có được vài người như vậy thì hay biết mấy.

Lữ Dao Hồng cười gượng hỏi:

- Tống đại hiệp còn dặn dò điều chi nữa không?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dặn dò thì không dám, chỉ mong các hạ nhớ kỹ những lời Tống Thiên Hành nói đêm nay cùng lời hứa của các hạ, bằng không hậu quả các hạ có thể tưởng tượng được.

Bỗng như chợt nhớ ra điều gì, chàng à lên một tiếng hỏi:

- Còn Từ Quân Lượng đại hiệp, ngươi định dùng thủ pháp cấm chế như Giang cô nương để đối phó chẳng?

Lữ Dao Hồng nghiêm mặt đáp:

- Phải, bởi hắn quá cố chấp không chịu thuận phục, bằng không ta cũng chưa đến nỗi phải dùng thủ pháp ấy đối phó với hắn, cũng chưa thành tâm giao trả Từ thái phu nhân cho ngươi.

Tống Thiên Hành mắt lộ hàn quang nói:

- Đa tạ các hạ đã nói thật, lời cảnh cáo đối với ngươi về Giang cô nương lúc này coi như ta lặp lại một lần nữa cho Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Ta nhớ rồi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Tống Thiên Hành đã nói hết, mời chư vị tự tiện.

Lữ Dao Hồng đưa ánh mắt kỳ dị nhìn xoáy vào Tống Thiên Hành một

chút rồi mới quay đi dắt bọn Kim lại Kỳ rút lui.

Đưa mắt nhìn theo dáng bốn người mất hút trong rừng khuya, Chu Chấn Bang hậm hực:

- Thiếu chủ, sao lại để con yêu phụ bỏ đi dễ dàng như vậy?

Tổng Thiên Hành dùng phép truyền âm đáp:

- Chu lão, trận tử đấu nội lực làm tiêu hao quá nhiều công lực, bản thân ta cũng không dám chắc có thể chế phục nổi mụ.

Chu Chấn Bang ngẩn người kinh ngạc.

Tổng Thiên Hành đã quay sang mồm đá bên tả nói:

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, mời xuống đây diện kiến.

Một tràng cười ha hả vang lên, tiếp theo là hai bóng người phi thân đáp xuống, thì ra là hai trong tứ trưởng lão của Thúc Hoa Thành thoát được sau sát kiếp của Thúc Hoa Thành. Là trưởng lão, Lữ trưởng lão.

Hai vị lão nhân ôm quyền hướng về Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang thi lễ:

- Là Thích Tôn, Lữ Trọng Phủ ra mắt Cổ tiên tử, Chu đại hiệp.

Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang vội đáp lễ.

Hai lão nhân đã quay sang, mỗi người ôm lấy một cánh tay của Tổng Thiên Hành, hai lão nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói:

- Thiên Hành, Thiên Hành ...

Tổng Thiên Hành cố nén dòng lệ chực trào nơi khoé mắt, bình tĩnh nói:

- Nhị vị lão bá, xin trấn tĩnh có gì từ từ nói.

Là Thích Tôn buông tay Tổng Thiên Hành ra trước, nói:

- Thiên Hành, nghe những lời người nói với yêu phụ lúc nãy, lão bất tử thấy hồ thẹn vô cùng.

Tổng Thiên Hành bình thản:

- Lão bá, việc đã qua rồi, hà tất phải nhắc lại cho thêm phiền não.

Lữ Trọng Phủ tiếp:

- Thiên Hành, sự tình xảy ra cho Thúc Hoa Thành gần đây chắc người có nghe?

Tổng Thiên Hành gật:

- Phải, có nghe. Nghe nói Hồ lão bá vong mạng đương trường, Kim lão bá thân thọ trọng thương đào tẩu ...

Lữ Trọng Phủ giọng rầu rầu:

- Kim Châu Sơn cũng vừa vong mạng sáng nay....

Là Thích Tôn thở dài ngao ngán:

- Thúc Hoa thành danh chấn võ lâm Bắc lục tỉnh không ngờ có ngày hôm nay.

Ngoài một Thúy Bình cô nương không còn thần trí ra, chỉ còn lại người và hai lão bắt tử bọn ta. Nhớ lại năm ấy, cùng với lệnh tôn Tổng Bối Nguyên huynh sáng nghiệp gian nan biết mấy, giờ nhắc lại tợ giấc nam kha!

Nói đến đây, lão lại thở dài ảo não.

Lữ Trọng Phủ tiếp lời:

- La huynh, việc cũ không cần nhắc lại để khỏi làm ảnh hưởng đến hùng tâm của người trẻ tuổi. Người không nhớ đến lời nói hào khí ngất trời của Thiên Hành lúc nãy sao? Hoàng thiên còn có mắt mới cho Thúy Hoa thành còn sót lại một người như vậy, lẽ ra ta với người nên mừng mới phải.

La Thích Tồn lấy tay áo gạt nước mắt nói:

- Phải, bọn ta nên mừng mới phải, Thiên Hành, hai lão bắt tử này còn sống ngày nào, nguyện theo người để lo việc lớn.

Tổng Thiên Hành ngược mặt nhìn trời đêm, thông thả nói:

- “Sở tuy tam hộ, vong Tàn tất Sở”! Mong nhị vị lão bá coi Thiên Hành như tử diệt, theo đốc suất, động viên. Kẻ hữu chí đại sự tất thành.

La, Lữ nhị lão xúc động đến rơi lệ, vuốt vuốt mãi bộ râu dài nói không nên lời.

Tổng Thiên Hành cũng hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Nhị vị đến Kim Lăng lúc nào? Làm sao lại tìm đến đây?

Lữ Trọng Phủ:

- Lúc chập tối hai ta đến Kim Lăng. Mao chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang chỉ tới đây.

La Thích Tồn cười khổ nói:

- Đầu tiên Mao chưởng quỹ không tin, ta cùng Lữ lão năn nỉ hết lời hấn mới chịu tiết lộ hành tung của các vị.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Việc này cũng không thể trách y. Mao chưởng quỹ vốn là người cẩn trọng.

Lữ Trọng Phủ cười nói:

- Thiên hành, người tưởng ta trách y? Hai lão già bắt tử này tuy có hơi lảm cẩm nhưng không lảm cẩm đến độ đó.

Mọi người cùng cười, Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trời đã sắp canh ba, ta nên trở vào thành kéo trễ ...

x X x Tinh mơ hôm sau.

Tổng Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang ăn điểm tâm trong phòng khách của tịnh lâu. Ba người vừa ăn vừa mật đàm phương châm hành động từ nay về sau.

Bổng Mao Tử Kỳ chạy vội vào dâng lên một bức mật thư nói:

- Tổng tiên sinh, mật thư của bản bảo gửi tới.

Tổng Thiên Hành tiếp lấy xem qua rồi giao cho Cổ Song Thành, cau mày nói:

- Xem ra phương châm hành động của ta vừa thảo xong lại phải thay đổi rồi.

Thì ra đó là thủ bút của Vân bảo chủ, đại ý nói vùng phụ cận Kim Thang bảo phát hiện một nhóm người có hành tung khả nghi. Đây có thể là dấu hiệu của Nhất Thống môn định tiến công Kim Thang bảo lần hai. Nếu phía Kim Lăng không có sự việc trọng đại thì mong Tổng Thiên Hành trở về bảo, đồng thời cũng để toàn thể đồng nhân trong bảo thỏa lòng mong nhớ đối với Tổng Thiên Hành.

Cổ Song Thành xem xong mật thư, nhìn Tổng Thiên Hành mỉm cười một cách khó hiểu:

- Ý của người thế nào?

Tổng Thiên Hành dường như không chú ý tới nét cười lạ lùng của Cổ Song Thành, vẻ trầm tư nói:

- Đệ tử nghĩ tất cả chúng ta đều đi. La Lữ nhị vị lão bá tạm thời ngụ lại trong Kim Thang bảo, còn sư cô cô thì nhân cơ hội này ghé lại Tử kim am, đem tin tức về Lữ Dao Hồng thông báo lên cho Liễu Trần sư thái hay.

Cổ Song Thành nói:

- Phải, Lữ Dao Hồng là bào muội của Liễu Trần sư thái. Nay thấy muội muội gây nên sát kiếp giang hồ, kẻ làm tử tử cũng không thể tự thủ bàng quang được.

Tổng Thiên Hành:

- Vậy chúng ta cùng lên đường.

Cổ Song Thành:

- Bạch long câu của người cước trình nhanh, hơn nữa cũng dễ gây sự chú ý, tốt nhất người nên đi một mình. Hơn nữa còn phải chờ Tử thái phu nhân. Còn ta với La, Lữ, Chu tam lão cùng hai vị ngân y kiếm sĩ thì lập tức khởi hành.

Tổng Thiên Hành gật đầu rồi quay sang Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh, phiền Mao huynh phi báo Vân bảo chủ những điều vừa quyết định.

Mao Tử Kỳ cung kính lui ra. Sau một hồi chuẩn bị, Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang, hai vị trưởng lão Thúc Hoa thành cùng hai tên ngân y kiếm sĩ, nhắm Thái Hồ xuất phát.

Sau bữa cơm trưa, Tổng Thiên Hành đang đọc bộ trong vườn nhắm nháp hương vị thanh nhàn hiếm hoi từ khi chàng xuất thế. Nhưng

chưa được bao lâu bỗng thấy Mao Tử Kỳ dắt theo một bạch y văn sĩ đi về phía tịnh lâu.

Mao Tử Kỳ thấy Tổng Thiên Hành mừng rỡ nói:

- Vị bằng hữu này có việc trọng đại cầu kiến Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành đưa mắt quan sát bạch y văn sĩ. Đó là một văn sĩ tuổi độ hai mươi ba, hai mươi bốn, mày thanh mắt tú, da trắng nõn nà như nữ nhân, nhưng dáng điệu cũng khá anh phong đĩnh đạc, ngoài ánh mắt trông có vẻ quen ra, Tổng Thiên Hành không sao nhớ nổi người này là ai, có duyên hội ngộ từ bao giờ.

Tổng Thiên Hành hơi chau mày, nghiêm trang hỏi:

- Xin hỏi huynh đài tên danh quý tánh? Đến đây có việc gì chỉ giáo?

Bạch y văn sĩ cười nhẹ nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ họ Nam Cung, tên độc một chữ Tranh.

Ồ, thì ra đây là người mà Tổng Thiên Hành từng gặp một lần trong rừng tùng cạnh Kim Thang bảo đạo nào. Nhưng lúc ấy, hắn là một đại cô nương, sao giờ này lại xuất hiện dưới lớp áo của một văn sĩ thế này?

Tổng Thiên Hành ờ à ừ lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nam Cung ...lão đệ, mời, mời!

Nam Cung Tranh vẫn đứng yên không bước, nói:

- Tổng tiên sinh, ở đây có chỗ nào yên tĩnh một chút không?

Tổng Thiên Hành hơi sững người nói:

- Có, có bên kia tịnh lâu, yên tĩnh như cái tên của nó vậy. Lão đệ, mời.

Nam Cung Tranh giơ tay làm một cử chỉ khách khí:

- Mời!

Rồi mỉm cười thung dung theo sau Tổng Thiên Hành tiến về tịnh lâu.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe ngoài đại môn có tiếng vó ngựa, tiếng ngựa hí, tiếng người quát tháo hỗn tạp ồn ào vọng vào.

Bỗng nghe tiếng quát của tên tráng đinh trực cổng:

- Nay, nhị vị, đây không phải là chỗ có thể tùy tiện cưỡi ngựa xông vào.

Một người nói ồm ồm như lệnh võ quát:

- Nơi này là nha môn sao?

Dừng một lát lại nghe giọng ồm ồm hừ lạnh:

- Hừ, đã không là nha môn thì có gì lại ngăn cản ta? Nói mau, nếu không trả lời được thì đừng trách lão phu độc ác.

Tên tráng đinh dường như khiếp hãi trước uy thế của đối phương, lắp bắp nói:

- Đây là ...là Thiết Ký tiền trang, chuyên cho vay, cầm đồ. Nhị vị ...nhị vị lão gia không giống...không giống người vay tiền hay cầm đồ ...

Giọng nói oang oang tiếp:

- Giỏi, giỏi lắm. Gan cũng to lắm, thật không hổ là thuộc hạ của Vân lão nhi.

Không sai. Huynh đệ lão phu đến đây không để vay tiền cũng không để cầm đồ; Giờ người lập tứ cút vào bên trong báo cho tên thất phu lòn trốn thiên hạ Tổng Thiên Hành ra đây đón tiếp lão gia.

Bọn Tổng Thiên Hành nghe tiếng ồn ào không vào tịnh lâu mà vẫn đứng bên ngoài nghe ngóng. Lúc này nghe lời nói của đối phương càng lúc càng khó nghe, nhưng Tổng Thiên Hành chỉ hơi nhíu mày, không lộ vẻ khó chịu nào. Ngược lại, Mao Tử Kỳ cùng Nam Cung Tranh nghe mấy câu sau cùng của đối phương không khỏi biến sắc. Mao Tử Kỳ đang định xông ra ngoài xem kẻ nào dám cả gan xúc phạm như vậy, Tổng Thiên Hành đã giơ tay ngăn lại nói:

- Mao huynh đưa Nam Cung ...lão đệ lên tịnh lâu trước, ta ra ngoài xem coi ai rồi sẽ lên sau.

Nam Cung Tranh cười nói:

- Tổng tiên sinh không thể để cho tại hạ được khai nhãn giới sao?

Lại nghe tên tráng đinh lên tiếng cười nhẹ nói:

- Mong rằng nhị vị sau khi gặp được Tổng tiên sinh vẫn còn giữ được khí độ như vậy.

Giọng nói kia hừ lạnh:

- Người thấy lão phu nhẹ tay với người rồi người không chịu mau chân phi bao?

Tên tráng đinh cũng không vừa:

- Người chắc cũng phải có danh hiệu chứ?

Giọng khàn khàn phát lên một tràng cười ha hả nói:

- Đương nhiên lão phu cũng có danh hiệu nhưng nói ra chỉ sợ người vỡ mật. Nếu muốn sống thêm ít năm nữa thì mau mau đi cho khuất mắt ta.

Lúc này Tổng Thiên Hành đã chậm rãi bước ra, cười nhạt nói:

- Các hạ, không cần khó dễ kẻ dưới như vậy. Ủa! Sao lại có người ở đây nữa?

Thì ra hai vị ác khách đến quấy rối, có một vị là “Oải kim cương”

Thạch Vô Hựu.

Đứng cạnh Thạch Vô Hựu là một lão nhân áo xám thân hình cao lớn, mắt như lục lạc, miệng như chậu máu, râu năm chòm đen nhánh, dáng mạo uy mãnh vô cùng. Gương mặt lão có nét hao hao Thạch Vô Hựu nhưng thân hình cao lớn của lão thật đối nghịch với dáng

dấp nhỏ bé về Thạch Vô Hậu.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời, Thạch Vô Hậu đã cười lạnh:

- Đây chính là người hiệp danh nổi như sóng cồn thời gian gần đây Hảo Hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành đó.

Lão nhân cao lớn dán mắt nhìn chăm chăm Tổng Thiên Hành, sắc mặt lộ vẻ khinh khi bất phục.

Phản Tổng Thiên Hành, thấy Thạch Vô Hậu đột nhiên trở mặt, dẫn theo một người lai lịch bất minh đến gây sự, chàng cũng cảm thấy mù tịt, không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao nữa.

Lão nhân cao to cất giọng lạnh lùng:

- Công phu hàm dưỡng khá, phong độ phi phàm, chỉ mong bản lãnh của người được như lời đồn đại, đừng để lão phu thất vọng.

Tổng Thiên Hành nhìn Thạch Vô Hậu hỏi:

- Thạch lão, vị này là ai, đến đây có việc gì?

Thạch Vô Hậu mặt lạnh như tiên, nói:

- Đây là gia huynh, là Trường Xuân đảo đảo chủ Thạch Vô Kỳ.

Mấy tiếng ở Trường Xuân đảo đảo chủ Thạch Vô Kỳ ừ như một loạt tiếng sấm nổ bên tai Mao Tử Kỳ và Nam Cung Tranh hai người, cả hai cùng biến sắc. Đặc biệt là tên tráng đinh lúc nãy nghe thấy hoảng hồn, bất giác thối lui mấy bước, đồng thời đưa tay sờ sờ vào gáy.

Cũng không trách mọi người kinh hãi dường ấy. Trường Xuân đảo chủ Thạch Vô Kỳ là một trong Thập đại cao nhân. Tuy được liệt hàng cuối cùng trong Tứ đại quái ở Tửu, sắc, tài, khí ử, cũng là đứng cuối cùng trong Thập đại cao nhân nhưng tính tình lão vô cùng cổ quái.

Một khi xích mích với ai thì đấu đến cùng. Bởi vậy trong Thập đại cao nhân, lão là người khó đối phó nhất.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 16

Mạo Hiểm Cứu Người

Chỉ riêng một mình Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, cười nhạt nói:

- Còn một phần Thạch lão chưa trả lời tại hạ.

Trương Vô Hào hất đầu cười lạnh:

- Gia huynh đang ở trước mặt, ngươi sợ gì không hỏi người mà lại hỏi ta?

Tống Thiên Hành vẫn cười nhạt:

- Thạch lão dạy chí phải.

Chuyển mục quang sang Trương Vô Kỵ, chàng nghiêm mặt nói:

- Thạch đảo chủ, mặc học hậu tiểu Tống Thiên Hành trước nay chưa có duyên gặp, nay diện kiến tôn nhan, thật không nghĩ ra lúc nào ở đâu đắc tội với người, không biết đảo chủ có thể nói giùm được không?

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Như người chưa đủ tư cách “đắc tội” với lão phu.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm gần giọng:

- Nói vậy, người vô duyên vô cớ đến sinh sự bộ tưởng rằng Tống Thiên Hành là người dễ ăn hiếp sao?

Trương Vô Kỵ lạnh lùng nói:

- Hừ, lão phu không hạ mình đi ăn hiếp người!

Tống Thiên Hành không giận, ngược lại mỉm cười nói:

- Không phải cái này cũng không phải cái kia, vậy ra thần kinh của các hạ không bình thường chăng?

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Thần kinh của lão phu rất bình thường, nói thật cho người biết, tiểu tử, thứ nhất vì người là đệ tử của Lý Phùng Xuân.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Còn thứ hai?

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Thứ hai vì người là tổng quản của Kim Thang bảo.

Tống Thiên Hành bật cười:

- Các hạ thật rồi hơi nhàn tản!

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Lẽ ra người phải sớm biết ta đến nay là có ý gì.

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Không sai, ta đã có nghĩ qua, giờ các hạ muốn gì đây?

Trương Vô Kỵ ngẩng mặt nhìn lên trời nói:

- Không muốn gì cả, chỉ mong người đủ bản lãnh bảo vệ cả hai chức phận ấy.

Tổng Thiên Hành cười nói:

- Tổng Thiên Hành coi thường danh lợi, không cần đến bất cứ chức phận gì, thực tế ta cũng đã từ chức tổng quản Kim Thang bảo, nhưng người ta nói:

Phật còn tranh nhau nén hương đừng nói đến người, ngày hôm nay tại hạ nhất định cùng Thạch đảo chủ tranh tiếng rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Lão đạo sĩ mũi trâu Trường Xuân cùng lão quỷ sư phụ người đến Trường Xuân đảo hà hiếp, bức lão phu hai mươi năm trời không bước chân vào Trung nguyên, còn Kim Thang Bảo có mối thù giết con gái ta. Hai món nợ này một mình người phải gánh.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Nói đúng lắm, chỉ mong các hạ đủ bản lãnh đòi nợ. Nơi đây địa thế chật hẹp, không tiện thi triển, chúng ta ra hậu viện.

Trương Vô Kỵ cười nhạt nói:

- Chỉ cần người quì gối dập đầu bác ái trước mặt ta, đồng thời phát thệ từ nay không được lai vãng trên giang hồ, thì ta sẽ niệm tình người hậu bối vô tri mà tha chết cho.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Các hạ quả thật nhân từ đức độ.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh nói:

- Lâu nay không đi lại trên giang hồ, tính tình ta thay đổi, bằng không không cần phải nhiều lời với người như thế đâu. Người định thế nào?

- Không định gì cả, tại hạ nhắc lại, nơi đây địa thế chật hẹp, ta vào trong hậu viện.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Tiểu tử, người tự đề cao mình quá. Người tiếp ta ba chiêu trước đã, nếu sau ba chiêu mà còn đứng vững mới đủ tư cách nói đến chuyện đổi chỗ quyết đấu.

Lão già này quả thật cao ngạo cuồng ngông.

Tổng Thiên Hành dựng ngược đôi mày cười nói:

- Lão nhi, Tổng Thiên Hành nhượng người ba chiêu, trong ba chiêu đó, nếu người có thể bức được ta hoàn thủ, thì Tổng Thiên Hành này

tự đánh nát thiên linh cái tạ tội trước sư môn. Người tiến chiêu đi. Quả thật Tống Thiên Hành còn ngông cuồng hơn lão một bậc. Ngày thường chàng là người trầm tĩnh, không đến nỗi phải thốt nên lời ngông cuồng đến độ này.

Đó là khách đường của Thiết Ký tiền trang, với một không gian hạn hẹp như vậy đối mặt một cao thủ được liệt vào Thập đại cao nhân mà dám nhượng tam chiêu, lại còn lên tiếng trong ba chiêu không hoàn thủ, sự cuồng ngạo, cái hào khí này, không những khiến Nam Cung Tranh, Mao Tử Kỳ biến sắc mặt, đổ mồ hôi lạnh mà đến cả kẻ đối địch là Trương Vô Kỵ, Trương Vô Hào cũng chấn động, mắt lóe dị quang.

Sau một lúc Trương Vô Kỵ trấn tĩnh lại, cười lạnh nói:

- Không ngờ ngạo khí của người lại cao đến độ, lão phu cố hết sức làm người được vừa lòng.

Tiếp đó lão quát vang như sấm:

- Tiểu tử, khán chiêu.

Chiêu thức đi liền theo sau câu nói, không thấy lão cất bước mà thân hình đã trượt tới như dưới đế giày có gắn bánh xe vậy. Hữu trảo vươn ra đầu vai trái Tống Thiên Hành, tả thủ vươn chỉ điểm vào Phúc Kết đại huyệt.

Một chiêu hai thế, đánh ra không những thần tốc mà còn biến ảo kỳ bí, chỉ với một trảo một chỉ bình thường đó mà đã bao hàm biến hoá vô cùng sát cơ vô hạn.

Tống Thiên Hành cười lên ha hả, lắc nhẹ đôi vai, tránh chiêu công của Trương Vô Kỵ trong đường tơ kẽ tóc, lách nhẹ về phía tả Trương Vô Kỵ, đồng thời cất giọng sang sảng nói:

- Chiêu thứ nhất!

Chiêu đầu tiên công vào không khí, Trương Vô Kỵ bất giác gầm vang, tả thủ biến thế phạt xuống cánh tay phải Tống Thiên Hành.

Trong khi đó hữu thủ giữ nguyên thế chộp xéo xuống, đồng thời xoay người phóng cước, đá tạt vào hạ bộ Tống Thiên Hành.

Một chiêu hai thế biến thành một chiêu ba thế, cả sức mạnh cùng tốc độ cũng đều vượt quá chiêu đầu.

Tống Thiên Hành lúc này trước mặt cách bức tường không quá năm thước, bên phải ba thước là quầy, như vậy chàng chỉ còn một cách duy nhất là lách về bên trái.

Tuy lách về bên trái vẫn có nguy cơ bị trúng trảo của Trương Vô Kỵ. Nhưng trong tình thế hiện thời, chàng không còn lựa chọn nào khác. Trương Vô Kỵ đang đắc ý cười lạnh, nào ngờ bóng người chớp động, Tống Thiên Hành điểm chân cất người lên đầu tường. Trong

tình thế thì dường như không phải Tống Thiên Hành tung người lên mà như có ai đó kéo chàng lên vậy. Thử nghĩ đầu tường chỗ giáp với sân gỗ trên lầu cao lắm chỉ chừng hơn trượng, trong tình thế như vậy còn ai dám tung người lên trên? Càng không thể tưởng tượng chàng lại tung người lên ngay bức tường chính điện.

Trong thế bất ngờ này chồng lên bất ngờ khác, Trương Vô Kỵ chưa kịp có phản ứng gì Tống Thiên Hành đã điểm chân vào tường mượn lực bung người dọc theo ván trần, vọt qua khỏi đầu Trương Vô Kỵ, đáp xuống giữa khách đường, đồng thời cất giọng thông thả đếm:

- Chiêu thứ hai.

Trương Vô Kỵ gầm lên như sấm quay người nửa vòng, song trào đưa ra, tung người chụp xuống Tống Thiên Hành đang đứng an nhàn như không phòng bị Ở giữa phòng.

Tống Thiên Hành mục quang như điện nhìn đối phương tựa như không hề có ý chuẩn bị né tránh. Chỗ chàng đứng hiện thời là ngay chính giữa phòng, bốn bên đều có một khoảng cách hai, ba trượng để tránh né, đương nhiên nó đủ không gian để tung người tránh đòn, nhưng Trương Vô Kỵ lúc này tựa như dán mình lên trần từ trên không giáng xuống, phạm vi uy lực rộng lớn hơn hai chiêu đầu nhiều. Hơn nữa Tống Thiên Hành đã có nói trước tiên nhượng tam chiêu, nên Trương Vô Kỵ không cần thủ thế, cứ hết sức mình tấn công đương nhiên, trong tình thế như vậy, có thể nói uy lực của thế công càng mạnh.

Trong tình thế cấp bách đó, Mao Tử Kỳ, Nam Cung Tranh, Trương Vô Hưu ba người đồng biến sắc, Nam Cung Tranh không ngăn được buộc miệng kêu:

- Tống đại hiệp cẩn thận ...

Nhưng tiếng hô của nàng chưa dứt, thì song chưởng to như chiếc quạt của Trương Vô Kỵ đã đến sát đỉnh đầu Tống Thiên Hành, trong giọng cười quái dị, Trương Vô Kỵ quát lớn:

- Tiểu tử, nằm xuống.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, Tống Thiên Hành còn đủ thời gian cười lớn nói:

- Chưa chắc.

Dư âm của tiếng nói chưa dứt, Trương Vô Kỵ đã vươn hữu trảo chụp xuống đầu vai trái Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành lúc này đứng quay lưng về phía cửa, trong một tích tắc trước khi trảo của Trương Vô Kỵ chạm vào đầu vai chàng, thân hình Tống Thiên Hành bỗng như trái bóng xì hơi đột ngột thấp xuống nửa thước, trảo của Trương Vô Kỵ một lần nữa lại chụp vào không

khí.

Trương Vô Kỵ vừa kinh hãi vừa tức giận, tụ đủ chân khí, song chưởng cùng xuất động, nhanh như chớp nhún xuống ...

Nhưng động tác của Trương Vô Kỵ không nhanh bằng Tống Thiên Hành, chỉ thấy thân hình chàng ngã ngược ra sau, ngay trước lúc lưng chàng chạm đất, bầm nhẹ chân xuống nền, thân hình đã là trên mặt đất tung ra phía cửa, đồng thời cười lớn đếm:

- Chiêu thứ ba!

Tiếng nói vừa dứt thân hình đã đứng thẳng dậy, cười ha hả nói:

- Lai nhi bất vãng phi lễ dã! Mời tiếp tại hạ ba chiêu!

Chưởng phát liền sau lời nói, nhanh như ánh chớp, ấn một chưởng trước ngực Trương Vô Kỵ. Chưởng của Tống Thiên Hành phát ra cách không, dù nhanh nhẹn tuyệt luân nhưng nghệ độc môn Vạn Ứng vô thanh chưởng của Thanh Hư thượng nhân.

Trương Vô Kỵ thân liệt vào thập đại cao nhân, liền tiếp ba chiêu không chạm được vào vạt áo của một tên hậu sinh tiểu bối, trong lòng lão đã không thấy dễ chịu gì, giờ đối phương đã kêu lão tiếp ba chưởng mà lại dùng cách không chưởng, với cá tính và thân phận lão, chỉ còn một cách cắn răng tiếp chưởng chứ không còn lý do gì tránh né nữa.

Trương Vô Kỵ mất lộ hung quang, hữu thủ đơn phương đẩy tới, “Bùng” một tiếng nghiêng trời lệch đất. Hai luồng kinh khí chạm nhau cuốn tới đập vào chiếc bàn bằng gỗ từ đàn, chỉ nghe tiếp một tiếng “bùng” nữa, gỗ vụn đã bay tả khắp phòng.

Tống Thiên Hành và Trương Vô Kỵ đối mặt nhau, không những thân hình hai người đứng yên mà đến cả áo quần cũng không thấy lay động nhìn qua rất có thể nhầm là hai pho tượng đá đặt đối mặt nhau! Dường như tiếp một chưởng làm động đến nộ hỏa Tống Thiên Hành, chỉ nghe chàng lạnh lùng nói:

- Mời tiếp chưởng thứ hai!

Lật ngược song chưởng, thân hình áp tới, ngón trở hữu thủ giơ ra điểm tới!

Trong lúc Tống Thiên Hành tung người phóng chỉ, Trương Vô Kỵ đứng bên cạnh biến sắc mặt vội kêu lên:

- Tống đại hiệp! Hạ thủ lưu tình!

“Vạn Ứng vô thanh chỉ” chuẩn bị sẵn sàng không còn thu lại được nữa, Tống Thiên Hành đành phải đổi hướng bắn xuống đất.

“Xoẹt!” một tiếng, nền đá hoa cương rần chắc đến bậc nào, mà cũng bị chỉ phong xoi thủng một lỗ sâu gần một thước!

Trương Vô Kỵ sau khi tiếp chưởng thứ hai liền tiếp thối lui ba bước

mới đứng lại được.

Từ nãy giờ tuy nói hơi lâu nhưng kỳ thực từ khi Trương Vô Kỵ phát công chiêu thứ nhất cho đến giờ chỉ trong chốc lát mà thôi.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói tiếp:

- Đại ca, đùa như vậy đủ rồi, mau dừng tay!

Tổng Thiên Hành nghe nói sững người dừng lại, Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy! Lão đệ, lão ca ca thật sự phục người rồi!

Vừa nói lão vừa lớn bước tiến tới, nắm tay Tổng Thiên Hành lắc lắc nói:

- Sóng trường giang lớp sau vùi lớp trước, lớp người mới nổi lên thay lớp cũ! Lão đệ, việc giang hồ từ nay về sau giao hết cho người!

Tổng Thiên Hành thở dài một hơi rồi mới cười nhạt nói:

- Thạch lão ...

Trương Vô Kỵ khoát tay cười lớn nói:

- Lão đệ, gọi ta là lão ca ca!

Tổng Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Lệnh của bậc trưởng lão, hậu sinh nào dám chẳng tuân, lão ca ca, tiểu đệ tuân lệnh!

Trương Vô Kỵ cười lớn gật đầu:

- Vậy mới không làm mất bản sắc kẻ anh hùng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lão ca ca! Lão ca ca đùa như vậy không thấy quá nguy hiểm sao?

Trương Vô Kỵ cũng tiến lên một bước chen lời:

- Hà! Ta cũng đã bao nhiêu lần ngăn trở, nhưng lão có chịu nghe đâu, nhất định phải thử một lần mới cam tâm!

Lão chuyển mục quang sang Trương Vô Kỵ:

- Đại ca, giờ thử rồi cảm thấy thế nào? Nếu không phải tiểu đệ kêu lên kịp thời thì giờ này chắc trên ngực áo đại ca có thêm một cái lỗ rồi.

Trương Vô Kỵ mỉm cười chữa thẹn, Tổng Thiên Hành đã cười khòa lấp đi:

- Không đến nỗi như vậy, tiểu đệ chẳng qua chỉ có ý định xuyên thủng ống tay áo của lão ca ca mà thôi.

Trương Vô Kỵ, được trớn cười lên nói:

- Phải rồi, nếu động thủ một chút là giết người thì đâu còn là đệ tử của Thanh Hư Thượng nhân nữa.

Tổng Thiên Hành nói:

- Lúc nãy nhị vị giỡn chơi mà không khác gì thật.

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Lão đệ, nếu không làm như thật thì làm sao kích người nổi giận được? Làm sao chứng kiến tuyệt đỉnh thần công của người được?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Lão ca nói nghe nhẹ nhàng vậy, kỳ thực thiếu chút nữa là lấy mạng tiểu đệ.

Thạch gia huynh đệ sửng người đồng thanh hỏi:

- Người nói sao?

Tống Thiên Hành điềm tĩnh giải thích:

- Lúc này tiểu đệ lỡ lời nói khoát, nếu trong ba chiêu chẳng may không tránh được hoàn thủ thì có phải tiểu đệ chết oan rồi không?

Trương Vô Kỵ nghiêm mặt nói:

- Về điểm này lão ca đã nghĩ tới rồi, nhưng ta không tin với lực lượng những người có mặt ở đây mà không ngăn cản được người tự vận.

Lúc này Mao Tử Kỳ đã bước tới vòng tay nói:

- Kính thỉnh chư vị vào trong dùng trà.

Trương Vô Kỵ nhìn đất đá gỗ vụn bay tứ tung cười thẹn nói:

- Mao chưởng quỹ, lão phu hôm nay vô cớ đến gây sự thật lỗi quá, những tổn thất này xin được bồi hoàn...

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Lão ca ca sao lại có những lời lẽ khách sáo như vậy! Tiểu đệ tuy không còn là tổng quản Kim Thang Bảo nữa. Nhưng những việc nhỏ này chắc Mao huynh không đến nỗi phải bắt đền lão ca ca.

Trương Vô Kỵ lại cười thẹn:

- Cáo lỗi! Cáo lỗi! Lão ca thất ngôn!

Tống Thiên Hành nói lạnh đi:

- Nơi đây không tiện tiếp khách, mời chư vị sang Tịnh lâu dùng trà.

Sau nửa thời thần đàm luận, Thạch gia huynh đệ đại khái nắm được tình hình giang hồ trước mắt liền cáo từ nhắm Kim Thang Bảo tiến phát.

Tống Thiên Hành tiễn Thạch gia huynh đệ xong trở vào, nhìn Nam Cung Tranh mỉm cười cáo lỗi:

- Nam Cung cô nương thành thật cáo lỗi, việc xảy ra ngoài ý liệu làm mất thời gian của cô nương.

Nam Cung Tranh cười nhạt:

- Tống đại hiệp khách sáo quá!

Tống Thiên Hành nhìn thẳng đôi phương nói:

- Nam Cung cô nương cải trang đến đây không biết có điều chi chỉ giáo?

Nam Cung Tranh vẫn cười nhạt nói:

- Không dám nhận hai tiếng chỉ giáo của Tổng đại hiệp, Nam Cung Tranh đến đây để giới thiệu với đại hiệp một người ...

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Ai?

- Hồng Mai cô nương!

Tổng Thiên Hành ồ lên một tiếng nói:

- Hồng Mai cô nương đã đến Kim Thang Lăng rồi sao? Hiện nàng đang ở đâu?

Nam Cung Tranh cười nói:

- Hồng Mai cô nương là người phụ trách của Thần Nữ môn ở Kim Lăng thì đương nhiên phải ở trong Hồng Di Viện rồi!

Tổng Thiên Hành:

- Ý cô nương muốn Tổng Thiên Hành tôi đi Hồng Di Viện một chuyến?

Nam Cung Tranh cười nhẹ:

- Để cứu bạn hiền, chắc Tổng đại hiệp phải chịu khó một chuyến mới xong!

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Cô nương nói vậy sao phải, chỉ cần có thể cứu Từ đại ca thoát hiểm thì dù nhảy vào đồng lửa Tổng Thiên Hành này cũng không dám từ nan đừng nói chi đi Hồng Di Viện một chuyến mà phải nói tới hai tiếng “chịu khó”!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Nam Cung Tranh sớm biết Tổng đại hiệp với Từ đại hiệp tình thâm như cốt nhục, lời nói vừa qua xin Tổng đại hiệp chớ quá chấp nê!

Nói đến đây nàng chợt nghiêm mặt hỏi:

- Tổng đại hiệp có biết Nam Cung Tranh là người thế nào không?

Tổng Thiên Hành hơi ngạc nhiên:

- Lần trước có nghe Lý bà bà nói sơ lược đôi điều.

Nam Cung Tranh:

- Tổng đại hiệp biết được những gì nói ra nghe thử ...

Tổng Thiên Hành:

- Nam Cung cô nương với Lý bà bà tuy không có danh sư đồ nhưng kỳ thực là sư đồ, hơn nữa tình thân hơn ruột thịt ...

Nam Cung Tranh gật nhẹ:

- Còn gì nữa không?

Tổng Thiên Hành:

- Tại hạ còn biết Nam Cung cô nương là đệ nhất đệ tử của Thần Nữ Môn ...

Nam Cung Tranh thở dài u oán::

- Bởi vậy Nam Cung Tranh với Hồng Mai tuy hai mà một, tuy một mà hai ...

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Sao? Cô nương là Hồng Mai?

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Không lẽ không được sao?

Tổng Thiên Hành lúng túng:

- Ý tại hạ muốn nói là ... cô nương đã đến đây hà tất phải kêu tại hạ đến Hồng Di Viện ...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Việc này ... chờ khi Tổng đại hiệp đến Hồng Di Viện khắc minh bạch. Nói tóm lại để cứu Từ đại hiệp thoát hiểm thì chuyển đi Hồng Di Viện của Tổng đại hiệp là cần thiết vô cùng. Hơn nữa ... hơn nữa, Tổng đại hiệp còn phải cải trang thành một vị công tử hào hoa tung tiền như rác mới được ...

Tổng Thiên Hành chú mục nhìn đối phương nhẹ gật đầu:

- Được rồi, tại hạ sẽ y kế thi hành ...

Bỗng như sực nhớ đến điều gì, chàng lộ vẻ khẩn trương:

- Không được! Đêm nay Nhất Thống Môn sẽ đưa Từ phu nhân tới đây, tại hạ đã thông báo cho Kim Thang Bảo, nội đêm nay sẽ đến Thái Hồ ...

Nam Cung Tranh cười nhẹ ngắt lời:

- Việc này dễ dàng thôi. Từ thái phu nhân hiện không còn giá trị lợi dụng đối với Nhất Thống Môn, nếu đã đưa người tới đây thì tạm thời an trí nơi tĩnh lâu, quyết chẳng có điều gì sơ suất.

Còn phía Kim Thang Bảo thì có kỳ môn trận pháp của Tổng đại hiệp bày bố. Lại thêm có bà bà tọa trấn đã vững hơn bàn thạch, nay lại có Chu tiên bối với nhị vị Thạch lão tiên bối tăng viện, càng không có gì phải lo ngại nữa.

Bởi vậy Tổng đại hiệp bắt tất gấp gấp đi Kim Thang Bảo, nên toàn tâm toàn lực vào việc cứu Tổng đại hiệp thì hơn.

Tổng Thiên Hành trầm tư:

- Cô nương nói phải lắm, tại hạ lập tức thông báo Vân bảo chủ!

Nam Cung Tranh:

- Chúng ta ở đây lực lượng quá mỏng, tốt nhất nên mời Chu lão với bốn vị ngân y kiếm sĩ đến trợ thủ.

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Được, tại hạ tuân lệnh.

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Tuân lệnh thì không dám, nhưng xin nhắc Tổng đại hiệp trong thư

đừng nên quên gởi lời thăm của ta tới vị Vân tứ tiểu thư tình thân của Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành lúng túng đỏ mặt chưa kịp nói gì, Nam Cung Tranh đã tiếp:

- Tổng đại hiệp, ta biết Tổng đại hiệp chí lớn bao thiên, trong lòng chẳng khi nào nghĩ đến chuyện nhi nữ thường tình, đương nhiên không để ý gì đến mối thâm tình của Vân tứ tiểu thư ... Tổng đại hiệp, luận về tuổi tác Tổng đại hiệp đáng tuổi đại ca của Nam Cung Tranh, luận về võ công cao minh Nam Cung Tranh nhiều. Nhưng so về mặt nhi nữ thường tình thì quả thật Tổng đại hiệp còn kém quá nhiều.

Tổng Thiên Hành cười khở:

- Cô nương, điểm này tại hạ thừa nhận, nhưng đối với Vân tứ tiểu thư thì ...

Nam Cung Tranh cười nhạt ngắt lời:

- Đối với Vân tứ tiểu thư thì ta hiểu rõ hơn Tổng đại hiệp nữa. Ta dám nói như vậy vì một phần nữ nhân tinh tế hơn nam nhân, một phần vì nghề nghiệp của ta, biết quá nhiều người nên kinh nghiệm càng phong phú ...

Nói đến đây nàng mỉm cười e thẹn nói:

- Một cô gái trước mặt một nam nhân mà chỉ gặp mới có một hai lần, dám giảng chuyện luyến ái, Tổng đại hiệp không thấy Nam Cung Tranh quá đáng sao?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Không dám, không dám, Nam Cung cô nương hào sảng còn hơn bậc tu mi nam tử, Tổng Thiên Hành tự thấy xấu hổ, nào dám có lòng bất kính.

Nam Cung Tranh cười nói:

- Kính phục không dám nhận, tự xấu hổ không cầu, nói tóm lại, Nam Cung Tranh do nghề nghiệp mà không những lịch duyệt phong phú hơn người cả da mặt cũng dày hơn thiên hạ. Chỉ mong Tổng đại hiệp hiểu được mà không để lòng khinh rẻ, Nam Cung Tranh này cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tổng Thiên Hành chưa biết phải nói sao trong trường hợp này thì Nam Cung Tranh đã nghiêm giọng nói tiếp:

- Tóm lại, Nam Cung Tranh với Vân tứ tiểu thư tuy chỉ mới gặp sơ một lần, nhưng với kinh nghiệm và lịch duyệt có được nhờ nghề nghiệp thì Nam Cung Tranh đã nhận thấy tờ tình của nàng đối với Tổng đại hiệp ...

Tổng Thiên Hành đỏ mặt xua tay:

- Không.. không ... làm gì có chuyện đó!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Nhưng ta lại có chứng cứ ...

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Chứng cứ? Chứng cứ gì?

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Lúc đầu ta chỉ nhận biết điều đó bằng trực giác, về sau mới được “Vân la tiên tử” Cổ Song Thành tiên bối chứng thực!

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Nam Cung cô nương có gặp sư cô cô của ta?

Nam Cung Tranh:

- Không sai, Cổ tiên bối nói cho ta biết bí mật trong lòng của Vân tứ tiểu thư, đồng thời bảo ta phải cố sức thành toàn cho hai người.

Tống Thiên Hành nhíu mày lẩm nhẩm:

- Làm gì có chuyện như vậy?

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Bởi vậy trước khi rời khỏi Thái Hồ ta đã bí mật thâm nhập Kim Thang Bảo, cùn Vân tứ tiểu thư nói chuyện một đêm, trong đêm đó bọn ta đã kết thành tĩ muội rồi!

Tống Thiên Hành cười khổ:

- Việc quả không thể tưởng tượng được...

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Tống đại hiệp nói vậy chắc còn phải giải thích thêm?

Tống Thiên Hành ngần ngại:

- Giải thích thêm?

Nam Cung Tranh nghiêm mặt nói:

- Những điều bí mật không thể nói ra của một cô gái như vậy mà Vân tứ tiểu thư lại đi nói cho một nghĩa tử mới kết thân như ta, đồng thời nhờ ta tác hợp cho việc đó Tống đại hiệp người không thể tưởng tượng được chứ gì?

Tống Thiên Hành cúi đầu nói nhỏ:

- Tại hạ thực không có ý đó.

Nam Cung Tranh vẫn không buông tha:

- Người có ý nghĩ đó hay không không cần thiết, nhưng là người đi giữa ruộng dưa, không thể không tị hiềm.

Dừng một chút nàng cười nhạt tiếp:

- Nam Cung Tranh ta tùy thân vị gián điệp lòng này đã sớm gởi cho Từ Quân Lượng, bởi vậy Vân tứ tiểu thư cùng Cổ tiên bối cũng không sợ ta mê người nên đem trách nhiệm này giao phó cho ta. Giờ người đã rõ chưa?

Tổng Thiên Hành mắt phóng dị quang nói:

- Thì ra cô nương là tẩu tẩu tương lai của ta. Tổng Thiên Hành thất lễ! Thất lễ!

Sắc mặt Nam Cung Tranh chợt trầm hẳn xuống, thở dài u oán nói:

- Ta với Tổng đại hiệp tuy đã có ước nguyện nhưng mộng đẹp khó thành, việc mai hậu không biết sẽ diễn biến ra sao.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Nam Cung cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Nam Cung Tranh lại thở dài:

- Tổng đại hiệp cũng biết rồi, đệ nhất đệ tử của Thần Nữ Môn, theo môn quy sẽ là người chấp chưởng môn hộ về sau, mà chưởng môn nhân Thần Nữ Môn không được quyền hôn phối ...

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Vấn đề này không còn cách nào giải quyết sao?

Nam Cung Tranh cười khổ:

- Giải quyết? Người tưởng dễ lắm sao?

Đôi mắt long lanh, nàng lại thở dài:

- Huống chi hiện thời thân chàng còn đang bị giam cầm trong Nhất Thống Môn.

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm nói:

- Cô nương cứ yên tâm, Tổng Thiên Hành còn sống ngày nào thì quyết cứu Từ đại ca khỏi hổ huyết.

Nam Cung Tranh mỉm cười buồn bã:

- Chỉ mong được như vậy ...

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Dường như Nam Cung cô nương đã có được tin tức về Từ đại ca?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Không sai! Tin tức được nhị sư muội Hồng Hồng báo lại, đồng thời y cũng đã bí mật trở lại Hồng Di Viện.

Tổng Thiên Hành à lên một tiếng hỏi:

- Hồng Hồng cô nương nói thế nào?

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Hồng Hồng nguyên là chiếc cầu nối giữa ta và Từ đại hiệp, Từ khi mẫu thân chàng bị Nhất Thống Môn bắt đi, ta cùng Hồng Hồng âm thầm tìm kiếm nơi chàng bị giam giữ, trước đây Hồng Hồng bất ngờ bị điều đi giờ lại bí mật trở lại, tất cả những việc này đều do ta lợi dụng ảnh hưởng của mình đối với chưởng môn ân sư mà nên, tóm lại những việc này chỉ vì cứu Tổng đại hiệp ...

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Hiện thời Tổng đại hiệp bị cầm cố nơi nào?

- Vấn đề này chờ đến Hồng Di Viện, Tổng đại hiệp khắc biết, việc cấp bách hiện giờ là thông tin cho Kim Thang Bảo đồng thời điều Chu lão với bốn ngân y kiểm sĩ đến trợ lực.

Dừng một lát nàng lấy ra một phong thư nói:

- Đây là thư của ta gửi cho nghĩa muội, phiền người gửi đi cùng với thư kia, nhớ lấy, không được coi lén.

Nàng đứng dậy vuốt lại nếp áo:

- Xong rồi, ta đi đây, xin nhớ cho một điều, khi người tới Hồng Di Viện phải là một vị công tử phong lưu phóng đãng, đồng thời nói là họ Mộc, để ta biết mà chuẩn bị tiếp rước...

- - Oo- - Hoàng hôn!

Một cỗ xe song mã kín mìn dừng trước cửa Thiết Ký sơn trang, rèm xe được vén lên, một tên thanh y nữ tử đỡ một lão phụ tóc bạc lưa thưa run run bước xuống xe. Tổng Thiên Hành đứng đợi đến sứt ruột từ lâu, thấy vậy vội vàng chạy ra.

Nhưng mới mấy ngày trước đây bị lừa một lần, nên cũng e ngại “Tù thái phu nhân” này cũng là giả mạo. Mục quang như điện của chàng nhìn thẳng vào gương mặt lão phụ, sắc mặt không chút thay đổi.

Tiểu tử đưa đôi mắt đen lay láy chăm chú nhìn Tổng Thiên Hành cất giọng oanh vàng hỏi nhỏ:

- Tiên sinh họ Tổng?

Tổng Thiên Hành mục quang vẫn không rời lão phụ, đáp gọn:

- Không sai!

Thanh y nữ tử cười tươi nói:

- Quả thật vị phu nhân ấy không gạt ta, Tổng tiên sinh đã đứng đợi ở đây ...

Tổng Thiên Hành tiến đến gần lão phụ một bước nói:

- Bá mẫu, người có nhận ra Thiên Hành không?

Đôi mắt trắng mờ của lão phụ chợt như sáng lên, run giọng nói:

- Hài tử.. người ... người ... người là Tử Nam ...

Tổng Thiên Hành thở hắt ra như cất được gánh nặng bước tới đỡ lão phụ, chàng cũng run giọng nói:

- Bá mẫu! Bá mẫu ... con ... con là Tử Nam, bá mẫu ...

Lão phụ chính là Tù thái phu nhân không còn nghi ngờ gì nữa, vừa mở miệng đã gọi nhũ danh của chàng.

Tù thái phu nhân để mặc cho lệ già tuôn trào, đưa bàn tay khô gay run rẩy sờ sờ lên má Tổng Thiên Hành nói:

- Hài tử, người khác nhiều quá, nếu không phải chúng tôi nói trước với ta là con sẽ đón thì bá mẫu không sao nhận ra con, à, hài tử à,

Lượng nhi đâu?

Tổng Thiên Hành quay mặt đi cố ngăn dòng lệ trào ra nơi khóe mắt:
- Bá mẫu, Nam nhi đang chuẩn bị đón đại ca về, chúng có ngược đãi bá mẫu không?

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Chưa đến nỗi, có điều suốt ngày chúng theo nói dai dẳng, bảo ta khuyên Lượng nhi làm việc cho chúng, thiệt là bức mình.

Mao Tử Kỳ nãy giờ đứng lẩn phía sau giờ mới bước tới nói:

- Tổng tiên sinh, ta hãy dìu phu nhân vào trong.

Tổng Thiên Hành vội tránh nói:

- Ta thật mừng quá rồi quên mất. Bá mẫu, Nam nhi đưa người vào trong...

Tổng Thiên Hành dìu Từ thái phu nhân đi được mấy bước, thanh y nữ tỳ đã kêu với theo:

- Tổng tiên sinh khoan đi đã.

Tổng Thiên Hành quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì?

Thanh y nữ tỳ vầu môi nói:

- Lúc nãy vị phu nhân thuê xe chưa trả tiền, bảo đến đây Tổng tiên sinh sẽ hậu thưởng ...

Tổng Thiên Hành quay hẳn lại:

- Người không phải là người của vị phu nhân ấy sao?

Thanh y nữ tỳ lắc đầu, chối đây đẩy:

- Đâu có! Đâu có! Người ta thuê tiểu nữ mà thôi!

Tên đánh xe cũng lên tiếng phụ họa:

- Vị phu nhân ấy nói Tổng đại hiệp nhất định trọng thưởng. Bà còn nói Tổng đại hiệp không phải là người keo kiệt.

Tổng Thiên Hành quay sang Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh cho ta vay hai mươi lạng bạc, thưởng cho mỗi người mười lạng.

Chàng quay đi dìu Từ thái phu nhân vào trong còn nghe tiểu tỳ với tên phu xe nói theo:

- Đa tạ! Đa tạ Tổng tiên sinh ...

Vào tới tịnh liêu, Tổng Thiên Hành giới thiệu Mao Tử Kỳ cũng là bằng hữu của Từ Quân Lượng, sau đó cất giọng dịu dàng hỏi:

- Bá mẫu, mấy lúc gần đây bá mẫu có gặp đại ca không?

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Nửa tháng nay, ta không gặp nó, chúng nói nếu ta khuyên Lượng nhi thần phục chúng bằng không sẽ không cho ta gặp nó.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh. Từ thái phu nhân tiếp:

- Hải tử, bá mẫu tuy chỉ là một nữ lưu, lại không biết võ công nhưng

cũng biết phân biệt chính tà, tốt xấu. Chúng muốn ta khuyên Lượng nhi bỏ chỗ sáng đầu chỗ tối ta quyết không làm!

Dừng một lát bà thở dài, nói:

- Hải tử, lúc này người nói chuẩn bị đón Lượng nhi về, phải chăng chúng cũng định phóng thích Lượng nhi?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Thừa bá mẫu, Nam nhi cũng chỉ mới có được chút tin tức về đại ca thôi, nhưng xin bá mẫu an tâm, dù bất cứ giá nào Nam nhi cũng phải đưa đại ca bình yên trở về.

Từ thái phu nhân thở dài:

- Nhưng người cũng phải cẩn thận lắm, không được mạo hiểm!

Tổng Thiên Hành gật đầu mỉm cười:

- Nam nhi biết! À, hơn nửa tháng trước đây bá mẫu gặp đại ca, thấy dáng điệu đại ca có điều chi khác lạ không?

Từ thái phu nhân trầm tư:

- Không có, không có gì khác lạ. Nhưng nghe Lượng nhi nói huyết đạo bị cấm chế, hoạt động không được tự do cho lắm ...

Nữ tỳ lúc này đã mang đồ ăn thức uống lên, Tổng Thiên Hành giả từ lui ra ...

- - Oo- - Phụ tử miếu nằm ở Bắc ngạn Tần Hoài hà lưng tựa bờ sông, nhìn ra phố CốngViễn hai bên là trà lâu tửu quán san sát, thỉnh thoảng đó đây một vài kỹ viện, trời vừa sập tối đèn đuốc sáng choang hành nhân lũ lượt có thể coi đây là nơi phồn hoa nhất trong Kim Lăng thành.

Trong cái phồn hoa đông đúc của buổi hoàng hôn bỗng nghe những tiếng trầm trồ kinh ngạc:

- Ô, xem kìa!

- Hảo tuấn mã!

- Chủ nhân cũng anh tuấn bất phàm!

Lại có người rỉ tai nhau:

- Chắc là khách của Hồng Mai cô nương!

- Không phải sao! Nghe nói vị Hồng Mai cô nương này còn bốc lửa hơn vị Hồng Hồng cô nương trước đây nữa!

- Đó, nói có sai đâu, hấn đi vào Hồng Di Viện rồi kìa!

Lúc đó một vị bạch y công tử cười con tuấn mã lông cũng trắng như tuyết dừng trước cổng Hồng Di Viện, chậm rãi xuống ngựa.

Vị bạch y công tử diện như ngọc, môi tợt thoa son, mắt sáng như sao, đôi mày lười kiếm chạy dài vào trong tóc mai, đầu chít khăn vuông, chân mang giày gấm, thật đúng là một công tử phong lưu. Nếu không phải con nhà thế gia vọng tộc thì chắc cũng là cự phú ở Kim

lăng.

Thì ra vị công tử phong lưu ấy không ai khác hơn là Tống Thiên Hành cải trang, Tống Thiên Hành vừa xuống ngựa đã có một trung niên đại hán mặt mày hớn hở đến đón cương ngựa.

Đây quả thật là lần đầu tiên trong đời chàng bước chân đến kỹ viện. Vừa vào đến cửa đã thấy bên trong người qua lại như mắc cửi, tiếng người ồn ào tạp nập, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười trong trẻo của các cô gái, lẫn trong đó có tiếng huyền tiếng trúc. Tống Thiên Hành chứng kiến cảnh tượng này không khỏi chau mày, đến bước chân, dù cố làm ra vẻ thung dung, cũng không được tự nhiên lắm. Bọn nô gia thấy Tống Thiên Hành cầm như gặp được thần tài, lại thấy dáng điệu chàng không được tự nhiên lắm, xem ra vị công tử này chắc đến kỹ viện lần đầu, chắc mắt phên này sẽ vớ hẩm, nên vừa thấy bóng chàng đã xúm lại, tên nào cũng cố chen đến gần. Tống Thiên Hành cũng không để cho chúng thất vọng khi một tên nô gia nhanh chân đến gần Tống Thiên Hành trước, chàng mỉm cười nhét một đĩnh bạc nặng chiu vào tay hắn nói:

- Ta họ Mộc, đến tìm Hồng Mai cô nương!

Tên nô gia mỉm cười mơn trớn:

- Dạ, Mộc công tử, mời theo nô gia!

Vừa nói hắn vừa bước lên đi trước dẫn đường. Miệng vẫn không tắt nụ cười cầu tài:

- Công tử đã lâu không thấy công tử ghé lại!

Tống Thiên Hành nhả mặt ậm ừ cho qua.

Hai người xuyên hết mấy dãy hành lang, đến một chiếc cửa hình nguyệt động.

Những âm thanh tục tằn đáng ghét dường như được nén lại đằng sau. Bên kia cánh cửa là một hoa viên thoáng mát yên tĩnh, giữa hoa viên nổi lên một căn nhà nhỏ trang hoàng bằng đèn lồng hoa rực rỡ. Đến đây thôi đôi mày của Tống Thiên Hành mới tạm thời giãn ra chút ít, bước chân lên lối đi rải sạn trắng tinh tiến tới trước căn nhà.

Đi chưa được mấy bước đã thấy một trang niên phụ bước ra đón.

Tên nô gia nhanh nhẩu nói:

- Vương đại nương, vị này là Mộc công tử đến thăm Hồng Mai cô nương.

Vương đại nương nở một nụ cười nịnh nọt. Xá Tống Thiên Hành một cái thật dài rồi mới quay sang tên kia xoa tay nói:

- Biết rồi, người lui ra đi.

Quay sang Tống Thiên Hành, mục cất giọng uồn ẻo:

- Mộc công tử, sao giờ này công tử mới tới ...

Tổng Thiên Hành cười nhạt tiếp lời:

- Giờ này đến chắc không đến nổi trễ!

Vừa nói vừa dúi vào tay mũ một nén vàng nặng chừng hai lạng.

Vương đại nương cười híp cả mắt nói:

- Đa tạ! Đa tạ Mộc công tử hậu thưởng!

Mũ quay người cất bước, Tổng Thiên Hành nhìn theo dáng đi của phụ nhân đã qua thời xuân sắc ngán ngẩm lắc đầu bước theo.

Xuyên qua khách sảnh, đến trước một thư phòng có rèm châu rũ kín.

Vương đại nương hạ giọng:

- Cô nương của chúng tôi ở trong phòng. Mộc công tử, mời!

Tổng Thiên Hành đứng tần ngần một lúc lâu, hít một hơi dài lấy can đảm đưa tay vén rèm rón rén bước vào.

Chàng vừa bước vào trong đã nghe hương thơm xộc vào mũi, trước mắt bỗng sáng hẳn lên. Khuê phòng không thể gọi là lớn, trần thiết cũng không hoa lệ, nhưng dọn dẹp cực kỳ gọn gàng sạch sẽ, trông nhã mắt vô cùng.

Dưới ánh nến lung linh, Nam Cung Tranh trang điểm nhẹ nhàng, từ cấm đồn đứng dậy tươi cười nói:

- Mộc công tử, mời ngồi.

Vừa nói vừa bước tới nắm tay Tổng Thiên Hành kéo tới ngồi trước chiếc bàn cạnh cửa sổ! Bàn trải khăn trắng, bày sẵn mâm bạc, ly chén sẵn sàng.

Tổng Thiên Hành nhăn mặt định gỡ tay ra, Nam Cung Tranh đã lớn tiếng gọi:

- Vương má má! Bảo mang rượu với đồ ăn lên.

Vương đại nương đứng ngoài ứng tiếng dạ, Tổng Thiên Hành hạ thấp giọng nói:

- Cô nương đừng quên tại hạ đến đây không phải để ăn uống!

Nam Cung Tranh cố ý lớn tiếng đáp:

- Mộc công tử, ai không biết là mọi người đến đây đều không phải vì rượu thịt.

Ném về phía chàng một nụ cười câu hồn, nàng tiếp:

- Công tử của thiếp ơi, chàng là người đọc sách thánh hiền lẽ nào không biết cái lẽ “dục tốc bất đạt”? Phàm việc gì cũng phải từ từ, phải không?

Lời nói của nàng hàm ý sâu xa, Vương má má nghe hiểu khác ... còn Tổng Thiên Hành là người trong cuộc cũng có thể hiểu khác. Chỉ thấy chàng chau mày ngồi ghé xuống ghế.

Nam Cung Tranh che miệng cười, choàng một tay qua vai chàng, ghé qua nói nhỏ vào tai Tổng Thiên Hành:

- Tổng đại hiệp, người là người mau mắn. Lại là kẻ thông minh đã đến nơi đây rồi thì phải lấy thái độ tự nhiên mà cư xử, kéo người khác nhìn vào không thuận mắt.

Tổng Thiên Hành năm nay đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đầu nhưng có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời chàng thân cận với một nữ nhi đến mức này, hơn nữa nữ nhân lại là một quốc sắc thiên hương, khiến trống ngực rộn ràng như trống hội.

Nam Cung Tranh cố ý ép sát người chàng xuống thấp giọng nói:

- Tim đập thình thình giống như ăn vụng bị người bắt gặp, không lẽ

Tổng đại hiệp danh chấn giang hồ mà chưa hề biết đến nữ sắc ...

Nói đến đó nàng cười khúc khích, hơi thở nóng ấm của nàng phả vào má vào cổ Tổng Thiên Hành, khiến chàng càng lúng túng.

Tổng Thiên Hành định giẫy khỏi vòng tay Nam Cung Tranh nhưng nàng càng bám chặt, Tổng Thiên Hành nhú mày dụng phép truyền âm nói:

- Nam Cung cô nương xin.. xin buông tại hạ ra ...

Nam Cung Tranh được thể càng làm già, ghé tai chàng nói nhỏ:

- Tổng đại hiệp đừng quên đây là kỷ viện!

Tổng Thiên Hành giậm chân than:

- Ta thật hối hận, vì đã đến đây ...

Nam Cung Tranh cười khúc khích:

- Không đến đây thì làm sao cứu được Từ Quân Lượng?

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Phải rồi, ta nên làm việc chính thì hơn.

Nam Cung Tranh cười:

- Đây chỉ là nơi nói chuyện trăng hoa.

Tổng Thiên Hành hạ giọng gần như van xin:

- Cô nương, ta giốn chơi như vậy đủ rồi!

Có tiếng bước chân lạo xạo trên lối đi, một lát sau có tiếng Vương đại nương:

- Cô nương, rượu thịt đã mang tới!

Nam Cung Tranh ngồi thẳng người gọi:

- Mang vào trong này.

Rèm châu được vén lên, Vương đại nương đi trước, sau lưng một đứa tiểu tỳ tay bưng mâm.

Thức ăn có bốn món nhỏ, nhưng sắc hương vị đều đặc biệt ngon, rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm sóng sánh màu bích ngọc, hương thơm ngọt ngào.

Vương đại nương bày thức ăn lên mâm, rót rượu ra ly xong gập người xá dài lui ra.

Nam Cung Tranh đứng dậy đến ngồi đối diện với Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Một công tử, xin đừng chê rượu nhạt, nô gia kính công tử một ly.
Tống Thiên Hành mỉm cười như mếu, bưng ly rượu lên hớp một hớp nhỏ.

Nam Cung Tranh cười nhẹ:

- Một công tử là người đọc sách thánh hiền, nhưng sao nô gia thấy hơi giống một đại cô nương.

Dứt lời che miệng cười khúc khích.

Nam Cung Tranh lúc này nói nói cười cười, mỗi một cử chỉ đều toát lên ma lực kinh người, so với vị Hồng y cô nương mà Tống Thiên Hành gặp ở rừng tùng hôm nao thật khác nhau đến độ chàng không ngờ đó lại là một người. Bởi vậy từ lúc vào thư phòng đến giờ không dám nhìn thẳng vào đối phương cứ nhìn xuống đất, lúng ta lúng túng như cô gái mới về nhà chồng.

Nhưng khổ một nỗi chàng càng câu nệ lễ tiết thì đối phương lại càng phóng túng.

Nam Cung Tranh nhìn Tống Thiên Hành cười cười nói:

- Tống Thiên Hành ngày thường hô mây hoán vũ, nhuệ khí ấy không biết bây giờ biến đi đâu hết rồi?

Tống Thiên Hành lúng túng nói:

- Nam Cung cô nương, tại hạ.... tại hạ mong sớm biết ...

Nam Cung Tranh mỉm cười ngắt lời:

- Người sốt ruột cũng chẳng ít gì, bởi vì người báo tin chưa đến.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Người báo tin? Ai vậy?

Nam Cung Tranh buông gọn:

- Hồng Hồng!

Tống Thiên Hành:

- Ô ... bao giờ nàng mới đến đây?

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Cái đó thì không thể biết trước được, có thể nàng đến ngay bây giờ, cũng có thể quá nửa đêm mới tới.

- Nếu chờ đến nửa đêm thì ...

Nam Cung Tranh cười:

- Thì sao hử Tống đại hiệp?

Tống Thiên Hành đỏ mặt:

- Thì.. thì ... không ... không tiện lắm.

Nam Cung Tranh bật cười khúc khích:

- Tống đại hiệp của ta sao lại ngốc thế không biết!

Dừng một chút nàng chống hai tay ôm lấy má nghiêng đầu nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Một nam nhân chưa vợ thỉnh thoảng vào kỹ viện hoang đàng một đêm thì có gì là không tiện?

Nét mặt, nụ cười, dáng điệu của Nam Cung Tranh lúc này đẹp không thể tả và cũng gợi dụng vô cùng. Tống Thiên Hành mới liếc sang đã vội vàng nhìn xuống đất nhẩn mặt nhíu mày.

Nam Cung Tranh hứ một cái thật dài, nói:

- Trông dáng điệu của người thì ta là cạp cái không bằng, gì thì gì ta cũng không thể ăn thịt Tống đại hiệp được mà.

Nhìn thẳng Tống Thiên Hành nàng nghiêm nghị tiếp:

- Yên tâm đi, Tống đại hiệp. Nơi đây tuy là kỹ viện nhưng trong phòng của ta chưa từng xảy ra chuyện ngắt lá bẻ hoa.

Tống Thiên Hành ngồi thẳng lên, nghiêm nghị nói:

- Điều đó thì Tống Thiên Hành biết!

Nam Cung Tranh nhẩn mũi:

- Đã biết rồi thì còn gì phải sợ chứ?

Tống Thiên Hành cười khở lắc đầu:

- Làm người đi giữa ruộng dưa chúng ta không khỏi mắc tiếng thị phi.

Nam Cung Tranh mỉm cười:

- Tiếng thị phi thì có gì phải sợ? Chỉ cần người tự vấn lòng không làm điều chi đáng thẹn với long tâm thì tiếng thị phi có nghĩa gì?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tống Thiên Hành kính cẩn thọ giáo.

Nam Cung Tranh chột trằm hẩn sắc mặt, thở dài nói:

- Ta cảm thấy lòng mình có chút ghen tỵ.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Cô nương ghen tỵ với ai?

Nam Cung Tranh:

- Ta ghen tỵ với nghĩa muội Vân Trung Phụng.

Tống Thiên Hành mỉm cười bẽn lễn không biết nói gì. Nam Cung

Tranh lại thở dài:

- Ta trước nay tiếp xúc không biết bao nhiêu người, nhưng người không động lòng trước mỹ sắc thì Tống đại hiệp là người đầu tiên ta gặp đấy.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Lời nói của Nam Cung cô nương làm tại hạ thêm hổ thẹn.

Nam Cung Tranh:

- Không, người cảm thấy hổ thẹn là ta. Ta không những ghen tỵ với Vân Trung Phụng mà nói thật, nếu ta không sớm nặng tình với Từ

Quân Lượng, nếu Tống đại hiệp với Từ Quân Lượng không phải là tình huynh nghĩa đệ thì rất có thể, Từ Quân Lượng sẽ ném mùi đau khổ vì thất tình.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Cô nương thật biết nói chơi.

Nam Cung Tranh nhè nhẹ nói:

- Đó không phải là lời nói chơi. Nhưng hai ta dùng phép truyền âm nói chuyện như vậy đủ rồi, diễn kịch cũng phải cho giống phải không?

Tay nâng ly, nàng cao giọng hỏi:

- Một công tử, đòi người có mấy khi gặp được tri âm, mời, nô gia kính công tử thêm một ly nữa.

Tống Thiên Hành nhắc ly uống cạn. Nam Cung Tranh lại rót đầy hai ly, dùng phép truyền âm nói:

- Tống đại hiệp, nếu người không vì hình hài phóng đãng của Nam Cung Tranh ta mà khinh khi thì xin uống cạn ly này.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt, dùng phép truyền âm đáp:

- Cô nương, người ta nói “Cổ lai hiệp nữ xuất phong trần”, Tống Thiên Hành này kính ngưỡng không hết có đâu để dạ khinh khi.

Tống Thiên Hành lại một lần nữa cạn ly.

Bỗng bên ngoài cửa sổ xa xa vẳng lại tiếng tỳ bà tình tang và giọng ngân ai oán:

- Chương liễu đài, Chương liễu đài Vàng nhạt thanh thanh kim tại phủ?

Túng nữ trường điều tự cựu thù Diệc song phản chiết tha nhân thủ (Cây Liễu Chương đài, Liễu Chương đài Ngày xưa xanh xanh giờ còn không?

Dù cành dài còn vẻ như ngày xưa cũng đã bị bỏ vào tay người khác.)

Tống Thiên Hành chau mày chưa kịp hỏi gì, đã nghe vọng tới một giọng nói ồ ồ chướng tai.

- Cưng, cưng ơi, hát thì hát hay lắm nhưng không hợp cảnh hợp người.

Lại nghe giọng nói yêu kiều kia rụt rè đáp:

- Đại gia, xin người lượng thứ, nô gia chỉ thuận miệng hát bừa như thế, không ngờ làm động lòng lão gia nhớ đến cố nhân.

Dừng lại chút lại nghe giọng thô lỗ kia cất lên:

- Không được, không được, hát một khúc nào khác nghe nhẹ nhàng hơn coi ...

Bên ngoài tiếng đàn tình tang lại trở lên. Nam Cung Tranh cúi đầu hạ giọng nói:

- Khá lắm!

Tổng Thiên Hành sáng mắt hỏi:

- Có người tới?

Nam Cung Tranh gật đầu dùng phép truyền âm nói:

- Hồng Hồng sắp tới.

- Lúc này người hát là ...

- Không, đó chỉ là đồng bọn của y mà thôi.

Tổng Thiên Hành chau mày nói:

- Không lẽ giọng nam lúc này là ...

Nam Cung Tranh bỗng cất giọng hỏi:

- Mộc công tử, có muốn xem cảnh sông Tần Hoài về đêm không?

Tổng Thiên Hành sớm biết nơi đây cách sông Tần Hoài không xa, hơn nữa lúc này tiếng đàn giọng hát cũng từ hướng bờ sông vọng lại, có điều chàng không sao đoán được ý của Nam Cung Tranh lúc này.

Tổng Thiên Hành chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay ngọc của Nam Cung Tranh phát lên, ánh nến theo đó tắt phụt.

Nàng lại cất giọng cười trong trẻo nói:

- Trong đêm tối lặng ngắm cảnh sắc của sông Tần Hoài, cái thú này không biết Mộc công tử đã thưởng thức qua chưa?

Tổng Thiên Hành cố cất giọng đầy dưng:

- Cô nương là người tao nhã mới có được nhã hứng đặc biệt như vậy.

“Soạt!” một tiếng, Nam Cung Tranh đã kéo bức rèm cửa sổ hướng sông Tần Hoài.

Sông Tần Hoài vào đêm, du thuyền đi lại như mắc cửi, ánh sáng huy hoàng trên thuyền phản chiếu lên mặt đông thành muôn vàn ánh sáng giao hoan, di đống tạo nên một cảnh sắc vô cùng lộng lẫy.

Tổng Thiên Hành lướt mắt nhìn những ánh nến lập loè, như muốn tìm kiếm con thuyền đã phát ra giọng ca tiếng đàn lúc này.

Nam Cung Tranh cất giọng cười hỏi:

- Công tử, cảnh sông Tần Hoài về đêm có đẹp không?

Tổng Thiên Hành gật đầu khen chân thành:

- Đẹp! Quả thật đẹp lắm!

Nam Cung Tranh:

- Cảnh đẹp phải lĩnh hội trong khung cảnh trầm tĩnh, Mộc công tử cứ từ từ thưởng thức. Mời! Cạn ly!

Tổng Thiên Hành cùng truyền âm hỏi:

- Nam Cung cô nương, đây không phải là phân đà của quý môn sao?

Nam Cung Tranh cũng dùng truyền âm đáp:

- Không sai, đây chính là phân đà của bản môn. Nhưng người của bản môn chỉ có độ năm ba người thôi.

Tổng Thiên Hành:

- Như vậy không sợ nhân thủ quá ít sao?

Nam Cung Tranh:

- Bản môn hoạt động cực kỳ bí mật, vì nguyên tắc bảo mật nên nhân thủ càng ít càng hay ...

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Nhất Thống Môn đã phát hiện ra hoạt động của quý môn chưa?

Nam Cung Tranh hơi trầm tư:

- Cho đến hiện thời, có thể nói là chưa!

Từ đằng xa một bóng đen phóng như bay về phía căn phòng.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Đó là Hồng Hồng cô nương?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có lẽ chính là y ...

Đằng sau bóng đen còn một bóng xám nữa, nhìn thân thủ của bóng xám ít ra võ công cũng cao hơn bóng đen hai bậc.

Nam Cung Tranh thấy vậy thất sắc nói:

- Tổng đại hiệp, mau lên! Chặn đứng tên phía sau! Bắt sống!

Tổng Thiên Hành không kịp suy nghĩ thiệt hơn, hai tay ấn xuống bàn vọt qua cửa sổ, dưới ánh sáng trắng sao mờ mờ, chỉ thấy một bóng trắng xông về phía bóng xám.

Dường như tên này đã thấy được công lực của chàng cực cao, nên không dám đón thế công. Thân hình đang lao nhanh tới đột ngột ngã xuống đất lăn nhanh lông lốc về phía rãnh nước.

Nhưng đối thủ mà hần gặp phải lần này cũng rất cao minh, dù hần ứng biến thần tốc nhưng vẫn không tránh khỏi tai ách.

Chỉ thấy thân hình Tổng Thiên Hành đang lơ lửng trên không hơi chậm lại một chút, hừ lạnh một tiếng, hữu thủ cách không búng chỉ, tiếp theo làm thế chộp tới một chảo, quái nhân áo xám tưởng đâu đã lăn xuống rãnh trước, nào ngờ bị “Tiếp dẫn thần công” của Tổng Thiên Hành hút lấy bay ngược lên nằm gọn trên tay chàng.

Cùng lúc đó, thế phi thân của chàng cũng hết đà từ từ đáp xuống.

Chàng chưa kịp nhìn mặt kẻ đã bị chàng dùng cách không chỉ lực chế huyết đạo đang mềm nhũn trong tay, vội vàng điểm chân tông mình ngược trở về thư phòng.

Nam Cung Tranh đã đón chàng với một nụ cười tươi, dùng truyền âm nói:

- Tổng đại hiệp, Nam Cung Tranh lại một lần nữa được khai nhãn

giới.

Tiếp đó nàng chỉ sang Hồng Hồng, thân mặc kinh trang giới thiệu với Tống Thiên Hành rồi hạ giọng nói:

- Nhị muội, người tạm thời ở đây canh giữ, ta cùng Tống đại hiệp xuống mật thất tra vấn tên tặc tử này.

Nói xong đẩy bức tranh sơn thủy cạnh gương đài, đưa tay điểm mấy cái, dưới đất bỗng hiện ra một cánh cửa nhỏ vừa đủ một người đi qua. Quay đầu lại nhìn Tống Thiên Hành, nhẹ gật đầu rồi lách người xuống trước.

Tống Thiên Hành xách tên áo xám nối gót theo sau, cánh cửa bí mật tự động đóng lại. Đồng thời Nam Cung Tranh cũng đánh lửa châm vào mấy ngọn đuốc dưới thông đạo. Thông đạo hình xoắn ốc ăn sâu xuống đất, bên trong mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.

Đi xuống ước chừng sâu hai trượng, thì tiến vào một thạch thất rộng chừng bảy thước, phía bên tả hữu có thông đạo, cửa làm bằng tấm sắt, trên có lỗ nhỏ để thông khí.

Nam Cung Tranh cắm cây đuốc vào góc nhà rồi ra hiệu cho Tống Thiên Hành để người áo xám xuống, hỏi:

- Tống đại hiệp đã điểm hôn huyết hẩn?

Tống Thiên Hành gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp:

- Nơi này là cơ quan bí mật cao nhất của bản môn tại Kim Lăng, nếu không phải là Tống đại hiệp, ta thật không dám khinh xuất như vậy.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nghiêng người:

- Tại hạ cảm thấy hân hạnh vô cùng!

Nam Cung Tranh chỉ thông đạo hai bên nói:

- Cánh cửa bên phải này lần ra bờ sông còn cánh cửa bên trái thông tới một cái giếng khô trong hoa viên. Vì bảo đảm an toàn mà thiết kế hai thông đạo này, nhưng trước nay chưa hề dùng đến.

Tống Thiên Hành chỉ tên áo xám nằm mềm nhũn dưới đất hỏi:

- Tên này có phải là người của Nhất Thống Môn?

Nam Cung Tranh:

- Hẩn có phải là người của Nhất Thống Môn hay không thì ta không biết. Nhưng hẩn có dự phần vào việc bắt cóc Tống đại hiệp thì không thể sai được.

Tống Thiên Hành chau mày:

- Nam Cung cô nương đã biết chỗ Tống đại hiệp bị giam giữ?

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Từ Quân Lượng hiện bị cầm cố nơi đâu thì không thể biết được.

Nhưng theo chỗ ta và Hồng Hồng điều tra biết được thì nơi ấy không ta ngoài phạm vi Kim Lăng.

Tổng Thiên Hành thở ra:

- Cũng mong là như vậy.

Liếc qua tên áo xám một cái, rồi lại nhìn Nam Cung Tranh tiếp:

- Nam Cung cô nương mời tại hạ đến đây có phải để đối phó với tên này?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có thể nói như vậy, bởi tên tặc tử này thân thủ không phải tầm thường, có thể ta cũng chế phục được hắn, nhưng ít ra cũng phải khổ đấu một lúc mới được. Làm như vậy sợ đứt dây động rừng, ảnh hưởng không tốt tới kế hoạch của ta, bởi vậy mới nhờ tới Tổng đại hiệp ra tay.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Cô nương đánh giá cao tại hạ quá.

Nam Cung Tranh cũng mỉm cười:

- Sự thực chứng minh, người không làm ta thất vọng.

Tổng Thiên Hành trở lại vấn đề:

- Lúc này cô nương có nói đến kế hoạch ...

Nam Cung Tranh trầm tư:

- Kế hoạch của ta là trước tiên lấy khẩu cung tên này, sau đó chọn bước hành động tiếp theo, khi cần thiết có thể mạo danh hắn thâm nhập vào tổ chức của chúng, nhưng hiện giờ lực lượng của ta quá mỏng nên không thể ...

Tổng Thiên Hành nóng nảy ngắt lời:

- Kế hoạch hay lắm, đã vậy sao cô nương không sớm nói ra, giữ huynh đệ Thạch đảo chủ lại, như vậy không tiện hơn sao!

Nam Cung Tranh mỉm cười nói:

- Hành động sắp tới cần phải kiên nhẫn cộng thêm cơ trí mới mong thành công.

Hai lão quái vật đó võ công tuy cao nhưng tính tình không phù hợp, chỉ sợ hai lão không chịu được làm lộ cơ mưu, bởi vậy mới yêu cầu người từ Thái Hồ điều người khác tới.

Tổng Thiên Hành gật đầu tán thưởng:

- Cô nương lo liệu quá chu đáo. Nhưng đối phương có những người nào, cô nương có biết không?

Nam Cung Tranh mỉm cười chỉ chỉ người áo xám nằm dưới đất, nói:

- Cái đó tốt nhất nên hỏi hắn.

Tổng Thiên Hành lấy mũi chân lật tên áo xám dậy, dưới ánh đuốc bập bùng, gương mặt hắn dài như mặt ngựa, râu ba chòm đen nhánh, mũi ưng cong quắp, hai má nhô cao, hốc mắt sâu hoắm, thì ra không ai khác hơn là Thúc Hoa Thành phó thành phủ Trình Hoài!

Lúc này Tống Thiên Hành rat ay điểm huyết rồi mang Trình Hoài vào đến mật thất nhưng vì gấp rút, không kịp nhìn kỹ mặt mũi đối phương, đến giờ chợt phát hiện ra hấn.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên “ủa” lên một tiếng buột miệng kêu lên:

- Thì ra là người.

Nam Cung Tranh cũng ngạc nhiên hỏi:

- Người biết hấn? Hấn là ai?

Tống Thiên Hành thờ ra nói:

- Là Thúy Hoa Thành phó thành chủ Trình Hoài!

Nam Cung Tranh à lên một tiếng. Tống Thiên Hành đã nhanh như chớp giải huyết cho Trình Hoài.

Trình Hoài như người ngủ mê mới tỉnh, mở mắt nhìn ra thấy Tống Thiên Hành đứng sừng sững như thiên thần trước mặt, đưa tay giựt mình kinh hãi kêu lên:

- Người ... người ... người là Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Vinh hạnh thay! Người đã nhận ra ta.

Trình Hoài biến sắc mặt, ảo não thờ dài:

- Trời phụ ta rồi ...

Tống Thiên Hành nhếch mép cười:

- Không cần phải trách trời oán đất, người đã làm nhiều điều bất nghĩa, thế nào người cũng có ngày hôm nay.

Trình Hoài tròn tròn đôi mắt, sắc mặt hấn trông thảm não vô cùng, hấn nhắm mắt lại ...

Tống Thiên Hành ra tay như điện chớp bóp miệng hấn không cho ngậm lại, ngón tay trở lại ra một hoàn thuốc đen nhánh, chàng đồng thời cười lạnh nói:

- Có muốn chết cũng không thể chết nhẹ nhàng như vậy được.

Buông tay ra, Tống Thiên Hành phỉ tay nói:

- Cũng đừng nghĩ đến việc cắn lưỡi tự tận, hai hàm răng của người không nhanh hơn được chỉ phong của ta, có biết không?

Trình Hoài mắt lóe hung quang nói:

- Tống Thiên Hành, nợ máu trả bằng máu, Trình đại gia học nghệ không tinh, nay lọt vào tay người chỉ có chết mà thôi. Nhưng hảo hán có thể giết nhưng không được làm nhục, nếu người muốn làm nhục ta thì đừng trách Trình đại gia chưởi tám đời tổ tông người!

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 17

Thân Vào Hồ Huyết

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Trình Hoài, bây giờ chức vị của người trong Nhất Thống Môn như thế nào không biết nhưng ngày trước người từng làm bá chủ một phương, đừng tỏ ra non nớt như vậy!

Trình Hoài hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt im lặng.

Tổng Thiên Hành vẫn cười nhạt tiếp lời:

- Trình Hoài, đừng giả vờ nữa, Tổng môn cũng không cần gì cái chết của người, nhưng ... người phải thực lòng trả lời ta mấy việc ...

Trình Hoài vẫn nhắm mắt, nhếch môi cười lạnh:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt:

- Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy thôi. Người còn phải hợp tác với ta cứu Từ đại hiệp thoát hiểm nữa mới được!

Trình Hoài chợt mở mắt hỏi:

- Hợp tác thế nào?

Tổng Thiên Hành chậm rãi:

- Cái đó không cần hỏi vội, bây giờ người có chịu trả lời mấy câu hỏi của ta không?

Trình Hoài không đáp, hỏi:

- Sau khi thành sự rồi, thì thế nào?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Sau khi thành sự, ta bỏ qua chuyện cũ, để cho người tự do, đồng thời tặng cho người một số vàng bạc đủ để người sống hết những ngày còn lại của cuộc đời, nhưng ...

võ công của người lâu nay tác oai tác quái không thể để lại được!

Trình Hoài lại nhắm nghiền đôi mắt im lặng.

Tổng Thiên Hành trầm giọng tiếp:

- Trình Hoài, người có chấp nhận điều kiện của ta không?

Trình Hoài từ từ mở mắt ra, thờ dãi đáp:

- Loại trùng để còn tham sống sợ chết, ta có sinh cơ lẽ nào ta không giành lấy ...

Tổng Thiên Hành:

- Đã vậy người còn do dự gì nữa? Hay là người sợ ta nuốt lời?

Trình Hoài nghiêm mặt nói:

- Y bát đệ tử của Thanh Hư thượng nhân lẽ nào nói ra lại nuốt lời,

vấn đề ở chỗ nơi nhuyển cấm Từ đại hiệp không khác chỗ hổ huyết long đàm, hơn nữa hạng như ta võ công bình bình, chức vị hèn hạ, chỉ sợ mất công vô ích mà thôi.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Cái đó không cần người lo lắng, chỉ cần người có ý hợp tác là được rồi.

Trình Hoài vẫn trầm tư, Nam Cung Tranh đã chen lời:

- Các hạ! Nếu không hợp tác thì người chết chắc, còn hợp tác thì người còn có bảy phần sinh cơ, làm việc này tuy nguy hiểm vô cùng nhưng người của bọn ta không kể sống chết, thì người, một người cầm chắc cái chết, thì sao lại không mạo hiểm để tranh lấy cái sống?

Trình Hoài mạnh dạn gạt đầu:

- Cô nương nói phải lắm! Được, ván bài này tại hạ lấy mạng sống của mình ra đặt cược!

Quay sang Tổng Thiên Hành, y tiếp lời:

- Phương pháp hợp tác thế nào, người nói đi.

Tổng Thiên Hành hơi trầm tư:

- Trước tiên ta muốn biết sơ lược tình hình của Nhất Thống Môn, chẳng hạn như thanh thế, hoàn cảnh của quý môn thế nào. Từ đại hiệp có được bình thường không?

Những người giám sát Từ đại hiệp là những ai vân vân. Biết được những vấn đề này mới bàn định đối sách.

Trình Hoài gạt đầu:

- Được, ta sẽ cố hết sức nói những gì ta biết.

Tổng Thiên Hành:

- Tốt lắm, xin nói về tình trạng của Từ đại hiệp.

Trình Hoài chậm rãi nói:

- Theo chỗ ta biết được, hiện thời Từ đại hiệp rất bình thường, có điều sự bình yên đó kéo dài đến bao giờ thì ta không biết chắc được.

Tổng Thiên Hành phát tay giải hết các huyết đạo của đối phương, ra hiệu cho y ngồi lên ghế, mới từ từ hỏi tiếp:

- Chỗ Từ đại hiệp bị nhuyển cấm ở đâu?

Trình Hoài lắc đầu cười khở:

- Vấn đề này ta không thể trả lời được, nhưng nghe đâu đó là một kiến trúc ngầm ở dưới đất ...

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Người chưa đến đó bao giờ?

Trình Hoài:

- Đến thì có đến, nhưng mỗi lần đến đều vào lúc đêm tối, ngồi trong xe kín bít bùng, lại còn phải bịt mắt.

Nam Cung Tranh không nhận được:

- Với địa vị của người trong Nhất Thống Môn mà không được tín nhiệm như vậy thật khiến người ta khó tin.

Trình Hoài cười:

- Tại hạ nói sự thật, cô nương không tin tại hạ cũng không biết sao hơn.

Tổng Thiên Hành:

- Với sự chu mật trong hành động và thủ đoạn độc ác của Lữ Dao Hồng thì việc đó cũng có thể có. Nhưng nơi bí mật ấy do nhân vật quan trọng nào trấn giữ người cũng không biết sao?

Trình Hoài nói:

- Người chủ trì nơi ấy là Hồng Kỳ lệnh chủ của bản môn, y chính là người nổi tiếng với sự tàn ác trước kia, “Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh ...” Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Yêu phụ này vẫn còn sống đến ngày nay sao?

Trình Hoài cười khổ nói:

- Không những còn sống mà công lực ngày một tăng tiến là đằng khác.

Nam Cung Tranh nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh, Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh có phải là Liễu Chu Minh, hai mươi năm trước hiệu xưng là “Nam hải mỹ nhân ngư” không?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Đích thị!

Nam Cung Tranh nói:

- Nghe đâu y thị vốn là đồ đệ của Công Dã Tử Đô ở Phổ Đà sơn, có sao lại rơi vào ma đạo như vậy?

Tổng Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Cũng tại Công Dã Tử Đô dẫn dụ mà ra, lúc đầu thị còn chưa dám ra mặt trợ lực Công Dã Tử Đô tác ác, nhưng khi Công Dã Tử Đô viên tịch y thị xuất hiện giang hồ lấy hiệu là Cửu vĩ tiên hồ Liễu Thanh Thanh.

Dừng một lát, Tổng Thiên Hành quay sang Trình Hoài:

- Ngoài Liễu Thanh Thanh ra, nơi ấy còn có ai nữa?

Trình Hoài đáp ngay:

- Ta thấy “Bắc mặc thần điêu” Kim Đại Kỳ cũng thỉnh thoảng ra vào nơi ấy.

Tổng Thiên Hành như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Lúc nãy ta nghe có tiếng nói trên thuyền ngoài sông, những ai có mặt ở đó?

Trình Hoài:

- Có Hồng Kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, còn một vị phiên tăng mắt xanh mũi cao.

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Tên phiên hòa thượng ấy tuổi chừng bao nhiêu?

Trình Hoài:

- Về tuổi tác thì ta không biết đích xác, có điều nhìn bề ngoài thì ước chừng sáu mươi.

Tổng Thiên Hành nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có biết lai lịch phiên tăng đó không?

Trình Hoài lắc đầu:

- Không biết, chỉ nghe Liễu Thanh Thanh gọi lão là Pháp vương, đồng thời đối xử cực kỳ cung kính.

Tổng Thiên Hành:

- Lão phiên tăng ấy đến lúc nào?

Trình Hoài:

- Mới đến hồi sáng nay, nghe chúng nói chuyện thì dường như đến để đối phó với Từ Quân Lượng ...

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy thì phải rồi ...

Nam Cung Tranh sốt ruột hỏi:

- Tổng tiên sinh, lão là ai?

Tổng Thiên Hành:

- Ta nghĩ lão chắc là La Khắc Lỗ, một thần tăng người Thiên Trúc, hẳn là người của ma kiếp ma cung xưa kia, sở trường về “Du đà thuật”.

Nam Cung Tranh hơi biến sắc nói:

- Như vậy bọn ta càng phải hành động nhanh hơn mới kịp.

Tổng Thiên Hành mặt mày vẻ nghiêm nghị gật đầu, Nam Cung Tranh tiếp lời:

- Theo sự điều tra của Hồng Hồng, chiếc thuyền ấy của Nhất Thống Môn thuê bao dài hạn dùng để tiếp đón quý khách, hay là để ta thâm nhập vào du thuyền trước...

Tổng Thiên Hành quả quyết lắc đầu:

- Không được! Nếu thật sự cần như vậy thì người đi sẽ là Tổng Thiên Hành ta.

Nam Cung Tranh nói:

- Tổng tiên sinh, hai ta đều nóng lòng vì Từ Quân Lượng, nhưng vì đại cuộc người không nên ...

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Những việc làm mạo hiểm như vậy thích hợp với nam nhân hơn.

Nam Cung Tranh:

- Tổng tiên sinh sợ rằng ta không có cách tự vệ?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dấn thân vào chốn Long đàm hổ huyết không ai dám tự khoe có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, cô nương, việc này không thể dùng cảm tình mà quyết đoán được.

Nam Cung Tranh cũng nghiêm mặt nói:

- Tổng tiên sinh, Nam Cung Tranh này tuy không thể bì với người trong môn một nhưng ta cũng xin nói để Tổng tiên sinh biết lỡ thân phận bị tiết lộ có đánh không lại người thì ít ra cũng chạy được.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Nếu quả cô nương gặp phải đối thủ hạng như Kim Đại Kỳ thì cô nương chi trì được bao lâu?

Nam Cung Tranh:

- Trong vòng năm trăm chiêu không hề gì.

Tổng Thiên Hành cúi đầu trầm ngâm, Trình Hoài mỉm cười chen lời:

- Việc người nào đi mạo hiểm, theo tại hạ tạm thời không nên tranh luận, trước tiên nên thảo luận phương pháp đột nhập ...

Nam Cung Tranh nhìn Trình Hoài hỏi:

- Người có cao kiến gì nói nghe thử?

Trình Hoài:

- Tại hạ thấy thâm nhập vào du thuyền không khó lắm, đặc biệt với cô nương đây thì càng tiện lợi, còn như muốn đột nhập vào khu mật cứ dưới đất ấy thì ... khó, khó lắm!

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, Nam Cung Tranh hỏi tiếp:

- Vậy người thử nói xem làm thế nào đột nhập vào chiếc du thuyền?

Trình Hoài rụt rè nói:

- Tại hạ nói ra nếu có thể bất kính đối với cô nương thì mong cô nương lượng thứ ...

Nam Cung Tranh gật:

- Được rồi, người nói đi.

Trình Hoài cười khỏ chậm rãi nói:

- Đêm nay người ta ra lệnh cho tại hạ phải tới Di Hồng Viện, nhưng vừa ra khỏi du thuyền đã phát hiện có người theo dõi du thuyền, vì muốn lập công nên một mình lặng lẽ theo dõi, bởi vậy mới gặp nhị vị đây.

Nam Cung Tranh:

- Chúng phái người đến Di Hồng Viện làm gì?

- Liễu Thanh Thanh nghe nói Di Hồng Viện mới có thêm một mỹ

nhân Hồng Mai cô nương, để lấy lòng phiên tăng nọ, nên đã sai tại hạ mời Hồng Mai cô nương lên du thuyền ...

Nam Cung Tranh quay sang Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh, người nghe rõ rồi chứ?

Tống Thiên Hành buồn rầu gật đầu, Nam Cung Tranh phần khởi tiếp lời:

- Bởi vậy chuyện này ta đi là hợp lý nhất.

Tống Thiên Hành thở dài:

- Nguyên tại hạ đã nghĩ ra cách cả hai ta cùng lúc thâm nhập sào huyệt chúng.

Nhưng lực lượng của ta quá ít, nếu cả hai ta đều xông vào lỡ xảy ra chuyện gì ...

Nam Cung Tranh nghiêm mặt ngắt lời:

- Tống tiên sinh, xin nghe ta nói một lời.

Tiếp đó hai người dụng phép truyền âm mật đàm, công phu chừng uống cạn tuần trà, Tống Thiên Hành mới mỉm cười nói:

- Được rồi cứ như vậy mà làm.

Quay sang điểm huyệt Trình Hoài. Chàng tiếp:

- Trình Hoài, tuy người đã nhận lời hợp tác với ta, nhưng phòng bất trắc là việc cần thiết, ta đã thi triển một loại thủ pháp điểm huyệt đặc biệt, hiện người không thấy trong người có gì khác lạ, nếu trong ba ngày không được ta giải trừ cấm chế thì hậu quả người có thể tưởng tượng cũng biết.

Trình Hoài cúi đầu nói nhỏ:

- Việc đã đến nước này, tại hạ chỉ còn cách lãnh mạng mà thôi.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Người biết được như vậy là tốt rồi ...

- - - Oo- - - Vừa thời thần sau đó, dưới sự hướng dẫn của Trình Hoài, Nam Cung Tranh đã đặt chân lên chiếc du thuyền to lớn trang hoàng cực kỳ lộng lẫy buông neo bên bờ sông Tần Hoài.

Nam Cung Tranh lúc này, trang điểm nhẹ nhàng, tóc vấn cao, váy dài phết đất tay phải ôm một chiếc đàn tì bà, tay trái vịn nhẹ vào vai một thanh y tiểu tỳ, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, dáng như Chiêu Quân ra quan ải khiến người nhìn thấy không khỏi động lòng.

Lúc nàng vừa bước chân vào khoang thuyền thì những âm thanh cười nói ồn ào đột nhiên im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Khoang thuyền trần thiết như khách sảnh nơi quan phủ, giữa phòng moat chiếc bàn trải khăn trắng tinh, thức ăn bày la liệt trên bàn, có một lão hồng y tăng mặt đỏ như trái chín, ngồi ghế chủ tọa.

Đối diện với hồng y phiên tăng là một mỹ phụ trung niên mình mặc cung trang, hai bên phiên tăng là hai thiếu nữ, mặc sa trắng sơ sài ... Hồng y phiên tăng đang hí mắt nhìn sững Nam Cung Tranh, nuốt vội thức ăn nhai dở trong miệng, cất giọng lơ lớ nói:

- Ô! Ô! Hoa cô nương ... đẹp! Hi hi. đẹp lắm!

Lão vừa nắc cục vừa đưa tay vẫy Nam Cung Tranh tiếp:

- Tiểu cô nương.. lại đây ngồi cạnh Phật gia.

Lão đẩy hai thiếu nữ ra xa nói:

- Đi đi. Hai người ngồi sang bên kia.

Nam Cung Tranh dánh e lệ liếc nhẹ phiên tăng một cái, dự dự chưa dám đến gần.

Hồng y phiên tăng vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói:

- Đến đây. Tiểu cô nương đừng sợ, lão Phật gia tuy là người thô lỗ nhưng rất biết thương hương tiếc ngọc.

Cung trang mỹ phụ cũng cười khanh khách nói:

- Đã đến đây thì cứ yên tâm, không nên nhút nhát rụt rè như vậy.

Nam Cung Tranh hơi chau mày một cái rồi mới ngáp ngừng đến ngồi bên cạnh phiên tăng. Hồng y phiên tăng lập tức dang cánh tay lông lá của lão vòng ngang eo Nam Cung Tranh, cười ha hả nói:

- Ô ... lưng ông thon quá, ha ha ha ...!

Nam Cung Tranh dùng dằng đẩy tay lão ra nói:

- Đại sư, mau buông tay ra! Đại sư, đại sư là người xuất gia mà ...

Hồng y phiên tăng càng cười lớn:

- Tiểu cô nương đừng quá kinh hãi như vậy, hòa thượng Thiên Trúc chúng ta không có kiêng kỵ gì chuyện tửu sắc...

Vừa nói vòng tay lão vừa siết chặt hơn.

Nam Cung Tranh đưa ánh mắt cầu cứu về phía Trình Hoài nói:

- Trình đại gia, lúc nãy nô gia đã có nói trước, nô gia chỉ hầu rượu đàn ca ...

Trình Hoài cười hềnh hếch nói:

- Cô nương lúc nãy có nói trước nhưng Phật gia đã thích như vậy thì cô nương cũng cố chiều ... hơn nữa cái cô nương cần là tiền, lát nữa ta sẽ trọng thưởng.

Cung trang mỹ phụ hỏi:

- Sao? Không lẽ nàng chưa ...

Trình Hoài mỉm cười bợ đỡ:

- Đúng vậy thưa lệnh chủ, vị Hồng Mai cô nương này là đệ nhất hồng phần ở Kim Lăng thành, cầm kỳ thi hoa. đều tinh, đã vậy lại hay múa hát quả thật là sắc nghệ song toàn, thuộc hạ nói mãi nàng mới chịu đến, lại còn đòi hai trăm lượng bạc ...

Cung trang mỹ phụ giờ tay ngăn lời Trình Hoài, nhìn phiên tăng mỉm cười hỏi:

- Pháp vương đã nghe rồi chứ?

Hồng y phiên tăng híp mắt cười nói:

- Nghe rồi, thật vạn hạnh.

Cung nhân mỹ phụ bỗng nhìn Nam Cung Tranh dịu giọng nói:

- Cô nương, ta cũng là nữ nhân như người, có thể nói là người đồng cảm. Đã lỡ sống vào nghiệp này thì cũng không nên quá cố chấp, hiểu chưa?

Nam Cung Tranh cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ Cung nhân mỹ phụ tiếp:

- Vậy thì tốt, pháp vương đã thích người, chỉ cần người làm pháp vương ta thỏa mãn thì ta cũng không ngược đãi người đâu.

Hồng y phiên tăng lấy từ trong ngực áo ra một đỉnh vàng nặng trĩch nhét vào tay Nam Cung Tranh nói:

- Tiểu cô nương, đây là lễ diện kiến của phật gia, nếu người biết hầu hạ cho phật gia vui, thì người không thiếu thức gì.

Nam Cung Tranh nắm chặt đỉnh vàng kinh ngạc kêu lên:

- Đại sư ...

Hồng y phiên tăng đưa tay bịt miệng nàng nói:

- Gọi ta là pháp vương, tốt nhất nên gọi ta là La Khắc Lỗ.

Nam Cung Tranh:

- Vậy nô gia gọi người là Lỗ Khắc Lỗ pháp vương có được không?

Lỗ Khắc Lỗ cười ha hả nói:

- Được, được lắm. Chỉ cần Tiểu cô nương gọi thì gọi bằng gì nghe cũng hay hết.

Nam Cung Tranh mắng thầm:

- Tên phiên trọc chết bầm, bản cô nương gọi người là “xú phiên cầu” chắc là không hay như người nói đâu.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười tươi:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương là cao tăng, được thân cận với pháp vương như vậy nô gia hân hạnh lắm. Bây giờ nô gia hát cho pháp vương nghe.

Lỗ Khắc Lỗ cười híp mắt, nói:

- Hay lắm, nhưng hát chậm chậm một chút phật gia mới hiểu được.

Nam Cung Tranh cười mơn:

- Nô gia tuân mạng.

Tiếng đàn tình tang trời dậy, giọng hát u oán quyện với tiếng đàn như tiếng chuông vàng khánh ngọc vút lên:

- Niên niên ngọc kính đài, mai tâm cung oán khôn.

Kim tuế vị hoàn gia, phạ kiến Giang Nam tín Tửu tông biệt hậu sơ, lệ hướng sầu trung tán Kinh tướng sơ vân thâm, nhân viễn thiên nhai can (Đại ý:

Quanh năm nhốt mình trong khuê phòng, năm nay chưa được về, sợ được tin từ Giang Nam. Rượu càng uống càng nhạt, lệ càng sầu càng tận, lòng nghĩ đến người ở xa muôn trùng) Dư âm của tiếng đàn chưa dứt Lỗ Khắc Lỗ đã vỗ tay cười lớn, nói:

- Hát hay lắm. Tuyệt diệu lắm! Người Trung Nguyên có câu:

“Thủ khúc chi ương thiên thượng hữu, nhân gian nhân gian “. À Liễu lệnh chủ, nhân gian thế nào phật gia quên mất rồi.

Liễu Thanh Thanh (Cung nhân mỹ phụ)ĩ mỉm cười nói:

- Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn!

(Thủ khúc chi ương thiên thượng hữu, Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn Nghĩa là:

Khúc này chỉ trên trời mới có Ở nhân gian mấy khi có thể nghe được) Lỗ Khắc Lỗ vỗ trán nói:

- Phải rồi! “Nhân gian năng đắc kỹ hồi văn”. Có điều phật gia tuy không hiểu lắm về thơ ca, nhưng xem thần sắc tiểu cô nương, phật gia thấy có vẻ ai oán lắm!

Nam Cung Tranh im lặng cúi đầu, Liễu Thanh Thanh nhìn nàng nói:

- Cô nương, nếu ta nhớ không lầm thì khúc hát vừa rồi là “Mỹ nhân từ”, một kiệt tác đặc ý của Chu Thục Chân phải không?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Phải, thưa phu nhân.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ tiếp:

- “Nhân viễn thiên nhai can” quả là tinh hoa của Khuê Tử, phải chăng cô nương có tâm sự gì muốn ký thác qua lời ca?

Quả thật không hổ danh là “Tiên hờ” (hồ ly thành tiên). Liễu Thanh Thanh đã nhìn thấu tâm sự của Nam Cung Tranh.

Lúc này quả nàng đang hoài niệm tình lang Từ Quân Lượng thân gửi nơi ma huyết, gần trong gang tấc mà vô phương diện kiến, bất giác hát lên khúc khuê từ của Chu Thục Chân.

Trong lòng tuy có kinh hãi vì sự tinh nhạy của Liễu Thanh Thanh nhưng ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Nô gia từ thuở nhỏ đã bị bán vào kỹ viện, nào có tâm sự gì mà ký thác vào lời ca, chẳng qua ngẫu hứng hát khúc “Nữ nhân từ” làm phu nhân phải bận tâm.

Lỗ Khắc Lỗ nhíu đôi mày như chỗi xuể nói:

- Liễu lệnh chủ, đừng nhiều lời nữa.

Rồi lão dụ giọng:

- Tiểu cô nương, hát một khúc khác, khúc nào nhẹ nhàng hơn một chút.

Nam Cung Tranh cúi đầu vâng dạ.

Tiếng đàn trong trẻo lại trỗi lên, giọng ca ngọt ngào của nàng lại cất lên:

- Đồng niên đồng nguyệt hựu đồng lòng Bất tự loan phụng, thủy tự loan phụng?

(Cùng tháng cùng năm lại cùng chung cửa sổ, Không như loan phụng còn ai như loan phụng nữa?...). Bỗng bên ngoài có người hạ giọng nói vọng vào:

- Bẩm lệnh chủ, môn chủ vừa cho đem thư tới ...

Liễu Thanh Thanh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Mang vào đây!

Sau tiếng dạ, một người mặc áo xám bước vào dâng lên một viên lap hoàn.

Liễu Thanh Thanh tiếp lấy bóp vụn viên lap hoàn lấy ra một mảnh giấy. Liếc sơ một cái rồi chuyển qua cho Lỗ Khắc Lỗ, nói:

- Thư của phu nhân gửi cho pháp vương.

Lỗ Khắc Lỗ tuy bức mình vì bị cụt hứng nhưng vẫn giữ giọng ôn hoà nói:

- Bỏn tọa lười đọc, trong đó có gì lịch chủ báo lại được rồi.

Liễu Thanh Thanh đọc thư xong ngẩng lên nói:

- Ý phu nhân muốn, ngay đêm nay pháp vương bắt đầu ...

Liễu Thanh Thanh dừng lại một cách ý nhị, nhưng Lỗ Khắc Lỗ ngạc nhiên hỏi:

- Bắt đầu cái gì?

Liễu Thanh Thanh cười khanh khách nói:

- Pháp vương có mỹ nhân bên mình cả mục đích của chuyến đi này cũng quên mất cả sao?

Lỗ Khắc Lỗ hơi sửng người nói:

- Người muốn nói đến việc tên họ Từ?

Liễu Thanh Thanh gật:

- Phải! Phu nhân muốn pháp vương lập tức hạ thủ, đồng thời nóng lòng chờ hồi đáp.

Lỗ Khắc Lỗ nhăn mặt:

- Con mụ ấy thật là ác, làm mất hứng Phật gia, được rồi, cứ tin cho mụ nói nội đêm nay ta bắt đầu hạ thủ, trong bảy ngày bảo đảm cái tên Thần cơ tú sĩ Từ Quân Lượng sẽ cúi đầu nghe sai phái.

Liễu Thanh Thanh quay sang tên kia nói:

- Theo ý pháp vương vừa nói, lập tức hồi báo phu nhân.

Tên áo xám lui ra, Lỗ Khắc Lỗ vuốt má Nam Cung Tranh nói:

- Có lẽ duyên phận của hai ta chưa tới, thôi thì chờ bảy ngày nữa vậy.

Nam Cung Tranh ngu ngơ hỏi:

- Tại sao phải chờ bảy ngày nữa?

Lỗ Khắc Lỗ:

- Hiện thời ta có việc gấp cần làm.

Nam Cung Tranh nói:

- Nô gia có thể theo hầu pháp vương không?

Vì trong lúc cấp bách lo cho an nguy của tình lang, Nam Cung Tranh biểu hiện một cách quá thuần thực, quá điêu luyện của một kỹ nữ già dặn.

Lỗ Khắc Lỗ là người thô tục, nghe nói đã thấy sững sờ, nào còn đầu óc nghĩ đến thứ gì khác. Nhưng Liễu Thanh Thanh thì không đơn giản như vậy. Chỉ thấy ánh mắt ánh lên như điện liếc nhanh sắc diện Nam Cung Tranh và Lỗ Khắc Lỗ rồi nói:

- Cô nương quả thật mau mắn, mới gặp mặt chưa quá nửa thời thần mà đã quyến luyến chẳng muốn rời rồi sao?

Nam Cung Tranh cúi đầu e thẹn:

- Nô gia ít khi gặp được một vị khách hào phóng như pháp vương đây, mong phu nhân đừng chê cười.

Lỗ Khắc Lỗ lớn tiếng chen lời:

- Được rồi, được rồi! Liễu lệnh chủ, người chớ khá chê cười!

Quay sang Nam Cung Tranh:

- Tiểu cô nương, trong bảy ngày tới đây ngoài việc ăn uống ra không có một khắc nào được tự do rảnh rỗi, cô nương đi theo cũng được nhưng chỉ sợ lạnh nhạt với cô nương.

Nam Cung Tranh mặt rầu rầu nói:

- Pháp vương không hoan nghênh thì nô gia quay về vậy!

Lỗ Khắc Lỗ siết chặt nàng hơn, nói:

- Đừng hờn giận, Tiểu cô nương, Phật gia mang người theo mà!

Nam Cung Tranh ngạc nhiên thật sự:

- Mang nô gia đi? Chứ không phải ở đây sao?

Lỗ Khắc Lỗ xua tay:

- Tới nơi thì khắc biết, cần gì phải hỏi.

Quay sang Liễu Thanh Thanh:

- Liễu lệnh chủ, khởi hành được rồi!

Liễu Thanh Thanh kinh ngạc:

- Pháp vương định mang nàng theo thiệt à?

Lỗ Khắc Lỗ bực mình xằng giọng:

- Không lẽ người không nghe ta nói sao?

Liễu Thanh Thanh chống chế:

- Nơi đó trước nay không cho phép người ngoài vào, mang theo nạng lờ phu nhân biết được sợ không hay.

Lỗ Khắc Lỗ khoát tay:

- Người không cần phải lo, mọi việc ta chịu trách nhiệm.

Liễu Thanh Thanh miễn cưỡng gật đầu:

- Được, tề toa. tuân mệnh!

Quay ra bên ngoài mụ cao giọng:

- Trương Siêu, chuẩn bị xe, lập tức khởi hành!

Nam Cung Tranh nhìn Lỗ Khắc Lỗ nói:

- Xin pháp vương cho người về báo cho Hồng Di viện một tiếng!

Lỗ Khắc Lỗ gật đầu:

- Được rồi, phiền Liễu lệnh chủ lo dùm!

- - Oo- - Trong gió đêm nhẹ mùa hạ, hai cỗ xe ngựa. bít bùng men theo đông ngạn Tần Hoài phi gấp về hướng nam, lúc gần đến Thủy Tây Môn thì quẹo vào một lối nhỏ chạy về hướng đông, sau đó ra khỏi Quang Hoa Môn, dọc theo quan đạo hướng về phía Chung Sơn.

Trời đêm nay đen nặng trĩu, bốn bề hoang vu tối om, giờ bàn tay không thấy rõ năm ngón.

Mặc dù vậy, trên chiếc xe chạy sau, một chiếc đèn lồng ra ngoài, đôi mắt như một luồng điện quét đi quét lại trên đường, tựa như muốn kiểm tra xem có ai theo dõi phía sau không.

Nhưng kiểm tra thì kiểm tra, phía sau xe cách xa xa có một bóng đen lảng lảng bám theo, chốc chốc bóng đen dừng lại đưa mắt quan sát hai chiếc xe chạy phía trước.

Kẻ âm thầm bám theo sau có một thân thủ cao minh vô lượng. Cứ mỗi lần nhô lên hụp xuống di chuyển có hơn mười trượng mà lại nhanh như phù quang lướt ảnh. Với thân thủ ấy, đừng nói trong đêm tối xòe tay không thấy ngón tay, mà cho dù trong đêm tối sáng trắng bất chợt nhìn thấy cũng chưa chắc nhận ra đó là người, chắc chắn cho rằng mình đã hoa mắt một chút mà thôi. Bởi vậy cho nên dù có người ngồi trên xe chăm chú quan sát cũng vẫn không sao phát hiện ra có người theo dõi phía sau.

Hai cỗ xe chạy thẳng đến núi Chung Sơn, thì ra đây là Minh Hiếu Lăng, xe chạy một mạch tới trước Linh Tinh Môn mới dừng lại.

Trong bóng tối mập mờ, hiện ra hai bóng đen, hai bóng này trao đổi ngắn gọn với những người trong xe, sau đó một người bước tới trước Thạch Môn gõ nghe. ba cái.

Một loạt tiếng ầm vang lên, Thạch Môn mở xịch sang một bên, hai cỗ xe ngựa chạy thẳng vào bên trong, cánh cửa xe nhanh chóng khép lại, chỉ chừa lại tám pho tượng rêu phong đứng sừng sững hứng gió đêm.

Lúc này, trên ngọn cây cổ tùng cách Linh Tinh Môn chừng mười trượng, một đôi mắt như mắt cú mèo trong đêm tối, xuyên qua đám cành lá rậm rạp quan sát tất cả những gì xảy ra ở bên dưới.

Đó chính là Tống Thiên Hành, người âm thầm theo dõi hai cỗ xe ngựa đến đây.

Lúc này chàng mới biết sào huyệt bí mật của Nhất Thống Môn ở Kim Lăng là khu mật thất bên dưới Minh Hiếu Lăng.

Nên biết lăng tẩm của các vị đế vương xưa đều thiết kế những mật thất ngầm dưới đất; trong đó lại còn ám tàng những cơ quan với cơ sở có sẵn chỉ cần sửa sang hoặc mở rộng thêm chút ít là có thể trở thành một nơi bí mật lý tưởng cho những bang hội hoạt động bí mật. Tống Thiên Hành biết rõ, hiện thời dưới những mắt của Minh Hiếu Lăng chính là long đàm hồ huyệt. Nhưng với một thân tuyệt học của chàng, chàng có thể tự tin không đến nỗi bị giữ lại bên dưới địa thất. Có điều chàng đơn thân độc mã, nếu tính cả Nam Cung Tranh và Hồng Hồng giả trang làm tỷ nữ nữa cũng chỉ có ba người, nếu muốn đường đường chính chính xông vào cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm thì với lực lượng ba người thì quá ít, hầu như không có một chút hy vọng nào.

Hơn nữa việc khiến chàng do dự không dám quyết định nhanh chóng là phải bảo vệ bí mật của Nam Cung Tranh và Hồng Hồng. Nếu như chàng xông bừa vào hoá ra tổ giác thân phận của hai nàng sao?

Đương nhiên, việc chờ cao thủ từ Kim Thang Bảo đến rồi toàn lực tập kích bất ngờ là thượng sách, nhưng hai vị cô nương đã dấn thân vào hồ huyệt, nếu lỡ xảy ra việc gì thì chàng trở tay sao cho kịp?

Đang lúc chàng đang trù trù chưa quyết bỗng nghe bên tai vang lên giọng nói nhỏ như muỗi kêu:

- Tống tiên sinh, đừng đứng đó suy nghĩ vẩn vơ nữa, tại hạ mạn phép múa rìu qua mắt thợ, thay Tống tiên sinh nghĩ ra một kế, có điều không biết tiên sinh có dung nạp hay không?

Tống Thiên Hành theo giọng nói nhìn lại phía sau, thì ra con người thần bí kia ẩn thân trên một ngọn cổ tùng cách đó chưa tới mười trượng.

Với công lực của chàng hiện giờ mà có người ẩn thân cách không đầy mười trượng mà không hề hay biết, nội một việc này cũng đủ khiến chàng lạnh người rồi, còn nếu quả người này bám theo chàng

từ Tần Hoài hà đến đây thì ... thật không còn mặt mũi nào nhìn ai trên giang hồ nữa!

Chàng vừa run vừa dùng phép truyền âm hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người thần bí đáp:

- Tổng tiên sinh quá lời, trước mặt Hảo Hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành đại gia tại hạ nào dám nhận hai tiếng “cao nhân”?

Tổng Thiên Hành:

- Vậy Tổng mỗ thỉnh giáo quý danh đại tánh của các hạ!

Người kia đáp:

- Vô danh tiểu tốt, không dám làm bấn tai Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Được rồi, các hạ có điều gì chỉ giáo?

Người kia cười nhẹ nói:

- Tổng tiên sinh, dùng truyền âm đối ngoại như vậy, đối với thần công siêu việt của Tổng tiên sinh không thành vấn đề, nhưng với tại hạ thì không thể nói nhiều được.

Tổng Thiên Hành cũng mỉm cười nói:

- Các hạ không những thần bí mà còn quá tự khiêm nữa!

- Không! Tại hạ không phải cố tỏ ra thần bí mà cũng không phải tự khiêm, tại hạ chỉ nói sự thật mà thôi.

- Vậy cao kiến của các hạ là ...

- Ngụ ý của tại hạ, ta nên tìm một nơi khác!

- Nơi nào?

- Cách đây vài dặm, trong Sơn Thần miếu, sao?

- Được, mời các hạ dẫn lộ!

Người kia chẳng nói chẳng rằng, chỉ thấy trên ngọn cổ tùng xẹt ra một bóng như làn khói nhạt biến mất về hướng đông nam.

Tổng Thiên Hành cố ý bảo đối phương dẫn lộ là muốn nhìn thân pháp để lần ra lai lịch của y, nào ngờ chàng nhìn thấy chỉ là một vết thân ảnh với tốc độ kinh hồn, với thân pháp này chỉ có hơn chứ không thể kém chàng được, thế là chàng tức tốc tung người đuổi theo.

Đồng thời chàng cũng nhận ra bộ pháp của đối phương cực kỳ bình thường, không có điểm đặc biệt gì để nhận ra lai lịch của y.

Với tốc độ kinh hồn đó, chỉ trong chốc lát hai người đã đến trước Sơn thần miếu.

Lúc này Tổng Thiên Hành mới nhìn rõ đối phương, hấn mặc trường bào màu cổ đồng, gương mặt màu kim nhàn nhạt, râu ba chòm dài, trông bên ngoài suy đoán hấn tuổi trạc tứ tuần.

Người này không thể gọi là lùn, nhưng chiếc bụng to anh ách của hắn tạo thành một hình thoi phình ở giữa nhọn hai đầu, trông rất hoạt kê.

Tổng Thiên Hành sau khi quan sát diện mạo đối phương, mới cười nhạt nói:

- Khinh công của các hạ quả cao minh.

Kim diện nhân mỉm cười nói:

- Tổng tiên sinh cũng đâu có kém, khởi hành sau mà đến nơi cùng lúc.

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Thì ra các hạ muốn khảo cứu công phu của Tổng Thiên Hành ta.

Kim diện nhân nghiêm mặt:

- Tại hạ là người nào mà dám khảo cứu công phu của Hảo hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành đại hiệp vang danh thiên hạ?

Người này có vẻ thần bí lại lạnh lùng, đến cả thái độ khi nói chuyện cũng khiến người ta khó đoán nông sâu. Hắn đã hai lần nhắc đến ngoại hiệu Hảo Hảo tiên sinh, ngữ khí thì tựa như mỉa mai, tựa như khen ngợi, nên không thể đoán định hắn là bạn hay là thù.

Tổng Thiên Hành nhíu mày nói:

- Các hạ đã không chịu nói rõ danh vậy có thể bày tỏ thái độ rõ ràng trước tại hạ được biết chăng?

Kim diện nhân hỏi lại:

- Không biết Tổng tiên sinh dùng hai chữ “thái độ” ở đây là muốn chỉ cái gì?

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- “Thái độ” ở đây là lập trường bạn hay thù vậy?

Kim diện nhân bình thản:

- Về điểm này tại hạ có thể dùng tám chữ này để chỉ:

phi địch phi hữu, địch hữu địch địch (không địch không bạn, cũng là bạn mà cũng là địch) Tổng Thiên Hành nhìn xoáy vào ánh mắt đối phương hỏi:

- Nếu hai ta nằm giữa ranh giới bạn địch thì là cơ gì các hạ lại thay ta mà nghĩ cách chứ?

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Việc đó còn là vì bản thân tại hạ nữa.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười rồi đáp:

- Các hạ quả thật thẳng thắn.

Dùng lời một lát chàng nói tiếp:

- Các hạ nói tới hai chữ “còn vì” nói vậy việc nghĩ kế thay ta thực tế chỉ thay có một phần, phần còn lại là vì các hạ.

Kim diện nhân gật đầu xác nhận:

- Điều đó đương nhiên!

Tổng Thiên Hành lại nhìn sâu vào mặt đối phương nghiêm mặt nói:

- Vậy Tổng Thiên Hành chờ nghe chỉ giáo.

Kim diện nhân cười nhạt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ chỉ mong sao Tổng Thiên Hành nhận ra điều phải trong lời nói của tại hạ, để khỏi phí thời gian mà không mang lại kết quả nào.

Tổng Thiên Hành:

- Các hạ cứ nói ra thử xem.

Ánh mắt kim diện nhân chợt lóe dị quang, cất giọng từ tốn nói:

- Lúc này có phải Tổng tiên sinh nóng lòng muốn cứu Từ Quân Lượng thoát hiểm sau đó lo cho sự an toàn của Nam Cung cô nương, đồng thời hiện giờ nhân thủ không đủ, sợ tấn công không kiến hiệu rồi bứt mây động rừng. Chính vì những lý do đó mà Tổng tiên sinh do dự không quyết có phải không?

Tổng Thiên Hành điềm người, cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Bản lĩnh của các hạ quả kinh nhân, tâm sự của Tổng Thiên Hành mà các hạ cũng có thể đoán đúng!

Kim diện nhân nói:

- Tổng tiên sinh quá khen rồi, kỳ thực chỉ cần hiểu tình hình đôi bên, tự đặt mình vào hoàn cảnh đó thì đoán ra không khó.

Tổng Thiên Hành:

- Nói như vậy cũng phải, nhưng các hạ làm sao hiểu được tình hình đôi bên?

Kim diện nhân cười nói:

- Tại hạ tự xưng là “Vạn sự thông”, nếu không hiểu rõ tình hình đôi bên thì sao xứng với ba chữ “Vạn sự thông”?

Tổng Thiên Hành nói:

- Cuối cùng thì các hạ cũng tự động báo danh hiệu?

Kim diện nhân (Vạn Sự Thông) cười thẹn, nói:

- Người ta nói “Đa ngôn tất thất” quả không sai.

Dừng lại một lát, hắc cười nhạt tiếp:

- Thật ra danh tính của tại hạ không phải có điều chi xấu hổ không dám báo cùng người, chỉ vì báo ra nghe rất tục, lại khiến người nghe cho rằng tại hạ khoa trương, nên lúc Tổng tiên sinh hạ vấn, tại hạ không dám ...

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Việc đó không quan trọng, các hạ đi thẳng vào vấn đề chính cho.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Hiện giờ đối với việc thâm nhập Minh Hiếu Lăng cứu Từ Quân Lượng, Tống tiên sinh đã có quyết định dứt khoát chưa?
Tống Thiên Hành ngập ngừng:
- Cho đến giờ này còn chưa quyết ...
Vạn Sự Thông tiếp lời:
- Vậy tại hạ mạn phép tác chủ, Tống tiên sinh bắt tất phải đi mạo hiểm.
Tống Thiên Hành chậm rãi:
- Các hạ nói vậy chắc còn giải thích nguyên nhân.
Vạn Sự Thông cười nhẹ:
- Đương nhiên! Thứ nhất, Tống đại hiệp hiện giờ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, về sau cũng vậy!
Tống Thiên Hành cau mày nói:
- Các hạ nói nghe dễ dàng quá!
Vạn Sự Thông cười nói:
- Sự thực cũng không nghiêm trọng như Tống tiên sinh nghĩ.
Tống Thiên Hành hỏi:
- Các hạ đã tự xưng là Vạn Sự Thông chắc cũng biết được Nhất Thống Môn đang chuẩn bị dùng thủ đoạn gì để đối phó với Tống đại hiệp?
Vạn Sự Thông tỉnh như không:
- Cái đó đương nhiên tại hạ biết, chúng định dùng Du Già thuật của phiên tăng Lỗ Khắc Lỗ để nhiếp hồn Tống đại hiệp chứ gì?
Tống Thiên Hành trầm tư:
- Với võ công và tài trí của Tống đại hiệp nếu không may bị Du Già thuật, đành cúi đầu để Nhất Thống Môn sai khiến thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.
Vạn Sự Thông cười nói:
- Tống tiên sinh là tri kỷ của Tống đại hiệp nhưng theo tại hạ thấy, tiên sinh thật không hiểu Tống đại hiệp chút nào.
Tống Thiên Hành trầm giọng nói:
- Lời nói của các hạ chưa hẳn đã đúng.
Vạn Sự Thông thản nhiên:
- Tại hạ biết Tống tiên sinh chưa hẳn đồng ý với nhận định của tại hạ, nhưng xin nói với Tống tiên sinh một điều, giang hồ tặng Từ đại hiệp mỹ hiệu “Thần cơ tú sĩ”!
Tống Thiên Hành nói:
- Về điểm này đương nhiên Tống Thiên Hành biết rõ. Nhưng Từ đại hiệp vốn là con có hiếu, vì nóng lòng từ mẫu gặp nạn mà bí kế, chỉ sợ tài trí có là Gia Cát cũng khó lòng tự thoát hiểm.

Vạn Sự Thông tán đồng:

- Không sai. Tự thân thoát hiểm đương nhiên không dễ. Nhưng một mực đoán định chàng sẽ bị hại vì Du Già thuật thì e rằng quá sớm.

Tổng Thiên Hành không muốn tranh luận, dịu giọng nói:

- Vấn đề này tạm thời gác lại. Xin nói tiếp lý do thứ hai.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý do thứ hai còn đơn giản hơn, hiện thời Nam Cung cô nương tuy thân đã vào hồ huyết nhưng an toàn như ở nhà, không cần đến sự chi viện của Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành môi phớt nhẹ nụ cười, nói:

- Nếu hai ta đứng vào vị trí của nhau thử hỏi các hạ có tin lời nói ấy không?

Vạn Sự Thông muôn phần quả quyết:

- Lời nói vô bằng khó lấy được lòng tin của người nghe. Nhưng tại hạ xin lấy đầu mình để bảo đảm. Trước khi trời sáng Nam Cung cô nương sẽ nguyên vẹn không mất một sợi tóc rời khỏi lăng mộ Chu Nguyên Chương.

Tổng Thiên Hành nhìn đối phương hỏi lại:

- Về việc an nguy của Từ đại hiệp các hạ cũng dám bảo đảm như vậy?

Vạn Sự Thông đáp một cách quả quyết:

- Đương nhiên. Ngoài việc không thể thoát thân trong hiện thời, nếu Từ đại hiệp có một tổn thất nhỏ nào Tổng tiên sinh cứ việc vấn tội Vạn Sự Thông này.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Cũng lấy đầu để bảo đảm?

Vạn Sự Thông gật đầu đáp gọn:

- Phải.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Các hạ không những rất khảng khái mà lại còn quá nhiệt thành, nếu ta đoán không lầm thì các hạ cho rằng Tổng Thiên Hành này không lấy nổi chiếc đầu trên cổ các hạ?

Vạn Sự Thông bật cười lớn nói:

- Tổng tiên sinh nói như vậy không những coi thường tại hạ còn tự coi thường mình nữa, làm gì phải đến như vậy?

Tổng Thiên Hành mới dựng ngược mày kiếm, Vạn Sự Thông đã cười nhẹ tiếp:

- Kỳ thực tại hạ không khảng khái mà cũng không nhiệt thành, càng không phải cho rằng Tổng tiên sinh không đủ khả năng lấy chiếc đầu tại hạ. Nguyên nhân của vấn đề tại hạ đã nói trước, tất cả vì Tổng

tiên sinh mà cũng là vì bản thân tại hạ.

Tổng Thiên Hành trầm tĩnh tiếp lời:

- Các hạ có thể nói rõ hơn không?

Vạn Sự Thông trầm tư:

- Có gì mà không được, nhưng nói ra cũng chỉ giới hạn ở phần đầu Tổng tiên sinh mà thôi, còn phần “vì bản thân tại hạ” thì đã không tiện nói ra.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Vậy cũng được, xin nói thử phần vì tại hạ.

Vạn Sự Thông nghiêm mặt nói:

- Tổng tiên sinh, nếu đêm nay ngươi đã quyết định xông vào Minh Hiếu Lăng chỉ sợ vào được nhưng ra không được.

Tổng Thiên Hành cau mày, nhưng môi lại nhếch nụ cười nhẹ:

- Xem ra các hạ vẫn muốn Tổng mỗ phải mạo hiểm, nếu không thì cần gì dụng đến cái chiêu khích tướng như vậy?

Vạn Sự Thông xua tay nói:

- Tổng tiên sinh chớ hiểu lầm, tại hạ không hề khích tướng, thực sự đó là hảo ý của tại hạ.

Tổng Thiên Hành cao giọng:

- Vậy tại hạ cũng xin nói để cho các hạ biết, ta không tin chỉ với một nắm đất với mấy cơ quan cũ nát đó mà có thể giữ chân được Tổng Thiên Hành này.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tổng tiên sinh đã được chân truyền của Thanh Hư thượng nhân thậm chí còn có phần vượt trội tiền nhân đương nhiên khẩu khí phải cứng cỏi phi thường. Nhưng có một điều xin nhắc với Tổng tiên sinh trong Nhất Thống Môn ít nhất có hai người có thể tranh hùng với Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Hai người đó có phải là Câu hồn yêu nữ Lữ Dao Hồng không?

Vạn Sự Thông im lặng gật đầu, Tổng Thiên Hành đáp:

- Còn người kia?

Vạn Sự Thông chậm rãi:

- Lẽ ra Tổng tiên sinh phải biết rồi mới phải.

Tổng Thiên Hành hơi trầm tư một chút:

- Có phải là Tây Môn Kiệt?

Vạn Sự Thông đáp gọn:

- Không sai!

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Hay lắm, quần ma đã gom về một khối, xem ra bản lĩnh của Lữ Dao

Hồng không phải tầm thường.

Giọng cười của chàng, lời nói của chàng chứa đựng hào khí ngất trời, nhưng nghe ra như có hơi chút sồn lòng.

Vạn Sự Thông nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Bây giờ chắc Tống tiên sinh không còn cho là tại hạ khích tướng nữa chứ?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu Lữ Dao Hồng cùng Tây Môn Kiệt liên thủ thì không cần đến nắm đất với mấy cơ quan kia cũng đủ giữ chân Tống Thiên Hành này rồi.

Vạn Sự Thông nghiêm nghị nói:

- Vậy tại hạ xin nhắc lại một lần nữa, cho dù Tống tiên sinh không nghĩ đến sự an nguy của bản thân thì cũng nên nghĩ đến danh dự của sư môn mà không nên mạo hiểm.

Tống Thiên Hành vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi:

- Các hạ nhiệt thành một cách ...

Vạn Sự Thông giơ tay ngắt lời đối phương:

- Tại hạ đã nói rồi, không phải nhiệt thành, đó cũng là vì bản thân tại hạ.

Tống Thiên Hành sực nhớ ra “à” lên một tiếng nói:

- Có một việc tại hạ muốn thỉnh giáo.

Vạn Sự Thông:

- Xin cứ nói, nếu có thể phúc đáp được, tại hạ xin hết lòng.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương hỏi:

- Các hạ bằng vào cái gì để bảo đảm sự an toàn của Tống đại hiệp và Nam Cung cô nương?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Về việc này, thật đáng tiếc, đó là bí mật riêng của tại hạ.

Tống Thiên Hành mắt vẫn dán chặt vào đôi mắt đối phương trầm giọng tiếp lời:

- Các hạ đã có năng lực bảo đảm cho sự an nguy của Từ đại hiệp thì đưa phật sao không đưa cho đến Tây Thiên, cứu Từ đại hiệp ...

Vạn Sự Thông cười lớn ngắt lời:

- Tống tiên sinh, như vậy người ta gọi ta bất tri túc, nhưng cho dù có phạm vào bí mật bản thân, tại hạ cũng xin tiết lộ một chút.

Dừng một lát, gương mặt hần lộ vẻ cương quyết:

- Tại hạ không muốn Tống đại hiệp làm tay sai cho Tống mỗ cũng không muốn y giúp Tống tiên sinh đối phó Nhất Thống Môn.

Tống Thiên Hành bật cười:

- Lời nói của các hạ bao hàm nhiều huyền cơ mà lập trường cũng

thần bí như thân phận các hạ vậy.

Vạn Sự Thông nhẹ cau mày:

- Vậy sao? Tại hạ không cảm thấy như vậy.

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Các hạ mang loại mặt nạ da người đặc chế, chắc cũng là người có danh vọng không nhỏ trên giang hồ.

Vạn Sự Thông cười lên nói:

- Không dám. Không dám. Tổng tiên sinh đề cao tại hạ quá rồi đó.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt tiếp lời:

- Tổng mỗ thành tâm thỉnh giáo mà các hạ không chịu cho biết, xem ra chỉ còn cách không tự lượng thử ...

Vạn Sự Thông mắt chớp hàn quang, ngắt lời chàng:

- Tổng tiên sinh định dùng vũ lực lột mặt nạ da người của tại hạ?

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Đồng thời Tổng mỗ cũng muốn xem cho biết lai lịch của các hạ.

Vạn Sự Thông cười ha hả:

- Tổng tiên sinh, xin thứ cho tại hạ khoác lác một câu, đương kim võ lâm tại hạ không nghĩ ra người nào đủ bản lĩnh thực hiện ý định đó.

Tổng Thiên Hành vẫn nở nụ cười lạnh nhạt:

- Khẩu khí của các hạ quá lớn, nhưng Tổng Thiên Hành cũng xin thử một lần.

Vạn Sự Thông nghiêm trang:

- Tại hạ không thể cấm người thử, nhưng có điều xin nói trước, hai ta ấn chứng võ công trong vòng mười chiêu mà thôi.

Tổng Thiên Hành tán đồng:

- Được, ta chấp nhận.

Vạn Sự Thông nói tiếp:

- Trong vòng mười chiêu, nếu Tổng tiên sinh có thể lột mặt nạ của tại hạ thì xin giao trả một Từ Quân Lượng nguyên vẹn. Bằng không Tổng tiên sinh phải cùng ta nhàn đàm cho đến khi Nam Cung cô nương ra khỏi Minh Hiếu lăng mới thôi.

Tổng Thiên Hành tuy trong dạ rối bời nhưng vẫn gật đầu nói:

- Được.

Dừng một lát Tổng Thiên Hành cười nhẹ tiếp:

- Các hạ tự tin như vậy ngược lại khiến Tổng Thiên Hành ta bắt đầu lo lắng.

Vạn Sự Thông vẻ kinh ngạc hỏi:

- Tổng tiên sinh có gì phải lo lắng?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ đáp:

- Nếu ta không thể lột mặt nạ của người chứng tỏ võ công người cao

minh hơn ta, ngộ nhớ lời bảo chứng của người có sơ suất thì ta làm sao lấy được chiếc đầu của người?

Vạn Sự Thông nghiêm mặt đáp:

- Việc này Tổng tiên sinh cứ yên tâm, nếu lời bảo chứng của tại hạ có sơ suất xin tự chặt đầu mình dâng lên tạ tội.

Sắc mặt Tổng Thiên Hành trở nên trang nghiêm, mắt lóe thần quang trầm giọng nói:

- Được, các hạ cẩn thận.

Dư âm tiếng nói chưa dứt, thân hình chớp động, búng chỉ điểm vào đầu vai trái của Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Thân thủ của Tổng tiên sinh thật quả danh bất hư truyền ...

Vừa nói thân hình vừa lách nhẹ, tránh luôn chỉ phong trong đường tơ kẻ tóc. Đồng thời nhanh như điện chớp hoàn công Tổng Thiên Hành một chỉ, thân pháp, thủ pháp và cả kinh lực không thua kém Tổng Thiên Hành một mảy may.

Tổng Thiên Hành mắt lóe dị quang kêu lên:

- “Thiên ma độn ảnh” hảo thân pháp. Người là ...

Chưa dứt câu hữu chỉ tả chưởng đã hợp công hai thế.

Trong khi đó Vạn Sự Thông cũng không tỏ ra kém thế, thân hình nhanh như chớp bắn vèo đi, miệng cười lớn:

- Tổng tiên sinh chớ nóng nảy, chờ đánh xong rồi nói chưa muộn ...

- Mai tuyết tranh huy! Công phu Phi Hương Tuyết Hải người cũng biết ...

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tổng tiên sinh quả thật uyên bác.

“Véo véo” hai chưởng, bức Tổng Thiên Hành thối lui một bước. Vạn Sự Thông lớn tiếng hỏi:

- Tổng tiên sinh nhìn ra lai lịch của hai chiêu này chưa?

Trong đôi mắt Tổng Thiên Hành dị quang chớp động liên liên, miệng nói:

- Hai chiêu này tuy ta không biết lai lịch nhưng ta thừa nhận đây là hai kỳ chiêu bẩm sinh chưa hề gặp.

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Không dám! Không dám! Tổng tiên sinh quá khen. Mười chiêu đã hết tám, Tổng tiên sinh nên ...

Lời nói chưa trọn bỗng nghe một tiếng kêu kinh hãi, tiếng vải rách “toẹt” một tiếng, Vạn Sự Thông bắn người ra xa hơn trượng, chiếc mặt nạ da người màu kim nhàn nhạt đã bị lật lên một góc để lộ một phần trán, nhưng bên trong chỉ là một mảng da đen đũi chứng tỏ

gương mặt của hắn đã được dị dung sẵn từ trước:

Vạn Sự Thông chậm rãi sửa lại chiếc mặt nạ, xong mỉm cười nói:

- “Nhị tướng quy nguyên” thủ pháp của Tổng tiên sinh tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Tay trái Tổng Thiên Hành còn cầm một nửa ống tay áo của Vạn Sự Thông, đứng ngẩn ra một lúc lâu, một lúc sau chẳng cười goịng hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy ta thi triển thủ pháp “Nhị tướng quy nguyên” khi nào?

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Biết được điều đó không nhất thiết phải giao thủ với Tổng tiên sinh bởi vì tại hạ là Vạn Sự Thông. Giờ ... Tổng tiên sinh có muốn thử nữa không?

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Không cần nữa. Ta nhận thua rồi.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Như vậy không công bằng, trên thực tế hai ta đấu bình thủ với nhau.

Tổng Thiên Hành lại thở dài:

- Nhưng dù sao thì ta cũng không thể lột được mặt nạ của ngươi.

Vạn Sự Thông nói:

- Lòng háo thắng của Tổng tiên sinh quả khác hẳn người thường.

Tổng Thiên Hành hừ nhẹ nói:

- Tổng Thiên Hành ta vốn là một người bình thường, trước nay chưa hề tự nhận là người bất phàm.

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tổng tiên sinh đã tương nhượng như vậy thì phiên cùng với tại hạ nhàn đàm một lát.

Tổng Thiên Hành cười cay đắng:

- Nghệ đã kém hơn người thì đành phải nghe người bố trí chứ biết làm sao hơn!

Vạn Sự Thông cười:

- Tổng tiên sinh bắt tất phải buồn, tại hạ lúc này đã có nói qua, một cách công bằng mà nói, trong mấy chiêu đó hai ta bình thủ mà thôi. Không chờ Tổng Thiên Hành trả lời, y quay ra phía sau vỗ tay ba cái, xa xa một bóng đen phi thân lướt tới, thân thủ của người này không thua kém cấp lệnh chủ của Nhất Thống Môn.

Tổng Thiên Hành liếc nhìn hắc y nhân, thấy cung cách kính cẩn của y đối với Vạn Sự Thông có thể đoán ra y là thủ hạ.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông rỉ tai hắc y nhân to nhỏ một hồi, sau đó thò tay vào túi lấy ra một vật nhét vào tay y mới lớn tiếng nói:

- Hiểu rõ chưa?

Hắc y nhân cung thân đáp:

- Thuộc hạ rõ rồi.

Vạn Sự Thông quay lại nói:

- Sang bái kiến Tổng đại hiệp.

Hắc y nhân cung kính thi lễ nói:

- Tiểu nhân tham kiến Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành hơi cau mày, Vạn Sự Thông đã trầm giọng tiếp:

- Từ nay về sau gặp Tổng đại hiệp cũng như gặp bản tọa, không được thất lễ.

Tên kia cung kính đáp:

- Thuộc hạ biết.

Vạn Sự Thông hất tay nói:

- Được rồi, cho người lui.

Tên hán tử cúi đầu hành lễ thối lui ba bước mới quay người tung mình lướt về phía Minh Hiếu Lăng.

Vạn Sự Thông nhìn Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Hiện giờ mới canh ba, còn lâu lắm trời mới sáng, nếu Tổng tiên sinh tin tại hạ không ác ý, hai ta nên ngồi điều tức thì hơn.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Không phải tại hạ hầu các hạ nhân đàm sao?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Bây giờ thì tại hạ thay đổi chủ ý rồi.

Tổng Thiên Hành cười mỉa:

- Lại sợ “đa ngôn tất thất”?

Vạn Sự Thông cũng cười nói:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tổng Thiên Hành hỏi lại:

- Ngồi điều tức ta không phản đối, nhưng người không sợ ta thừa cơ ám toán người sao?

Vạn Sự Thông cười nói:

- Tổng tiên sinh là chính nhân quân tử, tại hạ hoàn toàn tin tưởng.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Chứ không phải các hạ hoàn toàn yên tâm nhờ võ công thần kỳ?

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Công phu của tại hạ cũng giống như Vạn ứng thần công của Tổng tiên sinh vậy, trong lúc hành công điều tức vẫn có thể đề phòng ngoại địch tấn công.

Tổng Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông một lúc lâu, thở dài than:

- Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng, các hạ hiểu rõ Tổng Thiên Hành

như lòng bàn tay trong khi đó ta không biết chút gì về các hạ, xem ra ... cục diện giang hồ sắp tới đây thì ...

Vạn Sự Thông mỉm cười ngắt lời:

- Tống Thiên Hành, xin đừng quên tại hạ đối với người không hề có ác ý.

Tống Thiên Hành giọng rầu rầu:

- Nhưng bản thân ta thì e không thể không lo trước.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Tống tiên sinh, không nên suy nghĩ nhiều nữa, ta điều tức một lát.

Vừa nói y vừa ngồi xuống đất xếp bằng, chấp tay cúi đầu như lão tăng nhập định.

Qua một lát xung quanh người Vạn Sự Thông xuất hiện một vàng khí mỏng, vàng khí càng lúc càng dày đặc, chỉ mới chừng một tuần trà, toàn thân Vạn Sự Thông đã bị che khuất trong đám khí trắng.

Tống Thiên Hành đứng đối diện nhìn thấy cảnh đó không khỏi ớn lạnh nghĩ thầm:

- “Đây không biết là loại thần công gì?” Chàng thở dài một tiếng rồi cũng ngồi xuống điều tức...

Độ nửa thời thần sau trong tâm linh Tống Thiên Hành sinh cảm ứng, chàng khẽ mở nhẹ đôi mắt ra, trong đám cây bụi phổ cách đó hơn mười trượng, một bóng đen đang rón rén tiến đến sau lưng Vạn Sự Thông.

Tống Thiên Hành thấy vậy giật mình định dùng truyền âm cảnh cáo Vạn Sự Thông.

Nhưng chàng chưa kịp hở môi, từ trong đám khí dày đặc có hai luồng hàn quang lóe lên, đồng thời bên tai chàng nghe tiếng truyền âm của Vạn Sự Thông nói:

- Đa tạ Tống đại hiệp quan tâm, tại hạ đã phát giác ra rồi.

Nguyên Tống Thiên Hành và Vạn Sự Thông ngồi đối diện cách nhau hơn trượng mà người kia đang ở sau lưng Vạn Sự Thông, bởi vậy hẳn không sao nhìn thấy thần quan rợn người trong đôi mắt Vạn Sự Thông nên hẳn không biết là hành tung đã bị người phát giác.

Còn Tống Thiên Hành thàn than:

- Nội công tu vi của người này so với ta chỉ có hơn chứ không có kém.

Suy nghĩ trong đầu, bên ngoài chàng vẫn dùng truyền âm đáp lời đối phương:

- Có lẽ người này đến để đối phó với các hạ.

Vạn Sự Thông:

- Tại hạ biết, Tống tiên sinh chớ mở mắt ra e tặc tử biết được chạy

mắt.

Trong lúc hai người dùng truyền âm đối đáp thì bóng đen đã tiến được hai trượng khoảng cách giữa y và Vạn Sự Thông còn chừng tám trượng.

Tổng Thiên Hành dùng truyền âm nói tiếp:

- Các hạ có biết y là ai không?

Vạn Sự Thông:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì người này Tổng tiên sinh cũng quen biết.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tại hạ có quen biết?

- Phải, xin nhắc thêm một điều y chỉ có một con mắt.

Tổng Thiên Hành kinh hãi:

- Chỉ có một con mắt?

Vạn Sự Thông:

- Tổng tiên sinh chớ quá lo lắng, người này không phải là Thông tý thần ma Chu Chấn Bang.

Tổng Thiên Hành:

- Vậy y là Độc nhãn thần ưng Tây Môn Kiệt?

Lúc này hắc y nhân đã dừng lại phục sát đất cách lưng Vạn Sự Thông năm trượng.

Vạn Sự Thông cười nói:

- Đến lúc rồi ...

Tổng Thiên Hành hé mắt nhìn ra, chỉ thấy hắc y nhân thân hình như con hắc ưng khổng lồ, phóng từ trên không chụp xuống đầu Vạn Sự Thông, thân hình y còn cách đầu Vạn Sự Thông mấy thước mới cất giọng cười âm lạnh, quát:

- Thất phu, nạp mạng!

Đồng thời một luồng kinh khí cương mãnh chụp xuống đầu Vạn Sự Thông.

Vạn Sự Thông cười lạnh, nói:

- Tây Môn Kiệt, tại ngươi rước họa vào thân chớ trách bản môn độc ác.

Cùng với lời nói, đám khí chột xoay tròn, thân hình Vạn Sự Thông đã chuyển ra xa hơn trượng.

Hắc y nhân nghe thấy hoảng kinh, biết tình thế bất diệu, nhưng thân hình lơ lửng trên không, thể đã phát ra không thu về kịp, vội vã tăng thêm kinh lực vào chưởng định nhờ sức phản chấn thoát thân.

“Bùng!” một tiếng chấn động thiên địa, đá văng tung tóe, Tây Môn Kiệt lộn vòng trên không trung bắn mình về phía rừng cây.

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt! Người còn muốn chạy sao?

Thân hình chớp động, chỉ một cái nháy đã chắn trước mặt Tây Môn Kiệt.

Lại thêm một tiếng “bùng” vang lên, Tây Môn Kiệt “hự” một tiếng đau noun, tay phải ôm ngực, tay trái đưa tay lên ôm lấy một bên đầu, thối lui mấy bước, “ạ” một tiếng tuôn ra một ngụm máu tươi.

Vạn Sự Thông giơ tay phải lên, giữa hai ngón trỏ và giữa kẹp một chiếc vành tai đầm máu tươi, mắt chớp hàn quang, cười lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt, chiếc vành tai này coi như trừng phạt nhẹ cái tội mưu đồ ám toán người, từ nay về sau người phải cẩn thận hơn.

Tây Môn Kiệt không hề kể gì đến lời cảnh cáo của Vạn Sự Thông, quay sang Tống Thiên Hành, căm giận nói:

- Tên thất phu lòn trôn thiên hạ, đêm nay ta mới được mục kích thần công của người ...

Vạn Sự Thông giận dữ quát lớn:

- Câm miệng!

Tống Thiên Hành không nổi giận, ngược lại cười nhẹ, nói:

- Các hạ tự làm mình khổ, sao lại đổ lên đầu Tống Thiên Hành này?

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Đương kim võ lâm, chỉ có “Vạn ứng thần công” của người mới có năng lực vừa vận công điều tức vừa phòng bị ngoại địch nếu không phải người báo cho hần thì Tây Môn Kiệt này làm gì phải chịu nhục như vậy?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Chỉ cần vị bằng hữu đây không phản đối thì cái họa này Tống Thiên Hành xin nhận lãnh.

Vạn Sự Thông hừ lạnh nói:

- Ếch ngồi đáy giếng như người mà cũng đòi xưng bá võ lâm.

Tây Môn Kiệt lăm bầm:

- Không lẽ lúc này không phải hần thông báo cho người?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Quả thật Tống Thiên Hành ta có ý báo cho Vạn bằng hữu, nhưng y đã phát giác ra hành tung của người còn sớm hơn ta nữa.

Vạn Sự Thông nói:

- Không phải, hai ta cùng lúc phát hiện thì đúng hơn.

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt như điện quét nhìn hai người một lượt, Vạn Sự Thông trầm giọng tiếp:

- Tây Môn Kiệt, người đừng có đứng đó mà suy ma đoán quỷ. Nếu không tin thì người có thể thử lại, từ nay về sau hãy còn nhiều cơ

hội, nhưng ta cảnh cáo người hiện chỉ còn một cái tai thôi đó.

Tây Môn Kiệt oán độc nói:

- Ta biết phải làm thế nào?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Biết thì được rồi, sao chưa đi mà còn đứng đó?

Tây Môn Kiệt lặng lẽ quay người phóng đi, đừng thấy hắn bị nội thương đến thổ huyết mà khinh, dù nội ngoại thương đến không nhẹ, nhưng thân thủ của hắn vẫn nhanh nhẹn như thường.

Tổng Thiên Hành nhìn theo bóng dáng Tây Môn Kiệt biến mất trong rừng cây, trong lòng dâng lên bao nỗi lo âu phức tạp.

Không phải sao! Một Tây Môn Kiệt đang luyện “Ât mộc chân nguyên”, tuy chưa đạt đến mức hỏa hầu, nhưng so với chàng cũng không kém hơn mấy tí. Vậy mà dưới bàn tay của Vạn Sự Thông, hắn chẳng qua là một con thoi, chỉ với một chiêu đã thọ thương, và còn bị mất một tai. Thử hỏi công lực của Vạn Sự Thông cao thâm đến độ nào? Con người này nếu có tâm muốn dấy hoa. giang hồ thì còn ai có thể chế phục nổi hắn nữa? Chưa hết, lúc này chàng có giao thủ với hắn qua mười chiêu, thì thấy công lực của hắn so với chàng kẻ tám lạng người nửa cân, như vậy phải chăng lúc đầu hắn cố ý không dùng toàn lực?

Trong lúc chàng lẳng lặng suy nghĩ, thì Vạn Sự Thông đã cười nhẹ nói:

- Tổng tiên sinh, thời gian còn đủ cho hai ta điều tức thêm một thời thần nữa.

Tổng Thiên Hành xua tay:

- Không, hai ta đàm đạo với nhau một chút thì hay hơn.

Vạn Sự Thông thăm dò:

- Tổng tiên sinh muốn đàm luận vấn đề gì?

Tổng Thiên Hành vẽ dửng dưng:

- Chẳng hạn như tại sao Tây Môn Kiệt lại hạ thủ ám toán các hạ?

Vạn Sự Thông cười cười nói:

- Việc này ta không thể cho người biết được.

Tổng Thiên Hành lắc đầu thở dài, chỉ còn cách ngồi xuống vận công điều tức.

Một lát sau, thân hình Vạn Sự Thông đã chìm ngập trong đám sương mù, xung quanh thân hình Tổng Thiên Hành cũng tỏa ra một làn khí mỏng phảng phất mùi hương.

Hai kỳ nhân đang vận công dần tiến vào cảnh giới vật ngã giai không...

Lại nói về sự tỉ muội Nam Cung Tranh với Hồng Hồng trong lớp áo tỳ

nữa, sau khi bước lên xe ngựa. đã bị người dùng một mảnh vải đen bịt kín mắt.

Việc này hai người đã sớm biết do Trình Hoài thuật lại nên chỉ giả vờ cự nự một chút mà trong lòng không phải lo lắng.

Đến khi tiến vào địa thất bên dưới Minh Hiếu Lăng thì mảnh vải bịt mắt mới được mở ra.

Lúc này nàng thấy mình ở trong một gian phòng khoảng một trượng vuông, bày trí đơn sơ.

Trong ánh nến hồng lung linh, ngoài nàng và Hồng Hồng còn có một trung niên mỹ phụ đang nhìn hai nàng mỉm cười một cách thần bí.

Nam Cung Tranh dụi dụi mắt, hơi chau mày nhìn bộc phụ hỏi:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương đâu?

Bộc phụ mỉm cười nói:

- Cô nương gọi bằng hai tiếng pháp vương được rồi.

Nam Cung Tranh phản đối:

- Pháp vương cho phép ta gọi như vậy mà.

Bộc phụ mỉm cười:

- Vậy sao? Thì tùy cô nương vậy.

Nam Cung Tranh nói:

- Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Bộc phụ à lên một tiếng nói:

- Pháp vương với lệnh chủ vừa tới nơi đã được phó môn chủ mời đi rồi, chắc là mới phát sinh việc gì đó, e rằng cô nương phải chờ lâu.

Nam Cung Tranh làm ra vẻ khó hiểu:

- Lỗ Khắc Lỗ pháp vương lệnh chủ, phó môn chủ, danh xưng gì nghe kỳ quái quá, đại nương, đây là nơi nào vậy?

Bộc phụ nghiêm mặt nói:

- Cô nương, những thứ đó cô nương không cần biết, mà nếu có biết được thì e chung thân không thể rời khỏi nơi đây.

Nam Cung Tranh biến sắc hỏi:

- Không lẽ các người mang ta đến nhốt nơi đây ư?

Bộc phụ xua tay lia lịa, nói:

- Thôi thôi đừng hỏi nữa, pháp vương dặn nô gia hầu hạ cô nương tắm rửa và chuẩn bị phòng ...

“Chủ, tớ” Nam Cung Tranh được dắt vào một căn phòng rộng rãi hơn, bày trí cũng cầu kỳ hơn.

Bộc phụ đối xử với người được pháp vương sủng ái rất kính cẩn. Mụ ân cần hỏi:

- Cô nương có cần ăn chút gì điểm tâm?

Nam Cung Tranh lắc đầu:

- Đa tạ đại nương, ta không đổi.
- Dừng lời một lát nàng hỏi tiếp:
- Đại nương, ở đây hình như có nhiều người lắm?
- Bộc phụ chỉ “ừ” khẽ một tiếng, Nam Cung Tranh lại hỏi:
- Đại nương, sao giờ này còn chưa thấy pháp vương đến?
- Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng bước chân một giọng nói lơ lớ vang lên:
- Tiểu cô nương ơ, phật gia tới rồi.
- Tiếp theo Lỗ Khắc Lỗ với Hồng kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh sóng bước tiếp vào phòng. Lỗ Khắc Lỗ giơ tay to xù, đầy lông lá của lão nựng má Nam Cung Tranh một cái nói:
- Tiểu cô nương quyến luyến phật gia đến như vậy sao?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 18

Từu Sắc Tài Khí

- Liễu Thanh Thanh mỉm cười nói:
- Ta dẫn người đi gặp một người bạn cũ, thế nào?
- Nam Cung Tranh kêu khổ thảm nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười nói:
- Phu nhân, nô gia đến Kim Lăng không lâu, dù có một vài khách quen cũng không thể gọi là bạn cũ được, thì ở đây làm gì có ai đáng gọi là bạn cũ?
- Liễu Thanh Thanh mỉm cười nói:
- Cô nương đối đáp linh lợi lắm, nhưng có phải là bạn cũ hay không, gặp mặt cô nương khắc biết.
- Nam Cung Tranh mỉm cười:
- Phu nhân nói vậy nô gia đành tuân lệnh chứ biết sao hơn.
- Liễu Thanh Thanh mỉm cười:
- Nếu không như vậy hoá ra mất công đến đây ...
- Liễu Thanh Thanh bỏ lửng câu nói một cách cố ý, Nam Cung Tranh tim nhảy loạn trong lồng ngực nghĩ thảm:
- Không lẽ yêu phụ này đã biết tất cả rồi?
- Liễu Thanh Thanh tiến tới nắm tay nàng nói:
- Cô nương, đi thôi.
- Lần theo thông đạo đi một hồi, bốn người tiến vào một gian phòng

khác, trong phòng, “Thần cơ tú sĩ Từ Quân Lượng đang ngồi một cách xuất thần, trên nét mặt không chút biểu cảm, dường như ngây ngây dại dại, sắc mặt trắng xanh bệnh hoạn, đối với việc trong phòng xuất hiện thêm bốn người dường như chàng cũng chẳng quan tâm. Nhìn thấy cảnh này Nam Cung Tranh bỗng cảm thấy đôi mắt cay xè suýt chút nữa kêu thét lên. Nhưng thấy thái độ hơi khác lạ của Liễu Thanh Thanh lúc này nàng đã chuẩn bị tinh thần, nên cố kìm lại được.

Liễu Thanh Thanh buông tay nàng ra một cách tự nhiên hỏi:

- Sao? Vị này có phải là bạn cũ của cô nương không?

Nam Cung Tranh cố giữ giọng không run, nói:

- Không phải! Nô gia chưa gặp qua người này.

La Khắc Lỗ đứng cạnh dịu giọng nói:

- Cô nương, người có biết ta là ai không?

Nam Cung Tranh không quay lại đáp:

- Người là La Khắc Lỗ pháp vương mà.

La Khắc Lỗ:

- Ta không phải là La Khắc Lỗ, người nhìn kỹ lại xem.

Nam Cung Tranh lúc này lòng rối như tơ nào còn tâm trí suy nghĩ gì khác, nghe nói vậy quay sang nhìn lão.

Khi ánh mắt song phương vừa giao nhau, nàng lập tức cảm thấy trong ánh mắt lão toa? ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, có sức hấp dẫn vô cùng, nàng cảm thấy tâm thần phiêu diêu ngoại giới. Chút linh trí còn sót lại báo hiệu nguy hiểm, nàng lạnh người định nhìn sang nơi khác đồng thời vận công chống lại, nhưng đã quá muộn, không những ánh mắt không nhìn sang hướng khác được mà đến cả chân lực hội tụ nơi đan điền cũng tản mất hết.

La Khắc Lỗ nhe răng, cười hỏi:

- cô nương có nhận ra ta không?

Nam Cung Tranh tuy chân lực bị tản mất nhưng vì định lực nàng quá cao nên thần trí chưa hoàn toàn bị chế ngự, nàng trả lời:

- Người không phải là La Khắc Lỗ pháp vương sao?

Liễu Thanh Thanh thừa cơ ra tay như điện điểm vào hôn nguyệt

Hồng Hồng, tiếp đó cười khanh khách nói:

- Đứng trước mặt ý trung nhân mà nói được là không quen biết, cô nương nhẫn tâm lắm!

Nàng lộ vẻ ngờ ngác hỏi:

- Phu nhân nói gì lạ vậy?

Liễu Thanh Thanh cười hỏi:

- Ta nói gì thì người biết rõ, còn hỏi làm chi?

- Nô gia không biết mới hỏi:
 - Lúc này thần trí nàng đã mê muội dần.
 La Khắc Lỗ liên tục dùng ma thuật tấn công, miệng nói:
 - Định lực của con nhãi này thật đáng phục!
 Liễu Thanh Thanh hừ lạnh:
 - Đệ nhất đệ tử của Thần Nữ Môn lại được Thiết quả vô diễm đích thân tài bồi không đáng phục sao được!
 Dừng lời một lát, mặt quay sang Nam Cung Tranh hỏi:
 - Nam Cung cô nương, người có phải là đại đệ tử của Thần Nữ Môn?
 Nam Cung Tranh nhẹ gật đầu không đáp. Thần trí nàng lúc này gần như hoàn toàn bị chế phục.
 Liễu Thanh Thanh hỏi tiếp:
 - Mục đích chuyến đi này của người có phải kết hợp với Tổng Thiên Hành nội công ngoại hợp mưu cứu Từ Quân Lượng?
 Nam Cung Tranh lại gật đầu, đáp xuất thần:
 - Phải.
 Liễu Thanh Thanh chỉ La Khắc Lỗ nói:
 - Đây chính là tình nhân Từ Quân Lượng của người, người không nhận ra sao?
 Ánh mắt nàng đờ đẫn nhìn La Khắc Lỗ nói:
 - Phải, ta nhận ra chàng.
 Liễu Thanh Thanh dịu giọng:
 - Vậy bây giờ cho phép người đi với hắn đó.
 Nam Cung Tranh hơi ngạc nhiên:
 - Thật sao?
 Liễu Thanh Thanh lại cười:
 - Sao lại không thật.
 Nam Cung Tranh cất bước đi như người trong một du tiên gần La Khắc Lỗ, nàng nép sát vào La Khắc Lỗ như đang chờ sự che chở.
 Liễu Thanh Thanh liếc xéo La Khắc Lỗ một cái, giọng đố kỵ nói:
 - Pháp vương, giờ thì pháp vương hài lòng rồi chứ!
 La Khắc Lỗ cười hèn hếch nói:
 - Thanh Thanh, người cũng biết tính khí ta, đối với loại nữ nhân mất thần trí, ta không thấy hứng thú.
 Liễu Thanh Thanh “ủa” một tiếng nói:
 - Lúc này pháp vương thích thú lắm mà!
 La Khắc Lỗ lắc đầu thờ dãi:
 - Lúc này với bây giờ khác nhau một trời một vực.
 Liễu Thanh Thanh:

- Thôi thì chịu khó một chút vậy, nên biết ả không phải loại ca kỹ bình thường, nếu không phải trong tình trạng này thì sợ pháp vương muốn sờ một cái cũng không sờ được.

La Khắc Lỗ còn đang ngần ngừ mục chỉ luôn Hồng Hồng nói:

- Còn ả này nữa, pháp vương mang đi luôn hưởng thụ luôn một thể.

La Khắc Lỗ gật đầu:

- Thôi được, tuy không được hứng thú nhưng đành phải chịu khó một chút.

Liễu Thanh Thanh cười tươi nói:

- Vậy tề toa. kính tiễn pháp vương đến động phòng.

Dứt lời mục xách Hồng Hồng ra khỏi phòng ra đến cửa còn quay lại nói:

- Hai ả này đều là tân nữ, pháp vương nên nhẹ tay một chút.

La Khắc Lỗ vòng tay qua lưng Nam Cung Tranh vừa bước vừa cười nói:

- Cái đó Liễu lệch chủ yên tâm, gì chứ món này pg sở trường nhất.

Bỗng một đại hán áo xám vội vã chạy tới trước mặt Liễu Thanh

Thanh hành lễ, nói:

- Bẩm lệnh chủ, phu nhân có pháp dụ!

Vừa nói vừa dâng lên một bức mật thư.

Liễu Thanh Thanh đọc nhanh mật thư, biến sắc nói:

- Như vậy nghĩa là sao?

La Khắc Lỗ lúc này nhìn hai nàng xuất thần, nào hay biết gì đến đột biến trước mắt.

Liễu Thanh Thanh quay nhìn La Khắc Lỗ cười gượng nói:

- Pháp vương, vụ này bỏ đi!

La Khắc Lỗ nghe mà không hiểu đối phương nói gì, hỏi lại:

- Người nói gì?

Liễu Thanh Thanh nhìn dáng điệu La Khắc Lỗ như vậy không khỏi bật cười nói:

- Pháp vương! Tề toa. nói vụ này bỏ qua đi.

Lúc này thì La Khắc Lỗ đã nghe ra, ngạc nhiên hỏi lại:

- Bỏ qua? Sao lại phải bỏ qua?

Liễu Thanh Thanh:

- Phu nhân truyền pháp dụ, hai con a đầu này phải được đưa khỏi địa. thất gấp!

La Khắc Lỗ cười hèn hếch nói:

- Thôi đi, đừng nói chơi ác như vậy, chờ lát nữa ta sẽ đặc biệt đãi ngộ người.

Liễu Thanh Thanh hừ lạnh nói:

- Đừng tự bêu xấu mình nữa! Người tưởng ta ghen với chúng à?
 La Khắc Lỗ cụt hứng:
 - Chứ người nói vậy nghĩa là sao?
 Liễu Thanh Thanh cười nhẹ:
 - Hừ, nghĩa là sao? Người coi thử cái này.
 Vừa nói mục vừa dí cái gọi là pháp dụ của phu nhân cho La Khắc Lỗ xem.
 La Khắc Lỗ liếc sơ một cái, chau mày nói:
 - Kỳ quái thật...
 Liễu Thanh Thanh cười nhẹ nói:
 - Quái sự ngày nào cũng có, nhưng thật không nhiều bằng đêm nay.
 La Khắc Lỗ cười gượng nói:
 - Chính mục thông báo cho ta biết hai con a đầu này có vấn đề, giờ cũng chính mục hạ lệnh thả người. Mục này muốn cái gì đây?
 Liễu Thanh Thanh đắc ý trước vẻ mặt thất vọng của La Khắc Lỗ cười nói:
 - Việc mà bà quyết định chắc chắn có lý do hợp lý của nó, không cần phải ở đây đoán già đoán non nữa. Pháp vương ời, thôi thì về phòng của tể toa. trước rồi sẽ tính.
 Dứt lời mục lại quay người đi trước. La Khắc Lỗ đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn hai vị cô nương, chép miệng nói:
 - Nếu không phải mục đích thân hạ thủ lệnh, ta thật muốn...
 Liễu Thanh Thanh quay đầu lại, ngắt lời:
 - Không lẽ pháp vương muốn kháng lệnh?
 Vừa bước vào phòng La Khắc Lỗ hừ nhẹ:
 - Hừ, kháng lệnh! Người nói sao khó nghe quá!
 Dừng một lát, bất giác lão ngửa cổ cười cuồng ngạo nói:
 - Thanh Thanh, nói cho người biết, trong võ lâm hiện thời, không có một ai đáng để cho ta phải phục tùng.
 Liễu Thanh Thanh cười tươi, nhưng giọng nói có phần mỉa mai:
 - Cái đó thì tể toa. biết, nhưng trước mặt phu nhân pháp vương ngoan ngoãn như một con mèo ngoan...
 La Khắc Lỗ cười nhẹ ngắt lời:
 - Không phải ta phục tùng võ lực của mục, mà ... vì mê một thứ khác hi ... hi ...
 Thanh Thanh, về điểm đó ta cũng ngoan ngoãn như con mèo đối với người vậy.
 Liễu Thanh Thanh cười nhẹ nói:
 - Thật quý hóa quá! Thôi, pháp vương tiên sinh, giờ lo giải quyết việc chính đi!

La Khắc Lỗ ngẩn người:

- Còn việc chính gì giải quyết nữa?

Liễu Thanh Thanh chỉ Nam Cung Tranh nói:

- Vị mỹ nhân này, nếu người không phục hồi thần trí cho ả thì hai ta làm sao phục mệnh?

Ánh mắt dục vọng của La Khắc Lỗ dán chặt vào người Nam Cung Tranh, nuốt nước bọt nói:

- Thanh Thanh, phóng thích nàng thật ta không cam tâm, hay là ta thương lượng một chút.

Liễu Thanh Thanh vờ ngạc nhiên:

- Thương lượng thế nào?

La Khắc Lỗ hí mắt cười mơn nói:

- Cái này gọi là giấu trên không giấu tới, trước khi phóng thích hai nàng để ta ...

Liễu Thanh Thanh cười lạnh nói:

- Người tính toán thật hay, nhưng xin đừng quên dụ lệnh nghiêm truyền trước khi trời sáng, hai nàng này phải được đưa ra khỏi Minh Hiếu Lăng, người xem thử giờ này là giờ nào rồi?

Vừa nói mụ vừa đưa tay chỉ chiếc đồng hồ nước.

La Khắc Lỗ thờ dài ngao ngán:

- Thật là mất hứng!

Liễu Thanh Thanh háy La Khắc Lỗ nói:

- Đừng thất vọng, pháp vương, mai một cơ hội hãy còn nhiều, trong võ lâm Trung Nguyên hiếm gì tiên nga ngọc nữ, giờ thì mau mau phục hồi thần trí cho ả.

Công phu chừng một bữa cơm, Nam Cung Tranh với Hồng Hồng được bật mắt đưa ra khỏi Minh Hiếu Lăng.

Lúc này Vạn Sự Thông và Tống Thiên Hành cũng vừa sổng vai nhau đi đến trước đại môn Minh Hiếu Lăng.

Vạn Sự Thông quay sang Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Tống tiên sinh thấy thế nào?

Tống Thiên Hành nhú mày nói:

- Các hạ thần bí đến đáng sợ ...

Vạn Sự Thông ngẩng đầu cười lớn:

- Lời này do Tống tiên sinh nói ra thật là vinh hạnh cho tại hạ.

Y quay người ưỡn chiếc bụng to phè về phía Liễu Thanh Thanh, đang đích thân đưa Nam Cung Tranh và Hồng Hồng ra cửa, nói:

- Liễu lịch chủ, phu nhân có lệnh, người giao cho bản toà, khăn bật mặt của nhị vị cô nương đây không cần thiết nữa.

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Tệ toa. tuân lệnh, nhưng khăn bịt mặt ...

Vạn Sự Thông mỉm cười ngắt lời:

- Liễu lệch chủ, người nhìn xem ai đây?

Liễu Thanh Thanh kinh ngạc nói:

- Ô! Đây có phải là Tổng đại hiệp?

Vạn Sự Thông cười nói:

- Không sai! Tổng đại hiệp đã đến vậy thì nơi đây không còn cần thiết phải bảo mật nữa. Huống chi bản toà đã nói đó là lệnh của phu nhân. Liễu Thanh Thanh cung kính vâng dạ mở khăn che mặt cho hai nàng.

Vạn Sự Thông lướt nhìn Nam Cung Tranh và Hồng Hồng, dịu giọng nói:

- Phiền nhị vị cô nương phải kinh hãi một phen, Tổng tiên sinh ở bên này, mời nhị vị qua đây.

Nam Cung Tranh và Hồng Hồng không hiểu ắt giáp gì cả, bước đến gần Tổng Thiên Hành. Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Tổng tiên sinh, tốt nhất trước mặt mọi người, Tổng tiên sinh nên hỏi nhị vị cô nương xem hai người có bị tổn thất gì không?

Tổng Thiên Hành gật đầu nhìn kỹ sắc diện hai nàng, hỏi:

- Nam Cung cô nương, nhị vị không bị ... bất kỳ một tổn thất nào chứ?

Nam Cung Tranh thần trí tuy bị Du Già thuật của La Khắc Lỗ chế ngự, nhưng lời đối đáp của hai người này mang máng ghi nhận được.

Đồng thời nàng nhớ lại sự muội Hồng Hồng của nàng luôn ở trong tay Liễu Thanh Thanh, hơn nữa sau khi được phục hồi thần trí nàng có vận công thử thấy trong mình không có gì khác lạ. Những việc đó đủ để chứng minh hai người không bị chút tổn thất nào.

Nghe hỏi vậy nàng đỏ mặt, cúi đầu đáp nhỏ:

- Không có.

Vạn Sự Thông như trút được một gánh nặng nhìn Liễu Thanh Thanh phát tay nói:

- Liễu lệch chủ quay về được rồi, chờ lệnh của phu nhân.

Liễu Thanh Thanh “dạ” một tiếng bái Vạn Sự Thông một cái rồi quay người biến mất vào trong Minh Hiếu Lăng.

Chân trời phía đông đã xuất hiện một đám mây hồng, phản chiếu lên gương mặt như trát vàng của Vạn Sự Thông càng toát lên một vẻ thần bí khó tả.

Nam Cung Tranh hết nhìn Vạn Sự Thông rồi nhìn sang Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tổng tiên sinh, thật ra đã xảy ra việc gì?

Tổng Thiên Hành gượng cười nói:

- Chờ lát nữa tại hạ sẽ thuật lại.

Vạn Sự Thông như vô tình liếc nhìn gương mặt ửng hồng dưới ánh sáng buổi sớm mai của Nam Cung Tranh rồi nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh, lời đã nói qua cần nhắc lại, nhưng trước khi chia tay tại hạ còn muốn nhắc nhở tiên sinh một lời.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Tại hạ chờ nghe cao luận.

Vạn Sự Thông:

- Cao luận thì không dám nhận, chỉ xin Tổng tiên sinh từ nay nên suy nghĩ và sáng suốt chọn cách hành động cho đúng.

Dừng một lát y nghiêm mặt tiếp lời:

- Từ Quân Lượng đại hiệp tuy xưng “Thần cơ tú sĩ” nhưng đã phải chịu thua dưới “Tự lý càn khôn” của Vạn Sự Thông ta, anh hùng thiên hạ giờ chỉ còn lại “sứ quân” và “Tháo”, các hạ có đồng ý với cách tử dụ của tại hạ không?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Với hùng tài đại lược của tôn giá có thể không ngại gì mà sánh ngang với Tào Tháo, nhưng Tổng Thiên Hành là giang hồ thảo dân, chẳng dám sánh với tiên hiền.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Đó là tại Tổng tiên sinh quá tự khiêm, kỳ thực Lưu Bị bất quá chỉ là một tên nhờ cơ hội mà thành sự, da mặt của y dày không thể làm dày hơn được nữa, cái gọi là một phần ba giang sơn của y lấy được nhờ vào nước mắt, bởi vậy, tử dụ của tại hạ nói ra trong khi chưa suy nghĩ chín chắn, thật bất kính đối với Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Điều đó không cần các hạ bận tâm, thật ra tử dụ của các hạ, Tổng Thiên Hành cũng tán đồng một nửa.

Dừng một lát chàng nhìn thẳng đối phương tiếp:

- Bây giờ xin nói đến việc chính.

Vạn Sự Thông cũng nhìn thẳng chàng hỏi lại:

- Tổng tiên sinh thấy mình so với Từ đại hiệp thế nào?

Tổng Thiên Hành hơi ngạc nhiên:

- Không biết các hạ muốn nói đến phương diện nào?

Vạn Sự Thông:

- Về tài trí, võ công, nói chung tất cả.

Tổng Thiên Hành “à” lên một tiếng nói:

- Ý các hạ cho rằng về tài trí và võ công của Tống Thiên Hành ta đều thua xa Từ đại hiệp nên tốt nhất là tiếp nhận đề nghị của các hạ rút khỏi giang hồ?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Tống tiên sinh chớ hiểm lắm, tại hạ hỏi ý Tống tiên sinh lúc này, chỉ đồng ý có một nửa ...

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Các hạ đồng ý cho rằng võ công tài trí của tại hạ đều không bằng Từ đại hiệp?

Vạn Sự Thông xua tay:

- Không! Không! Ngược lại là đằng khác! Tại hạ đồng ý nửa sau.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Các hạ đã muốn uy hiếp ta rút lui khỏi giang hồ tức là thừa nhận võ công và tài trí của ta thua xa Từ đại hiệp rồi!

- Ý tại hạ không phải như vậy ...

- Không phải như vậy thì thế nào.

Vạn Sự Thông hơi trầm tư:

- Tống tiên sinh, tại hạ không dám nói võ công và tài trí của các hạ không bằng Từ Quân Lượng, nhưng cũng không tin rằng đương nhiên võ lâm có người nào công lực và tài trí có thể qua được y, bởi vậy ...

Tống Thiên Hành cười lạnh ngắt lời đối phương:

- Bởi vậy sau khi các hạ khống chế được Từ đại hiệp rồi cho mình là thiên hạ vô địch?

Vạn Sự Thông bật cười:

- Tống tiên sinh, tại hạ tuy không muốn mình thua kém thiên hạ, nhưng nào dám cuồng ngông như vậy. Hơn nữa Từ Quân Lượng bị khống chế không phải vì tài trí kém người mà vì Nhất Thống Môn uy hiếp Từ mẫu mà ra.

Tống Thiên Hành cười lạnh, quả quyết nói:

- Các hạ hiểu được điều đó càng hay. Giờ tại hạ xin nhắc người một điều. Tống Thiên Hành này không có thân nhân nào để các hạ uy hiếp đâu.

Vạn Sự Thông cười bí mật:

- Tống tiên sinh, đối phó với người không cần con tin nào khác, một mình Từ Quân Lượng đã quá đủ.

Tống Thiên Hành hơi rung mình, cúi đầu trầm tư, Vạn Sự Thông cười ý nhị tiếp:

- Tống tiên sinh, “Sinh ta ra là cha mẹ, hiểu được ta chỉ có Lượng ca ...” Tống Thiên Hành điếng người:

- Đến cả câu ta nói với Từ đại hiệp lúc trước người cũng biết?
 Vạn Sự Thông cười nhẹ:
 - Nếu không như vậy làm sao ta xưng danh hiệu “Vạn Sự Thông”?
 Tống Thiên Hành quay sang Nam Cung Tranh hỏi:
 - Nam Cung cô nương, lúc nãy dưới địa thất cô nương có gặp Từ đại hiệp?
 Nam Cung Tranh gật đầu:
 - Có gặp chàng!
 Tống Thiên Hành hỏi tiếp:
 - Lượng huynh vẫn khỏe?
 Nam Cung Tranh nói như sắp khóc:
 - Thân thể không hề gì, có điều thần trí bị tà thuật chế ngự.
 Tống Thiên Hành:
 - cô nương có nói chuyện với Lượng ca?
 Nam Cung Tranh thở dài u oán:
 - Thần trí của chàng mất hết, không nói không cười, thấy ta đột nhiên xuất hiện chàng cảm như không quen không biết, còn nói gì được?
 Tống Thiên Hành quay sang Vạn Sự Thông:
 - Các hạ định đối phó với Từ đại hiệp thế nào?
 Vạn Sự Thông mỉm cười:
 - Ta không định gì cả.
 Tống Thiên Hành:
 - Vậy sao người làm cho thần trí của chàng mất hết?
 - Đó là thủ đoạn cần thiết, chờ đại sự thành công ta sẽ phục hồi thần trí và công lực cho chàng, chừng đó đại cuộc đã định không ai có thể phản đối ta nữa.
 Tống Thiên Hành thở dài lẩm nhẩm:
 - Hiện thời ta ở vào thế liệng chuột sợ bể đồ, nên chẳng thúc thủ ...
 Vạn Sự Thông vẻ như an ủi:
 - Đó là lựa chọn thông minh nhất.
 Tống Thiên Hành quất mắt nhìn đối phương:
 - Nhưng ta cũng cảnh cáo người, trong bất kỳ trường hợp nào, ngược không được động đến hấn một sợi lông sợi tóc!
 Vạn Sự Thông cười nhẹ:
 - Cái đó ta đã bảo đảm với người, có điều sự bảo đảm đó không phải “trong bất kỳ trường hợp nào” cũng có hiệu lực, tức là nếu Tống tiên sinh không tiếp nhận điều kiện của ta rút lui khỏi giang hồ, thì ...
 Y bỏ lửng lời nói một cách cố ý.
 Tống Thiên Hành trầm giọng:
 - Không được! Ta đã nói trong bất kỳ trường hợp nào là trong bất kỳ

trường hợp nào!

Vạn Sự Thông chậm rãi:

- Không còn chỗ nào khác cho lập trường của tại hạ sao?

Tổng Thiên Hành dần từng tiếng:

- Còn! Trừ phi ngươi chịu để lộ mặt thật cùng ta giao đấu một cách công bình!

Vạn Sự Thông mỉm cười hỏi:

- Tại hạ phục hồi bản lai diện mục thì Tổng tiên sinh tự tin có thể chế phục được tại hạ?

Tổng Thiên Hành khích:

- Khẩu thiệt vô bằng, ta có nói các hạ cũng không tin. Sự thật sẽ chứng minh.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Thật đáng tiếc, tại hạ không chấp nhận điều kiện đó.

Tổng Thiên Hành vẫn khiêu khích:

- Khi^ng thể chấp nhận hay không dám chấp nhận.

Vạn Sự Thông vẫn cười nhạt nói:

- Tổng tiên sinh đừng phí tâm cơ dùng lời khích tướng, ta đã nói không chấp nhận là không chấp nhận. Không phải không thể mà cũng không phải không dám.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được rồi! Ta cứ chờ xem tấn tuồng này sẽ diễn ra như thế nào?

Dừng một lát, chàng dựng ngược mày kiếm, mắt tóe hàn quang nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, trong bất kỳ trường hợp nào, nếu Từ đại hiệp có chút tổn thất nào thì ngươi sẽ trả giá gấp ngàn gấp vạn lần!

Có lẽ Vạn Sự Thông hơi ngán trước oai phong của Tổng Thiên Hành, thái độ tự tin của hắn biến mất, hơi sững người, nói nhỏ:

- Tại hạ nhớ rồi.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng tiếp:

- Có nhớ hay không đó là việc của ngươi, Tổng Thiên Hành cáo từ.

Chàng hơi cung tay bái biệt, quay sang Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, ta đi thôi.

Dứt lời tung người phóng xuống núi.

Sau khi xuống dưới quan đạo, vì ban ngày không tiện thi triển khinh công nên ba người đi như người thường, vừa đi vừa kể tình hình xảy ra đêm rồi.

Sau khi biết rõ sự việc xảy ra cho song phương, Tổng Thiên Hành trầm ngâm nói:

- Nam Cung cô nương, cô nương nhớ rõ là từ khi chúng bắt đầu nghi ngờ thân phận nhị vị, đến lúc đưa nhị vị ra khỏi Minh Hiếu Lăng,

trước sau chưa quá một thời thần?

Nam Cung Tranh nói:

- Bất quá ta dựa vào chút ký ức mơ hồ mà nói, còn chính xác đến độ nào thì không dám chắc. Có điều ta tin lời của chúng không phải giả.

Tổng Thiên Hành:

- Nếu nói vậy thì cả Liễu Thanh Thanh lẫn lão phiên tăng La Khắc Lỗ đều là những con rối dưới sự điều khiển của Vạn Sự Thông.

Nam Cung Tranh cau mày hỏi:

- Được rồi! Ta cứ chờ xem tấn tuồng này sẽ diễn ra như thế nào?

- Lai lịch của Vạn Sự Thông Tổng Thiên Hành không thấy chút manh mối nào sao?

Tổng Thiên Hành cười khở:

- Nói ra thật đáng thẹn, tại hạ cùng với hần nói chuyện giao thủ cả đêm mà chẳng nhận ra chút manh mối nào.

Nam Cung Tranh:

- Võ công của Vạn Sự Thông phải chăng Tổng Thiên Hành cố ý đề cao ...

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt ngắt lời:

- Không cố ý đề cao chút nào, Nam Cung cô nương, việc Tây Môn Kiệt đã luyện thành “Ất Mộc chân nguyên” tại hạ có thuật qua?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Có nghe qua.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Ất Mộc chân nguyên của Tây Môn Kiệt tuy chưa luyện tới mức hóa hầu nhưng với công lực của tại hạ hiện thời muốn chế phục hần không phải dễ dàng. Nhưng Vạn Sự Thông chế phục hần thật dễ như trở bàn tay. Chỉ một điểm này cũng đủ biết tu vi của Vạn Sự Thông so với tại hạ chỉ hơn không kém.

Nam Cung Tranh trầm tư nói:

- Nói không phải bợ đỡ Tổng tiên sinh, thật tình trong lớp trẻ ta không tin có người võ công vượt quá Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành cười khở:

- Nhưng thực tế rõ ràng, có người võ công cao siêu hơn tại hạ.

Nam Cung Tranh vẻ chắc chắn nói:

- Việc này ta nghi ngờ bên trong còn có vấn đề.

Tổng Thiên Hành hơi sững người:

- Cô nương thử nói rõ hơn nghe thử:

- Nam Cung Tranh chậm rãi phân đoán:

- Những việc xảy ra đêm qua rất có thể do một mình Vạn Sự Thông đứng trong bóng tối xếp đặt, vậy hần cần gì phải xếp đặt nhiều việc

như vậy để dẫn dụ ta vào trong Minh Hiếu Lăng?

Tổng Thiên Hành:

- Ý cô nương muốn nói Vạn Sự Thông với Tây Môn Kiệt hợp đồng sẵn, diễn tấn tuồng ấy để dọa Tổng Thiên Hành ta?

Nam Cung Tranh hỏi lại:

- Không lẽ Tổng tiên sinh thấy không có khả năng đó sao?

Tổng Thiên Hành trầm tư đáp:

- Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sự việc đêm qua diễn ra ngay trước mắt ta, không có chỗ nào có thể khả nghi được.

Nam Cung Tranh cười tươi nói:

- Nếu để Tổng tiên sinh nhìn thấy chỗ đáng nghi thì Vạn Sự Thông làm sao đáng để Tổng tiên sinh nể nang như vậy.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Binh pháp có câu:

Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng, hiện thời địch nhân biết rõ ta như lòng bàn tay còn ta thì không biết tí gì về hắn ...

Nam Cung Tranh mỉm cười ngắt lời:

- Tổng tiên sinh không nên thối chí, những nguyên tắc của binh gia chưa chắc phù hợp với giang hồ, vậy thì tên Vạn Sự Thông ấy, ta nghĩ, dù hắn có biến thân muôn hình vạn trạng, thì dưới lễ công bình của thiên đạo tà bất thắng chánh sẽ có một ngày hắn sẽ hiện nguyên hình.

Tổng Thiên Hành sắc mặt trầm trọng nói:

- Nam Cung cô nương nói có lý, nhưng vấn đề ở chỗ, hiện thời Từ Quân Lượng huynh đang bị người ta khống chế.

Thần sắc của Nam Cung Tranh chợt tối sầm lại, giọng nàng buồn buồn:

- Đó là việc không thể gấp được, sự tình đã như vậy, ta chỉ còn cách từ từ tìm ra đối sách.

Vừa đi vừa chuyện vãn, ba người đã về tới Thiết Ký Sơn trang.

Mao Tử Kỳ bước gấp ra đón, từ xa xa đã kêu lên:

- Tổng tiên sinh, nhị vị cô nương, tại hạ tìm các vị quá chùng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười về có lỗi:

- Thật có lỗi, đêm qua vì có việc gấp phát sinh đột ngột nên ta không kịp thông báo cho Mao huynh.

Giọng chàng trở nên nghiêm nghị:

- Đêm qua không có việc gì xảy ra chứ?

Mao Tử Kỳ cung kính đáp:

- Hồi báo Tổng tiên sinh, tiền trang đêm qua bình yên, có mấy người từ Kim Thang Bảo đến lúc sáng sớm.

Tổng Thiên Hành hỏi tới:

- Có những ai đến đây?

Mao Tử Kỳ:

- Có Trường Xuân đảo chủ Thạch lão, Chu lão, và bốn vị Ngân y kiếm sĩ, ngoài ra còn có hai người Tổng tiên sinh không thể tưởng tượng là ai đâu?

Tổng Thiên Hành hơi chau mày hỏi:

- Là ai vậy?

Mao Tử Kỳ mỉm cười:

- Tứ tiểu thư và cao đồ của Từ đại hiệp!

Tổng Thiên Hành vẻ bức mình:

- Thật là ... tình hình rối rắm như vậy hai người ấy tới đây làm chi?

Nam Cung Tranh mỉm cười bí mật:

- Tổng tiên sinh là người thông minh sao lại có thể thốt ra những lời lảm cẩm như vậy được?

Tổng Thiên Hành ngó người:

- Tại hạ lảm cẩm?

Nam Cung Tranh:

- Một người đến đây vì nóng lòng cứu sư phụ, còn người kia ...đương nhiên phải có lý do riêng để đến đây.

Tổng Thiên Hành không biết vô tình hay cố ý nói lảng sang chuyện khác:

- Bí mật đã bại lộ, nhị vị cô nương không cần thiết ẩn thân trong hẻm nữa, chi bằng tạm thời trú ngụ trong Thiết Ký tiền trang.

Nam Cung Tranh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đến ở Thiết Ký tiền trang thì tiện quá rồi, chỉ sợ quấy nhiễu Mao chưởng quỹ mà thôi.

Mao Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Nam Cung cô nương khách sáo quá, khách quý như nhị vị đây tại hạ ngày thường muốn mời cũng không mời được nữa là.

Trong bữa cơm trưa Tổng Thiên Hành nhân đó đem việc xảy ra lúc tối thuật lại, Trương Vô Kỵ nghe xong nhăn tít đôi mày rậm hỏi:

- Lão đệ, người nói cái tên Vạn Sự Thông đó tinh thông cả tuyệt kỹ Vạn kiếp ma cung và Hương Tuyết Hải?

Tổng Thiên Hành lẳng lặng gật đầu, Trương Vô Kỵ tiếp:

- Vậy tên này phải chẳng là dư đồ của Vạn Kiếp ma cung và Hương Tuyết Hải lọt lưới năm nào?

Chu Chấn Bang chen lời:

- Nếu quả là người trong vạn kiếp ma cung thì dù hắn có cải trang thế nào lão cũng nhận ra.

Trương Vô Kỵ:

- Chu huynh, có một vấn đề then chốt mà người chưa nghĩ tới.

Chu Chấn Bang ngạc nhiên:

- Vấn đề gì?

- Vấn đề thời gian, thử hỏi song phương cách biệt mấy chục năm trời, dù không cần dị dung cải dạng cũng không thể dễ dàng nhận ra được!

Tổng Thiên Hành chen lời:

- Bất kể hấn là dư đồ của vạn kiếp ma cung hay Hương huyết hải cũng vậy, đó không phải là mấu chốt của vấn đề, việc đáng ngại nhất là tình hình bên ta thế nào hấn đều hiểu rõ như người trong cuộc.

Trương Vô Kỵ:

- Ý lão đệ muốn nói bên ta có nội gian?

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng:

- Đó là lý giải hợp lý nhất!

Trương Vô Kỵ mắt lộ hung quang:

- Nếu tìm ra đồ đó, lão phu sẽ lột thịt lột da hấn mới hả dạ!

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Giờ chỉ còn cách từ từ điều tra mà thôi.

Cần nhi nãy giờ ngồi không yên, chừng không chịu được nữa, lên tiếng hỏi:

- Tổng thúc thúc, chừng nào ta đi cứu sư phụ?

Tổng Thiên Hành:

- Việc này phải từ từ nghị kế.

Cần nhi vẽ khăn trương:

- Không phải lúc này Tổng thúc thúc nói sư phụ Ở trong Minh Hiếu Lăng sao?

Nếu ta không gấp rút hành động e rằng lại xảy ra chuyện không hay?

Tổng Thiên Hành gượng cười xoa đầu hấn nói:

- Ngốc tử, người tưởng chúng ngồi yên trong đó chờ người đến cứu người hay sao?

Chàng nghiêm nghị tiếp:

- Hài tử, việc cứu sư phụ người thúc thúc không lúc nào quên nhưng sự việc không thể gấp mà được, nhiệm vụ cần thiết đối với người hiện thời là rèn luyện bản thân, hiểu chưa?

Cần nhi cung kính đáp:

- Dạ, Cần nhi hiểu.

Tổng Thiên Hành quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, tình hình phía Kim Thang Bảo thế nào?

Chu Chấn Bang đáp:

- Bên ngoài thì thấy rất bình yên.

Tổng Thiên Hành:

- Bên ngoài rất bình yên? Nói vậy bên trong thì khẩn trương sao?

Vân Trung Phụng:

- Khẩn trương thì phải khẩn trương rồi, nhưng nhờ sự bày bố của Tổng tiên sinh, lại thêm Cổ, Lý nhị vị tiên bối tọa trấn, thì chúng có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm càn.

Tổng Thiên Hành còn đang trầm tư, Trương Vô Kỵ bỗng nói sang vấn đề khác:

- Lão đệ, trong thập đại ca cao nhân, ngoài lệnh sư với lão hòa thượng mũi trâu Trường Xuân, chưa thấy hạ sơn, Vạn Kiếp ma chung chủ Nhiễm Thu Sương, Hương Tuyết chủ nhân Công Dã Hùng hai người đã chết, Kỳ dư sáu người đều đã xuất hiện?

Tổng Thiên Hành:

- Trong sáu vị đó đệ đã thấy năm người.

Trương Vô Kỵ:

- Còn ai chưa xuất hiện?

- Còn. "Túy di lạc" Đỗ Thiếu Khang, người được thiên hạ mắng cho con tửu quỷ "hữu tửu vạn sự tức"!

- Người có nghe phong phanh gì về hành tung của hắn?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Đến giờ thì chưa nghe thấy gì hết.

Trương Vô Kỵ lẩm bầm:

- Coi bộ đêm qua chắc là con tửu quỷ ấy rồi.

Tổng Thiên Hành kinh ngạc:

- Vậy sao? Lão ca ca đã gặp được "Túy di lạc"?

Trương Vô Kỵ hơi nhú mày:

- Thật tình ta cũng chưa dám chắc...

Vân Trung Phụng cũng ngạc nhiên:

- Thạch lão, đêm qua ta có gặp tửu quỷ nào đâu?

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Phụng cô nương, ngày trước lúc bọn này tiến vào Kim Lăng thành, lão khiêu cáo yêu cầu các người vào thành trước, người có biết tại sao không?

Vân Trung Phụng:

-Ồ, vậy ra lúc đó tiên bối đã phát giác ra việc khác lạ rồi?

- Nói phát hiện thì không phải, nhưng có người dùng truyền âm nói có việc cơ mật muốn nói.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên hỏi:

- Rồi Thạch lão ca gặp được nhân vật nào vậy?

Trương Vô Kỵ hơi chau mày:

- Tên ấy, bề ngoài so với miêu tả của lão đệ về tên Vạn Sự Thông đại khái tương đồng, có điều da mặt hắn màu xanh mét mà thôi.

Tống Thiên Hành cũng chau mày nói:

- Tên này chắc không phải là Vạn Sự Thông rồi.

Trương Vô Kỵ tặc lưỡi nói:

- Tên này còn gian ngoan hơn cả Vạn Sự Thông, đến tên hiệu giả cũng không thêm báo.

Vân Trung Phụng:

- Thạch tiền bối, hắn nói gì với tiền bối?

- Hắn nói, chỉ cần ta bỏ lập trường hiện thời, cùng hợp tác với chúng thì chẳng những được giữ chức thái thượng hộ pháp, ngang quyền với môn chủ, mà còn giao hung thủ ám sát ái nữ cho ta tùy nghi xử trí.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Điều kiện thật là ưu ái, thế lão ca ca đáp lời hắn thế nào?

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Đáp thế nào, ta lập tức thưởng hắn một chiêu "Túy ngọc thần chưởng" nhưng tên cầu tạp chủng ấy lạnh lẽo vô cùng, dường như đoán đúng ta sẽ hành động như vậy, nên chưởng thế vừa xuất hắn đã ở xa ngoài mười trượng, còn leo lẻo nói cái gì mà "sinh ý bất dung nhân nghĩa tại" rồi "quân tử động khẩu không động thủ" vân vân. Nổi đóa ta đuổi theo hắn cả buổi vẫn không làm gì được hắn.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vậy ra lão ca vẫn chưa giao thủ được với hắn?

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Ừ, việc này giờ nghĩ lại lão ca vừa thẹn vừa tức.

Tống Thiên Hành mỉm cười gượng an ủi lão:

- Huynh đệ ta đêm qua không gặp may, lão ca hà tất phải buồn.

Vân Trung Phụng:

- Thạch lão, sau đó thế nào?

Trương Vô Kỵ hậm hực:

- Lúc đó ta giận quá, lời hết ông bà tiên tổ hắn ra thóa mạ, cuối cùng hắn chịu đáp lời ta nói:

"Đúng canh ba đêm mai ta sẽ cho ngươi một cơ hội quyết đấu một cách công bằng, nếu ngươi thắng ta, tất sẽ rõ ta là ai?" Tống Thiên Hành:

- Chắc là lão ca nhận lời?

- Việc ấy ta mơ còn không được sao lại không nhận lời?

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Địa điểm giao đấu ở đâu?

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Lão đệ, về điểm này xin thứ cho ta không tiện nói ra, vì song phương đã có ước hẹn, không cho phép người thứ ba tham dự.

Tổng Thiên Hành:

- Nhân tâm khó lường, đi lại với loại người ma đầu như vậy lão ca ca nên cẩn thận lắm mới được.

Trương Vô Kỵ:

- Lão đệ cũng biết tánh khí ta, một lời hứa dù biết đi là chết ta cũng không thể nào nuốt lời. Canh ba đêm nay ta nghiêm cấm mọi người đi theo, nếu không thì đừng nhận ta là lão ca nữa.

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Lão ca ca đã nói vậy, tiểu đệ chỉ còn biết vâng lời, có điều xin lão ca ca đặc biệt chú ý coi chừng ám toán.

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Cái đó lão đệ cứ yên tâm, lão ca ca tuy không gian ngoan bằng thiên hạ nhưng cũng không đến nỗi ngu tỵ chui đầu vào lưới, đánh không lại người ta thì ít ra cũng chạy lấy mạng già ...

Tổng Thiên Hành nói sang chuyện khác:

- Lão ca ca không nhìn ra lai lịch hắc qua thân pháp chẳng hạn?

Trương Vô Kỵ:

- Lúc ấy vì quá tức giận, đâu còn nghĩ ra cách gì điều tra lai lịch hắc nhưng giờ lão đệ nhắc lại ta mới nhớ mang máng hình như là thân pháp "Thiên Ma độn ảnh" của vạn kiếp ma cung.

Tổng Thiên Hành khẽ cau mày:

- Vậy sao lão ca ca lại đoán hắc là "túy di lạc" Đỗ Thiếu Khang?

- À, đó là vì lúc hắc bỏ đi, có để lại một luồng hơi rượu thơm thơm ...

Tổng Thiên Hành sáng mắt hỏi:

- Nói vậy lúc lão ca ca chơi trò đuổi bắt với hắc không hề nghe mùi rượu?

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Phải, việc này chỉ có cách giải thích:

đó là hắc dùng nội gia chân lực tinh thâm phong bế tửu khí, đương nhiên võ lâm có người nào tắm mình trong hủ rượu bực có được công phu đó mà không phải là hắc?

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng:

- Lão ca ca phân tích thật hữu lý.

Chu Chấn Bang lên tiếng:

- Thiếu chủ, nghe nói tánh khí Đỗ Thiếu Khang rất mực chính phái, nếu suy đoán của ta chính xác thì tại sao hắc lại cùng với Nhất

Thống Môn.

Tổng Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Chu lão nói rất đúng, nhưng con người này có rượu vạn sự túc thì việc gì mà hắn không làm được?

Trương Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Càng hay, nếu quả suy đoán của chúng ta chính xác thì tứ quái "tửu, sắc, tài, khí" đều đã tái xuất giang hồ, thế nào cũng có náo nhiệt đây ...

Sau đó mọi người bàn bạc một hồi, quyết định, sau ước hội của Trương Vô Kỵ, đêm nay ngày mai mọi người trở về Kim Thang Bảo để bàn đổi sách cho mai hậu ...

Trời hoàng hôn, Tổng Thiên Hành sau khi hành công điều tức đang ngồi nói chuyện nhàn tản với Từ thái phu nhân trong tịnh lâu thì Vân Trung Phụng một mình lặng lẽ tiến vào. Tổng Thiên Hành sau phút sững người vội vàng mỉm cười đứng phắt dậy, nói:

- Tứ tiểu thư đến chắc có việc gì ...

Trong đôi mắt nàng thoáng nét u oán, miệng mỉm cười nói:

- Không lẽ không có việc gì thì không thể đến đây sao?

Tổng Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Đương nhiên có thể.. mời.. mời tứ tiểu thư.

Chàng trai oai phong lẫm lẫm này bình sinh không biết sợ là gì, duy chỉ trước mặt nữ nhân trẻ đẹp là cứ ấp a ấp úng.

Lúc này chàng chỉ còn biết kéo ghế cho Vân Trung Phụng ngồi để giấu vẻ lúng túng ngượng nghịu của mình.

Vân Trung Phụng ngồi xuống nhìn Từ thái phu nhân hỏi:

- Từ bá mẫu ở đây chắc là không được tự do lắm.

Từ thái phu nhân mỉm cười nhân hậu, đáp:

- Cũng không đến nỗi nào, còn Nam Cung cô nương đâu?

Vân Trung Phụng sắc mặt dàu dàu:

- Nam Cung tỷ tỷ một mình ngồi trong phòng...

Từ thái phu nhân thở dài:

- Thật đáng thương ...

Rồi bà từ từ đứng dậy nói:

- Nhị vị cứ ngồi đây đàm đạo, lão thân đến thăm nàng một lát.

Lão phu nhân cũng là người trong cuộc, đương nhiên hiểu bọn trẻ nghĩ gì trong lòng, mượn cớ đi an ủi con dâu tương lai lánh mặt cho hai trẻ tự do chuyện vãn.

Vân Trung Phụng đứng lên nói:

- Bá mẫu, diệt nữ dìm người đi ...

Từ thái phu nhân lắc đầu:

- Không cần, lão thân tự mình đi được.

Chờ Từ thái phu nhân đi khuất hai người trở lại bàn ngồi xuống. Vân Trung Phụng nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Dường như Tống tiên sinh càng ngày càng khách sáo hơn.

Tống Thiên Hành là người mẫn tiệp, đương nhiên hiểu được hai tiếng "khách sáo" của người ta. Nhưng chàng vẫn giả ngây ngô, nói:

- Đối xử với nữ nhân cần phải khách khí mới được.

Vân Trung Phụng thở dài, mắt nàng như ươn ướt:

- Tống tiên sinh, lời nói của người thật khiến người nghe phải đau lòng.

Vân Trung Phụng thật không hổ là nữ nhân có chí khí trượng phu, vừa mở lời, đến câu thứ hai đã đặt thẳng vào vấn đề, khiến Tống Thiên Hành nghe đến ngẩn mặt ra không biết đối đáp sao cho phải.

Một lúc lâu sau chàng mới ấp úng nói:

- Cô nương, mong ... mong cô nương hiểu và lượng thứ ...

Vân Trung Phụng cười nhẹ ngắt lời:

- Tống tiên sinh không có làm gì đắc tội với người thì cần gì phải xin lượng thứ?

Tống Thiên Hành vẫn chưa được tự tin:

- Bởi vì.. bởi vì câu nói ... câu nói vô tâm làm cô nương đau lòng.

Quả thật là càng biện giải càng đẩy mình vào ngõ tối, Vân Trung Phụng nào chịu bỏ qua hỏi sấn tới:

- Tống tiên sinh đã nói vậy, thì lời nói "hữu tâm" phải nói thế nào?

Tống Thiên Hành mặt đỏ như gấc, ấp úng rồi cuối đầu nín thinh.

Vân Trung Phụng nhìn thấy thái độ thẹn thùng của Tống Thiên Hành không khỏi bật cười:

- Tống tiên sinh thẹn thùng như vậy thật không hổ là nam tử hán, đại trượng phu.

Dừng lời một lát, giọng nàng trở nên nghiêm trang:

- Tống tiên sinh là người thông minh chắc cũng biết Vân gia không coi tiên sinh là người ngoài.

Tống Thiên Hành cố lấy lại bình tĩnh gật đầu:

- Về điểm này tại hạ biết, đồng thời cũng rất cảm kích ...

Vân Trung Phụng thở dài hỏi:

- Đây cũng là lời "khách sáo vô tâm" ư?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Không, đây là lời nói thật lòng.

Vân Trung Phụng lại thở dài, giọng u oán nói:

- Tống tiên sinh có biết Vân Trung Phụng mong được nghe lời nói thực lòng gì không?

Tổng Thiên Hành giật thót người đáp ứng:

- Cái đó ... cái đó tại hạ làm sao biết được?

Vân Trung Phụng nhìn vào mắt đối phương:

- Tổng tiên sinh, hai ta gặp nhau tuy không lâu, nhưng khoảng thời gian đó cũng không thể gọi là ngắn, phải không?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải.

- Vậy Vân Trung Phụng cũng không phải là người xa lạ?

Tổng Thiên Hành tuy biết đối phương sẽ nói tiếp những gì, nhưng trong hoàn cảnh này chàng còn biết phải trả lời làm sao hơn, đành phải đánh bạo gật đầu:

- Phải!

Vân Trung Phụng nửa nghiêm nửa cười, nói:

- Vân Trung Phụng là con cô mất mẹ, lớn lên trong sự nuông chiều của phụ thân, có thể coi là một thiên kim khuê các, nhưng vì xuất thân từ võ lâm thế gia nên có thể tạm coi là giang hồ nhi nữ. Với những lý do như vậy, lại thêm tánh khí ngoài mềm mà trong cứng, trực tâm trực tính, những điều suy nghĩ những việc định làm trước nay không hề câu thúc lễ tục mà nói thẳng làm ngay, tính tình như vậy Tổng tiên sinh thấy thế nào?

Tổng Thiên Hành kêu khổ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ lễ, mỉm cười:

- Tổng Thiên Hành nhận thấy đó là bản sắc trượng phu của nữ lưu.

Vân Trung Phụng thốt nhẹ:

- Tổng tiên sinh đã khen như vậy thì Vân Trung Phụng xin nói ra điều mình muốn nói.

Dừng lời một lát, nàng mỉm cười tiếp lời:

- Nếu Vân Trung Phụng đòi Tổng tiên sinh nói thật lòng thì e rằng Tổng tiên sinh ngại ngần không nói, nhưng nếu Trung Phụng làm mặt dày thổ lộ tâm sự trước chắc Tổng tiên sinh không chê cười tiểu thư Vân gia ti tiện chứ?

Tổng Thiên Hành trước nay không quen phàn đàm với nữ nhi, nay gặp phải tay sừng sỏ, thổ lộ một cách trắng trợn như vậy, chàng còn biết nói gì khác hơn là ngồi nghe?

Vân Trung Phụng không kể gì đến mình là thân phận nữ nhi, hơi dừng lời một lát nàng nhìn thẳng đối phương, tiếp:

- Lúc nãy Vân Trung Phụng đã nói qua, tuy có thể xem là giang hồ nhi nữ, nhưng trước nay tiểu muội hay nhìn cao, coi nam nhân trong thiên hạ như cỏ rác.

Tổng Thiên Hành cố gắng lái câu chuyện sang hướng khác, mỉm

cười ngắt lời:

- Vân tiểu thư huệ chất lan tâm, như vậy mới phải.

Vân Trung Phụng thở dài u oán:

- Nhưng từ khi gặp Tống tiên sinh sự tình đã khác trước. Ta ... ta tự làm kén trối mình, càng ngày càng dần sâu vào ...

Dù nàng tính tình khoáng đạt dù có khí khái trượng phu thì nàng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thư, tự mình thổ lộ tâm tình cho dù trước mặt ý trung nhân đi nữa thì cũng không khỏi đỏ mặt, thẹn thùa cúi đầu, bỏ dở câu nói. Nhưng chỉ cần như vậy thì ý tứ của nàng cũng đã quá rõ.

Tống Thiên Hành cảm nhận được nỗi thẹn thùng của đối phương, cố dần cơn kích động trong lòng, cố giữ giọng hòa dịu nói:

- Đa tạ lòng ưu ái của cô nương, tình cảm của cô nương khiến tại hạ vừa cảm kích vừa hổ thẹn, nhưng hiện thời tại hạ không thể nào cùng ai thề non hẹn biển.

Vân Trung Phụng chấn động, ngược đôi mắt ươn ướt nhìn Tống Thiên Hành, giọng nàng hơi run:

- Tại sao? Tống tiên sinh cho rằng phận bỏ liễu không xứng đáng cùng ai ...

Tống Thiên Hành vừa xua tay vừa lắc đầu:

- Không phải! Không phải! Có được một phôi ngẫu như tiểu thư thì còn mong gì hơn, thật tình mà nói, người không xứng đáng là Tống Thiên Hành này.

Giọng nàng nghe u oán lạ:

- Vậy thì vì Giang tiểu thư của Thúc Hoa Thành?

Tống Thiên Hành lắc đầu, nét mặt chàng thoáng một nét thê lương:

- Cũng không phải.

Giọng nàng nghe có vẻ hờn dỗi:

- Không phải. Không phải. Cái nào cũng không phải vậy thì vì cái gì?

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Chỉ vì tại hạ là người của võ lâm.

Vân Trung Phụng thở dài vẻ thất vọng:

- Nhưng tiểu muội đâu phải là lá ngọc cành vàng?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Tống Thiên Hành hiểu sai ý của tại hạ rồi, thân trong võ lâm nguy hiểm cận kề, sự sống và cái chết cận kề trong gang tấc, không ai dám chắc chắn ngày mai mình còn sống...

Dừng một lát chàng như để đối phương có đủ thời gian suy gẫm về những điều mình vừa nói, chàng mới thở dài tiếp lời:

- Đại kiếp giang hồ chưa qua, lực lượng há ngày một thịnh, nếu tại

hạ cùng tiểu thư thề non hẹn biển, mai đây lỡ xảy ra điều gì không phải khiến tiểu thư ...

Vân Trung Phụng cương quyết lắc đầu:

- Vân Trung Phụng không sợ, hơn nữa tiểu muội cũng tin tưởng sẽ không có gì xảy ra với Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành cười buồn lắc đầu:

- Đó là điều không ai dám chắc chắn, công lực và tài trí như Từ đại hiệp mà còn bị đối phương chế phục, không lẽ nỗi khổ sở của Nam Cung cô nương ngay trước mắt chưa đủ để cảnh cáo Tứ tiểu thư sao?

Vân Trung Phụng vẫn không nản lòng:

- Thà rằng như vậy còn hơn trong lòng trống vắng không một nơi ký thác!

Dừng một lát, giọng nàng càng kiên quyết hơn:

- Tổng tiên sinh, ngoại trừ Tổng tiên sinh cho rằng Vân Trung Phụng này là loại hạ tiện không đáng để đoái hoài tới, bằng không không có lý do nào có thể lay chuyển được tâm ý của ta đâu.

Tổng Thiên Hành cố nén lòng kích động nói:

- Tứ tiểu thư, Tổng Thiên Hành này thật không đáng để ai phải ...

Vân Trung Phụng nhìn đối phương ngắt lời:

- Có đáng hay không đó là việc của muội, xin Tổng tiên sinh đáp một lời.

Trong ánh mắt nàng toát lên vẻ kiên quyết đồng thời hàm chứa sự mong mỏi thiết tha.

Tổng Thiên Hành không ngăn nổi lòng mình, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng run giọng nói:

- Tại hạ xin thọ lãnh ân tình của tiểu thư, nhưng ...

Vân Trung Phụng như cắt được gánh nặng, trong lòng như nở hoa bỗng nghe tiếng "nhưng" của chàng, bỗng tái mặt, ngắt lời:

- Sao lại còn nhưng nữa?

Tổng Thiên Hành mỉm cười có lỗi, nói:

- Ý của tại hạ muốn nói là mọi việc phải chờ kiếp vận của giang hồ qua khỏi mới tiến hành.

Vân Trung Phụng hứ một cái, nói:

- Đương nhiên phải như vậy rồi, cứ tưởng người ta lại đổi ý.

Tổng Thiên Hành không được nụ cười sung sướng, nói:

- Thế gian đâu dễ được mỹ nhân tứ ân, với diễm phúc trời cho này, tại hạ đâu dám...

Vân Trung Phụng lâu ngày mơ tưởng, giờ được như nguyện, nghe lời như rót mật vào lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ giận dữ, rút

tay ra khỏi tay Tống Thiên Hành, dí mũi chàng nói:

- Cõi Tống ca ca kia.

Tống Thiên Hành như quá vui mừng nên không để ý tới sự thay đổi đột ngột trong cách xưng hô của Vân Trung Phụng chột như nhớ ra điều gì chàng nghiêm nghị:

- À mà việc này lệnh tôn biết có đồng ý không?

Vân Trung Phụng bắt chước giọng điệu chàng nói:

- Có được hiền tể như vậy còn mong gì hơn.

Cả hai cùng cười, bỗng Vân Trung Phụng lấy ra một bình ngọc đưa ra hỏi:

- Tống ca ca đoán xem trong này có gì?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không phải là đại la thiên tiên làm sao biết được?

- Không đoán được thì phạt Tống ca ca phải uống.

Nói xong nàng nhét bình ngọc vào tay Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành giở nắp bình bỗng nghe một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa làm chàng phần chấn tinh thần. Ghé mắt nhìn thử bên trong có ba hoàn thuốc màu trắng, Tống Thiên Hành sáng mắt nói:

- Đây dường như là bổ dược?

Vân Trung Phụng nói:

- Tống ca ca uống đi.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Vậy sao được, khi không lại đi uống như vậy, phí hết linh dược.

Vân Trung Phụng kiên quyết:

- Đây là mệnh lệnh!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Đừng giỡn chơi như vậy, đi ăn cơm tối thôi.

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Mọi người nói trước với Mao Tử Kỳ rồi, mọi người cứ dùng bữa không cần đến mời.

Tống Thiên Hành hơi lo:

- Như vậy sao được?

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Có gì mà phải lo lắng vậy, nhịn ăn một bữa đói chết được sao?

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Canh ba đêm nay Thạch lão còn có một ước hội hung hiểm khó lường.

Vân Trung Phụng thản nhiên:

- Thì đã sao? Lão có chịu cho ai theo giúp lão đâu?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không thể nói như vậy được, ta với Chu lão đã thương lượng xong, đêm nay chia hai đường theo dấu lão, trừ phi đối phương không sắp sẵn mai phục, bằng không hai ta sẽ không tự thủ bàng quan.

Vân Trung Phụng chỉ bình ngọc nói:

- Tổng ca ca uống mấy hoàn thuốc này rồi điều tức một thời thần, đến lúc ấy còn tiện bề đối phó cường địch giúp Thạch lão một tay.

Tổng Thiên Hành cau mày hỏi:

- Thuốc này là thuốc gì? Tại sao ta phải uống?

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Không được hỏi, cứ uống đi, điều tức một thời thần rồi muội sẽ nói, còn bây giờ chỉ có thể nói đó không phải là độc dược Tổng Thiên

Hành lắc đầu:

- Mới bây giờ mà đã chuyên quyền như vậy, mai mốt ...còn chuyên quyền đến độ nào nữa.

Vân Trung Phụng trợn mắt nói:

- Hừ ca ca nói gì? Muội chuyên quyền hử, đã vậy thì phải chuyên quyền cho tới cùng.

Vừa nói vừa giật phất bình thuốc ngọc trên tay Tổng Thiên Hành trút vào miệng chàng.

Tổng Thiên Hành vội đẩy ra, nói:

- Khoan đã, khoan đã, để ngu ca tự uống có được không?

Vân Trung Phụng nói:

- Tại thích uống rượu phạt mà.

Tổng Thiên Hành lại nhìn vào trong lọ, nói:

- Uống một hoàn thôi, được không?

Vân Trung Phụng lắc đầu, thở dài:

- Không được, phải uống hết một lần.

Tổng Thiên Hành lắc đầu thở dài:

- Thật phải ở trong cuộc mới thấu hiểu cái gọi là điểm phúc cũng lắm lúc không dễ chịu gì ...

Vân Trung Phụng giậm chân hỏi:

- Ca ca có nghe lời không?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nào dám! Nào dám! Nam tử hán đại trượng phu có ai dám cãi lời vị hôn thê bao giờ.

Dứt lời, ngửa cổ dốc hết mấy hoàn thuốc vào miệng.

Vân Trung Phụng cười tươi:

- Vậy mới giỏi ...

Nàng vội vàng bưng trà cho chàng, dịu dàng nói:

- Hành công điều tức dẫn dược chất vận hành, trước canh ba muội

đến gọi dậy.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được rồi, bảo mang đèn đến.

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Không cần, muội với Chu lão sẽ trong bóng tối hộ pháp.

Trong chốc lát Tổng Thiên Hành đã nhập định, trong phòng mùi đàn hương nồng đậm lan toa? khắp phòng, vàng khí trắng đục bao quanh chàng cũng càng lúc càng dày.

Vân Trung Phụng kéo ghế ngồi chắn trước cửa, tay nắm chặt đốc kiếm, mắt cảnh giác liếc nhìn bốn phía, tay vẩy trên gương mặt nàng chốc chốc lại nở nụ cười ngọt ngào.

Một bóng người nhỏ thó tiến đến gần cửa, không ai khác hơn là "thông tý thần ma" Chu Chấn Bang, song phương nhìn nhau gật đầu.

Chu Chấn Bang khoát tay một vòng ra dấu rồi quay người phóng đi.

Thời khắc chậm chậm trôi qua, vàng khí bao quanh Tổng Thiên Hành từ từ nhạt dần rồi mất hẳn, Vân Trung Phụng thấy vậy không khỏi cau mày, không hiểu đã xảy ra việc gì. Bỗng Tổng Thiên Hành vươn vai đứng dậy, mỉm cười hỏi:

- Đã tới canh ba chưa?

- Chưa, mới hơn canh hai một chút.

Dừng một lát giọng nàng như hờn dỗi:

- Ca ca nói chuyện với muội cứ trống không như vậy hoài sao?

Tổng Thiên Hành thoáng đỏ mặt, nhưng giờ thì chàng đã bạo gan hơn:

- Phụng muội, có phải lúc này Phụng muội thấy ngu ca hành công, mùi đàn hương đã hoàn toàn biến mất không?

Vân Trung Phụng chớp chớp mắt:

- Phải rồi, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chiên đàn thần công của bản môn khi luyện đến hỏa cảnh thì không còn mùi hương và cả vụ khí nữa.

Vân Trung Phụng mừng rỡ:

- Vậy công lực của ca ca đã đạt đến hỏa cảnh rồi?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải, trong vòng nửa thời thần ngắn ngủi ấy, công lực của ta ít ra cũng tăng thêm ba mươi năm.

Hơi dừng một lát, ánh mắt chàng dịu dàng ảm áp bao trùm Vân

Trung Phụng, nhẹ giọng nói:

- Trung Phụng, muội hậu đãi như vậy thật khiến ngu ca bất an.

Vân Trung Phụng cười nhẹ:

- Giữa hai ta không cần đến những lời lẽ khách sáo ấy nữa, huống

chi trong việc này muội chỉ có công một nửa thôi ...

Tổng Thiên Hành "à" lên một tiếng nói:

- Phải rồi, Phụng muội hãy trả lời ta đó là linh dược gì? Ở đâu mà có? Tại sao phải buộc ta uống hết một lần?

Vân Trung Phụng nhăn mặt:

- Hỏi gì mà dữ vậy? Từ từ rồi người ta nói cho mà nghe.

Tổng Thiên Hành chau mày không nói gì.

Vân Trung Phụng mỉm cười tiếp:

- Thứ nhất nguyên liệu chế dược hoàn là nửa củ "Dã sơn sâm vương" và nửa miếng thiên niên phục linh.

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Linh dược hãn hữu trong thiên hạ, ở đâu mà muội có được?

Vân Trung Phụng vầu môi nói:

- Làm gì mà dữ vậy? Làm như muội ăn cắp hồng bằng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười vẻ có lỗi:

- Phụng muội hãy thứ cho vì nóng lòng muốn biết lai lịch linh dược nên ngu ca hỏi gấp quá ...

Xa xa ánh đèn lay động, Chu Chấn Bang dắt theo một đứa tiểu tỳ đi tới, lão cung tay hướng về Tổng Thiên Hành nói lớn:

- Kính mừng thiếu chủ song hỉ lâm môn.

Mấy tiếng song hỉ lâm môn của lão khiến Vân Trung Phụng đỏ mặt, nói:

- Chu lão ...

Chu Chấn Bang hí mắt cười. Tổng Thiên Hành nghiêm giọng hỏi:

- Chu lão, dã sơn sâm vương lão lấy ở Tổng đốc phủ về đó hả?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 19

Dụng Tâm Đấu Trí

Chu Chấn Bang cung thân nói:

- Hồi báo thiếu chủ, không phải lấy về mà bởi thấy Mã đại nhân quá thành tâm trong khi đó thiếu chủ lại cự tuyệt không nhận, nên lão nỡ lén thiếu chủ nhận lãnh, tốt cho cả đôi đảng, hà hà ... không ngờ thần dược thật đặc dụng.

Tổng Thiên Hành cau mày hỏi:

- Còn thiên niên phục linh?

Chu Chấn Bang:

- Miếng thiên niên phục linh ấy là gia bảo của Vân gia, nguyên thiết lão ban cho ái nữ, nhưng Tứ tiểu thư không đành lòng dùng linh dược, chờ tặng cho ... tặng cho ...

Nói đến đó lão dừng lại một cách ý nhị rồi lãng sang chuyện khác:

- Cũng bởi phúc duyên của thiếu chủ cao dày, mà lão nô thấy ma đạo càng ngày càng vượng, định tâm nói thiếu chủ dùng dã sơn sâm vương để tăng công lực nhưng lại sợ thiếu chủ từ chối, nhân chuyển đi Kim Thang Bảo, lão nô cùng Tứ tiểu thư hợp tác, Tứ tiểu thư sẽ đảm nhiệm việc thuyết phục thiếu chủ, không ngờ việc này làm Tứ tiểu thư nhớ lại thiên niên phục linh, hai loại kỳ dược phối hợp có thể làm tăng công hiệu mỗi thứ lên gấp đôi.

Tổng Thiên Hành khẽ cau mày, nói:

- Lòng mến mộ của hai vị thật khiến cho ta hồ thẹn, nhưng những việc như vậy không thể để xảy ra lần thứ hai, từ nay về sau ...

Vân Trung Phụng mỉm cười ngắt lời:

- Tổng đại ca đừng tưởng loại kỳ bảo này dễ kiếm, dù lần sau có nữa cũng không có phần của đại ca.

Tổng Thiên Hành trầm tư nói:

- Còn một việc nữa, việc công lực của ta đột ngột tăng tiến tạm thời không để người ngoài biết nhị vị nhớ bảo mật giùm.

Nhìn Vân Trung Phụng tiếp:

- Việc này lệnh tôn đã được báo trước chưa?

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Lúc muội cùng Chu lão điều chế dược hoàn thì gia phụ có việc đi xa, nên hiện thời người chưa hay biết gì về việc này.

Tổng Thiên Hành mừng rỡ:

- Thế thì tốt lắm, trước mặt bảo chủ xin nhị vị đừng nhắc tới việc này.

Vân Trung Phụng sửng người, tuy nhiên nàng vẫn gật đầu.

Nhìn Chu Chấn Bang, Tổng Thiên Hành hỏi:

- Thạch lão đã đi chưa?

Chu Chấn Bang lắc đầu:

- Lúc lão nô đến đây, Thạch lão còn chưa đi.

Tổng Thiên Hành nói:

- Chắc cũng sắp tới giờ, ta nên chuẩn bị một chút.

Vân Trung Phụng nói:

- Tổng đại ca, hay là ăn một chút gì rồi hãy đi.

Tổng Thiên Hành lắc đầu, nói:

- Với tình trạng như hiện giờ, không cần ăn uống ba ngày ta cũng không thấy đói.

Đêm nay chắc khó tránh khỏi một trường ác đấu nơi đây. Đặc biệt là sự an toàn của Từ bá mẫu hoàn toàn nhờ sức tiểu thư và Nam Cung cô nương.

Vân Trung Phụng tự tin, nói:

- Xin cứ yên tâm, sau ngày được Lý bà bà chỉ điểm, Vân Trung Phụng không còn như ngày xưa nữa.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Điều đó ta biết, nhưng nên lấy cẩn thận làm đầu. Hai ta đi đây, tiểu thư lập tức đến gặp Mao chủ công quỳ bàn cách đối phó, gặp đại địch thì lập tức phát pháo hiệu báo động.

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, xuất phát.

- - Oo- - Vũ Hoa đài nằm ở phía nam ngoại thành Kim Lăng, xưa tên là Thạch Tử Cang, tục gọi Tụ Bảo sơn, đài cao gần ba mươi trượng đứng sừng sững giữa trời, xưa nay được liệt vào danh lam của Kim Lăng. Cũng là nơi binh gia tranh nhau chiếm cứ. Vũ Hoa Đài với Thạch bảo thành trên đỉnh Chung Sơn là hai yếu địa phòng ngự của Kim Lăng thành.

Bên dưới Vũ Hoa Đài có loại đá ngũ sắc trứ danh, màu sắc hình dáng lạ lùng tuyệt đẹp. Phàm du khách đến đây ai ai cũng muốn lấy vài hòn về làm đồ trang sức...

Dưới ánh trăng lạnh lạnh, một bóng người tựa như u linh nhẹ nhàng rơi trên đài.

Ô, thì ra không ai khác hơn Trương xuân đảo chủ Trương Vô Kỵ. Gần như đồng thời với sự xuất hiện của Trương Vô Kỵ, một tràng cười quái dị nổi lên, một bóng người khác cũng nhẹ nhàng đáp xuống cách Trương Vô Kỵ khoảng một trượng.

Quả nhận xét của Trương Vô Kỵ không sai, người này mình mặc áo trường bào màu cổ đồng, bụng to bè làm người y như ngấn lại một cách hoạt kê, nếu gương mặt màu xanh tái tái kia mà là màu kim nhàn nhật thì thật không khác nhân vật thần bí tự xưng là Vạn Sự Thông chút nào.

Người này sau khi đứng vững, hướng mắt vào Trương Vô Kỵ Ôm quyền thi lễ, nói:

- Tại hạ đến chậm một bước, mong Thạch lão chủ lượng thứ.

Trương Vô Kỵ hừ lạnh nói:

- Đừng giả bộ nữa, ta biết ngươi ẩn thân sau đám cỏ từ lâu rồi.

Quái nhân thần bí cười lớn nói:

- Thạch đảo chủ quả không hổ với danh phận Thạch đại cao nhân ...

Trương Vô Kỵ nạt ngang cắt lời đối phương:

- Đừng giở giọng với ta. Đỗ Thiếu Khang. Đẹp cái bộ mặt ma quái của ngươi.

Quái nhân hình như hơi ngẩn người ra một lát rồi cười nhạt nói:

- Thạch đảo chủ tưởng tại hạ là tửu quỷ Đỗ Thiếu Khang thì lầm to rồi.

Không chờ đối phương đáp lời, y "à" lên một tiếng tiếp:

- À, ta hiểu rồi, tối hôm qua Trương đảo chủ nghe mùi rượu nên đoán ta là Đỗ Thiếu Khang chứ gì?

Trương Vô Kỵ nổi nóng:

- Phải rồi sao?

Y mỉm cười nói:

- Đâu có sao, đó chẳng qua là ...

Trương Vô Kỵ sốt ruột nạt:

- Thôi, không cần nhiều lời nữa, ngươi hẹn ta đến đây để mưu đồ chuyện gì?

Quái nhân cười âm lạnh:

- Không có gì phải gọi là mưu đồ cả, chẳng qua muốn nghe Thạch đảo chủ trả lời câu hỏi của tại hạ tối qua mà thôi.

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Đêm nay chỉ có một mình ngươi đến?

Quái nhân gật đầu, Trương Vô Kỵ mắt chớp hàn quang nói:

- Vậy thì ngươi phải hối hận.

Quái nhân làm như hơi ngẩn người hỏi:

- Sao lại phải hối hận? Không lẽ Thạch đảo chủ vẫn còn ý định giữ tại hạ lại?

Trương Vô Kỵ cười lạnh:

- Ngươi nói đúng rồi đó.

Dứt lời lão vung chưởng lướt tới, nhanh như chớp vươn trảo chụp ngực quái nhân.

Y tung người ra xa vừa xua tay nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Quân tử động khẩu không động thủ.

Chưa nói hết lời thân hình cao lớn của Trương Vô Kỵ lại áp tới, tay trái hạ xuống điểm vào phúc kết huyết, tay phải khoa lên vươn trảo chụp vào chiếc mặt nạ của quái nhân, miệng quát lớn:

- Lão phu coi thử ngươi là giống gì biến thành cho biết.

Quái nhân bị bức lộn luôn mấy vòng, tung ra hơn năm trượng ngoài mới lấy được thăng bằng, y xua tay cười lớn, nói:

- Không coi được. Không coi được. Gương mặt của tại hạ ...

Trương Vô Kỵ nghiêm giọng nói:

- Nếu ngươi còn cho rằng mình cũng là người có danh vọng thì phải

ra tay đấu với lão phu một trận.

Quái nhân giả giọng van nài:

- Tha cho tại hạ mà, Trương đảo chủ.

Trương Vô Kỵ cười lạnh nói:

- Lão phu cũng muốn vậy, nhưng chưởng của lão phu không chịu.

"Aô" tiếng kinh phong rất gió, lại một chưởng nữa công kích quái nhân.

Quái nhân kêu lên một tiếng kinh hãi:

- Oái! Túy ngọc thần quyền, Trương đảo chủ sao lại lấy công phu đặc ý nhất ra sớm như vậy?

Nhưng lần này Trương Vô Kỵ đã đoán đúng hướng di chuyển của đối phương nên quái nhân chưa kịp đáp xuống đất, lão đã tung người đuổi theo, vừa chưởng vừa chỉ công luôn ba chiêu, miệng quát lớn:

- Nhìn thấy tử ngọc thần quyền nhưng chưa chắc người tránh khỏi.

Có thể lắm. Bởi vì Trương Vô Kỵ đã tính toán khá chính xác, ngay trong lúc đối phương chưa kịp dừng chân chuyển bộ thì thế công của lão đã bao trùm đối phương.

Quái nhân không còn cách nào hơn là giao thủ tự vệ, trong nháy mắt song phương đã giao thủ mười chiêu.

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ! Người tưởng lão phu sợ người sao?

Trong lúc nói y đã ra tay nhanh như chớp hoàn thủ lại năm chiêu.

Trương Vô Kỵ vừa vung chưởng hoá giải vừa cười ha hả nói:

- Hồng Lệnh Hàm! Lần này thì cái đuôi chồn của người lòi ra rồi!

Thì ra sau một hồi giao thủ, quái nhân bất giác dùng đến lộ số võ công của mình làm Trương Vô Kỵ nhận ra y chính là "cùng thần" Hồng Lệnh Hàm.

Quái nhân cười nhẹ. Trương Vô Kỵ đã cười lớn nói:

- Khí quái gặp tài quái. Ha ha! Hay lắm, đêm nay phải đấu một trận mới xong.

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ, Hồng mỗ chưa hề biết sợ người!

Trương Vô Kỵ hừ lạnh:

- Hừ, vậy sao người không dám chưởng mặt ra gặp ta chứ.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đấu võ công, thoát cái đã qua lại hơn trăm chiêu. Cả hai người đều được liệt vào Thập đại ca nhân. Công lực chênh lệch nhau không mấy tí.

Bởi vậy muốn phân thắng phụ ít nhất cũng phải đấu đến ngàn chiêu mới có thể phân định được.

Ngay trong lúc trận đấu diễn ra quyết liệt thì trong bóng tối bỗng xuất hiện một bóng đen khác, thì ra là bắc mạt thần điêu Kim Đại Kỳ. Hắn chạy gần trường đấu, "ủa" lên một tiếng:

- Hồng huynh, sao lại giao thủ với Trương đảo chủ rồi?

Hồng Lệnh Hàm vừa đánh vừa đáp:

- Trương đảo chủ bức hiếp quá, huynh đệ chẳng đành đứng đờn đánh hoàn thủ tự vệ.

Kim Đại Kỳ cười hềnh hếch nói:

- Có chuyện như vậy sao? Trương đảo chủ, vậy là người sai rồi đó.

Trương Vô Kỵ nổi nóng:

- Kim Đại Kỳ, không cần nhiều lời, nếu cần người cứ việc vào trợ chiến.

Kim Đại Kỳ xua tay:

- Trương đảo chủ đừng hiểu lầm, huynh đệ đến đây hoàn toàn do hảo ý. Nhị vị tạm thời dừng tay nghe Kim mỗ một lời.

Hồng Lệnh Hàm công dư mấy chiêu rồi tung người nhảy khỏi vòng chiến.

Trương Vô Kỵ nói giọng quát:

- Thất phu muốn nói gì?

Kim Đại Kỳ cười nhạt nói:

- Trương đảo chủ, huynh đệ không làm gì đắc tội người sao lại nổi giận như vậy?

Hồng Lệnh Hàm cười mỉa:

- Kim huynh quên rồi sao, Trương đảo chủ nguyên là khí quái, vì hay nổi giận mà thành quái nhân đó mà.

Kim Đại Kỳ gạt đầu phụ họa:

- Phải rồi, Kim mỗ thật hồ đồ, hỏi một câu thừa thải quá. Hồng huynh, người đã nói tất cả với Trương đảo chủ rồi?

Hồng Lệnh Hàm gạt:

- Phải. Đã nói tất cả rồi.

Trương Vô Kỵ không dần được nữa, hỏi:

- Hai người nói xong chưa?

Kim Đại Kỳ:

- Hai ta đã nói xong, vậy Trương đảo chủ định lẽ nào?

Trương Vô Kỵ:

- Định thế nào à? Hai người cùng tiến lên đi.

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh nói:

- Một người vị tất đã ứng phó nổi ...

Kim Đại Kỳ trầm giọng ngắt lời:

- Hồng huynh không nên nói vậy.

Quay sang Trương Vô Kỵ, y tiếp:

- Trương đảo chủ, luận về công lực của từng người thì người hơn bọn ta chút ít, nhưng hai tay khó ứng lại bốn quyền.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng ngắt lời:

- Khởi phí lời, hai người cứ liên thủ thử xem.

Kim Đại Kỳ trầm giọng:

- Trương đảo chủ, Kim mỗi nhắc lại, Kim mỗi đến đây không hề có ác ý.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng:

- Vậy nói thử thiện ý của người coi.

Kim Đại Kỳ:

- Hồng huynh đã truyền đại ý của tể thượng, vậy Kim mỗi mong Trương đảo chủ suy nghĩ kỹ lại.

Trương Vô Kỵ:

- Lão phu đã suy nghĩ kỹ, đã trả lời rồi.

- Trương đảo chủ, người ta thường nói thức thời vụ giả vi tuần kiệt, chim không chọn cây lành mà đậu, vậy sao Trương đảo chủ lại chịu nghe sai khiến của tên thất phu lòn tròn thiên hạ ...

Trương Vô Kỵ gầm lên:

- Thất phu câm miệng.

Hồng Lệnh Hàm nhìn Kim Đại Kỳ cười nói:

- Đó, huynh đệ nói có sai đâu, y chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Kim Đại Kỳ mắt tóe hung quang, cười lạnh nói:

- Trương Vô Kỵ, Kim Đại Kỳ đối với người nhân nghĩa chí tận, rượu kính không uống thì người uống rượu phạt vậy.

Trương Vô Kỵ cười ngạo nghễ:

- Kim Đại Kỳ, có thủ đoạn hạ tiện gì thì cứ việc giở ra.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Người chờ đi rồi sẽ thấy.

Quay đầu trầm giọng quát:

- Bầy đâu, mang con xú phụ ra đây.

Nghe có tiếng đáp, trong bóng tối hai bóng đen một cao một thấp song song xuất hiện. Trong tay quái nhân cao là một thiếu phụ tuyệt sắc thân hình dịu quặt, hình như đã bị chế huyết đạo rồi.

Sự xuất hiện của ba người không những làm cho Trương Vô Kỵ biến sắc mà đến cả Kim Đại Kỳ với Hồng Lệnh Hàm cũng ngớ cả người.

Trương Vô Kỵ trừng mắt, toàn thân phát tiếng lách tách định mở miệng quát hỏi, bỗng không biết thế nào, chỉ thấy lão hơi ngẩn người ra một chút rồi cười lạnh không nói gì.

Phía bên này Kim Đại Kỳ sau một hồi biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Nhị vị là ai?

Quái nhân cao cất giọng già nua nhưng mạnh mẽ, nói:

- Với hạng như hai người mà cũng muốn hỏi danh hiệu lão phu.

Dứt lời quay sang Trương Vô Kỵ nói:

- Trong lúc gấp rút, tại hạ đành phải tòng quyền, mong Trương đảo chủ lượng thứ.

Dứt lời ném thiếu phụ về phía lão.

Trương Vô Kỵ đưa tay đỡ thiếu phụ, vừa giải huyết đạo cho người, lão vừa đáp tạ:

- Công đức của huynh đài, ngày sau sẽ đáp tạ.

Quay sang thiếu phụ dịu giọng hỏi:

- Giáng Châu! Bọn chúng không ngược đãi người chứ?

Mỹ phụ được gọi là Giáng Châu ấy đáp lời:

- Lão gia ơi lão gia, người đừng quá lo lắng, chúng chưa dám ngược đãi nô gia.

Thạch lão chau mày:

- Người làm sao lại rơi vào tay chúng?

Giáng Châu lắc đầu:

- Nô gia cũng không rõ nữa, khi tỉnh lại thấy bị cõng trên lưng một nữ nhân bịt mặt...

Trương Vô Kỵ trầm giọng ngắt lời:

- Các người tới Kim lăng lúc nào? Còn Bành Chi Nhân bộ chết rồi sao?

Kim Đại Kỳ cười nhạt nói:

- Trương đảo chủ, mấy vấn đề đó phu nhân của người không trả lời được đâu để Kim mỗ đáp thay cho. Người ra tay bắt cóc phu nhân của người là Hoa Tín phu nhân của bản môn.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên hỏi:

- Hoa Tín phu nhân?

Quái nhân cao đỡ lời:

- Đó là một trong thập đại cao nhân, câu hôn yêu nữ Lữ Dao Hồng.

Kim Đại Kỳ liếc quái nhân cao lạnh lùng:

- Bằng hữu biết cũng khá nhiều.

Quái nhân chỉ hừ lạnh không nói gì, Kim Đại Kỳ cười nhạt tiếp lời:

- Hoa Tín phu nhân đã ra tay thì Bành lão nhi phu phụ ngăn cản làm sao được.

Trương Vô Kỵ nghiêng răng hỏi:

- Các người đã làm gì Bành Chi Nhân phu phụ rồi?

- Không làm gì hết, hai người chỉ bị điểm huyết, một khắc sau tự động giải khai, giờ này chắc chúng đang lo tìm phu nhân của người

đó.

Trương Vô Kỵ cười lạnh:

- Các người bắt cóc ái thiếp để uy hiếp lão phu à?
- Không sai! Ai ai cũng biết người quý ái thiếp còn hơn mạng sống chỉ cần bắt y làm con tin thì sợ gì không sai khiến được người.

Trương Vô Kỵ cười ngạo nghễ:

- Nhưng người tính không bằng trời tính, cuối cùng thì các người chỉ mất công toi.

Kim Đại Kỳ lại liếc về quái nhân cao lạnh lùng:

- Nhị vị làm gì hai tên thủ hạ của Kim mỗ rồi?

Quái nhân nhại lại câu nói của Kim Đại Kỳ lúc nãy:

- Không làm gì hết,, hai người chỉ bị điểm huyết, một khắc sau tự động giải khai...

Kim Đại Kỳ:

- Đa tạ các hạ hạ thủ lưu tình ...
- Đối phó với hai người thì không nhẹ nhàng như vậy đâu.

Kim Đại Kỳ mắt lộ hàn quang:

- Xem ra các hạ không phải ngẫu nhiên gặp mà cố tâm quấy rối.

Hồng Lệnh Hàm ngắt lời:

- Kim huynh đối với loại không dám nhìn mặt thiên hạ thì cần chi phải nhiều lời.

Quái nhân cao cười lạnh:

- Mắng hay lắm bản tọa có thưởng.

Bóng người chớp động, "bốp, bốp" hai tiếng, Hồng Lệnh Hàm bị hai bạt tai nảy lửa, liên tiếp thối lui ba bước mới đứng vững.

Sự việc xảy ra không những đương sự Hồng Lệnh Hàm trợn tròn mắt kinh dị mà Kim Đại Kỳ cũng biến sắc, kể cả Trương Vô Kỵ cũng giật mình, vỗ tay khen:

- Thật là hảo thủ pháp.

Hành động của quái nhân tuy xuất kỳ bất ý nhưng đối với Hồng Lệnh Hàm một trong những nhân vật được liệt vào thập đại cao nhân thì việc xảy quá ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Quái nhân đã trở về nguyên vị, khoanh tay thản nhiên nói:

- Tại hạ trong nhất thời không dừng tay kịp, khiến Trương đảo chủ chê cười.

Lúc này Hồng Lệnh Hàm vừa giận vừa thẹn, tự động vứt mặt nạ da người cùng các đồ giả trang trên người, định xông vào quyết một trận thư hùng với quái nhân nọ.

Nhưng Kim Đại Kỳ đã kịp ngăn lại, cười lạnh nói khích:

- Thừa cơ người ta không phòng bị ra tay ám kích mà cũng đáng mặt

anh hùng sao?

Quái nhân hừ lạnh nói:

- Được rồi, bây giờ thì bản tọa thông báo trước, hai người chuẩn bị xuất chiêu đi.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh:

- Người tự đề cao mình quá lỗ.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm trầm giọng nói:

- Hồng huynh nghỉ ngơi một lát, huynh đệ thử xem hấn được bao lăm.

Dứt lời “véo” một tiếng nhanh như chớp một chưởng kích tới trước ngực quái nhân cao.

Quái nhân giờ hữu chưởng đón chiêu.

“Ầm” một tiếng chấn động thiên địa, chỉ thấy quái nhân đứng im bất động, còn Kim Đại Kỳ thì lui luôn năm bước mới gượng đứng vững.

Kim Đại Kỳ cùng Hồng Lệnh Hàm tái mặt, quái nhân cười lạnh nói:

- Kim Đại Kỳ, đó không phải là ám kích chứ? Nếu hai người không dám liên thủ thì mau rút cho khuất mắt ta.

Ngay lúc ấy phía Thiết Kỳ tiền trang bỗng vang lên hai tiếng “suyt suyt” hai ngọn lửa xẹt lên trời, đúng là tín hiệu báo nguy của Mạc Tử Kỳ.

Hai quái nhân thoáng giật mình, trong khi đó Hồng Lệnh Hàm đã lấy món binh khí đặc dị “tý ngọc diệt tuyệt song hoàn” cầm nơi tay, quay sang Kim Đại Kỳ nói:

- Kim huynh, phía bên ấy người của ta đã động thủ, lấy binh khí ra cầm chân hai tên không dám chường mặt nhìn người này lại.

Quái nhân cao quay sang hỏi Trương Vô Kỵ:

- Đó có phải là tín hiệu cầu viện của đồng bọn?

Trương Vô Kỵ gật đầu, quái nhân đã tiếp lời:

- Vậy Trương đảo chủ mau trở về chi viện, hai tên giá áo túi cơm này để huynh đệ tại hạ trừng trị được rồi.

Trong khi Trương Vô Kỵ còn do dự thì Kim Đại Kỳ đã rút bảo kiếm ra, cùng Hồng Lệnh Hàm áp tới bao vây quái nhân.

Quái nhân cao quát lớn:

- Trương đảo chủ, người còn chưa chịu đi?

Trong khi quái nhân thấp nhỏ đã phóng mình đi trước.

Trương Vô Kỵ nói:

- Phía đó đã có lệnh hữu chi viện, vậy lão phu ở lại đây cùng bằng hữu liên thủ, giết phút hai tên này đi rồi hãy tính.

Quái nhân lắc đầu:

- Không cần, đối phó hai tên này một mình tại hạ đủ rồi, Trương đảo

chủ mau đi đi.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh nói:

- Hai người đừng hòng sống sót mà rời khỏi nơi này, đừng ở đó mà lên giọng.

Bỗng xa xa nổi lên mấy tiếng còi hiệu, Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm liếc nhau một cái rồi không nói tiếng nào tung mình phóng đi mất.

Quái nhân cao nhìn Trương Vô Kỵ cười nói:

- Lão ca ca, đêm nay thật may cho hai tên đó.

Trương Vô Kỵ thở dài than:

- Lão đề, người quả thật cao minh hơn ta tưởng, lão ca ca ta vừa khâm phục vừa hổ thẹn ...

Thì ra quái nhân nọ không ai khác hơn là Tống Thiên Hành với Chu Chấn Bang.

Hai người đi cứu viện Trương Vô Kỵ một phần vì không muốn lão khó xử, phần vì muốn bảo mật không để cho đối phương biết công lực của Tống Thiên Hành tăng tiến vượt bậc nên che mặt, đồng thời nuốt dị âm hoàn.

Bởi vậy ngay sau khi xuất hiện Tống Thiên Hành đã dùng truyền âm báo cho Trương Vô Kỵ biết thân phận của hai người đồng thời yêu cầu lão hợp tác ...

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lão ca ca, bây giờ chưa phải lúc nói chuyện này ...

Trương Vô Kỵ nói:

- Đã có Chu lão chi viện thì phía Thiết Ký tiền trang không còn lo nữa, để ta giới thiệu ...

Tống Thiên Hành xua tay nói:

- Đối phương quỷ quyết đa đoan, đệ không yên tâm, để đệ đi trước một bước ngày gặp lại hãy hàn huyên.

Trương Vô Kỵ gật:

- Vậy cũng được, lão ca ca lập tức theo sau.

Tống Thiên Hành ôm quyền thi lễ xong lập tức phóng mình đi.

Nhưng chàng vừa đến bờ sông Tàn Hoài đã đụng phải Chu Chấn Bang cải trang đang cùng ttm giao đấu, bên ngoài hai tên ngân y kiếm sĩ nội thương đang ngồi điều tức.

Tống Thiên Hành liếc nhìn thế trận, Chu Chấn Bang tuy hiện thời có công có thủ nhưng xem ra năm ba trăm chiêu nữa sẽ thất bại dưới tay Tây Môn Kiệt.

Hai tên ngân y kiếm sĩ tuy bị nội thương khá nặng nhưng vẫn còn tỉnh táo, thấy Tống Thiên Hành đến gần vội đứng dậy hành lễ.

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Miễn lễ, nhị vị thương thế ra sao?

Một tên đáp:

- Thừa, đã đỡ nhiều.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Phía Thiết Ký tiền trang ra sao rồi?

Một tên ứng tiếng đáp:

- Hồi ...

Tổng Thiên Hành khoát tay ngắt lời:

- Nói đơn giản thôi.

Ngân y kiểm sĩ hơi đỏ mặt nói:

- Dạ, bên tiền trang không có tổn thất gì, chỉ có Nam Cung cô nương bị ... bị ...

Tổng Thiên Hành tái mặt, quát:

- Bị sao?

Ngân y kiểm sĩ cúi đầu:

- Bị bắt mang đi rồi.

Tổng Thiên Hành mắt lộ hung quang hỏi:

- Bị ai bắt đi? Được bao lâu rồi?

- Bị Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng bắt đi, ước chừng nửa thời thần ...

Tổng Thiên Hành trầm tư, lẩm bẫm:

- Lạ thật, tại sao chúng chỉ bắt mỗi một mình Nam Cung cô nương?

Ngân y kiểm sĩ:

- Vạn Sự Thông trước khi đi còn nhấn lại ...

Tổng Thiên Hành quát mắt nhìn lên, ngân y kiểm sĩ tiếp:

- Y nói từ bây giờ đến trước khi trời sáng ngày mai Tổng tiên sinh phải đến mhl đón Nam Cung cô nương về, trong thời gian đó, y bảo đảm Nam Cung cô nương không bị bất kỳ tổn hại nào, bằng quá kỳ hạn mà Tổng tiên sinh chưa đến thì sự an nguy của Nam Cung cô nương y không dám bảo đảm.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được lắm. À ... hai người bị thương về tay ai?

Ngân y kiểm sĩ chỉ về phía Tây Môn Kiệt:

- Chính y. Hai người chúng tôi tưởng đâu chiếm được lợi thế, không ngờ công lực của y cao thâm vô lượng, nếu không nhờ Chu ...

Tổng Thiên Hành khoát tay nói:

- Ta hiểu rồi, các người ngồi điều tức dưỡng thương.

Nhìn qua, thấy Tây Môn Kiệt vung chưởng loang loáng, miệng cười lạnh nói:

- Đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, trong vòng trăm chiêu nữa, lão

phu sẽ cho người nằm xuống ở đây.

Chu Chấn Bang quát to:

- Lão tặc. Trong vòng năm mươi chiêu nữa người sẽ không còn mạng mà rút lui ...

Tây Môn Kiệt cười lớn:

- Lão phu không còn mạng mà rút lui. Ha ha ha! Đừng nói một mạng người, cho dù có tên thất phu lớn trôn Tống Thiên Hành cũng không làm gì được lão phu.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, Tây Môn Kiệt mắt chớp hàn quang nói:

- Hừ cái gì! Người tưởng ta không thấy người sao? Ha ha ...đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, có ngon thì nhào vô ...

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Lão tặc, người tự cao tự đại như vậy đủ rồi!

Quay sang Chu Chấn Bang chàng nhẹ giọng nói:

- Mộc huynh, xin dừng tay nghỉ ngơi để huynh đệ thanh toán tên tiểu tặc cho.

Thật tuyệt. Tống Thiên Hành lấy chữ “Chu” bớt đi một nét gọi Chu Chấn Bang bằng”Mộc huynh”!

Nhưng Tây Môn Kiệt nhanh như chớp sấn tới quát:

- Người hãy mau nằm xuống, lui lại làm chi.

Lời nói theo kiểu như vậy, Chu Chấn Bang làm sao khác được.

Tống Thiên Hành sợ Chu Chấn Bang nóng giận mà mắc kế đối phương nên vội dùng truyền âm nói:

- Chu lão trầm tâm đối phó, ta sẽ ám trợ lão một chỉ, chú ý, phối hợp hành động...

Ngay lúc đó Tây Môn Kiệt quát lớn:

- Thất phu, nằm xuống!

Chu Chấn Bang cũng quát lớn:

- Người nằm xuống trước.

Trong tiếng quát lão lách người tránh một chưởng lôi đình của đối phương, đồng thời dương chỉ nhắm “Huyền cơ huyệt” của đối phương điểm tới.

Tống Thiên Hành cũng bí mật búng tới một chỉ. “Vạn ứng vô thanh chỉ” của chàng vô thanh vô hình nhưng uy lực của nó ghê gớm hơn các loại “Đàn chỉ thần công” hoặc “Kim cang chỉ” nhiều.

Tống Thiên Hành đứng cách đầu trường có tới ba trượng nhưng với công lực của chàng hiện thời, thì một chỉ dư sức đánh gục Tây Môn Kiệt.

Bởi vậy tiếng cười lạnh của Tây Môn Kiệt bị tắt nửa chừng, “bịch”

một tiếng té nằm dài dưới đất.

Chu Chấn Bang hồ thẹn thẹn, nhưng lão vẫn cười ngạo nghễ hỏi:

- Lão tặc, người thấy thế nào?

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không nghĩ ra một tên “đồ không dám nhìn mặt thiên hạ” cách xa ba trượng lại có thể xuất thủ thần kỳ đến như vậy. Cho nên lão cảm hận nghiêng răng mắng:

- Đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, không ngờ người còn có ngón này.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Tây Môn lão nhân gia, thật có lỗi quá.

Tây Môn Kiệt lớn tiếng mắng:

- Thất phu, lão phu đã chịu thua, nhưng trước khi chết muốn nhìn thấy mặt thật của người.

Tống Thiên Hành cười ha hả bước tới nói:

- Tây Môn Kiệt, người không chết mà cũng không cần phải nhìn mặt bọn ta.

Tây Môn Kiệt hơi ngạc nhiên hỏi:

- Các người định tha cho ta? Vậy chắc là có điều kiện?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt quả nhiên thông minh hơn người, chỉ cần người trả lời ta mấy câu hỏi, bảo đảm người nguyên vẹn trở về.

Lúc đó Thạch Vô Kỵ đã dắt Giáng Châu tới nơi, Tống Thiên Hành dùng truyền âm nói với lão mấy câu. Chỉ thấy lão dắt Giáng Châu cùng hai tên ngân y kiếm sĩ đi ngay.

Tống Thiên Hành quay lại Tây Môn Kiệt hỏi:

- Sao? Người thấy thế nào?

Tây Môn Kiệt thản nhiên:

- Phạm những việc lão phu biết mà có thể nói ra được, lão phu sẽ sự thực trả lời, bằng không người có giết lão phu cũng bằng vô dụng.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Những điều ta hỏi đương nhiên người phải biết, đồng thời ta thấy đó cũng không phải là điều cơ mật.

Tây Môn Kiệt nói:

- Vậy thì người hỏi đi.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư, rồi hỏi:

- Người gia nhập Nhất Thống Môn từ lúc nào?

Tây Môn Kiệt đáp nhanh:

- Chưa đến một tháng.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người tự nguyện tham gia hay bị người cưỡng bức?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Một nửa tự nguyện, một nửa là bị cưỡng bức.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ hỏi tiếp:

- Người bị Vạn Sự Thông chế phục?

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai! Đó là việc ân hận đầu tiên trong đời lão phu.

Tổng Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt, người đứng ở trước mặt lão phu mà xưng lão phu này lão phu nọ, luận về tuổi tác lão phu có thể gọi người là nhi tử nữa kia.

Tây Môn Kiệt mỉm cười:

- Tại các hạ không để chân diện mục, tại hạ làm sao biết?

Tổng Thiên Hành lại ngắt lời:

- Không cần phải nói những việc này, khẩu khí của người hình như không phục Vạn Sự Thông thì phải?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Nếu ta phục thì đâu nói đến hai chữ ân hận!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nói cũng có lý, nhưng thật đáng tiếc. Đêm nay lại thêm một điều “ân hận” nữa cho mà xem.

Tây Môn Kiệt giọng căm hờn:

- Phải! Đêm nay ta bại một cách bất phục!

Tổng Thiên Hành bật cười:

- Vậy sao?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Chỉ lực của hấn trông có vẻ tà môn một cách đáng ngờ.

Tổng Thiên Hành nói:

- Đáng tiếc đêm nay huynh đệ ta còn có việc cần phải đi ngay, bằng không có thể cho người một cơ hội lấy lại danh dự. Có điều tháng rộng ngày dài, cơ hội của người còn nhiều. Nhưng nói để người biết, trong võ lâm hiện thời, kỳ nhân ẩn sĩ còn nhiều.

“Ất mộc chân nguyên” của người dù đại thành cũng chưa chắc là vô địch thiên hạ, huống chi hiện thời người luyện chưa đến mức hỏa hầu, có sao lại tự phụ như vậy?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Có đáng để tự phụ hay không, Tây Môn Kiệt này biết rõ hơn ai hết, cần gì đến người phải uốn ba tấc lưỡi, người hỏi vào việc chính đi.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Nói đúng lắm! Vậy ta hỏi người, Vạn Sự Thông là nhân vật nào?

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt ngời dị quang:

- Đây mới là câu hỏi chính phải không?

Tổng Thiên Hành thần nhiên đáp:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tây Môn Kiệt cười cười nói:

- Và lai lịch đích thực của Vạn Sự Thông, Tây Môn Kiệt này cũng đang muốn biết.

Tổng Thiên Hành kinh ngạc:

- Đến người cũng không biết hần là ai?

Tây Môn Kiệt cười lạnh không đáp.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Đến lai lịch đối phương cũng không biết thì người bị hần chế phục như thế nào?

Tây Môn Kiệt giọng ngang ngạnh:

- Đêm nay ta có biết hai người là giống gì biến thành đầu, hừ, một câu hỏi như vậy mà người cũng hỏi được.

Chu Chấn Bang thoáng đỏ mặt, lẩm bẩm:

- Ờ, nói như vậy cũng có lý.

Tổng Thiên Hành khẽ gật đầu:

- Ta tin lời nói của người.

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Tin hay không tùy ở người.

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Vậy trong Nhất Thống Môn ai có thể biết lai lịch của Vạn Sự Thông?

Tây Môn Kiệt lạnh lùng:

- Có thể Lữ Dao Hồng biết, nhưng xin chú ý là ta chỉ nói có thể mà thôi, tốt nhất người nên đi hỏi chính bản thân y.

Tổng Thiên Hành còn đang trầm tư, Tây Môn Kiệt mỉm cười hỏi:

- Người còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Hết rồi, có điều trước khi thả người đi, ta còn muốn hỏi câu nữa, giữa ta và người còn khả năng hợp tác với nhau chăng?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Còn! Với điều kiện hai người làm thủ hạ của ta!

Chu Chấn Bang nổi giận hét:

- Hồn láo!

Tổng Thiên Hành khoát tay nói:

- Mộc huynh không nên nóng nảy, mỗi người có một chí hướng riêng, không nên miễn cưỡng y.

Phất tay giải huyệt cho Tây Môn Kiệt, chàng tiếp lời:

- Người đi được rồi, gởi lời cho Vạn Sự Thông, Tổng đại hiệp vì có

việc cần kíp chưa trở về, nhưng trong kỳ hạn thể nào cũng đến Minh Hiếu lăng.

Tây Môn Kiệt bật ngồi dậy, không nói tiếp lời nào, phóng mình mất dạng.

Nhìn theo bóng Tây Môn Kiệt khuất dần trong bóng đêm, Chu Chấn Bang thở dài nói:

- Lẽ ra thiếu chủ không nên thả hổ về rừng như vậy.

Tổng Thiên Hành hạ giọng đáp:

- Hắn là một quân cờ dự bị, lưu hắn lại bên cạnh Vạn Sự Thông chỉ có lợi cho bên ta mà thôi.

Chu Chấn Bang hiểu ra thâm ý của Tổng Thiên Hành, gật đầu tán phục.

Tổng Thiên Hành tiếp lời:

- Đi thôi, ta hãy về Thiết Ký tiền trang trước.

Trong địa thất bên dưới Minh Hiếu lăng, trời vừa quá Ngọ, “Câu hồn yêu nữ” Lữ Dao Hồng đường hoàng ngồi trên ghế cao, hai thị giả “Kiếm ảnh” và “Cầm hồn” kẻ ôm đàn, người cấp kiếm đứng hầu hai bên.

Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, La Khắc Lỗ, có cả Hồng Kỳ lệnh chủ, bốn người phân đứng hai bên tả hữu.

Lữ Dao Hồng thần sắc ngưng trọng gật đầu nói:

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Nghe khẩu khí của mục thì dường như bọn họ đang thảo luận một vấn đề trọng đại gì đó thì phải.

Liễu Thanh Thanh tiếp lời:

- Phu nhân, bao giờ thì chúng ta xuất phát?

Lữ Dao Hồng không đáp, hỏi lại:

- Môn chủ ra đi khi nào?

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Sau khi lão phật gia ra đi chừng một thời thần thì môn chủ cũng đi.

“Lão phật gia” ở đây có lẽ là chỉ “Xích phát đầu đà” Hồ Diên Nạp.

Lữ Dao Hồng hỏi tiếp:

- Nhị vị phó môn chủ có tin tức gì không?

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Nhị vị phó môn chủ đều báo tin mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ pháp giá của phu nhân đến là hành động.

Lữ Dao Hồng nói:

- Hay lắm, chờ khi Tổng Thiên Hành lọt vào địa thất, chúng ta lập tức khởi hành.

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Lữ Dao Hồng hơi nhú mày nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Đêm qua nhị vị gặp hai quái nhân ở Vũ Hoa đài, đến giờ này cũng chưa nghĩ ra lai lịch của chúng?

Kim Đại Kỳ gượng cười đáp:

- Lão khiêu thật đáng thẹn...

Hồng Lệnh Hàm thì trầm tư một chút đáp:

- Ta nghĩ có thể đó là “Vũ nội song tiên”... song dáng dấp không giống lắm.

Lữ Dao Hồng gật gù nói:

- Có thể lắm, dáng dấp có thể dùng “xúc cốt thần công” khổng chế...

Hồng Lệnh Hàm tiếp lời:

- Phu nhân nói vậy thì mười phần chắc chín là hai lão thất phu đó rồi.

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Chưa hẳn là như vậy, trong khi chưa đủ chứng cứ xác thực thì mọi việc chỉ là suy đoán mà thôi.

Mục quang quay sang Liễu Thanh Thanh, mụ hỏi:

- Liễu lệnh chủ, có tin tức gì về phía Thiết Ký tiền trang không?

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Bẩm phu nhân, lúc giờ tý có tin báo về chưa thấy hai người lạ ra vào Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng trầm tư một lúc rồi khoát tay nói:

- Chư vị lui ra, ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát.

Mọi người lục tục lui ra, Lữ Dao Hồng quay sang hai thị giả “Kiểm ảnh” và “Cầm hồn” nói:

- Hai người cũng lui ra!

Hai người vừa đi khỏi, Lữ Dao Hồng cười lạnh một mình:

- Sách có câu “vô độc bất trượng phu”, hừ, các người chờ đó rồi sẽ thấy...

Nhưng mụ chưa kịp dứt lời đã thấy hoa mắt một cái, Vạn Sự Thông như từ dưới đất chui lên đứng sững trước mặt mụ.

Lữ Dao Hồng kinh hãi như giữa ban ngày thấy ma, run giọng nói:

- Người...

Vạn Sự Thông giơ tay ngăn lại, cười nói:

- Ta đến thật đúng lúc, phải không?

Lữ Dao Hồng không hổ là con hồ ly tinh, chỉ một tích tắc sau, mụ đã lấy lại bình tĩnh, cười mơn nói:

- Đúng vậy, trong phòng hiện... hiện chỉ có đôi ta..

Vạn Sự Thông giọng tỉnh như không hỏi:

- Chỉ có hai ta thì sao?

Lữ Dao Hồng đưa tay xoa xoa đôi bồng đảo tròn lẳng, một tay ngoắc Vạn Sự Thông, miệng nở một nụ cười xiêu hồn nói:

- Người sờ thử ngực ta mà xem, người xuất hiện đột ngột như vậy làm người ta hết hồn, giờ tim còn đập thành thịch...

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Phu nhân, ngón đó dùng với ai còn được chứ với Vạn Sự Thông này không kiến hiệu đâu!

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách, nói:

- Ta không tin!

Vạn Sự Thông hừ nhẹ:

- Không tin? Đâu phải người mới thi triển ngón đó lần đầu phải không? Có khi nào người thấy ta động lòng chưa?

Lữ Dao Hồng vẫn cười mê hồn:

- Như vậy cũng chưa hay, nếu người dám để ta lỏa thể mà không động lòng thì ta mới thật sự khâm phục người.

Vạn Sự Thông xằng giọng:

- Ta không cần người khâm phục, cái ta cần là sự phục tùng!

Nụ cười tắt hẳn trên môi mụ, một lát sau giọng mụ như u ất:

- Không phải ta đã tuyệt đối phục tùng người rồi đó sao?

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Phu nhân, chắc người đã quên ta tự xưng là “Vạn Sự Thông”!

Lữ Dao Hồng hơi tái mặt hỏi dồn:

- Người nói vậy, nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông cất giọng cười âm lạnh:

- Phu nhân, Vạn Sự Thông này biết rõ đối thủ của mình như chính họ biết về họ vậy!

Lữ Dao Hồng lấy lại bình tĩnh, phản bác:

- Chưa chắc! Chẳng hạn như hai tên xuất hiện đêm qua ở Vũ Hoa đài, người có biết là ai đâu!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vì chưa trực diện tiếp xúc, bằng không chỉ cần thoáng qua ta đã có thể biết rõ lai lịch chúng rồi!

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Vậy sao? Nô gia chống mắt chờ xem.

Vạn Sự Thông giọng lạnh như băng, nói:

- Phu nhân, đừng đánh trống lảng nữa, lúc này người nói “sách có câu, Vô độc bất trượng phu, các người chờ đó rồi sẽ thấy...” ý người muốn nói gì?

Lữ Dao Hồng thản nhiên:

- Bí mật riêng trong lòng ta người quản lý được sao? Nên nhớ, giữa

ta và người đã có ước định, ta cũng có tự do của ta!

Giọng Vạn Sự Thông vẫn băng lạnh:

- Không sai! Ta đã hứa để cho người được tự do, nhưng nếu tự do đó có thể uy hiếp tính mạng ta thì tự do cũng không thể tồn tại!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Nói vậy không lẽ mấy câu nói băng quơ của ta lúc này có uy lực uy hiếp đến tính mạng của người sao?

Vạn Sự Thông đáp:

- Hai câu nói đó đương nhiên không đủ uy hiếp tính mạng ta, nhưng ngôn xuất tự tâm, dã tâm của người mới đáng ghét!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Cái này thì thật là vu oan giá họa mà...

Vạn Sự Thông ngắt lời:

- Người muốn chứng cứ?

Lữ Dao Hồng vẫn cười:

- Không sai! Không đủ chứng cứ thì không thể buột tội suông được!

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Lữ Dao Hồng, lượng thuốc nổ chôn quanh địa thất này chắc không phải để người tự sát chứ?

Lữ Dao Hồng như nghe sét đánh ngang mày, nhưng mặt đã thành tỉnh, chỉ hơi biến sắc một chút rồi bình tĩnh nói:

- Ta đang sống khỏe tại sao lại phải tự sát?

Vạn Sự Thông hỏi:

- Vậy mớ thuốc nổ đó người chuẩn bị đối phó ai?

Lữ Dao Hồng đáp:

- Không đối phó ai hết, sau khi triệt thoái khỏi nơi đây, ta phải phá hủy địa thất này.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Không phải muốn giết chết ta?

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Giữa ta và người không thù không oán, tại sao ta phải giết người?

Vạn Sự Thông đáp:

- Khẻ phát tay một cái trừ khử cả ta và Tống Thiên Hành, một mình người độc bá võ lâm, thiên hạ đại đỉnh, lý do đó chưa đủ sao?

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Đa tạ các hạ chỉ giáo, mai đây có cơ hội, Lữ Dao Hồng sẽ không bỏ qua!

Vạn Sự Thông hừ lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng, đây là lần cuối cùng ta khoan dung đối với người, nếu còn mang ác tâm đối với ta thì... Hừ, người cứ nhớ lại thủ đoạn

ngày trước ta đối phó với người!

Lữ Dao Hồng không còn cười nữa, chỉ cúi đầu trầm tư.

Vạn Sự Thông cười lạnh một mình:

- Hừ, ai ai cũng đều nói bá đạo không thể phục người, nhưng Tề Hoàn Công rõ ràng dùng bá đạo dương danh thiên hạ, cứu hợp chư hầu. Vạn Sự Thông này tự tin không kém Tề Hoàn Công, không lẽ không thể làm được một việc tương tự đối với võ lâm ngày nay sao? Không biết là nịnh bợ hay mỉa mai, Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Ta tin tưởng người nhất định sẽ thành công!

Giọng Vạn Sự Thông bỗng ảm dục:

- Phu nhân, người có biết sau khi thành công, ai sẽ là người tận hưởng thành quả đó chăng?

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Không lẽ lại là ta?

Vạn Sự Thông như không nhận ra vẻ mỉa mai của đối phương, hân mơn màng gật đầu nói:

- Không sai! Chẳng đó người là Tề Hoàn Công của đương kim võ lâm!

Lữ Dao Hồng thấy thần thái và khẩu khí của đối phương không phải đùa, bất giác mụ cau mày hỏi:

- Vậy còn người?

Vạn Sự Thông mơn màng:

- Ta à? Ta là Quản Trọng, người giúp Tề Hoàn Công hoàn thành bá nghiệp; có điều “Quản Trọng” này, đến hư danh “Tướng Quốc” cũng không cần!

Lữ Dao Hồng cau mày càng sâu:

- Nhưng người dụng tâm đấu trí, phí hết tâm cơ như vậy để làm gì?

Giọng Vạn Sự Thông nghe xa xôi:

- Chỉ muốn chứng thực lý thuyết của ta:

“Bá đạo năng phục nhân”! (Bá đạo cũng thu phục được người)!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Ta thấy không được thuyết phục lắm! Chưa kể đến việc người phí hết tâm cơ mà cả một hư danh cũng không cần, hiện thời mỹ sắc ngay trước mặt mà tâm thần như ở tận đâu đâu; con người, sống như vậy thì sống vì cái gì?

Sắc mặt Vạn Sự Thông đại biến.

Lữ Dao Hồng thâm nghĩ:

- “Chiếc mặt nạ của người này quả là kiệt tác “xảo đoạt thiên công”, đến cả sắc diện thay đổi đều có thể biểu lộ ra ngoài...” Nhưng bề ngoài mụ làm như không nhận thấy sự chấn động trong nội tâm của

đối phương, mỉm cười nói tiếp:

- Sao người im lặng vậy, ta nói có gì không phải sao?

Vạn Sự Thông hơi nhíu mày:

- Người cho rằng, người ta chỉ sống vì lục dục nam nữ? Sống như người vậy mới là uống một đời!

Lữ Dao Hồng che miệng cười, nói:

- Chứ sao nữa? Tự cổ chí kim, nữ nhân, kể cả Võ Tắc Thiên, uy như hoàng đế, còn thấy có ai sống mà thỏa mãn được như thế chẳng?

Vạn Sự Thông bắt giác thở dài:

- Không sai! Tự cổ chí kim, có lẽ người là nữ nhân sống thỏa mãn nhất, biết hưởng thụ nhất!

Lữ Dao Hồng như được gỡ trướng chướng, mỉm cười nói:

- “Hảo họa kham chiết trực tu chiết Mạc đãi vô hoa khổng chiết chi!”

(Hoa đẹp vừa lúc hái cứ việc hái, đừng chờ đến hoa tàn rồi lại đi hái cành trơ!) - Các hạ mỹ sắc ngay trước mặt tại sao người lại không hưởng thụ để khỏi uổng phí được sinh ra ở đời?

Trong ánh mắt Vạn Sự Thông toát lên một nỗi niềm khó tả, nhưng hẳn chẳng nói năng cũng không thềm cử động.

Lữ Dao Hồng nhẹ gót sen đến gần hẳn, hơi thở gấp gáp nói:

- Ta với người đã moi gan ruột nói hết những lời chân thành với nhau, từ nay có thể coi là đồng thuyền chi khách, đồng tâm hiệp lực, hoàn thành giang hồ bá nghiệp, đồng thời cùng tận hưởng những lạc thú nhân gian!

Cánh tay phải của Vạn Sự Thông đã vòng qua thắt lưng thon thon của Lữ Dao Hồng, mặt cười thâm nghĩ bụng:

- “Ta cứ tưởng người là đồ gỗ đá, nào ngờ cũng có lúc động lòng...”

Ngoài miệng “ừ” một tiếng nũng nịu nói:

- Chàng... siết chặt thêm chút nữa đi..

Nhưng thật không ngờ, lời nói có thể làm điên đảo quỷ thần trong tình cảnh như thế này lại sinh ra phản tác dụng.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông như chạm phải lửa, thân hình chấn động, vùng chưởng đẩy Lữ Dao Hồng một cái mạnh làm mặt mày lặn đi mấy vòng mới đứng dậy được, trong khi đó, Vạn Sự Thông tròn mắt quát:

- Lữ Dao Hồng, nếu người còn thi triển thủ đoạn hồ ly đó với ta lần nữa thì đừng trách ta vô tình nặng tay với người.

Lữ Dao Hồng cố dằn uất khí nói:

- Người ta có hảo ý với người...

Vạn Sự Thông lạnh lùng ngắt lời:

- Thứ hảo ý đó ta không dám nhận lãnh!

Lữ Dao Hồng dậm chân hời dỗi:

- Không nhận lãnh thì thôi, người tưởng dưới gầm trời này chỉ có một mình người là nam nhân sao?

Vạn Sự Thông bồng thở dài, giọng nói hần bồng hòa dịu:

- Phu nhân, thứ lỗi cho ta, ngày hôm nay tâm thần ta không được ổn định...

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Không dám! Không lẽ người quên rằng người là chúa tể của ta sao?

Sắc mặt vừa mới hòa dịu của Vạn Sự Thông rắn lại như một khối băng:

- Không sai! Người luôn nhớ như vậy thì còn gì bằng...

Lữ Dao Hồng nghĩ thầm:

- “Ngày hôm nay, tên này hình như không được bình thường...” Tâm niệm của mụ chưa dứt đã nghe giọng nghiêm lạnh của Vạn Sự Thông vang lên:

- Lữ Dao Hồng! Nhớ lấy, sau khi thành công, người sẽ là bá chủ, còn bây giờ lời nói của ta là mệnh lệnh, không được phép gia giảm!

Lữ Dao Hồng gật đầu ỉu xiu như bóng phỉ hơi:

- Nhớ rõ rồi!

Bên ngoài có tiếng bầm báo:

- Khai bẩm phu nhân, Tổng đại hiệp cầu kiến!

Lữ Dao Hồng phúi nhanh lới bụi bám trên áo, nghiêm giọng nói với ra ngoài:

- Truyền Liễn lệnh chủ thay mặt bản tòa đón khách!

Sau một tiếng “dạ”, tiếng bước chân đã biến mất ở đằng xa.

Lữ Dao Hồng nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười hỏi:

- Ta cáo lui được rồi chứ?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Không! Người phải ở lại đây!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Người còn chưa yên tâm?

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Không sai! Kinh nghiệm dạy ta biết “nhân tâm nan phòng”, người ở lại đây ta yên tâm hơn!

Lữ Dao Hồng vẫn tươi cười:

- Ít ra cũng phải để ta đi triệt thoái thuốc nổ chứ.

Vạn Sự Thông ngắt lời một cách thô bạo:

- Không cần! Ta đã sai người dọn dẹp xong rồi!

Lữ Dao Hồng gượng cười, hỏi:

- Vậy hành động đối phó Kim Thang bảo, các hạ có trợ lực giúp một

tay không?

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Việc đó thuộc phạm vi tự do của người, ta không phản đối, nhưng cũng đừng mong ta trợ lực.

Lữ Dao Hồng cau mày, nói:

- Các hạ đừng quên Nam Bảo bắc thành, hai thế lực rất có ảnh hưởng trong võ lâm.

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Cái đó ta biết rõ hơn người nữa!

Lữ Dao Hồng tiếp:

- Hiện thời Bắc thành đã thu phục xong, nhưng Nam bảo vẫn còn trong tay lão già ngoan cố Vân Thiết Thành, nếu không sớm thu phục sẽ là một trở ngại lớn cho việc hoàn thành bá nghiệp của ta và người.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Ta giúp người trói tay Tống Thiên Hành coi như triệt tiêu quá nửa lực lượng của đối phương, còn lại mấy tên giá áo túi cơm mà các người cũng không đối phó nổi thì nói gì đến bá nghiệp nữa!

Lữ Dao Hồng trầm tư nói:

- Chỉ cần người thật sự trói tay được Tống Thiên Hành thì quả thật giúp ích ta rất lớn, nhưng để phòng vạn nhất nên phái Tây Môn Kiệt theo giúp ta một tay.

Vạn Sự Thông nói:

- Tây Môn Kiệt à? Sao lại không được! Có điều nói để người biết, tên này là ngựa bất thuần, đối với ta còn không chịu phục, chỉ sợ người sai khiến không nổi mà thôi.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Chỉ cần người đồng ý phái hán đi là được rồi, việc sai khiến hán ta tự tin có thể làm được. Nam nhân trong thiên hạ trừ một mình người là ngoại lệ, ta tự tin không có ai mà ta điều khiển không nổi.

Vạn Sự Thông bồng thờ dài:

- Có lẽ công phu điều khiển người của người hơn ta, chỉ mong được như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, rồi giọng Liễu Thanh Thanh vang lên:

- Bẩm phu nhân, Tống đại hiệp đã đến!

Lữ Dao Hồng quay ra ngoài:

- Mời vào!

Cửa phòng xịch mở, Tống Thiên Hành đỉnh đạc tiến vào.

Lữ Dao Hồng – Vạn Sự Thông đồng đứng dậy nghênh đón, Tống

Thiên Hành cung quyền thi lễ, cất giọng sang sảng nói:

- Tổng Thiên Hành y ước đến hầu, không biết nhị vị có điều chi chỉ giáo?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Việc giữa hai ta không phải đôi ba lời có thể giải quyết được, Tổng tiên sinh lao giá đến đây, mời ngồi xuống đây ta từ từ đàm luận.

Tổng Thiên Hành an nhiên ngồi xuống khách tọa, một tên thanh y tiểu tỳ dâng trà.

Tổng Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Theo ta nghĩ giữa ta và ngươi không có gì để “đàm luận” nữa!

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Sao lại không? Chẳng lẽ Tổng Thiên Hành không muốn cứu Nam Cung cô nương thoát hiểm?

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ, những lời nói không liên quan, không cần thiết phải giông dài, mau nói mục đích ngươi hẹn ta tới đây!

Vạn Sự Thông nói:

- Điều tại hạ nói chính là có liên quan đến mục đích hẹn Tổng tiên sinh tới đây.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy ngươi nói tiếp đi.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Tại hạ chỉ muốn đặt điều kiện với Tổng tiên sinh để phóng thích Nam Cung cô nương.

Tổng Thiên Hành cau mày:

- Sao chỉ nói đến điều kiện phóng thích Nam Cung cô nương? Không phải giải quyết đến cả vấn đề liên quan đến Từ đại hiệp sao?

Nụ cười vẫn không tắt trên môi Vạn Sự Thông:

- Vấn đề Từ đại hiệp không còn gì để bàn nữa rồi!

Tổng Thiên Hành hơi sững người hỏi:

- Ngươi nói sao?

Vạn Sự Thông chậm rãi giải thích:

- Từ đại hiệp đã thu sính lễ của Nhất Thống Môn, đảm nhận chức vụ đệ nhất hộ pháp rồi.

Tổng Thiên Hành quát lớn:

- Ta không tin Từ đại hiệp nhận lễ đầu thân làm hộ pháp cho Nhất Thống Môn.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Nhưng đó là sự thật!

Tổng Thiên Hành mắt tóe hàn quang, gằn giọng:

- Trừ phi các người dùng tà thuật mê hoặc chứ với lòng hiệp nghĩa của Từ đại hiệp không khi nào cam tâm đứng vào hàng ngũ của quân tà ác!

Khóe mắt Vạn Sự Thông hơi giần giật, thoáng một lúc, y nhẹ giọng nói:

- Vấn đề này xin lượng thứ, tại hạ không thể giải thích gì thêm.

Tổng Thiên Hành nói:

- Không cần người giải thích ta cũng biết.

Khóe mắt của Vạn Sự Thông lại giật giật, y thở dài nói:

- Vậy Tổng tiên sinh cứ cho là như vậy đi.

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện trực tiếp với Từ đại hiệp!

Vạn Sự Thông nói:

- Thật đáng tiếc, Từ đại hiệp đã đi rồi.

Tổng Thiên Hành hỏi lại:

- Đi rồi?

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Phải! Sáng sớm hôm nay Từ đại hiệp đã đi Lạc Dương chủ trì việc chuẩn bị diễn lễ khai đàn của Nhất Thống Môn.

Tổng Thiên Hành nhíu mày trầm tư, Vạn Sự Thông mỉm cười tiếp:

- Khai đàn đại diện của Nhất Thống Môn đã định rồi, ba tháng nữa nhằm tiết Trung Thu sẽ long trọng cử hành tại Bắc Mang Sơn Lạc Dương. Tân khách đến dự lễ dĩ nhiên có Tổng tiên sinh, chừng ấy nếu Tổng tiên sinh quá bước đến dự thế nào cũng có cơ hội cùng Từ đại hiệp hàn huyên.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tại hạ với quý môn...

Vạn Sự Thông nghiêm mặt ngắt lời:

- Tổng tiên sinh, tại hạ chỉ là một quý khách đặc biệt của Nhất Thống Môn, không thể coi là người của Nhất Thống Môn được. Bởi vậy trước mặt tại hạ xin Tổng tiên sinh đừng dùng hai chữ “quý môn”.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Các hạ đã là người cùng hội cùng thuyền với Nhất Thống Môn thì không cần phải hơn thua từng câu từng chữ mà lãng phí thời gian.

Dừng lại một lát, chàng nghiêm giọng nói tiếp:

- Trước ngày quý môn khai đàn, tại hạ sẽ đi Bắc Mang một chuyến, không biết có thể gặp được Từ đại hiệp chăng?

Vạn Sự Thông mỉm cười thần bí đáp:

- Gặp thì có thể gặp nhưng e Từ đại hiệp bận rộn sợ không tiếp Tổng tiên sinh như ý, chỉ bằng chờ đến ngày khai đàn đại biểu, tại hạ cùng

Từ đại hiệp sẽ hầu chờ hiệp giá của Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Còn Nam Cung cô nương chắc chưa đi Bắc Mang?

Vạn Sự Thông vội gật đầu nói:

- Phải! Phải! Nam Cung cô nương hiện ở nơi này.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy tại hạ muốn gặp Nam Cung cô nương trước!

Vạn Sự Thông trầm tư:

- Gặp trước hay sau không thành vấn đề, có điều, thiết nghĩ Tổng tiên sinh không đến nỗi không hiểu dụng ý của tại hạ khi bắt Nam Cung cô nương về đây.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Ý các hạ nhất định dùng Nam Cung cô nương uy hiếp buộc tại hạ rút lui khỏi giang hồ?

Vạn Sự Thông gật đầu, mỉm cười:

- Đúng! Nói đi nói lại cuối cùng cũng quy về vấn đề đó mà thôi.

Tổng Thiên Hành điềm nhiên:

- Lẽ ra người phải biết là Tổng Thiên Hành sẽ không chịu để người uy hiếp?

Vạn Sự Thông vẻ ngạc nhiên:

- Vậy Tổng tiên sinh làm sao mang Nam Cung cô nương ra khỏi chốn này?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu người còn coi mình là nhân vật...

Vạn Sự Thông xua tay ngắt lời:

- Tổng tiên sinh, nếu tại hạ là đại trượng phu quang minh lỗi lạc thì cần gì phải dùng tới thủ đoạn này đối phó với Tổng tiên sinh!

Tổng Thiên Hành cười mỉa:

- Người thật là biết người biết mình.

Giọng chàng đột ngột trở nên nghiêm lạnh:

- Các hạ, ta yêu cầu người quyết đấu một trận công bằng, lấy thắng phụ giữa ta và người để quyết định tự do cho Nam Cung cô nương.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Đấu một trận công bằng thì cơ hội thắng bại ngang nhau, trong khi đó tại hạ đang có con tin trong tay, lợi thế thuộc về tại hạ, Tổng tiên sinh tưởng rằng tại hạ chấp nhận sao?

Tổng Thiên Hành dựng ngược đôi mày kiếm:

- Người tưởng Tổng Thiên Hành này không dám dùng vũ lực với người sao?

Vạn Sự Thông cất giọng cười lạnh lãnh:

- Với thần công vô thượng của Tống tiên sinh, đáng để nói mấy lời này, nhưng xin nhắc Tống tiên sinh một điều, mảnh hổ nan địch quần hồ!

Tống Thiên Hành không nao núng, cười lạnh đáp lời:

- Nói thật cho người biết, Tống Thiên Hành tôn trọng người đơn thân độc kiếm đến đây. Nhưng Thiết Ký tiền trang hiện thời rất đông cao thủ đang có mặt, họ sẽ không bỏ qua, nhất định họ sẽ tới đây trong chốc lát.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Về điểm này tại hạ đã liệu trước, họ không vào được đâu!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người tưởng ngôi mộ này là tường đồng vách sắt?

Dừng lời, ánh mắt lạnh của chàng quét sang hai người, rồi tiếp:

- Một khi Tống Thiên Hành không còn đất rút lui nữa thì trong ba chúng ta còn có hai người không sống được mà ra khỏi mật thất này!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Tống tiên sinh, bản tọa không tin tiên sinh lại có thể dùng đến hạ sách “đồng quy ư tận”!

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Sao ta lại không thể? Sách có câu “vô dục tắc cương”, Tống Thiên Hành này chỉ có một thân một mình, vô sở cầu, trong tình thế bức bách có gì phải đắn đo chứ!

Vạn Sự Thông vừa định lên tiếng, Tống Thiên Hành đã lạnh lùng tiếp:

- Còn nhị vị thì ngược lại không những sống trong hưởng lạc mà hùng tâm cũng cao vạn trượng chắc không dám thí mạng với tại hạ!

Vạn Sự Thông thở dài nhẹ nhẹ, nói:

- Trước mắt chưa đến lúc ta phải thí mạng với nhau, xin Tống tiên sinh tạm thời nên bớt nóng giận, nghe tại hạ báo một tin bất ngờ.

Vạn Sự Thông như ngờ ngờ một lúc mới tiếp lời:

- Kỳ thực cũng chẳng có gì... đối với sự giao tình giữa Từ đại hiệp và Nam Cung cô nương chắc Tống tiên sinh cũng có nghe nói?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải, chính Nam Cung cô nương đã có nói với ta.

Vạn Sự Thông giọng buồn buồn:

- Sắc diện như hoa mà mệnh bạc như liễu, xem ra vị cô nương si tình này phải một phen thất vọng!

Tống Thiên Hành không kềm chế được, thốt lên:

- Cái hạ nói vậy nghĩa là sao?

- Nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông vừa nói vừa lấy ra một mảnh giấy gấp nhỏ, đưa cho Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh cứ đọc cái này sẽ rõ.

Tống Thiên Hành hồi hộp giở mảnh giấy ra, chỉ thấy bên trong dày đặc nét chữ rồng bay phượng múa, rõ ràng là thủ bút của Từ Quân Lượng. Trong thư đại ý nói, mong Tống Thiên Hành nghĩ đến giao tình ngày cũ mà thay chàng phụng dưỡng Từ thái phu nhân, thứ đến là nói đến Nam Cung Tranh kiếp này không thể tác hợp, mong Tống Thiên Hành chuyển đến nàng lời cáo lỗi chân thành, còn nguyên nhân tại sao thì trong thư không nhắc đến một chữ.

Bút tích của Từ Quân Lượng, Tống Thiên Hành chỉ nhìn thoáng qua là biết bức thư này không thể giả tạo được. Nhưng Từ Quân Lượng tại sao phải hành động như vậy?

Bởi vậy Tống Thiên Hành đọc xong thư đã lâu mà cứ nhìn như dán chặt vào phong thư không nói được lời nào.

Thật lâu sau, chàng mới nhẹ thở dài nhìn lên hỏi:

- Từ đại hiệp viết thư này trong lúc thần trí mê loạn chăng?

Kỳ thực chàng hỏi để cố bám víu vào một hy vọng mong manh chút lời lẽ trong thư có chút biểu hiện nào chứng tỏ là do người thần trí mê loạn viết!

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh nói chơi, một người mất trí không bình thường làm sao có thể viết được một phong thư với những lời lẽ như thế sao?

Tống Thiên Hành cười khổ:

- Không sai, nhưng... tại sao Từ đại hiệp lại không nói rõ nguyên nhân?

Vạn Sự Thông thở dài, nói:

- Ai biết được, lúc ấy ta cũng có hỏi, nhưng Từ đại hiệp dường như có mối khổ tâm nhưng không chịu nói ra.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Việc này người đã cho Nam Cung cô nương nghe chưa?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Chưa, tại hạ là người ngoại cuộc không tiện mở lời... à, đây còn một bức thư Từ đại hiệp gửi riêng cho Nam Cung cô nương, nhờ Tống tiên sinh chuyển lại cho nàng.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 20

Nguy Trong Gang Tắc

Tổng Thiên Hành nhận bức thư từ tay Vạn Sự Thông thần thờ hỏi:

- Được, người đưa ta đi gặp nàng.

Lữ Dao Hồng từ nãy giờ ngồi yên, nghe Tổng Thiên Hành nói vậy, chen lời:

- Không cần phải đi đâu xa, ngay trong phòng này cũng có thể gặp được nàng.

Mụ nhìn Vạn Sự Thông hỏi:

- Bây giờ có thể cho hai người gặp nhau được chưa?

Vạn Sự Thông cười cười gật đầu, bỗng “ầm” một tiếng Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng cả người lẫn ghế đột ngột biến mất dưới mặt đất, sàn nhà nhanh chóng trở về nguyên trạng.

Tổng Thiên Hành rợn người đưa mắt nhìn xung quanh, trong nháy mắt đã nghe tiếng cơ quan chuyển động “rắc, rắc” không dứt. Cả gian mật thất lập tức biến thành một chiếc lồng sắt chụp Tổng Thiên Hành vào giữa.

Tổng Thiên Hành đơn thân độc mã đột nhập hỏ huyết đối với mọi rủi ro đã có dự liệu. Bản thân chàng nghệ cao gan lớn, lại thêm có thanh kim xà nhuyễn kiếm bên mình, nên tự tin mấy cơ quan cồng kềnh này không làm sao giữ chân chàng được.

Bởi vậy những việc xảy ra trước mắt tuy có làm chàng hơi ớn lạnh nhưng cũng không đến nỗi rối loạn, đưa mắt quan sát xung quanh. Hiện chàng đang bị giam trong một chiếc lồng sắt khổng lồ, kích thước tương tự như căn phòng lúc đầu, có điều bên trong có thêm một lớp sắt hình tròn.

Trên đầu lồng sắt có mấy lỗ nhỏ bằng ngón tay, chắc là để thông khí, cũng có thể dùng để phóng ám khí hay độc dược.

Hiện thời nhờ ánh đèn hắt qua mấy lỗ nhỏ đó mới có thể nhìn rõ mọi vật trong lồng. Đang lúc chàng định cất giọng quát mắng thì trên đỉnh lồng sắt vang lên giọng nói của Vạn Sự Thông:

- Tổng tiên sinh, thật đáng tiếc, để thực hiện lời hứa với lệnh hữu Từ đại hiệp, nên tại hạ không thể không dùng tới thủ đoạn này.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Các hạ đã hứa với Từ đại hiệp việc chi?

Vạn Sự Thông đáp:

- Về việc này, thứ cho tại hạ tạm giữ bí mật, chờ đến lúc sau này

Tổng tiên sinh sẽ biết.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Người tưởng với chiếc lồng sắt nhỏ này có thể giữ chân được Tổng Thiên Hành?

Vạn Sự Thông nói:

- Tổng tiên sinh thần công cái thể, lại có thêm kim xà bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Với một món đồ chơi này đương nhiên không thể giữ chân Tổng tiên sinh, nhưng tại hạ xin nhắc một điều, Tổng tiên sinh không được vọng động!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Không lẽ bên ngoài lớp vỏ sắt kia còn có chất độc?

Giọng cười của Vạn Sự Thông lành lạnh vọng xuống:

- Tổng tiên sinh liệu việc như thần, chắc không cần tại hạ giải thích thêm.

Tổng Thiên Hành khẽ nhếch môi cười:

- Các hạ tưởng Tổng Thiên Hành lại sợ độc sao?

Vạn Sự Thông đáp:

- Độc, Tổng tiên sinh đương nhiên không sợ nhưng vì sự an toàn của người khác, Tổng tiên sinh sẽ không dám mạo hiểm! Tổng tiên sinh thử nhìn lại xem ai ở sau lưng!

Vạn Sự Thông vừa dứt lời, ánh sáng ở ngoài đột nhiên tràn ngập trong phòng, sáng tỏ ban ngày.

Tổng Thiên Hành hơi giật mình, từ từ quay lại, nhưng ánh mắt chàng vừa chạm phải bóng người ở đằng sau, như đụng phải lửa, cấp tốc quay lưng lại, đồng thời quát vang:

- Vạn Sự Thông! Người thật là đê tiện!

Giọng Vạn Sự Thông cười ha hả, nói:

- Xin Tổng tiên sinh nhẹ lời một chút. Sự sắp xếp này không phải là ý Vạn Sự Thông.

Tổng Thiên Hành vẫn chưa nguôi giận:

- Không phải ý của người thì ý của ai?

Vạn Sự Thông đáp:

- Chính là làm theo ý của quý hữu Từ Quân Lượng!

Tổng Thiên Hành càng giận hơn:

- Láo! Ta không tin...

Việc gì làm cho Tổng Thiên Hành, vốn là một con người trầm tĩnh kích động đến như vậy? Thì ra bức tường sắt, sau lưng Tổng Thiên Hành không biết tự bao giờ đã bày trí cực kỳ hoa lệ, như chuẩn bị sẵn cho tân lang, tân nương trong đêm động phòng.

Nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu cũng không có gì đáng nói, trên giường

còn có một mỹ nhân toàn thân không một mảnh vải, chỉ có một tấm sa mỏng như cánh chuồn đắp hờ hững bên trên, điều độc hại hơn cả là mỹ nhân ấy chính là Nam Cung Tranh!

Lúc này Tống Thiên Hành dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hầu như những chỗ không nên phô bày của một nữ nhân, chàng đã nhìn thấy hết. Nhưng điều khiến chàng giận hơn hết là sắc mặt Nam Cung Tranh, cả hai mắt nhắm nghiền, hơi thở gấp rút. Rõ ràng không những nàng bị khống chế huyết đạo mà còn bị cho uống một thứ dược vật tà quái nào đó!

Trước tình cảnh như vậy thử hỏi Tống Thiên Hành làm sao giữ bình tĩnh được?

Giọng Vạn Sự Thông cười cười vọng xuống:

- Tống tiên sinh ăn nói nên giữ sự thanh tao!

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Đối với quân mặt người dạ thú như người thì cần gì đến sự thanh tao!

Giọng Vạn Sự Thông buồn buồn:

- Tống tiên sinh hiểu lầm cho tại hạ, thế nhưng cũng không trách được người.

Trước tình cảnh như thế này thì bất cứ ai cũng trút hết tội lỗi cho tại hạ.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Nghe khẩu khí người thì hình như người bị Oan?

Vạn Sự Thông nói:

- Tại hạ có bị hàm oan hay không thì một lời của tại hạ cũng khó làm cho Tống tiên sinh tin. May mà Tống tiên sinh nói sắp tới đây sẽ đi Bắc Mang sơn. Chừng đó Tống tiên sinh cứ hỏi Từ đại hiệp sẽ biết rõ thực hư.

Tống Thiên Hành nói:

- Đó là việc về sau, còn hiện giờ người... người...

Ra đi chuyến này Tống Thiên Hành đã dự kiến tất cả các loại cạm bẫy mà đối phương đặt để hại chàng. Nhưng việc xảy ra trước mắt quả thật vượt quá xa sức tưởng tượng của chàng. Bởi vậy, không những khiến chàng biến thành một người khác mà cả đến một câu nói đầy đủ cũng không diễn đạt được.

Vạn Sự Thông nói:

- Trong bức thư của quý hữu Từ đại hiệp ít nhiều có nhắc đến vấn đề này, hiện tại tiện cho Tống tiên sinh hơn bao giờ hết, đã như vậy không lẽ còn chờ tại hạ chỉ điểm thêm?

Tống Thiên Hành không nén được cơn giận tràn lên cổ, mắng lớn:

- Súc sinh, câm miệng!

Giọng Vạn Sự Thông vẫn bình tĩnh như thường:

- Dù sao thì cái họa này cũng trút lên đầu ta rồi. Tổng tiên sinh cứ mắng cho hả dạ.

Tổng Thiên Hành nghiêng răng kèn kẹt, nói:

- Mắng người thì nói làm gì! Trừ phi ta không còn sống mà ra khỏi nơi này, bằng không, ta nhất định lột da, rút gân người mới thôi!

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Đó là việc về sau, còn hiện giờ người có làm dữ thế nào cũng không thể giải quyết được vấn đề!

Dừng một lát, giọng nói y trở nên trang trọng:

- Tổng tiên sinh, xin tạm thời dần cơn nóng giận, cố bình tâm tĩnh trí mà nghe người ngoài cuộc nói đôi lời.

Tổng Thiên Hành chỉ hừ lạnh một tiếng, không phản đối.

Vạn Sự Thông tiếp:

- Từ đại hiệp đã có nỗi khổ không thể nói ra mà phải nhượng người bạn tình luyện ái bao năm nay. Còn Tổng tiên sinh tuy có một Vân tứ tiểu thư, song hoa quy về một chủ, cùng lắm cũng chỉ có thêm một giai thoát võ lâm. Có bức thư của Từ đại hiệp lại thêm Vạn Sự Thông với Lữ tiên tử làm chứng thì còn ai chê trách gì Tổng tiên sinh được? Tổng tiên sinh cứ ngồi hưởng phúc trần gian, tội gì lại...

Tổng Thiên Hành lại gầm lên cất lời:

- Câm miệng!

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Câm miệng thì câm miệng, nhưng tại hạ xin nhắc đề Tổng tiên sinh biết. Nam Cung cô nương đã uống “hoà hợp tiên lộ” của Lữ tiên tử, trong một thời gian nếu không được thang thuốc giải của Lữ tiên tử, đồng thời Tổng tiên sinh cũng không chịu tùng quyền thì hậu quả... ha ha ha!

Tổng Thiên Hành buộc miệng hỏi:

- Hậu quả thế nào?

Vạn Sự Thông chậm rãi đáp:

- Hậu quả à? Mạch máu toàn thân vỡ hết, chân âm khô kiệt rồi chết!

Tổng Thiên Hành nghiêng răng gằn giọng:

- Vạn Sự Thông, Tổng Thiên Hành ta là người ngăn trở người xưng bá giang hồ, vậy người cứ việc dùng thủ đoạn tàn độc nhất đối phó ta, còn Nam Cung cô nương là một nữ nhân, người cần gì phải dùng đến thủ đoạn đê hèn này để vui dập đời nàng?

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tổng tiên sinh, việc này còn tốt cho nàng chứ sao lại gọi là vui dập?

Cũng xin nói rõ một chút, từ khi mang nàng từ Thiết Ký tiền trang về đây cho đến bây giờ, mọi việc đều do chính tay Lữ tiên tử sắp xếp, chưa hề có một xú nam nhân nào chạm đến người nàng. Lữ tiên tử, ta nói có sai không?

Giọng Lữ Dao Hồng đáp:

- Không sai! Mọi việc đều do chính tay nô gia sắp xếp!

Tổng Thiên Hành cố nén lửa giận đang đốt cháy tâm can, nói:

- Vạn Sự Thông. Đêm trước ngươi đã nói với ta thế nào?

Vạn Sự Thông im lặng một lúc rồi nói:

- Tổng tiên sinh sao lại lôi kéo đến đêm trước vào đây? Lúc đó tại hạ nói nhiều thứ làm sao còn nhớ được!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Vậy để ta nhắc lại cho ngươi nhớ, ngươi nói không muốn Từ đại hiệp giúp Nhất Thống Môn. Cũng không muốn Từ đại hiệp giúp ta, nghe khẩu khí ngươi dường như phiêu diêu bất phàm...

Vạn Sự Thông bật cười:

- Không sai! Ta không phủ nhận đã nói những lời như vậy, đồng thời ta cũng có nói, đối với Tổng tiên sinh ta không hề có ác ý. Chỉ cần Tổng tiên sinh rút lui khỏi giang hồ.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười mỉa:

- Nhưng bây giờ thì ngươi đã hiện nguyên hình một con hồ ly!

Vạn Sự Thông nói:

- Việc này có đáng gì đâu, binh pháp có câu:

“Hư giả thực chi, thực giả hư chi”.

Tổng tiên sinh là đại hiệp gia, không lẽ điều này cũng không thông?

Dừng một lát, y cười nhẹ tiếp:

- Ít ra lúc sáng ta đã nói một câu thật lòng và bây giờ vẫn còn nguyên giá trị, đó là tại hạ đối với Tổng tiên sinh không hề có ác ý, chỉ cần Tổng tiên sinh rút lui khỏi giang hồ.

Tổng Thiên Hành thở dài cời chiếc áo ngoài đưa tay ra sau đắp lên người Nam Cung Tranh, trầm giọng hỏi:

- Có thật lời nói của ngươi cũng còn nguyên giá trị?

Vạn Sự Thông đáp:

- Đương nhiên!

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy ngươi hãy ném giải dược cho Nam Cung cô nương xuống đây, rồi hai ta sẽ bàn tiếp!

Vạn Sự Thông nói:

- Tổng tiên sinh tưởng Vạn Sự Thông là trẻ lên ba hay sao? Nếu ngươi không nói năng cụ thể thì ta không giao thuốc giải đâu!

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Người giao ra thuốc giải, tại hạ lập tức khởi hành đi Bắc Mang sơn. Nếu Từ đại hiệp chịu thay đổi lập trường hiện thời thì ta rút lui khỏi giang hồ.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Tình cảnh này mà Tống tiên sinh còn ra điều kiện với tại hạ! Xin đừng quên thân phận của Tống tiên sinh hiện thời!

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Người cho rằng ta đã là tù nhân của người?

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Sự thực đã là như vậy, Tống tiên sinh đừng tự dối lòng nữa. Hiện thời người chỉ còn hai con đường để chọn:

một là đầu hàng vô điều kiện, rút lui khỏi giang hồ, hai là ngoan ngoãn hưởng thụ diễm phúc trước mắt!

Tống Thiên Hành nghiêng chặt răng không nói.

Vạn Sự Thông cười lạnh tiếp:

- Tống Thiên Hành còn trù trừ do dự không những hại mình mà còn hại người, Nam Cung cô nương uống “hòa hợp tiên lộ” đã nửa thời thần, nếu kéo dài thêm nửa thời thần thì Tống tiên sinh sẽ gián tiếp sát hại Nam Cung cô nương đó!

Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Thất phu cầm miệng! Cần thiết, ta thà hy sinh một Nam Cung cô nương cũng không bỏ qua cho người...

Vạn Sự Thông cười âm lạnh:

- Chỉ cần Tống tiên sinh đủ nhẫn tâm làm việc đó thì một mạng của Vạn Sự Thông này có đáng gì.

Dừng một lát, bỗng như chợt nhớ ra điều gì, y tiếp:

- Phải rồi, Tống tiên sinh giải khai huyết đạo cho Nam Cung cô nương, đưa thư cho Từ đại hiệp cho nàng đọc xem phản ứng thế nào...

Tống Thiên Hành nghiêng răng nói:

- Ta biết phải làm thế nào!

Vạn Sự Thông giọng bình thản:

- Nguyên lúc đầu Nam Cung cô nương không chịu hợp tác, bắt buộc phải chế huyết đạo nàng, sau khi uống “hòa hợp tiên lộ” đồng thời không khác chi người thường, giải huyết cho nàng cũng không thành vấn đề. Còn không huyết đạo bị chế của nàng, ngoài “á huyết” còn có “nhũ căn” huyết, Tống tiên sinh là đại hành gia chắc biết phải giải huyết như thế nào!

Y cất giọng cười âm lạnh rồi tiếp:

- Lời cần nói, tại hạ đã nói xong, không dám quấy nhiễu thời giờ quý báu của Tổng tiên sinh nữa, tại hạ cáo lui.

Tổng Thiên Hành quát lớn:

- Khoan đã!

Vạn Sự Thông vẫn cười:

- Tổng tiên sinh “khoan” mấy lần nữa thì lỡ hết công việc đó! Thời khắc không đầy nửa thời thần nữa rồi đó!

Âm thanh lời nói cùng tiếng bước chân xa dần rồi im bật. Tổng Thiên Hành như đứng trên đồng lửa nhưng không biết phải làm sao hơn. Im lặng một lát, chàng bước chân nặng nề đến gần chiếc giường, nhẹ giọng nói:

- Nam Cung cô nương, lúc nãy tại hạ với Vạn Sự Thông đối đáp, chắc cô nương đã nghe rõ?

Nàng khẽ mở đôi mắt nhòa lệ gật đầu.

Không biết vì thẹn hay vì tác dụng của độc chất mà đôi má nàng đỏ dừ.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Nếu giải huyết đạo, cô nương có thể chơi được nửa thời thần nữa không?

Nam Cung Tranh nghiêng răng gật đầu.

Tổng Thiên Hành búng chỉ, cách không giải “á huyết” cho nàng, đồng thời nghiêm giọng nói:

Hiện thời không cần thiết phải nói chuyện, trước tiên tìm cách ra khỏi đây rồi hãy nói!

Nam Cung Tranh nói qua hơi thở:

- Tổng tiên sinh, mau... mau giải khai huyết đạo trước...

Nàng chỉ nói được bấy nhiêu rồi im lặng.

Tổng Thiên Hành đỏ mặt ấp úng:

- Cái đó chờ sau khi thoát hiểm rồi...

Tổng Thiên Hành cũng chỉ ấp úng được bấy nhiêu.

Thì ra huyết đạo bị chế còn lại là “Nhũ căn huyết”, thủ đoạn này của đối phương là tàn độc, nhũ bộ của nữ nhân vốn là vật mềm không thể dùng thủ pháp cách không điểm huyết, tương tự vậy cũng không thể dùng thủ pháp cách không để giải huyết đạo!

Nhưng nam nữ thọ thọ bất tương thân, làm thế nào để giải khai huyết đạo cho đối phương?

Cái khó này khiến một nam tử hán không sợ trời không sợ đất như Tổng Thiên Hành ứ ớ nói chẳng nên lời.

Nam Cung Tranh cười buồn nói:

- Ta còn không ngại tiếng nam nữ thọ thọ bất tương thân. Tổng tiên

sinh còn ngại gì mà chưa chịu xuất thủ?

Tổng Thiên Hành cười ngượng nói:

- Nam Cung cô nương, chúng ta nên vượt thoát khỏi chốn này sẽ tính.

Nam Cung Tranh nghiêm giọng nói:

- Tổng tiên sinh đọc sách tiên hiền, chẳng lẽ không hiểu câu “ngộ biến tùng quyền”.

Tổng Thiên Hành vẫn áp ứng:

- Ta nghĩ... ta nghĩ...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Đừng ngần ngại gì nữa, Tổng tiên sinh giải khai huyết đạo cho ta, biết đâu ta có thể giúp ích cho việc tìm đường thoát thân.

Tổng Thiên Hành nói:

- “Hòa hợp tiên lộ” của Lữ Dao Hồng đã được hữu danh trên giang hồ, sau khi giải khai huyết đạo, nếu cô nương không không chế nổi thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nam Cung Tranh nói:

- Có lẽ Lữ Dao Hồng đánh giá quá thấp công lực của ta, hoặc giả mù quá tin tưởng vào uy lực của tà dược mà dùng phân lượng quá ít, bởi vậy sau khi giải khai huyết đạo ta nghĩ có thể chi trì được ít lâu. Thậm chí có thể bức độc khí ra ngoài.

Tổng Thiên Hành như không tin vào tai mình:

- Thật vậy sao? Nếu được vậy thì hay quá.

Nam Cung Tranh cười thiếu não:

- Tổng tiên sinh cứ yên tâm, dù không chống chọi nổi với độc dược, ta cũng không để liên lụy tới Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành gượng cười thốt:

- Việc đã đến nước này, còn nói chi tới liên lụy hay không liên lụy.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy người còn sợ gì nữa mà chưa chịu ra tay?

Tổng Thiên Hành cúi đầu:

- Nhưng... nhưng...

Nam Cung Tranh lại thở dài u oán:

- Tổng tiên sinh, trong tình cảnh này còn gì nữa mà phải ngại, hơn nữa cả ta và người đều không phải loại tục nam tục nữ, phải không?

Trầm tư một lúc lâu, Tổng Thiên Hành kiên quyết gật đầu:

- Được rồi, để tại hạ giải khai huyết đạo cho cô nương trước...

Vừa nói vừa cúi xuống nhắm ngay chỗ cao trên ngực Nam Cung Tranh chộp tới.

Nam Cung Tranh tuy nói cứng nhưng dù sao cũng là một nữ nhân,

sắc mặt ửng hồng của nàng càng đỏ hơn, đôi mắt từ từ khép lại, dòng lệ từ từ chảy dài xuống má.

Trong một tích tắc, bàn tay chàng chạm phải nhũ bộ nàng, dù cách một lần áo và mảnh sa nhưng hai người như chạm phải điện. Nam Cung Tranh bất giác thốt lên một tiếng rên nhỏ càng khiến Tống Thiên Hành hồn phi phách tán. Tâm trạng vốn đập loạn trong lồng ngực chàng, bây giờ càng nhảy như điên cuồng, đôi bàn tay run rẩy của chàng càng rối loạn hơn.

Bởi vậy, việc giải khai huyết đạo vốn chỉ cần một cái điềm nhẹ mà chàng run rẩy sờ soạng một lúc lâu mới giải được.

Giải xong huyết đạo cho Nam Cung Tranh, Tống Thiên Hành thân đã ướt đầm mồ hôi.

Nam Cung Tranh từ từ duỗi thẳng tứ chi, thở ra, nói:

- Đa tạ Tống tiên sinh, hãy để ta tịnh tâm điều tức một lát.

Vừa nói, vừa cất thân ngồi dậy.

Cử động của nàng vốn rất bình thường nhưng vì đang lỏa thể nên vừa ngồi dậy chiếc áo của Tống Thiên Hành đắp lên mình nàng tuột xuống, thân hình lồ lộ của nàng lại hiện nguyên vẹn không chút che đậy trước mặt Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành thất kinh vội quay người đi, Nam Cung Tranh cũng vội khoác áo khoác lên người, vừa nghiêng răng cắn hận nói:

- Chỉ mong ta còn sống thoát khỏi nơi này thì Lữ Dao Hồng, món nợ này người sẽ trả gấp trăm gấp ngàn lần!

Tống Thiên Hành giơ tay áo lau mồ hôi rồi tháo nhanh thanh nhuyễn kiếm buộc nơi thắt lưng xuống cầm nơi tay rồi chậm bước đến trước bức tường sắt, ngưng tụ chân lực chuẩn bị phá bức tường sắt.

Ngay lúc mũi kiếm chàng sắp chạm vào bức tường, bỗng từ bên trên có tiếng quát vọng xuống:

- Tống tiên sinh! Dừng tay!

Tống Thiên Hành chống mũi kiếm lên bức tường, không hạ tay xuống, lạnh lùng nói:

- Ta không sợ gì thứ chất độc ấy!

Từ bên trên một giọng nói lo lắng vọng xuống:

- Tống tiên sinh không sợ gì nhưng Nam Cung cô nương đánh hành công không chịu nổi chất độc công kích.

Lúc này chàng đã nghe ra giọng nói của đối phương:

- Người là Trình Hoài?

Giọng từ bên trên đáp:

- Phải, chính tại hạ. Đa tạ Tống tiên sinh còn nhận ra kẻ hèn này.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Còn Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng đâu?

Trình Hoài đáp:

- Họ đi hết rồi!

Tổng Thiên Hành hỏi lại:

- Đi hết rồi?

Trình Hoài đáp:

- Phải! Đi hết rồi, hiện thời cả một ngôi cổ mộ này chỉ còn lại mỗi một mình tại hạ.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Tại sao người còn chưa đi?

Trình Hoài cười khan mấy tiếng:

- Họ muốn giữ lại một người trông coi nơi đây, tại hạ xin được ở lại.

Tổng Thiên Hành lại hỏi:

- Tại sao người lại tự nguyện xin được ở lại?

Trình Hoài gượng cười:

- Tổng tiên sinh, đêm nay là đúng kỳ huyết đạo...

Tổng Thiên Hành cười lạnh ngắt lời:

- Người muốn ta giải trừ cấm chế cho người sao còn ngăn cản ta phá tường đi ra?

Trình Hoài nói:

- Theo chỗ tại hạ được biết, một bức tường này có hai lớp, bên ngoài có thiết kế cơ quan phóng độc châm và độc khí, hơn nữa cơ quan đóng mở bức tường sắt này sau một thời thần sẽ tự động mở ra. Bởi vậy Tổng tiên sinh bắt tất phải mạo hiểm.

Tổng Thiên Hành nhíu mày hỏi:

- Lời người nói có thật không?

Trình Hoài cười khỏ:

- Sinh mạng của tại hạ còn nằm trong tay Tổng tiên sinh, tại hạ dù không nghĩ đến sự an nguy của Tổng tiên sinh cũng phải nghĩ đến tính mạng mình chứ.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Trước khi bỏ đi chúng có căn dặn người điều gì không?

Trình Hoài đáp:

- Lữ Dao Hồng không nói gì nhưng có giao lại cho tại hạ một hoàn thuốc giải độc dặn đưa cho Nam Cung cô nương dùng.

Tổng Thiên Hành sáng mắt hỏi dồn:

- Người không nghe lầm chứ?

Trình Hoài tự tin:

- Tuyệt đối không thể sai được!

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy người ném thuốc giải xuống ta xem thử!

Trình Hoài ứng tiếng, qua lỗ hồng ném xuống một hoàn thuốc.

Tổng Thiên Hành đón lấy xem, thì ra là một hoàn thuốc màu trắng xám, to bằng hạt đậu, đưa lên mũi ngửi chỉ thấy một mùi thơm hăng hăng. Tổng Thiên Hành chưa dám định chắc để Nam Cung Tranh uống, ngẩn đầu lên hỏi:

- Tại sao Lữ Dao Hồng để lại giải được? Người có biết không?

Trình Hoài đáp:

- Chính Vạn Sự Thông yêu cầu làm như vậy?

Tổng Thiên Hành nhíu mày lắm bầm:

- Có việc như vậy sao?

Trình Hoài tiếp:

- Vạn Sự Thông còn có lời nhắn lại cho Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành vội hỏi:

- Hắn nói thế nào?

Trình Hoài đáp:

- Tại hạ cứ sự thực nhắc lại, Tổng tiên sinh không được nổi giận với tại hạ!

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Được rồi, người nói đi.

Trình Hoài nói:

- Vạn Sự Thông nói:

lần này hắn không làm khó ta quá mức, coi như trừng phạt nhẹ nhàng, nếu còn ngoan cố không chịu rút lui khỏi giang hồ, thì từ nay về sau sẽ còn những phiền phức nặng nề hơn, cho đến khi Tổng tiên sinh rút lui khỏi giang hồ mới thôi.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói:

- Được, ta cứ chờ rồi sẽ thấy!

Lúc này chàng hoàn toàn tin hoàn thuốc không phải là thuốc giả, bèn đến gần Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, hoàn thuốc này chắc không phải thuốc giả, Nam Cung cô nương uống thử xem thế nào.

Nam Cung Tranh tuy lúc này cố vận công chống chọi với độc chất nhưng tình hình càng lúc càng tồi tệ, mặt này đỏ như lửa, cả đôi mắt nàng cũng đỏ tợ máu, rõ ràng nàng đã cố gắng hết sức nhưng không mấy công hiệu, nếu không tìm biện pháp nào khác e rằng đã đến lúc nàng không còn chịu nổi nữa.

Nam Cung Tranh không nói lời nào, chỉ hả miệng cho Tổng Thiên Hành bỏ hoàn thuốc vào miệng.

Tổng Thiên Hành ngược mặt lên hỏi Trình Hoài:

- Trình Hoài, bên ngoài còn nghe động tịnh nào khác không?
Trình Hoài như không hiểu ý, hỏi:
- Đâu còn động tịnh gì khác!
Tống Thiên Hành nói:
- Ý ta muốn hỏi phía Thiết Ký tiền trang có phái người tới không?
Trình Hoài “à” lên một tiếng nói:
- Tống tiên sinh không nhắc tới thì tại hạ quên mất, phía Thiết Ký tiền trang có hai người tới, một là Thạch đảo chủ, còn người kia là Chu Chấn Bang.
Tống Thiên Hành vội hỏi:
- Cả hai người bọn họ cũng đi cả rồi à?
Trình Hoài mỉm cười:
- Cả hai người đều bị lọt vào thạch lao của bốn bang.
Tống Thiên Hành hơi giật mình:
- Có bị thọ thương không?
Trình Hoài đáp:
- Người thì không bị thương tích gì có điều không ra được.
Tống Thiên Hành nóng nảy nói:
- Người thả họ ra trước đi.
Trình Hoài ấp úng:
- Tại ha..... thật không dám.
Tống Thiên Hành hỏi:
- Tại sao lại không dám?
Trình Hoài cười khổ:
- Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng trước khi đi còn dặn lại, phải để đích thân Tống tiên sinh thả họ ra.
Tống Thiên Hành chau mày:
- Sớm hay muộn chẳng qua chỉ một thời thần mà thôi, chẳng lẽ việc này bên trong còn có điều khúc chiết?
Trình Hoài nói:
- Khúc chiết thì có, nhưng trong nhất thời tại hạ không dám nói chắc.
Tống Thiên Hành chậm rãi nói:
- Người thử nói xem.
Trình Hoài dường như hơi do dự:
- Tống tiên sinh, trước khi tại hạ nói ra xin người hứa cho một điều.
Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:
- Người còn dám đặt điều kiện với ta?
Trình Hoài cười khổ:
- Con người ta chỉ một lần chết, thật ra chết cũng không đáng sợ lắm. Nhưng lần này tại hạ hồi đầu hướng thiện đoái công chuộc tội,

không lẽ Tống tiên sinh còn chưa chịu thứ tha?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Được rồi, người cứ nói ra thử xem có đáng để ta hứa hay không?

Trình Hoài nói:

- Tống tiên sinh, sau khi tại hạ nói ra người phải bảo đảm sự an toàn cho ta.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Chỉ cần tin tức của người đáng giá, không những ta bảo đảm sự an toàn mà còn cho người một cơ hội làm lại cuộc đời.

Trình Hoài nói:

- Theo chỗ tại hạ tổng hợp từ những nguồn tin khác nhau thì chuyện này chúng lo đến Thái Hồ bất thần tấn công Kim Thang bảo!

Tống Thiên Hành nghe lạnh người, hỏi:

- Người biết bao giờ chúng mới phát động tấn công không?

Trình Hoài nói:

- Chúng ra đi gấp gấp như vậy rất có thể sáng sớm đêm nay sẽ phát động tấn công!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi?

Trình Hoài đáp:

- Bây giờ đã cuối giờ mùi.

Tống Thiên Hành trầm tư:

- Chiếc lồng sắt này còn chững bao lâu nữa mới mở ra?

Trình Hoài đáp:

- Ít nhất phải nửa thời thán nữa.

Lúc này Nam Cung Tranh đã giải hết chất độc trong người, xốc lại chiếc áo, rồi nói:

- Tống tiên sinh, người không thấy hành động của tên họ Trình này có điều khả nghi sao?

Tống Thiên Hành thở dài:

- Nam Cung cô nương, việc này hậu quả không nhỏ, bởi vậy ta là tin nó có thật còn hơn để nó xảy ra rồi trở tay không kịp. Sao? Không lẽ giải được không kiến hiệu?

Nam Cung Tranh lắc đầu:

- Giải được thì không giả, nhưng...

Trình Hoài chen lời:

- Nam Cung cô nương, giải được đã không giả thì cô nương còn điều gì hoài nghi tại hạ?

Nam Cung Tranh trầm giọng nói:

- Họ Trình kia, người thử nghĩ xem, trong Nhất Thống Môn, thân

phận của người thế nào mà Lữ Dao Hồng phái người ở lại, nội điểm này chưa đủ khả năng sao?

Trình Hoài cười khỏ:

- Ý cô nương muốn nói Lữ Dao Hồng để tại hạ lại mà không nghĩ đến việc tin tức bị lộ ra ngoài phải không?

Nam Cung Tranh gật đầu:

- Không sai! Lữ Dao Hồng là một con hồ ly thành tinh, điều ta nghĩ ra thì mục nhất định phải nghĩ ra.

Trình Hoài phản đối:

- Việc này cũng do Vạn Sự Thông thành toàn, lời nói của y Lữ Dao Hồng không dám sai!

Nam Cung Tranh trầm tư:

- Con người của Vạn Sự Thông quả là thần bí khôn lường.

Quay sang Tống Thiên Hành, cô nói:

- Tống tiên sinh, lại lịch của tên Vạn Sự Thông này đến giờ người vẫn chưa nhìn ra?

Tống Thiên Hành lắc đầu thở dài:

- Chưa thấy chút manh mối nào, con người của y cực kỳ lạ lùng, những hành động và lời nói của y không thể lấy những suy đoán bình thường mà đoán định được!

Nam Cung Tranh nói:

- Tống tiên sinh đưa thư của Từ đại hiệp ta xem thử.

Tống Thiên Hành hơi nhíu mày:

- Hiện thời nguy cơ chưa giải trừ, tại hạ đang định phá tường xông ra, Nam Cung cô nương chờ một lát...

Nam Cung Tranh thở dài:

- Có gấp cũng không gấp đến như vậy mà, Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành thở dài đưa thư của Từ Quân Lượng cho nàng.

Nam Cung Tranh xem thư, bất giác thần thái nàng biến cải cực kỳ trầm trọng. Chỉ thấy nàng nghiêng răng quát lớn:

- Quả là quân vô sỉ!

Phong thư đã biến thành bột giấy bay lả tả.

Tống Thiên Hành tròn mắt hỏi:

- Trong thư Từ đại hiệp nói thế nào?

Nam Cung Tranh chưa nguôi cơn giận:

- Tống tiên sinh chắc cũng có thể tưởng tượng được rồi, cần gì phải hỏi!

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Nam Cung cô nương, tại hạ xin nhắc cô nương một điều, có thể đó không phải là thư của Từ đại hiệp!

Nam Cung Tranh hơi sững người:

- Ý người là rất có thể chàng bị bức bách viết phong thư này?

Tổng Thiên Hành sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Tại hạ nghĩ không còn giải thích nào hợp lý hơn nữa!

Nam Cung Tranh thở dài u oán nói:

- Chỉ mong là sự việc được như vậy.

Tổng Thiên Hành ngẩng mặt lên nói:

- Trình Hoài, người lập tức đi thả Thạch đảo chủ, ta ở đây sẽ phá tường ra.

Trình Hoài kinh hãi nói:

- Tổng tiên sinh, việc thả Thạch đảo chủ, tại hạ lập tức thi hành, nhưng việc phá tường xin Tổng tiên sinh chờ liệu.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Không cần phí lời nữa!

Trình Hoài cung kính nói:

- Được rồi, tại hạ đi ngay!

Tổng Thiên Hành liếc nhanh về phía Nam Cung Tranh rồi nhìn lại mình, một người thì mặc trường bào của nam nhân, một người thì chỉ mặc áo lót bên trong, trông rất hoạt kê. Bởi vậy chàng gọi với tới Trình Hoài:

- Còn nữa, người chuẩn bị sẵn y phục cho Nam Cung cô nương.

Tiếng nói cùng tiếng bước chân của hắn càng lúc càng xa dần.

Tổng Thiên Hành nhìn Nam Cung Tranh nói:

- Nam Cung cô nương, thời gian rất cấp bách, chờ thêm nửa thời thần nữa, đành phải mạo hiểm phá tường mà ra thôi.

Nam Cung Tranh gật đầu nói:

- Ta tán thành!

Tổng Thiên Hành nói tiếp:

- Nam Cung cô nương, túng thế tông quyền, cô nương tạm thời núp sau lưng tại hạ, nhờ có mai phục, tại hạ không thể phân tâm chiếu cố được.

Nam Cung Tranh hơi ngần ngừ một lát rồi vén áo leo lên lưng Tổng Thiên Hành, đồng thời nhẹ nhàng vòng tay ôm cổ chàng.

Tổng Thiên Hành bỗng cảm thấy một luồng khí nóng truyền khắp châu thân, đặc biệt hai vật mềm mềm tì trên lưng khiến chàng nhột nhột vô cùng.

Tổng Thiên Hành bất giác hít một hơi dài chân khí cố giữ bình tĩnh trong thâm tâm, rồi trầm giọng nói:

- Nam Cung cô nương, mau bế hô hấp đề tụ chân lực bảo hộ châu thân, đề phòng huyền công chân lực của tại hạ không đủ bao kín cho

hai người.

Nam Cung Tranh tuy xuất thân từ “Thần Nữ Môn” lại nữa vì chức nghiệp của nàng thường xuyên tiếp xúc với nam nhân, nhưng kiểu tiếp xúc da thịt quá thân cận với nam nhân như thế này thì quả là lần thứ nhất!

Mặc dù giữa Tống Thiên Hành và nàng đã từng diễn ra một màn giải “Nhũ căn huyết” và mặc dù giữa hai người còn cách nhau tới vài lần vải, nhưng thứ hơi hớm đàn ông nồng lẩn toát ra từ ngoài Tống Thiên Hành vẫn khiến nàng ngây ngất. Ngực đập thành thịch, tâm trí gần như mê loạn, đáp lại lời Tống Thiên Hành, nàng nói một cách hàm hồ:

- Ta biết... ta biết rồi...

Ngay lúc ấy bỗng đâu Trình Hoài vội vang trở lại kêu lớn:

- Tống tiên sinh, Tống tiên sinh, người chưa bắt đầu phá tường chứ?

Tống Thiên Hành đáp:

- Chưa! Có việc gì mà người trở lại vậy?

Trình Hoài đáp:

- Suýt chút nữa tại hạ quên mất một việc quan trọng, chiếc lồng sắt này ba bên là vách đá, chỉ có phía chiếc giường là có thể phá ra được.

Tống Thiên Hành hừ lạnh một tiếng hỏi:

- Xem ra tình hình ở đây người biết được cũng không ít!

Trình Hoài cười khỏ:

- Tống tiên sinh chớ hiểu lầm, những việc này do Vạn Sự Thông trước khi bỏ đi dùng truyền âm nói cho tại hạ biết.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư, hỏi tiếp:

- Hẳn dùng truyền âm nói với người chắc không chỉ có một việc này?

Trình Hoài đáp nhanh:

- Phải, hẳn còn dặn tại hạ cố gắng ngăn cản Tống tiên sinh mạo hiểm phá tường, chừng không ngăn cản được thì chỉ hướng có thể phá mà ra.

Tống Thiên Hành nói:

- Được rồi, người mau đi thả Thạch, Chu nhị lão ra, rồi ra ngoài chờ ta.

Trình Hoài “dạ” một tiếng, rồi chạy đi.

Nam Cung Tranh thở dài nói:

- Tên Vạn Sự Thông này thật không thể hiểu được, thực ra hẳn thuộc loại người nào?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- “Kiến quái bất quái, kỳ quái tự bại”! (Gặp điều kỳ lạ mà không lạ thì

điều kỳ lạ sẽ không lạ nữa)! Hiện thời ta không nên phí tâm đi tìm hiểu con người đó thuộc loại người gì.

Nam Cung Tranh bồng lái câu chuyện qua chủ đề khác:

- Tổng tiên sinh định bao giờ đi Bắc Mang?

Tổng Thiên Hành hơi sửng người đáp:

- Chờ sau khi trở lại Kim Thang bảo xem tình hình rồi sẽ tính.

Nam Cung Tranh nói:

- Chừng đó ta cũng đi nữa.

Tổng Thiên Hành gật đầu trầm giọng nói:

- Nam Cung cô nương chuẩn bị, tại hạ bắt đầu động thủ!

Tổng Thiên Hành đá chiếc giường ra xa, tiếp đó y phục chàng bồng phồng ra, căng như mặt trống. Thanh nhuyễn kiếm bồng thẳng tuột như cán bút, mũi kiếm hình đầu rắn phát ra những tia kim quang tựa như con kim xà đang thè lưỡi lưỡi màu vàng óng.

Nam Cung Tranh bám chặt trên lưng Tổng Thiên Hành lúc này bồng cảm thấy ba bên như có một luồng khí nặng nề ép lại, hô hấp không cần bễ cũng tự động ngưng trệ.

Nam Cung Tranh nghĩ thầm:

- “Công lực của hắn còn cao hơn sự tưởng tượng của mình nhiều...”

Tâm niệm của nàng chưa dứt thì bồng “soạt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm đã đâm ngập vào vách sắt xâu cả thước.

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm:

- “Bức tường sắt này có hai lớp, độ dày hai lớp cộng lại chưa quá hai tấc, xem ra bên trong có sắp sẵn mai phục mười phần chắc chắn rồi.

Quay đầu lại nói với Nam Cung Tranh:

- Cô nương cẩn thận ôm chặt cổ tại hạ!

Dứt lời, chàng rung tay một cái, bức tường sắt đã bị thanh kiếm khoét một lỗ tròn đường kính chừng năm sáu thước. Một loạt tiếng lách cách vang lên, tiếp sau đó là một vàng khí đen ngòm cùng một thứ nước tanh nồng túa ra bao trùm lấy hai người.

Nói thì chậm, kỳ thực sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt. Chỉ thấy Tổng Thiên Hành nhẹ rung thanh kiếm, thân hình như mũi tên rời nỏ bắn xẹt qua lỗ hồng!

Bởi công lực của chàng đã vận đến cực điểm, lại thêm phía trước có thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn mỡ đường, nên đã phá luôn hai lần vách nữa, lọt sang gian mật thất thứ ba, thân hình chàng mới dừng lại.

Lúc này, độc khí đã nhanh chóng lan tỏa khắp nơi...

Tổng Thiên Hành không kịp suy nghĩ nhiều, đạp cửa xông ra hành lang phóng mình lướt đi, miệng không ngừng gọi lớn:

- Trình Hoài! Trình Hoài đâu! Mau đến dẫn lộ!

Bởi chàng không thông thuộc đường đi lối lại, thêm nữa sợ chạm phải cơ quan khác sinh thêm phiền toái, mặt khác độc khí đuổi tới sau lưng, không thể đứng đó mà không chạy. Bởi vậy giọng nói của chàng lộ vẻ khẩn trương cực độ.

Ở một góc rẽ bên trái vọng lại giọng Trình Hoài:

- Tổng tiên sinh, tại hạ Ở đây!

Tổng Thiên Hành dừng chân hỏi:

- Thông đạo có gài đặt cơ quan, người phải cẩn thận...

Trình Hoài vội ngắt lời:

- Tổng tiên sinh cứ yên tâm mà đi, cơ quan đã ngừng hoạt động rồi!

Tổng Thiên Hành không nói gì thêm, chàng vội vàng phóng tới chỗ Trình Hoài, vừa lúc ấy, Thạch Vô Kỵ cùng Chu Chấn Bang cũng từ phía thạch lao chui ra.

Bốn người nhìn nhau, người nào người nấy không ra nhân dạng nữa.

Thạch Vô Kỵ không dẫn được, nghiêng răng nói:

- Con yêu phụ Lữ Dao Hồng này, sẽ có một ngày lão phu lột da người mới trả được mối thù này!

Tổng Thiên Hành cười gượng:

- Lão ca ca khoan nổi giận, độc khí sẽ tràn tới đây trong giây lát, mọi người mau mau rời khỏi chốn này.

Quay sang Trình Hoài, chàng trầm giọng nói:

- Trình Hoài! Mau dẫn lộ!

Trình Hoài nghe nói độc khí sẽ tràn tới trong giây lát, vội vàng ôm quần áo Nam Cung Tranh quay mình bước lẹ.

Có Trình Hoài dẫn đường, trong chốc lát mọi người đã ra khỏi Minh Hiếu Lăng.

Trình Hoài lúc này mới thở dài một tiếng như cất được gánh nặng, quay lại hỏi:

- Nam Cung cô nương không bị thương chứ?

Nam Cung Tranh mỉm cười đáp:

- Không những ta không bị thương tích gì mà còn được đại khai nhãn giới, xem thần công cái thể của Tổng tiên sinh biểu diễn một màn ngoạn mục.

Tổng Thiên Hành khiêm tốn nói:

- Nam Cung cô nương quá khen...

Vừa nói chàng vừa đón lấy mớ quần áo trên tay Trình Hoài, rồi đưa cho Nam Cung Tranh, chàng hạ giọng nói:

- Cô nương ra sau vách đá kia thay y phục...

Nam Cung Tranh mình mặc trường bào của Tống Thiên Hành nên ngại ngần không dám bước xuống lưng chàng, bởi vậy suốt từ lúc rời địa thất tới giờ vẫn bám cứng trên lưng Tống Thiên Hành. Nguyên nàng định thay đổi y phục trước rồi mới cùng mọi người thoát khỏi Minh Hiếu Lăng, nhưng vì độc khí tràn đến nên không có thì giờ nữa. Trước mặt một đám nam nhân như vậy nàng cũng đành muối mặt tuột khỏi lưng Tống Thiên Hành, vợ vội mới áo quần trong tay Tống Thiên Hành, đồ mặt cúi đầu bước nhanh ra sau vách đá.

Mọi người cố quay đi để Nam Cung Tranh bớt thẹn, đồng thời kể sơ lược diễn biến đối với song phương.

Nam Cung Tranh trở lại đưa trả trường bào cho Tống Thiên Hành, nhẹ xá chàng một cái, rồi nói:

- Tống tiên sinh, đại ân không dám nói lời cảm tạ, ân tình này nguyện khắc cốt ghi tâm.

Tống Thiên Hành chưa kịp mặc lại trường bào, vội xua tay nói:

- Nam Cung cô nương... việc nhỏ mọn như vậy có đáng gì để gọi là đại ân!

Thạch Vô Kỵ cũng cười nhẹ nói:

- Người nhà với nhau, Nam Cung cô nương khách sáo làm chi.

Tống Thiên Hành mặc xong trường bào ngược mặt nhìn trời, rồi nói:

- Bây giờ khoảng giờ thân, chúng ta lập tức trở vào thành, gửi thư cấp báo cho Kim Thang bảo, với cước trình của Bạch Long câu, hy vọng ta sẽ đến kịp Kim Thang bảo lúc nửa đêm.

Lúc này Trình Hoài đã bước tới trước, nhìn Tống Thiên Hành nở một nụ cười cầu tài, nói:

- Tống tiên sinh quả là thần nhân, trong tình thế nguy hiểm như vậy, trên lưng còn cồng thêm một người mà trường bào không dính một chút độc chất!

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Người nhắc nhở ta giải huyết đạo người chứ gì?

Trình Hoài cười bẽn lễn:

- Tống tiên sinh thông minh thật, tại hạ quả thực...

Tống Thiên Hành ngắt lời nói:

- Điều ta hứa nhất định sẽ thực hiện.

Vừa nói vừa xuất thủ như điện giải trừ kèm chế trên người Trình Hoài, đồng thời trầm giọng nói:

- Phật dạy bỏ đao đồ tể có thể lập tức thành Phật, mong rằng từ nay về sau người làm lại cuộc đời. Nếu tin tức người cung cấp lần này chính xác ta sẽ bỏ qua hết việc cũ, lần này người có thể đi theo Thạch đảo chủ đến Kim Thang bảo chờ cơ hội góp phần phục hưng

Thúy Hoa Thành. Lời của ta đến đây là hết, còn quyết định thế nào là do người!

Trình Hoài cúi đầu nói nhỏ:

- Tại hạ tội nghiệt tày trời, từ nay về sau xin Tổng tiên sinh an bài cho..

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được rồi, cứ như vậy mà làm, ta đi trước đây!

Nhìn Thạch Vô Kỵ và Chu Chấn Bang chàng khẽ gật đầu, rồi phóng mình lên ngọn cây lướt đi.

Tổng Thiên Hành nóng lòng vì sự an nguy của Kim Thang bảo nên ngại ngần giữa thanh thiên bạch nhật làm kinh thế hãi tục, thi triển môn khinh công thượng thừa “Thiên mã bộ đình xúc địa đại pháp” phóng mình đi.

Thạch Vô Kỵ nhìn Tổng Thiên Hành biến mình sau rặng cây, quay sang Chu Chấn Bang thở dài nói:

- Sóng Trường Giang lớp sau nhồi lớp trước. Chu lão nhi, lớp già như lão với ta chắc đến lúc hưu trí được rồi.

Chu Chấn Bang chớp chớp độc nhãn, cười đáp:

- Không ngờ một người cao ngạo như Thạch đảo chủ cũng có lúc chịu phục người khác.

Thạch Vô Kỵ cười nói:

- Không sai! Đến cả ta cũng không tưởng được lại xảy ra chuyện tương tự. Nhớ năm ấy ta tranh hai chữ “Trường Xuân” với lão đạo sĩ mũi trâu mà sư phụ Tổng lão đệ với Trường Xuân chân nhân cùng nhau đến Trường Xuân đảo ấn chứng võ công. Ta tuy lần lượt bị bại dưới tay lão nhưng thật tình ta không phục. Ngược lại giờ đây đối với đồ đệ người, ta tâm phục khẩu phục. Chu lão nhi, đó có phải là báo ứng không?

Nam Cung Tranh chen lời:

- Thạch đảo chủ, chúng ta cũng đi thôi.

Thạch Vô Kỵ gật đầu:

- Đúng rồi, ta cũng mau đuổi theo, chớ để tiểu tử đó một mình hứng chịu phong bạo..

oOo Ngày hôm đó, lúc lên đèn, trên Tự Anh các thuộc Thần cơ đường, “Vạn lý phi hồng” Vân Thiết Thành cùng “Oải kim cang”

Thạch Vô Hựu đang đứng dựa lan can nhìn ngư hỏa thoát chớp thoát tắt trên mặt Thái Hồ. Cả hai người theo đuổi một tâm sự riêng, không ai nói với ai lời nào.

Bỗng Thạch Vô Hựu chau mày nói:

- Thiết lão, dường như đêm nay có một cái gì đó không bình thường.

Vân Thiết Thành mắt vẫn thần thờ nhìn mặt hồ, hồ hững đáp:

- Vậy sao?

Thạch Vô Hậu nói:

- Thiết lão, người không thấy hỏa ngư trên mặt hồ ít hơn thường ngày không?

Vân Thiết Thành cười nhạt nói:

- Nhưng thực tế, đêm nay ngư thuyền trên mặt hồ lại nhiều gấp đôi ngày thường.

Thạch Vô Hậu ngăn người:

- Thiết lão...

Vân Thiết Thành mỉm cười chặn lời:

- Thạch lão, lão gọi ta thêm một tiếng “Thiết lão” nữa chắc Vân Thiết Thành này Vũ lâm đăng tiên mất!

Thạch Vô Hậu có ý thẹn:

- Vân bảo chủ, bởi mọi người gọi người như vậy nên ta cũng quen miệng gọi theo.

Kỳ thực ta tuy lớn hơn lão vài tuổi nhưng thuận miệng gọi lão là “Thiết lão” cũng không có gì quá đáng.

Lão bỗng phá lên cười tiếp:

- Huống chi lão đã là thông gia với gia huynh.

Nhắc tới hai chữ “thông gia” thần sắc Vân Thiết Thành bỗng tối hẳn đi, lão cố nén tiếng thở dài, nhưng hơi thở lão vẫn nặng nề lạ.

Thạch Vô Hậu cười vẻ có lỗi:

- Thành thật cáo lỗi, lẽ ra ta không nên nhắc đến việc thương tâm ngày cũ. Thôi thì nói đến việc chính vậy! Chắc lão đã nhận được tin tức gì?

Vân Thiết Thành sắc mặt dần dần đáp:

- Tin tức đặc biệt thì không có, nhưng tổng hợp từ những dấu hiệu khác nhau, có thể đêm nay sẽ gặp ít nhiều phiền hà.

Thạch Vô Hậu sáng mắt nói:

- Vậy thì còn gì bằng, ta đang tìm cái gì làm cho giãn gân giãn cốt đây.

Vân Thiết Thành thở dài:

- Nhưng sao phía Kim Lăng hai ngày nay mà không thấy có tin tức gì?

Thạch Vô Hậu cười tin tưởng:

- Vân bảo chủ yên tâm, có thầy tớ Tống lão đệ, thêm gia huynh góp sức, chẳng sợ gì chuyện sơ thất. Còn ở đây, nếu đã phát hiện gì lạ thì phải sớm chuẩn bị mới được.

Vân Thiết Thành nói:

- Chẳng giấu chi Thạch lão, ta đã âm thầm hạ lệnh tăng cường giới bị, mặt khác cũng đã thông báo tình hình cho Lý tiên bối rồi.

Chợt thấy dưới lầu có bóng người thấp thoáng, Vân Thiết Thành trầm giọng hỏi:

- Ai đó? Đứng lại!

Bóng người đứng yên cung kính đáp:

- Bẩm bảo chủ, thuộc hạ là Chương Minh!

Vân Thiết Thành nghiêm giọng hỏi:

- Có việc chi mà dám tự chuyên xông vào trọng địa Thần cơ đường?

Chương Minh cúi mình đáp:

- Bẩm bảo chủ, thuộc hạ thừa lệnh Chu tổng tuần kiểm có việc cần diện báo bảo chủ.

Vân Thiết Thành dịu giọng:

- Được rồi, người lên đây!

Chương Minh chạy vội lên lầu báo cáo:

- Bẩm bảo chủ, trong vòng tường phía Đông vừa bắt được một lão tửu quỷ.

Vân Thiết Thành sững người:

- Có việc như vậy sao?

Thạch Vô Hậu nóng nảy hỏi:

- Có hỏi qua lai lịch của y chưa?

Chương Minh cung kính đáp:

- Lão già say như ngây như dại, miệng cứ lảm bảm không đầu không đuôi...

Vân Thiết Thành nhíu mày:

- Một lão già say đến không nói nổi một câu cho rõ ràng mà có thể vượt qua bờ tường cao từng ấy thì quả là việc không bình thường.

Thạch Vô Hậu hỏi tiếp:

- Lão tửu quỷ hình dạng thế nào?

Chương Minh đáp:

- Lão nhân mập mạp, trắng trẻo, râu tóc bạc trắng hết nhưng không đoán được chừng bao nhiêu tuổi...

Thạch Vô Hậu hơi chần động hỏi tiếp:

- Có phải lão mặc trường bào màu xám, hông đeo một chiếc tửu hồ lô sơn đỏ?

Chương Minh gật đầu lia lịa:

- Phải! Phải! Không sai chút nào.

Vân Thiết Thành nhìn Thạch Vô Hậu ngạc nhiên hỏi:

- Thạch lão biết người này?

Thạch Vô Hậu mỉm cười:

- Nếu ta suy đoán không lầm thì người này mười phần chắc chín là Tửu Quái “Tửu di lạc” Đỗ Thiếu Khang!

Vân Thiết Thành “ồ” lên một tiếng kinh ngạc nói:

- Vậy ta mau đi xem thử! Chương Minh, lão hiện giờ ở đâu?

Chương Minh đáp:

- Lão nhân hiện giờ ở Minh Kính lâu.

Vân Thiết Thành ngạc nhiên:

- Minh Kính lâu? Sao lại mang lão đến chấp pháp đường? Mau lên, người đi thông báo cho Chu tổng tuần kiểm lập tức mời lão đến Tứ Hải đường!

Thạch Vô Hậu ngăn lại nói:

- Khoan đã! Lão tửu quỷ già điên cứ để lão điên thêm một lát cũng không sao.

Vân bảo chủ bắt tất nóng lòng.

Vân Thiết Thành nói:

- Nhưng người ta là tiền bối cao nhân...

Thạch Vô Hậu đáp:

- Không sai! Người này đứng giữa hai phái chính tà, nay đến đây là địch hay bạn hiện còn chưa rõ được!

Vân Thiết Thành nói:

- Bất luận thế nào, ta cũng phải đến xem cho biết.

Bỗng dưới lầu có bóng người, một giọng nói vọng lên:

- Bẩm bảo chủ, trung tâm thông tin có tin cấp báo!

Vân Thiết Thành hỏi gấp:

- Cấp báo ở đâu tới?

Giọng nói vọng lên đáp:

- Tổng tiên sinh gọi từ Kim Lăng!

Vân Thiết Thành dục:

- Mau mang lên đây...

Nháy mắt sau, bức mật thư được dâng lên, Vân Thiết Thành vội vã xem thư, sắc mặt lão bỗng trầm biến đưa phong thư cho Thạch Vô Hậu nói:

- Thạch lão xem thư!

Thạch Vô Hậu vừa đọc thư xong, cười lạnh nói:

- Trận này coi vậy mà cũng khá náo nhiệt đó!

Quay nhìn Vân Thiết Thành lão nghiêm nghị nói:

- Sách có câu “nước đến đắp bờ, giặc đến tướng ngăn”. Vân bảo chủ chớ quá lo lắng, thực lực Kim Thang bảo hiện giờ việc bảo toàn không thành vấn đề.

Vân Thiết Thành không giấu vẻ lo âu:

- Thạch lão còn có điều chưa biết, địch nhân phen này kéo hết lực lượng tấn công vào Kim Thang bảo, chỉ có Lý tiên bối, Thạch lão tọa trấn...

Thạch Vô Hậu nói:

- Còn Cổ tiên tử...

Vân Thiết Thành ngắt lời:

- Trưa hôm qua Cổ tiên tử có việc ra ngoài, đến giờ chưa thấy trở về.

Thạch Vô Hậu trầm tư:

- Giờ đã vào canh, địch phương chắc chưa phát công. Tổng lão đệ chắc chắn khoảng nửa đêm về tới đây, vậy ta chỉ còn cách tận lực chống đỡ, tìm cách giảm thiểu thương vong.

Vân Thiết Thành nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Thạch Vô Hậu tiếp:

- Vậy Vân bảo chủ mau đi gặp Lý tiên bối, nói rõ nguy cơ trước mắt, xem có thể đi mời một vị lão ni ở Tử Kim am đến trợ lực không.

Vân Thiết Thành mừng rỡ:

- Phải rồi, Thạch lão không nhắc thì ta quên mất vị thần ni này rồi!

Thạch Vô Hậu mỉm cười:

- Gấp không bằng nhanh, Vân bảo chủ mau đi Thính Đào hiên, còn lão tửu quỷ để ta đối phó!

Dứt lời lão quay mình bước đi!

Vân Thiết Thành quay sang người đưa thư:

- Lập tức thông tri trực nhật. Đường chủ, dùng phương pháp bí mật nhanh nhất thông báo toàn thể nhân viên bản môn từ Đường chủ trở lên, cùng nhị vị Trưởng lão Thúc Hoa Thành, Hắc Bạch song sát, Vũ Văn đại hiệp toàn thể mọi người trong vòng nửa tuần hương phải tập trung về Tử Anh các!

Người đưa thư dạ lớn một tiếng phóng mình đi ngay.

Vân Thiết Thành không có thời gian đi bằng thang lầu, từ trên lan can phóng mình xuống đất giở khinh công chạy về phía Thính Đào hiên.

Lại nói Thạch Vô Hậu chạy vội đến Tứ Hải đường, lão kinh ngạc thấy nơi đây vắng lặng không một bóng người. Vừa lúc Chương Minh ở đâu hốt hải chạy tới:

- Thạch lão. Bảo chủ còn chưa tới sao?

Thạch Vô Hậu đáp:

- Bảo chủ phải một lát nữa mới tới được! Còn tên tửu quỷ đâu?

Chương Minh đáp:

- Lão tửu quỷ không chịu rời chấp pháp đường!

Thạch Vô Hậu nhú mày:

- Tại sao?

Chương Minh thưa:

- Lão... lão nói, đã mang lão đến chấp pháp đường giờ tùy tiện kêu lão đi ra, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Thạch Vô Hậu bật cười:

- Các người không thể khiêng lão đi sao?

Chương Minh gượng cười:

- Chúng tôi bốn người xúm lại còn không nhắc được một cánh tay của lão nữa là...

Thạch Vô Hậu hơi trầm tư ngoắc Chương Minh lại gần kề tai nói nhỏ mấy câu.

Chương Minh mặt rạng rỡ chạy đi. Thạch Vô Hậu cười lớn bước đi về phía Minh Kính lâu.

Minh Kính lâu là nơi dành để dùng hình phạt đối với những kẻ phạm quy, bởi vậy nơi đây lúc nào cũng được bao quanh bởi một không khí thâm nghiêm âm trầm, người nhát gan đến đây không khỏi ớn lạnh xương sống!

Đặc biệt đêm nay, Chấp pháp đường, đường chủ đã đến Thần Cơ đường nghị sự, các nhân viên khác đều ra ngoài có nhiệm vụ, trong Chấp pháp đường chỉ còn bốn người. Giờ Chương Minh lại bị phái đi.

Hiện thời trong đại sảnh của Minh Kính lâu chỉ còn lại ba người, trước hai hàng hình cụ xếp ngay ngắn, một lão nhân râu tóc trắng xóa, thân hình tỏa mùi rượu nồng nặc, nằm ngửa trên viên lâu, ngáy vang. Còn ba tên chấp sự thì đang nhìn nhau bối rối không biết phải làm sao.

Khi Thạch Vô Hậu chấp tay sau lưng an nhàn bước vào, ba tên chấp sự vội vã bước tới vẫy chào:

- Tiểu nhân tham kiến Thạch lão...

Thạch Vô Hậu mỉm cười khoát tay ra hiệu đừng làm ồn, bước đến gần lão tửu quỷ, đoạn dừng chân cao giọng kêu:

- Này, lão đầu, tỉnh dậy thôi!

Lão tửu quỷ nhướng đôi mắt lèm nhèm “xí” một tiếng dài nói:

- Người mới cần tỉnh dậy đó, người ta tỉnh táo như vậy cần gì phải tỉnh dậy?

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Phải rồi, uống rượu say thì đâu còn là người nữa!

Lão tửu quỷ khoái chí đáp nhanh:

- Đúng lắm, lão phu uống rượu có bao giờ say.

Thạch Vô Hậu mỉm cười, khích:

- Nhưng uống say rồi ở đây ăn vạ đâu phải là ta!

Lão tửu quỷ trợn mắt:

- Ai uống say rồi tới đây ăn vạ? Lão phu đang ngủ ngon ngoài bờ tường, các người cớ gì lão phu vô đây chứ ai?

Thạch Vô Hậu cố nén tiếng cười nói:

- Đừng tự dất vàng vào mặt mình nữa! Theo chỗ ta biết thì người làm người ta tưởng làm là quân ăn cắp vật nên lôi vào đây...

Lão tửu quỷ hùng hổ ngồi ngay dậy quát:

- Giỏi cho lão tiểu tử dám nhục mạ lão phu!

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói tỉnh như không:

- Mình tự hạ mình trước người ta mới dám hạ nhục mình, cửa lớn không chịu đường đường chính chính mà vào ai biểu lại chui tường khoét vách!

Lão tửu quỷ nhảy dựng dậy điểm mặt Thạch Vô Hậu nói:

- Lão tiểu tử, người còn dám mở miệng mắng người thì đừng trách lão phu không khách sáo!

Thạch Vô Hậu cười:

- Quả nhiên chưa say, nhưng người làm sao lại phải leo tường mà vào?

Lão tửu quỷ đảo mắt, nói:

- Leo tường mà vào? Một bức tường như vậy mà lão phu phải leo mới vào được sao?

Thạch Vô Hậu cười lớn:

- Không lẽ người bay vào sao?

Lão tửu quỷ cười ngạo nghễ:

- Tuy không phải là bay nhưng cảm giác cũng gần như vậy!

Thạch Vô Hậu hỏi:

- Vậy người nói ra nghe thử!

Lão tửu quỷ phẫn chấn hằn lên:

- Lão phu bị mụ bạn ném vào!

Lão vừa dứt lời ba tên chấp sự chấp pháp đường bùm miệng cười khúc khích:

- Như người mà cũng có bạn đường nữa sao?

Lão tửu quỷ trợn trừng cặp mắt say lờ lờ nói:

- Người đừng giở giọng khinh người kiêu đó.

Dừng một lát bỗng lão trở nên hăng hái lạ thường, nói văng cả bọt mép:

- Nói đến mụ bạn ta, tuy gọi là mụ nhưng kỳ thực xem mụ còn rất trẻ, không những trẻ mà còn đẹp nữa, chỉ nội ngoại hiệu của y cũng đủ làm người ta nghe mà rụng rời, lão tiểu tử có thích nghe không?

Thạch Vô Hậu cười nhẹ:

- Thì ta đang nghe đây.

Lão nhân say, nức một tiếng rồi nói:

- Ngoại... ngoại hiệu của y là... là “Câu Hồn yêu nữ”...

Thạch Vô Hậu ngửa mặt cười dài, nói:

- Đổ Thiếu Khang, người không chịu lấy gương soi mình mà xem. Lữ Dao Hồng có khi nào lại đi thêm một lão già vừa xấu vừa hôi như người!

Lão tửu quỷ sửng người, hỏi:

- Người... người là ai? Sao nhận ra ta?

Thạch Vô Hậu cười nhẹ:

- Có gì đâu, đương kim võ lâm nói về uống rượu thì còn ai hơn người nữa...

Lão tửu quỷ Đổ Thiếu Khang trợn mắt nói:

- Nhưng ta không nhận ra người!

Thạch Vô Hậu đáp:

- Đương nhiên là người không nhận ra ta, nhưng ta nhắc đến một người chắc là người biết!

Đổ Thiếu Khang hỏi:

- Ai?

Thạch Vô Hậu đáp:

- Trường Xuân đảo chủ Thạch Vô Ky!

Đổ Thiếu Khang bật cười ha hả nói:

- Ô, ta biết rồi, người là bào đệ của Thạch đảo chủ kêu bằng... cái gì nào... “Oải kim cương” Thạch Vô Hậu!

Thạch Vô Hậu cười lạnh:

- Thật quý hóa quá, người cũng có nghe nói tới kẻ hèn này.

Đổ Thiếu Khang hừ nhẹ nói:

- Lão tiểu tử, người đã biết lão phu là ai mà còn dám giở giọng bốn cột!

Thạch Vô Hậu nói:

- Ta không hề bốn cột, đây là Kim Thang bảo, không phải là nơi thị tứ mà ai muốn vào ra tùy ý!

Đổ Thiếu Khang nói:

- Đây là Kim Thang bảo của Vân Thiết Thành, người có thể tác chủ được sao?

Thạch Vô Hậu đáp:

- Hiện thời ta đại diện cho Vân bảo chủ, đương nhiên có thể tác chủ.

Đổ Thiếu Khang hừ nhẹ:

- Người là đại diện cho Vân bảo chủ thì càng hay, lão phu hỏi người

tại sao người của các người lại mang ta đến đây?

Thạch Vô Hậu đáp:

- Hừ, lẽ ra người tự hỏi mình thì đúng hơn, chưa nói tới việc người tự hạ mình treo tường, khoét vách như phường đạo tặc, người ta cũng đã lấy lễ mời người tới lễ tân đường...

Đỗ Thiếu Khang cũng đáp:

- Bất hổ dễ, tha hổ khó, không lẽ điều đó mà người cũng không hiểu?

Bỗng đâu mùi rượu thơm lừng theo gió đưa lại, Đỗ Thiếu Khang chun mũi hít hít nói:

- Hảo tửu! Hảo tửu!

Thạch Vô Hậu thản nhiên nói:

- Đó là thứ Hoa điều để trên ba mươi năm, người có muốn uống không?

Đỗ Thiếu Khang đảo đôi mắt một vòng nói:

- Không muốn uống thì ta cất công tới Kim Thang bảo làm chi?

Thạch Vô Hậu cười lớn:

- Vậy hả, thì xin mời theo ta đến lễ tân đường.

Thạch Vô Hậu nói xong là quay người bước nhanh, dường như lão mười phần chắc chín Đỗ Thiếu Khang sẽ đi theo lão vậy.

Kể cũng lạ, lão tửu quỷ này nói hết lời kể cả khênh cũng không chịu đến lễ tân đường, giờ này tự động ngoan ngoãn chạy theo Thạch Vô Hậu.

Thì ra lúc nãy Thạch Vô Hậu nói nhỏ vào tai Chương Minh chính là dùng "Mỹ tửu kế" để dẫn dụ Đỗ Thiếu Khang.

Vừa vào tới Tứ Hải đường, Đỗ Thiếu Khang đã thét lên:

- Rượu đâu? Rượu đâu?

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Hiện thời ngoài chợ thứ Hoa điều để mười năm còn không có, người tưởng thứ để trên ba mươi năm dễ dàng uống được hay sao?

Đỗ Thiếu Khang đảo mắt một vòng, hạ giọng:

- Ta lấy tin tức liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Kim Thang bảo để đổi lấy rượu uống, thế nào?

Thạch Vô Hậu lạnh lùng:

- Người muốn chỉ việc Nhất Thống Môn đêm nay dốc lực lượng tấn công Kim Thang bảo chứ gì?

Đỗ Thiếu Khang ngơ ngác:

- Người... các người đã biết hết rồi?

Thạch Vô Hậu đáp:

- Ừ...

Đỗ Thiếu Khang cào tai gãi má nói:

- Vậy... vậy thì phải làm sao?

Thạch Vô Hậu mỉm cười dịu giọng:

- Bây giờ thế này, người có thể tỏ rõ thái độ trước rồi ta có thể lạm quyền quyết định...

Đỗ Thiếu Khang ngắt lời:

- Người không biết ta có rượu vạn sự sung túc sao? Chỉ cần có rượu uống thì ta sẽ giúp cho các người mà.

Thạch Vô Hậu nói:

- Nguyên ta cứ tưởng người làm thám thính cho Lữ Dao Hồng chứ!

Đỗ Thiếu Khang xua cả hai tay nói:

- Không có! Không có! Nói thật tình, ta định lấy tin tức này đổi lấy hai vò Hỏa điều. Nhưng bây giờ thì phải bán mạng già mới có được rượu uống!

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Sự tình cũng chưa nghiêm trọng đến như vậy, Kim Thang bảo chưa chắc đã cần đến lực lượng của người, sở dĩ ta phải hỏi trước như vậy là vì sợ người bị Lữ Dao Hồng thu dụng mà thôi! Người không cần phải sợ mất mạng.

Đỗ Thiếu Khang đập bàn quát lớn:

- Lão tiểu tử! Người nói gì vậy? Đỗ Thiếu Khang này, khi đã uống rượu tất phải bán mạng cho người, đó là nguyên tắc hành động của ta xưa nay đó.

Thạch Vô Hậu nghiêm mặt nói:

- Được rồi! Một lời làm chắc, chỉ cần người không hối hận thì rượu của Kim Thang bảo đủ cho người uống nửa đời còn lại.

Đỗ Thiếu Khang nuốt nước bọt đánh ực một tiếng nói:

- Thôi đừng vòng vo nữa, mau đem rượu tới...

Lão chưa dứt lời đã nghe tiếng chuông báo động cùng tiếng hô hoán dậy lên, rõ ràng trong bảo đã phát hiện bóng dáng địch...

Đỗ Thiếu Khang biến sắc mặt:

- Giới cho tiểu quỷ, còn lẹ tay hơn cả ta!

Quay sang Thạch Vô Hậu, lão nói:

- Lão tiểu tử mau đem rượu tới, người nên biết ta uống rượu càng đã cơn nghiện thì công lực càng sung mãn.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 21

Võ Công Tuyệt Cao

Thạch Vô Hậu lớn tiếng gọi:

Chương Minh mau đem rượu vào hầu lão tiên bối, ta đi ra ngoài thử xem.

Chương Minh đã nấp sẵn bên ngoài, nghe gọi liền dạ lớn chạy vào.

Thạch Vô Hậu quay lại ngó Đỗ Thiếu Khang một cái rồi phóng người vọt ra ngoài.

Vừa đến hoa viên của “Tứ hải đường” gặp Vân Thiết Thành chặn đầu hỏi:

- Thạch lão! Thế nào?

Thạch Vô Hậu:

- Quả đúng là lão tửu quý, hiện thời cứ để lão uống cho đã cơn nghiện, chừng có địch thể nào cũng có thêm trợ thủ đắc lực.

Vân Thiết Thành thở dài như cất được gánh nặng. Thạch Vô Hậu lại hỏi:

- Tình hình bên ngoài thế nào?

- Có mấy tên tiểu tốt đến để thăm dò lực lượng.

Thạch Vô Hậu:

- Lý đại tỷ nói sao?

“Lý đại tỷ” mà Thạch Vô Hậu nói ở đây là chỉ Lý Tứ Nương.

Vân Thiết Thành:

- Lý tiên bối đích thân đi thỉnh Liễu Trần sư thái, giờ này chắc cũng về tới rồi..... Vân Thiết Thành chưa dứt lời, bốn bề đã nổi lên tiếng hô “sát, sát” cùng với tiếng binh khí chạm nhau rồn rảng.

Thạch Vô Hậu biến sắc, nói:

- Chắc quân chủ lực của địch đã tới ...

Tiếng cười khùng khục, tiếp theo là tiếng hô lớn:

- Vân Thiết Thành, đừng rụt cổ rùa nữa, mau ra đây nói chuyện.

Nghe giọng nói thì hình như là của phó giáo chủ Nhứt Thống Môn Cái Thế Hùng.

Vân Thiết Thành cau mày chưa kịp lên tiếng đã nghe một giọng trong trẻo vang lên:

- Ngươi là thứ gì mà dám khiêu chiến với Vân bảo chủ?

Thì ra là giọng nói của Hồ nhi.

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này quả là trâu non không sợ hổ.

Lão vừa dứt lời đã nghe Cái Thế Hùng cười vang:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, tránh ra!

“Xoảng”, một tiếng thép chạm nhau, bỗng nghe Cái Thế Hùng kêu lên kinh ngạc:

- Ủa, tên tiểu tử này cũng khá! Người là đồ đệ của Tổng Thiên Hành?

- Không! Tổng đại hiệp là sư huynh của thiếu gia.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đấu võ, tiếng binh khí chạm nhau liên miên bất tuyệt.

Thạch Vô Hậu hạ giọng nói:

- Vân bảo chủ, người đi thúc lão tửu quỷ đừng mê uống rượu mà quên việc chính, còn ta đi tiếp ứng cho tiểu tử kia.

Dứt lời lão phóng người đi ngay.

Lúc này tiếng hò reo và tiếng binh khí chạm nhau càng lúc càng kịch liệt. Chứng tỏ Nhất Thống Môn đã dốc toàn lực tấn công.

Phía tây quảng trường Hồ nhi cùng Cái Thế Hùng đang giao đấu quyết liệt, Hồ nhi tự biết hoa? hầu về nội lực không đủ cùng lão ma đầu quần thảo, chỉ còn cách lợi dụng liêm chiêu linh diệu và thân pháp thần ảo để chi trì, cố ý dẫn dụ đối phương kỳ môn trận pháp do Tổng Thiên Hành bày bố.

Cái Thế Hùng hùng hục một hồi vẫn không hạ được đối phương, tức giận quát:

- Xú tiểu tử, người còn chưa chịu tránh ra chờ lão phu hạ sát thủ?

Hồ nhi cười lớn nói:

- Khoác lác chẳng ích chi, có bản lĩnh thì cứ việc thi triển.

Cái Thế Hùng gầm lên:

- Buông tay!

Nguyên Cái Thế Hùng nhờ Đại lực ưng trao công mà nổi danh, tự xưng là “Cửu trao kim long”, đã vậy lão còn sử dụng thứ kỳ môn binh khí là Lang nha bổng.

Trong khi lão nổi giận đánh ra một chiêu quyết liệt như vậy, nếu Hồ nhi còn không biết đường thoái thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Nhưng đồng thời với chiêu sấm sét của Cái Thế Hùng đánh ra thì một tiếng quát lớn cũng vang lên:

- Đánh!

Luồng kinh phong bài sơn đảo hải kích thẳng vào ngực Cái Thế Hùng, kinh phong xé gió tiếng rít kinh hồn, thì ra là tuyệt nghệ “Túy ngọc thần quyền” của Trường Xuân đảo.

Đương nhiên một kẻ giáo hoạt như Cái Thế Hùng không khi nào chịu đựng tới nỗi đánh lưỡng bại câu thương như vậy.

Lão lập tức lách người tránh một chưởng của đối phương, vô hình tung một bổng công kích Hồ nhi cũng được triệt thoái.

Nói thì chậm kỳ thực sự việc diễn ra mau lẹ vô cùng, Cái Thế Hùng vừa lách người tránh chưởng thì Thạch Vô Hậu đã hiện diện, lão cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Họ Cái kia, lão phu bồi tiếp người..... Không ngờ Thạch Vô Hậu chưa dứt lời Hổ nhi đã quát lớn một tiếng xông vào tấn công Cái Thế Hùng rồi.

Cái Thế Hùng cười nhạt, nói:

- Tốt nhất hai người nên liên thủ.

Miệng nói thanh Lang Nha Bồng đã hươ lên đón kiếm Hổ nhi.

Nhưng lúc này có thêm một Thạch Vô Hậu đứng bên cạnh nên Cái Thế Hùng không thể không giới bị, đương nhiên không thể dùng toàn lực đối phó với Hổ nhi, nhờ vậy áp lực về phía Hổ nhi giảm hẳn.

Hổ nhi sau khi hơi sững người thối lui một bước, chuẩn bị xông lên giáp chiến nữa, Thạch Vô Hậu đã ngăn lại nói:

- Hổ nhi. Vân bảo chủ đang tìm người đó, mau tới lễ Tân đường.

Hổ nhi hơi ngơ ngác rồi cũng ứng tiếng phóng đi.

Thạch Vô Hậu nhìn Cái Thế Hùng cười lạnh:

- Họ Cái kia, người còn chờ gì nữa?

Vừa nói vừa múa chiếc ống điều bằng thép, một chiêu Lục phách hoa sơn nhắm đầu đối phương giáng xuống.

Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Con quỷ lùn kia, bộ lão phu sợ người sao?

Trong khi nói mấy câu như vậy, song phương đã trao đổi ba chiêu, tiếp sau đó hai người đều triển khai hết thực học khai diễn một trường ác đấu hiểm thấy trong võ lâm.

Hai người này công lực tương đương nhau, muốn phân thắng bại chắc phải trên ngàn chiêu mới được.

Còn nói về Hổ nhi, chạy vào lễ tân đường thấy Vân Thiết Thành cùng một lão nhân ngồi uống rượu, bất giác hỏi:

- Thiết lão, người cho gọi tiểu bối?

Vân Thiết Thành biết Thạch Vô Hậu nói như vậy để đuổi Hổ nhi ra ngoài nên gật đầu đáp:

- Phải.

- Có việc gì quan trọng lắm sao?

- Không có! Không có gì! Tiểu ca, đến đây bồi tiếp Đỗ tiên bối vài chung.

Hổ nhi không hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì, ngăn người nói:

Thiết lão, bên ngoài đang đánh rất lắm.

Ý của hắn nói bên ngoài đang đánh nhau rất lắm trong khi đó lão thân làm bảo chủ lại ngồi đây an nhàn uống rượu.

Vân Thiết Thành có đầu không hiểu ý, lão chỉ mỉm cười nói:

- Ta biết, nhưng không sao. Hiện giờ chỉ có bọn lâu la..... Hổ nhi nghiêm nghị ngắt lời:

- Một Cái Thế Hùng đã đủ bận tay rồi, Thiết lão còn nói là chỉ có bọn lâu la?

Vân Thiết Thành vẫn mỉm cười:

- Cái Thế Hùng là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn đương nhiên thân thủ cũng khá. Nhưng hắn cũng chỉ là tên đầu dọc trong đám lâu la mà thôi. Có Thạch lão bên ngoài cũng đủ đối phó với Cái Thế Hùng rồi.

Giờ tuy vỗ vỗ xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh mỉm cười nói tiếp:

- Ngồi xuống đây! Ngồi xuống uống vài chung đã.

Hồ nhi miễn cưỡng ngồi xuống lắc đầu:

- Vãn bối không biết uống rượu.

Vân Thiết Thành nói:

- Tiểu ca cứ yên tâm, lão phu tuy ngồi đây uống rượu nhưng tin tức thường xuyên được báo tới.

Hồ nhi nhìn lão hỏi dò:

- Có tin tức gì về sư huynh của vãn bối không?

Vân Thiết Thành gật đầu:

- Đã qua Kinh Khẩu, trễ nhất là đầu canh ba sẽ đến ...

Đỗ Thiếu Khang cất giọng lè nhè nói:

- Hai người thấy..... mỹ tửu mà làm ngơ ... thật..... thật không biết hưởng thụ ...hức! Việc lớn bằng trời uống say là xong hết.

Hồ nhi nhăn đôi mày kiếm nhìn chăm chăm Đỗ Thiếu Khang như muốn nói gì rồi lại thôi, Vân Thiết Thành nhin không được bật cười nói:

- Tiểu ca, để lão phu giới thiệu vị này là một trong thập đại tiền bối cao nhân, Túc đi lạc Đỗ lão tiền bối.

Hồ nhi ồ lên một tiếng đứng dậy hành lễ. Từ khi Hồ nhi bước vào Tứ hải đường đến giờ Đỗ Thiếu Khang mãi mê ăn uống giờ thấy chàng đứng dậy hành lễ lão vừa bưng bát rượu vừa nói:

- Miễn lễ!

Nhưng khi liếc nhìn Hồ nhi một cái mắt lão bỗng sáng lên nói:

- Ô, hảo tiểu tử, ngươi là môn đệ nhà ai?

Vân Thiết Thành vội đáp lời:

- Đỗ lão, vị tiểu ca này là đệ tử của Thanh Hư thượng nhân. Hồ nhi tiểu huynh đệ.

Đỗ Thiếu Khang gật gù:

Danh sư xuất cao đồ, quả nhiên không sai. Tiểu ca, mời ngồi!

Hồ nhi trở về nguyên vị, Đỗ Thiếu Khang nhẹ thở dài nói:

- Ta cứ tưởng tư chất của tiểu tửu quý đồ đệ ta là đệ nhất rồi, nào ngờ so với ngươi còn kém xa.

Vân Thiết Thành ngạc nhiên:

- Cao túc của Đổ lão không có đi cùng sao?

Đổ Thiếu Khang mỉm cười nói:

- Hai con tửu quỷ một già một trẻ này cũng vì trần niên Hoa điều của Kim Thang Bảo mà tới đây. Lão tửu quỷ ở đây uống rượu thì tiểu tửu quỷ chắc cũng ăn trộm một vò trốn ở một nơi nào đó uống cho đã cơn nghiền ...

Vân Thiết Thành tắt hẳn nụ cười. Đổ Thiếu Khang đẩy vò rượu đứng dậy xốc lại y phục nói:

- Vui quá! Vui quá! Coi bộ hôm nay được một dịp hoạt động cho giãn gân giãn cốt.

Vừa nói vừa ôm vò rượu đổ nốt phần rượu còn sót lại vào chiếc hồ lô mang trên lưng.

Lúc đó có một kinh trang đại hán chạy vào phi báo:

Bẩm Bảo chủ, chủ lực của quân địch bắt đầu xâm nhập vào bản bảo.

Vân Thiết Thành trầm giọng hỏi:

- Có những ai tấn công trong đợt này?

- Bẩm Bảo chủ, theo “Bạch sát” soái đại hiệp cho biết có Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, Nhất thống môn chủ Công Dã Tử Đô, Hô Diên Nạp, Tây Môn Kiệt ... ngoài ra còn có một số bộ hạ, thủ nhân ước chừng khoảng ba trăm người.

Qui mô của chiến trận khiến một người từng xông pha không ít sóng gió giang hồ như Vân Thiết Thành cũng giật mình biến sắc. Nhưng Đổ Thiếu Khang thì ngược lại, trong đôi mắt lơ lơ vì say rượu của lão chợt loé lên những tia sáng kì dị, ngẩn mặt cười như điên:

- Càng hay, càng hay. Có nhiều người mới náo nhiệt.

Đoạn quay sang Hồ nhi:

- Tiểu ca, đi theo lão phu xem náo nhiệt..... Dứt lời không chờ đối phương đồng ý lão đã xách tay Hồ nhi lôi xệch ra ngoài Tứ Hải đường.

Kinh trang đại hán tiếp tục báo cáo:

- Bẩm bảo chủ, Thạch lão đối địch với Cái Thế Hùng bây giờ vẫn bắt phân thắng bại, còn Hắc Bạch song sát đang hợp chiến đấu với “Cùng thần” Hồng Lệnh Hàm ...

Vân Thiết Thành giơ tay ngăn lại hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi?

Kinh trang đại hán cung thân đáp:

- Thừa đã quá canh hai.

Cổ nén nỗi lo lắng trong lòng, Vân Thiết Thành bình tĩnh nói:

- Truyền lệnh cho trực nhật tổng tuần Cổ hộ pháp và Thần Cơ đường

chủ Vu hộ pháp, mọi việc theo kế hoạch tiến hành, cố kéo dài đến canh ba mới dốc toàn lực phản kích.

Kế hoạch của Kim Thang bảo thế nào? Đó là dùng những người có công lực tương đối cao của Kim Thang bảo dùng lối tiến công di chuyển nhẹ nhàng cầm chân bọn đầu não, còn những hạng lâu la tiểu tốt thì cốt sao dẫn dụ vào kỳ môn trận của Tống Hành Thiên để giảm bớt áp lực cho Kim Thang bảo, đương nhiên nếu có thể dụ dẫn bọn ma đầu vào thế trận thì còn gì bằng.

Nhưng bọn ma đầu tên nào tên nấy sống lâu thành tinh, kẻ đó sợ dụng không thông, bởi vậy trong kế hoạch của Kim Thang bảo, đối phó với bọn ma đầu chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi.

Kinh trang đại hán lãnh mạng lui ra, Vân Thiết Thành cũng vội vàng xông ra quảng trường.

Lúc này toàn thể Kim Thang bảo đã chìm ngập trong tiếng hô “sát, sát”, thỉnh thoảng đó đây đã thấy ngọn lửa bốc cao, khói toa? mịt mù. Toàn thể nhân viên trong bảo cố sức dập tắt, qua một lát hầu như không còn đám cháy nào nữa.

Ngoài quảng trường, Vu Công Trực đang đứng trên viễn vọng đài dùng ánh đèn để chỉ huy thế trận. Viễn vọng đài cao bảy trượng gồm bảy tầng, mỗi tầng đều có mười ba tên đại hán cầm cung bảo vệ. Dưới đài hơn chục xác chết nằm ngổn ngang, đó toàn là những kẻ cố gắng tấn công viễn vọng đài bị loạn tên mà chết.

Phía đông viễn vọng đài cách đó chừng một làn tên Oai kim cương Thạch Vô Hậu cùng Cửu thảo kim long Cái Thế Hùng ác đấu đã sắp đến hồi kết cục.

Song mục Thạch Vô Hậu đỏ vằn những đường máu, chiếc ống điều trong tay liên tục chớp lên những ánh thép như sét giật. Cái Thế Hùng thì liên tiếp thối lui.

Hắc Bạch song sát Úy Triệt Quân và Soái Duy Thần song chiến Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, tuy miễn cưỡng duy trì trận đấu nhưng theo sự suy đoán thì nhiều lắm là năm trăm chiêu nữa Hắc Bạch song sát chắc chắn thọ bại.

Cổ Song Thành không biết về từ lúc nào, giờ đang một mình song đấu với Nhất thống môn chủ Công Dã Tử Đô và Hồng kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, tuy vậy Cổ Song Thành vẫn di chuyển nhẹ nhàng, thủ ít công nhiều.

Túy di lạc Đỗ Thiếu Khang mắt nhắm mắt mở, chân nam đá chân xiêu đang cùng Xích phát đầu đà Hồ Diên Nạp quần nhau kịch liệt. Phía bên kia Tây Môn Diệp đang cố xoay sở trong trượng rợp trời của Lý Tứ Nương.

Chỉ có kẻ dọc đầu Lữ Dao Hồng là một mình an nhàn đứng lược trận, tựa như những trường đầu nẩy lửa trước mặt là trò đang diễn ra trên sân khấu mà mục là người thưởng thức.

Toàn bộ trận thế bên ngoài là do Vân Thiết Thành lúc vừa ra tới giăng đường quan sát được.

Lúc này thì toàn trường chỉ có đôi Hắc Bạch song sát là đang tiến gần đến nguy cơ bị bại, bởi vậy Vân Thiết Thành tiến tới viễn vọng đài nói với Vu Công Trục:

- Vu huynh, mau điều Vũ Văn đại hiệp đến tiếp viện Hắc Bạch song sát.

Vu Công Trục cười khở lắc đầu:

- Vũ Văn đại hiệp không thể phân thân được.

Vân Thiết Thành sốt ruột:

- Vậy phải làm sao?

Vũ Công Trục đáp:

- Bảo chủ lên đài chỉ huy, thuộc hạ đi tiếp ứng.

Vân Thiết Thành còn hơi ngần ngừ, bỗng nghe tiếng quát lớn:

- Để thiếu gia ứng chiến.

Đồng thời với tiếng quát, một bóng người nhỏ thó xông ra, ánh kim loé lên, thì ra là Hồ nhi.

Hồng Lệnh Hàm đã nắm chắc phần thắng, rung nhẹ món binh khí đặc dị Tý ngọ diệt tuyệt song hành cười lạnh nói:

- Quân phản đồ, nạp mạng!

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng quát chói tai:

- Người cũng đừng mong sống sót.

Cùng với tiếng quát một chiêu Vân long đầu giáp đánh ra, kiếm ảnh tạo thành một vầng ánh kim trùm xuống đầu Hồng Lệnh Hàm.

Hồng Lệnh Hàm thấy Hồ nhi tiếp ứng rất đúng lúc nguyên đã đề cao cảnh giác nhưng khi nhìn ra đối phương chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi nên không coi vào đâu, định bụng hạ xong Hắc Bạch song sát rồi sẽ tính đến chàng.

Nào ngờ chiêu Vân long đầu giáp xuất thủ lão mới biết đó là một tuyệt chiêu trong Huệ Quang kiếm pháp của Thanh Hư thượng..... nội gia chân lực hàm xúc trong thế kiếm cương mãnh vượt qua sức tưởng tượng của lão.

Trong tình cảnh này đương nhiên lão phải nghĩ đến an toàn trước nhất, thành thử đành phải bỏ qua Hắc Bạch song sát triệt chiêu lách người tránh thế. Nhưng hại một nỗi khi lão thoái chiêu tránh thế công rất của Hồ nhi thì không những Hắc Bạch song sát thừa cơ phản kích mà bỗng đâu một vòi rựu nhanh như tên bắn phóng vọt tới kích

thẳng vào mặt lão.

Tiếp theo sau là một giọng cười sang sảng:

- Chút rượu thừa bất thành kính ý, mong lão gia thứ cho!

Hồng Lệnh Hàm đang bận đối phó với thể hợp công của Hắc Bạch song sát cộng với khí thể dũng mãnh của Hồ nhi còn thần trí đâu mà đề phòng một chiêu xuất kỳ bất ý như vậy. Vòi rượu như một ngọn roi quất trúng nguyên vẹn vào mặt, khiến Hồng Lệnh Hàm toé lửa cục.

Lão ma tức giận đến cực điểm gầm vang:

- Quân chết bầm! Nạp mạng!

Ngọn Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn trong tay lão lại rung lên, mấy tiếng “lanh canh” nho nhỏ, một đám tủy độc cương châm nhỏ như lông trâu bắn ra tứ vãng.

Món binh khí kỳ dị của Hồng Lệnh Hàm sở dĩ có danh xưng nghe đến lạnh xương sống như vậy là vì chiêu thể của cây song hoàn không những kỳ tuyệt vô song, người thường gặp nó rất hiếm khi bảo toàn tánh mạng, hơn thế nữa bên trong song hoàn có lấp lò xo phóng độc châm, một khi trúng phải nếu không có thuốc giải độc môn của lão thì trúng vào giờ tý thì không thể quá được giờ ngộ. Bởi vậy mới có tên Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn.

Cũng bởi biết sự lợi hại của độc châm nên ba người đều múa tít binh khí bảo vệ toàn thân.

Bạch sát Soái Duy Thần đồng thời gọi lớn:

- Tiểu huynh đệ. Lui mau!

Thì ra kẻ phun vòi rượu làm cho Hồng Lệnh Hàm tá hoa? tam tinh cũng lại là một thiếu niên tráng hán.

Không sai, chàng thiếu niên tuổi tác cũng trạc như Hồ nhi, cả vóc dáng cũng đại khái tương đồng.

Chàng ta mình mặc kinh trang đen tuyền, hai tay bưng một chiếc tửu hồ lô mà kích thước và tuổi tác của nó hoàn toàn tương phản với kích thước và tuổi tác của chàng.

Chỉ thấy chàng đưa chiếc tửu hồ lô ra phía trước cười ha hả nói:

- Đa tạ Soái đại hiệp quan tâm, với loại độc châm này thì tại hạ ứng phó được.

Kể cũng lạ, chỉ thấy hắn bước đi xiêu vẹo, hươ loạn chiếc tửu hồ lô một hồi, nhìn không ra lộ số gì cả, vậy mà toàn bộ độc châm bắn về phía hắn đều bị chiếc hồ lô đánh vạt ra cả.

Cùng thân Hồng Lệnh Hàm vừa bị vố đau điếng, lão cảm hận thấu xương, trong lòng đã suy tính độc kế, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh quát hỏi:

- Cầu tạp chủng. Người là đồ đệ của lão tửu quỷ Đỗ Thiếu Khang? Gã thiếu niên lại bắn về phía Hồng Lệnh Hàm một vòi rượu nữa mỉm cười nói:

- Lão tiểu tử, mồm miệng người không được sạch sẽ, chưa đáng để thiếu gia đáp lời, để thiếu gia hy sinh mấy ngậm mỹ tửu để xúc miệng cho người.

Bỗng nghe giọng Đỗ Thiếu Khang lẽ nhè quát:

- Tiểu tử, bên đó cần người trợ lực. Đã uống mỹ tửu của người ta phải làm cho được việc một chút mới phải.

Gã thiếu niên đáp lớn:

- Đồ nhi tuân lệnh.

Y vừa nói vừa phóng người như một làn khói bay thẳng về phía chiến trận đang hồi kịch liệt nhất.

Lúc này đêm đã tận canh ba, mà cuộc đấu song phương vẫn chưa đến hồi ngã ngũ.

Vân Thiết Thành đứng trên đài cao quan sát thế trận, thấy con bài chủ của đối phương là Lữ Dao Hồng vẫn chưa xuất thủ. Lão đang thầm lo nếu Tống Thiên Hành không về kịp, Liễu Trần sư thái cũng chưa xuất hiện mà Lữ Dao Hồng ra tay thì thật là hoa. lớn.

Không ngờ sợ điều gì thì có ngay điều ấy, Lữ Dao Hồng chợt phát giác ra lão đứng trên đài cao, liền cao giọng nói:

- Vân bảo chủ, xin đáp ta một lời.

Vân Thiết Thành nổi giận đáp:

- Giờ này, giữa song phương không còn điều gì để thương lượng nữa.

Lữ Dao Hồng cười nói:

- Vân bảo chủ, cứ nhìn tình thế trước mắt thì biết, đừng nói chi đến việc người không còn người nào có thể tiếp nổi ta mười chiêu, cứ nhìn lực lượng ta thì biết, họ đã tận lực đâu?

Vân Thiết Thành cười nhạt:

- Họ đã tận lực hay chưa tận lực đó là việc của người.

Lữ Dao Hồng:

- Không lẽ Vân bảo chủ không nghĩ đến cơ nghiệp Vân gia gây dựng gần trăm năm nay?

Vân Thiết Thành hừ lạnh:

- Lữ Dao Hồng! nói cho người biết nếu người đã nắm chắc phần thắng trong tay thì người mừng hơi sớm.

Lữ Dao Hồng vẫn cười nhẹ:

- Phe ta có chắc thắng hay không thì cả ta và người đều tự hiểu, hà tất phải nói.

Dừng một lát giọng mụ trở nên nghiêm lạnh:

- Vân bảo chủ, ta nói lần cuối cùng. Nếu người chịu đầu hàng gia nhập Nhất Thống môn, ta lập tức dẹp bỏ can qua, Vân Thiết Thành người vẫn là lãnh tụ võ lâm nam thất tinh, Kim Thang bảo bảo chủ.

Vân Thiết Thành cười mỉa mai:

- Ta và người chí hướng bất đồng, không thể đứng chung một phe được, những vấn đề tương tự như vậy khỏi phí công thương lượng.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Vân Thiết Thành, ta không ngại gì báo cho người biết, hai con bài mà người mong chờ đó không kịp cứu người đâu. Tống Thiên Hành giờ này đang bị giam ở Kim Lăng, còn mụ ni cô ở Tử Kim am cũng bị trói chân ở đó rồi.

Vân Thiết Thành nghe nói tê tái trong dạ thầm nghĩ “Thảo nào cho đến giờ này vẫn chưa thấy Liễu Trần sư thái xuất hiện”.

Tuy nhiên ngoài mặt lão vẫn bình tĩnh nói:

- Lão phu cũng không ngại nói để cho người biết:

Tống đại hiệp sẽ về tới Kim Thang bảo trong chốc lát.

Lữ Dao Hồng cười lớn:

- Trừ phi hấn mọc cánh mới có thể bay về đây trước khi trời sáng.

Vân Thiết Thành cũng cười lớn tự tin:

- Vậy người cứ chờ rồi sẽ thấy.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Cho dù Tống Thiên Hành có về kịp liệu hấn có thể thay đổi được cục diện ở đây?

Ta hạn cho người thời gian thêm một tuần trà nữa để suy nghĩ. Nếu người còn không biết tiến thoái, chỉ cần một tiếng hạ lệnh của ta, Kim Thang bảo lập tức biến thành bình địa.

Liễu Trần sư thái đã bị Lữ Dao Hồng phái người cầm chân ở Tử Kim am, hiện Vân Thiết Thành chỉ còn một hy vọng duy nhất là Tống Thiên Hành sớm trở về Kim Thang bảo. Nhưng trong khi chàng chưa về tới đây thì Kim Thang bảo cố duy trì được đến đâu hay đến đó.

Bởi vậy ngoài mặt lão cũng có vẻ nghĩ ngợi để kéo dài thời gian.

Bỗng đâu một tiếng Phật hiệu vang lên:

- A di đà phật!

Tiếng Phật hiệu chưa dứt người đã tới nơi, Liễu Trần sư thái với tăng bào phát phới, tay phe phẩy phát trần đã hiện ra sừng sững trước mặt Lữ Dao Hồng.

Liễu Trần sư thái là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ môn, cũng chính là đồng môn tử muội với Lữ Dao Hồng. Hai người này tuy một cha một mẹ sinh ra nhưng một chính một tà, xưa nay rất ít khi qua

lại, lẽ đương nhiên về mặt tình cảm cũng không dung hợp.

Lần này Lữ Dao Hồng đặt kế hoạch tổng tấn công Kim Thang bảo, rất ngại Liễu Trần sư thái ra mặt cản ngăn, bởi vậy mục đã phái người đến đó ngăn trở không cho cứu viện Kim Thang bảo.

Lạ một điều là Liễu Trần sư thái ẩn thân nơi Tử Kim am, võ lâm đồng đạo rất ít người biết được. Nhưng Lữ Dao Hồng cuối cùng cũng biết được bà ẩn cư Tử Kim am ở Thái Hồ. Việc này cũng đủ để người ta khâm phục sự thần thông của mục, nhưng việc này cũng có thể do người tự xưng Vạn Sự Thông mách nước.

Lữ Dao Hồng thấy Liễu Trần sư thái đột ngột xuất hiện trong lòng đã kinh hãi thâm, nhưng mục vẫn tươi cười nói:

- Tỷ tỷ chắc không phải đến để chống đối muội muội?

Song mục của Liễu Trần sư thái toa? ra một thứ ánh sáng từ bi vô lượng, cất giọng từ tốn nói:

- Ta tạm thời gác lại thân phận của Phật môn đệ tử, nói với người mấy lời. Người còn nhận ta là tỷ tỷ sao?

Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Tỷ tỷ nói ra nghe thật buồn cười. Chỉ có tỷ tỷ thẹn với người không dám nhận tôi là muội muội, chứ còn Hồng này thân làm muội muội có khi nào không nhận tỷ tỷ?

Liễu Trần sư thái giọng vẫn hiền hoà:

- Nếu người còn coi ta là tỷ tỷ thì lập tức thoái lui, bỏ qua tất cả tội nghiệt, theo ta về Tử Kim am.

Lữ Dao Hồng mỉm cười thích thú:

- Tỷ tỷ muốn tiểu muội thí phát quy tu?

Liễu Trần sư thái gật đầu:

- Phải, những ngày tháng còn lại của cuộc đời, người phải trước mặt Phật tổ sám hối những tội nghiệt do người đã gây ra.

Lữ Dao Hồng mỉm cười lắc đầu:

- Muội không thể làm như vậy, hơn nữa muội chẳng thấy có gì phải sám hối.

Liễu Trần sư thái thở dài ngao ngán, Lữ Dao Hồng đã tiếp lời:

- Tỷ tỷ, ta nói đến việc chính đi, tỷ tỷ làm sao đến đây được?

- Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai..... Dưới sự thuyết phục của ta Ngoan Thạch cũng phải gật đầu.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Vậy ra tỷ tỷ đã thuyết phục được người của muội?

- Không thuyết phục được họ ta làm sao đến đây được.

Lữ Dao Hồng:

- Tỷ tỷ đã đến đây thì định liệu lẽ nào?

- Ta chỉ muốn người cùng ta về Tử Kim am.

- Mọii đã nói rồi, việc đó không làm được.

Làn da mặt nhăn nheo của Liễu Trần sư thái hơi động đậy, bà cúi đầu im lặng như đang âm thầm cầu nguyện để linh hồn đau khổ của Lữ Dao Hồng chịu hồi đầu hướng thiện. Nhưng Lữ Dao Hồng đã nhìn Vân Thiết Thành cao giọng:

- Vân bảo chủ, ta chờ một lời nói của Vân bảo chủ đó.

Vân Thiết Thành thấy Liễu Trần sư thái đã đến, lòng lo lắng đã nhẹ đi quá nửa, nhưng lão vẫn cố kéo dài thời gian để chờ Tống Thiên Hành trở về, nên ra vẻ trầm tư nói:

- Việc này quan hệ trọng đại, Vân mỗ phải suy nghĩ kỹ càng hơn.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Được, cho người suy nghĩ thêm chút nữa.

Bổng mụ cao giọng quát:

- Quý lệnh chủ. Cho hấn thấy một chút lợi hại.

Trong bóng tối có tiếng đáp lại, tiếp đó “ầm” một tiếng long trời lở đất, toà tịnh xá cách đó chừng hai làn tên bỗng vùng cháy, lửa đỏ rợp trời.

Liễu Trần sư thái niệm phật hiệu, ánh mắt từ bi bỗng loé tinh quang, trầm giọng nói:

- Nghiệp chướng! Nếu người cong chấp me bất ngộ, ta vì chính nghĩa giang hồ, vì môn phong Lữ thị đành phải diệt thân..... Lữ Dao Hồng cũng không cần giữ giọng ôn hoà nữa, cười lạnh nói:

- Có ai ngăn cản người ra tay đâu?

Liễu Trần sư thái trầm giọng quát:

- Nghiệp chướng. Người bức bách ta phải động thủ!

Lữ Dao Hồng cười lạnh không nói, quay sang Vân Thiết Thành quát hỏi:

- Vân Thiết Thành, người quyết định thế nào?

Vân Thiết Thành nghiêng rằng quát:

- Vân mỗ thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Vừa nói lão vừa từ trên đài cao phóng xuống.

Lữ Dao Hồng cười lạnh, nói:

- Giỏi. Nói cứng lắm.

Mụ quay sang bên quát lớn:

- Tất cả toàn lực tấn công, bất luận là ai, cản trở là chết. Quý lệnh chủ phát lệnh tấn công.

Tứ bề có tiếng dạ ran, Liễu Trần sư thái tức giận quát:

- Nghiệp chướng. Không thể tha thứ cho người được nữa.

Chiếc phát trần chớp động, một chiêu Hồng vân thác nguyệt tiếng gió

rít veo veo nghe rợn người, nhắm ngực Lữ Dao Hồng điểm tới.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Như người còn kém xa lắm.

Thân hình mục xê dịch nhẹ nhàng tránh được một chiêu sấm sét của Liễu Trần sư thái đồng thời hồi thủ phản kích một kiếm, động tác mau lẹ thuần thục vô cùng.

Ngay trong lúc đồng bào tử muội giờ hết tuyệt học đối phó nhau thì một tiếng hú cao vút như long ngân xa xa vọng tới.

Tiếng hú lọt vào tai Lữ Dao Hồng, mục bất giác biến đổi sắc mặt.

Liễu Trần sư thái một mặt múa phát trần tấn công như vũ bão, một mặt cười nhạt nói:

- Ai đã tới đó, người có nhận ra không?

Trường kiếm của Lữ Dao Hồng không lúc nào rời những nơi hiểm yếu trên người Liễu Trần sư thái, cũng nhếch môi cười lạnh nói:

- Dù cho tên tiểu tử Tống Thiên Hành có đến đây thì vị tất đã làm gì được ta?

Trong bóng tối vang lên giọng nói mạnh mẽ của Vân Thiết Thành:

- Đồng nhân huynh đệ Kim Thang bảo chú ý, cố gắng trầm tĩnh ứng chiến, Tống đại hiệp đã về tới, chúng ta chuẩn bị phản công.

Tiếng nói của lão bị chìm vào hàng loạt tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, đó đây lửa dậy rực trời, tiếng hô sát và tiếng rú thảm liên miên bất tuyệt. Thật là trận thảm chiến hiểm thấy trong võ lâm.

Cổ Song Thành một mình song chiến Công Dã Tử Đô và Liễu Thanh Thanh nguyên đã dư sức đối phó, bất ngờ ở đâu lại tăng viện thêm một lam kỳ lệnh chủ Hoàng Phủ Nhân thành ra một phải địch ba, cho dù Cổ Song Thành công lực có cao mấy đi nữa, dưới sức vây của ba tay đại cao thủ, trong nhất thời cũng không thể thủ thắng được.

Túy di lạc Đỗ Thiếu Khang đã dồn Xích phát đầu đà Hô Diên Nạp sắp lọt vào kỳ môn trận của Tống Thiên Hành, bất ngờ có thêm một thanh y nhân nhảy vào vòng chiến, khiến lão phải lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, xoay sở khó khăn dần.

Hắc Bạch song sát cùng Hổ nhi ba người liên thủ đối phó với Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, Hồng Lệnh Hàm càng lúc càng tỏ ra kém thế, hiện giờ lão chỉ như con thú nằm trong rọ đang cố sức vẫy vùng một lần cuối mà thôi.

Cái Thế Hùng dưới thế công như vũ bão của Thạch Vô Hậu, suýt chút nữa táng mạng dưới chiếc ống điều của lão, cũng may có thêm hai thanh y nhân nhảy vào trợ lực nên thế trận thành thế cầm đồng.

Tây Môn Kiệt sau khi nghe Lữ Dao Hồng phát động toàn lực tấn công đã hiển lộng thần uy, là Thiết quài vô diêm Lý Tứ Nương phải

thối lui liên tiếp.

Số cao thủ còn lại của Kim Thang bảo cộng với các ngân y kiếm sỹ của Tống Thiên Hành cũng đang cùng bọn thủ hạ của Nhất Thống môn đã không còn nhìn thấy trời đất gì nữa.

Vân Thiết Thành song mục đỏ ngầu, đang chặn đứng Hoàng kỳ lệnh chủ Quý Năng Quân, người chuyên phát hoa? công của đối phương. Khổ thay công lực của lão kém người, nếu trong thời gian ngắn nữa mà không được tiếp viện chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Tóm lại, nhìn toàn cục có thể thấy phe Kim Thang bảo đang ở vào tình thế bất lợi.

Nhưng điều mà khiến người ta lo cháy ruột gan là Tống Thiên Hành sau một tiếng hú dài rồi biến đâu mất dạng, đến giờ này vẫn chưa thấy hiện thân tiếp viện.

Trong tình cảnh này không những người của Kim Thang bảo cảm thấy bất an, mà đến cả nhân thủ của Nhất Thống môn cũng lấy làm nghi hoặc! Không lẽ Tống Thiên Hành bị một nhân vật nào đó cầm chân rồi?

Đương nhiên người sốt ruột hơn ai hết vẫn là Vân Thiết Thành, nhưng lão càng sốt ruột thì tình thế càng bất diệu.

Quý Năng Quân thấy việc bất sống Vân Thiết Thành đã nắm chắc trong tay, y cất giọng cười âm hiểm nói:

- Vân bảo chủ, dừng tay nằm nghỉ một chút đã.

Nào ngờ hần vừa dứt lời đã thấy hoa mắt, một vòi rượu xuất hiện không biết từ hướng nào quất sầm vào mặt, không những hần thấy đau điếng, tê tái cả mặt mày mà đến đôi mắt cũng không thấy rõ mọi vật nữa.

Vân Thiết Thành nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp đó, vung chưởng kích tới. Quý Năng Quân lãnh trọn một chưởng văng xa hơn trượng, không biết khéo thế nào lại rơi ngay trước mặt tên đồ đệ cưng của Đỗ Thiếu Khang. Hần nhe răng cười nói:

- Thiết là tệ quá. Có một ngum rượu mà đã say rồi.

Vừa nói hần vừa phi cước đá bồi thêm một cái, tội nghiệp cho Quý Năng Quân lãnh luôn hai chiêu đứt tâm mạch hồn du ngoại giới.

Vân Thiết Thành kích động chạy tới nắm tay tiểu tửu quỷ nói:

- Tiểu ca. đa tạ người.

Tiểu tửu quỷ toét miệng cười nói:

- Bảo chủ không trị tội trộm rượu của tại hạ là được rồi, chút việc mọn có đáng chi.

Vừa nói hần vừa loạng quạng chạy sang nơi khác.

Vân Thiết Thành thở dài nhìn theo bóng y, bỗng nghe Lý Tứ Nương

quát lớn:

- Thất phu, lão nương thí mạng với người.

Vân Thiết Thành vội nhìn sang, thấy Lý Tứ Nương dáng như dạ xoa hươu thiết quái một chiêu Hoàønh tảo thiên quân quét ngang lưng Tây Môn Kiệt.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nhích lui một bước tránh khỏi đầu gậy, đồng thời nhanh như chớp chụp lấy đầu gậy quát:

- Buông tay.

Lý Tứ Nương cũng hừ lạnh quát:

- Chưa chắc.

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt chớp chớp ánh xanh như mắt rắn, trong khi đó đầu tóc trắng xoá cơ hồ dựng ngược lên như lông nhím, đoạn giữa của cây thiết quái bỗng từ màu đen tuyền chuyển sang đỏ rực và dường như nhỏ đi và dài ra thì phải.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người đã đụng đến tuyệt đỉnh nội gia chân lực để giao đấu nhau.

Ất mộc chân nguyên của Tây Môn Kiệt tuy chưa luyện đến mức hoa? hầu nhưng như thế cũng đủ trội hơn nội lực của Lý Tứ Nương.

Lý Tứ Nương không phải không biết đến điểm này nhưng tính tình mù nóng hơn lửa, khi hoa? diệp sơn trong mù đã phát hoa? thì đâu còn việc gì khiến mù ngán sợ nữa.

Vân Thiết Thành nhìn thấy tình thế trước mắt nhưng với công lực của lão cũng đành trơ mắt nhìn. Cho dù lão có ý tương trợ, vi phạm luật lệ giang hồ để giúp một tay thì liệu Lý Tứ Nương có bỏ qua cho lão không.

Đang lúc Vân Thiết Thành lòng như lửa đốt bỗng nghe Tây Môn Kiệt gầm lên:

- Xú bát quái. Buông tay!

Dường như đồng thời với tiếng quát của Tây Môn Kiệt, một tiếng hú dài phát ra chỉ thấy bóng người nhấp nhóang trên không, “bốp” một tiếng, thân hình của Tây Môn Kiệt bị chấn động dội văng ra xa hơn trượng, chiếc quái trượng bị kéo dài ra của Lý Tứ Nương đã nằm gọn trong tay của một quái nhân bịt mặt, chỉ thấy hai tay hấn nắm hai đầu quái trượng vận lực ép mạnh một cái, chiếc thiết quái đã trở về nguyên trạng. Tiếp theo hấn đặt chiếc quái trượng vào tay Lý Tứ Nương đang đứng ngẩn như người mất hồn, đồng thời dịu giọng nói:

- Lý tiên bối. Xin lượng thứ tại hạ xin phép trước.

Dứt lời, không để Lý Tứ Nương kịp phản ứng thân hình hấn như một làn khói tan loãng vào bóng đêm.

Tiếp theo đó là tiếng rú nổi lên liên tiếp, những tiếng hự thăm nảo,

tiếng người ngã, tiếng bước chân nặng nề.....

Cả một đấu trường như dầu sôi lửa bỏng, thoáng chốc quần ma tên nào tên nấy đều bị văng ngược ra sau, kẻ nào khá một chút thì lão đảo thoắt lui tay ôm ngực miệng toé máu tươi..... Toàn trường chỉ còn lại mỗi một cặp Lữ Dao Hồng và Liễu Trần sư thái vẫn đang quần nhau chí tử.

Thì ra quái nhân bịt mặt đến cùng lúc với Tống Thiên Hành, có điều Tống Thiên Hành sau khi xuất hiện chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn thế trận mà không hề động thủ.

Chờ đến khi quái nhân bịt mặt tảo thanh chiến trường, chàng mới cất giọng khàn khàn quát:

- Lữ Dao Hồng! ngươi còn chưa chịu dừng tay?

Lữ Dao Hồng nghe tiếng quát giật mình lập tức tung người nhảy khỏi vòng chiến.

Lúc này cuộc ác đấu ở Kim Thang bảo đã hoàn toàn dừng hẳn, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Tống Thiên Hành và hắc y quái nhân đứng cạnh chàng. Cả đến Liễu Trần sư thái, Cổ Song Thành và Vân Thiết Thành đều ngẩn người ra nhìn, họ hầu như quên mất thực cảnh xảy ra một thoáng trước đó.

Người phá tan không khí trầm mặc là thầy trò Đỗ Thiếu Khang.

Lão bùng hồ lô rượu nốc ừng ực một hơi dài, lấy tay áo quạt mép, khà một tiếng rõ to, gật gù nói:

- Đã quá! Đã quá! lão tửu quỷ đêm nay mới thật sự được khai nhãn giới.

Đồ đệ của lão cũng ngửa cổ tu một hơi dài cười khoái trá:

- Sư phụ, hai thầy trò ta thật không ủng hộ chuyến này..... Lữ Dao Hồng sau một hồi định thần, quét mắt nhìn một vòng rồi dừng lại trên mặt Tống Thiên Hành, nhẹ nhàng hỏi:

- Tống đại hiệp, vị bằng hữu này là ai?

Đây chính là câu hỏi mà tất cả mọi người có mặt trên hiện trường đang nóng lòng muốn biết, giờ Lữ Dao Hồng đã hỏi thay cho mọi người nên họ nín thở chờ đợi câu trả lời của chàng.

Không ngờ Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đã là bằng hữu của ngươi còn hỏi ta làm chi?

Lữ Dao Hồng biến sắc hỏi:

- Tống Thiên Hành, ngươi dám giỡn mặt với ta?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tống mỗ nào dám giỡn mặt với thái thượng môn nhân Nhất Thống môn?

Lữ Dao Hồng trầm giọng:

- Người tưởng trận chiến đêm nay vậy là người nắm chắc phần thắng rồi sao?

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười mỉa:

- Điều đó đáng lẽ ra phải được xem như một thực sự không cần tranh cãi nữa.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Còn ta thì cho rằng việc thắng bại chưa chắc đã thuộc về tay ai.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Xin hỏi người một câu, hiện thời có người nào trong các người có thể cầm cự quá mười chiêu với vị bằng hữu của ta đây?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Xuất kỳ bất ý, hạ thủ trong lúc người không phòng bị gần như ám toán có gì đáng để tự hào đâu?

Tổng Thiên Hành:

- Nghe khẩu khí của người thì dường như người muốn lãnh giáo?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tổng đại hiệp thông minh hơn người.

Tổng Thiên Hành nhìn quái nhân hỏi:

- Lão bằng hữu, thế nào?

Hắc y quái nhân cất giọng lạnh như băng nói:

- Nam nhi không tranh chấp với nữ nhi. Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tổng Thiên Hành liếc nhìn Lữ Dao Hồng nói:

- Nhưng người ta đang hứng thú kia.

Lữ Dao Hồng lạnh lùng tiếp lời:

- Chỉ sợ người muốn cũng không được.

Quái nhân cười lạnh nói:

- Nếu người muốn tự làm khổ mình thì ta cũng vui lòng thành toàn cho.

Lời nói khích đủ làm tượng đá phải nổi giận như vậy thì Lữ Dao Hồng làm sao nhịn nổi, làn da lúc nào cũng hồng hào của mặt bỗng tái hẳn đi, Tổng Thiên Hành cười nhạt khích thêm:

- Thôi bỏ đi, tranh chấp làm gì. Chỉ sợ cái hư danh thái thượng môn chủ của người không giữ nổi nữa.

Lữ Dao Hồng tím mặt hét lớn:

- Tổng Thiên Hành, người nói ai hư danh?

Tổng Thiên Hành cười chọc tức:

- Đương nhiên là người.

Hắc y quái nhân cũng chen lời:

- Không lẽ quyền lực của người qua được Vạn Sự Thông?

Nhắc đến Vạn Sự Thông, Lữ Dao Hồng như quả bóng xì hơi, thở dài

một tiếng rồi im lặng như gặp phải điều phiền muộn lớn nhất trong đời.

Không phải sao? Từ khi mộ lập nên Thống Nhất môn đến giờ, các cao thủ Hắc Bạch hướng đạo đều tập trung về một mối, kể cả những người như Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ, danh liệt thập đại cao nhân cũng phải phủ phục dưới gối, có thể nói mộ đã thành công lớn, ngôi vị bá chủ nắm chắc trong tay.

Nhưng một Tống Thiên Hành cứng đầu cứng cổ lúc nào cũng ra mặt chống đối đã làm mộ phải nhức đầu, giờ tự dừng lại xuất hiện thêm một Vạn Sự Thông, tệ hơn nữa hắc nghiêm nhiên trở thành chúa tể bắt mộ phải phục tùng vô điều kiện.

Việc như vậy nhắc đến mộ không nẫu ruột sao được.

Tống Thiên Hành mới nhếch môi cười nhẹ, Lữ Dao Hồng đã nghiến răng cắn hận nói:

- Đó là việc riêng của bản môn, không cần người xía vào.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Ta cũng không hơi sức đâu đi xía vào việc của các người, giờ xin hỏi người có đủ gan giao đấu với vị bằng hữu của ta hay không?

Lữ Dao Hồng biết rõ Tống Thiên Hành có ý muốn hạ nhục mộ giữa quần hào, nhưng trong tình cảnh này mộ không cách lựa chọn nào khác, hơn nữa lúc này trong khi giao đấu với Liễu Trần sư thái mộ cũng đã nhìn thoáng qua thân thủ của quái nhân, mộ đã có cảm giác như rất quen thuộc.

Để chứng thực nghi vấn trong lòng, mộ làm như trúng kế khích tướng của đối phương, đánh liêu cưỡi lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng này xưa rày chưa biết nói hai chữ “không dám”.

Dứt lời đã phi thân như ảo ảnh xuất công liên tiếp ba chiêu về phía hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân nhẹ nhàng hoá giải ba thế công của đối phương đồng thời cười lạnh mỉa mai:

- Võ công ăn cắp của người quả không ra gì.

Lữ Dao Hồng đỏ mặt quát lớn:

- Cuồng đồ, tiếp thêm ba chiêu nữa.

Thân hình của hắc y quái nhân bỗng dừng như tan loãng vào bóng đêm, ba chiêu tấn công như sấm sét của Lữ Dao Hồng đánh vào khoảng không.

Hắc y quái nhân đứng an nhàn ngoài tầm chiêu lực của Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Thôi đủ rồi, không cần phải bêu xấu nhau nữa. Người thử tiếp ta một chiêu xem sao?

Dứt lời hữu chưởng phát nhẹ, một chiêu cực kỳ tầm thường Bác vân kiến nhật đánh trả Lữ Dao Hồng.

Lữ Dao Hồng thấy đối phương có vẻ khinh thị, nổi giận quát:

- Thất phu ...

Nhưng mục chưa nói trọn câu mắng bỗng cảm thấy kinh phong cuốn tới như vũ bão, không ngờ lại được mục lui luôn ba bốn bước mới trụ vững thân hình, mấy tiếng soạt soạt nho nhỏ vang lên, ống tay áo rộng bị thủng luôn ba lỗ.

Lữ Dao Hồng tái mặt run giọng:

- Người.....người là.....Lý Phùng Xuân?

Lý Phùng Xuân là tục danh của Thanh Hư thượng nhân, một trong Vũ nội song tiên.

Lúc này một chiêu cực kỳ bình thường của hắc y quái nhân nhưng bao hàm thứ chưởng lực thượng thừa Vô thanh chưởng của Thanh Hư thượng nhân, đồng thời trong chưởng lại bao hàm Vạn ứng vô thanh chỉ xuyên thủng ống tay áo của Lữ Dao Hồng.

Với công lực và thủ pháp cao diệu dường đó đương kim võ lâm sợ không có người thứ hai.

Trên thực tế, toàn thể những người hiện diện không chỉ riêng một mình Lữ Dao Hồng có ý nghĩ như vậy, cả Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Lý Tứ Nương những người trước kia có một đoạn ân tình với Lý Phùng Xuân đều đồng một ý nghĩ.

Nào ngờ hắc y quái nhân sau một lúc kích động, cất giọng bình tĩnh nói:

- Lý tiên bối thân tiên ngọc cốt, có đâu đi động thủ với hạng như người?

Tổng Thiên Hành cũng trầm giọng nói:

- Danh hủ của gia sư người không được phép gọi bừa như vậy.

Không biết trong lòng Lữ Dao Hồng điều gì đang diễn ra, bỗng mục như điên đại vung tay hét lớn:

- Hừ tên của hần ta muốn gọi thì gọi. Lý Phùng Xuân! Lý Phùng Xuân! Người là nam nhân ngu ngốc nhất..... - Cầm miệng.

Tiếng quát hầu như được phát ra cùng từ miệng Tổng Thiên Hành và hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân lừng lững như thiên thần tiến lên ba bước trở mặt Lữ Dao Hồng:

- Lữ Dao Hồng, đêm nay ta không có ý nặng tay với người. Người đừng làm ta phải đổi ý.

Kể cũng lạ, một người từng nhất hô bá ứng như Lữ Dao Hồng bỗng trở nên yếu đuối rụt rè trước thần oai của hắc y quái nhân, mục lăm

bầm mấy tiếng không ai nghe rõ rồi cúi đầu im lặng.

Liễu Trần sư thái niệm phật hiệu lên tiếng:

- Nghiệt chướng, người còn chưa chịu ăn năn hối đầu hướng thiện?

Tổng Thiên Hành cũng lên tiếng:

- Lữ Dao Hồng, để một mình Công Dã Tử Đô lại, toàn thể các người có thể rút lui.

Lữ Dao Hồng lẩm bẩm:

- Phải, ta còn ở đây làm chi..... Rồi bỗng như sực nhớ điều gì mụ ngẩng lên nói:

- Sao? người muốn giữ Công Dã Tử Đô lại à?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Không sai. Ta giả hấn làm con tin trao đổi Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Vô dụng thôi, chức môn chủ của hấn chẳng qua là hư danh, không có hấn có thể lập người khác.

Bỗng mụ nghiêng răng cắn hận nói:

- Người đã biết chức Thái thượng môn chủ của ta cũng chỉ là hư danh thì một mình ta làm sao mà tác chủ được?

Tổng Thiên Hành chau mày nói:

- Nói vậy chỉ có Vạn Sự Thông mới có thể tác chủ?

Lữ Dao Hồng gật đầu khiêu khích:

- Không sai, người có gan thì cứ tìm hấn mà đòi người.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Người tưởng ta không dám tìm hấn à?

Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ không đáp lời.

Tổng Thiên Hành quay sang hắc y quái nhân:

- Tôn ý lão huynh thế nào?

Hắc y nhân hơi trầm tư nói:

- Theo ngu ý của ta đã làm ơn thì làm ơn cho trót, tha cho chúng một lần ...

Tổng Thiên Hành chừng như không đẹp ý nói:

- Nhưng.....làm như vậy thì dễ dàng cho chúng quá.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời đã thấy bóng người thấp thoáng, Bắc Mạc thần điều Kim Đại Kỳ soái lĩnh bốn lão nhân đáp xuống quảng trường.

Lữ Dao Hồng như an tâm hơn khi thấy đột nhiên tăng viện thêm năm tay cao thủ, lạnh lùng nói:

- Lữ Dao Hồng này chưa chắc đã chấp nhận thịnh tình của các người.

Ý nói khi cần thiết có thể tái chiến cũng không ngại.

Kim Đại Kỳ bước tới trước mặt Lữ Dao Hồng gương cười nói:

- Thật đáng then, lão phu không giữ nổi chân lão tặc nì.

Thì ra năm tay cao thủ này là do Lữ Dao Hồng phái đi cầm chân Liễu Trần sư thái.

Kim Đại Kỳ chưa dứt lời, hắc y quái nhân đã lạnh lùng nói:

- Kim Đại Kỳ, già đầu rồi còn ăn nói hồ đồ, đáng ăn bạt tai!

Lời xuất, thân động, nhanh như ánh chớp hắc y quái nhân đã đứng sừng sững trước mặt Kim Đại Kỳ.

Thân thủ cao cỡ Kim Đại Kỳ cũng không kịp tránh né, cũng không kịp kháng cự, lãnh luôn hai cái tát nảy lửa.

Sự việc xảy ra không những khiến quần tà ai nấy đều xám mặt mà đến cả hàng tiền bối như Cổ Song Thành, Lý Tứ Nương, Đổ Thiều Khang cũng không khỏi lạnh người.

Chỉ có tên tiểu tử uỷ là khoái chí vỗ tay cười lớn:

- Hay! Hay quá!

Nói xong hai tay ôm chiếc hồ lô dốc ngược uống ừng ực một hơi dài.

Tổng Thiên Hành nhìn Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Theo ngu ý của tại hạ, các người nên thức thời rút lui sớm thì hơn.

Lữ Dao Hồng gương mặt lúc trắng lúc xanh, chưa kịp phản ứng, hắc y quái nhân đã cười nhẹ nói:

- Quân tử phục thù mười năm chưa muộn, các người còn chưa chịu rút lui không lẽ đợi Vân bảo chủ thiết lễ tổng hành?

Lữ Dao Hồng nghiêng răng nói:

- Được rồi, người đã nói vậy thì ta lập tức rút lui, món nợ này.....

Nhìn Tổng Thiên Hành tiếp:

- Tổng Thiên Hành, bằng hữu của người đã không có danh hiệu ta không thể phát thiệp mời, nhưng mong rằng trong ngày bản môn khai đàn đại điển cả hai người đều đến dự để ta thanh toán món nợ đêm nay.

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Được. Một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng phát tay, quát:

- Rút lui.

Đám lâu la của Nhất Thống môn rùng rùng kéo đi, Lữ Dao Hồng cũng tung người biến mất trong bóng đêm.

Hắc y quái nhân nói với theo:

- Lữ Dao Hồng, nhắn lời tới Vạn Sự Thông, trong vòng một tháng nữa Tổng đại hiệp sẽ đích thân tìm hấn đòi người ...

Thoáng chốc nhân thủ của Nhất Thống đã rút đi sạch sẽ kể cả số bị thương chỉ còn lại ngổn ngang gần trăm xác chết với vài chục mạng

bị vây hãm trong kỳ môn trận.

Nhân thủ của Kim Thang bảo cũng bị thương vong tới năm bảy chục mạng, hơn chục gian tịnh xá bị phá huỷ.

Giông bão đã qua, Vân Thiết Thành không kịp sai người thu dọn chiến trường vội chạy tới nắm tay Tống Thiên Hành, kích động nói:

- Lão đệ, may mà người về kịp..... Nhìn sang hắc y quái nhân tiếp:

- Còn vị kỳ nhân này là ai, lão đệ mau giới thiệu với mọi người.

Quần hùng nhao nhao phụ hoạ:

- Phải rồi, địch đã đi hết, mau hiển lộ diện mục cho mọi người chiêm ngưỡng...

Lý Tứ Nương thở dài:

- Tiểu tử, lão thân xưa rày chưa hề biết phục người, cả lão hoà thượng sư phụ người cũng không ngoại lệ, nhưng vị bằng hữu của người thật khác, ta khâm phục lắm lắm, người mau giới thiệu đi.

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Lý tiên bối, Thiết lão, chư vị, vị bằng hữu này thật ra cũng là người quen, nhưng vì nguyên nhân đặc biệt không thể tiết lộ thân thế, đồng thời vì có việc cần kíp nên lập tức phải ra đi, vậy nên mong chư vị lượng thứ, Thiên Hành không thể giới thiệu.

Lý Tứ Nương động thiết quài xuống đất, nói:

- Làm gì có chuyện như vậy?

Hắc y quái nhân gượng cười nói:

- Lý tiên bối, xin lượng thứ, văn bối sẽ ra mặt vào một ngày gần đây.

Quay sang Tống Thiên Hành:

- Huỳnh đệ, phiền tiễn tại hạ một đoạn đường.

Dứt lời hần đã tung người biến nhanh.

- Tống Thiên Hành cũng vội phóng người đuổi theo.

Công phu chừng ăn hết bữa cơm Tống Thiên Hành mới trở lại tịnh xá của chàng trong thính đào hiên. Lý Tứ Nương, Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Đỗ Thiếu Khang, Thạch Vô Hậu, cả Vân Thiết Thành cùng Hồ nhi, tiểu tửu quỷ đều đang nóng lòng chờ chàng trở lại.

Tống Thiên Hành vừa bước vào khách sảnh, Lý Tứ Nương đã hắt đầu hỏi:

- Tiểu tử, tên bịt mặt đó là ai mà sao người không chịu tiết lộ?

Tống Thiên Hành gượng cười, đưa mắt nhìn mọi người, nói:

- Lý bà bà, chuyện này nói ra dài dòng lắm, chờ lát nữa văn bối sẽ kể rõ.

Nhìn Đỗ Thiếu Khang chàng tiếp lời:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì vị tiên bối này là Túy di lạc Đỗ tiên

bồi.

Đỗ Thiếu Khang cười ha hả đáp:

- Không sai, lão tửu quỷ chính là Đỗ Thiếu Khang.

Tổng Thiên Hành khom mình thi lễ:

- Vãn bồi Tổng Thiên Hành tham kiến Đỗ tiên bồi.

Đỗ Thiếu Khang xua tay:

- Khỏi! Khỏi! Khỏi! lão tửu quỷ không khoái món này.

Miệng nói không khoái món này nhưng lão vẫn đứng dậy, quay đầu quát gọi đồ đệ:

- Tiểu tửu quỷ. Ngày thường ngươi cứ nằng nặc đòi gặp bằng được Tổng đại ca, giờ sao không chịu đến làm lễ?

Tiểu tửu quỷ dạ lớn, vội vàng chạy đến khom mình thi lễ:

- Tiểu tửu quỷ Hồ Bình tham kiến Tổng đại ca.

Tiểu tửu quỷ Hồ Bình năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn Hồ Nhi một tuổi. Hắn tuy ăn nói ba xếu ba xáo nhưng ngoại mạo tuấn tú vô cùng, trông rất ra dáng thư sinh, tính tình chính trực, ghét ác như thù, không phải có rượu vạ sự tức như sư phụ, bởi vậy trong chốc lát hắn và Hồ Nhi đã trở nên thân thiết rồi.

Tổng Thiên Hành nhìn Hồ Bình thầm nghĩ:

“Nghe khẩu khí của lão tửu quỷ thì hình như chuyến đi này là để làm thoa? măn lòng hiếu kỳ của đồ đệ, xem ra lão hành động cũng bị đồ đệ ảnh hưởng không nhỏ”.

Tổng Thiên Hành ngoài mặt tươi cười nói:

- Không dám. Không dám. Hồ lão đệ, mời ngồi.

Quay sang Đỗ Thiếu Khang:

- Danh sư xuất cao đồ, Hồ lão đệ chắc đã được Đỗ lão tiên bồi tận truyền tuyệt học rồi?

Đỗ Thiếu Khang cười lớn:

- Những cái khác ta không dám nói, chứ phần uống rượu thì có thể tạm được rồi.

Hồ Bình mỉm cười nói:

- Tổng đại ca, nghe đồn Tổng đại ca là đương kim võ lâm đệ nhất cao thủ trong lớp trẻ. Đáng tiếc tối hôm qua chưa thấy Tổng đại ca biểu diễn thần uy ...

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Hồ lão đệ, truyền ngôn thường không đúng sự thực.

Lý Tứ Nương nóng nảy nói:

- Tiểu tử, dẹp mấy chuyện tầm phào lại, nói đến việc chính đi.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Bà bà, Thiên Hành nói đây.

Sắc mặt chàng trở nên nghiêm trang:

- Nguyên Thiên Hành định bảo mật, nhưng những người có mặt tại đây đều là người nhà, nói ra cũng không sao.

Lý Tứ Nương ngắt lời:

- Khỏi, không cần rào trước đón sau, cứ nói đại ra đi.

Tổng Thiên Hành cố nhịn cười nói:

- Thiên Hành tuân lệnh! Chẳng nói giấu chư vị, người đó chính là Thiên Hành.

Chàng vừa dứt lời mọi người đồng ồ lên kinh ngạc.

Lý Tứ Nương:

- Là người? Vậy người là người lúc nãy là ai?

Là Vũ Văn Ngao.

Mọi người lại ồ lên một tiếng nữa, Tổng Thiên Hành chậm rãi nói tiếp:

- Khi Thiên Hành hú lên một tiếng báo hiệu, không lâu sau đã về tới nơi, nhưng vì tình hình lúc ấy chưa nghiêm trọng lắm, nên Thiên Hành bí mật gọi Văn Vũ đại hiệp ra, thay đổi dung mạo xong mới xuất hiện đương trường.

Hồ Bình nhảy cẫng lên reo:

- Hay quá. Thì ra người hiển lộng thần oai vừa nãy là Tổng đại ca.

Vân Thiết Thành thở dài:

- Thiên Hành lão đệ, điều kếp của người tuy che được mắt địch nhưng làm ta sợ đến chết đi được.

Lý Tứ Nương nhíu mày hỏi tới:

- Nhưng tại sao người lại phải tỏ ra bí mật như vậy chứ?

Tổng Thiên Hành nghiêm trang:

- Nguyên nhân là thế này ...

Tiếp đó chàng đem tình hình phía Kim Lăng từ đầu đến cuối thuật hết một lượt, đồng thời giải thích muốn che giấu việc công lực mình đột ngột tăng tiến nên cải trang để tiện đối phó với Vạn Sự Thông sau này.

Cổ Song Thành nhìn Tổng Thiên Hành hỏi:

- Thiên Hành, người có định đi Lạc Dương?

- Tiểu diệt định đón Từ thái phu nhân về an trí Kim Thang bảo xong là lập tức khởi trình.

Cổ Song Thành hơi trầm tư:

- Vậy được, ta sẽ đi cùng với người.

Tổng Thiên Hành mừng rỡ:

- Được sư cô dìu dắt thì còn gì bằng.

Lý Tứ Nương cười nhẹ:

- Chưa vị đã lao khổ xuất đêm, ai cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức. Lời nói của mụ nghe có vẻ khách sáo, kỳ thực lại là lệnh trực khách.

Đỗ Thiếu Khang lên tiếng:

- Ta chưa thấy mệt, có điều bà bà..... Vân bảo chủ hết rượu rồi.

Vân Thiết Thành cười lớn nói:

- Rượu hãy còn nhiều, Đỗ lão đi với tại hạ.

Lý Tứ Nương bật cười nói:

- Lão tửu quỷ này thật chỉ biết uống rượu mà thôi.

Đỗ Thiếu Khang nhướn đôi mắt lèm nhèm, nói:

- Lý đại tỷ nói ra là biết không phải trong nghề. Uống rượu chính ra là thứ hưởng thụ cao cấp nhất đó.

Mọi người kéo nhau đi hết, còn Lý Tứ Nương vẫn đứng sững ngó Tống Thiên Hành, một lát sau mụ nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, lúc nãy ngươi kể việc bị trúng mai phục rồi thoát hiểm dưới Minh Hiếu lăng, không những ý tứ hàm hồ mà lời nói dường như còn có điều ẩn giấu.

Mụ già này quả là ghê gớm, hỏi như vậy hoá ra làm khó người ta, tình cảnh lúc đó làm sao mà kể rõ được?

Tống Thiên Hành lúng túng:

- Không có.....không có điều gì ...ẩn giấu cả.

Lý Tứ Nương hừ lạnh:

- Hạng nguy trá như Vạn Sự Thông ta không tin hẳn chỉ nhót hai người vào lồng sắt rồi thôi.

Người ta nói gừng càng già càng cay quả không sai chút nào.

Tống Thiên Hành đỏ mặt càng ấp úng tợn:

- Lý bà bà, vãn bối.....sự tình..... không đến nỗi nghiêm trọng.

Lý Tứ Nương thở dài:

- Chỉ mong như vậy, giờ thì ngươi kể rõ từng chi tiết ta nghe.

Dưới ánh mắt sắc lạnh soi mói của Lý Tứ Nương, Tống Thiên Hành không còn cách nào hơn đành phải đem hết sự tình diễn ra trong Minh Hiếu lăng kể lại một lượt.

Lý Tứ Nương nghe xong trầm giọng nói:

- Hừ, tiểu tử ngươi nói nghe dễ dàng quá, việc đến như vậy mà còn nói là không nghiêm trọng. Ngươi nói đi, tấm thân trinh bạch của một thiếu nữ thì người nào mới được quyền nhìn?

Tống Thiên Hành nghe nói chết điếng trong lòng:

- Bà bà, trong sách có câu “Ngộ biến tòng quyền”, tác dạ của Thiên Hành có quỷ thần chứng giám..... Sắc mặt Lý Tứ Nương dịu đi đôi chút:

- Việc này đương nhiên không thể trách ngươi, nhưng nếu tên tiểu tử

Từ Quân Lượng quả có nỗi khổ không thể nói ra làm hảo sự của Tranh nhi nhờ nhàn thì người cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Tổng Thiên Hành nghe lời ngụ ý sâu xa, không khỏi hãi thâm, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói:

- Việc này xin bà bà cứ yên tâm, chuyện này Thiên Hành quyết đi Lạc Dương gặp Lượng huynh, thế nào cũng hỏi cho rõ trắng đen.

Lý Tứ Nương:

- Ta cũng đi, nếu hấn trả lời không đến đầu đến đũa thì ta sẽ lột da hấn, cả lão sự phụ mũi trâu của hấn ta cũng không tha.

Tổng Thiên Hành chỉ còn biết nhẹ thở dài im lặng.

Lý Tứ Nương chợt buồn lặng hấn:

- Thiên Hành, người cũng biết rồi, tình cảnh của Tranh nhi cực kỳ thương cảm. Còn ta, trên đời này chỉ có hấn có thể gọi là thân nhân, ta làm sao để hấn phải chịu khổ hơn nữa trên tình trường?

Tổng Thiên Hành bất giác thâm nghĩ:

“Mụ già này diện xú tâm từ, chỉ mấy lời như vậy đủ thấy tình cảm của mụ đối với Nam Cung Tranh thâm hậu nhường nào” Ngoài miệng chàng cung kính đáp lời:

- Bà bà yên tâm, Thiên Hành xin tận sở năng, giúp nhị vị hoàn thành tâm nguyện.

Lý Tứ Nương mắt sáng lên nói:

- Được lắm. Mong rằng người đừng quên lời nói hôm nay.

Tổng Thiên Hành biết Lý Tứ Nương cố ý hiểu sai lời nói của chàng nhưng lời đã nói ra làm sao lấy lại được.

Lý Tứ Nương dịu giọng:

- Được rồi, người về phòng nghỉ đi.

Về đến thư phòng đã thấy Vân Thiết Thành ngồi chờ ra đó chờ chàng. Vấn đề Vân Thiết Thành quan tâm hàng đầu hiện giờ dĩ nhiên là hảo sự giữa ái nữ lão và Tổng Thiên Hành xem tiến độ đã đến đâu. Sau một hồi chuyện vãn, nỗi lòng canh cánh bấy lâu hoàn toàn biến mất.

Xế chiều hôm đó, Thạch Vô Kỵ, Chu Chấn Bang, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh mọi người về đến Kim Trang bảo.

Ngày hôm sau nữa, Tổng Thiên Hành soái lĩnh Chu Chấn Bang cùng bốn tên ngân y kiểm sỹ đi Kim Lăng đón Từ mẫu về Kim Thang bảo.

Năm ngày sau, Tổng Thiên Hành cùng mọi người họp bàn hậu sự, kết quả huynh đệ Thạch Vô Kỵ, Đổ Thiếu Khang, Liễu Trần sư thái ở tại toa. trấn Kim Thang bảo. Phần chàng cùng Cổ Song Thành, Vân Trung Phụng, Cung Nam Tranh, Chu Chấn Bang, Hồ Bình lên

đường, nhắm Lạc Dương tiến phát.

Mấy ngày qua, Hồ Bình đã được Tống Thiên Hành chỉ điểm thêm ít tuyệt nghệ.

Trong chuyến đi này, Chu Chấn Bang cùng Hồ Bình đảm nhận nhiệm vụ tiền trạm, chiều tối hôm ấy, cả đoàn đã tiến vào Tín Dương thành. Hồ Bình mắt say lèm nhèm tiến ra đón đưng phải Tống Thiên Hành, hấn đã lớn tiếng nói:

Tống đại ca, Chu lão đã bao cả một khu biệt viện trong ngôi nhà khách điểm to nhất ở đây, nhưng tiểu tửu quở một mình đặt một phòng nhỏ ở phía trước.

Cặp mắt hấn vụt láo liêng, hạ giọng về bí mật:

Tống đại ca, các vị đi trước đi. Tiểu đệ cùng Chu lão làm như không quen biết nhau.

Tạm biệt. Chu lão đang chờ các vị Ở Cát Tinh khách điểm.

Tống Thiên Hành biết hấn đã phát hiện ra điều bất thường nên dùng phép truyền âm nói với theo:

- Lão đệ, người nên cẩn thận mới được.

Hồ Bình loạng choạng bước đi, không quay đầu lại nhưng làm như vô tình y gạt đầu mấy cái tỏ ý đã hiểu rồi.

Khi mọi người khuất mình sau cửa khách điểm, bộ pháp của Hồ Bình đột ngột trở nên nhanh nhẹn khác thường, quẹo nhanh mấy khúc quanh, đến khi lọt vào một hẻm cụt, y mới thở dài nhẹ nhõm chậm rãi bước đi.

Nguyên ở cuối con hẻm có một trung niên văn sỹ đi trước, nhưng vì hẻm cụt nên hấn quay đầu trở ra.

Hồ Bình hình như đã có chủ đích, chờ trung niên văn sỹ đi qua hấn cũng quay đầu theo sau, cứ giữ khoảng cách chừng ba trượng.

Tín Dương tuy tiếng là một trấn thành nhưng chẳng qua chỉ là một tiểu sơn trấn, sau vài ba khúc quanh đã lọt ra ngoài thành. Trung niên văn sỹ cắm cúi bước, đột nhiên hấn quay người lại cất giọng lạnh như băng nói:

- Tiểu quở, người đi theo ta như âm hồn bất tán là có ý gì?

Hồ Bình cười nhạt:

- Các hạ thật biết nói chơi, đạo quan ai ai cũng có thể dùng sao lại nói ta đi theo người?

Hồ Bình nói xong dốc hồ lô nốc ừng ực. Trung niên văn sỹ lạnh lùng:

- Đừng giỡn chơi nữa, anh bạn nhỏ, tại sao người lại đi theo ta?

Hồ Bình đưa tay áo quệt miệng, nhe răng cười nói:

- Các hạ sao lại nổi nóng mau vậy? Lúc trưa người đi theo ta không biết bao nhiêu ta có nói gì đâu?

Lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống, xung quanh vắng lặng không một bóng người. Trung niên văn sỹ quét mắt nhìn xung quanh, nét mặt thoáng hiện vẻ tà ác, Hồ Bình mỉm cười lạnh bầm:

- Nếu muốn giết người diệt khẩu thì nơi đây là thích hợp nhất rồi ... Trung niên văn sỹ thấy đối phương nói đúng tim đen của mình, định ra tay ngay nhưng vì còn ngại bọn Tổng Thiên Hành trong thành, nên đổi ý, giọng khiêu khích:

- Tiểu cầu, người có gan thì theo ta đi tiếp.

Hồ Bình cười lạnh nói:

- Không phải thiếu gia gan nhỏ, nhưng vì không rảnh để đi theo người ...

Trung niên văn sỹ cười nhẹ:

- Không rảnh thì lão gia người đi đây.

Dứt lời quay người bước gấp.

Hồ Bình quát lớn:

- Đứng lại!

Gã trung niên không những không dừng bước mà còn gia tăng cước lực.

Hồ Bình cười gằn nói:

- Thất phu, người có thể đi được hơn trăm bước thì chữ Hồ của thiếu gia viết lộn đầu xuống đất.

Trung niên văn sỹ không quay đầu lại, vừa bước gấp vừa nói:

- Tiểu tạp chủng, người dám cùng lão gia ...

Gã chưa dứt lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, kinh hồn vì thân thủ đối phương, gã co giò phóng xéo về phía hữu ba trượng.

Ứng biến của gã văn sỹ có thể nói là không chậm, nhưng gã không đánh giá đúng mức thằng bé miệng còn hôi sữa kia nên ... bóp một tiếng, má gã nóng rát, sao trời rơi rụng như mưa trước mặt, loạng choạng bước xéo mấy bước gã mới gượng lại được.

Tiểu tửu quỷ Hồ Bình chấp tay sau lưng đứng an nhàn trước mặt gã, cười nhạt nói:

- Thế nào? Chưa đi được sáu mươi bước phải không?

Gã trung niên văn sỹ một bên má sưng húp, trong đôi mắt gằn như đứng trông của gã vẫn ánh lên tia kinh dị, dường như gã không tin một tên quỷ con kia xuất thủ đánh gã.

Hồ Bình cười nhẹ nói:

- Sự thể đã đến nước này, đừng hòng giờ trò quỷ ra nữa, muốn khỏi chịu đau thì phải sự thực trả lời ta mấy câu hỏi.

Trung niên văn sỹ:

- Người muốn hỏi gì?

Hồ Bình:

- Chẳng hạn như thủ lĩnh của các người là ai? Mục đích chuyến này là gì?

Trung niên văn sỹ giận dữ:

- Giữa ta và người không ai phạm đến ai, người hỏi những việc ấy làm gì?

Hồ Bình lạnh lùng:

- Sao người biết không ai phạm đến ai? Lúc này người không thấy ta nói chuyện với ai sao?

Hồ Bình đang còn huyền thuyên bỗng trung niên văn sỹ cất lên tiếng hú dài cao vút...

Hồ Bình trầm mặt:

- Thất phu muốn chết ...

Hắn xuất thủ như điện, điểm luôn mấy cái, đá văn sỹ té nhào xuống đất, tiếng hú cũng bị đứt ngang giữa chừng.

Mặc dù vậy tiếng hú của hắn cũng đã đánh động đồng bọn, có tiếng hú đáp lại xa xa, tiếp theo là bóng người nhấp nhô phóng như bay về phía Hồ Bình.

Tiểu tửu quỷ thấy động có hơi ngán, nhưng nơi đây trống trải chẳng có chỗ ẩn thân, hơn nữa nhìn thân thủ của đối phương rất tầm thường. Hắn là ngựa non đâu biết sợ hổ, sẵn đây muốn thử xem mấy chiêu thần kỳ của Tống Thiên Hành chỉ điểm xem uy lực đến mức nào.

Đối phương có năm người, nhanh như chớp dừng trước mặt Hồ Bình, một gã mặt đỏ như tổ ong quát hỏi:

- Tiểu tử, đồng bọn của người đâu?

Hồ Bình chỉ gã trung niên văn sỹ nói:

- Đồng bọn của người nằm đây..... - Tiểu tử hỗn xược ...

Hồ Bình cười lạnh:

- Không tin người cứ thử xem. Để tiết liệm thời gian cả năm người cứ việc nhào vô.

Gã vẫn không tin đồng bọn bị Hồ Bình giết chết, quay sang một tên bên cạnh nói:

- Giang Minh, người bắt tên tiểu tử cho ta.

Gã hán tử dạ một tiếng, phóng người lên cao, một chiêu Thượng ưng bác thố, song trảo chụp xuống đầu Hồ Bình.

Hồ Bình quát lớn thị Oai:

- Trở về!

Song chưởng nhanh như chớp đẩy ra, tên đại hán hự lên một tiếng tức tưởi, văng ngược về sau ba trượng té đánh phịch một tiếng, nằm

yên bất động.

Hồ Bình xuất thủ nhanh nhẹn gọn gàng, sát thương đối phương rồi mà đồng bọn vẫn không nhìn ra hấn sử dụng thủ pháp gì.

Hồ Bình cười nhẹ:

- Sao? Tin chưa? Ta đã nói cả năm tên nhào vô, không chịu nghe, giờ chỉ còn bốn tên thôi đó.

Nói xong lại dốc ngược hồ lô nốc rượu ừng ực.

Gã đại hán mặt rỗ biến sắc quát:

- Tất cả xông lên.

Dứt lời gã rút đao xông tới, bốn tên chia bốn góc vây Hồ Bình vào giữa.

Hồ Bình khoái chí vỗ tay nói:

- Hay lắm. Thú lắm!

Lại nốc rượu.

Nhưng không phải để uống, hai tay bưng hồ lô, một vòi rượu bắn ra, hấn trụ người xoay một vòng.

Có tiếng kim khí kêu loảng xoảng, đã có ba tên ngã dài, cả cương đao trong tay cũng văng đầu mất. Chỉ còn mỗi đại hán mặt rỗ còn đứng vững, nhưng bộ mặt rỗ của hắn biến thành màu đất mất.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 22

Tà Bất Thắng Chính

Hồ Bình thất vọng lắc đầu thở dài:

- Kém quá! Kém quá!

Rồi nhìn gã mặt rỗ cười lớn, nói:

- À, còn đại ca đây khá hơn một chút, nào tiếp tục đi.

Vừa nói hắn vừa bước tới một bước, gã đại hán mặt rỗ hai tay nắm chắc cán đao, bất giác lui luôn ba bước.

Hồ Bình vừa định lên tiếng châm chọc, bỗng sau lưng có giọng nói lạnh lùng như băng:

- Tiểu tử! Người là đồ đệ của Đỗ Thiếu Khang?

Địch nhân đến gần sau lưng ba trượng vẫn chưa hay biết, nếu đối phương để tâm ám toán thì còn gì là mạng?

Hồ Bình tuy tuổi nhỏ, nhưng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, biết đối phương không có ý ám toán, nên mặc dù trong lòng kinh hãi,

nhưng hắn lấy lại bình tĩnh rất nhanh, không quay đầu lại, giọng bình tĩnh nói:

- Không sai! Đã có dấu hiệu, không lẽ còn giả hay sao?

Nói xong hắn mới từ từ quay người lại “ồ” lên một tiếng cười, nói:

- Thì ra là Kim tiền bối, đêm hôm trước thấy Kim tiền bối biểu diễn một màn ngoạn mục trước Lữ Dao Hồng giờ lại ở nơi khỉ ho cò gáy được thấy nghiêm nhan. Vạn hạnh.

Vạn hạnh!

Thì ra người sau lưng Hồ Bình là Bắc Mạc thần điêu Kim Đại Kỳ.

Tên tiểu quỷ này quả là quá quái, vừa gặp Kim Đại Kỳ y đã nhớ đến thái độ khúm núm của lão trước Lữ Dao Hồng mà buông lời châm biếm.

Việc này đối với thân phận và địa vị của lão trong giang hồ đương nhiên không được đẹp lắm, bởi vậy Hồ Bình vừa dứt lời lão trầm giọng nói:

- Đồ con nít miệng còn hôi sữa đã có được miệng lưỡi trơn tru cỡ đó rồi.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, xin lỗi gia sư không có dạy Hồ Bình kiểu cách khúm núm nịnh bợ lại giờ giọng chân chính.

Kim Đại Kỳ nổi giận:

- Tiểu tử, lão phu không phải ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng ngươi còn khua môi múa mép nữa thì đừng trách ta.

Hồ Bình biết lão ma này thủ đoạn tàn độc, nói được làm được, hắn dù gan lớn hơn người nhưng gặp phải nhân vật trong Thập đại cao nhân cũng không dám làm càn. Bởi vậy hắn định đánh bài chuồn.

Khổ nỗi Kim Đại Kỳ cũng thành tinh, thái độ hắn làm sao qua mặt lão được.

Lão cười lạnh nói:

- Này nhóc con, đừng giở trò trước mặt ta, trả lời cho thật mấy câu biết đâu lão phu không làm khó ngươi.

Hồ Bình nhe răng cười:

- Kim tiền bối, tiểu tửu quỷ không làm gì đắc tội tiền bối làm khó chi tội nghiệp.

Kim Đại Kỳ nạt ngang:

- Khởi phí lời, các ngươi đi chuyến này có bao nhiêu người?

Hồ Bình xua tay:

- Không nhiều. Không nhiều. Cả tiểu tửu quỷ này mới có bảy người.

- Bảy người? Có những ai?

Hồ Bình cười nhẹ:

- Chờ lát nữa Kim tiền bối gặp thì biết chứ hỏi làm chi.

Kim Đại Kỳ nóng mặt:

- Nhóc con cả gan.

Hồ Bình vẫn mỉm cười:

- Hồ Bình này xưa rày chẳng có gì không dám làm, nhưng quả thật lần này tiểu tửu quỷ nói thật đó.

Kim Đại Kỳ chau mày:

- Lão tửu quỷ sư phụ ngươi có đi không?

Hồ Bình lắc đầu:

- Hiện giờ thì không có.

- Nói như vậy hắn sẽ tới sau?

- Có lẽ.

Đảo mắt một vòng, hắn lại nhe răng cười nói:

- Kim tiền bối, tiểu tửu quỷ không có nói vậy, nhưng Kim tiền bối nghĩ vậy thì tiểu tửu quỷ cũng không phản đối.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Được rồi, cứ bắt cộp con thì sợ gì cộp mẹ không đến tìm.

Vừa dứt lời lão xuất thủ như điện thọc ngực Hồ Bình.

Khoảng cách ba trượng là quá nhỏ so với những tay đại cao thủ cỡ Kim Đại Kỳ, nháy mắt ngũ trảo đã đến sát ngực đối phương.

Hồ Bình tuy kinh hãi nhưng bản tánh không biết sợ trời đất là gì, trong lúc lâm nguy lập tức vận dụng “Thiên ngự phong thân pháp” mới học được của Tổng Thiên Hành, thoát cái đã ở ngoài tầm tay của Kim Đại Kỳ, đồng thời phun một vòi rượu cười ha hả nói:

- Chút rượu thừa không đủ lòng thành...

Hắn biết rõ những trò diễn ra trước mặt Kim Đại Kỳ không có mấy tác dụng, nên vừa nói vừa giở hết khinh công ù té chạy vào thành.

Kim Đại Kỳ hươu chưởng gạt vòi rượu nhanh như chớp phóng theo nói:

- Tiểu tử, ngươi chạy được quá mười trượng lão phu sẽ lấy họ Hồ của ngươi.

Hồ Bình biết với khinh công của mình có chạy cũng không chạy kịp, chỉ còn cách kéo dài thời gian từ từ tìm kế.

Trong khi hắn vừa chạy vừa suy nghĩ thì Kim Đại Kỳ đã phóng một bước vượt qua mặt hắn.

Hồ Bình trong lúc cấp thời sinh trí, phóng xui về phía một gốc cổ tùng to tay ôm.

Kim Đại Kỳ không ngờ đối phương dụng tới chiêu này, lão lỡ trớn, không kịp chuyển thế phải chờ hết đà mới quay đầu phóng về phía Hồ Bình.

Hồ Bình vừa lẩn tránh vừa cười nói:

- Kim tiền bối, người Hồ gia người người đều kiên cường, tốt nhất Kim tiền bối theo họ Lữ ...

Hắn chưa nói dứt lời Kim Đại Kỳ đã gầm vang, phi thân chộp xuống. Hồ Bình nhỏ con lại có “Thiên long ngự phong thân pháp” né đông tránh tây mau lẹ vô cùng. Kim Đại Kỳ quay qua quay lại một hồi đồ mò hôi hột vẫn chưa làm gì được Hồ Bình.

Bỗng hắn nhìn ra sau lưng Kim Đại Kỳ, kêu lớn:

- A, Tổng đại ca đến đúng lúc lắm.

Kim Đại Kỳ tưởng thật vội nhảy ngang năm bước quay nhìn lại, phía sau vắng lặng nào có bóng người.

Kim Đại Kỳ mắng thầm:

“Thằng nhóc con này quả nhiên giảo hoạt!” Từ mười trượng ngoài đã nghe Hồ Bình cười ha hả, nói:

- Kim tiền bối, vẫn bối cam thất lễ, cáo biệt!

Kim Đại Kỳ một mặt đuổi gấp, một mặt quát lớn:

- Nhóc con, ngươi chạy lên trời lão gia cũng theo bắt lại.

- Giỏi cho người ý lớn hiếp nhỏ.

Tiếp theo là tiếng cười lạnh liên miên và ...

“Bùng!” một tiếng, Kim Đại Kỳ bị chấn rơi trở xuống đất, cách lão hơn trượng, “Thông tý thần ma” Chu Chấn Bang đứng lạnh lùng nhìn lão. Cả hai ngăm vận công lực chuẩn bị một trận đấu chí tử. Trong khi đó Hồ Bình nghe động quay lại cười nói:

- Chu lão, lão đến chậm một chút nữa thì tiểu tửu quỷ thăng thiên rồi.

Chu Chấn Bang trợn độc nhãn nhìn hắn:

- Tiểu quỷ, mai mốt còn bỏ đi một mình nữa, lão đánh nát đít ngươi ra.

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Chu độc nhãn, giờ này chưa phải lúc giáo huấn người nhà.

Chu Chấn Bang cười lạnh:

- Nghe khẩu khí lớn lối quá, ngươi muốn gì? Cứ giờ hết bản lĩnh ra đi.

Kim Đại Kỳ mắt lóe hung quang:

- Thứ nô tài tự hạ mình mà còn lớn lối.

Chu Chấn Bang quát lớn một tiếng, thân ảnh chớp ngời. “Bùng!

Bùng! Bùng!” song phương đã trao đổi ba chưởng.

Kinh phong ào ào, bụi cuốn mù trời, từ trong đám bụi vang lên tiếng

Kim Đại Kỳ:

- Chu đui, cứ tưởng ngươi có tiến bộ, nào ngờ chỉ có vậy mà thôi.

Chu Chấn Bang cười lạnh, không nói, ngăm vận chân lực chuẩn bị.

Bỗng bó tiếng xé gió ào ào, một bóng người nhẹ như chiếc lá đáp xuống đường trường, thì ra là Tống Thiên Hành.

Tiếp sau đó lại có bóng người đáp xuống, lần này là Cổ Song Hành. Trong nháy mắt cục diện đã thay đổi. Kim Đại Kỳ từ thắng thế trở thành cô thế.

Hồ Bình vỗ tay cười lớn:

- Kim tiền bối, dập đầu trước mặt Hồ Bình ba cái. Hồ Bình nói tốt cho vài câu.

Tiểu quỷ này giọng điệu quá chua không người được, đã tôn người làm tiền bối nhưng lời nói khó nghe vô cùng.

Tống Thiên Hành quay lại quát khẽ:

- Bình nhi, không được hỗn!

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão tạm thời lui ra.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Ai đánh trước cũng vậy thôi, xa luân chiến lão phu cũng vui lòng tiếp ứng.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Ta tuy không dám xưng là quân tử nhưng người cũng đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người. Ta ước đến tổng đàn quý môn phó hội, không muốn giữa đường tính chuyện. Nếu người sự thực đáp ta mấy câu hỏi, sẽ không ai làm khó dễ người nữa.

Được lời như mở tấm lòng, nhưng ngoài mặt Kim Đại Kỳ vẫn làm ra vẻ:

- Khó dễ ta à? Hừ, Tống Thiên Hành, người coi lão phu là hạng người nào?

Hồ Bình lại chen vào:

- “Bắc mặc thần điều” phải vào lòng rồi, Kim tiền bối, người ta còn xem gì được nữa?

Tống Thiên Hành nạt:

- Bình đệ, người lui ra!

Nhìn Kim Đại Kỳ tiếp:

- Các hạ, người có chịu trả lời câu hỏi của ta không?

Kim Đại Kỳ hận Hồ Bình đến cực điểm. Nhưng tình thế không cho phép lão thị Oai, đành nén lửa giận trầm giọng nói:

- Cái đó còn phải coi câu hỏi của người nữa.

- Ta chỉ thỉnh giáo nhiệm vụ của người chuyến này.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu lão phu không đáp?

Tống Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Chỉ sợ không đáp không được.

Kim Đại Kỳ cười lạnh chưa kịp mở lời, Hồ Bình lại lên tiếng:

- Kim tiền bối đừng làm khó dễ nữa, hay là để tiểu tửu quý nói thay cho.

Tổng Thiên Hành kinh ngạc:

- Bình nhi, người biết sao?

Hồ Bình cười cười nói:

- Tiểu tửu quý không nói thì thôi, nói ra thì mười phần đúng hết tám chín. Sự việc như thế này, lúc này Chu lão đang nói chuyện với chưởng quỹ. Tiểu tửu quý vô tình phát hiện hai cặp mắt cú vọ đang quan sát Chu lão ...

Dừng lại một lát như để mọi người bắt đầu sốt ruột, y mới tiếp:

- Bởi vì Hồ Bình mới chọn một phòng riêng sát vách hai tên kia, qua chuyện của hai tên mới biết được nhiệm vụ của chúng là đối phó ...

Nói đến đó hắn dừng lại bưng lô hồ tu.

Chu Chấn Bang không chịu được quát:

- Tiểu quý người còn giỏi trò nữa, ta đập nát chiếc hồ lô của người.

Hồ Bình giọng nghe đáng thương lạ:

- Chu lão, để tiểu tửu quý nhấp giọng một chút.

Uỷc luôn một hơi dài, lau mép xong mới chậm rãi tiếp:

- Tổng đại ca, chúng định tấn công Chấn Uy tiêu cuộc.. Tổng Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Thật sao?

Hồ Bình mỉm cười:

- Việc liên quan đến an nguy của Vân tam công tử, tiểu tửu quý đâu dám nói càn.

Tổng Thiên Hành như không nhận ra ý châm chọc trong câu nói của Hồ Bình, gật đầu nói:

- Nói tiếp đi!

Hồ Bình chậm rãi tiếp:

- Nghe đâu Vân tam công tử hộ tống một tiêu vụ sẽ đi ngang đây ...

- Bao giờ thì chúng hạ thủ?

Hồ Bình lắc đầu:

- Cái đó thì tiểu tửu quý không biết, chắc phải hỏi Kim tiền bối đây.

Tổng Thiên Hành nhìn Kim Đại Kỳ:

- Hắn nói không sai chứ?

- Không sai.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vụ này người là thủ lĩnh?

- Có thể nói như vậy.

- Mục đích cướp tiêu?

- Cũng là để báo cừu.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Báo cừu? Người với Kim Thang bảo có cừu gì?

Kim Đại Kỳ cười nhạt:

- Lão phu với Kim Thang bảo không có thù oán gì, nhưng có một người có mối thù bất cộng đố kỵ thiên với Vân gia.

Tổng Thiên Hành tỉnh ngộ:

- À, thì ra người được Hoa Lộng Ảnh xúi giục.

- Xúi giục thì không phải, đã là đồng nhân thì giúp người thế thôi.

Kim Đại Kỳ nhìn ra sau lưng Tổng Thiên Hành cười lạnh không thôi.

Tổng Thiên Hành không quay đầu ra sau, nói:

- Bảy người sắp đến đó là trợ thủ của người?

Bọn người kia còn cách xa nửa dặm mà chàng đã nhận ra đối phương có bảy người, việc này khiến Kim Đại Kỳ thấy ớn lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh khô, nói:

- Không lẽ còn chưa đủ?

Tổng Thiên Hành cười lạnh, nói:

- Nhân số thì đủ rồi, công lực cũng khá, chắc cỡ lệnh chủ của quý môn chứ không kém, có điều ...

Chàng chưa dứt lời, hiện trường đã có thêm bảy lão nhân, mình mặc trường bào màu đen, gương mặt trắng bệch, đôi mắt tỏa ánh quang âm trầm, chỉ có tuổi tác, mập mạp cao thấp không đều nhau mà thôi. Bảy hắc y lão nhân xuất hiện, Kim Đại Kỳ như gan dạ hơn, lớn tiếng nói:

- Có điều chưa đủ để người ra tay phải không?

Tổng Thiên Hành quét mắt quan sát bảy hắc y lão nhân, miệng đáp lời Kim Đại Kỳ:

- Các hạ thật giỏi đoán ý người.

Kim Đại Kỳ cười lớn:

- Tổng Thiên Hành, người đừng có giả giọng khi người, bảy vị đây có đáng để người ra tay hay không phải chờ xem mới biết.

Đồng thời Chu Chấn Bang đã dùng truyền âm nói vào tai chàng:

- Thiếu chủ, bảy tên này là “Miêu Cương thất sát” Ô thị huynh đệ, nổi danh hăng hung cực ác. Lão đại chuyên dụng trùng độc, lão nhị dụng độc, kỳ dư năm người đều dùng hỏa độc...

Tổng Thiên Hành mắt ngời sát khí quay lại nói:

- Sư cô cô cùng Chu lão, Hồ nhị ba người ra xa hai mươi trượng, tốt nhất nên đứng trên gió ...

Lão nhân có vẻ cao tuổi nhất, cất giọng như ma trơi, nói:

- Bốn người các người đêm nay không một ai sống sót mà trở về, khỏi đi đâu cho mất công.

Cổ Song Thành ra hiệu cho Chu Chấn Bang và Hồ Bình rút lui, còn bà tiến lên một bước đứng sát sau Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành, không được khinh địch!

Tống Thiên Hành gạt đầu, nhìn lão đại Ô Hành Hiếu nói:

- Không ngờ “Miêu Cương thất sát” danh chấn động giang hồ cũng trở thành thuộc hạ của Lữ Dao Hồng.

Ô Hành Hiếu hừ lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước nay độc giang hồ, quyết chẳng chịu bợ đỡ một ai.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy sao các người đi kết bè với Nhất Thống Môn?

- Sao lại gọi là kết bè, ta có mục đích riêng của ta.

- Các người có thù oán với Kim Thang bảo?

- Không có.

- Vậy thì vì cái gì?

Ô Hành Hiếu cười lạnh:

- Nói cho người biết cũng không sao, vì lão phu vì tiền. Vân Trung Hạc hộ tống chuyển tiêu này. Giá trị trên vạn lượng, lão phu làm sao bỏ qua được?

Tống Thiên Hành gạt gù:

- Thì ra là như vậy, các người vì tiền còn Hoa Lộng Ảnh vì báo thù nên song phương hợp tác.

Ô Hành Hiếu mắt tóe hàn quang nói:

- Người là người mới nổi danh trên giang hồ. Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành nói:

- Không dám, tại hạ chính là Tống Thiên Hành. Có vài điều tại hạ muốn nói. Vàng bạc tuy quý giá nhưng mạng sống còn quý giá hơn.

Ô Hành Hiếu cười lạnh nói:

- Người giáo huấn hay là uy hiếp lão phu đó?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Người nghĩ sao cũng được.

Ô Hành Hiếu mặt nổi sát khí, đưa tay vào ngực áo.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Không được động đây.

Ô Hành Hiếu cười lạnh, bàn tay nhanh như chớp thò vào trong bọc. Động tác của Ô Hành Hiếu không thể gọi là chậm. Nhưng động tác của Tống Thiên Hành còn nhanh hơn, cách không điểm tới một chỉ, hai cánh tay của Ô Hành Hiếu bị cứng như que sắt không còn cử

động được nữa. Đồng thời bóng hai người thấp thoáng, Ô Hành Hiếu đã ở trong tay chàng như điều quắp gà con vậy.

Thân thủ của Tống Thiên Hành nhanh lẫn xuất kỳ, “lục sát” đứng đó nhưng không kịp ra tay cứu viện.

Tống Thiên Hành đẩy Ô Hành Hiếu nằm xuống đất, đặt một chân lên ngực lão:

- Ai còn dám động đây ta sẽ giậm nát lão!

Lời nói cùng với thần oai của chàng quả nhiên có tác dụng, sáu người còn lại ai nấy cơ hồ thở ra lửa nhưng không một ai dám cử động.

Tống Thiên Hành cười lạnh tiếp:

- Ô Hành Hiếu, bằng vào tội ác của bảy huynh đệ các ngươi dù chết cũng chưa hết tội. Nhưng ta vì đức hiếu sinh, chỉ cần các ngươi giao hết độc vật trong người đồng thời bị phế võ công, ta sẽ mở cho các ngươi một sinh lộ.

Ô Hành Hiếu gầm lên:

- Thất phu lòn tròn, lão phu học nghệ không tinh chết cũng không đáng tiếc, ngươi đừng có mà mơ tưởng! Các đệ đừng lo cho sinh tử của ta, tất cả liên thủ giết tên thất phu rửa hận cho ta!

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Ô Hành Hiếu, “Miêu Cương thất sát” các ngươi lấy Hiếu, Đế, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm làm tên, từng bị người đời chê trách, chỉ không có “sĩ” (vô sĩ) mà thôi, nay lại thêm một điều nữa, các ngươi không những vô sĩ mà còn không biết tiến thoái, làm ô nhục bảy chữ trong “Bát Đức”!

Trong khi chàng nói thì Ô Hành Đế lắng lặng cho tay vào bọc.

Tống Thiên Hành mắt lóe tinh quang, hét:

- Ngươi dám!

Ô Hành Đế chẳng nói chẳng rằng, hữu thủ vung lên, một đạo ô quang mang theo mùi tanh tươi cùng cực bắn thẳng về phía Tống Thiên Hành.

Ô Hành Đế là lão nhị trong “thất sát” chuyên gia dụng độc, đạo ô ảnh mà lão phóng ra là thứ độc chất vô thượng, hơn nữa, thủ pháp phóng độc của lão cũng đặc biệt hơn người. Luồng độc chất lúc đầu đi thành tia nhỏ, khi đến gần Tống Thiên Hành bỗng tản ra thành một màn lưới đen chụp xuống.

Tống Thiên Hành cười lạnh một tiếng, vung nhẹ tay áo, luồng độc khí bị cuốn ngược lại, bắn như bay trở ngược về phía Ô Hành Đế.

Trong lúc chàng vận công bức ngược độc chất của Ô Hành Đế thì bàn chân đạp trên ngực Ô Hành Hiếu cũng bị lơi đi.

Nguyên Ô Hành chỉ bị điểm hai huyết “kiên tinh” khổng chế hai tay mà thôi, chớp đúng cơ hội đó lão vùng người thoát khỏi bàn chân Tổng Thiên Hành đồng thời quát lớn:

- Thất phu nằm xuống!

Cùng lúc với tiếng quát, song cước lão đập mạnh về phía đầu gối Tổng Thiên Hành.

Trong một thoáng đó, toàn bộ ám khí, hỏa khí, độc khí của lục sát ào ào trút hết về phía Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành lúc này hai mặt đều bị công, hạ bàn thì Ô Hành Hiếu, bên trên thì “lục sát” hợp công. Tình thế nguy hiểm đến Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đều biến sắc.

Kỳ thực sự việc diễn ra quá mau lẹ, đến mức về sự nguy hiểm của hai người chưa hoàn toàn, đã nghe một tiếng rú thê thảm, đồng thời một bóng người bắn vọt lên như một cây pháo thăng thiên, tiếp theo là những tiếng “Bùng! Bùng!” khói lửa ngợp trời, mùi diêm sinh bốc lên ngạt thở.

Ô Hành Hiếu giờ chỉ còn lại mấy nhánh xương cháy lam nham, mặt đất cũng bị cháy xém. Hỏa khí làm mặt đất hõm xuống mấy hố sâu. Còn Tổng Thiên Hành?

Sau khi chấn gãy song cước Ô Hành Hiếu, chàng thi triển “thiên long phong thân pháp” thân hình vọt lên cao năm trượng, trong khi đó chàng ở trên không xuất chỉ điểm trúng tử huyết của sáu tên còn lại.

Tội cho “lục sát”, sau khi xuất thủ giết chính đại huynh của mình, chưa kịp có hành động tiếp theo đã bị “vạn ứng vô thanh chí” của Tổng Thiên Hành điểm trúng tử huyết chết không kịp trối.

Tổng Thiên Hành sau khi tận diệt “Miêu Cương thất sát” chàng an nhàn đáp xuống.

Nhìn thấy độc khí còn lớn vẩn trên mặt đất. Chàng liền đưa song chưởng tới trước làm mấy động tác, luồng khí độc như bị một lực lượng vô hình nén thành một vệt khói bay thẳng lên trời không mất dạng.

Kim Đại Kỳ nãy giờ đứng ngẩn ra nhìn, lúc này mới giật mình tỉnh lại định thừa cơ rút êm, nào ngờ hành động của lão không qua được mắt của Tổng Thiên Hành. Chàng quát lớn:

- Đứng lại!

Chu Chấn Bang đã nhanh hơn Tổng Thiên Hành phi thân chắn trước mặt Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Kim Đại Kỳ, ngươi còn muốn chạy sao?

Kim Đại Kỳ cười lạnh nói:

- Các ngươi đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng người. Với thân phận của

ta mà bỏ chạy được sao?

Chu Chấn Bang cười ha hả nói:

- Đến giờ này mà người còn nói được chữ “thân phận” làm ta phải đổ mặt thay người!

Kim Đại Kỳ làm mặt dày nói:

- Nếu ta thật sự muốn đi các người cần được sao?

- Người thử đi rồi thấy!

Tổng Thiên Hành nhìn Hồ Bình nói:

- Bình nhi, người tác phúc một lần, đem thi hài của “thất sát” mai táng giùm.

Hồ Bình cũng cự nự mấy tiếng rồi mới chịu bắt tay làm.

Tổng Thiên Hành chấp tay sau lưng nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Các người chừng nào hạ thủ cướp tiêu?

Kim Đại Kỳ lắc đầu:

- Ta không biết, chỉ có Hoa cô nương biết thôi.

- Hoa Lộng Ảnh đâu?

- Ta không biết.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Người nói vậy hóa ra tự làm khó cho mình đó!

Kim Đại Kỳ vẫn ngang ngạnh:

- Ta đã nói không biết là không biết, tin hay không tùy người.

Tổng Thiên Hành nói:

- Tại hạ chờ nghe giải thích.

- Rất đơn giản, Hoa cô nương sáng mới tới đây, mọi hành động phải chờ lệnh của y mới quyết định được.

Tổng Thiên Hành gật gù:

- Thì ra là như vậy, việc đã thế này thì phải phiền các hạ vài ngày.

Kim Đại Kỳ trợn mắt:

- Người ...

Tổng Thiên Hành nói:

- Các hạ yên tâm. Gọi là “phiền các hạ vài ngày” thật ra chỉ là mời người làm khách mấy ngày mà thôi.

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Người tưởng ta thúc thủ chờ người chắc?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Tại hạ không dám nghĩ như vậy, nhưng tình thế bức bách, đành phải ... theo ta nghĩ người nên hòa hoãn một chút có lợi cho người hơn.

Kim Đại Kỳ hừ lạnh:

- Ta biết hiện thời ta đang ở trong tình thế bất lợi nhất, nhưng đầu có

thể rơi, máu có thể đổ chứ chẳng chịu để người uy hiếp.
Hồ Bình vừa hoàn thành nhiệm vụ, phúi phúi tay chen lời:
- Kim tiền bối hào khí ngất trời, thật không hổ là nhân vật được liệt vào Thất đại cao nhân. Có điều ...
Biết hẳn ngựa miệng sắp giở giọng móc họng thiên hạ, Tống Thiên Hành vội ngăn lại:
- Bình nhi, không được vô lễ!
Quay sang Kim Đại Kỳ:
- Dù sao các hạ cũng là người có danh vọng, Tống Thiên Hành lễ nhượng tam chiêu.
Kim Đại Kỳ nóng máu:
- Tiểu tử cuồng ngạo! Tiếp chiêu!
Dứt lời đã xông thẳng tới chộp vào ngực đối phương.
Đây là một lối đánh liều lĩnh, có công có thủ, nhưng vì Tống Thiên Hành đã biết nói trước “lễ nhượng tam chiêu” nên lão trở lực tấn công, không sợ đối phương phản công.
Kim Đại Kỳ danh liệt Thập đại cao thủ không phải chỉ có hư danh, đặc biệt là lực ượng trào công của lão có thể nói vô lâm nhất tuyệt, hơn nữa đã toàn lực tấn công thì uy lực khó có thể tưởng tượng được.
Trảo thế chưa tới kinh phong lạnh ngắt đã áp sát ngực Tống Thiên Hành rồi.
Tống Thiên Hành trầm tĩnh thi triển “thiên long ngự phong thân pháp” tránh chiêu đồng thời lớn tiếng đếm:
- Chiêu thứ nhất ...
Kim Đại Kỳ lập tức biến chiêu, hữu chưởng trầm xuống đánh phạt vào dạ dưới Tống Thiên Hành, tả thủ vươn trào chộp về hướng thân hình chàng di động.
Tống Thiên Hành vừa tránh được một thế chém đã đụng phải một trảo của đối phương đưa tới, mà chàng đã nói trước nên không tiện hoàn thủ phản kích.
Chỉ còn cách ngã người xuống đất để tránh thế công. Thân hình chàng hầu như rơi xuống đất, nhưng lúc gần chạm đất xoay mấy vòng là đã bắn xéo ra ngoài, miệng vẫn cười lớn đếm:
- Chiêu thứ hai ...
Kim Đại Kỳ ra hai chiêu đều đánh vào khoảng không, vừa sót ruột vừa tức giận vươn trào đánh tới, đồng thời phóng cước nhắm thân hình còn là dãi dưới đất của Tống Thiên Hành đá tới.
Tống Thiên Hành lúc này hầu như chẳng còn thể để tung người tránh né nữa. Kim Đại Kỳ cất tiếng cười đắc ý tưởng chàng không tránh

khỏi chiêu này.

Nhưng nói ra thật tức chết Kim Đại Kỳ. Thân hình Tống Thiên Hành đang là đang như vậy đột ngột bắn vọt về phía trước, đồng thời cất người đứng thẳng dậy, cười nói:

- Chiêu thứ ba! Ba chiêu tương nhượng đã hết, các hạ phải cẩn thận một chút.

Trong nháy mắt chàng công luôn tám chiêu bức Kim Đại Kỳ lui luôn tám bước.

Kim Đại Kỳ lúc này hầu như không còn sức hoàn thủ nữa, vừa thẹn vừa giận, gầm lên như thú dữ sa bẫy.

Hồ Bình đứng ngoài vỗ tay cổ vũ:

- Kim tiền bối, cố lên! Cố lên ... á! Á! Đừng lui nữa, lui coi chừng lọt hố. Ủa, ngày bình thường “Bắc mặc thần điêu” đâu có như vậy, đây chắc là Kim Đại Kỳ giả hiệu.

Những lời bình khắc của Hồ Bình làm Kim Đại Kỳ điên tiết. Mà càng điên tiết thì thần tâm càng loạn, nguy cơ càng gần.

Ngay trong lúc Kim Đại Kỳ nguy trong gang tấc bỗng nghe một tiếng thở dài ảo não.

Thì ra Hoa Lộng Ảnh không biết xuất hiện từ bao giờ mà mọi người không hay biết.

Công lực của nàng tiến bộ vượt bậc chẳng? Có lẽ không phải như vậy. Chẳng qua trận đấu quá náo nhiệt đã thu hút hết sự chú ý của mọi người.

Hoa Lộng Ảnh gọi lớn:

- Tống đại hiệp, hạ thủ lưu tình!

Tống Thiên Hành nghe tiếng, lập tức dừng lại nhảy khỏi vòng chiến nói:

- Hoa cô nương đến thật đúng lúc!

Kim Đại Kỳ đang lấy tay áo lau mồ hôi, Hoa Lộng Ảnh cười buồn nói:

- Kim lão, nô gia làm liên lụy đến người rồi.

Kim Đại Kỳ cũng gượng cười nói:

- Hoa cô nương nói vậy, lão phu càng thấy thẹn.

Hoa Lộng Ảnh lắc đầu buồn bã:

- Kim lão đừng nói vậy, thế địch quá mạnh lại gặp không đúng lúc, việc này không thể trách Kim lão. À, còn “Miêu Cương thất sát” đâu?

Kim Đại Kỳ cười méo xệch chưa kịp đáp thì Hồ Bình đã chỉ mô đất cao nói:

- Ở dưới đó ...

Hoa Lộng Ảnh biến sắc nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Chắc cũng là kiệt tác của Tống đại hiệp?

Tổng Thiên Hành gật đầu không đáp.

Hoa Lộng Ảnh lại thở dài:

- Cũng tại ta làm liên lụy đến họ.

Tổng Thiên Hành nói:

- Cô nương hà tất phải bi thương, tội ác của chúng chết cũng chưa đủ trả nhưng tại hạ nguyên đã mở sinh lộ cho chúng nhưng chúng nào chịu nghe. Thảm trạng hôm nay chúng chỉ tự trách mình mà thôi. Cô nương không có bất kỳ trách nhiệm gì ở đây. Có một điều tại hạ xin nói trước. Cô nương cùng Kim tiền bối với vị huynh đài kia tạm thời làm khách của tại hạ một thời gian.

Hoa Lộng Ảnh ngạc nhiên:

- Tại sao phải làm như vậy?

- Tại hạ có lý do riêng không tiện nói ra, có điều xin bảo đảm ba vị trong thời gian làm khách của tại hạ thật sự được làm quý khách, chừng có thể tại hạ cho ba người được tự do.

Hoa Lộng Ảnh cúi đầu:

- Ta hiện giờ đã là tù nhân của đại hiệp, còn mượn lời khách sáo làm gì.

Tổng Thiên Hành cười gượng nói:

- Thế chẳng đáng dừng ba vị tạm thời để tại hạ phong bế võ công.

Kim Đại Kỳ cười thắm nói:

- Lão phu đã lãnh mạng rồi, người ra tay đi.

Đứt lời chàng ra tay điểm huyệt ba người, đồng thời nói với Chu Chấn Bang:

- Sáng mai phiên Chu lão tìm một cỗ xe đưa ba vị đây về an dưỡng trong Kim Thang bảo. Còn bây giờ mau trở về khách điểm nghỉ ngơi

...

Trên đường về khách điểm Hoa Lộng Ảnh còn cho biết thêm tiêu đoàn của Vân Trung Hạc sẽ đến Tín Dương thành trước giờ Ngọ ngày mai.

Thế là Tổng Thiên Hành quyết định chờ Vân Trung Hạc đến Tín Dương thành rồi cùng đi Lạc Dương.

Sáng sớm Chu Chấn Bang tìm thuê một cỗ xe chuẩn bị hộ tống Kim Đại Kỳ, Hoa Lộng Ảnh cùng gã đại hán mặt đỏ đi Kim Thang bảo.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dập dồn, một kỵ mã đã dừng trước cửa khách điểm. Vừa thấy Chu Chấn Bang đã hồn phi phách tán, thì ra là Vạn Sự Thông.

Ngồi ưỡn chiếc bụng to quá khổ trên lưng ngựa, Vạn Sự Thông hát hàm hời Chu Chấn Bang:

- Chu lão nhi, chiếc xe ngựa này đi đâu vậy?

Chu Chấn Bang cười lạnh hỏi:

- Người biết để làm gì?

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Phải, ta biết để làm gì nhưng ta dám chắc nó sẽ đi Kim Thang bảo nội hôm nay.

Chu lão nhi, lão biết ta là ai không?

Chu Chấn Bang không nhận:

- Người là thứ không dám nhìn mặt thiên hạ, Vạn Sự Thông chứ gì?

Vạn Sự Thông trầm giọng:

- Chu lão! Người thật không biết lẽ độ!

Chu Chấn Bang cười như điên cuồng:

- Đối phó với hạng như người, như vậy đã là khách sáo lắm rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh nói:

- Giỏi lắm, lão phu thay mặt Tổng Thiên Hành giáo huấn nô tài ...

“Soạt” chiếc roi ngựa trong tay hất vung lên.

Chu Chấn Bang nổi giận:

- Thứ như người chưa xứng!

Thân hình lão nhích động tránh khỏi ngọn roi của đối phương đồng thời hữu chưởng đột ngột dài ra gấp đôi đánh vào bụng ngựa của đối phương.

Kể cũng kỳ, rõ ràng thấy đà tránh khỏi ngọn roi đối phương không ngờ bên má phải lão bỗng nghe “Chát!” một tiếng.

Tiếng ngựa hí lên, con ngựa ngã quỵ chết tốt, còn má lão cũng bị một vết thương chảy máu ròng ròng.

Vạn Sự Thông tung người nhảy khỏi ngựa, cười như điên cuồng:

- Dưới trướng dũng tướng không có nhược binh, lão nhi khá lắm.

Ngọn roi trong tay hất lại vút tới.

Chu Chấn Bang lúc này đã điên tiết, vận công lực xông tới.

Trong lúc hai người sắp giao thủ bỗng có một tiếng quát động lá nhĩ:

- Chu lão lui ra!

Chu Chấn Bang thấy một luồng kinh phong vô cùng cương mãnh cuốn lão văng xéo qua một bên, Tổng Thiên Hành như từ trên bay xuống nắm chặt ngọn roi của Vạn Sự Thông.

Tổng Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Các hạ thượng môn hiếp người như thế có ý gì?

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Cái này gọi là “Phá sơn chiến hổ” thì đúng hơn. Tại hạ không làm vậy thì để gì gặp được Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành buông đầu ngọn roi nói:

- Giải thích như vậy thì gượng ép quá, người đã biết ta ngụ trong này

sao không vào mà tìm?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng đại hiệp có lý, song Cát Tinh khách sạn hiện thời không khác gì long đàm hổ nguyệt, tại hạ không dám mạo hiểm.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Nếu biết vậy thì đừng đến!

Vạn Sự Thông mỉm cười bí mật:

- Nhưng tại hạ không đến không được.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Lại vấn đề vì người mà cũng vì ta?

Lúc này Cổ Song Thành, Lý tứ nương, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh đã kéo ra, chỉ còn lại một mình Hồ Bình trông chừng Kim Đại Kỳ.

Vạn Sự Thông liếc nhìn bốn người mới bước ra nói:

- Tổng đại hiệp quả là thần nhân, đúng ý tại hạ!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Vấn đề đó tại hạ không muốn nói đến.

Quay sang Chu Chấn Bang:

- Chu lão, mời lui về hậu viện.

Chu Chấn Bang hiểu rõ Tổng Thiên Hành sợ Hồ Bình ở phía sau không làm tròn trách nhiệm. Lão vội vàng ứng tiếng liền.

Lý tứ nương nãy giờ đứng yên, giờ thấy Chu Chấn Bang bị thương tích, giận mắng:

- Quân không biết lễ nghĩa, người cả gan đến đây hiếp người!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Lý đại tỷ bất bình?

Lý tứ nương nào chịu nhịn:

- Không sai! Lão nương muốn người trả lại công đạo.

Tổng Thiên Hành vội vàng nói:

- Bà bà chớ nóng nảy, việc này từ từ giải quyết.

Vạn Sự Thông nói:

- Phải rồi, Lý đại tỷ nên lo cho mấy người ở hậu viện thì hơn, lỡ bị người cướp đi mất mới phiền.

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Việc đêm qua người đã biết?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng đại hiệp sao chóng quên vậy? Tại hạ là Vạn Sự Thông mà!

Lúc nãy tại hạ có nhắc đến vấn đề vì ta, mà cũng vì người, không phải là vấn đề cũ! Ta muốn người thả ba người hiện các người đang giam giữ, ngược lại ta cũng trao cho người một điều kiện.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Người đặt điều kiện thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Nhanh nhẹn như vậy mới đáng mặt anh hùng. Điều kiện để trao đổi của tại hạ là Vân Trung Hạc và món tiêu hàng trị giá năm vạn lạng vàng!....

Vạn Sự Thông chưa dứt lời, Tổng Thiên Hành đã biến sắc mặt. Còn Vân Trung Phụng vì thủ túc tình tham bất giác kêu lên một tiếng kinh hãi. Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vân tứ tiểu thư chớ khá kinh hoàng. Hiện thời lệnh huynh đang khỏe mạnh.

Vân Trung Phụng sốt ruột hỏi:

- Người làm gì tam ca ta rồi?

- Chưa làm gì cả.

Quay sang Tổng Thiên Hành, y cười bí mật nói:

- Chỉ cần vị hôn phu của tiểu thư gặt đầu một cái, thì chậm lắm là một thời gian sau huynh muội sẽ được đoàn tụ.

Vân Trung Phụng đưa mắt khẩn cầu nhìn sang ý trung nhân.

Tổng Thiên Hành nghiêng răng nhìn Vạn Sự Thông nói:

- Được! Ta chấp nhận điều kiện của người.

Vạn Sự Thông cười đắc thắng nói:

- Ta còn có một điều kiện phụ.

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Một người đổi ba người còn chưa đủ?

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng tiên sinh đừng quên Vân Trung Hạc hiện tại là mạng sống của Vân Bảo **, tuy chỉ có một người nhưng so ra không nhẹ hơn ba người kia. Huống chi còn có thêm năm vạn lạng vàng nữa.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Có lý, vậy người nói điều kiện phụ ra thử!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Kỳ thực điều kiện phụ rất đơn giản, sau khi song phương trao đổi người, Tổng tiên sinh không được lấy số đông gây khó dễ.

Tổng Thiên Hành gật lệ:

- Được!

Chàng chợt mỉm cười hỏi:

- Thế nào? Vô địch thần công của các hạ cũng sợ người ỷ chúng hiếp cô.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Tổng tiên sinh quá lời, một chút bản lĩnh của tại hạ nào dám xứng

“vô địch”, hiện giờ càng không dám nói điều đó trước mặt Tổng tiên sinh.

Tổng Thiên Hành hơi chấn động hỏi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông đáp:

- Tổng tiên sinh bắt giữ ba người này có phải để bảo mật việc công lực của mình đại tiến không? Kỳ thực việc này ta biết đã lâu, cuộc trao đổi hôm nay coi như Tổng tiên sinh hoàn toàn lợi thế?

Tổng Thiên Hành biến sắc nói:

- Các hạ quả cao minh!

- Không dám! Tổng tiên sinh quá khen!

- Người có biết nguyên nhân?

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Kỳ thực nguyên nhân do chính Tây Môn Kiệt cung cấp tư liệu.

Tổng Thiên Hành mới nhú mày, Vạn Sự Thông đã mỉm cười tiếp:

- Tổng tiên sinh đừng giận, một phần tư của Dã Sơn Sâm vương mà người uống đó Tây Môn Kiệt cũng đã tổng không biết bao nhiêu trí cơ mới có được.

Tổng Thiên Hành thở dài. Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Sao, tại hạ nói không sai chứ, trong việc này Tổng tiên sinh hoàn toàn chiếm lợi cả!

Tổng Thiên Hành lại thở dài:

- Không sai! Bí mật đã không còn là bí mật nữa, giữ ba người này cũng không có giá trị gì nữa, ân tình này Tổng Thiên Hành xin nhận lãnh.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Việc nhỏ, không có gì đáng kể. Nếu Tổng tiên sinh không còn dặn dò điều chi tại hạ xin cáo từ.

- Bao giờ các hạ trở lại?

- Trễ nhất là chính ngọ.

- Vậy mời các hạ tự nhiên.

Vạn Sự Thông ôm quyền làm lễ, quay mình bước đi.

Tổng Thiên Hành nhìn theo dáng đi khệ nệ của Vạn Sự Thông chau mày im lặng.

Nam Cung Tranh chợt cất tiếng hỏi:

- Tổng tiên sinh, lai lịch của Vạn Sự Thông phải chăng có chút ánh sáng nào?

Tổng Thiên Hành lắc đầu hỏi lại:

- Không lẽ Nam Cung cô nương đã phát hiện ra điều gì?

Nam Cung Tranh nhú mày trầm tư:

- Ta cũng không biết nữa, đối với người này từ cử chỉ thần thái dường như có cái gì đó quen thuộc. Nhưng càng suy nghĩ càng thấy mờ mịt, không tìm ra được gì rõ ràng.

Tổng Thiên Hành cả mừng:

- Vậy lát nữa khi hắn trở lại, cô nương quan sát kỹ hơn một chút xem sao?

Nam Cung Tranh gật đầu, nhưng giọng nói của nàng ra vẻ chán chường:

- Lúc này ta đã quan sát kỹ lắm rồi, đồng thời cũng suy nghĩ rất lâu.

Lý tứ nương cười lạnh:

- Theo ta thì việc đó dễ dàng không gì bằng.

Tổng Thiên Hành giật mình hỏi:

- Bà bà có cao kiến gì?

Mụ đột nhiên giận dữ:

- Trước mặt lão bà không cần thứ lời nói văn hoa đó, cái gì mà “cao kiến” với “thấp kiến”?

Rồi mụ hậm hực tiếp:

- Lát nữa hắn trở lại cứ bắt hắn lột mặt nạ ra khắc biết hắn là ai!

Tổng Thiên Hành thất kinh:

- Bà bà ...

Lý tứ nương trợn mắt:

- Sao? Lão bà này thấy cần làm gì thì làm vậy, không cần đến quy củ giang hồ gì cả.

Cổ Song Thành cười nhẹ, chen lời:

- Phương pháp của Lý đại tỷ rất hay, có điều như vậy sợ khó cho Thiên Hành.

Lý tứ nương tức tối:

- Vậy thì cứ để các người đoán mò đi!

Dứt lời mụ quày quả giông thiết quày đi vào hậu viện.

Tổng Thiên Hành gọi tiểu nhị dọn đồ, đồng thời cho trả lại cỗ xe ngựa rồi quay người trở vào hậu viện nghỉ ngơi.

Khoảng trước chính Ngọ Vạn Sự Thông đầu lĩnh bầu đoàn xa giá của Chấn Oai tiêu cuộc đến trước cửa Cát Tinh khách sạn.

Tổng Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh ra nghênh đón.

Đoàn người của Chấn Oai tiêu cuộc từ lớn nhỏ tổng cộng mười hai người. Xem bề ngoài thì dường như không bị tổn hại gì.

Nhưng vừa nhìn thấy rõ Vân Trung Hạc cùng bốn vị tiêu sư, đều đã bị chế huyết đạo.

Tổng Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc mỉm cười nói:

- Tam công tử chớ buồn, bị bại dưới tay vị Vạn Sự Thông này không có gì phải mất mặt.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 23

Phong Hồi Lộ Chuyển

Vân Trung Hạc gượng cười. Vạn Sự Thông đã giành nói trước:

- Vị Vân tổng tiêu đầu này tính khí rất nóng nảy, nếu giải khai huyết đạo cho thì sợ rắc rối thêm, thủ pháp điểm huyết của tại hạ rất thông thường, lát nữa Tổng tiên sinh giải huyết giùm. Tổng Thiên Hành gật gù:

- Được rồi, nhưng mấy vị tiêu sư kia phiền các hạ ra tay giùm. Vạn Sự Thông gật đầu, phát tay giải huyết cho bốn vị tiêu sư Tổng Thiên Hành nói:

- Phiền bốn vị kiểm tra hàng hoá xem còn nguyên vẹn không? Một tên tiêu sư đáp:

- Tổng tiên sinh, hàng hóa còn nguyên vẹn chưa hề động đến. Vạn Sự Thông nói:

- Cả người lẫn hàng đều đã đưa đến, mời Tổng tiên sinh thực hiện lời hứa. Tổng Thiên Hành quay nhìn Hồ Bình nói:

- Bình nhi, mau mang người ra đây. Hồ Bình bước ra sau cánh cửa đẩy Kim Đại Kỳ ra, cười nói:

- Kim tiên bối, cung hỷ! Cung hỷ!

Kim Đại Kỳ trợn mắt nhìn hấn rồi buồn ra. Hoa Lộng Ảnh cùng gã đại hán mặt đỏ cũng nói gót bước ra. Tổng Thiên Hành nói:

- Người đã trao đổi, các hạ có thể tự tiện. Vạn Sự Thông nói:

- Nhưng huyết đạo của họ chưa được giải khai. Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thủ pháp điểm huyết của tại hạ rất bình thường, để tránh xảy ra việc không hay, việc này xin các hạ chịu khó đợi một lát. Vạn Sự Thông gật đầu:

- Vậy cũng được, hẹn gặp lại ở Lạc Dương!

Xế chưa hôm ấy Tổng Thiên Hành cùng mọi người hộ tổng tiêu xa thẳng tiến Lạc Dương. Trong khi Tổng Thiên Hành cùng mọi người hành trình đến Lạc Dương thì một tin tức chấn động võ lâm đã truyền khắp giang hồ. Đó là Nhất Thống Môn định ngày rằm tháng tám sẽ

long trọng cử hành khai đàn đại lễ ở Lạc Dương. Nhất Thông Môn đã chính thức thông báo đến các môn phái, thiệp mời dự lễ đã gửi đến từng người một. Dù hiện thời còn cách ngày rằm tháng tám đến gần ba tháng nữa, nhưng Tổng đàn Nhất Thống Môn đã được bắt đầu gấp rút xây dựng từ một tháng trước đó. Đoàn người của Tổng Thiên Hành vì tháp tùng với tiêu đoàn nên bước trình vô tình chậm lại, nên chín ngày sau đó tức vào một buổi sáng hoàng hôn ngày mùng một tháng sáu mới vào đến Lạc Dương thành. Điều vượt quá sự dự liệu của mọi người là đệ nhất phó môn chủ Cái Thế Hùng đã soát lãnh bốn vị hộ pháp ra tận cửa thành nghinh đón. Lão cung quyền nhìn Tổng Thiên Hành tươi cười nói:

- Tại hạ thừa lệnh tể thượng cung mời hiệp giá của Tổng tiên sinh cùng *p* đồng thời đã đặt sẵn Nghênh Tân khách. Lý tứ nương cười lạnh ngắt lời hắn:

- Không cần phải dùng đến món đó!

Cái Thế Hùng cười gượng nói:

- Lý tiên bối, chư vị từ xa đến là khách của bản môn, bởi vậy bản môn tận tình địa chủ tiếp đón. Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đã đến đây thì không cần gấp nữa, bằng cứ quấy nhiễu một phen vậy. Cái Thế Hùng khách sáo:

- Không dám nhận hai chữ “quấy nhiễu” của Tổng tiên sinh, được tiếp đón quý khách như vậy, bản môn muôn phần vinh hạnh!

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy mời các hạ dẫn lộ!

Cái Thế Hùng vừa quay người dẫn đường vừa cười nói:

- Tể thượng đã thiết yến ở Trạng Nguyên lâu để chư vị tẩy trần, mời chư vị đến đó trước. Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Quý thượng khách sáo quá, thịnh tình này Tổng Thiên Hành kính lãnh. Cái Thế Hùng mỉm cười:

- Thật ra đại yến này còn là yến tổng biệt nữa!

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Tổng biệt? Mà tổng biệt ai? - Tổng biệt thiết hữu của Tổng tiên sinh, cũng chính là đầu tọa hộ pháp của bản môn, Từ Quân Lượng đại hiệp. Tổng Thiên Hành dần bước lên nhìn vào mắt Cái Thế Hùng:

- Từ đại hiệp định đi đâu? - Đi quan ngoại. Tổng Thiên Hành ngăn người, Cái Thế Hùng đã mỉm cười tiếp:

- Nguyên Từ đại hiệp định cuối tháng này khởi hành, nhưng vì được tin Tổng tiên sinh sắp đến nên chậm lại, bằng không đi từ mấy hôm trước rồi. Tổng Thiên Hành hỏi:

- Nhưng Từ đại hiệp tại sao phải đi quan ngoại? Cái Thế Hùng mỉm

cười bí mật:

- Việc này chỉ sợ phải tệ thượng hoặc chính Từ đại hiệp mới có thể trả lời. Mọi người đã đến trước cửa Trạng Nguyên lâu. Trạng Nguyên lâu vốn là một tửu lâu đông nhất ở Lạc Dương thành, được trần thiết cực kỳ hào hoa, không chỉ vài lời là có thể lột tả được. Nhất Thống Môn để tiếp khách cũng không nề hà tốn kém, đêm nay họ đã cho bao toàn bộ tửu lâu, bởi vậy nơi đây thường ngày khách khứa náo nhiệt, giờ lặng trang không một tiếng ồn. Khi đoàn người của Tống Thiên Hành đến, Nhất Thống Môn chủ Công Dã Tử Đô, cùng Vạn Sự Thông, Lữ Dao Hồng, Từ Quân Lượng bước ra cổng đón chào. Tình cảnh này khiến những người đứng ở vị thế đối địch như Tống Thiên Hành cũng cảm thấy mười phần vinh hạnh. Tống Thiên Hành chau mày nhảy xuống ngựa. Từ Quân Lượng đã mau chân bước tới tay bắt mặt mừng. - Từ Nam lão đệ, xưa rày vẫn mạnh giỏi!

Có thể gọi dùng nhũ danh của chàng, thì Từ đại hiệp này chắc không phải là rồi. Tống Thiên Hành ngưng thần quan sát đối phương, đồng thời mỉm cười nói:

- Nhờ hồng phúc của Lượng huynh, Từ Nam vẫn khỏe, còn Lượng huynh? Lúc này mọi người cùng xuống ngựa, xuống xe bước vào tửu lâu. Công Dã Tử Đô bước ra ôm quyền cười nói:

- Thật không dễ gì được hiệp giá chư vị quang lâm. Toàn thể đồng nhân Nhất Thống Môn đồng cảm thấy muôn phần vinh hạnh. Chư vị, mời!

Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Lão vương xem thử bây định giờ trò gì cho biết!

Dứt lời lớn bước tiến vào, những người còn lại cũng lần lượt nói gót đi vào. Hồ Bình cũng toét miệng cười nói:

- Cui bộ bữa cơm này vừa khoái khẩu vừa khoái nhãn đây!

Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng đã mang thêm một mảnh sa che mặt, Nam Cung Tranh đưa ánh mắt u sầu liếc nhìn Từ Quân Lượng một cái, nhưng nàng không nói gì chậm bước tiến vào tửu lâu. Vân Trung Hạc hơi do dự nói:

- Tống tiên sinh, ta định mang hàng đem giao...

Từ Quân Lượng mỉm cười nói:

- Việc giải quyết hàng hóa, Tam công tử an tâm, tại hạ sẽ phái người làm thay. Công Dã Tử Đô cũng mỉm cười nói:

- Chuyến tiêu này là lương ngân của đốc phủ, đã đến Lạc Dương thành thì còn sợ sơ thất nữa, để tại hạ cho người đi giao, Tam công tử chỉ cho một tiêu sư đi theo làm thủ tục là được rồi. Vân Trung Hạc nhìn Tống Thiên Hành hội ý, Tống Thiên Hành gật đầu:

- Được, cứ làm như vậy đi!

Yến tảo trần được thiết ở trên lầu, tổng cộng bốn bàn. Bên trái hai bàn còn để trống, hai bàn bên phải ngoài ghế thủ tọa còn trống, còn dư đều ngồi đủ người. Đó là đệ nhất phó môn chủ Cái Thế Hùng, đệ nhị phó môn chủ “Bạch phát ma vương” Trịnh Tam Nương, La Khắc Lỗ, “Xích phát đầu đà” Hồ Diên Nạp, Tây Môn Kiệt, Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, tứ kỳ lệnh chủ và hầu hết những tinh anh cốt cán của Nhất Thống Môn đều có mặt. Nhưng việc khiến người ta khó hiểu là kê đầu dọc Vạn Sự Thông không ngồi hàng ghế chủ tọa mà lại ngồi ngang hàng cạnh Từ Quân Lượng. Khi mọi người lên lầu, Công Dã Tử Đô, Lữ Dao Hồng ngồi vào hai ghế thủ tọa, bên phía khách, hai ghế thủ tọa dành cho Lý tứ nương và Cổ Song Thành. Mọi người đều nhập tọa, sau một hồi trao nhau những lời khách sáo giả dối, Tống Thiên Hành chú mục nhìn Công Dã Tử Đô, nói:

- Công Dã môn chủ, Tống mỗ có thể cùng Từ đại hiệp biệt đàm một lát? Công Dã Tử Đô cười nói:

- Đương nhiên là được, Tống tiên sinh, mời!

Đồng thời thét gọi tửu gia sắp sẵn rượu thịt lên bàn cạnh cửa sổ để hai người tự do đối ẩm. Chỉ một thoáng sau, bàn được dọn ra. Tống Thiên Hành cùng Từ Quân Lượng đến ngồi đối diện nhau. Nam Cung Tranh nãy giờ không động đến đũa, chột nhìn Lý tứ nương nói:

- Bà bà, Tranh nhi cũng đi!

Lý tứ nương gật đầu:

- Ừm, người nên đi!

Ba người ngồi vào bàn, Nam Cung Tranh giở mạng che mặt ra, cả ba im lặng nhìn nhau, không ai mở lời trước. Có lẽ là ba người không ai biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. Tống Thiên Hành đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn như hút vào ánh mắt Từ Quân Lượng. Nam Cung Tranh ngồi xéo một bên, cũng đưa sóng mắt chứa đầy sầu muộn nhìn ý trung nhân. Dường như trong thời gian qua cảnh ngộ của mỗi người không giống nhau, nên ba người vốn là bạn thiết và tình nhân, giờ bỗng hình thành một khoảng cách mà trong nhất thời không thể dùng lời lẽ san lấp được. Cuối cùng Từ Quân Lượng đã phá tan không khí trầm mặc giữa ba người, chàng nhìn Nam Cung Tranh nở một nụ cười gượng gạo:

- Nam Cung cô nương, lâu rày vẫn khỏe? Nam Cung Tranh thở dài:

- Khỏe! Thì vẫn còn sống đây!

Sắc mặt Nam Cung Tranh như có một đám mây u ám che đi, giọng nàng đầy thương cảm. - Lúc nãy ngoài cửa ta cứ tưởng Từ đại hiệp không còn nhận ra Nam Cung Tranh này nữa!

Từ Quân Lượng cười khở:

- Nam Cung cô nương hiểu cho Quân Lượng. Nam Cung Tranh mỉm cười héo hắc, ngắt lời:

- Ta hiểu cho người rồi ai hiểu cho ta đây? Tống Thiên Hành từ nãy giờ vẫn quan sát thần thái Từ Quân Lượng, giờ mới lên tiếng:

- Lượng huynh, lúc trước trong Minh Hiểu Lăng, Vạn Sự Thông có giao cho đệ một phong thư, thư đó không phải đồ giả sao chứ? Từ Quân Lượng cười thẹn:

- Không sai, đó chính là thủ bút của ngu huynh. Tống Thiên Hành nói:

- Có phải khi viết hai phong thư ấy, Lượng huynh đang ở trong tình trạng hôn mê vì tà thuật của La Khắc Lỗ? Từ Quân Lượng lắc đầu, giọng chàng trầm buồn:

- Đó hoàn toàn là ý của tạ Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Lượng huynh vậy xin thứ cho tiểu đệ nói lời hỗn láo, việc này rõ ràng Lượng huynh không nên không phải!

Da mặt Từ Quân Lượng gật gật liên hồi, cố nén kích động, Từ Quân Lượng đáp lời:

- Hiền đệ, ta có nỗi khổ tâm mà không thể làm khác đi. Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt chàng:

- Tiểu đệ muội muốn biết rõ ngọn ngành!

Từ Quân Lượng lắc đầu:

- Ngọn ngành ta đã nói rõ trong thư, ngu huynh không muốn nhắc lại ở đây. Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Lần đó Lượng huynh giải thích quá mơ hồ, quá gượng ép, đệ muốn biết sự thật!

Từ Quân Lượng thở dài:

- Hiện giờ ngu huynh chỉ có thể nói được bấy nhiêu, còn tường tận thế nào thì có một ngày hiền đệ khác biết. Tống Thiên Hành kiên quyết:

- Không! Tiểu đệ muội muốn biết ngay bây giờ!

Từ Quân Lượng nghiêm giọng:

- Hiền đệ, làm như vậy là cưỡng ép người đó!

Tống Thiên Hành dịu giọng:

- Vì hạnh phúc của Nam Cung cô nương, đệ đành phải...

Từ Quân Lượng giơ tay ngăn lời chàng:

- Hiền đệ, sở dĩ ta buộc lòng phải làm như vậy chỉ vì hạnh phúc chung thân của Nam Cung cô nương mà thôi. Tống Thiên Hành thở dài nhìn qua Nam Cung Tranh đang long lanh mắt lệ nói:

- Nam Cung cô nương, Lượng huynh hiện thời không phải giả chứ?

Nam Cung Tranh lắc đầu, giọng nàng như từ cõi xa xăm vọng về:

- Không giả!

Tổng Thiên Hành nói mà lòng đau như cắt:

- Còn thần trí của người!

- Không thấy có điểm gì bất thường. Từ Quân Lượng tiếp lời:

- Hiền đệ, Từ Quân Lượng này không thể giả được. Còn mọi cái đều rất bình thường. Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Lượng huynh, người điên luôn cho rằng mình không điên. Từ Quân Lượng cũng nghiêm giọng nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, hiện thời ta rất bình thường. Tổng Thiên Hành vẫn giữ giọng nghiêm trang:

- Vậy sự sắp xếp ngu ngốc trước đây dưới Minh Hiếu Lăng cũng là ý của Lượng huynh? Từ Quân Lượng thẳng thắn:

- Không sai!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Huynh làm như vậy mà còn dám nhìn mặt tình nhân? Còn dám nhìn mặt nghĩa đệ mà trước kia huynh coi như cốt nhục. Từ Quân Lượng bình thản:

- Ta làm như vậy chính là vì nghĩ đến hai người đó!

Tổng Thiên Hành mắt lóe hàn quang, suýt chút nữa chàng thốt lên lời nhục mạ nặng nề nhất. Còn Từ Quân Lượng đã thản nhiên như không quay sang Nam Cung Tranh:

- Nam Cung cô nương, lòng dạ Từ Quân Lượng này chỉ có ông trời mới thấu hiểu, ta làm như vậy duy chỉ vì hạnh phúc chung thân của cô nương, không hề có bất kỳ một mục đích nào khác, mong cô nương hiểu cho nỗi khổ của ta!

Nam Cung Tranh không cầm được nữa, hai dòng lệ chảy dài xuống má, nàng cúi đầu im lặng!...

Từ Quân Lượng thở dài tiếp:

- Nam Cung cô nương, lòng ưu ái của cô nương Từ Quân Lượng kiếp này xin khắc ghi tâm khảm, may mà giữa ta và cô nương chưa có hôn ước ước thú, còn Từ Nam hiền đệ đây, vô luận tài, đức, trí, hiền đệ hơn hẳn Quân Lượng ta, bởi vậy ta thành tâm toàn ý cầu chúc cho hai người. Nam Cung Tranh vụt ngẩng mặt lên, sắc mặt nàng trắng xanh, toàn thân run lẩy bẩy. “Bốp!” một tiếng, nàng đã vận toàn lực tát Từ Quân Lượng một cái như trời giáng, sau đó mang che mặt cúi đầu run rẩy đi khỏi chỗ ngồi. Tổng Thiên Hành thở dài dịu giọng:

- Lượng huynh, đệ thấy huynh điên thật sự rồi...

Từ Quân Lượng đưa ánh mắt đau buồn nhìn theo Nam Cung Tranh, môi chàng giật giật như muốn nói gì rồi lại thôi. Phía bên kia vang lên

tiếng Lý tứ nương:

- Tranh nhi, thế nào? Bàn giữa hai bên cách nhau có đến bốn năm trượng, mà mọi người lại trao đổi cũng thấp giọng, lại thêm tiếng mọi người dự yến xôn xao, nên bên kia không biết được tình hình bên này. Lại nghe giọng Nam Cung Tranh đầy nước mắt:

- Bà bà, đừng nhắc tới nữa...

- Con bé này khờ quá, hấn hiếp đáp người à? -...

- Lúc nãy hấn đánh người một tát tai? - Không! Tranh nhi đánh hấn!

- Đánh hay lắm, đáng tiếc đánh ít quá!

-.... - Được rồi, để bà bà đi hỏi tên tiểu tử ngu ngốc ấy coi. - Giọng Nam Cung Tranh trở nên khẩn thiết:

- Bà bà! Đừng! Đừng...

Lý tứ nương quát lớn:

- Buông ra!

Thì ra mục già tính nóng như lửa này bị Nam Cung Tranh níu lại rồi.

Lại nghe giọng Nam Cung Tranh u buồn lạ:

- Bà bà! Cầu xin bà bà đừng nhắc đến việc này nữa!

Nghe tiếng thiết quai của Lý tứ nương vang “rầm!” lên sàn lầu, hét chấn động cả ngôi tửu lâu:

- Thật tức chết đi được!

Giọng Cổ Song Thành hòa dịu:

- Lý đại nương, bình tĩnh một chút, những việc như thế này không thể nóng nảy được. Lý tứ nương sùng sộ:

- Không lẽ như vậy rồi thôi luôn sao? - Đương nhiên không thể như vậy rồi thôi!

- Hừ! Ngày mai ta đi tìm lão mũi trâu Trường Xuân hỏi coi lão dạy thế nào mà có được thứ đồ đệ khốn kiếp như vậy!

Cổ Song Thành thở dài:

- Việc này bên trong tất có ẩn tình, chỉ sợ không đơn giản như ta nghĩ đâu!

Lý tứ nương à lên một tiếng rồi gằn giọng:

- Lữ Dao Hồng! Người đã làm gì tên tiểu tử Từ Quân Lượng đó rồi?

Lữ Dao Hồng cười khanh khách nói:

- Lý đại tỷ, những người có mặt ở đây đêm nay toàn lại đại hùng gia, nếu Lữ Dao Hồng có “làm gì” Từ đại hiệp thì làm sao qua mắt chư vị được? Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Ta chỉ sợ tên tiểu tử ngu ngốc đó bị thủ đoạn hồ ly của người làm mê muội đầu óc rồi!

Giọng Lữ Dao Hồng lạnh như băng:

- Lý đại tỷ, đêm nay người là quý khách của bản môn, ăn nói nên giữ

lời một chút. Lý tứ nương lại động thiết quài, đánh rầm một tiếng nói:

- Ai là Lý đại nương của người? Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Lâu năm không gặp, bản tánh của Lý đại tỷ cũng không thay đổi được chút nào. Lý tứ nương hừ lạnh:

- Đêm nay người không đem Từ Quân Lượng làm rõ trắng đen thì ta không bỏ qua cho người đâu. Nam Cung Tranh cất giọng khấn cầu:

- Bà bà, ngồi xuống đã!

Cổ Song Thành cũng nói:

- Lý đại tỷ xin dần cơn nóng giận, chờ Thiên Hành nói chuyện với Từ đại hiệp xong rồi hãy hay. Phía bên kia Tống Thiên Hành và Từ Quân Lượng nói:

- Lượng huynh nghe hết rồi chứ? Từ Quân Lượng gật đầu như một cái máy:

- Phải, ngu huynh đã nghe hết rồi. - Vậy thì việc Nam Cung cô nương, Lượng huynh định an bài ra sao đây? Từ Quân Lượng mỉm cười như mếu:

- Nguyên ta đã an bài thỏa đáng rồi, nhưng các người không chịu nghe theo, giờ chính bản thân ta, ta còn không biết phải tự an bài như thế nào nữa, làm sao có thể an bài cho người khác? Tống Thiên Hành nhìn sâu vào đáy mắt đối phương:

- Lượng huynh, giờ đệ xin huynh nói một câu tự đáy lòng, giao tình giữa hai ta giờ đây thế nào? - Thân như thủ túc!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị:

- Vậy khó khăn của huynh phải chăng cũng chính là khó khăn của đệ? Từ Quân Lượng nói:

- Nhưng khó khăn của ta không ai có thể giúp được!

- Không lẽ nguyên ủy thế nào cũng không thể nói ra - Phải! Không thể nói ra!

Tống Thiên Hành thở dài ngao ngán:

- Huynh thay đổi quá nhiều. Từ Quân Lượng cười gượng nói:

- Hiền đệ, hay ta nói chuyện khác đi. Tống Thiên Hành cười buồn:

- Trong tình cảnh này, hai ta còn chuyện gì khác để nói nữa? - Chẳng hạn như lão mẫu của ta có khỏe không? Tống Thiên Hành gật đầu:

- Bá mẫu khỏe lắm, mà Lượng huynh làm như vậy không sợ bá mẫu thương tâm sao? Thần thái Từ Quân Lượng bỗng u ám:

- Ta thật tình tự lo cho mình con không nổi nên không cách gì chiếu cố người được, may mà có hiền đệ bên cạnh sớm hôm hầu hạ cũng giống như có ta bên cạnh. Ta yên tâm lắm. Tống Thiên Hành chau mày đổi đề tài:

- Lượng huynh đảm nhận chức đầu hộ pháp Nhất Thống Môn là

hoàn toàn tự nguyện? - Phải, trong xu thế này ta thành thật khuyên hiền đệ nên lui khỏi giang hồ, hưởng đời an nhàn thì hơn. - Tiểu đệ chờ nghe lệnh huynh giải thích nguyên do - Hiền đệ là người thông minh, nguyên do tưởng không cần ngu huynh giải thích nữa. Ánh mắt Tống Thiên Hành như hai luồng điện nhìn thẳng Từ Quân Lượng:

- Nghe khẩu khí Lượng huynh thật không khác Vạn Sự Thông. Từ Quân Lượng tránh ánh mắt Tống Thiên Hành:
- Cả Vạn Sự Thông và ngu huynh đều xuất phát từ thiện ý. - À, cho tiểu đệ hỏi một câu, lai lịch của Vạn Sự Thông thế nào? Từ Quân Lượng cười khở lắc đầu:
- Vấn đề này sợ ngoài y ra không ai có thể giải đáp nổi. Tống Thiên Hành giọng quả quyết:
- Với võ công siêu tuyệt của Vạn Sự Thông, đệ không tin hẳn là một người vô danh. Từ Quân Lượng mỉm cười:
- Hiền đệ là người thông minh có đâu lại nói lời hồ đồ như vậy? Trời đất bao la người có võ công tuyệt thế mà võ lâm không biết tới còn nhiều nữa kìa!

Dừng một lát, chàng nhẹ nhàng tiếp:

- Không nói chi chuyện khác, nội trong Nhất Thống Môn, công lực tương đương như Vạn Sự Thông ít nhất có đến ba người. Tống Thiên Hành mắt phát dị quang:
- Lượng huynh định uy hiếp tiểu đệ? Từ Quân Lượng lắc đầu:
- Hiền đệ đừng hiểu lầm, ngu huynh không những nói bằng thiện ý mà còn dựa trên thực tế để nói. - Vậy tiểu đệ xin được nghe tường tận. Từ Quân Lượng nghiêm trang tiếp:
- Hiền đệ, đừng kể đến hai vị công lực ngang với Vạn Sự Thông, cứ theo lực lượng hai song phương trong đêm nay hiền đệ thấy thế nào? Tống Thiên Hành hiền ngang nói:
- Lượng huynh, người khác có thể không hiểu tính khí đệ. Nhưng huynh thì phải hiểu. Tiểu đệ xưa nay hành sự chỉ hỏi có nên làm hay không làm, còn những việc khác không cần nghĩ tới. Với lực lượng song phương đêm nay, nếu thật sự có xung đột, chỉ cần Lượng huynh giữ lập trường trung lập thì ai thắng ai bại còn chưa biết được! Từ Quân Lượng mỉm cười:
- Hiền đệ khí khái ngất trời, ngu huynh bội phục, nhưng hiền đệ là người thông minh tưởng không nên làm việc hồ đồ như vậy. Tống Thiên Hành lạnh lùng:
- Cái đó chưa biết được, Lượng huynh đừng quên Lữ Dao Hồng là kẻ thù “sư môn” của tiểu đệ!

Từ Quân Lượng thở dài:

- Hiền đệ, ân oán của đời trước cứ để đời trước giải quyết thì hay hơn. Tống Thiên Hành thở dài thất vọng:

- Không ngờ Lượng huynh lại có thể nói được những lời như vậy. Từ Quân Lượng gượng cười:

- Hiền đệ, ta biết cũng khó lòng lấy được sự cảm thông của hiền đệ, nhưng sự thật ta có nỗi khổ là lập trường của ta...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Chuyện đã không hợp ý, xem ra thì hai ta không còn gì để nói với nhau nữa. Từ Quân Lượng nói:

- Tuy không còn gì để nói, nhưng ngu huynh xin nói lời cuối cùng, mong hiền đệ suy nghĩ kỹ lời khuyên của ngu huynh. Tống Thiên Hành đau khổ gật đầu:

- Đa tạ Lượng huynh, việc này đệ biết tự xử lý thế nào, thôi ta ra ngoài đi!

Hai người đứng dậy song song trở về ghế ngồi. Lý tứ nương hỏi ngay Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử, thế nào? Tống Thiên Hành lắc đầu thở dài thay câu trả lời.

Lý tứ nương mắt lộ hàn quang nhìn Từ Quân Lượng nói:

- Từ Quân Lượng, người quyết định thế nào, nói ta nghe thử!

Từ Quân Lượng đứng dậy, cười gượng nói:

- Lý tiên bối, vấn bối có việc gấp đang chờ, xin để lát nữa sẽ hầu nghe huấn thị. Lý tứ nương cười lạnh:

- Người đừng kiếm cớ trốn tránh!

Từ Quân Lượng cung kính đáp:

- Vấn bối nào dám. Lý tứ nương cười lạnh:

- Hừ, người mà dám! Dù có trốn lên trời ta cũng bắt người về đây!

Từ Quân Lượng quay sang Vạn Sự Thông nói:

- Vạn huynh, phiền đưa tại hạ đi một đổi. Quay sang Lý tứ nương cung thân một cái rồi vội vã xuống lầu. Tiệc rượu này tiếng là để tẩy trần cho bọn Lý tứ nương và tổng biệt Từ Quân Lượng, nhưng thực tế là yến tiệc dành cho giới cao cấp của Nhất Thống Môn. Bởi vì từ lúc bắt đầu, phía quần hào không ai cảm dũa, chỉ có một biệt lệ đó là tiểu tửu quỷ Hồ Bình ăn uống tự nhiên, những việc xảy ra nãy giờ hình như không có tác động gì đến gã. Còn phía Nhất Thống Môn, tình hình ngược lại, ăn uống khá nhiệt tình. Sự việc xảy ra như vậy đối với phía quần hào có thể nói chuyển đi Lạc Dương đã thành vô ích. Mọi người cố gắng nhẫn nhịn được, nhưng Lý tứ nương làm sao nhịn được? May mà có Cổ Song Thành bên cạnh nhắc nhở tình thế bất lợi về lực lượng, nên mới dần bớt hỏa khí của mụ!

Nhưng nộ hỏa không phát tiết được thì làm sao chịu được, mụ đem

trút hết lên đầu Hồ Bình:

- Tiểu quý, người làm gì ăn uống như bị bỏ đói lâu nay? Hồ Bình nhe răng cười:

- Lý tiên bối không nghe Lý Thanh Liên nói sao? “Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh”. Thử hỏi rượu ngon thịt béo như vậy mà không dùng, không phụ bỏ lòng hiếu kính của chủ nhân sao? Lý tứ nương mới hừ lạnh bỗng thấy Vạn Sự Thông mang chiếc bụng kình càng bước lên thang lầu, lập tức hất hàm hỏi:

- Họ Vạn kia, Từ Quân Lượng đâu? Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý đại tỷ, Từ đại hiệp đã khởi hành đi quan ngoại...

Lý tứ nương nổi giận quát:

- Quân khốn khiếp. Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Lý đại tỷ xin dần cơn nóng giận. Từ đại hiệp quả có việc gấp rút không dám trễ ngày giờ. Khi ra đi y còn dặn lại nhờ tại hạ cáo lỗi với nhị vị đồng thời có nói những vấn đề chưa giải quyết được chờ y từ quan ngoại trở về sẽ giải quyết tiếp. Lý tứ nương liếc nhìn Nam Cung Tranh, lúc này đang ủ rũ cúi đầu, lại nhìn Tống Thiên Hành:

- Tiểu tử thấy sao? Tống Thiên Hành gượng cười:

- Bà bà, theo ngu ý của Thiên Hành, tốt nhất nên chờ Lượng huynh trở về rồi tính sau. Lý tứ nương hừ lạnh nói:

- Việc không liên quan đến các người mà, đâu vội gì giải quyết!

Dộng mạnh thiết quai xuống sàn, mục tiếp lời:

- Các người tránh ra, coi lão bà này có đòi được người hay không?

Nam Cung Tranh níu tay áo mục:

- Bà bà... bà bà...

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Vấn đề nhất định sẽ giải quyết, nhưng hiện thời ta không thể gấp được. Lý tứ nương hừ lạnh một tiếng ôm lấy vai Nam Cung Tranh nói:

- Hải tử đáng thương, người là sinh mệnh của bà bà, người ta có thể không quan tâm đến người, nhưng bà bà nhất định không để người bị người hiếp đáp. Đột ngột mục đứng phắt dậy chỉ mặt Lữ Dao Hồng quát:

- Lữ Dao Hồng, người đứng dậy!

Lữ Dao Hồng chớp chớp mắt cười nhẹ hỏi:

- Lý đại tỷ có điều chi chỉ giáo? Lý tứ nương cười lạnh:

- Chỉ giáo à? Nếu người không lập tức giao Từ Quân Lượng ra thì Lý tứ nương sẽ sống chết với người!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người tưởng ta sợ người sao? Lý tứ nương lập tức hươu chưởng nhắm vào Lữ Dao Hồng bổ xuống. Lữ Dao Hồng cũng không nhịn,

hươu chường phản kích. Quần hào song phương thấy đều biến sắc rùng rùng đứng dậy nhảy ra ngoài tránh né. Nhưng lạ thay, bóng người thấp thoáng chưa định, hai luồng chường phong cũng chưa kịp giao nhau đã nghe tiếng niệm Phật:

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Thì ra giữa Lý tứ nương và Lữ Dao Hồng đã xuất hiện hai vị lão ni thân hình nhỏ thó, tóc trắng như tuyết, đôi mày dài rũ gần kín mắt cũng bạc trắng. Sự xuất hiện của lão người quá đột ngột khiến quần hào ai nấy thất kinh cả Lý tứ nương với Lữ Dao Hồng cũng ngẩn người quên cả việc giao thủ. Kỳ thực với chường phong hùng hậu của hai tay cao thủ như Lý tứ nương với Lữ Dao Hồng, dù tường đồng vách sắt cũng phải lưu lại chút vết tích, đằng này, lão ni kia hứng trọn ngọn chường của song phương mà xung quanh lão không thấy chút nào, tựa như muối bỏ bể vậy. Rõ ràng chường phong của hai người bị thần công của lão ni hóa giải vô hình, điều càng khiến mọi người kinh hãi là lão ni xuất hiện từ hướng nào mà cuộc trường không một ai hay biết. Lão ni cúi đầu xá mọi người, cất giọng nói:

- Chư vị thí chủ xin ngồi vào chỗ, lão bản ni nói một lời. Giọng nói của bà tuy rất hiền từ nhưng có hàm chứa một uy lực vô biên khiến quần hào cả người cứng đầu nhất như Lý tứ nương đều ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình. Quần hào sau khi ngồi yên, từ phía trong lầu bổng xuất hiện một phụ nhân mặc thanh y, cả mảnh se che mặt cũng màu xanh. Thanh y phụ nhân xuất hiện càng khiến mọi người nghi hoặc vì không ai nhận ra bà là nhân vật nào. Lão ni lúc này chấp tay nhìn Lý tứ nương nói:

- Lý thí chủ, bản ni định giúp thí chủ hóa một thiện duyên, không biết thí chủ có vui lòng tiếp nhận? Lý tứ nương lúng túng nói:

- Xin sư thái cứ dặn dò. Lão ni lại cúi đầu:

- Đa tạ Lý thí chủ!

Quay sang Nam Cung Tranh lúc này đang đứng như ngầy như dại, mỉm cười nói:

- A đầu, người còn ngầy ra đó làm gì? Câu nói của lão ni nghe ra không có gì lạ, nhưng thực sự khiến quần hào hết sức bối rối. Nhưng riêng Nam Cung Tranh cũng giật mình như tỉnh cơn mê Nàng lập tức rời ghế quỳ trước mặt lão ni:

- Đệ tử Nam Cung Tranh, bái kiến sư thái. Cũng lúc đó, thanh y phụ nhân bỗng rung động, mảnh sa che mặt run lên liên hồi, nhưng lúc này không ai để ý đến bà tạ. Lúc này Lý tứ nương mới hiểu hai tiếng “thiện duyên” mà lão ni nói lúc nãy, bà run giọng gọi:

- Tranh nhi...

Nam Cung Tranh quay nhìn Lý tứ nương, nuốt nước mắt:

- Bà bà... tha thứ cho Tranh nhi...

Lão đặt một tay lên đầu Nam Cung Tranh quát khế:

- A đầu, im miệng!

Nhìn lên Lý tứ nương, bà nhẹ nhàng:

- Lý thí chủ xin cứ yên tâm. Tranh nhi không phải đệ tử phạt môn, hơn nữa trần duyên chưa dứt, bản ni bảo đàm lăm thì nửa năm, mau thì sáu tháng sẽ hoàn lại thí chủ một Tranh nhi nguyên vẹn. Lý tứ nương thở dài nhẹ nhõm:

- Đa tạ sư thái từ bi...

Nhưng Nam Cung Tranh đã ôm chân lão ni nói:

- Sư thái... đệ tử đã chán ngán trần đời, xin sư thái...

Lão ni cười hiền hậu:

- Tuổi con còn trẻ quá, có đâu lại có ý nghĩ chán ghét trần thế như vậy!

Dùng lời một lát, bà trầm giọng nói:

- Tranh nhi mau đứng dậy, tương lai của con sẽ do sư phụ tác chủ!

A thì ra bà đã xem mình là sư phụ rồi. Nam Cung Tranh từ từ đứng dậy, lão ni nhìn Lữ Dao Hồng:

- Lữ thí chủ, bản ni có mấy lời chường tai. Không biết Lữ thí chủ có khứng nghe Có lẽ Lữ Dao Hồng khiếp hãi trước vẻ nghiêm của đối phương nên cung kính đáp:

- Sư thái có điều chi cứ nói, Lữ Dao Hồng rửa tai lắng nghe. Lão ni từ tốn:

- Phiền Lữ thí chủ nhấn lời tới kẻ đỡ đầu mới kết giao, rằng nếu y biết điều dừng lại thì hãy còn kịp lúc!

Lữ Dao Hồng vừa mới kết giao với một kẻ đỡ đầu có thể lực? Lời nói của lão ni không những khiến quần hào giật mình kinh hãi mà đến cả Lữ Dao Hồng cũng không khỏi giật mình. Sau một lúc thất thần, Lữ Dao Hồng hoàn hồn nói:

- Lữ Dao Hồng sẽ chuyển lời, nhưng pháp hiệu của sư thái có thể để lại cho Lữ Dao Hồng tiện...

Lão ni thở dài:

- Pháp hiệu của lão ni đã lâu không dùng đến, nói ra thí chủ vị tất đã biết, chi bằng chẳng nói thì hơn. Lữ Dao Hồng hỏi vặn:

- Vậy Lữ Dao Hồng phải nói ai nhấn lời bây giờ? Lão ni nói:

- Thí chủ cứ việc tả sơ dung mạo của bản ni cho đối phương là được rồi. Lão ni lại thở dài:

- Lời lão ni đã nói hết, thí chủ có thể dẫn thuộc hạ ra về. Lời nói của lão ni tuy rất bình thường nhưng hàm chứa một uy lực không thể

cưỡng lại. Thấy Lữ Dao Hồng chấp tay xá dài, rồi dắt thuộc hạ xuống lầu. Lão ni chờ bọn thủ hạ Nhất Thống Môn đi khỏi mới quét mắt nhìn khắp mọi người, ánh mắt từ bi vô lượng bà dừng lại nơi Vân Trung Phụng. - Tương kiến tất hữu duyên, cô nương có muốn đi theo lão ni một thời gian? Vân Trung Phụng mừng hơn bắt được vàng:

- Được sư thái chiếu cố, tiện nữ còn cần gì hơn!

Dứt lời quỳ xuống bái tạ. Lão ni đỡ Vân Trung Phụng dậy rồi nhìn sang Tống Thiên Hành:

- Vị tiểu thí chủ này chắc là cao túc của Thanh Hư thượng nhân?

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Vãn bối chính là Tống Thiên Hành, kính xin sư thái cho biết pháp hiệu để vãn bối khỏi thất lễ. Lão ni mỉm cười:

- Trong Đại Tuyết sơn có một lão ni cô ẩn cư, chắc tiểu thí chủ đã nghe lệnh sư nói tới? Tống Thiên Hành giật mình thốt:

- Thì ra thần ni chính là Tuyết Sơn thần ni, người mà võ lâm chỉ nghe danh chứ hiếm khi gặp mặt!

Lão ni cười:

- Tội quá! Tội quá! Lão ni cô được thí chủ xưng là thần ni!

Đồng thời, toàn thể quần hào có mặt, trừ Lý tứ nương, Cổ Song Thành là chấp tay xá, còn lại đều quỳ xuống. Vị thần ni này xưa rày ẩn cư Tuyết Sơn, nhưng không có một nơi cố định nào. Bởi vậy khó khăn lắm mới gặp được bà, giờ bắt thần xuất hiện chốn này thử hỏi quần hào không mừng rỡ quỳ lạy sao được. Đặc biệt là Nam Cung Tranh, trong lúc thất tình định đầu vào chốn không môn, không ngờ gặp được kỳ duyên làm môn đệ cho vị tiền bối kỳ nhân hãn hữu trên giang hồ. Tuyết Sơn thần ni huy động tăng bào, toàn thể quần hào bỗng thấy một luồng kinh đạo đỡ mình đứng dậy, bà cười nói:

- Chư vị thí chủ xin đứng dậy, bản ni không thích như vậy!

Bỗng như phát hiện ra Hồ Bình, bà nhìn hẩn nói:

- Vị thí chủ này chắc là đồ đệ của...

Hồ Bình vội vàng khom mình nói:

- Bẩm thần ni, vãn bối là đồ đệ của “Túy di lạc” Đổ Thiếu Khang.

Tuyết Sơn thần ni gật gù:

- Tốt! Tốt!

Tuyết Sơn thần ni nhìn mọi người nói:

- Có các người trẻ tuổi này thì sự nghiệp trừ ma vệ đạo có người thay thế!

Lý tứ nương nói:

- Thần ni, bọn hậu sinh này, tuy tư chất tốt, nhưng công lực còn non kém, mong thần ni thành toàn cho Cổ Song Thành cũng góp lời:

- Hiện thời đạo tiêu ma trượng, tiền đồ trừ ma vệ đạo còn nhiều ngăn trở kính mong thần ni...

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Việc này bản ni tất sẽ an bài thỏa đáng, nhị vị thí chú cứ yên tâm.

Nhìn Tống Thiên Hành và Hồ Bình bà tiếp:

- Nhị vị thí chủ này ba ngày sau vào canh ba đến ngay Lạc Dương kiều, bản ni sẽ giới thiệu một vị kỳ nhân...

Tống Thiên Hành và Hồ Bình mừng rỡ bái tạ. Tuyết Sơn thần ni quay lại thanh y phụ nhân, mỉm cười nói:

- Bích thí chủ, đừng giả vờ thần bí nữa, giờ mạng che mặt ra đi!

Thanh y phụ nhân giờ mạng che mặt ra, Nam Cung Tranh mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ!

Vừa kêu vừa nhào vào lòng thanh y phụ nhân. Bà dang tay ôm nàng vừa kích động nói:

- Quý hóa quá! Cứ tưởng bay cao thành phụng hoàng rồi, không ngờ vẫn còn nhớ tới sư phụ. Thì ra thanh y phụ nhân chính là Bích Lan Quân, chưởng môn nhân Thần Nữ môn. Lẽ ra bà năm nay phải trạc ngũ tuần rồi, nhưng xem bề ngoài chỉ trạc tứ tuần. Hai sư đồ ôm nhau mà nhìn cứ như hai chị em vậy. Lý tứ nương vừa như ghen tức, vừa buồn cười quát:

- Hai người xong chưa? Bích Lan Quân nói:

- Xong rồi, xong rồi Lý đại tỷ. Vỗ vỗ vai Nam Cung Tranh bà tiếp lời:

- A đầu, bà bà giận rồi kìa, mau buông ta ra. Hai người buông nhau ra, Bích Lan Quân chào hỏi mọi người xong nói:

- Tại hạ cùng Tranh a đầu tuy tiếng là sư đồ, nhưng do tại hạ nuôi nấng từ nhỏ như tình mẫu tử, cứu biệt trùng phùng, mong chư vị thứ lỗi. Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Chư vị thì cứ ở đây hàn huyên, bản ni mang hai a đầu đi trước.

Nhìn hai nàng, bà gật đầu:

- Ta đi thôi. Dứt lời đã nắm tay hai nàng phóng mình qua cửa sổ biến mất. Sự việc buồn hóa ra vui, chuyện nỏ như pháo, mọi người bỗng phát hiện ra nãy giờ chưa ai ăn uống chút gì, thế là hét gọi lâu nhị lập tức dọn cỗ khác. Rượu qua mấy tuần, Lý tứ nương nói:

- Bích chưởng môn nhân, sao tình hình thế nào? Bích Lan Quân mỉm cười:

- Lý đại tỷ muốn biết về việc gì? Lý tứ nương hừ lạnh:

- Giới lắm, ta hỏi mà người trả lời không xuôi thì hai mâm rượu này người gánh lấy đó. Bích Lan Quân mỉm cười:

- Được rồi, Lý đại tỷ hỏi đi. - Thứ nhất, Tuyết Sơn thần ni bao giờ

mang hai con a đầu kia trở về? - Trẻ nhất là rằm tháng tám. Lý tứ nương nhíu mày:

- Tức trước khi Nhất Thống môn khai đàn đại điển? Bích Lan Quân mỉm cười:

- Đúng vậy, nếu quá hạn kỳ ấy thì chúng học nên võ công tuyệt thế cũng chẳng có chỗ dùng. Hồ Bình vỗ tay nói lớn:

- Hay quá. Trong một thời gian ngắn mà có thể học thành tuyệt nghệ. Cổ Song Thành mỉm cười vỗ đầu hắn:

- Nhóc con! Người có thấy Tổng đại ca người không? Công lực tiến chỉ sau một đêm mà thôi. Tuyết Sơn có thú linh dược Thiên niên tuyết sâm, cộng với tư chất tốt thì thần công tốc thành. Lý do đơn giản vậy đó. Hồ Bình giọng không giấu ghen tỵ:

- Nhị vị tỷ tỷ thật phúc dày mới gặp duyên này. Lý tứ nương quát:

- Quỷ con. Người đừng có ghen tỵ với người, thần ni có nói ba ngày nữa sẽ giới thiệu một kỳ nhân, người tất có phần, còn nói gì nữa.

Quay sang Bích Lan Quân:

- Đại chưởng môn nhân, người biết vị kỳ nhân ấy là ai không? Bích Lan Quân lắc đầu:

- Thần ni xưa rày ẩn thân trong Đại Tuyết sơn, bạn hữu của người tất cũng là kỳ nhân ẩn sĩ, ta không biết đâu. Lý tứ nương nổi giận:

- Người đi cùng thần ni tới đây sao hỏi gì người cũng lắc đầu vậy?

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Theo thần ni nói, trên Tuyết Sơn có một đại ma đầu ẩn cư mà rất ít người biết đến. Lão ma xưng là “Băng phách thần quân” lão cho xây dựng trong Trường Xuân cốc ở Tuyết Sơn một cung điện nguy nga tráng lệ, gọi là Quảng hàn cung, trong cung nam nữ đệ tử có đến hơn hai trăm người.... Lý tứ nương nóng nảy hỏi:

- Vậy ra lão ma đó chính là kẻ đỡ đầu cho Nhất Thống môn? Bích Lan Quân gật đầu:

- Không sai. Nghe đâu lão ma “Băng phách thần quân” hạ nghiêm lệnh, ngoài những người có nhiệm vụ định kỳ đi ra ngoài mua sắm vật dụng cần thiết, toàn bộ đệ tử của Quảng Hàn cung không ai được ra ngoài nửa bước, bởi vậy Quảng Hàn cung sau khi được thành lập đến giờ mà trên giang hồ không một ai hay biết. Cổ Song Thành chen lời:

- Bích chưởng môn nhân, thần ni với Băng Phách thần quân có duyên nguyên gì không? Bích Lan Quân lắc đầu:

- Điểm này thì ta không rõ, có điều theo chỗ ta biết được, hình như giữa hai người có một ước định gì đó, bởi vậy thần ni ẩn cư Tuyết sơn bao năm nay không ở một nơi nào cố định, nguyên nhân là để

giám sát hành động của Băng Phách thần quân. Lý tứ nương hỏi:

- Còn người làm sao gặp được thần nữ Bích Lan Quân lắc đầu:
- Không phải ta gặp được thần ni mà chính người chủ động đến tìm ta Lý tứ nương cười lạnh:
- Người lão cũng vừa vừa vậy, người ta còn tin được...

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Lý đại tỷ không tin ta cũng không biết làm sao hơn nhưng sự thật là như vậy. À, lúc này không phải thần ni tự tìm đến để gặp các vị đó sao? Thực ra với công lực siêu phàm của người nếu muốn thì tìm đến những người giang hồ có chút hư danh như chúng ta nào có khó khăn gì. Tống Thiên Hành chợt nhớ ra điều gì nói:

- Phải rồi, vậy thần ni ắt biết lai lịch của Vạn Sự Thông? Bích Lan Quân lắc đầu:

- Việc này ta đã hỏi thần ni, người nói Vạn Sự Thông mới xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa thần ni còn bận giám sát Băng Phách thần quân nên chưa chú ý đến hẳn...

Nói đến đây bỗng nghe bên ngoài tiếng quát tháo:

- Đồ khốn! Đã treo chiêu bài tửu lâu tại sao lại không tiếp khách chứ? Nghe tiếng chưởng quỹ thành khẩn giải thích:

- Khách quan thông cảm, không phải điểm không mở cửa đón khách, nhưng vì đêm nay toàn bộ tửu lâu đã có khách bao hết rồi. Giọng nói kia vẫn nghiêm lạnh:

- Người bao tửu điểm đêm nay thiết yến đãi bao nhiêu khách? Giọng chưởng quỹ bối rối:

- Nguyên có đến hơn bốn mươi bị, giờ chỉ còn khoảng hai mươi vị thôi. Nghe tiếng cười ha hả, nói:

- Một ngôi tửu điểm to lớn như thế này mà chỉ đãi có hai mươi người khách thì thật là lãng phí. Chưởng quỹ, chúng ta thương lượng với nhau một chút, thế nào? Giọng chưởng quỹ lắp bắp:

- Khách quan, việc... việc gì khác thì... thì có thể thương lượng, có điều... đêm nay, tiểu nhân không thể tiếp chư vị được. Một giọng nói khác nghe chói tai, cười ha hả nói:

- Những việc khác có thể thương lượng được, vậy ta muốn người nhường phu nhân người đêm nay có được không? Quả là lời nói ngông cuồng không thể chấp nhận được. Tên chưởng quỹ dù tức giận không dám phát tiết, chỉ cười khổ nói:

- Quan khách nói chơi. Giọng nói nghiêm lạnh lại cất lên:

- Chưởng quỹ! Người của bọn ta có cả bảy mươi người, từ đường xa mộ danh mới đến đây, người đi thương lượng với các vị khách kia xem, thế nào? Giọng chưởng quỹ càng lúc càng lúng túng:

- Khách quan, tiểu... tiểu nhân... không... không dám mở miệng.

Giọng nói kia quát lớn:

- Vậy để ta đi thương lượng với họ, tránh ra. “Bịch!” một tiếng nặng nề kèm theo một tiếng kêu đau đớn, chắc lão chưởng quỹ đã bị hất ngã rồi. Có tiếng bước chân vang trên thang lầu, một tốp mười người lần lượt bước lên. Đi đầu là bốn nam nhân, tiếp theo là bốn nữ nhân, đoạn hậu có hai vị lão nhân áo xám tuổi trạc lục tuần. Bốn nam nhân mình mặc kinh trang đồng một màu đen, vai giắc trường kiếm để phát phơ chùm tuy ngũ sắc, tuổi trạc tam tuần. Bốn người nữ tuổi trạc hai bốn, hai lăm, thân mặc y phục một màu thúy lục, eo mang trường kiếm, cả bốn nhan sắc bình thường nhưng đuôi mắt đầu mày mỗi mỗi đều lộ nét phong tình. Còn hai lão nhân áo xám đi đoạn hậu, đồng mục thần quang như điện. Xem ra mười người này đều là những nhân vật võ lâm hơn nữa thuộc hàng cao thủ thiên cả nội ngoại công. Mười người vừa bước lên lầu, Hồ Bình nhe răng cười ngạo nguyền tay chân. Tống Thiên Hành nghiêm giọng quát lớn:

- Bình nhi, không được gây sự. Gần như đồng thời, bốn nữ nhân nhìn chằm chằm Tống Thiên Hành nuốt nước bọt nói:

- Người đâu mà tuấn tú lạ!

Một ả khác tiếp lời:

- Trung Nguyên quá là thế giới hào hoa, địa linh nhân kiệt, nam nhân cũng tuấn tú khác thường. Một tên nam nhân che miệng cười nói:

- Chưa hẳn đã như vậy, các người xem thử lão xú bà kia, mụ xấu đến...

Tên đi đầu cất giọng oai nghiêm ngắt lời:

- Các người không được vô lễ. Nhưng hiềm một nỗi, lời cảnh cáo của hần đã quá trễ, Lý tứ nương mất lộ hung quang, cười lạnh nói:

- Quân không biết lễ nghi Mười người kia nghe lời biến sắc, Lý tứ nương quay sang Hồ Bình:

- Tiểu tửu quỷ, thay lão bà giáo huấn quân không biết lễ nghi một chút. Nên biết Lý tứ nương xấu đến nỗi danh, mụ được liệt hàng đầu trong thập đại cao nhân “nhất xú” mà. Phàm những người khiếm khuyết rất ghét nào chọc ghẹo điểm khuyết của họ, thế mà mấy người này lại phạm ngay vào điều cấm kỵ ấy, thử hỏi mụ làm sao không nổi cơn tam bành. Tuyệt một điều tiểu tửu quỷ Hồ Bình đang ngứa ngáy chân tay vì bị Tống Thiên Hành hạ cấm lệnh quá sớm, Lý tứ nương lại phái ngay hần ra trận đầu thăm dò lực lượng đối phương. Hồ Bình còn mong gì hơn dạ lớn xông ra nghênh cổ ôm quyền nói:

- Chư vị là viễn khách vì mộ danh Trung Nguyên lâu mới đến đây, tại

hạ xin thay mặt chủ nhân kính mời chư vị một ly. Mười người mới đến đang ngỡ ngàng vì thái độ trái ngược của một già một trẻ, lại thêm Hồ Bình nói kính một ly mà hai tay trống không. Bỗng đâu một vòi rượu, chiêu đặc ý nhất của tiểu tửu quỷ, phóng ngay về phía mọi người. Bị bất ngờ cả mười tên đồng huy động chưởng phản kích, nhưng vì không kịp phòng bị, tiểu tửu quỷ lại tấn công quá bất ngờ, nên ngoài đầu cổ không bị đánh còn lại các nơi khác trên mình hoặc ít hoặc nhiều đều bị đánh dọ. Khổ thay vòi rượu bị chưởng lực của đối phương chấn ngược về phía quần hùng còn nhanh hơn lúc Hồ Bình phóng ra. Hồ Bình đương nhiên là ứng phó không nổi rồi, còn Lý tứ nương vì thể diện cũng không thể ra tay, xem ra chỉ còn có Tống Thiên Hành ra tay là tiện nhất. Chỉ thấy chàng khẽ cau mày, phất nhẹ đôi ống tay áo, đẩy mớ nước dơ lẫn rượu sang một bên, đồng thời trầm giọng nói:

- Các vị đã tự ý, ỷ mạnh xông lên lều làm mất nhã hứng của người, lại còn mở miệng nhục mạ bậc tôn trưởng, không thấy như vậy là quá lỗ sao? Nam nhân đi đầu cười lạnh nói:

- Quán xá là nơi công cộng, sao lại có thể nói tự ý ỷ mạnh xông đại lên lều, hơn nữa kẻ gây sự trước tiên lại là các hạ!

Lý tứ nương nổi giận quát lớn:

- Tiểu tử cưỡng từ đoạt ý!

Đối phương thấy đều biến sắc, Lý tứ nương đã quay sang Tống Thiên Hành trầm giọng:

- Thiên Hành, hai tên già kia là bọn hung hãn ở Miêu Cương Kim Ngân động động chủ, cũng chính là sư phụ của Miêu Cương thất sát, kỳ dư tám tên chắc cũng là bọn côn đồ ở Kim Ngân động, người hạ sát không cần phải lưu tình. Tống Thiên Hành hơi do dự:

- Bà bà, nhưng đây là náo thị...

Lý tứ nương ngắt lời:

- Không cần ngại, việc của giang hồ quan phủ cũng không hơi sức đâu mà can thiệp. Lão nhân cao cao nhìn Lý tứ nương cười lạnh nói:

- Người có thể nhìn biết lai lịch của huynh đệ lão phu đương nhiên không phải kẻ tầm thường, coi tướng mạo người chắc là Lý tứ nương đứng đầu trong Thập đại cao nhân phải không? Lý tứ nương cũng cười lạnh:

- Không sạ. Nói vậy hai người thừa nhận là Kinh Ngân động động chủ rồi? - Không sai. Huynh đệ lão phu chính là Kim Ngân động động chủ Mặc Sĩ Chiêu, Mặc Sĩ Ngọc, đêm nay tại Lạc Dương thành gặp được nhân vật đứng đầu trong Thập đại cao nhân thật hân hạnh vô cùng.

Ánh mắt Lý tứ nương như hai luồng điện quét nhìn tám người còn

lại:

- Còn tám tên này là giống gì?

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 24

Mạo Hiểm Nghi Binh

Mặc Sĩ Chiêu cười âm lạnh:

- Tám người bọn họ à, hà hà, nếu lão phu nói người không đáng mặt hỏi tới thì hóa khi người, bởi vậy ta khuyên người đừng hỏi thì hơn. Thật đáng ngạc nhiên, Lý tứ nương chẳng những không nổi giận lại còn cười nói:

- Tại sao ta lại không nên hỏi?

Mặc Sĩ Chiêu cười vẻ bí mật:

Lai lịch của họ không phải tầm thường, có điều nếu lão phu nói thực ra, người vị tất đã biết.

Lý tứ nương nghe nói đã hơi giật mình, Tống Thiên Hành nhếch mép cười nói:

- Phải chăng là thủ hạ của Quảng Hàn cung ở Tuyết Sơn, Trường Xuân cốc?

Tống Thiên Hành vừa thốt lên quần hùng song phương đều biến sắc.

Mặc Sĩ Chiêu đưa đôi mắt cú vọ nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành:

- Không nhận ra cao nhân phương nào mà linh thông dường đó.

Tống Thiên Hành vẫn cười nhẹ:

- Các hạ quá khen.

Mặc Sĩ Chiêu như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Dường như Lý tứ nương gọi người là “Thiên Hành”?

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Không sai.

- Người là Tống Thiên Hành, người sát hại bảy đồ đệ của huynh đệ lão phu?

Tống Thiên Hành nói:

- Không sai, tại hạ quả có hạ sát bảy tên côn đồ mà ai ai cũng nói đáng chết, Miêu Cương thất sát.

Mặc Sĩ Chiêu cười như điên dại nói:

- Hay lắm. Quả là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

Mặc Sĩ Ngọc mắt lộ hung quan hét:

- Thắt phu, lấy binh khí ra.

Gã nam nhân đứng đầu nói:

- Lão gia, để vãn bối thay mặt giải quyết vụ này.

Mặc Sĩ Chiêu lắc đầu:

- Thịnh ý của các hạ xin tâm lãnh, món nợ này phải để huynh đệ lão phu đòi lại.

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cứ để nhị vị động chủ xuất thủ, mấy vị đồ đệ yêu quý của nhị vị đang suốt ruột chờ đó.

Mặc Sĩ Chiêu định ngoác miệng mắng Tống Thiên Hành đã nghiêm giọng quát:

- Bình nhi, không được lộn xộn. Lui ra mau.

Quay sang đối phương trầm giọng tiếp:

- Thời giờ của tại hạ ít lắm, nhị vị muốn động thủ thì ra tay cho sớm đi.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh nói:

- Huynh đệ lão phu trước giờ xuất thủ đều có đôi, nghe nói người khá lắm, nhưng nếu có sợ thì cứ việc gọi thêm người trợ thủ để khỏi thiệt thòi.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Không cần đâu, nhị vị, mời!

Mặc Sĩ Chiêu nhìn xung quanh nói:

- Nơi đây chật hẹp quá.

Vừa nói lão vừa vung tay, hai chiếc bàn bị bắn sát tường, tiếng ly chén bể nghe rồn rảng, dành một khoảng trống ước chừng năm, bảy trượng vuông.

Bọn tửu nhị mặt mày nhăn nhó kêu khổ thấu trời, nhưng biết làm sao hơn.

Mặc Sĩ Chiêu lạnh lùng nói:

- Những đồ đạc do ta đánh vỡ sẽ bồi thường thỏa đáng.

Hồ Bình cười lớn nói:

- Nhị vị động chủ thực từ bi, khổ nỗi chưởng quỹ không thể xuống âm Thanh Y Tu La đòi nợ được.

Mặc Sĩ Ngọc mắt mắt hung quang cho tay vào bọc, Tống Thiên Hành quát lớn:

- Dừng lại. Tại hạ cảnh cáo hai vị, nơi náo thị này mà có ý định dùng độc khí, thì đừng trách tại hạ không lưu tình.

Mặc Sĩ Chiêu cười lạnh:

- Hừ, trong cuộc đấu sinh tử, người đấu buộc phải tận dụng sở năng.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Tại hạ đã nói xong, tùy ở hai vị.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời tay bàn tay nguyên đã thò vào trong bọc của Mặc Sĩ Ngọc nhanh như chớp vung lên. Hành động của lão tuy nhanh nhẹn thuần thục nhưng không qua nổi Vạn ứng vô thanh chỉ của Tổng Thiên Hành.

Cánh tay chưa kịp phát lên của Mặc Sĩ Ngọc bỗng như một cành cây gãy rũ xuống, một tiếng “cột” vang lên, một vật bằng nắm tay đen bóng rơi xuống sàn, quần hào ai nấy đều thất sắc thối lui.

Tổng Thiên Hành quát lên:

- Lão tặc đáng chết.

Vừa phóng mình tháo lui chàng vừa búng chỉ điểm vào “Thất khảm huyết” của Mặc Sĩ Ngọc.

Trong khi đó Mặc Sĩ Chiêu cũng hét lớn một tiếng, song thủ vung ra, hai đạo hắc khí cuồn cuộn đổ tới chun lên đầu Tổng Thiên Hành.

Không chậm trễ, Tổng Thiên Hành nhanh như chớp phản kích hai chưởng, đẩy ngược luồng hắc khí trở lui.

Những việc này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Mặc Sĩ Ngọc vừa tung mình tháo lui đã bị trúng chỉ phong của Tổng Thiên Hành rơi phịch trở xuống sàn. Vừa khéo đề lên quả phích lịch đạn của lão, một tiếng nổ trầm đục vang lên, cảnh tượng thảm đến không ai dám nhìn, một mùi tanh tưởi bốc lên khiến ai nấy đều lợm giọng.

Mặc Sĩ Chiêu thấy bào đệ thảm tử dưới ám khí của chính hần thân y thì lão lòng đau như cắt, tung người tránh luồng độc khí phản chấn trở về đồng thời thò tay vô bọc lần thứ hai ...

Nhưng Tổng Thiên Hành đã kịp thời thi triển “Vạn ứng vô thanh chỉ” điểm trúng “Nhuyễn ma huyết” khiến lão ngã sấp xuống sàn không cử động được. Tổng Thiên Hành bước tới lấy hết các độc khí, hỏa khí trong người lão rồi giải huyết cho lão, đoạn trầm giọng nói:

- Mặc Sĩ Chiêu, huynh đệ ngươi tội ác tày trời chết còn chưa hết được tội, nay huynh đệ của ngươi đã nhận báo ứng, còn bản thân ngươi cũng đáng chết nhưng Tổng Thiên Hành vì đức hiếu sinh, tha cho tội chết, nhưng phải phế hết công lực để tránh hậu họa cho giang hồ.

Bất thần một tên cao gầy trong tám tên còn lại nhanh như chớp phóng mình chộp lấy Hồ Bình. Rõ ràng chúng đã nhìn ra Hồ Bình võ công non kém nhất định dùng làm con tin đổi lấy mạng Mặc Sĩ Chiêu. Nhưng điều chúng không ngờ đến là Tổng Thiên Hành có mặt ở đó, đại địch trước mắt, dù đang nói chuyện với Mặc Sĩ Chiêu chàng cũng không lơ là cảnh giác.

Thấy bóng người nhích động, Tống Thiên Hành ném ngay Mặc Sĩ Chiêu về phía Chu Chấn Bang đồng thời phi thân chặn đường tiến công của đối phương, lúc còn đang lơ lửng trên không chàng đã tung luôn một chưởng.

Gã cao gầy đã mấy lần mục kích thần công của Tống Thiên Hành, nên không dám mạo hiểm, vội vàng vận “Thiên cân trụ” đáp người xuống.

Trong khi đó Hồ Bình phun ra một vòi rượu đồng thời cười ha hả, nói:

- Thiếu gia kính người một ly ...

Gã cao gầy toàn tâm đối phó với Tống Thiên Hành đầu ngờ Hồ Bình còn có chiêu đó, bởi vậy gã lãnh trọn cả vòi rượu, không những đau rát cả mặt mày mà đôi mắt còn cay xé không mở ra được.

Bảy tên còn lại thấy đồng bọn lâm nguy đồng loạt xuất thủ, bốn nữ nhân xông tới vây lấy Tống Thiên Hành, hai nam nhân xông tới bắt Hồ Bình.

Trong hai tên xông tới Hồ Bình có tên lúc nãy mở miệng mắng Lý tứ nương, thấy tình thế đó mục không nhìn được nữa, ném Hồ Bình về phía sau, đồng thời quát lên một tiếng phi thân chặn đầu hai tên kia. Ngay trong lúc cuộc hỗn chiến sắp bắt đầu thì bỗng nghe tiếng quát:

- Chư vị xin dừng tay!

Tiếng quát bao hàm một nội lực vô cùng hùng hậu, khiến mọi người đều phải dừng tay, chỉ có Lý tứ nương vẫn cười lạnh nói:

- Tội chết bỏ qua nhưng tội sống phải chịu.

Nghe “bốp, bốp” hai tiếng hai gã đại hán mắng Lý tứ nương lúc nãy lãnh luôn hai cái tát nảy lửa.

Bảy tên còn lại thấy vậy biến sắc, đồng loạt rút trường kiếm cầm tay, cục diện có hơi chùng lại bỗng trở nên căng thẳng dị thường.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương phát qua, Lữ Dao Hồng đã đứng trên sàn lầu, xua tay nói:

- Chư vị dừng tay, xin nghe Lữ Dao Hồng nói vài lời.

Thì ra tiếng quát lúc nãy là của Lữ Dao Hồng, theo sau mục còn có một hoàng bào lão nhân tóc lốm đốm bạc.

Cả tám người nghe tên Lữ Dao Hồng đều lui lại một bước.

Tên bị Lý tứ nương tát tai, quay lại hỏi:

- Người là thái thượng môn chủ Nhất Thống môn?

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Không sai!

Y bỗng cười lạnh nói:

- Hay lắm, bọn ta từ xa ngàn dặm tới đây trợ lực cho Nhất Thống

môn, mà các người đón khách như vậy sao?

Hoàng bào lão nhân trầm giọng quát:

- Câm miệng! Tám người các người lui lại cho ta.

Cả tám tên đều tra kiếm vào vó lui về đứng sau lưng lão.

Tên bị tát tai vẫn còn tức tối:

- Bẩm Đồng thị, đệ tử bị đánh như vậy không lẽ bỏ qua?

Tên cao gầy nói thêm:

- Bẩm Đồng thị, Kim Ngân động chủ đã bị bắt, nhị động chủ thảm tử rồi.

Hai chữ “Đồng thị” nghe rất lạ tai, có lẽ là một cấp bậc gì đó trong Quảng Hàn cung.

Hoàng bào lão nhân mắt tóe hàn quang nói:

- Bản tọa biết rồi, mọi việc chờ cung chủ đến rồi sẽ tính sau.

Gã hán tử bị tát tai vẫn âm ức không thôi:

- Nhưng cung chủ ít ra phải hai tháng nữa mới tới.

Sắc mặt hoàng bào lão nhân bỗng lạnh xuống:

- Người chờ không nổi sao?

Gã đại hán tái mặt nín thinh.

Lữ Dao Hồng liếc nhìn Tống Thiên Hành và Lý tứ nương một cái, cười nhẹ nói:

- Lý đại tỷ, Tống đại hiệp xin nghe Lữ Dao Hồng một lời.

Lý tứ nương hừ lạnh một tiếng, Tống Thiên Hành đã nói:

- Các hạ cứ nói!

Lữ Dao Hồng chỉ tám người nói:

- Các vị đây là khách của Nhất Thống Môn, ta sợ song phương phát sinh xung đột mới đặc biệt trở lại đây, cũng may chưa phải đã quá muộn. Việc này tạm bỏ qua, không biết tôn ý của Tống đại hiệp như thế nào?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tạm thời bỏ qua không thành vấn đề, có điều các hạ phải nói cho họ biết, nên cẩn thận một chút không được nhục mạ người Trung Nguyên.

Lữ Dao Hồng gạt đầu đồng thời chỉ Mặc Sĩ Chiêu nói:

- Còn Mặc Sĩ động chủ, xin Tống đại hiệp nể tình mà tha luôn.

Tống Thiên Hành nói:

- Tại hạ vốn không có ý giết y ...

Lữ Dao Hồng cười tươi:

- Vậy Lữ Dao Hồng xin đa tạ!

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Khoan đã, tại hạ còn chưa nói hết.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tổng đại hiệp muốn đặt điều kiện?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Trước khi thả hắc tại hạ sẽ phế hết võ công để y không còn khả năng tác ác nữa.

- Nhưng ...

Trầm ngâm một chút, Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Thôi thế này, chúng ta trao đổi ...

Tổng Thiên Hành nói:

- Đổi Giang Thủy Bình cô nương!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tổng đại hiệp quả chung tình, đến giờ này vẫn không quên Giang cô nương!

Tổng Thiên Hành không để ý đến lời châm chọc, trầm giọng nói:

- Vậy cũng được, nhưng ngươi phải giải trừ cấm chế trên mình nàng.

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Đương nhiên, nhưng Tổng đại hiệp không được phế võ công Mặc Sĩ động chủ.

Tổng Thiên Hành gật nhẹ:

- Được rồi, một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng mỉm cười tiếp:

- Thời gian trao đổi người vào lúc lên đèn ngày mai, tại tân quán của bản môn dành cho chư vị ...

Tổng Thiên Hành mỉm cười lắc đầu:

- Thời gian ta đồng ý, nhưng địa điểm thì đổi lại, tại Duyệt Lai khách sạn.

Lữ Dao Hồng ngạc nhiên:

- Tổng tiên sinh không định ngụ trong tân quán của bản môn?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ lắc đầu:

- Thỉnh ý của các hạ Tổng Thiên Hành tâm lãnh, không dám quấy nhiễu quý môn hơn nữa.

Lữ Dao Hồng cười miễn cưỡng nói:

- Vậy Lữ Dao Hồng xin cáo từ!

Cung tay bái biệt quần hào mục quay người dắt chín người kia xuống lầu.

Tiếp đó Tổng Thiên Hành dặn Chu Chấn Bang lấy vàng bạc bồi thường cho tửu lầu, xong mọi người cùng rút lui.

Canh ba đêm ấy, trong một căn phòng tân thiết hoa lệ của một lầu điểm hạng sang tại Lạc Dương thành, Vạn Sự Thông ngồi một mình đối diện cây nến, dáng trầm tư, dường như lòng hắc đang mang một

tâm sự không thể bộc bạch với người. Thật lâu sau hấn thở dài, nhưng tiếng thở dài ngắn ngủn bị cắt ngang, hấn lạnh giọng quát:

- Đã đến sao còn chưa chịu vào?

Ngoài cửa sổ có tiếng cười trong vắt vọng vào rồi hương thơm nhẹ nhàng đưa tới. Lữ Dao Hồng nhẹ nhàng phóng vào.

Vạn Sự Thông đứng dậy khép cửa, Lữ Dao Hồng đã uốn éo tám thân gọi dục dựa vào người Vạn Sự Thông.

Hấn lạnh lùng:

- Người tiếp xúc ta không phải một ngày một bữa, đến giờ này mà còn giờ trò đó với ta.

Lữ Dao Hồng cụt hứng:

- Người quả là thứ người sắt đá, dưới gầm trời này chỉ có một mình ta không chinh phục nổi.

- Hừ, nam nhân mà người không chinh phục nổi đâu chỉ một mình Vạn Sự Thông!

- Còn ai nữa?

- Tống Thiên Hành!

Lữ Dao Hồng bật cười giòn tan:

- Ta không tin!

- Không tin thì người thử xem?

- Có cơ hội ta nhất định không bỏ qua.

Vạn Sự Thông bỗng lạnh lùng chỉ ghế nói:

- Thái thượng, mời ngồi.

Lữ Dao Hồng vừa ngồi xuống vừa mỉm cười nói:

- Các hạ mới thật sự là thái thượng, sao nói vậy?

Vạn Sự Thông nhẹ thở dài:

- Trước kia thì như vậy, còn bây giờ khác rồi. Người tìm được người đỡ đầu, không coi ta ra gì nữa.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Xem ra không có việc gì giấu được người.

Vạn Sự Thông mắt chớp dị quang nói:

- Dấu hỏ nhập sơn đối với người chỉ có lợi mà thôi. Ta đã từng nói qua, đối với ngôi bá võ lâm ta không có hứng thú, nhưng đại sự thành rồi thiên hạ sẽ là của người.

Nhưng giờ người mời Bằng Phách thân quân về tình hình sẽ khác đi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Với thân phận của lão chắc không cần đến thứ hư danh bá chủ võ lâm.

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Bản thân lão có thể không thèm dòm ngó đến ngôi vị bá chủ võ lâm,

nhưng bọn thủ hạ của lão đã tâm vạ trượng...

Lữ Dao Hồng mỉm cười ngắt lời:

- Yên tâm đi, ta đã có ước định với lão, lão chỉ muốn phát tiết uất khí năm xưa, sau khi thành sự lão sẽ trở về ẩn cư trong Tuyết Sơn.

Vạn Sự Thông nói:

- Cho rằng sự việc được như người nói đi, nhưng Băng Phách thần quân chưa xuất quan thì khắc tinh của lão Tuyết Sơn thần ni đã xuất hiện ở Lạc Dương. Sự việc vốn rất đơn giản bị người làm nên phức tạp ...

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Đừng lo sợ trời sập nữa, Tuyết Sơn thần ni chỉ đối phó với một Băng Phách thần quân, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của ta và người. Hơn nữa công lực của Tuyết Sơn thần ni tuy cao hơn Băng Phách thần quân nhưng lực lượng mục không có, trong khi Quảng Hàn cung thanh thế thế nào chắc người cũng biết rồi.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Thái thượng môn chủ càng nghĩ càng hồ đồ, người thử nghĩ lại mà xem, Tuyết Sơn thần ni giao du rộng rãi không lẽ không tìm được trợ thủ sao?

Lữ Dao Hồng nói:

- Việc này ta có thảo luận với Băng Phách thần quân, lão biết phải đối phó với mục ni cơ thể nào, không cần người phí tâm cơ.

Dừng một lát, mục tiếp lời:

- Các hạ cứ yên tâm, quan hệ giữa hai ta vẫn như xưa, người vẫn là chúa của ta.

Vạn Sự Thông hừ lạnh:

- Người còn coi ta là chúa tể sao. Hừ, chưa kể đến việc người âm thầm cấu kết với Băng Phách thần quân, nội việc trao đổi người giữa người với Tống Thiên Hành chưa hề hỏi qua ý kiến của ta.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Như vậy cũng chưa phải là lạm quyền. Mặc Sĩ Chiêu luận về võ công cũng không phải là kém, đặc biệt loại ám khí độc môn của lão có lợi cho ta rất nhiều.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Ta thì cho rằng Giang Thúc Bình quan trọng hơn nhiều. Người biết Từ Quân Lượng và Giang Thúc Bình chính là hai quân cờ để ta khống chế Tống Thiên Hành.

Lữ Dao Hồng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Nếu vậy thì vẫn còn cứu vãn kịp.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Người định phá bỏ giao ước với Tống Thiên Hành?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người nói ta không dám? Được rồi, nếu người không còn dấn dò gì khác, ta đi đây.

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Được rồi, người đi đi.

Trong lúc Vạn Sự Thông cùng Lữ Dao Hồng mật đàm thì trong Duyệt Lai khách sạn, Tống Thiên Hành lại gặp phải chuyện bất ngờ.

Duyệt Lai khách sạn có thể nói là một trong những khách sạn hào hoa nhất nhì ở Lạc Dương thành, sau khi bao thuê toàn bộ phần hậu viện, quần hiệp ai vào phòng nấy nghỉ ngơi.

Tống Thiên Hành sau khi tắm rửa định nghỉ ngơi sớm bỗng nghe tiếng Cổ Song Thành bên ngoài:

- Thiên Hành nghỉ chưa?

Tống Thiên Hành vội ứng tiếng đi ra mở cửa, bỗng thấy Cổ Song Thành và Bích Lan Quân với bộ mặt nghiêm trọng đứng bên ngoài.

Hai người bước vào, Cổ Song Thành thuận tay khép cửa lại.

Khi ba người yên vị, Bích Lan Quân cười vẻ có lỗi:

- Đêm khuya đến đây quấy nhiễu, lão thân cảm thấy bất an.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tiền bối chớ quá khách sáo, không biết nhị vị đến đây có điều gì chỉ giáo Thiên Hành?

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ đến cùng Tống đại hiệp bàn bạc đôi điều.

Quay sang Cổ Song Thành bà tiếp:

- Cổ tỷ tỷ, việc này tuy của bản môn nhưng muội không tiện nói ra, xin tỷ tỷ giúp giùm cho.

Tống Thiên Hành đang hỏi hột, không biết có việc gì mà hai vị tiền bối đang đêm đến gặp chàng. Cổ Song Thành đã nhẹ thở dài nói:

- Thiên Hành, quan hệ giữa Nam cung cô nương với Bích chưởng môn nhân chắc người có biết qua?

Tống Thiên Hành gật đầu, Cổ Song Thành tiếp:

- Nam Cung cô nương vốn là một nữ nhi thân mang mối huyết hải thâm cừu, ngẫu nhiên gặp được Bích chưởng môn nhân cứu sống, dạy dỗ nên người đồng thời lập làm đầu tọa đệ tử Thần Nữ môn. Bởi vậy tuy danh là sư đồ nhưng tình như mẫu nữ ...

Tống Thiên Hành lại gật đầu:

- Điểm này Thiên Hành có biết.

Cổ Song Thành tiếp giọng đều đều:

- Theo môn quy Thần Nữ môn, đầu tọa đệ tử sẽ chấp chưởng môn hộ về sau, và không được quyền hôn phối. Bích chưởng môn nhân vì không nỡ tâm thấy tuổi thanh xuân của Nam Cung cô nương bị vùi dập, định phá lệ để nàng kết duyên cùng Từ đại hiệp. Nay vì chuyện luyện ái giữa nàng với Từ đại hiệp không được như ý bởi vậy càng thêm khó xử.

Tổng Thiên Hành cũng rầu rầu phụ họa:

- Đây quả là một vấn đề khó giải quyết!

Cổ Song Thành thở dài tiếp:

- Vấn đề càng rắc rối hơn bởi không lâu trước đây Bích chưởng môn nhân đã xin phép Liễu Trần sư thái phá bỏ lệ cũ cho đầu tọa đệ tử được phép kết hôn. Nhưng sửa đổi với môn quy là việc vô cùng trọng đại, nên Liễu Trần sư thái cùng Bích chưởng môn nhân đã phát thệ trước linh vị tổ sư, sau khi đại kiếp giang hồ qua khỏi, hai người sẽ diện bích mười năm để tạ tội ...

Cổ Song Thành lại thở dài:

- Hai người đã khổ công như vậy mà tình duyên của Nam Cung cô nương cũng thành không, coi như khổ công của hai người thành ra vô ích.

Đến đây Tổng Thiên Hành đã hiểu ra vấn đề, hơi nhíu mày nói:

- Về việc Từ đại hiệp Thiên Hành thấy chưa đến mức tuyệt vọng.

Bích Lan Quân thở dài chen lời:

- Tổng đại hiệp, lão thân ...

Tổng Thiên Hành ngắt lời:

- Bích tiên bối gọi vấn bối là Thiên Hành được rồi.

Bích Lan Quân mỉm cười:

- Tổng đại hiệp cho phép lão thân đành làm hỗn vậy.

Dừng một lát bà nghiêm giọng nói:

- Lão thân có biết chút dịch lý, sau khi hay được tình cảnh của Tranh nhi mới tĩnh tâm định quẻ, kết quả quái dị vô cùng ...

Tổng Thiên Hành giạt mình:

- Kết quả thế nào!

- Quẻ cho thấy việc hôn phối của Tranh nhi với Từ đại hiệp không thành, đồng thời cho biết thêm Từ đại hiệp chưa hề rời khỏi Lạc Dương.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy Tòu đại hiệp nói bạn đi quan ngoại đó chẳng qua là mượn cớ mà thôi?

Bích Lan Quân thở dài:

- Thiên Hành, người thấy còn giả thuyết nào hợp lý hơn không?

Tổng Thiên Hành trầm tư:

- Thiên Hành tin vào vận mệnh, nhưng cũng tin rằng nhân định có thể thắng tiên.

Bích Lan Quân gật đầu:

- Không sai. Nhân định có thể thắng tiên, nhưng phải coi là việc gì, chuyện nam nữ thì không thể miễn cưỡng được.

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhưng giữa hai người nào phải có gì trục trặc, chẳng qua Từ đại hiệp có nỗi khổ không thể nói ra mà thôi.

Bích Lan Quân lắc đầu:

- Có nỗi khổ không thể nói ra mà đến nỗi chối bỏ lời thề non hẹn biển thì đủ thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề vô phương cứu vãn rồi còn gì?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu quả dịch lý của Bích chưởng môn nhân chính xác, Từ đại hiệp quả chưa rời Lạc Dương thì sự tình dễ dàng hơn rồi.

Cổ Song Thành chen lời:

- Thiên Hành không cần uống phí công sức nữa, ta và Bích chưởng môn nhân đã thảo luận với nhau, nếu không may hảo sự giữa Nam Cung cô nương và Từ đại hiệp có trục trặc thì người sẽ nhận lãnh trách nhiệm thay Từ đại hiệp.

Tổng Thiên Hành biến sắc:

- Sự cô cô, việc này sợ ... sợ Thiên Hành ... không thể gánh vác nổi.

Cổ Song Thành nghiêm nghị nói:

- Thiên Hành, lần trước trong Minh Hiếu Lăng, Nam Cung cô nương đã bày thân thể trước mặt người, hơn nữa hai người đã tiếp xúc nhục thể. Người đã đọc sách thánh hiền, lẽ nào không hiểu câu “nam nữ thọ thọ bất thân”?

Tổng Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Đó chẳng qua trong lúc túng thế, Thiên Hành phải tòng quyền, hơn nữa nếu như vậy hóa ra Thiên Hành là người bất nghĩa.

Bích Lan Quân nghiêm mặt nói:

- Việc này chính Từ đại hiệp đã có ý như vậy, không thể nói Thiên Hành người bất nghĩa được, thậm chí có thể coi là biểu hiện hiệp nghĩa nữa. Thiên Hành người thử nghĩ, nếu người cự tuyệt thì hậu quả sẽ ra sao? Hơn nữa nếu được như vậy thì Từ đại hiệp cũng đỡ thấy cần rút lương tâm hơn.

Tổng Thiên Hành cố chống chế:

- Giả như Thiên Hành không ngại chúng đòi miệt khinh mà ghé vai gánh vác trách nhiệm này đi, thì Nam Cung cô nương đối với Từ đại

hiệp thâm tình như vậy, liệu có đồng ý với cách an bài của Bích chương môn nhân không?

Bích Lan Quân nói:

- Việc đó lão thân sẽ sắp xếp, chỉ can Thiên Hành người đồng ý là được rồi.

Tổng Thiên Hành hoãn binh:

- Theo ngụ ý của Thiên Hành thì vấn đề này tạm thời gác lại sau này sẽ bàn lại.

Cổ Song Thành cũng phụ họa:

- Thiên Hành nói cũng phải, việc chưa đến nỗi tuyệt vọng, ta cứ tạm gác lại đã, chờ kiếp nạn qua rồi sẽ tính.

Bích Lan Quân thở dài:

- Tạm thời gác lại cũng được, nhưng đến chừng đó Cổ tỷ tỷ không được thay đổi lập trường. Cổ Song Thành trang nghiêm:

- Đương nhiên rồi.

Cổ Song Thành vừa dứt lời bỗng thấy Tổng Thiên Hành mắt phát dị quang, phóng người qua cửa sổ ra ngoài. Cổ Song Thành cùng Bích Lan Quân cũng phóng người theo, nhưng khi hai người đặt chân lên mái ngói đã thấy ba bóng người thấp thoáng rồi mất hút trong màn đêm.

Nghe động Lý tứ nương và Chu Chấn Bang cũng phóng mình lên mái ngói.

Lý tứ nương hạ giọng hỏi:

- Có việc gì vậy?

Cổ Song Thành cười gượng nói:

- Mọi người cùng Bích chương môn nhân với Thiên Hành đang nói chuyện, Thiên Hành phát hiện có người rình nghe lén, phóng ra theo dõi, khi hai người chúng tôi ra đến đây đã thấy ba bóng người mất hút về hướng kia.

Lý tứ nương mắt lóe hung quang, Cổ Song Thành đã tiếp:

- Lý đại tỷ cùng Bích chương môn nhân ở lại tọa trấn, mọi người cùng Chu đại hiệp đi tiếp ứng cho Thiên Hành.

Lý tứ nương gật đầu:

- Được rồi, có việc gì cứ hú lớn làm hiệu, ta sẽ tiếp viện.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang đồng gật đầu, phóng người đuổi theo.

Một lát sau hai người đã ra ngoài thành, nhưng xung quanh vắng lặng như tờ không thấy một bóng người.

Trong khi hai người đang do dự chưa biết phải đi hướng nào, bỗng nghe giọng Tổng Thiên Hành dùng phép truyền âm nói:

- Nhị vị cẩn thận, bí mật đi về hướng đông nam mười trượng. Thiên Hành đang chờ.

Hai người y lời rón rén bước tới, lúc vừa vượt qua đồi thấp đã thấy Tổng Thiên Hành ẩn thân sau một bụi cây thấp giờ tay ngoắc hai người.

Khi hai người ẩn thân vào sau bụi cây, Tổng Thiên Hành đưa tay chỉ xuống dưới đồi, theo hướng chỉ Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang nhìn thấy cách đó gần hai mươi trượng có hai người đang đứng đối diện nhau, một trong hai người là Tây Môn Kiệt.

Đứng đối diện với Tây Môn Kiệt là một bạch y văn sĩ tuổi trạc tứ tuần, mày thanh mắt tú, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trong gió, tay phe phẩy chiếc quạt giấy, trông dáng điệu mảnh mai không ra dáng một nhân vật võ lâm.

Chàng bạch y văn sĩ một tay chấp sau lưng, một tay phe phẩy quạt trông dáng an nhàn, đối diện với hắn là Tây Môn Kiệt mắt lộ thần quang, nhưng hắn vẫn xem như không.

Lạ một điều là con ngựa bất kham Tây Môn Kiệt đối với vị văn sĩ hình như có điều úy kỵ nên hắn chỉ đứng đó chứ không dám tiến lên thêm.

Hai người đứng kình nhau một hồi lâu, Tây Môn Kiệt mới cất tiếng hỏi:

- Xin thỉnh giáo quý danh tôn giá!

Bạch y văn sĩ mỉm cười:

- Tại hạ Trần Ngự Phong, thế cư Lĩnh Nam, năm nay bốn mươi hai tuổi.

Tây Môn Kiệt chau mày:

- Lĩnh Nam Trần Ngự Phong? Giang hồ hình như chưa nghe qua một cao nhân nào có danh hiệu như vậy?

Bạch y văn sĩ Trần Ngự Phong nhẹ tiếp:

- Tại hạ ở Lĩnh Nam, xưa nay không qua lại trên giang hồ, hơn nữa cũng không phải là “cao nhân” nên các hạ chưa nghe qua danh hiệu là phải. À, còn một điểm nữa, tại hạ chưa giới thiệu, tại hạ bình sinh không có đam mê gì, chỉ thích săn bắn mà thôi.

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Thích săn bắn thì có gì lạ?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Thích săn bắn thì không lạ, nhưng thợ săn này chỉ chuyên bắt loài cầm điều thôi.

Lời nói đã bắt đầu có ý vị châm chích.

Tây Môn Kiệt trợn trừng độc nhãn, Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Trong loài cầm điều đó ta đặc biệt thích loại ửng già trọc đầu.
Đến đây thì ý tứ đã quá rõ ràng, bởi Tây Môn Kiệt hiệu xưng “Độc nhãn thâm ửng” (Ưng trọc đầu độc nhãn).

Tây Môn Kiệt mắt lộ hung quang hừ lạnh nói:

- Ưng là mãnh hổ của loài cầm điều, không phải ai cũng có thể săn bắt được.

Trần Ngự Phong vẫn cười nhẹ:

- Nhưng tại hạ có tật chỉ thích loại ửng già dữ dằn nhất, bằng không có tật nó dẫn xác đến tận nhà cũng không thèm hạ thủ.

Tây Môn Kiệt nổi giận quát:

- Họ Trần kia, đừng giở trò nữa, ta hỏi ngươi sao lại rình rập bên ngoài phòng của Tống Thiên Hành.

Trần Ngự Phong vẻ ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Tây Môn Kiệt ngươi là một nhân vật cao cấp trong Nhất Thống Môn, tại hạ theo dõi Tống Thiên Hành thì liên quan gì đến ngươi?

Tây Môn Kiệt nói:

- Hiện thời Tống Thiên Hành là quý khách của bản môn, ta là người đặc trách bảo vệ an ninh cho y, đương nhiên ta có quyền hỏi.

Trần Ngự Phong như hiểu ra:

- À, nói như vậy cũng phải, nhưng ta rình rập Tống Thiên Hành rồi sao?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Ngươi phải nói cho rõ nguyên do, bằng không thì, hừ!

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Trước khi ta giải thích lý do ngươi phải trả lời ta một câu hỏi, ngươi quả thật thừa lệnh bảo vệ Tống Thiên Hành?

Tây Môn Kiệt hừ lạnh:

- Không tin thì mặc ngươi.

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Vậy ra ba ngày trước đây ngươi âm thầm theo dõi ta cũng là thừa lệnh thi hành?

Tây Môn Kiệt ngẩn người:

- Thì ra ngươi đã sớm phát hiện rồi?

Trần Ngự Phong cười lạnh:

- Hừ, với một chút “Ất một chân nguyên” chưa thành hỏa hầu của ngươi thì trẻ con ba tuổi Trần gia cũng khá hơn nhiều.

Tây Môn Kiệt cười như điên nói:

- Tây Môn Kiệt nào phải là trẻ lên ba mà để ngươi hăm dọa?

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Nói vậy phải cho người thấy người mới tin. Được rồi. Ta tuy có thói quen không động thủ với loại người luyện công chưa đến đầu đến đũa, nhưng ta sẽ phá lệ, cho người kích trước ba chưởng. Nếu chưởng lực của người có thể làm tà áo ta lay động co như ta yếu thế, lập tức nhận bại.

Lời nói của y không những khiến Tây Môn Kiệt ngẩn người mà bọn Tổng Thiên Hành cũng không khỏi ngán cho sự cuồng ngạo của y. Tây Môn Kiệt sau một lúc ngẩn người, chợt phá lên cười như điên nói:

- Người đã tự tìm cái chết thì đừng trách ta.

Dứt lời lão ta vung tay kích tới một chưởng.

Một chưởng này tuy lão chỉ vận tám thành công lực, nhưng cũng đủ sức khai sơn phá thạch. Nhưng nói ra thật khó tin, chưởng phong lướt ào tới trước thân hình đối phương bỗng biến mất như người ta bỏ muốn xuống biển vậy.

Lần này thì Tây Môn Kiệt chết sững thật sự.

Không chỉ riêng mình lão mà cả bọn Tổng Thiên Hành cũng sững người.

Tổng Thiên Hành không nhịn được dùng truyền âm nhập mật nói với Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, công lực của người này sợ không dưới Tuyệt Sơn thần ni.

Cổ Song Thành gật đầu đáp:

- Không sai!

Tổng Thiên Hành nói:

- Có điều không biết ba chữ Trần Ngự Phong là tên thật hay tên giả mà thôi.

Bỗng nghe Trần Ngự Phong nghiêm giọng nói:

- Đừng đứng ngơ ra đó nữa, mau đánh nốt hai chưởng còn lại, ta có việc dặn dò.

Tây Môn Kiệt mất lộ hung quang, song chưởng của lão đã thấy một vàng khí màu xanh tỏa ra, chứng tỏ “Ất mộc chân nguyên” đã vận đến mười thành.

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Vậy mới phải, lúc này một chưởng tám thành “Ất mộc chân nguyên” của người phung phí quá, hai chưởng còn lại này, tốt nhất nên vận đủ mười hai thành ...

Trần Ngự Phong chưa dứt lời Tây Môn Kiệt đã nghiêng rằng phóng chưởng, hai luồng kinh khí mang theo khí xanh xanh cuộn cuộn đẩy tới.

Nói ra thật tức chết người đi được, chương này của Tây Môn Kiệt vẫn bị hóa giải vô hình vô tích, không thấy chút tác dụng nào. Tiếp đó lão bất thần đẩy ra một chương thứ ba, lần này chân lực vận đủ mười hai thành, nhưng vẫn cứ như hai chương đầu, chẳng làm lay động nổi một vạt áo của đối phương.

Tây Môn Kiệt thở dài ủ rũ, Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Sao? Trần Ngự Phong này không dọa suông người chứ?

Lão thở dài:

- Đêm nay Tây Môn Kiệt được khai nhãn giới.

Trần Ngự Phong nghiêm giọng:

- Ta không muốn làm khó dễ gì người, nhưng người phải nghe lời ta dặn thế nào?

Tây Môn Kiệt gật:

- Các hạ cứ dặn dò ...

Trần Ngự Phong bật cười:

- Trông dáng điệu người thật giống gã thua độ, người đừng sợ, việc ta giao phó rất đơn giản. Thứ nhất, việc xảy ra giữa ta và người không được báo lại cho ông chủ của người.

Tây Môn Kiệt lại gật, Trần Ngự Phong tiếp:

- Từ nay về sau người phải nghe theo lệnh ta mà hành sự, sự thành rồi sẽ không ngược đãi người hiểu chưa?

Tây Môn Kiệt như đứa học trò đứng nghe giáo huấn, chỉ biết gật đầu.

Trần Ngự Phong bật cười nói:

- Được rồi, người đi đi, có việc cần ta sẽ tìm người.

Tây Môn Kiệt cung kính hành lễ rồi quay mình chạy đi.

Chờ Tây Môn Kiệt khuất bóng trong Lạc Dương thành, Trần Ngự Phong quay về phía bọn Tống Thiên Hành ẩn thân nói:

- Tam vị ra đây được rồi.

Ba người nhìn nhau nhăn mặt rồi từ từ rời chỗ ẩn đi xuống đồi.

Đến còn cách Trần Ngự Phong hơn trượng, ba người dừng lại, Tống Thiên Hành ôm quyền thi lễ:

- Tống Thiên Hành tham kiến lão tiên bối!

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Lão đệ thấy thế nào mà bảo ta là “lão”?

Tống Thiên Hành mới đỏ mặt, Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Nói thực ra người gọi ta là lão tiên bối cũng không quá đáng.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Tại hạ là bạn chứ không phải địch, Cổ tiên tử cùng Chu đại hiệp mau quay về trước, ta còn mấy việc cần bàn với Tống lão đệ.

Hai người nghe ra vội vàng thi lễ rút lui, Trần Ngự Phong còn nói với

theo:

- Đêm nay có thể Tống lão đệ không về khách sạn, chớ vị không cần phải lo lắng.

Trần Ngự Phong chú mục quan sát Tống Thiên Hành gật gù nói:

- Gặp mặt mới biết lời đồn không sai. Tống lão đệ người quả là rỗng giữa loài người, không hổ là linh hồn của hiệp nghĩa đạo giang hồ.

Tống Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Tiền bối quá khen, Thiên Hành ...

Trần Ngự Phong lắc đầu:

- Lão đệ chớ quá tự khiêm, ta không phải người dễ dàng khen tặng người khác.

Lão ngồi xuống đất, nói:

- Ta ngồi xuống đây nói chuyện.

Tống Thiên Hành cũng ngồi xuống đối diện lão:

- Lão tiền bối, Tống Thiên Hành xin thỉnh giáo.

Trần Ngự Phong nói:

- Những gì ta nói với Tây Môn Kiệt lúc nãy đều là sự thật.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Tiền bối họ Trần? Cũng là Lĩnh Nam thế gia?

Trần Ngự Phong gật:

- Đồng thời ta cũng là bằng hữu của Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành mừng rỡ định đứng dậy hành lễ.

Nhưng chàng chưa đứng dậy, Trần Ngự Phong đã thỉnh không ấn tay một cái chàng không còn động đậy gì được.

Tống Thiên Hành buồn rầu nghĩ thầm:

“Thiên ngoại hữu thiên! Công lực của lão quá phi phàm!” Trần Ngự Phong cười cười tiếp:

- Lão đệ, đương kim võ lâm người biết tới lão phu ngoài Tuyết Sơn thần ni sợ không tìm được người thứ hai, ngược lại những nhân vật thành danh trong võ lâm phần lớn ta đều biết.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trần tiền bối mình mang tuyết học, du hí nhân gian, nhưng không muốn người đời biết đến, quả là thế ngoại cao nhân.

Trần Ngự Phong cũng nghiêm mặt nói:

- Lão đệ đừng nói quá như vậy, giờ ta hỏi người một việc, hiện giờ giang hồ đã bắt đầu nổi phong ba. Thập đại cao nhân ngoài hai người Nhiễm Thu Sương và Công Dã Hồng đã chết, số còn lại đều đã ra mặt, có sao lệnh sư và Trường Xuân chân nhân chưa thấy xuất hiện?

Tống Thiên Hành buồn rầu:

- Chẳng giấu chi Trần tiền bối, gia sư đã thành người thiên cổ, không lâu trước đây Thiên Hành mới điều tra rõ người bị chết dưới tay Lữ Dao Hồng.

Sau đó chàng đem việc Lữ Dao Hồng ám toán người rồi giả họa cho Cổ Song Thành thuật lại, sau cùng mới nói thêm:

- Tiên sư vì bị ám toán nhằm nơi yếu huyệt nên nội thương hơn năm năm vẫn không bình phục. Năm năm trước đây, người đã mang hết chân lực truyền cho Thiên Hành rồi mới vĩnh viễn ra đi. Thiên Hành vì sợ kẻ địch biết được tin này nên không dám thổ lộ với ai, Trần tiền bối là người thứ hai ngoài Thiên Hành biết việc này.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Vậy người thứ nhất là ai?

- Là Từ Quân Lượng, đồ đệ của Trường Xuân chân nhân.

Trần Ngự Phong à lên một tiếng hỏi:

- Còn Trường Xuân chân nhân đâu?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Hạ lạc của Trường Xuân chân nhân chắc chỉ một mình Từ Quân Lượng biết rõ.

Trầm tư một chút chàng ngược mắt hỏi:

- Trần tiền bối chuyến này đến Lạc Dương không biết có việc gì?

Trần Ngự Phong nói:

- Chuyến này ta đến Trung Nguyên là để tìm một người thu hồi nửa bộ bí kíp võ công.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Người ấy là ai?

Trần Ngự Phong lắc đầu, cười gượng:

- Hiện thời ta cũng không rõ, nhưng ta nghi ngờ hắn đang ở Lạc Dương.

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Trần tiền bối đã không biết hắn là ai làm sao có thể tìm được?

Trần Ngự Phong tin tưởng:

- Chỉ cần hắn hiện diện ở Lạc Dương ta nhất định có cách tìm ra, Tổng lão đệ, ta có một việc muốn hỏi, đó là vấn đề quan hệ giữa Từ Quân Lượng với Nam Cung cô nương, đồng thời những điều người biết về Vạn Sự Thông, tất cả kể ra cho ta nghe thử.

Tổng Thiên Hành tuy cảm thấy lạ lùng nhưng trước một vị tiền bối cao nhân chàng không dám hỏi nhiều đành gật đầu ưng thuận.

Thế là chàng đem những điều mình biết về mối quan hệ trước kia

cũng như tình hình hiện giờ giữa Từ Quân Lượng và Nam Cung

Tranh cùng với những nhận định của chàng về Vạn Sự Thông cũng

như tình cảnh diễn ra trong những lần chàng tiếp xúc với nhân vật thần bí này kể ra một lượt.

Trần Ngự Phong vừa nghe, vừa nhắm mắt trầm tư, nghe xong lão mở mắt thở dài nói:

- Ừm, vậy là chưa nhiều, may mà không quá muộn.

Tống Thiên Hành động lòng:

- Hình như Trần tiên bối đã phát hiện ra manh mối gì?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể nói như vậy, nhưng bây giờ kết luận thì vội vàng quá, chờ ta đích thân khảo chứng mới dám chắc.

Tống Thiên Hành nói:

- Trần tiên bối hoài nghi Vạn Sự Thông chính là kẻ Trần tiên bối cần tìm?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Việc này nói ra dài lắm, lão đệ chớ nóng lòng, từ từ ta kể cho nghe.

Dừng một lát lão cất giọng từ từ kể:

- Ta xuất thân Lĩnh Nam thế gia, võ công độc lập với võ lâm Trung Nguyên. Ta thường tự phụ ngoài Tuyết Sơn thần ni ra, Trung Nguyên cao thủ không tìm ra một địch thủ thứ hai. Nhưng vì nghiêm huấn của tổ tông, không được nhập vào vòng ân oán giang hồ nên bao đời nay võ công của Trần gia không một người biết. Mãi đến hai mươi năm trước đây ngẫu nhiên ta gặp và kết giao với Tuyết Sơn thần ni.

Tống Thiên Hành chen lời:

- Lão tiên bối năm nay thọ bao nhiêu?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Người đoán thử xem?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nhìn bên ngoài thì khoảng tứ tuần, nhưng vẫn bối không tin vào vẻ bề ngoài.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Kỳ thực năm nay ta đã chín mươi sáu tuổi, chỉ kém Tuyết Sơn thần ni tám tuổi mà thôi.

Dừng một lát lão nghiêm trang tiếp:

- Năm ấy ta đang lang thang trong vùng Tuyết Sơn tìm Thiên niên Tuyết liên, vô tình gặp “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Tiên, song phương xảy ra xung đột ...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Kết quả Nhiễm Khiếu Tiên bị bại?

Lão gật đầu:

- Không sai, đánh đến chiêu thứ hai trăm hấn nhận bại, ngay lúc đó Tuyết Sơn thần ni xuất hiện ...

Tổng Thiên Hành hỏi hộp:

- Nhị vị đã ẩn chứng võ công?

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Kết quả, bất phân cao hạ. Từ đó ta cùng thần ni thành tri kỷ. Lần này bà vì Nhiễm Khiếu Thiên chuẩn bị làm mưa làm gió giang hồ mà đến Lạc Dương để sắp đặt sẵn, còn ta thì vì tìm người nên cũng đến đây, bởi vậy đã có hẹn trước mong mười tháng sáu vào lúc canh ba gặp ở Lạc Dương kiêu.

Tổng Thiên Hành “à” lên một tiếng, nhưng Trần Ngự Phong đã mỉm cười tiếp:

- Không gờ ta đến sớm ba ngày bởi vậy mới núp bên ngoài coi được một màn kịch vui ở Trạng Nguyên tửu lâu.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thì ra lúc tối, lão tiền bối ẩn thân trên lầu.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 25

Hoàn Trả Bí Kíp

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Vậy ra sau khi đến Lạc Dương lão tiền bối chưa gặp Tuyết Sơn thần ni?

Trần Ngự Phong gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Thôi ta trở lại vấn đề chính. Khoảng mười năm trước, bí kíp thần công của Trần gia quyền hạ của bộ “Hỗn nguyên bí kíp” đột ngột biến mất một cách kỳ bí. Sau đó mới điều tra ra là do bạn của một tên nô bộc đánh cắp, ba ngày sau kẻ đánh cắp bị chết phoir thầy trong một khách sạn ở Ngũ Dương thành. Xác người tuy đã tìm thấy nhưng quyền hạ “Hỗn nguyên bí kíp” đã biến mất, thì ra tiểu tặc gặp cường đạo, từ đó ta đoán định, bí kíp rơi vào tay đại hành gia nên chắc hẳn đã cao chạy xa bay tìm nơi ẩn mình luyện tập.

Tổng Thiên Hành chen lời:

- Vậy ra tiền bối không truy tìm nữa?

Trần Ngự Phong gật:

- Phải, đối với võ công của bản môn đương nhiên ta biết rõ hơn ai

hết, kẻ có được bí kíp dù căn cơ tốt đến đâu cũng phải mười năm luyện tập mới đạt tới mức đại thành.

Tổng Thiên Hành tỉnh ngộ:

- Bây giờ đã khoảng mười năm nên tiền bối mới cất công đi tìm?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Phải nhưng nói đi tìm người không hoàn toàn đúng, thực ra ta chỉ mong sao lấy lại bí kíp mà thôi, bởi tổ truyền nghiêm cấm không được tham gia giang hồ thị phi nhưng lại không cấm truyền thụ võ công cho người ngoài. Cho nên tìm gặp người ta chỉ lấy lại bí kíp đồng thời nhận y làm đồ đệ cho xong.

Tổng Thiên Hành xúc động:

- Tiền bối lòng dạ bác ái, Thiên Hành bình sinh mới gặp lần đầu.

Lão lắc đầu nói:

- Điều đó có gì là quá, học võ ngoài việc hộ thể cường thân còn thì dùng nó để trừ bạo an dân, tạo phúc giang hồ. ta tuy không dám vi huân tổ tông tham gia giang hồ thị phi, nhưng nếu ngẫu nhiên gặp phải việc tạo phúc giang hồ đã thành công cũng mừng vui như chính mình gặp phúc vậy.

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhưng nếu người ấy dùng võ công này để làm ác?

Trần Ngự Phong nghiêm mặt:

- Như vậy thì đáng tiếc quá! Nhưng đó chính là điểm ta lo ngại nhất vì “Hỗn nguyên bí kíp” ghi lại toàn bộ tinh hoa võ học của Trần gia, nếu gặp phải người có võ công cao, cộng với tư chất tốt, thì trong vòng mười năm ấy có thể nói thành tựu của y không thể tưởng tượng được.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nhưng chắc cũng không thể cao hơn tiền bối được, phải không?

Sắc mặt lão nghiêm trọng đáp:

- Chỉ mong sa sự tiên liệu của ta không đúng. Vì thành tựu của hần nếu không hơn được ta thì cũng không kém mấy!

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Người ấy chẳng qua Tư Đồ Tiểu luyện có mười năm, giả như võ công hần vốn cao và dù từ chất thông minh nhưng làm sao bì được với tiền bối gần trăm năm Tư Đồ Tiểu vi?

Lão chỉ mỉm cười lắc đầu rồi nói sang chuyện khác:

- Lão đệ, lúc này ta chịu đứng yên cho Tây Môn Kiệt kích ba chưởng chắc ngươi đã thấy rõ?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành thấy rất rõ, hầu như không thể tin được đó là sự thực!

Trần Ngự Phong lại cười:

- Nói trắng ra việc đó chẳng có gì là lạ, Thần công của Trần gia có tên gọi là “Ly hỏa thần công” kết hợp với “Hóa lực thần công”, bởi vậy bí kíp mới có tên gọi là “Hỗn nguyên bí kíp”. Thần công của Tây Môn Kiệt là “Ất mộc chân nguyên” mà Hỏa thì khắc Mộc, thử hỏi với chút “Ất Mộc chân nguyên” chưa thành hỏa hầu của hắn thì làm gì được ta?

Tổng Thiên Hành gật gù:

- Thảo nào ...

Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Tình hình lúc này, người không hiểu nội tình có thể tưởng ta đã thành Đại La Kim tiên rồi. Bởi muốn dùng “Hóa lực thần công” hóa giải chưởng lực đối phương ít ra cũng phải vung chưởng mới được phải không?

Dùng một lát lão trầm tư tiếp:

- Thần công của Trần gia muốn luyện tập trầm tư từ thấp đến cao, nếu luyện nữa chừng, giống như luyện quyê hạ của “Hỗ nguyên bí kíp” sẽ dẫn đến hai kết quả khác nhau. Thứ nhất, nếu người luyện tập không có căn bản võ công thâm hậu, tư chất lại bình thường, thì chẳng thu được kết quả gì.

Thứ hai, nếu người luyện tập có công lực thâm hậu, tư chất tốt thì kết quả thăng tiến thấy rõ, nhưng một khi công lực thăng tiến đến một mức độ nào đó thiên tính sẽ biến đổi, dù người có bản tính thiện lương như thế nào thời gian lâu dần, cùng với công lực thăng tiến y sẽ biến thành một đại ma đầu gian ác...

Trần Ngự Phong nói tới đây Tổng Thiên Hành như chợt tỉnh ngộ ra điều gì, sắc mặt chàng bỗng tái dần tái dần ...

Trần Ngự Phong thở dài nói:

- Giờ thì lão đệ người hiểu tại sao trước khi nói ra những điều này ta yêu cầu người kể lại tình hình Từ Quân Lượng. Nam Cung Tranh với Vạn Sự Thông rồi chứ?

Tổng Thiên Hành càng nghĩ càng thấy giả thiết Vạn Sự Thông chính là hóa thân của Từ Quân Lượng càng hợp lý, chàng rung mình không dám nghĩ tiếp. Nhưng tình hình trên Trung Nguyên lâu cứ hiện về trước mắt.

Vạn Sự Thông trong Nhất Thống Môn thân phận còn cao hơn vợ Lữ Dao Hồng sao lại chịu ngồi ngang hàng với Từ Quân Lượng? Nếu y không phải là người giả mạo? Từ khi Từ Quân Lượng đi xuống cầu sao lại kéo theo Vạn Sự Thông, nếu không phải để Từ Quân Lượng hóa thân trở thành Vạn Sự Thông trở lại?

Còn nữa, tình cảm giữa Từ Quân Lượng và Nam Cung Tranh đột ngột thay đổi là tại làm sao nếu không phải vì ảnh hưởng của việc luyện quyền hạ của “Hỗn Nguyên bí kíp”?

Giữa đêm sương xuống ướt lạnh mà trán Tống Thiên Hành lấm tấm mồ hôi. Trần Ngự Phong biết được nỗi lòng của Tống Thiên Hành, lão dịu giọng an ủi:

- Lão đệ người đừng quá lo lắng, sự việc còn chưa được chứng thực, hơn nữa nếu không may suy đoán ấy đúng thì vẫn còn khả năng cứu vãn, bởi vậy lúc này ta mới nói “may mà còn chưa quá muộn!” Tống Thiên Hành cố bám víu chút hy vọng mong manh:

- Nếu quả Từ Quân Lượng chính là người tiền bối muốn tìm thì tình hình chưa đến nỗi tuyệt vọng lắm, vì trong những lần tiếp xúc với Vạn Sự Thông, Thiên Hành thấy lương tâm hắn chưa mất hết.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Chỉ mong rằng như vậy, nhưng ta nhắc người một điểm, với căn bản nội công sẵn có của hắn, thành tựu của hắn hiện thời chắc chắn người không địch nổi đâu.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành tuy may mắn được uống một phần tư của Dã Sơn Sâm Vương và nửa miếng Thiên Niên Phục Linh, nhưng vẫn chưa đủ là đối thủ của Vạn Sự Thông.

Trần Ngự Phong nói:

- Việc này bởi do Trần gia bắt cấp mà nên, nhưng từ nay về sau phải nhờ tới lão đệ người nhiều lắm nên ta phải cố gắng giúp người thăng tiến võ công hầu đối phó với Vạn Sự Thông, bởi vậy mới có việc ước hẹn với Tuyết Sơn thần ni tại Lạc Dương kiều vào canh ba ngày sau

...

Hai người nói chuyện không hay phương đông đã ửng hồng. Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Nguyên ta định cùng lão đệ người thám thính tổng đàn Nhất Thống Môn một chuyến, nhưng giờ đã không kịp rồi đành chờ đến tối vậy!

Tống Thiên Hành nói:

- Đêm nay Thiên Hành có ước hẹn với Lữ Dao Hồng trao đổi người, vậy chờ việc trao đổi xong ta xuất phát có được không?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Ta ngụ trong Phúc Ký khách sạn, đối diện với Duyệt Lai khách sạn của người, đêm nay ta sẽ chờ ở đó!

Tống Thiên Hành gật đầu, lão đã vỗ vai chàng nói:

- Tin tức này không được tiết lộ cho người khác, chuyến đi tối nay cũng không được để ai biết, nhớ lấy!

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành tuân mạng!

Trần Ngự Phong gật đầu, phóng mình biến mất vào trong khoảng tối mờ ảo của buổi bình minh. Tổng Thiên Hành như người mất hồn, đứng ngẩn ra đó, không biết bao lâu sau chàng mới thở dài lê bước chân nặng nề trở về Duyệt Lai khách sạn.

Về đến khách sạn, chàng thuật sơ lượt tình hình nói chuyện với Trần Ngự Phong, sau một hồi thảo luận quyết định để Vân Trung Hạc cùng đoàn bảo tiêu trở về Kim Thang Bảo trước, đồng thời để tránh xảy ra chuyện không hay mọi người phải cải trang để người khác khỏi chú ý.

Lúc lên đèn chiều hôm ấy Lữ Dao Hồng cùng Giang Thúy Bình đến Duyệt Lai khách sạn, trước khi tiến hành trao đổi Tổng Thiên Hành gặng hỏi Giang Thúy Bình kỹ càng, sau khi chắc chắn không có gì sơ sót chàng mới thả Mặc Sĩ Chiêu. Không ngờ Lữ Dao Hồng và Mặc Sĩ Chiêu vừa đi khỏi thì Giang Thúy Bình đưa tay gỡ mặt nạ ra, đó là một thiếu nữ thân hình vóc dáng rất giống Giang Thúy Bình, hơn nữa chiếc mặt nạ được chế tạo quá tân kỳ, dưới ánh sáng tranh tối tranh sáng của ánh đèn Tổng Thiên Hành bị gạt một cách dễ dàng.

Lý tử nương điên tiết định giết chết đối phương nhưng Tổng Thiên Hành ngăn lại, tha nàng kia trở về.

Giải quyết xong việc bên này Tổng Thiên Hành bí mật rời Duyệt Lai khách, sang Phúc Ký khách sạn.

Trần Ngự Phong đón chàng bằng một nụ cười:

- Sao bây giờ đi được chưa?

Tổng Thiên Hành gật đầu, hỏi thêm:

- Ta đi đường sáng hay đường tối?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Mục đích chuyến này là để thẩm tra lai lịch của Vạn Sự Thông, bởi vậy ta chủ trương đi đường sáng, lão đệ ngươi lãnh phần chỉ danh Vạn Sự Thông khiêu chiến.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được, vậy chúng ta đi!

x X x Canh hai.

Vùng rừng núi Bắc Mang Sơn, Tổng đàn của Nhất Thống Môn đèn đuốc sáng rực trong hoa viên, hoa cỏ tốt tươi, giữa hoa viên là một lương đình có hai người đang thì thầm bàn bạc, chính là Vạn Sự Thông với Lữ Dao Hồng.

Vạn Sự Thông sau một hồi trầm ngâm, nói:

- Ta nghĩ Tổng Thiên Hành sẽ không bỏ qua việc này ...

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Người sợ hấn?

Vạn Sự Thông mắt tỏa dị quang, cười nhạt nói:

- Sợ à? Nói thật với thái thượng môn chủ, đương kim võ lâm không ai đáng để Vạn Sự Thông này phải sợ cả!

Lữ Dao Hồng nhìn thẳng vào mắt đối phương:

- Ta hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của người, vậy nếu Tống Thiên Hành có đến đây đòi người thì người phải ra tay giữ hấn lại!

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Ta cũng đang nghĩ tới vấn đề này.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Hay là lại như lần trước trong Minh Hiếu Lăng, bắt được hấn rồi lại tự động thả ra?

Vạn Sự Thông cúi đầu:

- Ta có nỗi khổ riêng ...

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Nỗi khổ gì? Hừ, chẳng qua người không dứt được tình chứ gì?

Vạn Sự Thông nhíu mày:

- Con người dù sa cũng là loài có tình cảm!

Lữ Dao Hồng thở dài:

- Con người của các hạ hành tung thì kỳ bí, tâm lý thì mâu thuẫn khiến người ta không hiểu ra sao nữa!

Vạn Sự Thông nghiêm giọng:

- Vậy thì không cần phí thời giờ suy nghĩ nữa! Giờ ta hỏi người Nhiệm Khiếu Thiên bao giờ đến đây?

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Không biết, nhưng chắc chắn đến đây trước ngày đại lễ.

Bỗng bên ngoài có tiếng bầm báo:

- Bẩm thái thượng, Tống đại hiệp cầu kiến!

Lữ Dao Hồng liếc nhìn Vạn Sự Thông cả hai nhẹ gật đầu. Lữ Dao Hồng lớn tiếng hỏi:

- Có bao nhiêu người?

- Chỉ có một mình Tống đại hiệp!

Lữ Dao Hồng nhìn Vạn Sự Thông:

- Tên tiểu tử này lá gan quả không nhỏ!

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Có lẽ còn có người trong bóng tối ám trợ!

Lữ Dao Hồng cao giọng:

- Được rồi, ta ra ngay.

Quay sang Vạn Sự Thông mục hạ giọng:

- Các hạ đi với ta chứ?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Hắn chỉ đích danh cần gặp ngươi, vậy ngươi nên đi một mình, ta sẽ ở bên trong yểm trợ.

Lữ Dao Hồng miễn cưỡng gật đầu, đứng dậy ra đi.

Một lát sau, Lữ Dao Hồng theo sau hai đứa nữ tỳ xách đèn với sự hộ vệ của Kiếm Ảnh, Cầm Hồn chậm rãi đi ra.

Tổng Thiên Hành đang nóng lòng đứng chờ. Lữ Dao Hồng từ xa đã lớn tiếng nói:

- Tổng đại hiệp đang đêm viếng thăm, Lữ Dao Hồng không kịp nghênh đón, xin miễn thứ.

Dừng chân trước mặt Tổng Thiên Hành mục tiếp lời:

- Mời Tổng đại hiệp vào trong dùng trà.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Đa tạ! Tại hạ đến đây không để dùng trà! Hừ, ngươi đường đường là Thái Thượng của Nhất Thống Môn lại bội tín nuốt lời.

Lữ Dao Hồng ngạc nhiên:

- Lữ Dao Hồng đã làm gì nên tội?

Tổng Thiên Hành cười lạnh chỉ Giang Thúc Bình giả hỏi:

- Người này là ai?

Lữ Dao Hồng “à” lên một tiếng, mỉm cười nói:

- Thì ra Tổng đại hiệp nói đến việc này! Người ta nói binh bất yểm trá, Tổng đại hiệp không cẩn thận bị lừa còn trách được ai?

Tổng Thiên Hành nóng máu:

- Giờ ta hỏi ngươi có chịu giao người hay không?

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Thật ra Lữ Dao Hồng cũng muốn trả nàng về với Tổng đại hiệp, nhưng nàng không chịu, ta biết làm sao được?

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Ngươi giải thích nghe thật hay!

- Sự việc vốn là như vậy mà!

Tổng Thiên Hành dựng ngược mày kiếm:

- Lữ Dao Hồng! Ngươi tưởng ta không dám dùng biện pháp mạnh?

Lữ Dao Hồng bình tĩnh:

- Tổng đại hiệp là người thông minh, chắc không làm việc hồ đồ.

Bên tai Tổng Thiên Hành bỗng nghe tiếng Trần Ngự Phong:

- Lão đệ ngươi chớ quên mục đích chính!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Được rồi, món nợ này tạm thời gởi lại, giờ ta cần gặp Vạn Sự Thông.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời đã nghe tiếng cười ha hả, nói:

- Vạn Sự Thông ở đây, Tổng tiên sinh có điều chi chỉ giáo?

Dứt lời y đã nhẹ nhàng như chiếc lá đáp xuống cạnh Lữ Dao Hồng.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Có một vị bằng hữu muốn gặp các hạ, không biết Vạn Sự Thông có đủ dũng khí một mình đi hội kiến?

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Tổng tiên sinh hà tất dùng lời khích tướng như vậy. Vạn Sự Thông này biết rõ Tổng tiên sinh không dùng đến thủ đoạn hạ tiện để ám toán người. Vậy không cần biết thời gian, địa điểm cũng như gặp bất kỳ ai, ta chấp nhận lời mời!

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Lời nói rất có hào khí, không hổ là chúa tể của Nhất Thống Môn, nhưng lần này tại hạ muốn đánh cá với các hạ một việc nên mời luôn thái thượng của quý môn đi theo làm chứng.

Vạn Sự Thông ngạc nhiên:

- Đánh cá? Được rồi, tại hạ chấp nhận.

Tổng Thiên Hành nói:

- Vậy chúng ta đi!

Vạn Sự Thông lại ngạc nhiên:

- Đi ngay bây giờ sao?

- Phải, đi ngay bây giờ, các hạ đã không sợ ta ám toán thì cần gì phải chuẩn bị tinh thần, hơn nữa địa điểm gặp mặt sẽ ở ngay sau lưng Tổng đàn của quý môn, trên đỉnh Bắc Mang Sơn ...

Vạn Sự Thông khoát tay ngắt lời chàng:

- Đủ rồi, mời Tổng tiên sinh đi trước dẫn đường.

Tổng Thiên Hành mỉm cười tung mình đi ngay.

Vạn Sự Thông quay sang Lữ Dao Hồng cả hai hội ý gật đầu, Vạn Sự Thông tung người đi trước, Lữ Dao Hồng hạ giọng dặn dò hai tỳ nữ mấy câu rồi cùng Kiếm Ảnh, Cầm Hồn phóng người đuổi theo.

Trên đỉnh Bắc Mang Sơn cây cỏ xác xơ, chỉ có những tảng đá lớn nằm ngổn ngang đây đó. Trần Ngự Phong không biết từ bao giờ đã đứng chấp tay sau lưng trên một tảng đá cao hơn trượng, nhưng bây giờ trên mặt lão có thêm một mảnh sa che mặt.

Tổng Thiên Hành cùng Vạn Sự Thông tiếp nhau lên đến đỉnh núi,

Vạn Sự Thông chỉ Trần Ngự Phong hỏi:

- Vị này muốn gặp tại hạ?

Trần Ngự Phong trả lời:

- Không sai!

Vạn Sự Thông nhìn Trần Ngự Phong nhú mày hỏi:

- Các hạ che mặt, phải chăng là người Vạn Sự Thông quen biết?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Rất có thể giữa ta và người có duyên nguyên với nhau, nhưng không thể nói là “quen biết” được!

Vạn Sự Thông nói:

- Hai ta đã không quen biết nhau thì cần gì phải dùng khăn che mặt?

Trần Ngự Phong chưa kịp trả lời, Vạn Sự Thông đã hỏi tiếp:

- Các hạ hẹn tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Trần Ngự Phong hỏi lại:

- Không lẽ Tổng đại hiệp chưa nói rõ với người?

- Tổng tiên sinh chỉ nói có một cuộc đánh cá nhỏ!

- Phải rồi, sự việc chỉ có vậy thôi! Ta muốn đánh cược xem có đoán đúng lai lịch của người hay không?

Vạn Sự Thông hơi chần động, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh thật nhanh, mỉm cười nói:

- Đừng uổng phí thời gian, các hạ đoán không đúng đâu!

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Đoán đúng hay không là việc của ta, có thua thì thiệt thời thuộc về ta mà phải không?

Vạn Sự Thông nhú mày:

- Các hạ nhất định đòi đánh cược ta cũng xin chịu, vật đặt cược thế nào?

Lúc này Lữ Dao Hồng và Kiếm Ảnh, Cầm Hồn đã tới nơi.

Trần Ngự Phong liếc nhìn Lữ Dao Hồng nói:

- Ta đặt cược chính bản thân ta, nếu bại thì cả con người này giao cho người.

Vạn Sự Thông ngăn người:

- Ta cần con người người để làm gì chứ?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Đã giao cho người thì người muốn cắt muốn chặt hay để sai vật cũng đều được cả.

Vạn Sự Thông hỏi:

- Các hạ không cảm thấy đặt cược như vậy là quá lớn sao?

- Không sai, món đặt cược tương đối lớn, nhưng đó là ta tự nguyện, hơn nữa ta đòi hỏi ở người một món đặt cược cũng lớn như vậy.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Vậy thì các hạ thiệt thòi rồi.

Trần Ngự Phong nói:

- Thiệt thòi thì chưa chắc, nếu ta đoán đúng, các hạ phải giao trả Giang cô nương cho Tổng đại hiệp không đòi hỏi điều kiện gì khác.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Được, còn gì nữa không?
- Còn, người phải trả ta một vật.
- Vật gì?

Trần Ngự Phong nói:

- Vật đó tạm thời chưa nói ra.

Vạn Sự Thông cười nhẹ:

- Phải chăng chính là cái đầu của ta?

Trần Ngự Phong vuốt râu cười nói:

- Không nghiêm trọng đến như vậy! Vật mà ta muốn lấy có thể rất quý, nhưng đối với người đã không còn giá trị nữa, người không cần phải lo lắng nhiều.

Vạn Sự Thông trầm tư một lát, rồi mới nhìn lên nói:

- Ta bằng lòng, nhưng lúc này các hạ nói “có lẽ ta với người có duyên nguyên với nhau nhưng không thể nói là quen biết”, tại hạ muốn được nghe giải thích thêm về câu nói này.

Trần Ngự Phong cười nói:

- Chỉ cần ta đoán đúng thì việc này không cần giải thích người cũng tự khắc biết.

Vạn Sự Thông thở dài:

- Được rồi, người đoán đi!

Tổng Thiên Hành nãy giờ im lặng chợt lên tiếng:

- Khoan đã, nếu vị bằng hữu đây đoán đúng mà các hạ không thèm nhận thì sao?

Vạn Sự Thông cười lên nói:

- Tổng tiên sinh quả chu đáo? Không sai! Đây là một vấn đề rất quan trọng! Tại hạ đề nghị, chừng đó Tổng tiên sinh cứ xuất thủ lột mặt nạ trên mặt tại hạ là được rồi.

Tổng Thiên Hành nói:

- Được, nhưng xuất thủ có nhất thiết phải là Tổng Thiên Hành?

Vạn Sự Thông cười ha hả nói:

- Khi cần thiết nhị vị cứ liên thủ cũng không sao.

Tổng Thiên Hành cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang:

- Được rồi, các vị bắt đầu đi.

Lữ Dao Hồng bồng chen lời:

- Khoan đã! Ta còn chưa biết các vị đánh cá về việc gì?

Tổng Thiên Hành nói:

- Vị bằng hữu đây sẽ đoán lai lịch của Vạn Sự Thông.

Lữ Dao Hồng gật đầu:

- Vậy ta hiểu rồi!

Nhìn Vạn Sự Thông giọng mũi có phần nghiêm trọng:

- Ta sợ người thua cuộc này.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Thua cũng không có gì quan trọng.

Trần Ngự Phong vỗ vỗ tay nói:

- Mọi việc đã nói rõ, ta bắt đầu đoán đây!

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Các hạ đoán đi!

Trần Ngự Phong im lặng một lúc, giọng nói lão bỗng trở nên oai nghiêm:

- Người chính là “Thân cơ tú sĩ” Từ Quang Lượng!

Vạn Sự Thông ngửa cổ cười ha hả, nói:

- Quả thật là ý nghĩ lạ thường, quả thật lạ thường.

Trần Ngự Phong vừa thốt lên, Tổng Thiên Hành song mục như hai luồng điện quét nhanh qua gương mặt Vạn Sự Thông và Lữ Dao Hồng nhưng chàng không phát hiện ra sự biến đổi nào.

Trần Ngự Phong lạnh lùng nói:

- Người không thừa nhận?

Vạn Sự Thông liền bật cười, nghiêm giọng nói:

- Ta không có lý do gì để thừa nhận!

- Nói vậy ta đoán sai?

- Ủ!

- Nhưng ta chắc chắn đã đoán đúng!

Vạn Sự Thông cười nhạt, nói:

- Hai ta mỗi người giữ một ý, chỉ còn cách các hạ xuất thủ để minh chứng thực hư!

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Người tưởng ta không dám?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Dám hay không là một chuyện còn được hay không là chuyện hoàn toàn khác.

Dừng một lát hần liếc nhìn Trần Ngự Phong và Tổng Thiên Hành mỉm cười khinh thị:

- Nhị vị sao còn chưa chịu động thủ?

Trần Ngự Phong chấp tay sau lưng mỉm cười nói:

- Người không thấy như vậy là tự đề cao mình quá lớ chăng?

Vạn Sự Thông bỗng thấy lóa mắt, bóng đen nhanh như làn chớp xẹt ngang mảy.

Với thân thủ của Tổng Thiên Hành và Lữ Dao Hồng mà vẫn không nhìn thấy Trần Ngự Phong ra tay bằng cách nào.

Đương sự, Vạn Sự Thông cũng bất ngờ hơn, phản ứng tự nhiên hấn lui về phía sau một bước. Phản ứng của hấn tuy mau lẹ cùng cực, nhưng bởi đánh giá đối phương quá thấp nên bị mắc bẫy Trần Ngự Phong.

Bởi vậy tuy ứng biến thần tốc nhưng chiếc mặt nạ màu vàng kim của hấn cũng bị giở ra một nửa đồng thời bị bức đến phải xuất thủ hoàn công mới ngăn được Trần Ngự Phong dừng tay giữa chừng.

Phần Trần Ngự Phong vì mục đích đã đạt được nên không giao đấu chỉ tung người nhảy lui ra sau.

Hai người chớp động thân hình hầu như chỉ trong một cái nháy mắt, rồi tất cả dừng lại, ngưng động như những pho tượng đá.

Đặc biệt là Tống Thiên Hành, khi chàng nhìn thấy nửa khuôn mặt của Vạn Sự Thông, toàn thân chàng như chìm xuống, chìm xuống một vực thẳm sâu vô tận.

Bởi vì trong một thoáng đó chàng đã đủ nhận ra Vạn Sự Thông, con người thần bí kia chính là người anh kết nghĩa của chàng Từ Quân Lượng.

Từ đêm hôm trước, sau khi nghe lời suy đoán của Trần Ngự Phong, trong lòng chàng hình thành hai đối cực.

Chàng mong rằng Vạn Sự Thông không phải là Từ Quân Lượng, lại vừa mong rằng Vạn Sự Thông chính là Từ Quân Lượng, còn tại sao lại có sự mâu thuẫn này tự bản thân chàng cũng không sao lý giải được.

Còn bây giờ tất cả đã phơi bày, một thực tế này chàng không dám tin là thật.

Còn Vạn Sự Thông? Không có lẽ từ giờ phút này ta nên gọi chàng là Từ Quân Lượng, hình như cũng kinh ngạc đến ngẩn người ra như hóa đá.

Đôi mắt chàng như bị ma thuật nhìn hút vào Trần Ngự Phong, có điều ánh mắt chàng chớp động những tia sáng dị kỳ.

Gương mặt chàng một nửa màu kim nhàn nhạt. Nửa còn lại trắng trẻo như mặt một thiếu nữ còn nửa chiếc mặt nạ bị lột ra vẫn còn dính tồn teng dưới cằm, trông vừa hoạt kê vừa cảm thấy rờn rợn.

Một lát sau Trần Ngự Phong xóa tan không khí trầm mặc, cất giọng hỏi:

- Tống lão đệ, không sai chứ?

Tống Thiên Hành như chợt tỉnh dậy sau cơn mê, kêu lên thẳng thốt:

- Lượng huynh ...

Thân hình chàng cùng với tiếng kêu nhảy bổ về phía Từ Quân Lượng.

Trần Ngự Phong ra tay như chớp kéo ngược Tống Thiên Hành lại. Trong khi đó Từ Quân Lượng cũng tung người xuống núi. Trần Ngự Phong nào để đối phương đi dễ dàng như vậy, lão cười ha hả nói:

- Từ đại hiệp khoan đi đã!

Tiếng nói vừa phát ra thân hình lão cũng vút đi.

Tống Thiên Hành bị Trần Ngự Phong kéo một cái suýt ngã. Chàng gượng đứng lại run giọng gọi với theo:

- Lượng huynh, tiểu đệ ... còn ... có lời ... muốn nói.

Trong khi đó thì “Bùng! Bùng! Bùng!”. Ba tiếng nổ rền liên tục, Từ Quân Lượng và Trần Ngự Phong đã giao nhau ba chưởng, mỗi người rời về mỗi phía đứng đối diện nhau.

Từ Quân Lượng giơ tay lột nốt phần mặt nạ còn lại trên mặt, nhìn Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Hảo công lực! Các hạ là cao nhân phương nào?

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Từ đại hiệp quá khen! Giữa hai ta không cần nói đến những việc đó, phải không?

Ta hỏi ngươi phải chăng ta đã thắng?

Từ Quân Lượng nhìn Lữ Dao Hồng, hất đầu nói:

- Giao trả Giang Thúc Bình cho họ!

Lữ Dao Hồng điểm nhan vào “hôn huyết” của Giang Thúc Bình đồng thời ném mạnh về phía Tống Thiên Hành miệng quát:

- Tống tiên sinh, tiếp lấy!

Từ Quân Lượng đã nhìn Trần Ngự Phong, tiếp:

- Người đã giao trả, các hạ còn muốn lấy vật gì nữa / Trần Ngự Phong nói chậm, nhấn mạnh từng tiếng:

- Quyền hạ của “Hỗn nguyên bí kíp”?

Từ Quân Lượng run bắn toàn thân, run giọng hỏi:

- Ngươi ... ngươi là ai?

Trần Ngự Phong trầm giọng nói:

- Ta là chủ nhân của “Hỗn nguyên bí kíp” Từ Quân Lượng “à” lên một tiếng nói:

- Thảo nào ... nhưng ... các hạ làm sao biết được nó nằm trong tay ta?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Việc đó Từ đại hiệp không cần quan tâm, cứ giao trả nó cho ta là đủ!

Từ Quân Lượng nói:

- Một lời đã hứa, tại hạ nhất định thực hiện, có điều như các hạ đã

nói, quyền bí kíp đối với ta có thể nói không còn giá trị. Nhưng tự thân nó có giá trị liên thành, bởi vậy ta không thể không cẩn trọng trước khi giao nó cho người.

Trần Ngự Phong tán đồng:

- Người có lý!

Từ Quân Lượng nói tiếp:

- Các hạ đọc thử đoạn đầu ta nghe thử.

Trần Ngự Phong không cần suy nghĩ đọc luôn mấy câu.

Từ Quân Lượng gật đầu:

- Đúng rồi, trả lại cho người!

Dứt lời chàng lấy trong bọc ra một tập sách mỏng ném cho Trần Ngự Phong.

Lão tiếp lấy quyển sách kiểm tra sơ bộ rồi quay sang Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, tâm nguyện của ta thành công được một nửa, nguyên ta định khuyên Từ đại hiệp vài câu, nhưng vì giao tình không hậu khó nói nên lời, Tống đại hiệp làm việc đó thay ta vậy.

Từ Quân Lượng đã lên tiếng chặn lời:

- Đừng phí thời gian vô ích, người vật ta đã giao đủ, các hạ mau đi sớm thì hơn!

Tống Thiên Hành này giờ vẫn ẩm Giang Thúy Bình, liền đặt nàng xuống đất vẻ mặt nghiêm nghị tiến đến gần Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng trầm giọng quát:

- Đứng lại!

Trên gương mặt Tống Thiên Hành hiện lên một nét buồn vô hạn, chàng thở dài nói:

- Lượng huynh! Huynh đã không còn là huynh nữa!

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Không! Ta vẫn là ta, không có gì thay đổi!

Tống Thiên Hành cố nén niềm đau, bình tĩnh nói:

- Lượng huynh tự hủy hoại hiệp danh, chung vai với tà ác ...

Từ Quân Lượng nổi giận quát:

- Câm miệng! Người ta mỗi người một chí hướng, ta thích đi con đường ta chọn, sao lại gọi chung vai với tà ác.

Tống Thiên Hành chưa kịp đáp lời đã nghe tiếng Trần Ngự Phong vo ve bên tai:

- Không nên bức hấn quá, làm như vậy chỉ làm ác tâm thêm vương mà thôi!

Tống Thiên Hành dịu giọng nói:

- Nói vậy Lượng huynh bỏ mặc cao đường, quay lưng với tình cũng

như vậy là phải sao?

Tổng Thiên Hành đã điểm đúng hai yếu huyết của Từ Quân Lượng, hai gò má chàng giật giật, một lúc sau mới dịu giọng nói:

- Hiền đệ có còn coi ta là bằng hữu.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Hai ta tình thâm như thủ túc, trước kia thế nào thì bây giờ thế ấy, mãi mãi không dời đổi.

Từ Quân Lượng như trút được gánh nặng:

- Vậy thì còn gì bằng, những lời ngu huynh ký thác trước đây hiền đệ còn nhớ chăng?

- Lượng huynh muốn chỉ điều gì?

- Trước đây ta nhờ hiền đệ hai điều:

phụng dưỡng mẫu thân ta và chăm sóc Nam Cung Tranh.

Tổng Thiên Hành gượng cười:

- Phụng dưỡng bá mẫu không cần Lượng huynh phải nhắc, còn Nam Cung cô nương về danh nghĩa đã là vị hôn thê của huynh.

Từ Quân Lượng ngắt lời:

- Đừng nói nhảm, giữa ta với nàng chưa hề có hôn ước!

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhưng ...

Từ Quân Lượng trầm giọng quát:

- Im miệng! Những lời ta nói lúc trước vừa là lời thỉnh cầu nhưng cũng là mệnh lệnh.

Trước sau vì ngôi vị minh chủ võ lâm cũng thuộc về tay ta, Từ Quân Lượng có quyền ra lệnh cho bất kỳ nhân vật võ lâm nào! Vậy ta ra lệnh cho ngươi, lập tức lui khỏi giang hồ, mang theo mẫu thân ta, Nam Cung Tranh và cả vị hôn thê Vân Trung Phụng của ngươi nữa cao chạy xa bay, càng xa càng tốt, ẩn càng bí càng hay.

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng, nếu ngươi còn không nghe, mọi hậu quả do ngươi gánh chịu, lời ta đã cạm, cáo từ!

Quay sang Lữ Dao Hồng, Từ Quân Lượng quát lớn:

- Đi!

Vừa dứt tiếng “đi” thân hình chàng như làn khói tan loãng vào bóng đêm, nháy mắt Lữ Dao Hồng và Cầm Hồn cũng mất dạng.

Tổng Thiên Hành thở dài quay lại nhìn Trần Ngự Phong:

- Lẽ ra tiền bối nên giữ chàng ở lại!

Trần Ngự Phong lấy khăn che mặt xuống, lắc đầu nói:

- Công lực của hần không thấp hơn công lực của ta, làm sao ta cầm chân hần nổi!

Tổng Thiên Hành giật mình:

- Thật vậy sao?

Trần Ngự Phong nhú mày trầm tư:

- Có lẽ ta nói có quá lời một chút, nhưng công bằng mà nói, muốn thủ hắng hấn ít ra phải hơn ngàn chiêu!

Trong khi Tống Thiên Hành còn đang cúi đầu nghĩ ngợi, Trần Ngự Phong đã quay ra sau lưng nói:

- Lão ni còn chưa chịu lộ mặt nữa sao?

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng niệm phật hiệu, bóng người thấp thoáng, quả nhiên Tuyết Sơn thần ni xuất hiện.

Tống Thiên Hành vội khom người thi lễ:

- Đệ tử tham kiến Thần ni!

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Tiểu thí chủ miễn lễ!

Bà bỗng thở dài trầm ngâm:

- Lúc nãy Trần thí chủ nói không sai, muốn thắng được Từ thí chủ không khổ đâu trên ngàn chiêu không được.

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu lúc nãy Thần ni đến kịp ...

Nói đến đó chợt thấy thất thố nên chàng đỏ mặt dừng lời.

Nhưng Tuyết Sơn thần ni không để ý đến thái độ của chàng, gật đầu nói:

- Phải, nếu bản ni ra tay kịp lúc thì có thể cầm chân Từ thí chủ được, nhưng thí chủ có nghĩ đến hậu quả?

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Hậu quả!

Trần Ngự Phong chen lời:

- Lão đệ ngươi nên biết rằng, chế phục một người khó hơn sát thương một người rất nhiều, đặc biệt đối với người có công lực cao như Từ đại hiệp thì càng khó!

Tuyết Sơn thần ni nói thêm:

- Dù ta có may mắn đắc thủ thì Từ thí chủ có thể tự đoạn tâm mạch tự sát.

Tống Thiên Hành rầu rĩ:

- Vậy ta phải làm sao?

Trần Ngự Phong nói:

- Việc này không thể gấp, ta ngồi xuống đã, từ từ nghị kế!

Ba người ngồi xuống đất, Trần Ngự Phong nhìn Tuyết Sơn thần ni hỏi:

- Lão ni cô, ngươi làm sao biết được bọn ta ở đây mà đến?

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười nói:

- Ta chỉ cần nắm tay là biết có gì đâu mà lạ.

Rồi bà thờ dài nói tiếp:

- Ta ẩn thân ở ngoài mười trượng mà người đã phát hiện ra, trong khi đó lão ngoan đồng người núp trên Trạng Nguyên lâu mà ta không hay biết gì cả, xem ra người cao minh hơn ta rồi.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Lão ni chớ có buồn, không phải ta tài giỏi mà phát hiện ra người, chẳng qua lúc này ta đoán đúng Vạn Sự Thông chính là Từ Quân Lượng bỗng thấy trong tán lá dày phát ra hai đạo tinh quang, điều đó chứng tỏ lão ni cô đã đến đây. Thử hỏi đương kim võ lâm còn ai đến gần mười trượng mà lão ngoan đồng ta không hay biết.

Bỗng Tuyết Sơn thần ni nhìn Giang Thúy Bình nhíu mày hỏi:

- Tiểu thí chủ, vị cô nương này có quan hệ với thí chủ thế nào?

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Nàng là bạn thuở thiếu thời của vãn bối.

Tiếp đó chàng đem lai lịch cùng cảnh ngộ của Giang Thúy Bình kể lại cho hai vị tiền bối cao nhân nghe đồng thời cầu Thần ni giúp đỡ.

Tuyết Sơn thần ni chau mày hỏi:

- Nếu nàng chỉ bị Du Già thuật làm mất đi thần trí thì bản ni có thể hóa giải, chỉ sợ nàng bị dưng vật nào khác cầm chế thì bản ni đành bó tay.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Cứ ngồi đoán mò thì chẳng ích chi, lão ni cô người ra tay xem thế nào.

Tuyết Sơn thần ni gạt đầu tán đồng:

- Được rồi, mời hai vị ngồi xoay lưng lại để ta hạ thủ.

Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành ngồi quay lưng lại lão dùng truyền âm nói:

- Lão đệ yên tâm lớn đi, gặp phải lão ni cô này thì Giang cô nương cầm chắc được phục hồi, có điều khó cho người là phải thu xếp sao cho êm đẹp đây.

Tống Thiên Hành ngạc nhiên:

- Tiền bối nói vậy nghĩa là sao?

Trần Ngự Phong nói:

- Thôi đừng giả vờ ngổ nữa! Người đã có một vị hôn thê Vân Trung Phụng, thêm một Nam Cung cô nương đã đủ nhức đầu rồi, giờ lại thêm một Giang cô nương, thử hỏi người phải giải quyết sao đây?

Tống Thiên Hành cười gượng:

- Việc đến thì tự nó có cách giải quyết, giờ tiền bối hỏi Thiên Hành cũng đâu biết phải giải quyết thế nào!

- Nhân vô viễn lự tất hữu cận ưu, nếu người không lo nghĩ xa sẽ phiền toái lắm đó, theo ta thấy ...

Vừa nói đến đó đã nghe tiếng Tuyết Sơn thần ni:

- Xong rồi, nhị vị quay đầu lại đi.

Trần Ngự Phong hất hàm hỏi:

- Thế nào?

Tuyết Sơn thần ni vui vẻ:

- Mọi việc tốt đẹp, may mà không có cấm chế gì khác, ta mới cho nàng một hạt Tuyết Liên Tử, chờ được chất có công hiệu nàng sẽ tỉnh dậy.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Người dám tiêu một hạt Tuyết Liên tử? Xem ra a đầu này lớn phúc.

Tuyết Sơn thần ni bật cười:

- Thôi đủ rồi, giờ ta hỏi lão ngoan đồng ngươi, tâm nguyện đã hoàn thành rồi đối với đại cục người định lẽ nào?

Trần Ngự Phong rút vai nói:

- Lão ni cô có người là chủ soái, mọi việc do người sai khiến, sao lại hỏi ta?

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Vậy người nghe đây, ta lệnh cho người dùng Đại hoàn đơn của Trần gia thành toàn cho Tống thí chủ và Hồ thí chủ!

Trần Ngự Phong đáp:

- Tuân lệnh! Nhưng còn sau đó?

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Còn sau đó thì mọi việc giao lại cho lớp trẻ giải quyết việc ăn náu giang hồ ...

Trần Ngự Phong mừng rỡ:

- Nói vậy hoàn thành việc này ta có thể trở về Lĩnh Nam?

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, trong vòng ba ngày việc ấy phải lo xong, sau đó cùng Tống thí chủ với ta đi Tuyết Sơn một chuyến.

Trần Ngự Phong tròn mắt:

- Đi Tuyết Sơn làm chi? Thế nào rồi Nhiễm Khiếu Thiên cũng đến Lạc Dương, chi bằng cứ dưỡng sức ở đây chờ hần ...

Tuyết Sơn thần ni khoát tay ngắt lời nói:

- Ta vừa bắt được tin Nhiễm Khiếu Thiên đang bế quan luyện một môn ta công tàn ác, hần có đến đây ít ra cũng phải hơn một tháng nữa, nếu nội trong ba ngày nữa có thể khởi hành thì sẽ tới nơi trước khi hần luyện xong môn tà công nọ, có phải đỡ nhọc công không?

Trần Ngự Phong nhú mày:

- Ta nghi ngờ tin tức này thiếu chính xác, tại sao người ở Tuyết Sơn bao nhiêu năm nay mà chờ đến Lạc Dương người mới biết được tin này?

Tuyết Sơn thần ni nói:

- May mắn ta nghe được tên Đồng Thị từ Quảng Hàn cung đến nói ra, tin tức này nhất định không sai!

Trần Ngự Phong vẫn chưa an tâm:

- Quảng Hàn cung cao thủ đông như kiến, chỉ có hai ta và người đến đó e rằng lực lượng hơi mỏng chẳng?

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Vấn đề này ta đã nghĩ tới, nhưng việc gấp quá không điều động lực lượng được, hơn nữa ba người đi được lợi thế ít lộ bí mật, cầm tặc tiên cầm vương, ta xuất kỳ bất ý tấn công chết ngự Nhiễm Khiếu Thiên. Phần còn lại thì dễ tính rồi.

Trần Ngự Phong gật gù:

- Có lý, vậy thì phải bắt tay thực hiện ngay. À, còn nhị vị cô nương kia người định thế nào?

- Hai vị cô nương kia ta đã thu xếp rồi, sẽ giao cho Lý tứ nương chiếu cố, chỉ cần người làm xong việc là lập tức có thể khởi hành.

Trần Ngự Phong hơi trầm ngâm nói:

- Vậy thì tối mai ta có thể khởi hành.

Tuyết Sơn thần ni trở mắt ngạc nhiên:

- Có thể nhanh như vậy sao?

Trần Ngự Phong gật đầu chắc chắn:

- Đừng lo, trong một ngày một đêm bảo đảm công lực của Tống lão đệ sẽ tăng lên gấp rưỡi.

Tuyết Sơn thần ni gật đầu:

- Được rồi, vậy ta quyết định tối mai khởi hành.

Trần Ngự Phong tiếp:

- Còn Hồ lão đệ thì đành giao Đại hoàn đơn cho Lý tứ nương thay ta thành toàn ...

Bỗng thấy Giang Thúc Bình khế động dậy, rồi mở mắt ra nói:

- Ủa, đây ... đây là nơi nào? A, Tống đại ca, sao ... sao đại ca lại ở đây?

Càn Khôn Song Tuyết

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 26

Độc Phủ Cầm Gian

Tổng Thiên Hành mừng rỡ chạy lại gần:

- Giang cô nương, cô nương tỉnh lại rồi!

Bỗng sắc mặt Giang Thúy Bình u ám hẳn, nàng run giọng nói:

- Tổng đại ca, đại ca ... còn hận muội sao?

Kỷ niệm đau buồn ngày cũ chợt ập về, nhưng Tổng Thiên Hành cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Giang cô nương, việc ngày cũ không nên nhắc lại, ta không hận cô nương đâu ...

Trần Ngự Phong chen lời:

- Đủ rồi, đủ rồi, việc ngày cũ từ từ mới nói, thời gian hiện giờ rất quý phải tranh thủ mới được.

Tổng Thiên Hành đỏ mặt nói:

- Giang cô nương sự việc trải qua hơn năm năm nay, lát nữa sẽ có người kể lại, còn bây giờ cô nương mau bái tạ thần ni cứu mạng.

Giang Thúy Bình như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài tới năm năm, bởi vậy nghe Tổng Thiên Hành nói, hơi ngẩn người ra một lát rồi bái tạ Tuyết Sơn Thần ni:

- Đa tạ thần ni cứu mạng.

Tuyết Sơn Thần ni đỡ Giang Thúy Bình dậy nói:

- Chút việc mọn không đáng gì, thôi ta đi trước đây.

Dứt lời, bà tung người biến mất vào bóng đêm.

Trần Ngự Phong nhìn Giang Thúy Bình đang ngẩn ra như hóa đá, nói:

- Cô nương đừng ngẩn ra đó, ta cũng đi thôi.

Quay sang Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng lão đệ, ta mang vị cô nương này đi, người cố gắng tận dụng hết công lực đi theo ta, công lực người tiêu hao càng nhiều thì lát nữa thành tựu càng lớn.

Dứt lời lão đã xách tay Giang Thúy Bình phóng như bay xuống núi.

Tổng Thiên Hành vội vàng phóng người chạy theo.

Với công lực của Tổng Thiên Hành hiện giờ cộng thêm pháp tuyệt hảo lẽ ra phải theo kịp Trần Ngự Phong, nhưng kỳ lạ thay Trần Ngự Phong mang theo một người nữa mà cước trình lão nhanh như gió, lúc ra khỏi cánh rừng dưới chân Bắc Mang Sơn lâu đã bỏ Tổng Thiên Hành một khoảng xa.

Lúc chàng về tới Duyệt Lại khách sạn, thì Trần Ngự Phong và Giang Thúy Bình đã cùng quần hiệp giới thiệu xong xuôi, thậm chí còn kể rõ tình hình xảy ra hồi đêm.

Tổng Thiên Hành tới nơi chưa lâu thì Tuyết Sơn Thần ni đã dắt Nam

Cung Tranh và Vân Trung Phụng đến.

Nhưng để tránh làm ảnh hưởng đến sự luyện công của Nam Cung Tranh, mọi người không ai nhắc đến việc Vạn Sự Thông là Từ Quân Lượng hóa thân.

Sau khi chuẩn bị đầu vào đây Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành vào phòng đóng cửa lại. Cổ Song Thành xung phong đảm nhận việc hộ pháp. Lúc đó trời đã gần sáng.

Ngày hôm đó trôi qua một cách yên lặng.

Lúc hoàng hôn Trần Ngự Phong cùng Tống Thiên Hành mở cửa bước ra.

Trần Ngự Phong nhìn bên ngoài vẫn không thấy dáng vẻ mệt mỏi.

Còn Tống Thiên Hành da dẻ có hơi hồng hào hơn, nhưng thần khí vẫn không có gì thay đổi. Thì ra trong vòng một ngày công lực của chàng đã tăng tiến đến cảnh giới thần quang không lộ ra đôi mắt!

Chu Chấn Bang chạy lại mừng rỡ:

- Trần tiên bối khó nhọc quá! Thiếu chủ cung hỷ! Cung hỷ!

Lúc này quần hào nghe nói xúm lại, ai ai cũng vui mừng không sao tả xiết.

Vân Trung Phụng đến bên chàng nói:

- Thiên Hành qua đây đã, Giang cô nương có lời muốn nói.

Tống Thiên Hành nhíu mày:

- Giang cô nương có việc gì cũng không gấp nói bây giờ, để ...

Vân Trung Phụng háy chàng một cái, nói:

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ ăn cơm tối xong là có thể khởi hành. Việc dù không gấp cũng phải nói ngay không đợi đến khi đại ca quay về mới nói hay sao?

Cổ Song Thành cũng nói vào:

- Phụng cô nương nói đúng đó, trước khi đi xa người cũng nên đến khuyên giải Giang cô nương vài lời, cả ngày nay nàng ta mặt ủ mày ê không nói với ai tiếng nào.

Tống Thiên Hành thở dài đi theo Vân Trung Phụng đến cửa phòng, nàng quay lại dùng truyền âm nói:

- Đại ca vào đi, lựa lời mà an ủi nàng, cái cảnh này muội không thể có mặt ...

Chưa nói hết lời, nàng đã quya người bước đi.

Tống Thiên Hành nhíu mày, nhẹ bước vào phòng, thấy Giang Thúy Bình đang đứng bên cửa sổ, nhìn xuất thần vào một khoản vô định giữa trời không. Mãi đến khi Tống Thiên Hành khẽ đằng hắng nàng mới trở mình quay lại.

Tống Thiên Hành gượng cười nói:

- Thúy Bình, cung hỷ cô nương đã thoát khỏi ma sào.
 Giang Thúy Bình thở dài u oán:
 - Ta ... ta hận mình không xứng đáng gọi ai bằng hai tiếng “Nam ca” đành phải gọi là Tống tiên sinh vậy!
 Tống Thiên Hành nhú mày nói:
 - Việc đã qua rồi xin đừng nghĩ đến điều đó nữa!
 Vừa nói chàng vừa kéo ghế ngồi đối diện nàng.
 Giang Thúy Bình thở dài nói:
 - Đã biết nghĩ đến cũng vô ích thôi, nhưng ta ... ta không sao quên được.
 Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:
 - Việc ngày cũ bất luận là vui hay buồn cũng không nên nhắc lại, cứ để cho nó qua đi. Mục đích lớn nhất bây giờ là làm sao trùng hưng oai phong của Thủy Hoa Thành ngày cũ ...
 Nghe những lời nói nhiệt thành của Tống Thiên Hành, nàng không cầm được dòng nước mắt, đôi môi kích động nhưng nàng không thốt nên lời.
 Tống Thiên Hành dịu giọng:
 - Ta hiểu nỗi lòng của nàng, những gì chưa nói được chờ khi ta trở lại. Thôi ta đi đây, nàng cố bảo trọng.
 Không dám nhìn vào mắt đối phương, chàng quay mình bước ra đi.
 Giọng Giang Thúy Bình đầy nước mắt:
 - Nam ca ...
 Tống Thiên Hành khẽ rung động dừng lại nhưng chỉ thoáng qua, chàng lắc đầu kiên quyết bước tiếp ...
 Nửa thời thần sau, một thớt kiệu mã lông đen tuyền phóng ra khỏi Tây môn Lạc Dương thành chạy như bay về hướng tây.
 Đó chính là Tống Thiên Hành và Bạch Long Câu của chàng nhưng vì muốn tránh tai mắt của Nhất Thống môn, nên chàng nhuộm lông Bạch Long câu thành Hắc long câu, bản thân chàng cũng cải trang thành một trung niên văn sĩ.
 Khi chàng cách cửa thành đến năm dặm, bên quan đạo chợt có một bóng người hiện ra nói:
 - Lão đệ, tăng tốc được rồi!
 Dứt lời bóng người nhảy phốc lên ngồi sau lưng Tống Thiên Hành, thì ra đó là Trần Ngự Phong.
 Tống Thiên Hành quay lại hỏi:
 - Thần ni đã xuất hành chưa?
 Trần Ngự Phong nói:
 - Lão ni cô định thi tài với Bạch Long câu, giờ này mụ chắc đã đi hơn

một trăm dặm rồi!

Trong lúc hai người nói chuyện cước trình Bạch Long câu dần dần gia tăng tốc lực ...

Từ Lạc Dương đến Đại Tuyết Sơn thuộc Tây Khang phải kinh qua hai tỉnh miền Tây Bắc bộ là Thiểm Tây và Tứ Xuyên, cách khoảng hai ngàn năm trăm dặm. Nhưng nhờ cước trình của Bạch Long câu, thì chỉ bốn ngày sau hai người đã đến Thành Đô, thủ phủ của Tứ Xuyên.

Xa xa nhìn thấy Thành Đô thành, Trần Ngự Phong đã vỗ vai Tống Thiên Hành:

- Lão đệ thời gian còn nhiều, ta nên dừng lại nghỉ ngơi một ngày cho Bạch Long câu lấy lại sức.

Tống Thiên Hành gò bót cương ngựa, nói:

- Từ đây đi Đại Tuyết Sơn phải mất bao lâu?

Trần Ngự Phong trầm ngâm:

- Với cước trình của Bạch Long câu, chỉ trong một ngày có thể đến Đô Tiễn Lô, đến đây coi như đã đến cửa ngõ của Đại Tuyết Sơn.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Đã vậy thì dừng lại Thành Đô nghỉ một ngày chờ Tuyết Sơn thần ni đến cũng hay.

Hai người để ngựa đi thông thả vào cổng thành, lạ thay bên trong cổng có mấy tên dũng binh đao tuốt trần oai phong lẫm lẫm xếp hai hàng chỉnh tề. Lúc này chừng khoảng giờ mùi lại là thời buổi thái bình, có sao lại có chuyện canh gác nghiêm mật như vậy?

Tống Thiên Hành lấy làm lạ hạ giọng nói:

- Chuyện gì mà lạ vậy?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Mặc nó, ta cứ đi thôi.

Bỗng thấy một tên võ quan xông ra quát:

- Cuồng dân lớn mật, còn chưa chịu xuống ngựa.

Tống Thiên Hành nhú mày, nhưng hai người cũng xuống ngựa, từ từ bước vào.

Tên võ quan bước tới:

- Dừng lại đã, ta kiểm tra thử.

Tống Thiên Hành trầm giọng hỏi:

- Quý quan ở nha môn nào?

- Xuyên Khang tổng đốc phủ!

Vừa trả lời y vừa đưa tay sờ cổ ngựa, nói:

- Bồn quan thừa lệnh điều tra một vụ cấp ngựa.

Ngựa đi đường xa mồ hôi đổ ra làm bết thuốc nhuộm, một đứa trẻ

cũng có thể nhận thấy.

Tổng Thiên Hành và Trần Ngự Phong nghe nói giật mình, chuyện đầu lại trùng hợp lạ kỳ, tên võ quan cười lạnh nói:

- Phải rồi, chính là con ngựa này.

Rồi hắn quét mắt nhìn hai người tiếp:

- Người thì dường như không phải, nhưng cần gì, ngựa đúng là được rồi.

Quay sang đám lính hắn quát lớn:

- Trói chúng lại.

Đám lính dạ ran xúm lại, Tổng Thiên Hành nổi nóng quát:

- Đứng lại!

Đám lính nghe tiếng quát như sấm nổ bên tai, hồn phi phách tán không ai bảo ai, tất cả đều lui lại.

Tên võ quan nổi giận quát:

- Cả một lũ vô dụng.

Dứt lời xách đao xông vào.

Tổng Thiên Hành giơ tay gạt một cái thanh đao của hắn văng xa lắc.

Tên quan điếng hồn nhìn hai người trên trời.

Tổng Thiên Hành quay nhìn Trần Ngự Phong dùng truyền âm nói:

- Tiền bối, việc này có vẻ không bình thường, hay là ta đi đốc phủ một phen?

Trần Ngự Phong gật đầu, Tổng Thiên Hành quay nhìn tên quan võ còn đứng ngơ ra đó:

- Phiền quý quan dẫn đường đến tổng phủ!

Tên võ quan càng như lọt vào mê cung, chẳng hiểu đối phương nói gì nữa. Chừng như Tổng Thiên Hành nhắc lại hắn mới giật mình quay người đi.

Một lát sau cả đoàn người đã đến trước đốc phủ.

Tổng Thiên Hành khều tên võ quan hỏi:

- Tổng đốc đại nhân họ gì?

Tên võ quan hơi ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Đại nhân họ Cung tên Thiết Quân.

Tổng Thiên Hành chấp tay sau lưng nói:

- Người vào kêu Cung Thiết Quân đến trung môn cung nghênh.

Tổng Thiên Hành dứt lời không những tên sai nha tái mặt mà cả Trần Ngự Phong cũng giật mình.

Tên võ quan ấp úng:

- Xin.. xin ... đừng khiến bản ... khiến ta khó xử.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nếu muốn làm khó người ta đã không đến đây, hiểu chưa? Thôi

mau vào báo lại, lời do ta nói ra Cung Thiết Quân không trách phạt người đâu.

Tên võ quan miễn cưỡng gật đầu:

- Được rồi, ta vào báo lại, nhưng người không được bỏ đi.

Dứt lời hắn quay sang mấy tên cảnh vệ gác cổng, khẽ tai nói nhỏ mấy câu rồi vội vã đi vào bên trong.

Lúc này Trần Ngự Phong mới hỏi:

- Lão đệ, người giờ trò gì nữa đây?

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Tiền bối không thấy sự việc trùng hợp quá khéo sao?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể hành tung của chúng ta đã bị lộ.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Có lẽ Lữ Dao Hồng bày ra trò này để cản trở bước đi của ta, đồng thời thông báo cho Quảng Hàn cung có thời gian chuẩn bị tiếp chúng ta chu đáo hơn.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Lão đệ phân tích rất hợp lý.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Hay là ta lập tức lên đường để bắt ngờ đánh úp Quảng Hàn cung làm chúng không kịp trở tay?

Trần Ngự Phong vuốt râu mỉm cười nói:

- Theo ý ta thì nên lưu lại Thành Đô thành vài ngày. Nhiệm Khiếu Thiên đã chuẩn bị thì thế nào chúng ta cũng gặp trở ngại trên đường đi, chi bằng ta cũng lưu lại vài ngày chuẩn bị.

Tổng Thiên Hành nháy mắt hỏi:

- Nơi đây tiền bối cũng có hảo hữu?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Có thể nói là như vậy, chờ làm rõ việc ở đây sẽ bàn sau.

Nói đến đây bỗng thấy một viên tham tướng cùng tên tiểu võ quan lúc nãy bước ra, còn cách hai người hơn trượng y dừng lại cung tay nói:

- Bản quan thừa lệnh cung nghênh nhị vị tráng sĩ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi đại nhân quý tính?

Tên tham tướng gượng cười nói:

- Bản nhân họ Lý ...

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Lý đại nhân chức quan không nhỏ, nhưng muốn thay thế Cung Thiết Quân e rằng chưa đủ tư cách.

Lý tham tướng biến sắc nói:

- Các hạ, Lý mỗ kính người là trang hán tử, mới phé trừ lễ giáo quan trường phá lệ cung nghênh...

Tổng Thiên Hành cười lạnh ngắt lời:

- Không sai, Thân làm tham tướng triều đình lại hạ mình nghênh đón một tên ăn cắp ngựa, tin này lọt vào tai Ngự Sử đại phủ, chắc không dễ chịu gì.

Lý tham tướng lại biến sắc nói:

- Bản quan đã nói qua, chỉ vì kính người là trang hán tử, đồng thời bản quan cũng không ngại báo cho người biết bản quan trước kia cũng là người trong giang hồ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Nếu Lý đại nhân trước kia cũng là người giang hồ thì càng dễ nói chuyện.

Dứt lời thò tay vào trong bọc lấy Kim Long lệnh giới cao nói:

- Chắc Lý đại nhân nhận ra vật này?

Lý tham tướng sửng sốt nói:

- Kim Long lệnh! Xin hỏi các hạ đại danh quý tính?

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Tộc dân họ Tống, thảo tự Thiên Hành.

Lý tham tướng sáng mắt nói:

- Các hạ là “Hào hảo tiên sinh” Tống đại hiệp?

Tổng Thiên Hành khiêm tốn:

- Không dám nhận cách xưng hô đó của Lý đại nhân, xin Lý đại nhân mau mời Cung Thiết Quân mở trung môn nghênh đón.

Lý tham tướng gượng cười:

- Việc hôm nay chẳng qua là một hiểu lầm nho nhỏ. Xin Tống đại hiệp tạ tình giang hồ đồng đạo mà bỏ qua.

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Việc khác thì có thể thương lượng nhưng yêu cầu này không thể bỏ qua được.

Lý tham tướng xám mặt nói:

- Khuất nhục triều đình đại quan, không phải tầm thường, Tống đại hiệp xin nghĩ lại ...

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Phương diện đại nhân của triều đình là người, kẻ thảo dân cũng là người, tuy thân phận kẻ quý người tiện, nhưng nhân cách hoàn toàn bình đẳng. Cung Thiết Quân có lẽ không phân biệt trắng đen gọi dân là đạo tặc thì Tống Thiên Hành này có muốn khuất nhục hấn một chút cũng không sao, phải không?

Tiếp đó chàng dùng phép truyền âm nói:

- Lý đại nhân cứ vào báo lại, bảo đảm sẽ có màn kịch hay để xem, chừng đó Lý đại nhân sẽ thấy việc này không tầm thường như mọi người tưởng!

Lý tham tướng vờ ngẫm nghĩ một hồi nói:

- Được rồi, các hạ chờ ở đây, ta vào báo lại!

Dứt lời hần quay mình chạy vào trong.

Trần Ngự Phong mỉm cười nói nhỏ:

- Lão đệ, nếu Cung Thiết Quân không chịu mở cửa không lẽ ta phải tự mở mà vào sao?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Vãn bối chắc chắn chúng ta không phải động thủ đâu.

Có tiếng bước chân xôn xao đám lính thị vệ chạy ra xếp hàng ngay ngắn sau cánh cửa lớn.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Lão đệ, xem ra lời nói của người quả có giá trị.

Tên tiểu võ quan lúc này trang nghiêm bước ra mở đại môn, ngay lúc ấy từ trong đại sảnh một hàng năm người trịnh trọng bước ra.

Đi đầu là một thanh bào lão nhân tuổi trạc lục tuần, mũi to miệng lớn, dáng điệu uy nghi, tiếp theo sau là một văn niên trung sĩ, sau nữa là Lý tham tướng, sau cùng là hai tên tùy viên.

Năm người dừng lại sau trung môn, toán binh đồng loạt rút đao giờ cao quát lên một tiếng.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Quân lễ long trọng quá, không biết chúng làm như vậy cho tổng đốc đại nhân hay cho hai vị khách bất đắc dĩ này?

Tên Lý tham tướng cao giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân đã đích thân tiếp nghênh, Tổng đại hiệp, mời!

Lý tham tướng vừa dứt lời bỗng Cung Thiết Quân đột ngột quỳ xuống, đập đầu ba cái hô lớn:

- Hạ thần Cung Thiết Quân kiến giá, Ngô Hoàng vạn tuết, vạn vạn tuế!

Thì ra Tổng Thiên Hành đã lấy chiếc quạt ngự tứ để ngang trước ngực.

Sự việc xảy ra khiến bốn tên tùy tùng thất kinh, vội quỳ xuống.

Tổng Thiên Hành quay nhìn Trần Ngự Phong mỉm cười chậm bước đi vào, chàng giơ tay lên không phát nhẹ một cái nói:

- Cung đại nhân bình thân.

Cung Thiết Quân không hiểu luồng kinh đạo ở đâu đỡ mình đứng dậy, đang ngờ ngẩn bỗng nghe Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Mời chư vị đứng dậy, tên trộm ngựa này không dám nhận.
 Bốn tên vừa đứng dậy cúi đầu im thin thít, Cung Thiết Quân gượng cười:

- Đây ... đây là một sự hiểu lầm, mời Tống ... Tống đại hiệp vào trong dùng trà.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Không dám quấy nhiễu, Tống Thiên Hành này chỉ muốn biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Cung Thiết Quân quả không hổ là đương diện đại thần, sự việc bất ngờ làm lão lúng túng, nhưng chỉ một thoáng sau lão lấy lại bình tĩnh, vuốt râu cười nói:

- Lão phu tuy ở quan trường nhưng có tính thích giao du với anh hùng hảo hán trong giang hồ. Tống lão đệ hiệp danh bao trùm thiên hạ, lão phu ngưỡng mộ từ lâu, nay đã đến đây thì nên ở lại, trước là để tạ lỗi, thứ nữa cũng là thỏa lòng kính trọng.

Lão này quả là người mau mắn, lão thấy tình thế có vẻ bất lợi lập tức vứt bỏ lễ quan trường, lấy lễ giang hồ mà đãi. Tống Thiên Hành dù cố chấp cũng không tiện từ chối.

Tống Thiên Hành nhìn Trần Ngự Phong, cả hai gật đầu hội ý, sau đó chàng giới thiệu Trần Ngự Phong, song phương khách sáo vài câu rồi mọi người tiến vào đại sảnh.

Phân chủ khách ngồi xong, Cung Thiết Quân mới giới thiệu vị trung niên văn sĩ là Tống văn án của đốc phủ, tên gọi Quách Tòng Ba.

Quách Tòng Ba nhìn bên ngoài dáng như thư sinh, lại ít nói ít cười nên từ đầu đến giờ Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong không chú ý tới, mãi đến khi Cung Thiết Quân giới thiệu hai người mới thấy nhân vật này không phải tầm thường, cổ gã hiện lên nếp nhăn nhưng gương mặt thì láng bóng, tình hình này chỉ có một cách giải thích duy nhất là hắc đeo mặt nạ da người.

Những nhân vật cao cấp ở tổng đốc phủ này, duy chỉ một mình tổng văn án Quách Tòng Ba là kẻ đáng ngờ nhất, thế là chàng dùng truyền âm nhắc Trần Ngự Phong đề cao cảnh giác.

Rượu qua ba tuần, Tống Thiên Hành nhìn Cung Thiết Quân nói:

- Cung đại nhân, việc mất ngựa như thế nào xin tra ra cho rõ.

Cung Thiết Quân cứ tưởng chàng đã bỏ qua chuyện đó, nghe nhắc lại lão hơi giật mình, quay sang Quách Tòng Ba hỏi:

- Quách tiên sinh, án này ở đâu mà có?

Quách Tòng Ba cười nhạt nói:

- Thưa đại nhân, án này do phu nhân của đại nhân sai thẩm tra.

Cung Thiết Quân biến sắc:

- Có việc như vậy sao, Quách tiên sinh nói rõ một chút xem?

Quách Tòng Ba chậm rãi thuật:

- Việc xảy ra hai ngày trước đây, nội tiểu đệ (em trai vợ) của đại nhân, nói với tiểu nhân rằng y mới mua một con huyết cầu đã bị đạo tặc lấy cắp nửa tháng trước đây, qua điều tra biết được đạo tặc đã nhuộm thành sắc đen, nội nhật hôm nay sẽ mang đến Thành Đô bán, đồng thời nhờ tiểu nhân giúp đỡ ...

Cung Thiết Quân nhíu mày ngắt lời:

- Tại sao việc này ta không hay biết chút nào vậy?

Quách Tòng Ba lại mỉm cười:

- Lúc ấy tiểu nhân định bầm cáo đại nhân rồi mới bắt tay thẩm tra, nhưng vì phu nhân ngăn lại bảo việc mọn không nên quấy nhiễu đại nhân, vì vậy tiểu nhân đành lạm quyền quyết định.

Tổng Thiên Hành cười lạnh nói thầm:

“Để coi người còn giở trò gì nữa cho biết?” Cung Thiết Quân đỏ mặt quay sang Tổng Thiên Hành nói:

- Lão đệ, thật lỗi quá, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp lạ kỳ.

Tổng Thiên Hành chậm rãi:

- Theo thiên ý của tiểu dân, Cung đại nhân nên gọi biểu nội đệ ra hỏi cho rõ trắng đen ...

Quách Tòng Ba biến sắc nói:

- Dường như Tổng đại hiệp không tin lời của ta?

Quay sang Cung Thiết Quân y mỉm cười nói:

- Đại nhân ...

Hắn chưa dứt lời bỗng thấy Cung Thiết Quân nhăn mặt, hai tay ôm bụng kêu rên không ngớt.

Đồng thời Lý tham tướng cũng chau mày, mồ hôi tuôn chảy thành hàng trên mặt.

Cả Tổng Thiên Hành và Trần Ngự Phong cũng tái xám mặt mày.

Bàn tiệc năm người chỉ còn một mình Quách Tòng Ba không có biểu hiện khác lạ.

Tổng Thiên Hành một tay ôm bụng nhăn mặt nói:

- Cung đại nhân, rượu thịt này có người hạ độc!

Cung Thiết Quân nén đau nói:

- Ai ... ai đã làm việc này?

Tổng Thiên Hành nói:

- Cung đại nhân thử hỏi Quách tiên sinh?

Quách Tòng Ba cười lạnh nói:

- Họ Tổng kia, đáng tiếc là người phát hiện quá muộn. Người đâu!

Bốn tên thị vệ dạ lớn xách đao nhảy vào, Quách Tòng Ba chỉ Tổng

Thiên Hành và Trần Ngự Phong:

- Hai tên này ám hại đại nhân, trói lại cho ta!

Tên này quả giảo hoạt, hắn không biết Tổng Thiên Hành, Trần Ngự Phong trúng độc nặng nhẹ thế nào nên không dám ra tay, mượn bọn thị vệ để dò hư thực trước.

Nhưng bốn tên thị vệ còn chưa kịp động thủ thì Tổng Thiên Hành đã ra tay như điện lật chiếc mặt nạ trên mặt Quách Tông Ba.

Quách Tông Ba hiện nguyên hình là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, da mặt nhăn nheo.

Tổng Thiên Hành cười lạnh hỏi:

- Đây là Quách tổng văn án của các vị sao?

Quách Tông Ba giả hiệu không ngờ Tổng Thiên Hành bị trúng độc mà vẫn còn khả năng xuất thủ, nhưng lão phản ứng cũng thần tốc không kém, sau một thoáng sửng sốt lão tung người ra sau đoạt lấy thanh đơn đao trong tay một tên thị vệ, đồng thời một tay thò vào bọc

...

Nhưng dù ứng biến có thần tốc đến đâu cũng không thể qua được “Vạn ứng vô thanh chỉ” của Tổng Thiên Hành, chỉ nghe “Keng!” một tiếng thân hình lão theo sau thanh đơn đao ngã quỵ xuống đất.

Lúc này Cung Thiết Quân đã nằm bất tỉnh dưới đất, còn Lý tham tướng khá hơn một chút, nhưng xem ra cũng sắp ngất đến nơi.

Trong khi đó thì bốn tên thị vệ đứng ngẩn ra không biết làm sao cho phải. Tổng Thiên Hành đến bên Quách Tông Ba vừa tìm thuốc giải vừa nói:

- Trần tiên bối coi chừng đồng đảng của hắn tẩu thoát.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Người yên tâm, ta tuy già nhưng chưa lú lẩn.

Tổng Thiên Hành lấy ra hai lọ thuốc hỏi:

- Các hạ, cái nào là thuốc giải?

Quách Tông Ba cười nhẹ:

- Bình màu xanh!

Tổng Thiên Hành cười lạnh:

- Các hạ, nên nhớ Tổng Thiên Hành này chưa trúng độc!

Dứt lời há mồm phun ra những thức ăn và rượu đã dùng lúc nãy.

Quách Tông Ba mới há hốc mồm kinh ngạc thì Trần Ngự Phong đã phun ra một số rượu thịt lẫn lộn, dù hắn ngậm lại nhanh nhưng đã vào mồm không ít.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Bất kính! Bất kính!

Quách Tông Ba lúc này đã bị Tổng Thiên Hành điểm huyệt nên đến

cử động bộ mặt cũng không làm được chỉ đưa ánh mắt oán độc nhìn Trần Ngự Phong.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Sao? Cái nào là thuốc giải?

Quách Tòng Ba cười lạnh:

- Ta đã nói rồi, người không tin thì thôi.

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhắc cho người nhớ, hạ độc đại quan triều đình tội đáng xử lăng trì đó!

Quách Tòng Ba cười lạnh:

- Mỗi người uống một hoàn, người có sợ thì đừng cho chúng uống.

Lý tham tướng nói:

- Hay để tại hạ uống thử, có bề gì ...

Tổng Thiên Hành hơi ngần ngừ một lát rồi lấy một hoàn cho Lý tham tướng uống thử.

Trong khi đó Trần Ngự Phong khều Tổng Thiên Hành nói:

- Lão đệ người ở đây, ta ra ngoài xem một chút.

Tổng Thiên Hành gật đầu, Trần Ngự Phong ngoắc bốn tên thị vệ bước ra.

Tiếp đó Lý tham tướng thờ ra nói:

- Tổng đại hiệp, thuốc giải không phải giả.

Tổng Thiên Hành giao thuốc giải cho y, nói:

- Lý đại nhân cho Cung đại nhân uống thuốc, tại hạ hỏi tên này mấy lời.

Dừng một lát, chàng quay lại tên “Quách Tòng Ba” - Các hạ đột nhập đốc phủ từ khi nào?

“Quách Tòng Ba” cười nhạt:

- Mới một ngày!

Lý tham tướng bỗng chen lời:

- Tổng đại hiệp, tên này đã không phải là Quách tổng văn án, Quách tổng văn án giờ này sợ gặp chuyện không may rồi.

Tổng Thiên Hành chưa kịp nói, “Quách Tòng Ba” đã cười lạnh nói:

- Lão phu không thèm giết một thư sinh yếu đuối đâu, giờ này chắc hẳn đang về.

Tổng Thiên Hành chuyển sang việc khác:

- Các hạ là thủ hạ Quảng Hàn cung?

- Không sai.

- Chức vụ của các hạ Ở Quảng Hàn cung là gì?

- Đồng y thị giả!

Tổng Thiên Hành chợt nhớ tới tên “Đồng thị” đến Lạc Dương mấy

hôm trước:

- “Đồng y thị giá” là “Đồng thị” - Không sai.

Trần Ngự Phong bước vào chen lời:

- Đã có “Đồng thị” chắc phải có “Thiết thị”?

Đồng y thị giả gật đầu:

- Thị giả có bốn cấp:

Kim, Ngân, Đồng, Thiết.

Tổng Thiên Hành nói:

- Mục đích của các hạ chuyển này chủ yếu là đối phó Tổng mỗ?

Đồng thị lắc đầu:

- Không, lão phu lãnh đạo một toán đi Lạc Dương, đến Thành Đô được tin cung chủ nên dừng lại đối phó người.

Lúc này Cung Thiết Quân đã tỉnh lại, biết được sự tình liền chen lời hỏi:

- Quách tổng văn án hiện ở đâu?

Tên đồng thị cười nhạt:

- Hắn hiện đang ngủ ngon trong phòng.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Người đến đây cùng những người nào?

- Có hai người, giờ chắc đã đi rồi!

Trần Ngự Phong cười nhạt, nói:

- Chưa đâu, chúng hiện còn chờ người trong đại lao!

Tên đồng thị hơi giật mình, Tổng Thiên Hành tiếp:

- Người thành thật trả lời những câu hỏi của ta, vậy ta cũng không làm khó người, nhưng công lực người phải phé đi ...

Vừa nói chàng vừa cách không điểm mấy cái, tên Đồng thị run người, cúi đầu xuống.

Tổng Thiên Hành nói:

- Tên này cùng hai tên đồng đảng đã bị phé trừ võ công, từ nay về sau chắc không còn tàn ác được nữa, xin Cung đại nhân làm phúc thả chúng đi.

Cung Thiết Quân mỉm cười:

- Lão đệ đã nói vậy thì ta thả chúng ra.

Tổng Thiên Hành nói; - Đa tạ Cung đại nhân, giờ Tổng Thiên Hành xin bái biệt.

Cung Thiết Quân ngạc nhiên:

- Sao lại đi ngay, nhị vị Ở lại để lão phu được đãi đằng ... Lý tướng quân mau kêu người dọn yến mới.

Thế là Tổng Thiên Hành và Trần Ngự Phong từ chối không đành, ở lại ăn uống đến quá canh hai đích thân Cung Thiết Quân và Lý tham

tướng tiến ra khỏi cửa.

Trần Ngự Phong nói với Tống Thiên Hành:

- Lão đệ, phía trước là Duy Thành tân quán, đêm nay ta tạm thời nghỉ lại ở đó đến sáng mai ...

Nói đến đó bỗng lão im bặt, gần như lão đang phát hiện ra một ánh mắt khác đang liếc nhìn hai người một cái rồi biến vào hẻm tối.

Tống Thiên Hành cau mày nói:

- Xem ra đêm nay chưa chắc ngủ ngon được.

Đến cửa tân quán Tống Thiên Hành kêu tên tiểu nhị ra đón lấy cương ngựa:

- Tiểu nhị ca, còn phòng nào ở gần tàu ngựa không?

- Thưa có, nhưng phòng gần tàu ngựa ... không tiện nghỉ lắm...

- Không sao!

Tuy nói không được tiện nghỉ lắm, nhưng vì Duy Thành tân quán là khách sạn lớn nhất nhì ở Thành Đô nên không tệ lắm, hai người tắm rửa thay đổi y phục. Vì hành tung đã bại lộ nên hai người cũng không cần hóa trang nữa.

Trần Ngự Phong tắt đèn đi nằm sớm, còn Tống Thiên Hành vì lo cho an nguy của Bạch Long câu nên không dám ngủ, chỉ ngồi xếp bằng hành công lấy lại sức.

Trống điểm canh ba.

Tống Thiên Hành chợt bừng tỉnh, cách không đánh ra một chưởng mở bật cửa sổ, chỉ phong theo liền sau đó, một tên địch phục ngoài cửa sổ ngã quy xuống đất.

Người nghệ cao thì gan lớn, quả không sai. Tống Thiên Hành biết rõ địch nhân phục bên ngoài cửa sổ mà dám đi ra bằng cửa sổ!

Tống Thiên Hành vừa đáp xuống đất đã nghe trên mái nhà có tiếng nói:

- Hảo đảm lượng! Hảo thủ pháp!

Cùng lúc đó Trần Ngự Phong cũng đẩy cửa bước ra.

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn lên mái ngói, chỉ thấy hai trước ba sau, năm tên địch quân.

Hai người đứng trước, một là đạo sĩ, một là lão nhân tóc hoa râm mình mặc quần áo nông dân.

Ba người đứng sau là ba trung niên đạo sĩ, mình mặc vũ y, đầu đội tinh quan.

Người nói câu vừa rồi là lão nhân mặc đồ nông dân.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Không ngờ môn hạ Tuyết Sơn toàn vô dụng, ám tiễn thương người!

Lão nông dân nổi giận quát:

- Ai là môn hạ của Tuyết Sơn? Người ám toán đồ đệ ta lại còn trở cờ mắng người.

Vừa dứt lời lão đã đáp xuống trước mặt Tống Thiên Hành quát lớn:

- Giết người phải thường mạng! Tiểu tử nạp mạng cho ta!

Chỉ thấy lão rung nhẹ song thủ, hai ngọn nhuyễn tiên đã nhắm đầu Tống Thiên Hành cuộn tới, tiến kinh phong rít gió nghe rợn người, thế tiến linh hoạt như vật sống, tiên pháp của người này có thể đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Tống Thiên Hành nghe nói biết bọn môn hạ Quảng Hàn cung gây sự rồi giá họa cho chàng, nhưng không kịp biện giải thì ngọn roi đã đến bên mình, đành phải thối lui tránh chiêu, miệng kêu lớn:

- Khoan đã!

Lão nông nổi giận quát:

- Hảo tiểu tử, có gan giết người không có gan tiếp chiêu ư?

“Véo! Véo! Véo!”, ba roi công tới tấp như vũ bão, nhưng Tống Thiên Hành vẫn ung dung tránh khỏi.

Lão nhân nổi giận quát vang:

- Tiểu tử khá lắm, thảo nào người muốn giết ai thì giết.

Vừa nói lão vừa phát huy thế công, thoáng chốc Tống Thiên Hành đã tránh luôn mười chiêu cưỡng công của đối phương.

Nhưng thế công càng lúc càng ác liệt, Tống Thiên Hành phát bực quát:

- Dừng tay!

Lão nhân càng nóng máu:

- Tiểu tử người có giỏi thì giết luôn lão phu đi ...

Chỗ hai người động thủ là khoảng đất trống phương viên năm trượng trước tàu ngựa, lão nhận dụng trường tiên. Trong một khoảng chật hẹp như vậy Tống Thiên Hành cứ mãi tránh né không hoàn thủ quả là một việc hết sức khó khăn. Nhưng cũng chính điểm này càng chứng tỏ thân thủ siêu phàm của chàng. Qua hơn hai mươi chiêu cưỡng công của đối phương mà đôi chân chàng chưa xê dịch khỏi phạm vi ba thước.

Sự tình này không những khiến lão đạo trên mái nhà lướt trận giạt mình, mà cả Trần Ngự Phong cũng gật đầu liên liên ra chiều khoái trá.

Tiếng rít gió, tiếng quát tháo, tiếng ngựa bị kinh động hí vang chấn động cả ngôi khách sạn, chường quý, tiểu nhị cả một vài lữ khách gan dạ bu đến xem, thêm bọn quân tuần cũng chạy đến can thiệp, nhưng có Trần Ngự Phong bên ngoài giải thích nên mọi người đều rút lui.

Tổng Thiên Hành nạt lớn:

- Các hạ còn chưa chịu dừng tay chớ trách ta không khách sáo.

Lão nhân không nhận:

- Tiểu tử, có bao nhiêu bản lĩnh cứ lấy ra.

Tổng Thiên Hành phóng chỉ điểm ba nơi huyết đạo, khiến lão nhân đang trong tư thế xuất thủ bỗng đứng đờ ra như tượng gỗ.

Lão nhân trợn mắt:

- Tiểu tử, sĩ khả sát bất khả nhục...

Lão đạo tung người đáp xuống bên cạnh lão nhân quát nhỏ:

- Tề huynh, bình tĩnh. Đây có thể là một việc hiểu lầm.

Lão đạo quay sang Tổng Thiên Hành thủ lễ nói:

- Thí chủ có thể giải khai huyết đạo vị Tề thí chủ đây, sau đó hãy nói chuyện được không?

Tổng Thiên Hành hoàn lễ nói:

- Đương nhiên là được.

Dứt lời chàng phóng chỉ giải huyết cho lão nhân, đồng thời mỉm cười nói:

- Vãn bối quá tay, mong tiền bối thứ cho ...

Sau đó chàng quay sang lão đạo:

- Kính thỉnh pháp hiệu đạo trưởng?

Lão đạo nói:

- Bần đạo Ngô Chân Tử ...

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 27

Tửu Trung Hạ Độc

Tổng Thiên Hành ngạc nhiên:

- Đạo trưởng là tiền nhiệm chủ môn của Thanh Thành phái?

Ngô Chân Tử gật đầu:

- Không sai.

Tổng Thiên Hành vội thi lễ:

- Vãn bối Tổng Thiên Hành tham kiến đạo trưởng.

Thì ra lão đạo này với ân sư của chàng từ xưa giao tình rất hậu, bởi vậy chàng phải lấy lễ tham kiến.

- Ô, thí chủ là “Hào hảo tiên sinh” Tổng Thiên Hành?

- Không dám, chính là vãn bối.

- Nếu vậy bản đạo làm hỗn gọi thí chủ hai tiếng hiền điệt.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành muôn phần vinh hạnh.

Ngộ Chân Tử quay sang lão nhân:

- Tề huynh nghe rồi chứ, bại dưới tay đồ đệ của Thanh Hư thượng nhân không phải là việc đáng xấu hổ.

Lão nhân thở dài:

- Phải, ta biết. Nhưng món nợ máu của đồ đệ ta không sao đòi được.

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Món nợ này Thiên Hành nhất định sẽ đòi thay Tề tiên bối.

Bởi chàng biết rõ việc này do môn hạ của Quảng Hàn cung giá họa cho chàng nên mới nói vậy, lão nhân chưa hiểu nên nghe vậy sững người.

Ngộ Chân Tử mỉm cười nói:

- Bản đạo đã nói việc này còn nhiều khúc chiết, tạm thời gác lại đã, để bản đạo giới thiệu...

Nhìn Tổng Thiên Hành lão tiếp:

- Hiền điệt, vị này là Tề Kim Cang, Tục gia trưởng lão của Nga Mi.

Tổng Thiên Hành nói mấy lời khách sáo sau đó kéo qua giới thiệu với Trần Ngự Phong.

Song phương nói vài lời khách sáo, sau đó Ngộ Chân Tử mới hỏi:

- Trần, Tống nhị vị thí chủ định đi đâu?

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Việc này nói ra dài lắm ...

Nhìn sang Tề Kim Cang tiếp:

- Về cái chết của lệnh đồ, tuy Thiên Hành không rõ nội tình nhưng chắc chắn do người giá họa.

Tề Kim Cang hỏi:

- Ai vậy?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhị vị chờ cho một lát ...

Dùng lời chàng lấy “Nhị tướng kim hoàn” đưa ra hỏi:

- Nhị vị nhận ra vật này chứ?

Ngộ Chân Tử gật đầu:

- Đương nhiên phải nhận ra, vật dùng hiệu lệnh quần hùng bát đại môn phái sao lại không nhận ra? Hiền điệt có điều gì cần sai khiến bản đạo dốc lòng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Đa tạ đạo trưởng hậu ái, hiện thời chưa dám kinh động pháp giá của đạo trưởng.

Có điều không biết nhị vị đã thấy ân sư thi triển “Nhị tướng quy nguyên thủ pháp” chưa?

Ngộ Chân Tử sáng mắt:

- Không lẽ hiền điệt muốn cho hai kẻ bắt tử này khai nhãn giới?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành ngu muội không học được một phần nhỏ của ân sư, chỉ sợ làm bẩn mắt nhị vị tiền bối.

Ngộ Chân Tử lắc đầu:

- Hiền điệt đừng khách sáo!

Trần Ngự Phong bỗng dùng truyền âm nói:

- Lão đệ chớ khá lỗ mãng, phải hỏi cho rõ ràng đã!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhị vị đến đây còn có đồng hành nào khác nữa?

Ngộ Chân Tử nói:

- Chỉ có ba người đồ đệ của bản đạo.

Quay sang ba trung niên đạo sĩ đứng trên mái nhà:

- Các người mau xuống đây ra mắt Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành xua tay ngăn lại:

- Khoan đã, Tổng Thiên Hành định mượn ba vị thử “Nhị tướng quy nguyên thủ pháp” Tiếp đó chàng trầm giọng quát:

- Ba vị cẩn thận!

Hữu thủ vung lên, một đạo hắc quang bay vèo về phía mái ngói đồng thời một đạo hắc quang khác như điện xẹt về phía ngọn cây cách đó mười trượng, đồng thời miệng quát lớn:

- Tặc tử, xuống đây!

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời thì đạo hắc quang bắn về phía mái ngói biến mất, trên ngọn cây cách đó mười trượng cũng có một bóng trắng phóng lên bay về phía đầu tường bao quanh khách sạn.

Tổng Thiên Hành chỉ theo bóng trắng quát:

- Nằm xuống.

Thật kỳ là đạo hắc quang như bị sức cuốn, bay theo bóng trắng nhanh khôn tả.

“Phịch!” một tiếng nặng nề, bóng trắng đã rơi xuống đất như chim bị tên.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Mọi người đứng lâu bên ngoài bắt tưởng vào trong rồi nói chuyện, còn như hai vị này chắc cũng phải mời vào trong hỏi chuyện.

Lão vừa nói vừa chỉ tên nằm quy dưới đất và tên áo trắng mới bị “Nhị tướng quy nguyên” điểm huyết.

Tổng Thiên Hành nói:

- Được rồi, chư vị vào bên trong trước, Thiên Hành mời hai vị này rồi vào sau.

Ngộ Chân Tử gọi ba tên đồ đệ xuống đất, đồng bước cùng Trần Ngự Phong vào trong phòng. Tống Thiên Hành mỗi tay xách một tên vào sau.

Tề Kim Cang chỉ tên hán tử áo đen nói:

- Phải rồi, chính tên này nói.

Thì ra tên phục kích bên ngoài cửa sổ lúc nãy không phải là đồng bọn của lão.

Lão già này là người cục mịch ăn nói không đầu không đuôi gì cả, nhưng Tống Thiên Hành thì hiểu ý, chàng mỉm cười hỏi:

- Phải hán tử nói Thiên Hành giết đồ đệ của tiền bối.

Tề Kim Cang gật:

- Hán tử nói hai tên đồ đệ của ta chết về tay hai vị.

Tống Thiên Hành giải huyệt cho tên hán tử, trầm giọng hỏi:

- Các hạ nên biết điều trả lời cho thật mấy câu hỏi của ta.

Tên hán tử tỉnh dậy nhìn quanh nghe Tống Thiên Hành hỏi, hán tử chỉ tên bạch y:

- Tốt nhất các hạ nên hỏi y, ta chỉ là người thừa hành không biết nhiều đâu.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Các hạ là người của Quảng Hàn cung?

- Không sai!

Tống Thiên Hành chỉ tên bạch y nhân:

- Hán tử là “Ngân thị”?

- Ừ..... Tống Thiên Hành giải “hôn huyệt” cho tên Ngân Thị đồng thời điểm nhanh “kiên tịnh” huyệt của y, sau đó nhìn y trầm giọng hỏi:

- Các hạ là “Ngân y thị giả” của Quảng Hàn cung, địa vị không thấp chắc biết nhiều điều?

Tên “Ngân Thị” chống tay ngồi dậy, nhếch mép cười nói:

- Đây là lễ đãi khách của “Hào hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành sao?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Khách? Hừ, các hạ đừng quên hiện là tù nhân của ta.

“Ngân Thị” cười nhạt:

- Vậy thì người cứ giết cứ chém cần gì phải hỏi.

Tống Thiên Hành nói:

- Ta cũng không muốn hỏi nhưng việc hai đệ tử phái Nga My đột ngột thảm tử người phải trả lời cho rõ ràng mới được.

- Vậy ta có thể nói để người biết, người chính ta giết nhưng nguyên nhân là do người mà ra.

Tề Kim Cang nổi nóng không nhịn được, quát lớn một tiếng phóng cước đá tên “Ngân Thị” lăn đi mấy vòng, nằm im không động đậy. Tổng Thiên Hành ngăn không kịp chạy lại bắt mạch thì y đã tắt thở.

Tề Kim Cang thở dài nói:

- Lẽ ra ta không nên nóng nảy như thế. Tổng đại hiệp chưa kịp hỏi hấn.

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không sao, vấn bối chỉ muốn làm rõ ai là hung thủ giết lệnh đồ mà thôi.

Tề Kim Cang nói:

- Tổng đại hiệp đừng buồn, món nợ ấy Lão phu sẽ đến Tuyết Sơn đòi Nhiễm Khiếu Thiên.

Ngộ Chân Tử vuốt râu cười nói:

- Tề huynh đã đi Tuyết Sơn thì bản đạo cũng nguyện xin theo, trước là giúp Tề huynh hai tay trả thù cho đồ đệ. Sau nữa là giúp Tổng hiền diệt trừ ma đạo tạo phúc cho giang hồ.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nhị vị tiền bối có lòng như vậy, Thiên Hành cảm kích vô cùng.

Quay sang Trần Ngự Phong:

- Trần tiền bối, hiện thời lực lượng đã tăng lên, có cần thiết đi thăm bằng hữu của Trần tiền bối không?

Trần Ngự Phong trầm ngâm:

- Binh cần tinh chứ không cần nhiều, nhưng ngặt vì hành tung bị bại lộ, Nhiễm Khiếu Thiên cho người ngăn trở tất đã chuẩn bị sẵn sàng, nay ta chỉ có mấy người như vậy e hơi ít. Chi bằng tìm thêm mấy người nữa.

Tổng Thiên Hành gật đầu tán đồng, quay sang Ngộ Chân Tử:

- Ngày giờ khởi hành còn chưa định được, sáng mai sẽ quyết định.

Ngộ Chân Tử gật đầu:

- Vậy cũng được, bọn ta cũng chưa có chỗ trọ, ngụ lại khách sạn này qua đêm, sáng mai bàn tiếp.

Tề Kim Cang nói:

- Vậy càng hay, để lão đi mai táng tên Ngân Thị này, à, còn tên tiểu tử này Tổng đại hiệp định lẽ nào?

Tổng Thiên Hành nói:

- Thả hấn ra thì sợ lộ tin tức còn giết hấn thì không nỡ, hay là tìm chỗ nào cho hấn dưỡng ít hôm.

Tề Kim Cang gật đầu:

- Để lão phu giải quyết luôn cho.

x X x Giờ thìn ngày hôm sau, Trần Ngự Phong trong lớp áo một

chàng thư sinh nhếch mép mang theo một đĩa tiểu đồng Tống Thiên Hành, hai thầy trò bước thấp bước cao ngoài thành thẳng tiến tòa trang viện đồ sộ sơn đồ chói.

Tòa trang viện chừng mười mẫu có vườn xanh quây quanh, bên trong cây um tùm, vườn sâu hun hút.

Đây là trang viện của Văn Nhân Kiệt, một nhân vật oai chấn vùng Tây Nam hiệu là “Cấp Thời Vũ” Nhưng ở Thành Đô người ta chỉ biết chủ nhân trang viện này là Kim Viên ngoại, một người hay lạc chốn tế bần. Bất kể là người ở địa phương hay khách lỡ bộ đường xa có túng thiếu mà tìm đến, Kim Viên ngoại nhất định sẽ không để thất vọng trở về.

Bởi vậy quanh đây, chỉ cần hỏi tới Kim Viên ngoại thì già trẻ lớn bé đều biết, có điều không ai biết rõ Kim viên ngoại danh tánh là chi, đương nhiên càng không thể biết đó là “Cấp Thời Vũ” Văn Nhân Kiệt, một thời hiệp danh vang dội khắp vùng Tây Nam.

Nhưng ngày hôm nay Kim phủ có vẻ gì bất thường.

Mọi hôm thì hai cánh cửa sơn đồ này luôn rộng mở, nhưng hôm nay đã giờ thìn mà cửa vẫn đóng im ỉm.

Trần Ngự Phong thấy vậy không khỏi nhíu mày, phát tay ra hiệu Tống Thiên Hành gõ cửa. Tống Thiên Hành bước lên tam cấp gỗ mạnh lên tám đồng treo trên cổng mấy cái.

Bên trong vọng ra một giọng nói rè rè:

- Ai đó?

Trần Ngự Phong đáp:

- Tại hạ Trần Hải Đào, từ tỉnh Nam đến, phiền lão ca thông báo giùm một tiếng.

Hải Đào là một tên khác của Trần Ngự Phong, cái tên này nghe càng lạ với đời nhưng Văn Nhân Kiệt biết tên này.

“Kẹt” một tiếng, cánh cổng hé mở một khoảng trống vừa để một người đi qua, nhưng khoảng trống đã bị một lão nhân cao lớn, râu ria xồm xoàm chặn mất.

Lão nhân tuổi trạc lục tuần, dáng điệu uy mãnh, tuy ăn mặc như một người gác cổng, nhưng có thể thấy người này không phải tầm thường.

Đôi mắt cú vọ của lão chăm chú quan sát hai người hỏi:

- Trần Hải Đào à? Hai người muốn tìm ai?

Trần Ngự Phong nói:

- Đương nhiên là gặp Kim viên ngoại.

Lão nhân lắc đầu:

- Đáng tiếc, mấy hôm nay viên ngoại không tiếp khách.

- Tại sao vậy?

Giọng Trần Ngự Phong nghe như cầu khẩn:

- Tại hạ từ xa gần dặm đến đây ...

Lão nhân cười ngắt lời:

- Trần tướng công thật không may, dù có từ xa vạn dặm đến viên ngoại cũng không tiếp được.

Trần Ngự Phong nói:

- Lão ca còn chưa nói rõ nguyên nhân.

Lão nhân lạnh lùng:

- Cái đó Trần tướng công không cần bước tới.

Trần Ngự Phong nhẫn nại:

- Vậy phiền lão ca vào thông báo một việc, quý thượng nghe đến danh hiệu tại hạ tất phải đổi ý.

Trên gương mặt lão nhân thoáng một nụ cười ngạo mạn:

- Không cần đâu, nếu Trần tướng công có túng thiếu gì thì ở tạm khách sạn vài ba ngày rồi trở lại.

Cũng không tránh được lão, Trần Ngự Phong tuy có mang theo một đĩa tiểu đồng, nhưng chủ tớ dáng điệu quá bần hàn khiến người giữ cửa nhìn là đoán ra ngay.

Trần Ngự Phong gương cười nói:

- Lão ca hiểu cho, thầy trò tại hạ không phải đến đây cầu cạnh ...

Bên trong bỗng vang lên một giọng nói trang nghiêm:

- Vương Trung! Người nói chuyện với ai đó?

Lão nhân Vương Trung quay đầu cười:

- Một vị tướng công họ Trần từ xa đến.

- Hắn muốn gặp ai?

Vương Trung nói:

- Trần tướng công cầu kiến Kim viên ngoại.

- Có tên trong danh sách không?

Vương Trung đáp:

- Không có.

- Đồ ngu! Đóng cửa lại!

Vương Trung dậm một tiếng rồi từ từ khép cửa lại.

Trần Ngự Phong hất đầu ra hiệu Tổng Thiên Hành hội ý nhanh, bước lên một bước chặn lại.

Vương Trung nổi giận quát:

- Người muốn gì?

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Không muốn gì cả, người có giỏi thì cứ đóng cửa đi.

Vương Trung hừ lạnh một tiếng, vận hành chân lực đóng cửa lại,

nhưng lạ thay tiểu đồng coi tèm hèm kia mà cũng mạnh dữ, ba thành chân lực của lão mà cánh cửa vẫn trơ trơ trong khí đó hần, Tống Thiên Hành vẫn cười cười như không.

Nổi đóa lão gia tăng công lực đến tám thành.

Tống Thiên Hành vẫn mỉm cười nói:

- Phiên lão ca vào trong báo lại giùm một tiếng!

Vừa nói chàng vừa đẩy cánh cửa từ từ mở ra.

Vương Trung đỏ mặt tía tai quát:

- Giỏi lắm, thì ra ngươi cũng là con người võ nghệ.

Lão vừa nói vừa bị đẩy lui, hai cánh cửa hoàn toàn mở ra.

Tống Thiên Hành phỉ phỉ tay bước vào bên trong, vừa cười nói:

- Thất lễ! Thất lễ!

Vương Trung hùm hổ quát:

- Hảo tiểu tử! Dám đến tận nhà ăn hiếp người!

Lời quát chưa dứt, “Ào!” một chưởng đã nhắm giữa ngực Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành giơ tay nắm lấy mạnh môn, đồng thời xoay người

Vương Trung lại, đẩy lên phía trước nói:

- Tại hạ nhắc lại, phiên thông báo cho quý thượng một tiếng.

Mặc dù Tống Thiên Hành ra tay rất nương nhẹ, nhưng Vương Trung vẫn bị chúi nhủi về phía trước hơn trượng mới gượng đứng lại được.

Liền đó nghe một tiếng quát:

- Bằng hữu hiếp người quá đáng!

Cùng lúc với tiếng nói, một thanh y trung niên nhanh như chớp kích tới hai chưởng.

Tống Thiên Hành chẳng nói chẳng rằng phát nhẹ Ống tay áo. Thanh y nhân kêu lên một tiếng đau đớn ôm cổ tay thối lui.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Thật là nghe danh không bằng gặp mặt, đại thiện nhân Kim viên ngoại đãi khách như thế đó.

Thanh y nhân quát:

- Giỏi lắm thì ra các ngươi đến gây sự.

Lúc đó Trần Ngự Phong cũng đã bước tới nói:

- Bằng hữu, thầy trò ta không hề có ác ý.

Thanh y nhân nổi giận:

- Không ác ý sao lại hiếp người như vậy?

Trần Ngự Phong nói:

- Thầy trò tại hạ lấy lễ cầu kiến, nhưng lão ca không những không vào thông báo lại còn hạ thủ đánh người, các hạ bình tâm nghĩ lại xem ai hiếp ai?

Thanh y nhân nói:

- Lúc nầy Vương Trung đã nhắc đi nhắc lại rằng mấy hôm nay Viên ngoại không tiếp khách.

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Không tiếp khách sao lại có danh sách quý khách nữa?

Thanh y nhân cười lạnh:

- Các hạ xía vào chuyện thiên hạ nhiều quá rồi đó.

Trần Ngự Phong trầm giọng nói:

- Lòng nhẫn nại của ta có hạn, người nói đi, có vào thông báo hay không?

Thanh y nhân lắc đầu, Trần Ngự Phong lạnh lùng:

- Trần Cang, ta đi thôi!

“Trần Cang” là tên Trần Ngự Phong ngẫu hứng đặt cho Tống Thiên Hành.

Nghe nói Tống Thiên Hành hơi ngần người dùng truyền âm hỏi:

- “Phải chăng tiền bối thấy có điều khác lạ?” Trần Ngự Phong hơi gật đầu, trong khi đó thanh y nhân đã bước ra cửa lối:

- Đây không phải là chốn không người, các người ...

Trần Ngự Phong chẳng nói chẳng rằng cùng Tống Thiên Hành sóng vai bước đi vừa gắt:

- Gương còn đó chưa đủ cho người sợ sao?

Tống Thiên Hành vung tay áo nói:

- Tránh ra!

Một luồng cương khí đẩy tên đại hán văng xa tám thước.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Có chuyện gì?

Một lão nhân áo xám bước ra, theo sau là Vương Trung.

Thanh y nhân chạy đến cúi đầu bẩm báo, trong khi đó thì Trần Ngự Phong với Tống Thiên Hành bước thêm mấy bước nữa rồi dừng lại.

Lão nhân áo xám phất tay ra hiệu cho thanh y nhân đứng tránh sang một bên rồi trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu có một tiểu đồng cao minh như vậy chắc không phải nhân vật tầm thường, ba chữ Trần Hải Đào chắc là hóa danh?

Trần Ngự Phong lắc đầu cười nói:

- Trần Hải Đào không phải võ lâm cao nhân đương nhiên các hạ chưa nghe qua, nhưng Kim đại nhân biết.

Lão nhân nhíu mày:

- Bằng hữu nhất định gặp tề thượng có chuyện chi?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Tề thượng? Kim đại nhân nhận một nhân vật giang hồ như các hạ

làm thủ hạ bao giờ thế?

Lão nhân trầm giọng:

- Nếu bằng hữu thật sự muốn gặp tể thượng thì phải trả lời cho thật.

Trần Ngự Phong ngẩng mặt nhìn lên, nói:

- Nếu ta không nói?

Lão nhân lạnh lùng:

- Vậy thì hai con đường để các hạ chọn:

thứ nhất vượt qua lão phu, thứ hai các hạ từ đâu đến thì trở về nơi ấy!

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Ta chọn con đường thứ nhất! Trần Cang, đi!

Tổng Thiên Hành dạ lớn một tiếng, ưỡn ngực lớn bước đi trước.

Lão nhân biến sắc hữu chưởng từ từ đưa lên.

Chưởng thế của lão trông có vẻ chậm chạp nhưng khi đánh ra không những nhanh như chớp mà còn hàm chứa một nội lực kinh nhân.

Ngay lúc ấy có một tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát hơi trễ một chút, ngọn chưởng của lão nhân kích trúng ngực Tổng Thiên Hành.

“Bùng!” Tổng Thiên Hành trơ trơ như tượng bước chân vẫn đều đều, trong khi đó lão nhân áo xám bị chấn động văng xa hơn trượng, hữu thủ buông lỏng vô lực, mồ hôi tuôn thành hàng trên mặt.

Lúc đó, một thanh y nữ tỳ từ bên trong hành lang bước ra nhìn Trần Ngự Phong cười cười nói:

- Cô nương bồn trang mời nhị vị!

Trần Ngự Phong nhíu mày:

- Theo chỗ Trần mỗ biết thì Kim viên ngoại chỉ có một công tử, ở đâu ra một tiểu thư nữa?

Thanh y nữ tỳ cười nói:

- Tiểu thư đây là nghĩa nữ của Kim viên ngoại.

Trần Ngự Phong gật gù:

- À, thì ra là như vậy. Nhưng ... ta đến gặp Kim viên ngoại chứ không phải tiểu thư nhà người.

Thanh y tiểu tỳ nói:

- Nhị vị gặp tiểu thư trước rồi sau đó người sẽ dắt đi gặp viên ngoại.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Được, mời cô nương dẫn lộ.

Thanh y tiểu tỳ đi trước dẫn đường, qua mấy khoảng hành lang, xuyên qua hoa viên đến một khách sảnh nhỏ.

Thanh y tiểu tỳ dừng lại, nói:

- Tiểu thư, khách đã đến.

- Mời vào!

Tuy chỉ hai tiếng ngắn gọn mà nghe ngọt như mật, nghe tiếng có thể đoán được vị tiểu thư này phải là vưu vật của thế gian.

Nhưng khi hai người tiến vào khách sảnh không khỏi có chút thất vọng. Bởi nữ lang bước ra đón hai người là một thiếu nữ áo tía, gương mặt xấu xa vô cùng, nhưng một thoáng sau hai người đã nhận ra nàng mang mặt nạ.

Song phương nói mấy lời khách sáo rồi phân chủ khách ngồi xuống.

Tử y nữ nhân hỏi trước:

- Trần tiên sinh muốn gặp nghĩa phụ không biết có chuyện gì?

Trần Ngự Phong cười nhẹ:

- Cũng chẳng có gì lớn, bất quá lâu ngày không gặp nên ghé lại thăm mà thôi.

Tử y nữ nhân:

- Quý phủ Trần tiên sinh ở Lĩnh Nam?

- Ừ!

- Nhưng nghĩa phụ đã nói ở Lĩnh Nam không có lão hữu nào họ Trần.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Thì ra cô nương hiềm nghi lão phu giả mạo?

Tử y nữ lang cười nhẹ:

- Nào dám! Nào dám! Nhưng lúc nãy thấy quý thuộc kiến lộ thần thông chứng nhận Trần tiên sinh là tuyệt thế cao nhân ...

Trần Ngự Phong ngắt lời:

- Cô nương sai rồi! Trần Hải Đào này chẳng qua chỉ là một thư sinh sức trời gà không chặt. Nhưng bản tính lại thích vân du bốn bể, để khỏi bị người ăn hiếp tại hạ đặc biệt nhờ người này đi theo bảo vệ.

Tử y nữ lang cười thẹn:

- Xin Trần tiên sinh thứ cho tội mạo muội, vì nghĩa phụ mấy hôm nay không tiện tiếp khách bởi vậy mới gặng hỏi nhiều điều.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Cô nương chớ khách sáo, Trần Hải Đào này với Kim viên ngoại giao tình mấy chục năm nay. Những việc nhỏ như vậy không đáng kể.

Tử y nữ lang nói:

- Trần tiên sinh có biết lai lịch thật của nghĩa phụ?

Trần Ngự Phong sửng sốt:

- Lai lịch thật? Nghĩa là sao?

Tử y nữ lang mỉm cười, nhưng ánh mắt như đang nhìn đối phương

xoi mới nói:

- Phải, nếu Trần tiên sinh với nghĩa phụ giao tình mấy chục năm nay tất biết rõ lai lịch thật của nghĩa phụ.

Trần Ngự Phong nhú mày nói:

- Xem ra cô nương còn chưa tin lời tại hạ, vậy phiền thông báo cho Kim viên ngoại một tiếng, nếu quả thật lão không nhận ra Trần Hải Đào này lập tức ra đi, đồng thời xin lỗi những điều xúc phạm khi nãy!

Tử y nữ lang mỉm cười:

- Được rồi, xin Trần tiên sinh chờ một lát.

Chờ nữ lang đi khỏi, Tống Thiên Hành nhú mày dùng truyền âm nói:

- Trần tiên bối, Thiên Hành thấy nàng này trong ánh mắt, dáng vẻ có nét gì rất quen thuộc.

Trần Ngự Phong gật gù đáp:

- Nếu vậy lão đệ ngươi cũng nên uống viên âm hoàn đề phòng đối phương nhận ra.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành uống rồi.

Xong chàng trầm tư tiếp:

- Vị Văn Nhân đại hiệp này chứa trong nhà nhiều võ lâm cao thủ như vậy. Thiên hạ không ai biết đến sự hiện diện của họ thì cũng lạ.

Trần Ngự Phong lắc đầu:

- Nơi đây trước kia tuyệt không có một nhân vật võ lâm nào, hơn nữa lão trước nay cũng không hề ra vẻ thần bí như vậy bao giờ.

Có tiếng bước chân đến gần, hai người vội dừng cuộc mật đàm.

Tiếp theo một cảm bào lão nhân thân hình cao lớn, dáng điệu uy nghi bước ra, theo sau lão là tử y nữ lang lúc nãy.

Cảm bào lão nhân quét mắt nhìn hai người, gương mặt lão thoáng hiện nét kinh ngạc.

Trần Ngự Phong ra hiệu cho Tống Thiên Hành lui lại. Chàng mỉm cười lui lại nửa bước.

Đôi mắt cảm bào lão nhân chột ánh lên tia sáng dị kỳ, lão bước nhanh tới ba bước nắm cổ tay Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Hải Đào huynh! Ngọn gió nào đưa huynh đến đây ... Còn vị lão đệ này là ...

Trần Ngự Phong mỉm cười nói:

- Vị này là vong niên chi giao của huynh đệ, y tự nguyện giữ phận tùy tùng, huynh đệ cũng không biết làm sao hơn.

Quay sang Tống Thiên Hành lão mỉm cười nói:

- Lão đệ, đến bái kiến Văn Nhân đại hiệp.

Câu nói của lão không những khiến tử y nữ lang giật mình mà cả đến

Văn Nhân cũng hơi ngẩn người.

Tổng Thiên Hành bước lên hành lễ:

- Tiểu nhân Trần Cang tham kiến Văn Nhân đại hiệp.

Văn Nhân Kiện hoàn lễ nói:

- Không dám! Không dám! Văn Nhân Kiệt đã chết lâu rồi, bây giờ chỉ còn Kim viên ngoại thôi.

Mọi người trở về chỗ ngồi, Văn Nhân Kiệt vỗ trán nói:

- Quên nữa, đây là Tổ Văn nghĩa nữ của lão, con mau bái kiến Trần bá bá, Trần thúc thúc.

Tử y nữ lang đứng lên khế nhún người hành lễ, nói:

- Điệt nữ Tổ Văn tham kiến Trần bá bá, Trần thúc thúc.

Trần Ngự Phong mỉm cười hoàn lễ:

- Miễn lễ! Trần bá bá từ xa tới không hay Văn Nhân lão đệ có thêm một nghĩa nữ nên không chuẩn bị lễ vật, hiền điệt miễn thứ cho ...

Văn Nhân Kiệt khoát tay:

- Không sao, lần sau lễ gấp đôi thì được rồi.

Tổ Văn lắc đầu nũng nịu:

- Văn nhi không chờ đâu, lúc nãy nghe nói thân thủ của Trần thúc thúc cao minh lắm. Trần bá bá nhất định cũng là cao nhân ẩn thế, nhị vị truyền thụ cho Văn nhi vài chiêu còn quý hơn lễ vật gấp vạn lần.

Văn Nhân Kiệt vuốt râu cười ha hả nói:

- Khá lắm! Khá lắm! Nhị vị thấy thế nào?

Tuy mặt cười nhưng ánh mắt Văn Nhân Kiệt nháy lia lịa như muốn ra hiệu gì đó.

Nhìn ánh mắt Văn Nhân Kiệt hai người không hiểu ý lão muốn gì, còn Tổ Văn thì ngồi cạnh lão nên không nhận ra.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Một chút công phu của Trần bá bá, sợ không đủ để chỉ giáo hiền điệt nữ.

Tổ Văn mỉm cười:

- Trần bá bá khiêm tốn quá, bằng hữu của nghĩa phụ, Văn nhi tin tưởng không một ai thân phận có thể tầm thường.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Bội phục! Bội phục! Hiền điệt nữ huệ chất lan tâm, không biết có thể tháo bỏ mặt nạ để Trần bá bá được chiêm ngưỡng tiên dung.

Tổ Văn ngẩn người chưa kịp nói gì, Văn Nhân Kiệt mỉm cười đỡ lời:

- Hải Đào huynh, nghĩa nữ của đệ vì bẩm sinh có khuyết tật trên mặt nên hễ không có mặt nạ thì phải có khăn che mặt, đến cả kẻ làm nghĩa phụ này còn chưa một lần được thấy mặt thật, xin nhị vị thứ lỗi. Vừa nói mắt lão vừa hấp háy mấy lượt.

Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành sớm nghi ngờ Kim phủ có biến cố, giờ nhìn thấy thái độ của Văn Nhân Kiệt như vậy càng đề cao cảnh giác.

Tổ Văn đẩy Văn Nhân Kiệt một cái nũng nịu:

- Nghĩa phụ! ...

Rồi nàng nghiêm nghị nói:

- Bá bá, thúc thúc! Lễ vật của nhị vị có thể thực hiện bây giờ chứ!

Trần Ngự Phong xoa tay:

- Không gấp gáp gì, lần này bá bá đến đây thế nào cũng lưu lại ít lâu, hiền điệt nữ có hứng thú thì hai ta sẽ dốc hết sức tài bồi.

Tổ Văn sáng mắt:

- Văn nhi đa tạ nhị vị.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Đa tạ thì không cần, hiền điệt nữ tiếp bọn này vài chai rượu tẩy trần là được rồi.

Tổ Văn mỉm cười nói:

- Văn nhi đã cho chuẩn bị rồi.

Chợt Trần Ngự Phong nghiêm mặt nói:

- Ủa, còn hiền điệt của ta ở đâu sao không thấy?

Văn Nhân Kiệt nói:

- Mười ngày trước đây nó dắt thê nhi về nhà nhạc gia rồi, công việc ở đây gần như đệ hoàn toàn giao phó cho Tổ Văn.

Trần Ngự Phong gật gù tiếp:

- Theo chỗ Trần mỗ nhận thấy ở đây dường như xảy ra sự gì không bình thường, không biết lão đệ có thể nói ra nghe thử.

Văn Nhân Kiệt mỉm cười gượng gạo:

- Nơi đây quả có biến cố trọng đại, e hèm ... Tổ Văn, con thuật lại cho nhị vị thúc bá nghe đi.

Tổ Văn gật đầu:

- Văn nhi tuân lệnh! Trần bá bá, Tuyết Sơn có một “Quảng Hàn cung” không biết Trần bá bá có nghe nói đến?

Trần Ngự Phong hơi nhú mày:

- Có nghe nói sơ lược!

Tổ Văn tiếp:

- Quảng Hàn cung cao thủ đông như kiến, Quảng Hàn cung chủ Nhiễm Khiếu Thiên mới đây định cấu kết với Nhất Thống Môn mưu đồ độc bá võ lâm. Trần bá bá có nghe tin ấy không?

Trần Ngự Phong hơi sửng người:

- Có chuyện đó sao? Bá bá chưa hề nghe qua!

Tổ Văn chậm rãi tiếp:

- Trần bá bá chưa nghe qua nhưng nghĩa phụ đã chịu ảnh hưởng rồi. Bởi vậy lúc này nhị vị mới gặp phải cản trở ngoài cổng như vậy.

Trần Ngự Phong “ồ” lên một tiếng hỏi:

- Thì ra bọn giặc cửa ngõ ta là địch! Sao, sự thể thế nào hiền đệ nữ thuật rõ ta nghe thử?

Tổ Văn tiếp:

- Việc này phải kể lại từ đầu bằng không Trần bá bá không hiểu hết được.

Dừng một chút để mọi người ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nàng nói tiếp:

- Tại mất Nhiễm Khiếu Thiên có ở khắp nơi, nghĩa phụ ẩn cư nơi đây bao nhiêu năm nay bỗng dưng bị lão phát giác ra. Khoảng năm ngày trước đây Nhiễm Khiếu Thiên sai một lão đầu kêu bằng cái gì mà “Kim Y thị giả” đến đây mời nghĩa phụ ra nhậm chức phó cung chủ Quảng Hàn cung. Lão còn nói rõ Cung chủ nhân mời, nếu không chịu thần phục về với Quảng Hàn cung thì cùng không thể sống yên được.

Trần Ngự Phong hừ lạnh:

- Quả thật lão xược! Vậy nghĩa phụ người định lẽ nào?

Tổ Văn tiếp:

- Nghĩa phụ đương nhiên không chịu để chúng uy hiếp, mấy hôm nay người đóng cửa không tiếp khách, một mặt phát thư mời bằng hữu ngày xưa đến trợ lực.

Trong khi đó Văn Nhân Kiệt với Tống Thiên Hành cũng chẳng ngồi không.

Thì ra lão già Văn Nhân Kiệt cũng không tầm thường, lão giả vờ lúng túng đẩy cho Tổ Văn thuật chuyện với Trần Ngự Phong còn lão thì dùng Phân môn công phu “Huệ quang tâm ngữ” cùng Tống Thiên Hành mật đàm.

“Huệ Quang tâm ngữ” là một loại công phu thượng thừa của Phật môn, so ra còn cao hơn “Truyền âm nhập mật”. Bởi dùng “Truyền âm nhập mật” ít ra phải mấp máy môi, trong khi đó “Huệ Quang tâm ngữ” thì vọng âm đi ra bằng hai lỗ mũi. Thành thử hai người nói chuyện với nhau mà không bị Tổ Văn phát hiện.

Văn Nhân Kiệt lên tiếng trước:

- Lão đệ, lão khiêu có điều cơ mật muốn nói, lão đệ ngồi nghe chớ để lộ mặt kinh ngạc!

Tống Thiên Hành sóng mắt dùng “Huệ Quang tâm ngữ” đáp:

- Xin tiền bối cứ nói, tiểu nhân đang lắng nghe đây!

Văn Nhân Kiệt thấy Tống Thiên Hành cũng biết dùng “Huệ quang

tâm ngũ”, lão thâm kính phục tiếp:

- Lão khiếu bị con yêu nữ này khống chế, tử tôn của lão khiếu bị chúng bắt đi, hiện giờ trong trang viện này toàn bộ đều là người của chúng.

- Xin tiền bối cho biết chúng muốn gì?

- Buộc lão khiếu gia nhập Quảng Hàn cung.

- Yêu nữ này có phải là thuộc hạ của Nhiễm Khiếu Thiên?” - Lão khiếu cũng nghi như vậy.

- Tiền bối, y đến đây bao lâu rồi?

- Mới mười hôm nay.

Tổng Thiên Hành nghe nói động lòng, lúc đầu chàng đối với nữ lang này như có cảm giác quen thuộc, giờ càng chắc chắn thêm giả định của chàng về lai lịch nhân vật này.

Tổng Thiên Hành hỏi tiếp:

- Hiện thời Quảng Hàn cung có những ai ở đây?

- Hai Kim y thị giả, hai Ngân y thị giả và chừng vài chục nam nữ đệ tử. Lát nữa chúng mang thức ăn lên, nhị vị cứ ăn uống tự nhiên, nhưng đề phòng có độc. Đồng thời phải giả vờ trúng độc dụ chúng vào trong, lão đệ tìm cơ hội nhắc nhở Hải Đào huynh giùm lão khiếu.

Tổng Thiên Hành lấy tay che miệng ho khẽ, đồng thời hỏi tiếp:

- Sau khi trúng độc thì triệu chứng thế nào?

- Mặt trắng như tờ giấy, không đề tụ chân khí được, cứ cách sáu thời thần phải dùng thuốc giải một lần.

- Văn bối rõ rồi! Sau đó thì sao?

- Mạng già của lão khiếu sống chết không đáng kể, nhưng hương hỏa của Văn Nhân gia không thể tuyệt ở đây, lão đệ hiểu lão khiếu không?

Tổng Thiên Hành khẽ gật đầu:

- Văn bối hiểu. Tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ cùng Trần tiền bối tìm phương pháp...

Hai người mật đàm đến đây thì Tổ Văn thuật chuyện cho Trần Ngự Phong cũng đến hồi kết thúc. Vừa khéo có một đứa tiểu ty đến báo rượu thịt đã chuẩn bị xong.

Trong khi đó Tổng Thiên Hành tranh thủ báo lại cuộc mật đàm của chàng và Văn Nhân Kiệt. Trần Ngự Phong nghe xong cũng dùng “Huệ Quang tâm ngũ” hỏi lại:

- Người định ứng phó thế nào?

Tổng Thiên Hành nói:

- Theo ý Thiên Hành nên ưu tiên số một cho việc giải cứu tử tôn nhà Văn Nhân.

Trần Ngự Phong giả cách cúi đầu trầm tư để tránh ánh mắt soi mói của Tổ Văn.

Bống nàng mỉm cười hỏi:

- Nhị vị có điều gì đang lo nghĩ vậy?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Ta đang lo rượu nhà không đủ bá bá cùng thúc thúc uống đến say.

Tổ Văn mỉm cười:

- Phần đó nhị vị chớ lo, không đủ thì Văn nhi sẽ cho mua thêm.

Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành khéo giả bộ nên không để lộ chút sơ hở nào.

Tổ Văn thăm mừng diệu kế sắp thành.

Trong khi đó bọn nhân gia đã chuẩn bị rượu thịt bưng lên, nhưng “Cấp Thời Vũ” Văn Nhân Kiệt thân làm chủ nhà mà mặt ủ mày ê chừng như mang nặng tâm sự.

Tổ Văn sợ thần sắc của lão làm bọn Trần Ngự Phong nghi ngờ nên lén ngắt lão mở cái miệng nói bô bô:

- Nghĩa phụ, yến đã dọn xong, nghĩa phụ còn chưa chịu mời khách nhập tiệc.

Văn Nhân Kiệt uể oải đứng dậy:

- Nào chút rượu nhạt bắt thành kính ý, mời nhị vị nhập yến.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Lão đệ khách sáo quá, rượu thịt của Kim phủ. Xứ này còn thua ai nữa. Nào Trần Cang qua đây!

Tống Thiên Hành cũng cười ha hả nói:

- Phận hèn mọn như tại hạ có dám đâu cầu cao lương mỹ vị, được dùng tiệc với rượu thịt như vậy, nói không sợ các vị cười, dù có độc được Trần Cang này cũng cam tâm.

Tổ Văn nhìn thật sâu vào ánh mắt Tống Thiên Hành nói:

- Trần thúc thúc, biết đâu trong rượu có độc thật, Trần thúc thúc có sợ không?

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Tại hạ một thân một mình không có gì vướng bận, chỉ cần được uống thỏa thuê một bữa thì dù trong rượu có độc được cũng chẳng hà chi.

Dứt lời chàng nâng ly tiếp:

- Trần Cang xin mượn hoa hiến phật, mời chư vị một ly!

Dứt lời ngửa cổ uống cạn.

Không khí bữa yến sôi động hẳn lên, chủ khách chén tạc chén thù, ăn uống, cười nói ra chiều thân thiện.

Thực tế Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong tranh thủ dùng “Huệ

quang tâm ngũ” trao đổi bàn luận kể sách.

Nhìn bên ngoài thì bữa yến tầy trần này cho Trần Tống nhị nhân thập phần vui vẻ, kỳ thực bên trong còn căng thẳng hơn lúc Lưu Bang phó Hồng Môn yến nữa.

Yến được mấy tuần thì kể sách của Trần Ngự Phong và Tống Thiên Hành cũng vừa định xong. Trong khi đó Tống Thiên Hành quan sát Tổ Văn châm rượu cho mọi người, chàng bỗng phát hiện ra một điều đủ chứng thực lai lịch của đối phương.

Bỗng thấy sắc mặt Trần Ngự Phong trắng tái mồ hôi đọng thành giọt như hạt đậu trên thái dương, nhìn lại tình trạng Tống Thiên Hành cũng không khá gì hơn, lão vội nhú mày lắc đầu kêu lên:

- Rượu này ... sao mạnh dữ vậy cả ...

Tống Thiên Hành kêu lớn:

- Không xong rồi, rượu có độc.

Tổ Văn bật cười khanh khách nói:

- Không sai, rượu quả có độc! Đáng tiếc người phát hiện ra quá trễ.

Văn Nhân Kiệt nổi giận mắng:

- Con tiện tỳ! Người gia hại lão phu chưa đủ sao mà còn hãm hại đến cả bằng hữu của ta!

Giọng Tổ Văn lạnh như băng:

- Lão già người liệu hồn, đây không phải là chỗ người có thể thị uy với ta!

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Hai người diễn kịch khéo lắm.

Trần Ngự Phong nhú mày nói:

- Văn Nhân lão đệ, việc này là thế nào đây?

Văn Nhân Kiệt gượng cười nói:

- Hải Đào huynh thứ tội.

Tổ Văn quét mắt ngắt lời lão:

- Câm miệng!

Rồi nàng quay ra cửa:

- Người đâu!

Hai lão nhân áo vàng bước vào, một người cười hỏi:

- Cô nương đã đắc thủ rồi.

Tổ Văn mỉm cười nói:

- Hai vị này công lực không kém hơn Văn Nhân đại hiệp, đây quả thật là kỳ công ngoài dự liệu của ta.

Một lão nhân mỉm cười hỏi:

- Nhị vị đây đã đồng ý gia nhập bản cung rồi?

Tổ Văn lắc đầu:
- Cái đó thì chưa.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 28

Dạ Chiến Quần Ma

Lúc này Trần Ngự Phong đã thừa cơ báo cho Văn Nhân Kiệt không cần đắn đo việc được việc mất, cứ xuống tay chế ngự toàn thể địch nhân tiềm ẩn nơi đây sau đó sẽ tìm cách cứu tử tôn của lão. Nhưng Văn Nhân Kiệt vốn là một cây một trái bởi lo cho hương hỏa của Văn Nhân gia không người thừa kế thành ra còn trù trừ.

Một tên Kim y thị giả đã hát hàm hỏi:

- Trần bằng hữu đã nghe cô nương đây nói chưa?

Trần Ngự Phong đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán nói:

- Ta nghe rồi, các người muốn hợp tác thế nào?

- Với thân thủ của nhị vị về với Quảng Hàn cung ít ra cũng nhận được một chức Kim y thị giả, bằng không thì hà hà ...

Trần Ngự Phong à lên một tiếng nói:

- Thì ra các hạ là người của Quảng Hàn cung, Trần mỗ với Nhiễm Khiếu Thiên có thể nó là bằng hữu cũng không quá lời.

Trong khi đó Tống Thiên Hành dùng “Huệ Quang tâm ngữ” nói với Văn Nhân Kiệt:

- Lão tiên bối mau kiếm cơ lui ra, thâm thập toàn bộ bọn ma tử ma tôn ở bên ngoài.

Văn Nhân Kiệt toàn thân khẽ rúng động, rõ ràng lão đang rất kích động.

Tống Thiên Hành tiếp:

- Chỉ cần lão tiên bối không để một tên địch nào lọt khỏi nơi đây, bảo đảm tình hình có thể vẫn hồi.

Văn Nhân Kiệt bỗng nghiêng răng nói:

- Được rồi, coi các người làm thế nào cho biết.

Vừa nói lão vừa vùng vằng bước đi.

Tổ Văn bỗng quát lớn:

- Đứng lại!

Văn Nhân Kiệt quay phắt lại mắng lớn:

- Tiện tỳ! Lão phu đã theo kế hoạch của người bán đứng cả bằng

hữu của mình người còn chưa vừa lòng sao?

Tổ Văn cười lạnh:

- Nhưng người chưa được tự do hành động!
- Tức cười, lão phu ở trong phủ của mình mà không được tự do hành động. Nhắc để người nhớ, ta là phó cung chủ của các người đó.

Tổ Văn thản nhiên:

- Nhưng hiện thời người chưa là phó cung chủ! Nếu muốn tử tôn của người sống sót thì đừng cãi lời ta.

Văn Nhân Kiệt mặt đỏ phừng phừng, quát:

- Tiện tỳ! Đừng chọc giận ta, một khi ta nổi nóng thì bọn ma tử ma tôn các người đừng hòng sống sót.

Lời nói cứng của lão đã có tác dụng, Tổ Văn im thin thít, một tên Kim y thị giả liếc mắt làm hiệu, rồi cười giả lả:

- Văn Nhân đại hiệp cứ tự tiện, bọn này sẽ không làm hại gì đến tử tôn cũng như bằng hữu của đại hiệp. Đồng thời lão phu cũng tin là Văn Nhân đại hiệp không làm việc thiếu suy nghĩ!

Văn Nhân Kiệt dịu ngay nét mặt chẳng nói chẳng rằng liền bước đi ra.

Lão Kim y thị giả phát tay làm hiệu cho hai tên Ngân y thị giả, hai tên này lập tức gật đầu lắng lắng theo sau.

Tổng Thiên Hành nhắc Trần Ngự Phong:

- Lão tiên bối, ta cũng nên hành động đi thôi.

Trần Ngự Phong gật đầu, Tổng Thiên Hành ngoắt lão Kim y thị giả nói:

- Các hạ đến gần một chút, tại hạ có chuyện muốn nói.

Kim y thị giả tiến lên mấy bước mỉm cười nói:

- Đồng bọn của người quả gần gũi, được như bằng hữu người thì khá hơn. Nếu người đồng ý gia nhập bản cung lão phu sẽ lấy giải dược tạm thời trao tặng. Có điều cứ cách sáu thời thần phải uống một lần.

Tổng Thiên Hành xua tay:

- Vậy sao được? Hóa ra cả đời này ta phải theo các người sao?

Kim Y thị giả lắc đầu:

- Không đến nỗi như vậy, chỉ cần bằng hữu biểu hiện tốt được tín nhiệm, cung chủ tất sẽ cho giải dược chính, thứ đó chỉ một mình cung chủ mới có.

Tổng Thiên Hành bỗng cười ha hả nói:

- Các hạ thành khẩn trả lời tại hạ thưởng cho một ít thịt thừa rượu cạn.

Dứt lời há miệng phu mớ rượu thịt đã ăn lúc nãy vào miệng lão.

Còn lão Kim y thị giả có nằm mơ cũng không tưởng được cá đã nằm trên thớt mà còn thoát đi được, thành thử bị phun ướt cả mặt mũi.

Tổng Thiên Hành vừa phun cho đối phương tá hỏa vừa xuất thủ như điện điểm “Thùy huyết” và “khí hải huyết” của đối phương.

Tổ Văn thất kinh kêu lớn:

- Không xong, tên này chưa trúng độc...

Bỗng nghe “ạ” lên một tiếng Trần Ngự Phong cũng phun cho tên thị giả còn lại tá hỏa tam tinh, nhưng may cho lão kịp đề cao cảnh giác nên chưa bị Trần Ngự Phong chế ngự.

Lão điên tiết phóng chưởng tấn công, Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Nếu người đánh được tới chiêu thứ ba, lão phu sẽ cống người về tới Quảng Hàn cung.

Vừa dứt lời nghe “bịch!”, lão Kim y thị giả đã nằm yên dưới đất.

Biến cố đột ngột hầu như làm Tổ Văn chết sững, mãi đến khi lão Kim y thị giả bị Trần Ngự Phong hạ, nàng mới kịp hoàn hồn quát lớn:

- Người đâu ...

Hai lão già áo xám nghe gọi bước vào, chưa kịp hiểu sự gì xảy ra đã bị Tổng Thiên Hành cách không điểm huyết đứng như trời trồng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Còn bao nhiêu cô nương cứ gọi hết ra đây.

Vừa lúc đó lại có bốn tên hán tử bước vào. Tổ Văn vội xua tay:

- Khỏi, mau đi ... chạy đi ...

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Không kịp! Không kịp rồi!

Vừa nói vừa vươn tay phóng chỉ, bốn tên hán tử đã như hóa đá.

Tổ Văn run giọng nói:

- Người ... người là ... Tổng Thiên Hành ...

Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Hảo nhãn lực! Bội phục! Bội phục!

Quay sang Trần Ngự Phong chàng mỉm cười:

- Thiên Hành bận một lát, tiền bối ra ngoài giúp Văn Nhân tiền bối một tay.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Ý kiến hay! Nhị vị cứ ở đây mà hàn huyên.

Dứt lời lão phóng tuốt ra cửa biến mất.

Tổ Văn cười lạnh nói:

- Người không lo cho sự sinh tử của người nhà Văn Nhân Kiệt sao?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Cái đó không liên quan đến cô nương.

Dừng một lát chàng mỉm cười tiếp:

- Người quen cả mà, cô nương cất mặt nạ đi rồi nói chuyện.

Tổ Văn lạnh lùng:

- Người biết ta là ai?

Bỗng có ba bốn tên đại hán chạy vào, Tổng Thiên Hành như có mắt sau lưng, nhẹ phất ngược tay ra sau một cái, cả mấy tên ngã một lượt. Trong khi đó chàng thản nhiên nói:

- Với thân thủ của cô nương Tổng Thiên Hành này muốn lột mặt nạ cô nương lúc nào cũng được, nhưng ta muốn cô nương tự giở mặt nạ ra.

Dừng một lát chàng nghiêm giọng nói:

- Cô nương là Hoa Lộng Ảnh!

Tổ Văn giật mình:

- Người ... người ... làm sao biết ...

Nàng tự động đưa tay giở mặt nạ xuống, vẻ oán hận nói:

- Tổng Thiên Hành, trời đất giữa ta và người sao nhỏ hẹp đến như vậy?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt:

- Cô nương bắt tất oán trời trách đất, trước tiên nên tự trách mình!

Hoa Lộng Ảnh nhíu mày:

- Người muốn giáo huấn ta à?

- Tại hạ chỉ lấy việc luận việc mà thôi, việc giữa cô nương với Vân bảo chủ tại hạ không nhắc lại ở đây, nhưng Văn Nhân đại hiệp với cô nương thì có oán thù gì?

Hoa Lộng Ảnh cười nhạt:

- Không oán thù gì cả, chỉ trách sao lão có một thân võ công cái thế!

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Theo chỗ ta biết Văn Nhân đại hiệp mai danh ẩn tích đã lâu làm sao các người có thể tìm ra lão?

Hoa Lộng Ảnh mỉm cười:

- Tổng đại hiệp thật chóng quên, không lẽ Tổng đại hiệp quên cái tên Vạn Sự Thông rồi?

Tổng Thiên Hành kinh ngạc:

- Lại có Vạn Sự Thông ở đây nữa?

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Không sai, Vạn Sự Thông cần lão để mưu bá nghiệp, ta cần lão để rửa huyết cừu.

Bỗng thấy Trần Ngự Phong cùng Văn Nhân Kiệt. Tổng Thiên Hành đón hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao rồi?

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Xong hết rồi, không một tên nào lọt lưới ... ủa, cô nương sao lại biến thành mỹ nhân thế này?

Tổng Thiên Hành nói:

- Cô nương đây nguyên là phu nhân cũ của Vân bảo chủ ... xin mời, mời chư vị ngồi xuống, ta từ từ bạn luận.

Mọi người ngồi vào chỗ, Tổng Thiên Hành mới đem mối liên hệ giữa Hoa Lộng Ảnh và Vân Thiết Thành lượt thuật lại.

Văn Nhân Kiệt nhíu mày:

- Vậy lão khiêu với cô nương đây nào có liên hệ gì ...

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Hoa cô nương đã nói rõ mục đích là muốn dùng Văn Nhân tiên bối vào mục đích báo thù, còn Từ Quân Lượng thì dục sức tiên bối để mưu bá giang hồ.

Văn Nhân Kiệt kinh ngạc:

- Từ Quân Lượng? Lão khiêu từng nghe “Thần cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng cũng là người hiệp nghĩa.

Tổng Thiên Hành lại thở dài:

- Nhưng hiện thời Từ Quân Lượng đã không còn là Từ Quân Lượng nữa ...

Tiếp đó chàng đem mọi việc từ khi nhậm chức Tổng quản Kim Tháng bảo đến những thay đổi trong giang hồ gần đây lần lượt thuật lại.

Văn Nhân Kiệt thở dài lắc đầu:

- Không ngờ lão khiêu gát đao quy ẩn mấy chục năm nay cuối cùng cũng phải tái xuất giang hồ, lăn lộn trong tai kiếp này.

Trần Ngự Phong cười nói:

- Lão đệ nói như vậy sai rồi, lâu nay không được hoạt động, ông trời khiến cho lão đệ phải ra ngoài cho giãn gân giãn cốt vậy mà.

Văn Nhân Kiệt lắc đầu:

- Việc đã ra thế này đệ còn tránh né sao được! Có điều việc tử tôn của đệ đang bị người khổng chế biết làm sao đây?

Tổng Thiên Hành giành lời đáp:

- Việc cứu thế huynh ra khỏi nanh vuốt của địch văn bối xin tận lực.

Văn Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Lão đệ có diệu kế gì sao?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không dám nói là diệu kế nhưng văn bối chắc chắn có cách cứu người, bây giờ văn bối xin tìm hiểu tình hình ở đây trước đã.

Văn Nhân Kiệt gật đầu:

- Được rồi, lão đệ cứ tự tiện.

Tổng Thiên Hành gật đầu rồi quay sang Hoa Lộng Ảnh:

- Hoa cô nương, lúc này cô nương nói vậy có nghĩa là vâng lệnh Vạn Sự Thông đến đây sao?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Cô nương rời Lạc Dương khi nào?

- Ta chưa đến Lạc Dương.

- À, nói vậy từ lúc ở Tín Dương thành, cô nương lập tức đến đây?

Hoa Lộng Ảnh lại gật đầu.

Tổng Thiên Hành nhíu mày trầm tư:

- Cô nương được Từ Quân Lượng phái tới đây sao lại còn kết hợp với người của Quảng Hàn cung?

- Có gì đâu. Vạn Sự Thông đã sớm cầu kết với Quảng Hàn cung, khi ta đến Thành Đô thì người của Quảng Hàn cung đã chờ sẵn rồi.

Tổng Thiên Hành nhíu mày lắm bầm:

- Là thật, lúc ở Lạc Dương, khi biết được Lữ Dao Hồng cầu kết với Quảng Hàn cung, Vạn Sự Thông không những tỏ vẻ kinh ngạc thậm chí còn có ý bất mãn...

Trần Ngự Phong chen lời:

- Lão đệ, việc giữa ba người các người nên gát lại, giờ thì lo tính kế cứu người đã.

Tổng Thiên Hành cười thẹn nói:

- Thiên Hành biết ...

Rồi chàng quay sang Hoa Lộng Ảnh, nghiêm mặt nói:

- Hoa cô nương, lệnh lang của Văn Nhân đại hiệp cùng gia quyến hiện giờ ở đâu?

Hoa Lộng Ảnh cười khanh khách nói:

- Người tưởng ta sẽ nói cho người biết sao?

Trần Ngự Phong cười lạnh nói:

- Hừ, chỉ sợ người không nói cũng không được.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Trần tiên bối không cần dọa nạt, việc này để lát nữa bàn lại.

Quay sang Hoa Lộng Ảnh:

- Độc dược mà Văn Nhân đại hiệp trúng phải, cô nương còn cất giữ không?

- Còn, nhưng không nhiều.

- Vậy thuốc giải.

- Thuốc giải tạm thờ còn đủ để lão dùng trong một tháng.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Vậy ta yêu cầu cô nương giao cả thuốc độc lẫn thuốc giải ra đây, cô

nương thấy thế nào.

Hoa Lộng Ảnh hỏi:

- Người định dùng độc được bức ta uống à?

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Tại hạ không dùng đến thủ đoạn đê hèn đó đâu, cô nương đừng lo. Chẳng qua tại hạ lấy thuốc giải cho Văn Nhân đại hiệp dùng tạm thời trước, khi lấy được thuốc giải chính, còn thuốc độc lấy đi để phòng cô nương lại hại người khác.

Hoa Lộng Ảnh vẻ kinh ngạc:

- Không lẽ người để ta được tự do?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải, ta trước nay không bao giờ ra tay đối với nữ nhân. Nhưng cô nương được tự do trong phạm vi Kim phủ mà thôi! Đề phòng bắt trắc tại hạ phong bế công lực cô nương đồng thời cho người kề bên bảo vệ cô nương.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh:

- Ta tưởng đâu người rộng rãi lắm, có đâu còn cho người giám sát ta.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Cô nương nặng lời rồi, tại hạ thật không có ý đó!

Hoa Lộng Ảnh thở dài:

- Dù sao đi nữa ta cũng là tù nhân của người, ta đâu có quyền tự quyết nữa.

Vừa nói vừa lấy thuốc độc và thuốc giải đưa ra.

Tống Thiên Hành vừa nhận lấy vừa nói:

- Tại hạ nghĩ tốt nhất cô nương nên giao trả con tin để đổi lấy tự do cho bản thân.

Hoa Lộng Ảnh kiên quyết lắc đầu:

- Ta không cần, đừng uống phí thời gian nữa.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Cô nương không nói nhưng bọn thủ hạ Quảng Hàn cung.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh:

- Người cứ thử đi, ta bảo đảm chúng không hé răng đâu.

Tống Thiên Hành điềm nhiên:

- Thủ hạ Quảng Hàn cung ít ra cũng có hơn chục tên, dù gì cũng là người bằng xương bằng thịt. Cứ giam riêng ra rồi dùng khổ hình tra khảo, tại hạ không tin chúng chẳng cung khai.

Hoa Lộng Ảnh cúi đầu im lặng.

Tống Thiên Hành cười lạnh nói:

- Dù sao thì giữa tại hạ và cô nương cũng có chút giao tình, mong cô

nương ...

Hoa Lộng Ảnh ngẩn mặt lên lạnh lùng nói:

- Dù người có nói đường nói mật thế nào ta cũng không nghe đâu.

Tổng Thiên Hành thở dài:

- Tại hạ đã hết lời mà cô nương không nghe, đành phải giữ cô nương ở lại vậy.

Chàng cách không điểm luôn mấy cái, Hoa Lộng Ảnh như mất hết nhuệ khí đầu cúi xuống.

Tổng Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Hoa cô nương, hiện giờ công lực của cô nương hoàn toàn bị bế, ta chỉ cần phách một vú già đi theo cô nương là đủ. Nếu cô nương có ý không tốt thì cô nương tự làm khổ mình đó!

Quay sang Văn Nhân Kiệt, chàng dịu giọng nói:

- Văn Nhân tiên bối đã cho người canh giữ các nơi chưa?

Văn Nhân Kiệt gật đầu:

- Đã cho người canh giữ. Nhưng gia nhân ở đây đều không biết cô nương, nếu có địch xâm phạm thì chúng cũng ngăn không nổi.

Tổng Thiên Hành tiếp:

- Vậy thì để văn bối mời mấy vị bằng hữu đến trợ lực.

Văn Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Vậy thì hay quá!

Tổng Thiên Hành dùng truyền âm nói với Trần Ngự Phong mấy lời, chỉ thấy lão gật đầu lia lịa.

Sau đó Tổng Thiên Hành lên tiếng nói:

- Văn bối cố gắng sớm trở lại, mọi việc Trần tiên bối chu toàn giùm.

Trần Ngự Phong cười lớn nói:

- Lão đệ người an tâm, gì chứ công việc bức cung lão phu tự tin không kém ai, chờ khi người quay lại có khi lão phu mang người về đây rồi cũng nên.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Chỉ mong được như vậy.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh nói:

- Chỉ sợ không dễ dàng như các người tưởng!

Tổng Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Thì cứ chờ rồi sẽ thấy.

Khoảng một giờ thán sau, tức lúc sắp hoàng hôn, nhưng sao Tổng Thiên Hành và bọn Ngộ Chân Tử, Tề Kim Cang cũng chưa về đến phủ độ của Văn Nhân Kiệt, còn gia nhân thì ở đâu mất hết, chỉ thấy cửa đóng im ỉm, bên trong lặng như tờ.

Công phu ước chừng ăn hết bữa cơm, bóng tối đã bắt đầu bò ra từ

các góc tối, cánh cổng lớn bỗng hé mở, Hoa Lộng Ảnh dưới lớp cải trang lách mình đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, nàng đảo mắt một vòng rồi chạy nhanh về phía cỗ xe ngựa dừng cách đó hơn chục trượng.

Trên xe, tên xa phu đang dựa người trên thành xe, tay cầm ống điều mơ màng nhả khói. Thấy Hoa Lộng Ảnh chạy tới hắn mỉm cười hỏi:

- Cô nương thuê xe?

Hoa Lộng Ảnh nhíu mày hỏi:

- Xe này không có ai thuê sao?

Tên xa phu nói:

- Nguyên có người thuê tiểu nhân từ trong thành ra đây, nhưng sao vị tướng công vào Kim phủ lâu quá không thấy trở ra.

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Không cần chờ nữa, vị tướng công còn có công chuyện ở đây.

Vừa nói nàng vừa vén màn bước vào bên trong.

Tên xa phu cự nự:

- Cô nương, tiểu nhân ...

Hoa Lộng Ảnh nạt ngang:

- Đừng lộn xộn nữa! Mau đi Vũ Hâu miếu! Tiền xe tăng gấp đôi!

Nghe nói gã xa phu khoái chí ra rồi.

Hoa Lộng Ảnh như chưa an tâm lắm bấm thêm:

- Càng nhanh càng tốt, bất kỳ ai kêu dừng mặc kệ họ, đừng dừng lại.

À mà này, lúc này vị tướng công vào Kim phủ đáng người thế nào?

- Một vị tướng công tuổi hơn hai mươi, tướng mạo tiêu sái, mình mặc trường bào màu lam.

Rõ ràng là Tống Thiên Hành.

Hoa Lộng Ảnh rung mình hỏi tiếp:

- Có phải còn có thêm hai người nữa?

- Cái đó.. Tiểu nhân không biết, vị tướng công ấy dặn một lát sau có hai người tới thì chỉ vào Kim phủ, có phải hai người cô nương nói không?

Hoa Lộng Ảnh lòng nóng như lửa đốt:

- Thôi được rồi! Chắc! Ngựa sao mà đi chậm vậy không biết.

Kim phủ ở phía Đông thành đô còn Vũ Hâu miếu thì nằm bên ngoài cửa nam ... Bởi vậy có nhanh mấy thì khi nhìn thấy đèn đuốc trong miếu cũng hơn nửa thời thần sau đó rồi.

Vũ Hâu miếu là nhà Từ Đường của Gia Cát Lượng, nhưng vì thờ chung với Thục Hán Vương Lưu Bị nên hương khói càng nhiều.

Ngôi từ này kiến trúc hùng vĩ, xung quanh từng bách cao dựng trời xanh, chính diện có tượng Lưu Bị, phải trái đều có một phòng thờ

riêng Quan Vũ, Trương Phi. Hậu diện mới là Vũ Hào diện.
Miếu này nghe đâu xây dựng từ đời Đường, sang đời Tống có vị Đô
giám Tào Bằng trong một lần thịnh nộ sai lính kéo đổ nhà tù. Bổng
trong điện sụp xuống để lộ ra một thạch bài có viết mấy chữ sau:
“Tri ngã tâm phúc sự, Duy hữu Tống Tào Bằng.” (Biết những việc
trong lòng ta chỉ có một Tào Bằng nhà Tống) Câu chuyện này lưu
truyền mãi trong dân gian ...

Khi xe đến cánh rừng tùng âm u trước miếu, Hoa Lộng Ảnh kêu:

- Dừng lại!

Gã xa phu cười hỏi:

- Giờ này tối rồi, cô nương có cần tiểu nhân theo hầu?

- Không cần!

Vừa nói vừa nhảy ra khỏi xe đưa một thỏi vàng nặng ước hai lạng
nói:

- Chỗ này đủ chưa?

Tên xa phu cười tit mắt:

- Đủ! Đủ ... Đa tạ! Đa tạ ...

Hoa Lộng Ảnh nhú mày:

- Không cần đa tạ, người phải đi đường khác mà về, không được
đến Kim phủ nữa biết không?

- Dạ, tiểu nhân tuân mạng!

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Đây, trên đường nếu có gặp ai tra hỏi người không được nói đã gặp
ta. Thôi người đi đi.

Chờ cho cổ xem khuất bóng, Hoa Lộng Ảnh mới thở dài nhẹ nhõm,
quay mình đi vào Vũ Hào miếu.

Bổng một trung niên đạo sĩ tiến ra, thi lễ hỏi:

- Nữ bồ tát đang đem giá lâm, không biết có việc gì cầu kíp?

Hoa Lộng Ảnh nói:

- Tiểu nữ tìm Hoàng tiên sinh.

Đạo sĩ hỏi:

- Hoàng tiên sinh? Có phải lão tiên sinh mang bốn người bệnh đến
đây mấy hôm trước? Vậy nữ bồ tát chờ một lát, bần đạo vào trong
phi báo.

- Không cần đâu, tiểu nữ tự đi được.

Gã đạo sĩ ngăn lại:

- Nhưng Hoàng tiên sinh có dặn không cho người ngoài ...

- Tiểu nữ là đệ tử của Hoàng tiên sinh, hôm trước có đến đây có,
có điều chưa gặp đạo trưởng lần nào mà thôi.

Đạo sĩ mỉm cười:

- À, thì ra là nữ bồ tát, mời! Mời!

Hoa Lộng Ảnh không chờ nói thêm, lách người bước đi trước.

Nhưng nàng vừa bước vào cửa sau đã thấy một thanh y hán tử chặn đường quát nhỏ:

- Đứng lại!

Khi nhìn rõ đối phương, gã ồ lên một tiếng nói:

- Thì ra là Hoa cô nương. Có chuyện gì mà cô nương đến trễ vậy?

Hoa Lộng Ảnh quay đầu nhìn gã đạo sĩ này giờ vẫn theo sau, nói:

- Đa tạ đạo trưởng, xin đạo trưởng hồi giá.

Gã đạo sĩ cúi đầu làm lễ rồi lui ra.

Hoa Lộng Ảnh khép cửa lại, cài chốt xong mới khấn trương hỏi:

- Hoàng lão gia đâu?

- Ở bên này, cô nương theo tại hạ!

Qua mấy khoảng hàng lang, lọt vào một khuôn viên có tường cao bao bọc, xem có vẻ kín đáo.

Hai người vừa dừng chân trước một cánh cửa, bên trong có giọng nói vọng ra:

- Trương Trung, ai đến vậy?

Thanh y hán tử cung kính đáp:

- Bẩm Kim thị, Hoa cô nương đến.

Cửa bật mở, một lão nhân dáng cao to mình mặc Kim y bước ra, Hoa Lộng Ảnh hành lễ:

- Hoa Lộng Ảnh tham kiến Hoàng lão gia.

Kim y lão nhân nhíu mày hỏi:

- Hoa cô nương, có việc bất thường chăng?

Hoa Lộng Ảnh gật đầu:

- Toàn bộ nhân thủ trong Kim phủ bị bắt hết rồi.

- Có chuyện đó sao? Những ai hạ thủ?

- Tiểu nữ biết một người trong số đó là Tống Thiên Hành!

Kim y lão nhân nghiêng rằng:

- Hảo tiểu tử! À, còn cô nương làm sao thoát thân được?

- Tên thất phu Tống Thiên Hành giả nhân giả nghĩa chỉ chế huyết đạo tiểu nữ chứ không bắt giam, thừa cơ chúng không phòng bị tiểu nữ lén ra ...

Kim y lão nhân giậm chân than:

- Cô nương trúng kế tên tiểu tử đó rồi!

- Không có đâu, lúc tiểu nữ đi Tống Thiên Hành bận ra ngoài mời trợ thủ. Nhưng dù sao đi nữa ta cũng phải gấp rút rời khỏi đây!

Kim y lão nhân gật đầu, trầm giọng nói:

- Trương Trung lập tức chuẩn bị xe!

- Dạ!

Trương Trung bước đi, Kim y lão nhân lại quát:

- Người đâu!

Ở phòng bên cạnh có một người bước ra cung tay nói:

- Tiểu nhân kính chờ sai khiến!

Kim y lão nhân thất kinh lùi lại nói:

- Người ... người là ...

Thì ra người ấy chính là tên xa phu lúc nãy.

Gã chỉ Hoa Lộng Ảnh đang chết sống mỉm cười nói:

- Tiểu nhân là ai vị cô nương này biết rõ!

Hoa Lộng Ảnh lấp bắp:

- Người ... là ... Tổng ...

Gã mỉm cười nói:

- Cô nương nói không sai, thật lỗi quá, tại hạ vào miếu trước cô nương một bước.

Hoa Lộng Ảnh nước mắt đoanh tròn, nghiêng rằng nói:

- Tổng Thiên Hành, trừ phi người giết ta, bằng không ta thề không để người yên đâu.

Tổng Thiên Hành chưa kịp đáp đã thấy Kim y lão nhân xuất thủ như điện kích vào ngực chàng.

Tổng Thiên Hành lách mình tránh chiêu, cười lớn nói:

- Hoa cô nương mau tránh xa ...

Chàng chưa kịp dứt lời thì chưởng thứ hai của Kim y lão nhân lại tới, Tổng Thiên Hành không tiếp chiêu lại xoay người tránh né.

Kim y lão nhân nổi giận quát:

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sách có câu “cường binh bất áp chủ”, hai chiêu này không tính, tại hạ nhượng thêm ba chiêu nữa!

Lão nhân cười lạnh:

- Tiểu tử cuồng ngạo!

Vừa nói bóng chưởng ợp trời, bốn phương tám hướng áp tới liên miên bất tuyệt.

Lão nhân này là Kim Thị của Quảng Hàn cung có thể coi là hạng cao thủ trên giang hồ. Trong khi đó Tổng Thiên Hành chẳng qua là một cao thủ trẻ mới nổi trên giang hồ.

Lão không tin chàng có công lực siêu phàm như lời đồn đại.

Nhưng thực tế đã chứng minh, ba chiêu tấn công sấm sét đã dùng hết sức vẫn chiếc găm được gấu áo của chàng, đến cả thân hình đối phương vẫn nguyên vị không xê dịch chút nào, thử hỏi có tức chết

người ta không?

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Các hạ, ba chiêu tương nhượng đã hết, Thiên Hành hồi thủ đây?

Kim y lão nhân gầm lên:

- Tiểu tử, lấy binh khí ra!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Xin các hạ tự tiện!

Kim y lão nhân quay đầu ra sau quát lớn:

- Các người chết hết rồi hay sao?

Tổng Thiên Hành đưa tay giở mặt nạ đáp lời:

- Chúng chưa chết, nhưng so với chết không khá hơn chút nào.

Bỗng nghe tiếng cười âm lạnh:

- Tiểu tử đừng quá cao vọng!

Mười hai tên đạo sĩ cầm kiếm đáp xuống bao vây tiểu viện, Tổng

Thiên Hành cười lạnh:

- Thì ra đạo sĩ trong Vũ Hào miếu cũng cùng một giuộc! Càng hay, tất cả các người cùng tiến lên cho đỡ nhọc sức.

Bỗng đâu Tề Kim Cang thò đầu ra từ cửa phòng đối diện nói:

- Lão đệ, có cần lão phu giúp một tay?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tề tiên bối lo chăm sóc cho Văn Nhân huynh, đối phó với lũ chuột này không cần Tề tiên bối nhọc công!

Thì ra lúc Tổng Thiên Hành giả làm xa phu đưa Hoa Lộng Ảnh tới Vũ

Hào miếu, thì Tề Kim Cang lên theo phía sau bởi vậy đồng bọn của

Kim y lão nhân bị hai người khống chế mà không la được một tiếng.

Đồng thời tử tôn của Văn Nhân Kiệt cũng được giải cứu rồi.

Kim y lão nhân thấy nhân thủ đột ngột tăng gia, lão quay lại sau quát:

- Trương Trung, người cùng bốn vị đạo trưởng hợp lực làm thịt lão quỷ kia, bốn vị đạo trưởng cướp người đi, bốn vị còn lại hiệp lực với lão phu bắt tên thất phu Tổng Thiên Hành.

Trương Trung dạ một tiếng cùng bốn đạo sĩ xông về phía Tề Kim

Cang, bốn tên phi thân lên mái nhà, bốn tên đạo sĩ còn lại xông lên

vây lấy Tổng Thiên Hành, trong khi đó Kim y lão nhân cũng múa kiếm tấn công.

Tổng Thiên Hành cười ha hả xuất một thế “Độc Hạc xông thiên”, thân hình chàng cất bổng lên không những thoát khỏi năm kiếm hợp công của đối phương mà còn trước một bước phi thân lên mái nhà, đồng thời quát lớn:

- Lui xuống!

Hai ống tay áo đồng thời vung lên, tên đạo sĩ đi đầu bị hất ngược

xuống đụng phải một tên khác vừa ở dưới phi thân lên. Cả hai hự một tiếng song song rớt xuống đất.

Hai tên còn lại nối tiếp nhau nhảy lên, cùng quát lớn múa kiếm tấn công, cả Kim y lão nhân với bốn đạo sĩ kia cũng tranh nhau phóng lên tấn công.

Tổng Thiên Hành cười ha hả ra tay như điện, hai ngón tay trở giữa kẹp lấy một lưỡi kiếm vừa chém tới, quát một tiếng:

- Buông tay!

Cùng lúc với tiếng quát chàng phóng chân đá tên đạo sĩ về phía Kim y lão nhân, Tay còn lại cũng phóng chỉ, tên đạo sĩ trúng chỉ phong ngã nhào.

Chỉ một cái phát tay, một ngoạn cước, và một ngọn chỉ, bốn tên đạo sĩ đi đầu ra ma.

Nhưng khi đó thì Kim y lão nhân cũng bốn tên đạo sĩ đã kịp dàn thế trận bao vây Tổng Thiên Hành vào giữa.

Tổng Thiên Hành hươ thanh kiếm vừa cướp được, đánh một chiêu “Hoành tảo thiên quân”, tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, tiếp theo hai tiếng kêu lớn, hai tên đạo sĩ bị văng mất, hổ khẩu cũng bị toét máu, hai tên còn lại vẫn giữ được kiếm nhưng thân hình bị thôi lui đến cuối mái nhà rồi rơi luôn xuống đất.

Kể ra nghe dài dòng, kỳ thực sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Lúc đó tình hình bên dưới cũng sôi động không kém. Tề Kim Cang chỉ một chiêu công đã giết luôn hai tên đạo sĩ đi đầu. Bởi lão vốn sử dụng trường tiên công xa rất lợi, hai mặt khác vì phải bảo hộ mấy người trong nhà nên lão cứ đứng sừng sững giữa cửa trông như thiên thần.

Còn hai tên đạo sĩ còn lại với Trương Trung thấy Tề Kim Cang uy thế hung mãnh lại thêm tình hình bên trên mái nhà làm chúng sợ đến vỡ mặt, tiến thì không dám, lui lại thì dở thành ra cứ giương mắt ngó.

Kim y lão nhân không ngờ công lực Tổng Thiên Hành ghê gớm đến mức đó, đến lúc này lão mới biết quả tiếng đồn không sai.

Tổng Thiên Hành thấy lão đứng ngẩn ra đó, mỉm cười hỏi:

- Các hạ, còn ai nữa không, kêu ra hết đi!

Kim y lão nhân hoàn hồn, nghiêng răng nói:

- Thất phu chó kiêu căng, lão phu thì chỉ có một mình cũng quyết lấy mạng ngươi.

- Hoàng huynh khoan đã!

Vừa dứt lời đã thấy một vũ y đạo sĩ xuất hiện.

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm:

“Lão đạo sĩ này chắc là trụ trì Vũ Hào miếu “ Kim y lão nhân mừng rỡ

kêu lên:

- Đạo trưởng đến thật đúng lúc, hai tên ...

Lão đạo sĩ ngắt lời:

- Hoàng huynh chớ nóng, bản đạo phải chính tay lấy mạng hắc đế rửa hờn cho chúng môn đệ, nếu bản đạo không đủ sức thì Hoàng huynh hãy trợ lực.

Có lẽ Kim y lão nhân tin tưởng võ công lão đạo cao cường, cũng có thể lão còn có chú ý nên nghe lão đạo nói, lão chỉ trầm giọng:

- Tên tiểu tử này khá lắm, đạo trưởng không được khinh địch!

Lão đạo gật đầu:

- Đa tạ Hoàng huynh quan tâm!

Bỗng nghe mấy tiếng rú thảm vang lên, có lẽ mấy tên đạo sĩ thảm tử dưới tay Tề Kim Cang rồi.

Quả nhiên không sai, Tề Kim Cang xông ra gọi vớ lên:

- Tổng lão đệ, tên tặc tử đó là phản đồ của Thanh Thành phái, tên là Huyền Chân Tử, sư đệ của Ngô Chân Tử đó.

Lão đạo Huyền Chân Tử quát mắt hỏi:

- Người là ai?

Tề Kim Cang nói:

- “Phích Lịch Hỏa” Tề Kim Cang. Tổng lão đệ cẩn thận cơ quan bên trong phát trần của y, tốt nhất nên bắt sống giao cho Ngô Chân Tử xử lý!

Huyền Chân Tử gầm lên:

- Tặc tử! Đạo gia lấy mạng người!

Dứt lời phóng người xuống đất.

Tổng Thiên Hành cùng Kim y lão nhân cũng song song phóng xuống, Tổng Thiên Hành đứng trước Huyền Chân Tử, Tề Kim Cang từ phía sau nói lên:

- Tổng lão đệ, “Ngô Văn Vương đàm lễ nghĩa, Phùng Kiệt Trụ động can qua” đối với tặc tử này không cần nhiều lời đâu.

Tổng Thiên Hành dùng truyền âm hỏi:

- Tề tiên bối, hành vi của lão đạo này thế nào?

Tề Kim Cang cũng dùng truyền âm đáp:

- Tội ác ngập đầu, chết không đủ trả!

- Vậy không cần phải lưu tình?

- Không sai! Giết được y Thanh Thành phái cũng cảm kích như thường.

Huyền Chân Tử không cần nhiều lời, múa phát trần nhắm ngực Tổng Thiên Hành điếm tới.

Phát trần của lão có thể vận nội công hóa mềm ra cứng, từng sợi tơ

thẳng ra nhọn hoắc như mũi đao, đủ thấy công lực lão không phải tầm thường.

Tổng Thiên Hành hươ thanh kiếm đoạt được của gã đạo sĩ, xuất một chiêu “Bác Vân kiến nhật”, với một chiêu tầm thường này, nhưng ở trong tay chàng cũng biến thành kỳ ảo vô cùng, khiến đối phương phải triệt chiêu thối lui.

Nhưng trong khi thối lui, Huyền Chân Tử cười lạnh nói:

- Tiểu tử muốn chết!

Cùng lúc chiếc phát trần trong tay lão rung nhẹ, đuôi phát trần bỗng biến thành vô vàn linh xà quấn chặt thanh trường kiếm.

Huyền Chân Tử đắc ý quát:

- Buông tay!

Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Đâu dễ dàng như vậy!

Ngọn phát trần vốn bảo đao ngọc kiếm cũng không cắt nổi đã bị

Tổng Thiên Hành dùng nội lực chặt đứt lìa!

Huyền Chân Tử biến sắc quát:

- Tiểu tử! Đêm nay ta quyết sống chết với ngươi!

Lão nhanh như chớp, vung phát trần điểm tới, tả thủ một chưởng “Kinh đào phách ngạn”, hữu cước tung lên đá vào hạ bộ Tổng Thiên Hành. Một chiêu ba thế mà thế nào thế nấy tỏ ra âm hiểm cùng cực. Gặp tình cảnh này nếu phải tay kém một chút thì chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết.

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Thí mạng như vậy thật là uổng quá!

Thanh kiếm trong tay chàng trầm xuống chém xả vào ngọn cước đối phương, tả thủ vươn ra chộp ngay phát trần, quả là lối “Dĩ công vi thủ” vô cùng mạo hiểm.

Nói thì chậm, diễn biến nhanh, ngay lúc tả trảo Tổng Thiên Hành sắp chạm ngọn phát trần thì một tiếng nổ nho nhỏ vang lên, một làn khói xanh tỏa ra vây kín toàn thân Tổng Thiên Hành.

Đột biến làm Tề Kim Cang biến sắc, lão bất thần kêu lên một tiếng kinh hãi.

Tiếng kêu của Tề Kim Cang chưa kịp thốt ra đã nghe một tiếng “hự” nặng nề, Huyền Chân Tử hai tay ôm ngực thối lui bảy tám thước.

Thì ra Tổng Thiên Hành đã sớm phát giác âm mưu thâm độc của đối phương nên chàng biến trảo thành chưởng không những đẩy lùi độc khí mà còn đả thương đối phương. Đó là chàng chưa muốn hạ sát thủ, bằng không Huyền Chân Tử đã về cực lạc rồi.

Kim y lão nhân sợ Tổng Thiên Hành thừa cơ truy kích, lão vội vàng

quát lớn một tiếng, huy động trường kiếm, một chiêu sấm sét chém xả xuống đầu vai chàng.

Tổng Thiên Hành hừ nhẹ một tiếng hươ trường kiếm đón chiêu!

“Xoảng!” Kim y lão nhân kêu lên một tiếng kinh hãi thối lui mấy bước, thanh trường kiếm trong tay lão suýt chút nữa vượt khỏi tay bay mất. Tổng Thiên Hành cười lớn vung tay, thanh kiếm trong tay chàng biến thành chiếc cầu vòng màu xanh cắm phập vào thân cây cổ tùng ngập đến tận cán.

Cả Huyền Chân Tử lẫn Kim y lão nhân trông thấy không khỏi lạnh gáy.

Tổng Thiên Hành cười nhạt:

- Giờ ta, dùng tay không để tiếp các hạ vài chiêu. Nếu các hạ sau mười chiêu còn đứng vững được thì sẽ được tự do.

Kim y lão nhân thở dài lắc đầu:

- Không cần nữa, lão phu chịu thua rồi!

Tổng Thiên Hành không ngờ lão lại trả lời như vậy.

Kim y lão nhân tra kiếm vào bao:

- Lão phu học nghệ không tinh, người muốn tha muốn giết, mặc tình!

Lão xuất chiêu này quả làm Tổng Thiên Hành trong nhất thời không biết phải xử thế nào.

Tề Kim Cang nổi giận quát:

- Lão tặc! Người hèn nhát như vậy không những mất mặt Nhiễm

Khiếu Thiên mà còn nhục cả những nhân vật võ lâm.

Kim y lão nhân nói tỉnh như không:

- Mất mặt không lo, chỉ cần mạng sống còn thì không sợ mất cơ hội trả thù!

Tề Kim Cang cười nhạt:

- Đây là lần đầu ta gặp một người vô sỉ như ngươi. Tổng lão đệ!

Đừng để mắc mưu hấn, giết phứt đi để trừ hậu họa.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Loại người này không đáng để Tề tiên bối giận thôi thì tha cho lão!

Tề Kim Cang lắc đầu:

- Vậy cũng được, loại vô sỉ như vậy giết cũng gớm tay.

Tổng Thiên Hành nhìn Kim y lão nhân:

- Tổng mỗ sẽ tha ngươi về nhưng có mấy yêu cầu. Thứ nhất, phải lập tức rời khỏi nơi này còn cỗ xe cùng ngựa phải để lại.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 29

Đi Tây Khang

Kim y lão nhân gật lẹ:

- Được! Còn thứ hai?

Tổng Thiên Hành nói:

- Thứ hai, truyền lệnh tới tất cả môn hạ của Quảng Hàn cung hiện có mặt ở thành đô, trong khi Tổng mỗ còn có mặt ở đây không được đến quá nhiều.

Kim y lão nhân gật:

- Được. Nhưng lão phu nói trước, lão phu chỉ có thể khuyến cáo chứ không đủ thẩm quyền hạ lệnh!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Người chỉ cần thông báo, còn nếu tên nào muốn chết cứ việc tìm đến!

Kim y lão nhân nói:

- Còn điều thứ ba không?

- Còn, nhắc lời với Nhiễm Khiếu Thiên, trong mười ngày nữa Tổng mỗ sẽ đăng môn thăm viếng, không cần lão phải sai bọn lâu la ngăn đường cản lối.

Được rồi, người có thể mang bọn thủ hạ rút lui!

Kim y lão nhân chỉ Huyền Chân Tử:

- Còn vị đạo trưởng này.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Người của Thanh Thành phải giao lại cho Thanh Thành phái!

Kim y lão nhân giải huyệt cho bọn thủ hạ xong mỗi người ôm một tử thi lặng lẽ biến mất.

Lúc này Tổng Thiên Hành mới nhìn Huyền Chân Tử nói:

- Các hạ chịu khó một chút ...

Vừa nói vừa điểu nhanh mấy huyệt đạo của lão.

Tiếp đó mọi người dùng cỗ xe của bọn Quảng Hàn cung để lại về Kim phủ. Tới nơi đêm đã quá canh hai.

Đêm đó Ngộ Chân Tử dùng khoái mã cấp tốc di lý về Thanh Thành.

Đồng thời nói rõ nội nhật ngày hôm sau sẽ trở lại.

Đêm đó Văn Nhân Kiệt mở yến khoản đãi mọi người.

Trong bữa tiệc Trần Ngự Phong nói với Tổng Thiên Hành :

- Tổng lão đệ, tính ra lão ni cô cũng sắp đến đây, dù soa cũng trễ mất hai ngày thôi thì ở đây chờ lão ni cô tới hiệp đoàn cùng đi.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Thiên Hành xin theo sự an bài của tiền bối.

Ăn uống nói cười một lúc bỗng Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trần tiền bối, có một việc Thiên Hành muốn thỉnh giáo.

Trần Ngự Phong như có mây hỏi:

- Người cần hỏi điều gì?

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm một lát:

- Về quan hệ giữa Tuyết Sơn thần ni và Nhiễm Khiếu Thiên.

Trần Ngự Phong trầm ngay nét mặt, lão nhẹ thở dài rồi từ từ nói:

- Hai người bọn họ quả thật là hai con rối đáng thương trong bàn tay tạo hóa!

Dừng một lát lão lại cất giọng u hoài tiếp:

- Giang hồ xưa nay biết bao sóng gió nhưng tựu trung chỉ vì hai chữ danh và tình mà ra.

Bỗng lão nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Lão đệ, chữ tình cũng như nước, nước chở thuyền đi mà nước cũng nhận chìm thuyền. Người tuổi còn trẻ, phải cẩn thận với nó lắm lắm!

Tổng Thiên Hành đỏ mặt cúi đầu, giọng Trần Ngự Phong bỗng xa vời tiếp:

- Xưa kia có hai chàng tráng sĩ đều đem lòng yêu mến một cô nương xinh đẹp, còn vị cô nương kia đối với hai chàng đều có hảo cảm như nhau, một trong hai chàng tráng sĩ tính tình hào phóng, nghĩ sao nói vậy. Còn người kia thì ngược lại, lòng yêu mến đối với vị cô nương kia mãi ấp ủ trong lòng không dám nói ra.

Kết quả hiển nhiên vị cô nương trao tình cho chàng tráng sĩ nhiệt tình nọ. Họ kết thành đôi bạn sống vai hành hiệp giang hồ làm không biết bao nhiêu nam nữ giang hồ đem lòng ganh tức.

Còn chàng tráng sĩ rụt rè kia thất tình sinh hận, khi biết hai người thành hôn, gã viết một bức thư tuyệt tình cho vị cô nương rồi lặng lẽ bỏ đi ...

Lão dừng lại như để hồi ức chuyện dĩ vãng của chính mình.

Chờ một lúc lâu Văn Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Mãi mê nghe chuyện đời xưa, rượu thịt nguội lạnh hết rồi! Bây giờ, mau dọn ...

Trần Ngự Phong như bừng tỉnh khỏi dòng hồi ức, xua tay nói:

- Lão đệ, không cần nữa, cho dọn bàn mang trà lên được rồi!

Gia nhân dọn bàn, bưng trà lên.

Trần Ngự Phong từ từ kể tiếp:

- Có lẽ ông trời xanh sinh lòng đổ kỵ, đôi trai tài gái sắc thành hôn

không lâu thì chàng trai bị kẻ thù ám toán vong mạng. Vị cô nương đau buồn trở về nhà mới thấy bức thư tuyệt tình kia. Đại khái trong đó có đoạn nói, chàng trai thất tình nọ nói nhất định sẽ tìm được người đẹp hơn nàng gấp bội. Thế là sầu càng sầu, nàng thì phải quy y.

Trần Ngự Phong hợp một ngụm trà, thẩm giọng rồi kể tiếp:

- Khoảng mười năm sau đó, giang hồ bỗng nổi lên một tên đại tặc hoành hành, nam bắc mười ba tỉnh, bao nhiêu con gái nhà lành đều bị hủy hoại dưới tay y. Không những đương kim võ lâm không ai trị nổi y, mà cả hình dáng y ra sao cũng không ai biết.

Rồi có một ngày vị cô nương đã xuất gia kia gặp được tên đại tặc ấy, hóa ra y chính là tình nhân của nàng ngày nào.

Với tội hành của y chết vạn lần y cũng chưa đủ đền, mà vị ni cô cũng thừa sức giết y.

Nhưng vì chút tình ngày cũ lại nữa y đi vào con đường tà đạo nàng cũng có ít nhiều trách nhiệm, nên không đành giết y, chỉ dùng ba chế ước để ngăn y tiếp tục tác ác, thứ nhất y được quyền mang theo thê thiếp cùng thủ hạ nhưng cấm tiệt không được hại con gái nhà lành.

Thứ hai, suốt đời không được bước chân ra khỏi Tuyết Sơn. Thứ ba, vị ni cô ấy cũng suốt đời chôn thân ở Tuyết Sơn để tạ lỗi, kỳ thực đó cũng là một cách giám sát y.

Trần Ngự Phong kể đến đây rồi im lặng thật lâu, sau lão không kể tiếp nữa. Tề Kim Cang sốt ruột hỏi:

- Rồi sau đó thế nào?

Trần Ngự Phong mỉm cười :

- Sau đó thì ... thì chờ “hạ hồi phân giải”!

Tống Thiên Hành nhíu mày nói:

- Không ngờ chuyện này lại có nhiều gút mắc như vậy.

Trần Ngự Phong trầm ngâm nói:

- Còn nhiều khúc mắt mà lão đệ ngươi còn không ngờ được. Nhiệm Khiếu Thiên chính là thân phụ của Nhiệm Thu Sương, cung chủ Vạn Kiếp ma cung ...

- Vậy ra Thiên Hành với Nhiệm Khiếu Thiên hãy còn có ân oán với nhau.

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Đúng vậy, ngày trước Vũ Nội song tiên liên thủ tiêu diệt Vạn Kiếp ma cung, việc này còn ai không biết, nếu không có lão ni cô trấn áp thì Nhiệm Khiếu Thiên đã sớm tìm Vũ Nội song tiên thanh toán rồi.

Dừng một hồi lão thở dài nói:

- Đêm đã quá canh ba, chuyện cũng đã kể xong, mọi người cũng nên

ngủ ngơi.

Sáng hôm sau, Tề Kim Cang làm hướng đạo cho Tổng Thiên Hành du lãm những thắng cảnh phụ cận thành Đô Thành. Canh Tư đêm đó Ngô Chân Tử từ Thanh Thành về tới Kim phủ. Ngày hôm sau nữa Tuyết Sơn thần ni theo ám hiệu của Tổng Thiên Hành lần đến Kim phủ họp mặt.

Tuyết Sơn thần ni sau khi nắm bắt tình hình xảy ra ở Thành Đô liền nhận định Nhiệm Khiếu Thiên làm như vậy chẳng qua muốn quần hùng chậm bước để lão có thời gian luyện thành công phu tà độc, đồng thời bà còn cho rằng Từ Quân Lượng và Lữ Dao Hồng có thể cũng đang trên đường đi Đại Tuyết sơn. Thế là quyết định ngay đêm đó lập tức khởi hành.

Sau khi bí mật an trí gia thuộc của Văn Nhân Kiệt mọi người nhắm Tuyết Sơn tiến phát.

Tề Kim Cang tự xưng là Thổ địa xứ này bảo đường lên Tuyết Sơn có thể đi đường tắt, đường xá hơi khó đi nhưng ít nhất có thể rút ngắn một ngày đường, đối với những tay tuyết đỉnh cao thủ này thì đường xá hiểm trở đâu đáng ngại.

Đại Tuyết Sơn là vùng núi non hiểm trở thuộc miền đông tỉnh Tây Khang. Thủ phủ của Tây Khang là Khang định, còn gọi là Đa Tiểu Lô, nằm trên cao nguyên Tuyết Sơn.

Từ Thành Đô đến Tuyết Sơn dù đi đường tắt cũng có trên bốn trăm dặm, lại phải xuyên qua hẻm núi rừng cây, mặc dù người nào cũng có kinh công thụ>Trác tam nương thừa nhưng nổi gian nan cũng đủ mọi người mệt mỏi.

Nửa đêm mọi người đã lọt vào vùng rừng núi, đến đây tất cả ngựa đều phải gửi lại, mọi người nghỉ ngơi chờ trời sáng tiếp tục đang trình.

Thoắt cái trời đã rạng sáng, quần hiệp giờ lương khô ra ăn chuẩn bị lên đường bỗng nghe những tiếng bước chân nhộn nhịp, nghe kỹ ra thì có bốn người không biết võ công.

Còn sớm như vậy mà bốn người này đi đâu? Không có lý họ đi săn mà phải khởi hành sớm như vậy?

Tuyết Sơn thần ni ra hiệu mọi người không được đứng dậy, may mà thạch động chỗ quần hiệp nghỉ chân cách khá xa lối mòn nên không bị phát giác.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, lại nghe tiếng kéo kệt tưa. như có người gánh vác gì không phải nhẹ.

Trong sương sớm mờ xuất hiện bốn tên hán tử, gã đi đầu quảy chiếc gánh xem ra khá nặng, ba gã còn lại đều đi tay không.

Tổng Thiên Hành hạ giọng thông báo:

- Bốn người thương khách bình thường, nhưng chúng đi cùng hướng với bọn ta.

Tề Kim Cang nhíu đôi mày rậm:

- Vậy thì kỳ rồi, con đường này xưa rày không có dân thường qua lại.

Bổng nghe gã đại hán quảy gánh vừa thở vừa nói:

- Đồi gánh thôi, mệt rồi.

Nghe giọng gã rặt vùng Tứ Xuyên.

Một tên khác cười ha hả nói:

- Còn có một chút nữa mà cũng làm biếng!

Một tên khác:

- Thôi, thôi! Hai con quỷ lười đừng nạnh nhau nữa, đưa đây. May mà mỗi tháng có một lần thôi đó.

Tiếng bước chân cùng tiếng cười càng lúc càng xa, nhưng vẫn còn nghe vẳng lại những câu đứt đoạn cái gì:

dưới tuyết cốc ... lão quỷ ... nhốt là đáng đời ...

Rõ ràng những tên này do các nhân vật võ lâm thuê làm việc gì đó.

Tổng Thiên Hành tuổi trẻ hiếu kỳ, nhìn Tuyết Sơn thần ni nói:

- Thiên Hành đi xem thử chúng đang giở trò gì?

Tuyết Sơn thần ni nhíu mày định ngăn lại, nhưng không biết nghĩ thế nào bà gật đầu:

- Tiểu thí chủ đi xem rồi lập tức trở lại báo cáo, không được tự ý sinh sự.

Tổng Thiên Hành dạ một tiếng phóng đi, Tuyết Sơn thần ni nói với theo :

- Thí chủ không cần quay lại, bọn ta từ từ theo sau.

Tổng Thiên Hành thoát cái đã bắt kịp nhóm người kia, cố ý bước chân thật nặng thở hào hển:

- Cuối cùng cũng gặp được người đồng hành, chắc là đi không sai ...

Bốn người nghe tiếng đều dừng bước quay đầu lại, một tên cất tiếng hỏi:

- Tướng công đi đâu mà một mình giữa rừng như vậy?

Tổng Thiên Hành vừa thở vừa nói:

- Tại hạ đi Đà Tiễn Lô.

Một tên có vẻ già dặn quan sát chàng một lúc rồi nói:

- Công tử coi bộ yếu đuối lại có thể một mình đi trong rừng như vậy nếu không bị hổ vồ thì cũng ngã xuống vực mà chết không đi được đâu.

Tổng Thiên Hành đến giờ mới thấy rõ bốn người đều là nông phu chân chất, nghe nói vậy chàng tái mặt hỏi:

- Vậy ... vậy phải làm sao? Các vị ... cho ... cho ta đi với ...

Bốn tên nhìn nhau lắc đầu, một tên nói:

- Không phải bọn này xấu bụng nhưng vì có người cản dận phải giữ bí mật, nên không thể mang công tử cùng đi, nếu công tử chờ được thì chờ ở đây, khoảng đúng Ngọ bọn này sẽ quay lại dẫn công tử ra quan đạo, từ đó có thể dùng xe mà đi.

Tổng Thiên Hành mừng rỡ gật lia lịa :

- Được! Được! Chư vị mau trở lại ...

Bốn tên đồng gật đầu rồi quay mình bước đi.

Tổng Thiên Hành chờ nhóm Tuyết Sơn thần ni bắt kịp mới kể lại mọi việc, xong chàng nhận xét:

- Bốn tên này có vẻ thật thà, nếu bức hỏi chúng nhất định không trả lời, chi bằng ta cứ theo sau xem thế nào ...

Mọi người đồng tình, thế là quần hiệp chậm rãi theo sau một khoảng xa xa. Mãi đến giờ Thìn bốn tên nông phu mới tới chỗ cần đến.

Bốn tên dừng lại trước một tuyết cốc, sau đó lấy từ trong gánh ra một sợi thừng dài ròng hai chiếc gióng xuống tuyết cốc, chừng như có người chờ sẵn lấy cái giỏ ấy, một lát sau chúng thu dây lên rồi chuẩn bị ra về.

Nhưng chúng vừa quay lại đã thấy Tổng Thiên Hành đứng sừng sững ở đó tự bao giờ, cả bọn đều tái mặt đứng chết sững, tên già dận nhất trong bọn kịp lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Người ... người là người hay là ma?

Tổng Thiên Hành mỉm cười dịu giọng nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật làm sao có ma được? Tại hạ là người luyện võ công có mấy điều muốn hỏi các vị.

Chàng vừa nói vừa lấy ra một thỏi vàng nặng chịch cầm nơi tay.

Tên nông phu tươi ngay nét mặt hỏi:

- Công tử muốn hỏi điều chi?

Tổng Thiên Hành chỉ xuống cốc:

- Ai bị nhốt bên dưới cốc? Ai nhờ các vị bỏ đồ xuống cốc? Chỉ cần trả lời cho thật, mỗi người sẽ được thưởng một nén vàng ròng.

Tên kia hí hửng nói:

- Công tử, tên dưới là một kẻ đại xấu.

- Người làm sao biết y là kẻ đại xấu?

- Cái đó do người thuê chúng tôi mang thức ăn đến đây nói.

Tổng Thiên Hành khế cau mày:

- Người đó dáng mạo thế nào?

- Người đó thâm thấp, bụng to bè, có gương mặt màu như nén vàng trong tay công tử vậy.

Tổng Thiên Hành rung động:

- Lúc ấy hần nói thế nào?

- Vị khách ấy nói người bị nhốt dưới cốc kia là một người bại hoại.

Nhưng lại là thân thích của hần, vì sợ người kia ra ngoài hại người nên hần cực chẳng đã phải đem nhốt xuống cốc, nhưng để người kia khỏi chết đói, vị khách đưa rất nhiều bạc mỗi tháng một lần bốn đứa chúng tôi mang thức ăn đem đến ...

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Việc này diễn ra được bao lâu rồi?

- Chừng hơn nửa năm nay!

Tổng Thiên Hành quay nhìn quần hiệp nói:

- Thiên Hành xuống dưới đó xem thử coi sao?

Tên nông phu xua tay lia lịa nói:

- Không được. Không được đâu. Cốc sâu không thấy đáy. Xung quanh lại toàn là đá trơn tuột, không có cách gì leo xuống được đâu. Tổng Thiên Hành đến bên miệng cốc nhìn xuống quả thật thành cốc đá nhẵn như gương bên dưới sương mù lờn vờn không nhìn thấy đáy.

Tổng Thiên Hành đề tụ chân khí nói:

- Vị bằng hữu nào ở dưới cốc có nghe tại hạ nói không?

Bên dưới có giọng nói giận dữ vọng lên:

- Ai là bằng hữu của ngươi?

Giọng nói trầm hùng chứng tỏ là một tay cao thủ nội công thâm hậu.

Tổng Thiên Hành nói:

- Các hạ. Tại hạ đến đây vì hảo ý muốn giúp các hạ. Các hạ có thể cho biết danh hiệu?

Có tiếng hừ lạnh:

- Lão phu ra thân thể này không còn mặt mũi báo danh báo hiệu với người. Còn hảo ý người lão phu không dám nha.n.

Dừng một lát người bên dưới bỗng dịu giọng hỏi:

- Người đi cùng với mấy tên đưa đồ đến đây hay sao?

- Không phải! Bọn tại hạ trên đường đến Tây Khang, gặp bọn người khả nghi nên theo dõi đến đây.

Bên dưới có tiếng “à” rồi nói:

- Nghe giọng nói người thấy chân khí sung mãn chắc là võ lâm cao thủ, người báo danh hiệu ta nghe thử.

Tổng Thiên Hành khiêm tốn:

- Tại hạ mạt học hậu tiến, nói ra chỉ sợ các hạ không biết mà thôi.

Dừng một lát không thấy đối phương có phản ứng gì chàng tiếp:

- Tại hạ họ Tổng thảo tự Thiên Hành ...

Giọng người kia ra chiều kích động:

- Tống Thiên Hành? Người là đồ đệ của Thanh Hư thượng nhân?

Tống Thiên Hành kinh dị:

- Tiền bối ... tiền bối là ai thứ cho Thiên Hành không nhận ra?

Bổng giọng nói bên dưới lạnh như băng:

- Không phải! Không phải rồi! Người mau kêu tên nghiệt đồ của ta đến đây nói chuyện.

Lời nói của lão chứng thực giả thiết trong lòng Tống Thiên Hành, không ngăn được chàng buột miệng thốt:

- Tiền bối là Trường Xuân sư bá?

Giọng bên dưới lạnh như băng:

- Còn làm bộ hỏi nữa, mau kêu Từ Quân Lượng đến đây!

Tống Thiên Hành chấn động run giọng nói:

- Tạ ân trời đất cho Thiên Hành gặp được sư bá ở đây.

Dường như cảm nhận được mức độ thành khẩn qua giọng nói Tống Thiên Hành.

Trường Xuân chân nhân dịu giọng nói:

- Người thật sự ngẫu nhiên gặp được mấy tên kia?

Tống Thiên Hành cung kính đáp:

- Thưa phải, đồng hành với Thiên Hành còn có Tuyết Sơn thần ni, Thanh Thành phái tiền nhiệm chưởng môn nhân...

Trường Xuân chân nhân ngắt lời:

- Sao? Có Ngộ Chân Tử nữa, người mau kêu lão tới đây ... Ủa! Các người đi đâu vậy?

Ngộ Chân Tử lớn tiếng nói:

- Lão Trường Xuân mũi trâu chớ nóng lòng, chờ lên đây rồi hãy nói.

Trường Xuân chân nhân mừng rỡ:

- Quả đúng lão Ngộ Chân Tử!

Tống Thiên Hành lấy dây ròng xuống kéo Trường Xuân chân nhân lên, mọi người tay bắt mặt mừng, giới thiệu song phương với nhau, tiếp đó giới thiệu sơ lược tình hình giang hồ nửa năm trở lại đây, đồng thời nói rõ mục đích chuyến đi.

Trường Xuân chân nhân mới đem chuyện lão bị Từ Quân Lượng bắt nhốt.

Khoảng nửa năm trước đây lão vì luyện linh dược, nhưng còn thiếu mấy vị chủ dược.

Trong khi lão vân du khắp chốn để tìm thuốc thì Từ Quân Lượng nói ở đây có một dãy kiếm chi, nhưng vì chàng không rành nên yêu cầu lão tới nơi xem thử.

Thế là lão bị chàng đánh một chưởng lộn luôn xuống cốc.

Mãi mê kể chuyện một lúc lâu, mọi người không hay trời đã quá ngọ, lấy lương khô ra ăn xong rồi nhắm Đại Tuyết sơn tiến phát.

Đề Trung Thần Thông anh tai mắt của kẻ địch, Trương Xuân chân nhân đành hóa trang thành một tiểu đạo sĩ, giả thành sư đệ của Ngộ Chân Tử.

Hoàng hôn ngày hôm sau, quần hiệp đã đến cao nguyên Đà Tiến Lô. Với cước trình của quần hiệp từ đây đến Quảng Hàn cung chẳng qua hai thời thần đã tới nơi. Vậy nên Tuyết Sơn thần ni đề nghị ngủ lại ở Định Khang một đêm. Thế là quần hiệp ngủ lại ở Cao Khang khách sạn.

Trời vừa hoàng hôn, mở cửa sổ Khang Định hà đã hiện ra trước mắt, xa xa núi cao chón chở quả thật là cảnh viễn sơn cận thủy đẹp không bút nào tả xiết.

Quần hiệp chỉ có một mình Tống Thiên Hành lần đầu tiên đến Tây Khang nên không ngớt xuýt xoa khen đẹp.

Quần hiệp còn chưa kịp nghĩ ngợi đã nghe phía trước có tiếng quát tháo:

- Không được! Phật gia muốn ở chỗ nào thì dù hoàng đế cũng phải nhượng chớ đừng nói mấy tên thảo dân.

Tề Kim Cang nhìn Tống Thiên Hành cười :

- Sắp có việc làm rồi.

Tống Thiên Hành nhướng mày:

- Đã mở khách sạn thì không sợ gì ai!

Trần Ngự Phong trầm tư:

- Mấy người này xưng là Phật gia nếu không phải là người của Hồng giáo thì cũng là Hoàng giáo, xem ra chắc câu kết với Nhiễm Khiếu Thiên mà đến...

Bỗng lại nghe tiếng quát:

- Khỏi, không lộn xộn gì nữa hết!

Nghe có tiếng phân trần:

- Phật gia, bên trái cũng có một độc viện.. Lại nghe tiếng quát:

- Vậy thì người đi bảo chúng dờ ra bên trái!

Chỉ nghe tiểu nhị vâng dạ rồi rít.

Ngộ Chân Tử thở dài:

- Ăn nói như vậy thật nhục nhã cho những người xuất gia.

Tống Thiên Hành cũng nhú mày muốn nói rồi lại thôi.

Càn Khôn Song Tuyết

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 30

Lữ Điểm Thi Tài

Ngoài khách sảnh đã nghe giọng tên tiểu nhị lấp bắp:

- Chư vị quan khách, xin thương tiểu nhân, dời ... dời sang độc viện bên trái.

Trần Ngự Phong nói:

- Những người đó là ai vậy?

- Dạ thưa. Các vị đại sư của Hoàng giáo từ La Sa tới.

Trần Ngự Phong nhìn quần hùng:

- Các vị có cao kiến gì?

Tề Kim Cang lớn tiếng:

- Bọn Lạt ma của Hoàng giáo tuy không phải dễ chọc nhưng chúng ta cũng không nên sợ làm mất oai phong của võ lâm Trung Nguyên.

Tống Thiên Hành phụ họa:

- Thiên Hành cũng đồng ý với ý kiến Tề tiên bối.

Tuyết Sơn thần ni cũng mỉm cười gật đầu:

- Bần ni cũng đồng ý, lão ngoan đồng lo chuyện này đi.

Trần Ngự Phong mỉm cười quay sang tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca, người không cần lo việc ở đây nữa, mọi việc có bọn ta gánh vác.

Bên ngoài nghe tiếng quát tháo:

- Đồ khốn! Còn chưa chịu ra đây!

Tên tiểu nhị nghe quát luýnh quýnh không biết chạy đường nào, Trần Ngự Phong chỉ cửa sau nháy mắt ra hiệu cho hắn đi khỏi, sau đó lão quay sang Tống Thiên Hành:

- Lão đệ! Đi với ta chứ!

Khi hai người bước ra ngoài thì vừa hay đụng phải một tên hoàng y phiến tăng, thân hình cao lớn bước vào tiểu viện, theo sau y còn sáu tên phiến tăng rất một màu áo vàng.

Tên trung niên phiến tăng hơi ngạc nhiên:

- Sao chỉ có hai người ra thôi? Các người cũng có bảy người kia mà?

Bảy tên hoàng y phiến tăng đã xếp thành hình chữ nhất trước mặt hai người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Còn năm vị nữa sẽ ra sau!

Trên trung niên phiến tăng mỉm cười:

- Vậy mới phải, Trung Nguyên các người có câu “thức thờ vạ giả vi

tuấn liệt” mà!

Trần Ngự Phong nói:

- Ai nói với người là ta định nhường phòng mà người nói vậy?

Gã phiên tăng nổi giận:

- Hảo tiểu tử, dám ghẹo gan Phật gia!

Tổng Thiên Hành nhíu mày, Trần Ngự Phong khoát tay ngăn lại, mỉm cười nói:

- Muốn nhường phòng cũng được, nhưng phải nói chuyện cho giống con người một chút sau đó mới thương lượng.

Gã phiên tăng gầm lớn:

- Hảo tiểu tử, dám mở miệng mắng người!

Vừa quát gã vừa múa chưởng đập tới, nhưng chưởng thế vừa xuất đã thấy lão phiên tăng tuổi lớn nhất quát lớn, đồng thời nói luôn một tràng tiếng lạ hoắc.

Gã trung niên phiên tăng dừng tay tức thì, đồng thời cung kính nói mấy câu với lão phiên tăng sau đó quay sang Trần Ngự Phong hỏi:

- Tôn giá cũng là người tu hành? Xin báo danh hiệu ...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Tại hạ có thể coi là một nửa người của giang hồ, bởi vậy danh hiệu báo ra sợ đại hòa thượng các vị cũng không biết.

Dừng một lát lão chậm rãi tiếp:

- Các vị từ Bồ Đạt La cung tới?

Gã phiên tăng trung niên gật đầu.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Các vị là khách mới của “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Thiên?

Lão phiên tăng lại gật đầu.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Các vị thân phận thế nào trong Bồ Đạt La cung?

- Tam tôn giả, Tứ kim cang.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Ca ma, Ca lam, Ca diếp tam tôn giả là những tuyệt đỉnh cao thủ công lực chỉ kém cung chủ. Tứ đại kim cang cũng là những nhân vật xuất chúng. Nhiễm Khiếu Thiên có thể mời được những trợ thủ như vậy thật đáng tự hào.

Gã trung niên phiên tăng xám mặt dùng Tạng ngữ dịch lại, cả sáu tên còn lại đều biến sắc.

Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Xin hỏi các vị có thể giới thiệu để tại hạ được chiêm ngưỡng!

Hắn dịch lại lời nói Trần Ngự Phong, chỉ thấy lão phiên tăng gật đầu.

Gã chỉ lão phiên tăng giới thiệu:

- Ca ma tôn giả, Ca lam tôn giả, Ca diếp tôn giả, Đa Tỷ kim cang, Đại đầu kim cang, Thần lực kim cang.

Sau cùng gã chỉ vào ngực tiếp:

- Đại lực kim cang.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Vạn hạnh! Vạn hạnh! Quả nhiên nghe danh không bằng thấy mặt.

Tại hạ cũng xin giới thiệu, tại hạ là Trần Ngự Phong chắc đại hòa thượng chưa nghe qua. Còn vị này là Tổng Thiên Hành.

Đại lực kim cang hơi giật mình:

- Người là “Hảo hảo tiên sinh” Tổng Thiên Hành?

Tổng Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Đại sư không tin?

- Tin lắm! Tin lắm! Nhưng ... các người đến đây làm gì?

Bỗng nghe Ca ma tôn giả nói mấy câu, Đại lực kim cang quay lại dịch:

- Tôn giả nói những hiểu lầm lúc nãy, chờ đến Quảng Hàn cung sẽ thanh toán dứt điểm.

Trần Ngự Phong vuốt râu nói:

- Vậy cũng được nhưng tại hạ thấy nếu các vị muốn bọn này nhượng phòng cũng có thể thương lượng được.

Đại lực kim cang ngó người:

- Nghĩa là sao?

Trần Ngự Phong nghiêm nghị nói:

- Quý giáo với Trung Nguyên lâu nay không ai xâm phạm đến ai thì tội gì phải nghe xúi giục của Nhiễm Khiếu Thiên mà vướng vào vòng thị phi của võ lâm Trung Nguyên.

Người bảo với tôn giả, nếu đồng ý rút lui trước khi xung đột để khỏi mất hòa khí đôi bên thì ta sẽ nhượng độc viện này, đồng thời thiết tiệc tẩy trần mời các vị.

Sau một hồi nói chuyện với nhau bằng Tạng ngữ, Đại lực kim cang quay lại nói:

- Thật đáng tiếc, tôn giả nói đã nhận lời hứa của Nhiễm Khiếu Thiên nên không thể thất ước, thịnh tình của tôn giả xin tâm lãnh.

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Tại hạ đây tiên dụng lễ, hậu dụng binh, nếu song phương không thể hòa hảo trước sau gì cũng không tránh khỏi xung đột, thôi thì giải quyết ở đây cũng được.

Đại lực kim cang biến sắc, nói:

- Họ Trần kia, người đừng tưởng bọn ta sợ người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Hoàng giáo oai trùm Tây Tạng, tại hạ nào dám có ý đó.

Đại lực kim cang quay lại nói một hồi, Thần lực kim cang lớn bước đi ra khỏi hàng nói thôi một hồi.

Trần Ngự Phong chưa kịp hỏi xem đối phương nói gì thì chiếc chưởng to bè của gã đã nhằm ngực lão kích tới.

Gã này lấy hiệu “Thần lực” lại thêm tuyệt nghệ “Đại thủ ấn” của Hoàng giáo thì một chưởng này không phải tầm thường.

Nhưng Trần Ngự Phong như không biết lợi hại, xua tay nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Có muốn đánh cũng phải chờ nói rõ điều kiện đã!

Nói ra sợ không tin, thần công “đại thủ ấn” của Thần lực kim cang bị cái xua tay của lão hóa giải vô hình vô tích.

Sự thể không những khiến Thần lực kim cang ngẩn ngơ như không tin vào sự thật trước mắt mà cả sáu tên còn lại cũng không khỏi biến sắc.

Thần lực kim cang sau một lúc ngẩn ngơ chợt tỉnh lại gầm vang định lao vào tấn công nữa, nhưng Ca ma đã kịp thời quát ngăn hấn lại, đồng thời nói luôn mấy câu. Đại lực kim cang phiên dịch:

- Cái tên “Trần Ngự Phong” của tôn giá là hóa danh?

Trần Ngự Phong vuốt râu cười:

- Danh tính chẳng qua là thứ ký hiệu để phân biệt người này với người khác, không cần phí thời gian phân biệt chân giả, giờ ta nói rõ điều kiện đã, rồi sẽ đánh sau.

Đại lực kim cang gật đầu:

- Người nói đi.

Trần Ngự Phong nghiêm nghị:

- Chúng ta đấu ba trận, bên nào thắng hai coi như thắng. Nếu các vị thắng thì bảy người bọn ta lập tức về Trung Nguyên, còn nếu bại phiên các vị lưu lại trong khách sạn đến ngày mai sau đó đi hay ở tùy ý.

Đại lực kim cang sau một hồi trao đổi bằng Tạng ngữ mới quay lại nói:

- Tôn giả đồng ý, mời ra đầu đề thi đấu!

Trần Ngự Phong nói:

- Chúng ta không cừu không oán vậy nên đấu đến thắng bại thì thôi không cần quyết sống chết, có điều đầu đề thì xin nhượng cho các vị ra.

Thông qua Đại lực kim cang, Ca ma tôn giả nói:

- Nếu tôn giả đã nói vậy thì trận đầu tiên sẽ đấu văn.

Trần Ngự Phong cười lớn tán thưởng:

- Hay! Hay lắm! Nhưng đấu vẫn như thế nào đây?

- Đầu đề ra là “sách chỉ nhiếp vật” (cách giấy lấy vật” song phương đánh nhau hai trượng, trước mặt mỗi người có dựng một chiếc khung bằng gỗ dùng giấy dán kín, giữa hai người để một cái bát úp bên trên là một quả trứng. Sau đó mỗi người dùng chưởng lực hút chiếc chén về phía mình mà trứng không rơi, giấy không rách coi như thắng.

Đây quả là một đầu đề tỉ thí khá hấp dẫn. Cách giấy lấy vật mà giấy lại dùng thứ dán cửa sổ, đã mỏng lại giòn, chỉ cần khẽ động là rách ngay, lại thêm cái trứng đặt trên chén, chén khẽ động trứng cũng có thể rơi ngay xuống đất.

Trần Ngự Phong nghe xong cười lớn nói:

- Hấp dẫn! Hấp dẫn! Tại hạ biết rõ bị bại nhưng cũng không thể không thử.

Trần Ngự Phong nói vậy không phải là khiêm tốn, kỳ thực lão chỉ có một chút thần công có thể thu hút tùy ý còn dùng vào trò chơi này lão chưa hề có kinh nghiệm.

Ngược lại biết đâu bọn phiên tăng chẳng thường xuyên dùng cách ấy để luyện tập nội công? Bởi vậy bất kỳ ai cũng không dám chắc phần thắng.

Thế là bọn tiểu nhị lật đặt chạy đi chuẩn bị, một lát sau mọi vật cho cuộc tỉ thí đã mang đến đầy đủ.

Tiểu viện nền khá bằng phẳng rất hợp để song phương tỉ thí, tiếc một điều hơi nhỏ, nhưng cũng chẳng sao.

Sau khi bày trí xong, đốt lên một cây hương, Trần Ngự Phong cùng Ca ma tôn giả ngồi xuống sau chiếc khung giấy. Đại lực kim cương vỗ tay làm hiệu, hai người mới từ từ đưa hữu chưởng lên, kinh lực phải xuyên qua mảnh giấy mỏng để hút chiếc chén úp về phía mình.

Lúc đầu chiếc bát hình như bị xoay mạnh một trục thẳng đứng rồi từ từ di động về phía Ca ma tôn giả, chiếc trứng để trên tròn bát cũng không chút động dấy.

Một tắt ...

Hai tắt ...

Ba tắt ...

Mãi đến bảy tám tắt mà coi bộ không có dấu hiệu dừng lại.

Tình hình khiến Tống Thiên Hành càng lúc càng lo, nếp nhăn khoảng giữa đôi mày càng lúc càng sâu. Ngược lại bọn phiên tăng thì vui mừng không cần nói cũng biết.

Còn hai đương sự ngồi kia thì nét mặt nghiêm trang, nhìn không thấy

nét vui buồn gì cả.

Trong khi đó chỉ chiếc bát không nhanh không chậm cứ từ từ, từ từ chuyển dịch về phía Ca ma tôn giả, trước sau di động được, có đến thước rưỡi.

Trong tiểu viện, ngoài ngọn đuốc dầu thông thỉnh thoảng nổ tí tách còn thì hoàn toàn im lặng, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Khi chiếc bát di động được hai thước thì bỗng dừng lại.

Tại điểm này hình như xảy ra một cuộc giằng co dữ dội, công phu ước chừng uống hết chung trà nóng mới từ từ chuyển dịch về phía Trần Ngự Phong với một tốc độ ngang bằng khi di chuyển về phía Ca ma tôn giả.

Đến lúc này Tống Thiên Hành mới thở ra như trút được gánh nặng. Chiếc bát về đến vị trí ban đầu thì bỗng dừng lại, chiếc trứng trên trót bát lắc lư như sắp rơi đến nơi. Sau đó chiếc bát lại di chuyển về phía Ca ma tôn giả.

Tống Thiên Hành vừa mới thở ra đó giờ lại nín thở khản trương.

Nhưng chiếc bát di động chưa đầy bốn tấc bỗng dừng lại rồi lập tức di động về phía Trần Ngự Phong ...

Khi chiếc bát di động được chừng bốn thước, thì Đại lực kim cương vỗ tay kêu dừng.

Chiếc bát lập tức dừng lại, Trần Ngự Phong và Ca ma tôn giả buông tay đứng dậy.

Thông qua Đại lực kim cương phiên dịch, Ca ma tôn giả nói:

- Trận thứ nhất bọn ta chịu bại!

Trần Ngự Phong cười:

- Đa tạ tôn giả tương nhượng.

Dừng một lát lão nghiêm mặt nói:

- Đề mục cho cuộc tỷ thí thứ hai do bên thua quy định, vậy xin tôn giả ra đề cho.

- Trận thứ hai tỷ đấu bằng chưởng lực!

- Chưởng lực thì đấu thế nào đây?

- Song phương đứng sát nhau, đồng xuất chưởng kích xuống mặt đất cách xa một trượng, coi theo độ sâu và mức độ chuẩn chính của chưởng ấn để phân thắng bại.

Nhưng trong lúc phát chưởng không được phát ra tiếng động.

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Được. Bên này sẽ do Tống đại hiệp xuất trận, còn quý phương?

Đại lực kim cương nói:

- Vẫn do Ca ma tôn giả xuất trận!

Trần Ngự Phong xua tay:

- Không được, Ca ma tôn giả đã tiêu hao nhiều công lực, làm như vậy là không công bằng.

Sau một hồi bàn luận bọn phiên tăng đưa Ca diếp tôn giả ứng thí.

Trận này chẳng có gì đặc sắc, sau khi phát chưởng, trên nền sơn thổ lâu năm bền chắc như đá hiện lên hai dấu bàn tay, phía Tổng Thiên Hành sâu gần một tấc xung quanh sắc như dao cắt. Còn chưởng ấn của Ca diếp tôn giả mặt dù sâu hơn nửa phân nhưng có ba chỗ rạn vỡ xung quanh.

Thực tâm mà nói mức độ Ổn định của chưởng còn quan trọng hơn dấu chưởng nông sâu. Bởi phải có công lực siêu tuyệt, thu phát thật chuẩn mới có thể làm nổi dấu chưởng sâu như dấu khắc.

Những người có mặt ở đây đều là đại hành gia đương nhiên phải hiểu điều đó, nhưng vì đã thắng một trận nên Trần Ngự Phong đề nghị trận thứ hai bình thủ!

Đối với phía phiên tăng được một bại, một hòa, nếu trận thứ ba cố gắng thủ hòa thì bại cũng vinh quang.

Sau một hồi thảo luận, Đại lực kim cang nói:

- Tổng đại hiệp, bọn này đối với lễ nhượng của quý phương vô cùng khâm phục, vậy nên đề mục tỷ thí trận cuối cùng mời quý phương ra tay.

Tổng Thiên Hành mỉm cười gật đầu:

- Được! Được! Thiên Hành xin lĩnh tình.

Trong khi đó Trần Ngự Phong dùng truyền âm nhắc:

- Tỷ thí ám khí!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành là người thông tục không nghĩ ra cách gì văn nhã, thôi thì tỷ thí ám khí vậy.

Đại lực kim cang sáng mắt hỏi:

- Tỷ thí thế nào?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Song phương đứng cách nhau năm trượng, phát ám khí không hạn nhiều ít nhưng chỉ một lần, không để ám khí sát thương đối phương đồng thời phải nói trước chỗ dự định công kích trên người đối phương.

Đại lực kim cang nói:

- Có được tránh né không?

- Được, nhưng chỉ một chân được di động thôi, chân còn lại phải để nguyên vị.

Đại lực kim cang cười lớn nói:

- Hay lắm, đề mục của Tổng đại hiệp ra thật tuyệt diệu!

Xong hần quay lại cùng nhau dùng Tạng ngữ trao đổi.

Trần Ngữ Phong dùng truyền âm nhập mật nói:

“Lão đệ, Đa tỷ kim cang là đệ nhất danh thủ ám khí của Hoàng giáo, hần còn có trác hiệu “thiên thủ Như Lai”, trận này chắc chắn sẽ do hần xuất trận, lão đệ ngươi phải cẩn thận lắm lắm!” Đại lực kim cang quay lại:

- Tổng đại hiệp còn quy định nào không?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không!

- Vậy thì mời!

Dứt lời hần phóng mình lên mái nhà, tất cả mọi người cũng tung người theo sau, cả mấy người như Tuyết Sơn thần ni, Ngộ Chân Tử ... cũng phóng lên một mái nhà kế cận quan chiến.

Đây quả là một trận đấu có một không hai, “Nhị tướng kim hoàn” đối địch với đệ nhất ám khí cao thủ của Hoàng giáo so tài, ai lại bỏ qua cơ hội này?

Tổng Thiên Hành và Đa tỷ kim cang đứng đối diện cách nhau năm trượng, Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành lãnh phần ra đầu đề. Vậy quý phương được quyền động thủ trước.

Đại lực kim cang dịch lại, Đa tỷ kim cang khẽ gật đầu lấy chuỗi tràng hạt trên cổ xuống lấy ra mấy hạt đồng thời nói (Đại lực kim cang dịch):

- Chín hạt chuỗi này sẽ phát ra một lượt đồng thời sẽ lưu lại dấu trên góc trái vạt áo phía sau Tổng đại hiệp, xin cẩn thận đề phòng.

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Được! Mời!

Đại lực kim cang phát tay một cái, Đa tỷ kim cang quát lên một tiếng vung tay chín hạt chuỗi tạo thành ba nhóm kết thành hình chữ “phẩm” bay ra. Đi đến giữa chừng đột ngột nổ lớn chia ra làm ba chữ “phẩm”, tất cả nhắm người Tổng Thiên Hành bay tới.

Tổng Thiên Hành biết rõ thủ pháp của đối phương không đơn giản chỉ có vậy, nên mặc dù ám khí bay sắp tới nơi nhưng chàng vẫn vững như thái sơn không một chút cử động.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, khi còn cách người chừng năm thước bỗng nghe mấy tiếng lanh canh nho nhỏ, chín hạt chuỗi chạm vào nhau bay loạn xạ không còn hàng lối gì nữa.

Cặp mắt Tổng Thiên Hành vô cùng tinh tế, thoáng nhìn chàng đã nhận ra cốt lõi của vấn đề.

Trong chín hạt chuỗi có một hạt là chủ lực, chính hạt chủ lực này

chạm vào tám hạt kia tạo thành thế “mãn hoa thiên vũ” làm rối mắt đối phương.

Tổng Thiên Hành nhận rõ hạt chủ lực đồng thời chú ý kỹ một hạt ấy mà thôi, vì đầu đề đã ra, phải kích trúng chỗ đã định trước chứ không được kích loạn xạ, cho nên những hạt khác không cần đề phòng nữa.

Tuyệt một chỗ chín hạt chuỗi không những bay loạn xạ mà còn có thể xoay vòng quanh thân hình chàng, thế là Tổng Thiên Hành dùng chân phải làm trụ xoay người theo dõi chuỗi hạt chính.

Quay như vậy được ba vòng thì hạt chuỗi chủ lực bắn vào một hạt khác, hạt ấy lập tức nhanh như chớp phóng vào góc trái vạt áo sau, nhưng Tổng Thiên Hành đã sớm nhận ra nhẹ nhàng tránh được.

Nhưng khi chàng quay người thì vạt áo sau cũng tốc lên bay phần phật trong gió, hạt chuỗi chính lặng lẽ xệt xuống góc trái vạt áo sau ...

Trong khi đó Tổng Thiên Hành dường như không hay biết gì phóng chỉ điểm rơi ba hạt chuỗi khác...

Đa tỷ kim cang mặt lộ sắc mừng vì thấy đối phương đã bại tới nơi, nhưng hần không ngờ đó là kế của Tổng Thiên Hành.

Chờ hạt chuỗi chính còn cách vạt áo chừng nửa thước. Tổng Thiên Hành bỗng hạ tay xuống, “cách!” một tiếng giòn tan, hạt chuỗi bị điểm trúng văng mất dạng, trong khi đó thì mấy hạt còn lại cũng tự động rơi hết xuống mái ngói.

Sự tình diễn ra thuật lại tưởng lâu, kỳ thực chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tổng Thiên Hành vòng tay nói:

- Đại sư thủ pháp cao minh, bình sinh Tổng Thiên Hành mới gặp lần đầu.

Đại lực kim cang dịch lại, Đa tỷ kim cang cười gượng nói:

- Mời Tổng đại hiệp xuất thủ!

Tổng Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Đại sư chú ý chiếc nút đầu tiên trên áo, tại hạ xuất thủ đây!

Vị trí đó nằm cạnh “nhũ căn huyết” bên ngực phải. Phàm người luyện võ thủ vùng trước ngực rất kỹ, bởi vậy sau khi nghe dịch lại Đa tỷ kim cang không khỏi ngạc nhiên rồi y gạt đầu.

Tổng Thiên Hành vung hữu thủ, một làn ô quang bay ra, nhắm ngay trước ngực đối phương kích tới nhanh như điện xẹt, còn nhanh hơn hạt chuỗi của y gấp bội.

Đa tỷ kim cang thấy không khỏi giật mình. Làn ô quang còn cách y hơn trượng bỗng một hóa thành hai, theo đường vòng cung kích tới. Nhưng khi còn cách đối phương hai ba thước thì làn ô quang hợp nhất kích ngay chiếc nút đầu tiên.

Đa tỷ kim cang đôi mắt như hai hòn điện nhìn hút vào làn ô quang dường như hấn không có ý định tránh né cũng như gạt đỡ ám khí. Xem ra hấn là đại hành gia về ám khí rồi. Biết rõ đối phương không khi nào dùng thủ pháp đơn giản như vậy, thế nào cũng còn những biến hóa, hấn định dùng thể bất biến ứng vạn biến.

Nhưng thực tế khiến hấn hoàn toàn bất ngờ, đạo ô quang cứ thẳng đường tiến không thấy bất kỳ biến hóa nào khác.

Dù hấn có trầm tĩnh đến độ nào khi còn cách ngực hơn thước, hấn cũng không còn trầm tĩnh được nữa. Chỉ thấy hấn ra tay như điện chớp phóng một chưởng chặn đạo ô quang.

Nhưng thật quái lạ! Hấn vừa đánh ra thì đạo ô quang vừa biến mất, đồng thời nghe một tiếng “cách!” giòn tan tiếp theo là một tiếng “vù”, đạo ô quang bay ngược trở về phía Tống Thiên Hành với cùng một tốc độ lúc bay ra.

Đa tỷ kim cang cúi đầu nhìn xuống, chiếc nút đầu tiên đã vắng đâu mất, hấn bắt giác thở dài ảo não.

Tống Thiên Hành mỉm cười vòng tay nói:

- Đa tạ đại sư tương nhượng.

Ca ma tôn giả nói:

- Thủ pháp của Tống đại hiệp vừa thi triển có phải là “Nhị tướng quy nguyên”?

Tống Thiên Hành gạt đầu:

- Không sai!

- Đêm nay bọn ta bại một cách khẫu phục tâm phục!

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Tông giả tâm trường lỗi lạc, Tống Thiên Hành bội phục.

- Bọn ta đã bị bại, giờ thì xin chịu sai khiến.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Không dám sai khiến! Ngôi khách sạn này có hai độc viện, các vị cứ chọn lấy một, từ bây giờ cho đến giờ này ngày mai, chư vị không được ra khỏi độc viện, đồng thời cũng không được tiếp kiến bất kỳ ai. Thế là tuồng náo nhiệt đã qua.

Sau khi tiến vào độc viện bên trái, Ca ma tôn giả còn nói:

- Đêm nay thế nào Quảng Hàn cung cũng phải người tới, để khỏi ỉb. vì ước xin các vị cho người ngăn cản giùm.

Trần Ngự Phong gạt đầu ửng thuận.

Quả là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến, mọi người chưa kịp vào trong đã thấy một kim y lão nhân lớn bước đi vào. Từ xa lão đã ôm quyền nói:

- Chư vị đại sư, tại hạ thừa lệnh.

Không chờ đối phương nói hết, Tống Thiên Hành đã bước ra ngăn lại.

- Các hạ nói chuyện với ai vậy?

Kim y lão nhân ủa lên một tiếng:

- Người ...

Rồi y quay sang Đại lực kim cương:

- Đại sư, người này có phải là ...

Kim y thị giả hình như nhận thấy có điều gì không bình thường nên vội im bặt.

Đại lực kim cương gật đầu:

- Phải! Nhị vị đây tạm thời là chủ nhân của bọn ta.

Kim y thị giả kinh dị hết nhìn bọn phiến tửng lại sang bọn Tống Thiên Hành.

Trần Ngự Phong khoát tay nói với Đại lực kim cương:

- Các vị vào trong nghỉ ngơi sớm đi, còn bên ngoài tại hạ sẽ an bài.

Trần Ngự Phong quay lại lão kim y thị giả như người mất hồn, hỏi:

- Các hạ là kim y thị giả của Quảng Hàn cung?

Gã Kim thị hoàn hồn, gật đầu:

- Phải, xin thỉnh giáo cao danh quý tánh nhị vị.

Trần Ngự Phong mỉm cười nhìn Tống Thiên Hành hất hàm ra hiệu.

Tống Thiên Hành hội ý gật đầu mỉm cười nói:

- Tại hạ họ Tống, thảo tự Thiên Hành!

- Người ... người là Tống Thiên Hành?

- Sao? Các hạ không tin?

Gã Kim thị cổ trắn trĩnh:

- Các hạ, bảy vị đại sư của Hoàng giáo.

Trần Ngự Phong cười nhạt ngắt lời:

- Người là người thông minh, nhìn thấy chắc cũng biết rồi, vậy nên tự hỏi mình phải xử sự thế nào?

Gã Kim thị ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo?

Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Vào trong này ta sẽ bàn ...

Nửa thời thần sau, gã Kim thị dắt theo hai người một là Tống Thiên Hành, một là Trường Xuân chân nân dưới lột tiểu đạo sĩ, cả ba nhắm Quảng Hàn cung tiến phát.

Quảng Hàn cung nằm lọt giữa rừng Trường Xuân cốc, nơi đây bốn mùa ẩm áp, như xuân, bởi vậy mới có danh “Trường Xuân”. Gọi bằng cốc kỳ thực đây chỉ là một bồn địa nhỏ, kỳ thực dị thảo bốn mùa tươi tốt, thật là thế ngoại đào nguyên.

Lối vào cốc rộng chưa đầy năm trượng, hai bên núi cao chót vót, tạo thành thế hiểm yếu dễ thủ khó công.

Khi ba người tới cốc khẩu đã thấy cốc khẩu bị giăng kín bởi một tấm lưới vô cùng rộng lại cao tới mười lăm trượng, trong đêm tối chỉ thấy đen xì một màu chẳng biết làm bằng chất liệu chi.

Tổng Thiên Hành không khỏi phục thâm, nghĩ bụng:

“Nơi hiểm địa lại thêm món này, sự phòng thủ của Quảng Hàn cung quả nghiêm mật.” Bỗng từ trong cốc, có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Lão Kim thị lớn tiếng đáp:

- Kim thị số tám, Vưu Luân!

Một luồng sáng cực mạnh chiếu ra làm ba người không khỏi nhắm mắt lại, đồng thời nghe một tiếng “ủa” nói:

- Còn hai người này?

Vưu Luân đáp:

- Một vị là Tổng Thiên Hành đại hiệp, vị kia là môn hạ Thanh Thành phái, Tu Duyên đạo trưởng.

Giọng nói bên trong có vẻ kinh ngạc:

- Ủa, chứ không phải người đi đón các đại sư Hoàng giáo sao?

- Phải, nhưng nhị vị đây có việc cầu kiến cung chủ.

- Hừ, cung chủ không tiếp người ngoài, người còn không biết hay sao? Hơn nữa, ban đêm ban hôm thế này nào phải là lúc tiếp khách. Vưu Luân mới đem chuyện bảy phiên tăng bị bọn Tổng Thiên Hành bắt giữ kể lại một lượt.

Giọng nói bên trong còn có ý nghi hoặc:

- Có chuyện như vậy sao? Thế thì người vào trong thính thị, còn nhị vị quý khách tạm thời ở ngoài.

Vưu Luân quay lại nói:

- Đó là quy định ở đây, xin nhị vị chờ cho một lát.

Tổng Thiên Hành nhú mày chưa quyết đã nghe Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Thiên Hành, để cho hắn vào cũng được, đã có bảy con tin trong tay ta không sợ chún giờ trò gì đâu.

Tổng Thiên Hành nhìn Vưu Luân:

- Được rồi, các hạ đi đi, nhưng bao giờ thì các hạ trở ra?

- Tại hạ lập tức trở ra xin Tổng đại hiệp đừng ngại.

Vưu Luân quay lại nói:

- Lão huynh, xin mở cửa!

Giọng bên trong nói:

- Không, người cứ leo qua lưới mà vào!

Vưu Luân kinh hãi nói:

- Lão huynh, người ... người ...

Giọng bên trong hừ lạnh:

- Leo qua đi, một chút xíu đó không chết nổi người đâu mà lo, bằng không người chịu khó chờ đến sáng.

Nói ra thật tức chết người, đường đường là một Kim thị lại bị một tên giữ cửa hạch sách này nọ, nhưng đã ở vào thế chẳng đừng đừng.

Vưu Luân nghiến răng nói:

- Được rồi, ta leo ...

Dứt lời hần phóng người lên tấm lưới, thoăn thoắt trèo lên rồi phóng mình biến mất vào trong.

Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Người có nghe chúng nói gì không? Trên tấm lưới này chắc là có tấm kịch độc.

Tổng Thiên Hành lặng lẽ gật đầu.

Giọng nói bên trong lại cất lên, lần này thì có vẻ hòa hoãn:

- Nhị vị ngồi tạm xuống đất nghỉ ngơi, chờ một lát.

Nói xong ánh đèn cũng tắt ngấm.

Tổng Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chẳng nói chẳng rằng song song ngồi xuống.

Không lâu sau có tiếng bước chân gấp gáp truyền lại, vẫn giọng nói nghiêm lạnh lúc nãy:

- Ai?

Giọng Vưu Luân:

- Ta, bát hiệu Vưu Luân! Phụng mệnh đón khách nhập cốc.

- Lệnh bài?

- Có đây!

Mấy tiếng lách cách vang lên, giọng Vưu Luân:

- Tệ thượng mời nhị vị nhập cốc.

Theo sau Vưu Luân, hai người sát vai nhau cẩn trọng bước vào.

Đi một quãng có đến một dặm, hai bên vẫn là núi cao, chỗ thấp nhất cũng phải bảy tám chục trượng. Vì đêm tối không nhìn rõ mọi vật, nhưng ánh chùng hai bên vách núi tất có mai phục.

Đi hết thông đạo, đại thế bỗng rộng ra, ba người lọt hẳn vào trong cốc.

Dưới ánh sáng yếu ớt của sao trời, toàn cảnh Trường Xuân cốc hiện ra có vẻ huyền bí, bốn xung quanh núi cao bao bọc, bên dưới lô nhô giáp đệ (các tòa kiến trúc), từ xa xa nhìn như một bầy voi trắng khổng lồ chen chúc nhau trên một khoảng đất rộng.

Men theo con đường rải đá vụn, ba người lẳng lặng đi trong đêm

vắng, gió nhẹ thổi qua phảng phất đâu đây hương hoa ngan ngát, làm người ta có cảm giác thanh tịnh.

Trường Xuân chân nhân thở dài than thầm:

“Cảnh sắc như vậy mà không đủ để Nhiễm Khiếu Thiên hồi tâm hướng thiện, người này chắc hết thuốc chữa”.

Vưu Luân hạ giọng nói nhỏ:

- Tệ thượng đang ở trước cửa cung nghênh đón nhị vị!

Cách đó một làn tên, hai bên cung môn sừng sững uy nghi có treo hai ngọn đèn lồng đồng đưa trong gió nhẹ. Bên dưới tam cấp lờ mờ ba bóng người một trước hai sau đứng im như tượng.

Vưu Luân hạ giọng tiếp:

- Đó là Tổng giám của bản cung, địa vị tương đương phó cung chủ ... Còn cách cung môn chừng ba trượng, Vưu Luân dừng lại cung thân nói:

- Bẩm Tổng giám, quý khách đã đến.

Tổng giám là một trung niên văn sĩ, tuổi trạc tứ tuần, mặt mày sáng sủa, dáng cao gầy phong nhã, râu ba chòm phát phơ, trông có vẻ hiệp cốt, anh phong, sau lưng là hai đứa thị tỳ tay cầm cung đăng hình bát giác.

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm:

“Người này phong cách mạo cốt cách đều bất phàm, không có vẻ tà ác, cứ sao lại làm tới chức tổng giám của Quảng Hàn cung ...” Tổng Thiên Hành chưa dứt tâm niệm, đã nghe trung niên văn sĩ cười nói:

- Hiệp giá nhị vị quý khách đến đây làm Quảng Hàn cung thêm phần danh dự, Nam Bắc thần không kịp ra ngoài tiếp nghinh, xin có lời tạ tội!

Tổng Thiên Hành vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ đang đêm quấy nhiễu thật cảm thấy bất an, mong tổng giám miễn chấp.

Nam Bắc thần cười ha hả nói:

- Nhị vị hiệp danh chấn động giang hồ, quang lâm tệ cung, Nam Bắc Thần vô cùng hân diện, nửa đêm không có chi đãi khách, mong nhị vị thứ cáo. Mời! Mời!

Sau khi ngồi vào bàn, trà thơm được mang ra, Nam Bắc Thần đi thẳng vào vấn đề:

- Tổng đại hiệp đến đây chắc có điều chỉ giáo?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mục đích của tại hạ chắc Vưu kim huynh đã bẩm trình rồi. Có điều không biết tại sao quý cung chủ không ra tiếp khách?

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Nếu mục đích của Tổng đại hiệp là muốn đổi thuốc giải cho Văn Nhân đại nhân để lấy sự tự do cho bảy đại sư Hoàng giáo thì tại hạ hoàn toàn tác chủ được, không cần phiền đến tể cung chủ.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Vậy tôn ý của các hạ?

- Đáng tiếc tại hạ không thể chấp nhận điều kiện của Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Theo ngu ý của tại hạ, nếu đồng ý trao đổi quý cung chủ có lợi mà thôi, thêm một cường địch trong khi đó lại có được bảy trợ thủ đắc lực.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Tổng đại hiệp tính toán thật hay, nhưng Nam Bắc Thần bảo đảm không cần thêm một đại địch tể cung vẫn có bảy tay trợ thủ đắc lực như thường.

Tổng Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân hơi chấn động, Nam Bắc Thần mỉm cười tiếp:

- Tổng đại hiệp đừng quên Đà Tiến Lô là cửa ải đi vào Đại Tuyết Sơn, tể cung giữ kỹ như giữ con mắt của chính mình.

Tổng Thiên Hành thở dài im lặng, Trường Xuân chân nhân cười nhạt nói:

- Sách có câu “trí gia tam lự tất hữu tất thất” Tổng đại hiệp không nên buồn khi không bàn được việc trao đổi thì ta cũng xin cáo lui cho sớm.

Nam Bắc Thần cướp lời:

- Nói vậy sao được, nhị vị đến đây là khách ít ra cũng để Nam Bắc Thần tỏ tình địa chủ, chờ trời sáng sẽ tiến nhị vị trở về.

Tổng Thiên Hành đứng dậy nói:

- Thịnh tình của các hạ xin tâm lãnh.

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Tổng đại hiệp chút hảo ý của tại hạ không lãnh cũng không được!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Nói vậy các hạ muốn giam người?

- Tổng đại hiệp nặng lời rồi, Nam Bắc Thần tài cán chi mà dám nói giam đương kim đệ nhất cao thủ. Có điều xin nhắc nhị vị, trong khách sảnh này nhị vị là khách, nhưng ra ngoài tại hạ không dám bảo đảm an toàn cho nhị vị.

Nói vậy tức là xuống giam lỏng hai người trong khách sảnh này rồi.

Tổng Thiên Hành trầm giọng:

- Đây là chủ ý của các hạ?

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Không phải! Không phải! Là chủ ý của tể cung chủ!

Trường Xuân chân nhân lạnh lùng:

- Nhiệm Khiếu Thiên cũng là người có danh vọng, không ngờ lại có hành động đê hèn như vậy, trong khi hai nước tương tranh ai lại giam sứ!

Nam Bắc Thần tỉnh bơ:

- Tể cung chủ chỉ muốn mời nhị vị lưu lại vài ngày, chuyện này không ăn nhập gì đến việc lưỡng quốc tương tranh cũng không phải giam sứ! Hơn nữa quý hữu Từ Quan Lượng cũng có dặn, nếu Tổng đại hiệp vào đây phải cố giữ lại lấy lễ mà đãi ...

Tổng Thiên Hành nói:

- Thứ lễ đó tại hạ thật chẳng dám nhận.

Nam Bắc Thần nói:

- Việc liên quan đến sinh trí, xin Tổng đại hiệp nên nghĩ kỹ trước khi hành động.

Tổng Thiên Hành đứng dậy:

- Dù Quảng Hàn cung có là long đàm hổ huyệt Tổng Thiên Hành này cũng xin xông xáo một phen.

Dứt lời quay mình bước đi, Trường Xuân chân nhân cũng nói gót theo sau.

Khi hai người vừa bước ra khỏi cửa đã thấy kiếm phong lạnh toát bút tới.

Tổng Thiên Hành nổi giận quát:

- Muốn chết!

Chàng xuất thủ nhanh như chớp kẹp lấy kiếm hất che cả thân hình đối phương bắn ra đón lấy mũi kiếm của đồng bọn thích tới. Một tiếng rú thảm vang lên, hai bóng người ngã xuống.

Tổng Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân đã ra khỏi cửa nhưng địch nhân giống như con thiêu thân không biết sợ chết cứ xúm tới. Sẵn thanh kiếm mới cướp được cầm tay, Tổng Thiên Hành quơ lên, tiếng kim khí chạm nhau loảng xoảng, mấy tên đi đầu thất kinh ôm tay lùi lại.

Trường Xuân chân nhân cũng cướp được một thanh kiếm cầm cự với hai tên, gạt một nỗi lão đóng vai đệ tử phái Thanh Thành nên không tiện ra oai thành thủ giữ thế cầm đồng mà thôi.

Riêng Tổng Thiên Hành chẳng có chi úy kỵ, vừa múa kiếm loang loảng vừa quát:

- Kẻ nào cản trở thì chết!

Tiếng rú thảm liên tiếp lại thêm ba bốn tên ngã xuống.

Chàng phóng chỉ hạ luôn một tên Ngân thị vây công Trường Xuân

chân nhân, kêu lên:

- Đạo trưởng! Xong!

Còn lại một tên, Trường Xuân chân nhân xuất luôn một chiêu “Xuân vân tác *** p cuốn***” kiếm ảnh lạnh toát lướt qua, đầu của hai Ngân thị còn lại cũng lìa khỏi cổ.

Một chiêu thức bình thường đó nhưng có công lực siêu tuyệt của lão hóa thành uy lực phi phàm, gã Ngân thị làm sao chịu nổi.

Sau khi rảnh tay, lão cũng xông lên mái nhà theo sau Tống Thiên Hành.

Chỉ sau một thoáng giáp chiến, trước khách sảnh đã có bảy thi thể nằm ngổn ngang.

Nhưng hai người vừa lên tới mái nhà lại có thêm bảy, tám bốn g người xông lên vây công.

Tống Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân lại vung kiếm, tiếng rú liên hồi lại thêm một trận mưa máu gió tanh diễn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Lui ra!

Bốn tên Kim y thị giả đồng hươu binh khí công tới.

Thế địch càng lúc càng mạnh nhưng Tống Thiên Hành vẫn không nao núng, chàng phóng thanh kiếm ra đồng thời đưa tay lấy thanh kim xa nhuyễn kiếm.

Tên Kim thị đi đầu bị thanh kiếm chàng phóng xuyên suốt ngực rú lên thê thảm lẫn luôn xuống đất.

Ba tên còn lại chưa kịp công hết chiêu đã có thêm một tên đứt làm hai đoạn, hai tên còn lại thanh trường kiếm cũng bị đứt ngang, thất kinh hồn vía ném bừa hai đoạn gãy vào người Tống Thiên Hành rồi thoát thân tháo chạy.

Trường Xuân chân nhân vốn là Tam linh đệ tử, lại ẩn cư lâu ngày bỗng chốc thấy cảnh tượng thảm khốc xảy ra, không khỏi động lòng, lão buột miệng niệm:

- Vô lượng thọ Phật! Tống đại hiệp nên tránh tạo nghiệp sát để khỏi làm tổn thương thiên khí ...

Tống Thiên Hành dùng truyền âm đáp:

- Thiên Hành nhớ rồi, đa tạ sư bá nhắc nhở. Chỗ hai người đứng là mái nhà của tiền điện, chỉ cần vượt qua chỗ này là đến khoảng đất rộng trước tiền điện rồi.

Không biết vì run sợ trước thần oai của Tống Thiên Hành hay vì có âm mưu khác, không một ai dám xông lên chỉ có mấy tên Ngân thị và Kim thị đứng bất động ở xa.

Bỗng nghe có tiếng Nam Bắc Thần quát lớn:

- Các người chết hết rồi hay sao?

Mười mấy tên kia cùng quát lớn một tiếng xông lên vây công.

Tổng Thiên Hành trầm giọng nói:

- Nam Bắc Thần, bọn thủ hạ tội tình gì mà người xưa đến chịu chết uổng mạng như vậy?

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Tổng đại hiệp, cục diện chưa kết thúc thì làm sao biết chúng chết uổng?

Tổng Thiên Hành nổi giận:

- Nam Bắc Thần, nếu người còn đáng mặt anh hùng thì nên đích thân xuất thủ đừng để chúng chết thay.

Nam Bắc Thần cười nhẹ:

- Sách có câu “Dưỡng binh thiên nhật, dụng tại nhất thì” chúng có chết, đó cũng là vinh dự cho chúng.

Bỗng có tiếng hô lớn, mười mấy thanh kiếm đồng loạt bủa xuống đầu hai người.

Với công lực của hai người, muốn mở đường lộ thoát thân không phải khó khăn.

Nhưng vị sợ tạo sát nghiệp, lại thêm sợ lộ thân phận nên nhất thời hai người bị vây không thoát được.

Tuy không giết người nhưng thanh kim nhuyễn kiếm của Thiên Hành với chiêu thức tinh kỳ bức đối phương rối loạn. Trước tình hình đó đối phương tránh nặng tìm nhẹ, quay quả áp lực về phía Trường Xuân chân nhân tăng lên.

Nhưng thanh kiếm trong tay Trường Xuân chân nhân cũng vô cùng điêu luyện, lão chỉ dùng những chiêu thức bình thường, nhưng mặc dù áp lực gia tăng lão cũng có công có thủ.

Tổng Thiên Hành trông thấy tình thế nhíu mày nói:

- Đạo trưởng, đây không phải là biện pháp hay, chúng ta phải thoát đi mới được.

Dứt lời tả thủ liên tiếp phóng chỉ, đối phương đã có ba tên ngã nhào, nhưng chàng không hạ sát, thủ chỉ điểm mê huyết mà thôi.

Ba tên ngã xuống lập tức có ba tên khác nhảy vào thay thế. Trường Xuân chân nhân sau khi được Tổng Thiên Hành cảnh tỉnh, lão bắt đầu hiển lộng thần oai, thanh kiếm trong tay lão như con giao long vùng vẫy.

Bỗng nghe giọng nói thanh tao của nữ nhân:

- Ủa, tên tiểu đạo sĩ này thân thủ cũng không kém gã họ Tống.

Tổng Thiên Hành theo tiếng nói nhìn qua, cách đó không xa một cung trang mỹ phụ đang đứng quan chiến. Gió đêm nhẹ nhàng làm

phát phơ tà áo, cộng thêm nét điểm tuyệt của nàng khiến nàng giống tiên nữ hạ phàm hơn là người thế tục.

Tổng Thiên Hành thấy xuất hiện thêm người lạ, nhìn lại thấy Nam Bắc Thần nhìn vào mỹ phụ như thất thần, định nhân cơ hội này thoát thân, bèn quát lớn:

- Đạo trưởng! Xông!

Vừa quát vừa giương chỉ điểm ngã một tên cướp lộ xông ra, nhưng thấy chàng không xuất thủ, đối phương không biết sợ cứ nhào xông vô tới tấp, Tổng Thiên Hành nổi giận quát:

- Đồ không biết sống chết!

Vừa nói vừa vung kiếm lên, một luồng kiếm quang chớp lên, lại một tên bị kiếm đứt lìa hai đoạn.

Trường Xuân chân nhân dường như đang động nộ hỏa, lão quát:

- Cản đường là chết!

Tiếp theo tiếng rú thảm, hai tên bị chém đứt cánh tay, một tên bị lão phóng cước đá văng xuống mái nhà.

Mỹ phụ quát lớn:

- Tất cả dừng tay!

Bọn thủ hạ Quảng Hàn cung nghe nói như được hạ chỉ ân xá, lật đặt thối lui.

Đến lúc này Nam Bắc Thần mới như hoàn hồn, phi thân lên mái nhà đến trước mỹ phụ cung thân thi lễ:

- Nam Bắc Thần bái kiến phu nhân.

Mỹ phụ khẽ gật đầu rồi nhìn Tổng Thiên Hành nói:

- Nhị vị có đồng ý nghe thiếp phân một lời?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Tổng Thiên Hành thỉnh giáo phương danh quý tánh phu nhân.

- Thiếp thân họ Hoàng Phủ, tên gọi Xảo Nhi ...

Nam Bắc Thần tiếp:

- Đây là tỳ cung chủ phu nhân.

Tổng Thiên Hành “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nhiễm phu nhân, thất kính! Thất kính! Không biết phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười nhẹ:

- Không dám chỉ giáo, có điều thiếp mong Tổng đại hiệp nghĩ lại, nên làm bạn hơn là đối thủ của Quảng Hàn cung.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin thứ Tổng Thiên Hành không thể vâng mạng.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu Tổng đại hiệp muốn vậy thiếp cũng hết sức thành toàn, phía

trước quang lộ có đặt một thế trận nhỏ, xin Tổng đại hiệp có thể thoát khỏi trận, thiếp thân hành tiễn nhị vị khỏi cốc.

Các loài kỳ môn trận thế Tổng Thiên Hành nào có lạ gì, lại thêm Trường Xuân chân nhân cũng là đại hành gia về trận pháp, chàng vững tâm nhận lời ngay:

- Tổng Thiên Hành xin bái lãnh tuyệt ý của Nhiễm phu nhân. Mời!

- Mời!

Vừa dứt lời nàng đã như làn khói nhạt, nhắc mình khỏi mái nhà đáp nhẹ xuống quảng trường.

Lúc này Hoàng Phủ Xảo Nhi đã đứng trong một hoa viên vẫy vẫy tay, hai người đứng ngoài nhìn vào thấy giống như Bát Quái trận đồ của Gia Cát Lượng, nhưng xem kỹ một hồi thấy phức tạp hơn Bát Quái trận nhiều.

Hai người tuy biết trận thế lợi hại, nhưng đã nhận lời đối phương không lẽ đổi ý không dám vào? Thế là hai người từ từ cất bước đi vào.

Hoàng Phủ Xảo Nhi đứng đó cách hai người chưa tới hai trượng, với công lực của hai người, bất kỳ ai xuất thủ cũng có thể chế ngự đối phương một cách dễ dàng. Nhưng hiện thời không một ai dám vọng động, chỉ lo ngưng thần tìm ra chỗ ảo diệu của trận thế.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Trò con trẻ này bày ra trước mặt nhị vị đại hiệp thật chẳng khác múa rìu qua mắt thợ.

Tổng Thiên Hành nghiêm nghị đáp:

- Phu nhân không cần tự khiêm, kỳ thực trận này thần quỷ khó lường, có thể tuyệt xảo đoạt thiên công!

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách:

- Tổng đại hiệp khen quá lời rồi.

Trong khi đó Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm hỏi:

- Thiên Hành, ngươi có nhìn ra lai lịch trận thế này không?

- Thoạt nhìn thì giống “Tiểu chu thiên lục hợp trận” nhưng bên trong còn nhiều biến hóa khác.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Không sai, giờ chỉ cần biết những biến hóa đó thì coi như xong.

- Sư bá tìm ra chỗ biến hóa chưa?

- Chưa!

Tổng Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Hay là cứ theo phép biến hóa “Tiểu chu thiên lục hợp trận” phá thử.

Trường Xuân chân nhân kiên quyết lắc đầu:

- Không được! Điều trọng yếu nhất là phải bình tĩnh.

Bỗng nghe Hoàng Phủ Xảo Nhi hỏi:

- Sao, nhị vị nhìn ra lai lịch trận chưa?

Tổng Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ không làm thì đây là “Bát Quái trận đồ” và “Tiểu chu thiên lục hợp trận” hòa trộn vào nhau, nhưng bên trong còn có biến hóa khác.

Hoàng Phủ Xảo Nhi vỗ tay cười lớn:

- Cao minh! Cao minh! Nhưng Tổng đại hiệp có biết đang đứng ở nơi nào không.

Tổng Thiên Hành cau mày:

- Tại hạ đang ở “kinh môn” - Tổng đại hiệp hiểu biết sâu rộng. nếu thiếp thân phát động trận thế, Tổng đại hiệp sẽ có biến hóa thế nào không?

Tổng Thiên Hành cau mày lắc đầu:

- Cái đó tại hạ thật không biết.

- Vậy thì phải có chút thực tế để Tổng đại hiệp khỏi nghi ngờ.

Rồi nàng cao giọng:

- Nam tổng giám! Phát động trận thế ...

Không biết Nam Bắc Thần làm thế nào, khi Hoàng Phủ Xảo Nhi vừa dứt lời bỗng một luồng phong gào thét, đá bay cát chạy, và mặt đất như cũng chao đảo, thoát cái mê hồn địa âm như đến ngày tận thế. Một lát sau gió yên đất lặng, trời dường như cũng có sáng ra chút ít nhưng bốn bề vẫn mông mờ tối, chỉ thấy toàn cát là cát, và trên chính bản thân mình cũng như không còn tồn tại nữa.

Dù biết rõ đó chỉ là ảo ảnh nhưng hai người cũng không khỏi động phách khinh tâm.

Tổng Thiên Hành cố định tâm dùng truyền âm nói:

- Sư bá, quỷ trận này quả nhiên lợi hại.

Nhưng thật lâu sau chàng chẳng nghe Trường Xuân chân nhân đáp lời, bất giác chàng kinh hãi.

Tổng Thiên Hành không phải không biết sự lợi hại của kỳ môn trận, nhưng đây là lần thứ nhất chàng mới thực sự lọt vào thế trận như vậy, quả thật chàng không thể hình dung loại ảo ảnh này lại có tác dụng ngăn cách truyền âm của chàng. Nếu không thì hai người đứng sát nhau sao lại không nghe? Không lẽ trận địa chấn lúc này đẩy hai người ra xa nhau sao?

Đang lúc chàng còn kinh hãi bỗng nghe giọng truyền âm của Trường Xuân chân nhân từ xa thẳm vọng tới:

- Thiên Hành ngươi không có đi chứ?

Tổng Thiên Hành nhú mày nói:

- Thiên Hành vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trường Xuân chân nhân cũng cười lớn nói:

- Xem ra phen này ta với người thất bại hoàn toàn rồi.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi:

- Nhị vị chớ khá buồn, trận thế này ngoài vài nhân vật cao cấp của Quảng Hàn cung ra, trên giang hồ sợ không một ai phá nổi.

Thật kỳ lạ, tuy nhìn không thấy nàng, nhưng sao giọng nói lại rõ ràng như bình thường vậy?

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách nói:

- Tổng đại hiệp, vị đạo trưởng đồng hành với người coi bộ thân thủ bất phàm.

Thanh Thành phái theo như thiếp thân biết kể cả chưởng giáo lẫn trưởng lão không ai có được thân thủ như vậy. Nếu có thể báo thực danh hiệu, thiếp thân vô cùng cảm kích.

Trường Xuân chân nhân nổi giận quát:

- Ta là Tu Duyên, người còn muốn báo danh hiệu gì nữa?

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu đạo trưởng chịu báo thực danh hiệu thiếp thân xin để một người được tự do đi mời Sơn Tuyết thần ni tới đây, sau đó sẽ bàn tiếp.

Hai người chưa kịp đáp lời đã nghe Nam Bắc Thần nói:

- Địch nhân đã bị giam trong trận, các người có thể đi nghỉ được rồi. Có tiếng bước chân loạn tạp nhỏ dần rồi vắng lặng hẳn.

Xảo Nhi giọng ngạc nhiên:

- Nam Tổng giám! Người có ý gì vậy?

Giọng Nam Bắc Thần ra chiều kích động:

- Xảo nhi, nàng còn nhận ra giọng của ta chăng?

Cách xưng hô từ “phu nhân” sang “Xảo nhi” đã đủ thấy lạ mà giọng nói của y dường như cũng thay đổi, trầm trầm âm áp.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng kích động không kém:

- Người ... người là Bá Nguyên?

- Phải, vậy là nàng vẫn còn nhận ra giọng nói của ta.

Hoàng Phủ Xảo Nhi kích động:

- Bá Nguyên. Người cải danh đổi họ gia nhập Quảng Hàn cung phải chăng là vì ta?

- Xảo nhi, nàng nghĩ xem, nếu không phải vì nàng thì Bá Nguyên này đâu chịu làm thân luồn cúi làm tôi đòi cho người.

Hoàng Phủ Xảo Nhi thở dài:

- Thân gái thất tiết thật không đáng cho chàng lao tâm khổ trí như vậy.

- Sao lại không đáng? Bao năm chịu khuất phục giờ ta đã được đền bồi. Nàng có biết tại sao ta yêu cầu đích thân nàng ra trận không? Ta muốn cùng nàng nguyền kẻ báo thù.

Xảo nhi ngăn lại:

- Bá Nguyên, ăn nói giữ lời!

- Không còn sợ, lão tặc giờ này đang hành công dù có người thông báo lỗi vi phạm đã làm gì được ta.

Xảo nhi thở dài:

- Bá Nguyên, người đầu không lại lão đâu, mau trốn đi.

Nam Bắc Thần cười thầm nảo:

- Đi à?

- Phải, người đi đi, ta đã là người thất tiết không xứng đáng hầu hạ người.

- Không! Đó không phải lỗi của nàng! Xảo nhi, tin lời ta đi, cho dù đó là lỗi của nàng ta cũng bỏ qua.

Hoàng Phủ Xảo Nhi nuốt nước mắt:

- Nhưng ta đi bây giờ cũng chỉ có chết mà thôi, lão tặc buộc ta uống độc dược, không có thuốc giải của lão thì ...

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Vậy thì được rồi, ta sẽ cùng Tống đại hiệp hợp tác ...

Rồi hần lớn tiếng nói:

- Tống đại hiệp, hai ta cùng có thù với Nhiễm Khiếu Thiên, vậy Tống đại hiệp có thể bỏ qua việc không hay lúc nãy mà hợp thủ đối phó với lão tặc.

Tống Thiên Hành nói:

- Đứng trên lập trường trừ ma vệ đạo, tại hạ sẵn lòng hợp tác với nhị vị, nhưng phải tiến hành thế nào đây?

Trường Xuân chân nhân ngăn lại:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, trước tiên nên biết rõ lai lịch đối phương rồi sẽ bàn đến việc khác.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Trường lão nói phải, Xảo nhi, mau triệt tiêu thế trận để tiện đàm đạo.

Hoàng Phủ Xảo Nhi dạ một tiếng. Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân bỗng thấy sáng lên, một khuôn viên chừng năm trượng vuông khói mờ biến mất nhưng bên ngoài vẫn còn thấy một vùng hỗn độn vô biên.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chỉ cách nhau hai bước chân, còn Hoàng Phủ Xảo Nhi và Nam Bắc Thần cũng đứng cách đó chưa đầy hai trượng.

Nam Bắc Thần cười nhẹ nói:

- Mời chư vị ngồi xuống, ta từ từ đàm đạo.

Mọi người xếp bằng ngồi xuống đất, Nam Bắc Thần mỉm cười tự giới thiệu:

- Tại hạ nguyên họ Hồ tự nb, đây là tiện nội Hoàng Phủ Xảo Nhi.

Trường Xuân chân nhân chau mày:

- Nhị vị tinh thông kỳ môn trận pháp, chỉ võ công cao diệu sao trên giang hồ không nghe thấy tên nhị vị?

Hồ Bá Nguyên từ từ kể:

- Hai người bọn ta cũng có thể gọi võ lâm thế gia. Nhưng từ tổ tiên đời thứ hai đã ẩn cư ở Tuyết Phong Sơn, tự canh tránh xa vòng danh lợi giang hồ. Tại hạ cùng Xảo nhi từ nhỏ cùng học võ với nhau, sau khi thành niên được hai nhà tác hợp thành phu phụ ...

Khoảng mười lăm năm trước, Nhiễm Khiếu Thiên có việc đi ngang hàn xá, thấy tiện nội có chút nhan sắc, lão dùng vũ lực bắt đi, đồng thời đả thương song thân. Trước khi đi lão còn nói rõ, muốn báo thù cứ đến Quảng Hàn cung ở Trường Xuân cốc!

Lúc ấy tại hạ có việc ra ngoài, chừng về nhà mới hay tin dữ, nhưng võ công tại hạ lúc đó quá kém cỏi, nhưng quân tử báo cừu ba năm chưa muộn, tại hạ bế môn khổ luyện, sau đó thay hình đổi dạng, dùng hóa danh Nam Bắc Thần đầu quân vào Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Hồ đại hiệp có tự tin là địch thủ của Nhiễm Khiếu Thiên?

Hồ Bá Nguyên thở dài:

- Không giấu nhị vị, trước kia tại hạ tự tin có thể từ năm ba năm chiêu, nhưng bây giờ thì không dám chắc ...

Trường Xuân chân nhân nói:

- Thí chủ nói vậy ...

Hồ Bá Nguyên:

- Hiện thời lão tặc đang bế quan luyện một loại tà công thất truyền đã lâu, nghe đâu như là “Huyết ảnh thần công” Trường Xuân chân nhân nghe lạnh toát thân chân:

- “Huyết ảnh thần công”? Đó là một nghệ độc tôn của Thiên Ma giáo chủ Phát Linh Quan hơn trăm năm trước...

Hoàng Phủ Xảo Nhi chen lời:

- Phải, trận thế “Tiểu chu thiên lục hợp trận” này có thêm mấy biến hóa là lấy từ Thiên Ma giáo, bởi vậy mới tà môn đến dường ấy.

Tống Thiên Hành nói:

- Hoàng Phủ nữ hiệp, Nhiễm Khiếu Thiên học được bí truyền của Thiên Ma giáo từ bao giờ?

- Khoảng ba năm trước đây, lúc đó lão để tâm nghiên cứu trận pháp, một mặt chuẩn bị tài vật để luyện “Huyết ảnh thần công”, mãi đến ba tháng trước đây lão mới chánh thức bế quan luyện tập.

Trường Xuân chân nhân nhíu mày:

- “Huyết ảnh thần công” là một môn công phu tà độc, nhưng pháp luyện tốc hành có thể trong vòng một trăm ngày đạt đến đại thành, nhưng mỗi ngày phải giết một người để lấy máu luyện. Lão bế quan luyện ba tháng nay vậy cũng sắp đại thành rồi.

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Đạo trưởng nói đúng, còn khoảng sáu ngày nữa là lão luyện tới đại thành.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Bàn đạo đã tin lời nhị vị vậy xin nói phương pháp hợp tác.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Chẳng giấu nhị vị, tại hạ vốn dự định trước là cứu tiện nội, sau nữa giết lão tặc rửa sạch oán hờn tích chứa mười lăm năm nay. Nhưng tình thế đã thay đổi, phần sau của tâm nguyện xin nhờ hổ oai của nhị vị.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Hồ thí chủ nói rõ hơn phương pháp hợp tác.

- Tại hạ nghĩ, nhị vị phân ra một người, cùng tại hạ lập tức đi Đà Tiễn Lô mời các vị bằng hữu đến đây, rồi nội công ngoại kích tiêu diệt toàn thể nhân thủ Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phương pháp nà dùng được, chỉ cần nhị vị thật tâm hợp tác thì mọi việc sẽ dễ dàng.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Tại hạ khuất nhục hơn mười năm nay, mục đích chính để cứu tiện nội nhưng nàng đã bị lão tặc dùng độc cấm chế, như vậy theo thiên ý tại hạ, tốt nhất nên chế ngự lão để ...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Việc này Hồ đại hiệp không phải lo vì bằng hữu của tại hạ cũng có người bị trúng độc.

Mọi người còn bàn tán lao xao, bỗng nghe một giọng cười âm lạnh nói:

- Các người tính toán thật chu đáo, lão phu có lời ngợi khen!

Hồ Bá Nguyên cùng Hoàng Phủ Xảo Nhi đồng tái mặt, Hồ Bá

Nguyên lắp bắp:

- Lão ... lão tặc ... đến rồi ...

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy trời đất tối đen. Xòe bàn tay không thấy

ngón.

Lúc này mặt trời đã nhô lên khỏi núi, khuôn viên năm trượng vuông đang nắng ấm đột ngột tối đen khiến mọi người thất kinh hồn vía.

Giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên lại vang lên:

- Cầu nam nữ! Dám cả gan cầu kết người ngoài, hừ, lão phu thành hoàn cho hai người chết đồng quan đồng quách.

Hoàng Phủ Xảo Nhi hạ giọng nói:

- Trước mắt nên tìm đường ra khỏi trận đã, mọi người nắm tay theo sau tiện thiếp.

Mọi người nắm tay thành hàng dài bước cao bước thấp theo sau Hoàng Phủ Xảo Nhi, khi thì đi sang trái, lúc lại quẹo sang phải, trận ảnh cũng theo đó biến đổi.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân tuy không dám nói biết hết thể trận, nhưng vị trí các cửa có nhận ra, thấy Hoàng Phủ Xảo Nhi cứ nhắm “tử môn” đi tới, Tống Thiên Hành lấy làm lạ hỏi:

- Hồ phu nhân, sao lại nhắm “Tử môn” mà đi?

Xảo nhi cười nói:

- Cái này gọi là sau tử địa là sinh địa, “Tử môn” tuy có hơi hung hiểm, nhưng dễ thoát thân nhất.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không phải, Nhiễm Khiếu Thiên là người cáo già có đâu không biết điều đó, hơn nữa lão ở ngoài trận thấy rõ hành động của bọn ta.

Chàng vừa dứt lời bỗng cảnh tượng đột biến, nguyên là sa mạc ngút ngàn bỗng biến thành rừng rậm âm u.

Trường Xuân chân nhân thở dài than:

- Ngũ hành biến hóa, trận pháp này quả thật thần kỳ ...

Bỗng nghe giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên:

- Dâm phụ, đừng tưởng với chút trí thức thô lậu của ngươi mà có thể mưu đồ thoát thân. Lão phu không cần máy động cũng có thể thu thập các ngươi.

Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng cười lạnh nói:

- Lão tặc chó có đặc ý vội, đừng tưởng mấy gò đất con này có thể giữ chân được ta.

Rồi không biết nàng làm thế nào bỗng rừng cây âm u biến mất, thay vào đó chỉ thấy xam xám một màu, một vùng hỗn độn không phân biệt đâu là gần xa, trên dưới nữa.

Tống Thiên Hành nói:

- Hồ phu nhân, hay là ta xông “Bính môn”?

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Cũng được ...

Vừa nói vừa bước sang bên trái.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Dâm phụ, dám cả gan múa rìu qua mắt thợ, phải cho người biết lợi hại của lão phu.

Đi chưa được một trượng thì mắt bỗng thấy sáng rực, phải trái trước sau toàn lửa và lửa. Chỉ có hcu vị một trượng xung quanh mọi người là còn một màu xám đục âm u.

Nhưng bốn bên lửa cháy rực trời khiến mọi người thấy nóng cơ hồ không chịu nổi.

Tổng Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Đây chẳng qua là ảo ảnh của “Nam ly thần hỏa” nhưng tại sao nghe nóng như vậy?

Trường Xuân chân nhân hạ giọng:

- Ảo ảnh do tâm mà ra, nếu có thể giữ cho linh đài thanh tịnh thì cảm giác nóng sẽ giảm đi nhiều.

Tổng Thiên Hành nói:

- Bất chấp ảo ảnh, Hồ phu nhân, tiếp tục xông “sinh môn”.

Hoàng Phủ Xảo Nhi ứng tiếng tiếp tục bước.

Nhưng khi quần hiệp bước đến gần biển lửa thì cảm giác nóng càng dữ dội, Hoàng Phủ Xảo Nhi bất giác nhảy lui một bước, nhú mày:

- Không được rồi.

Tổng Thiên Hành nhú mày hỏi:

- Hồ phu nhân không biết hóa giải?

Xảo Nhi lắc đầu:

- Thiếp thân đã thử rồi, nhưng không mấy công hiệu.

Bổng nghe Nhiễm Khiếu Thiên lớn tiếng nói:

- Hai tên tiểu bối nghe đây, lão phu với Thanh Thành trước nay không cừu không oán, còn tên Tổng Thiên Hành, “Vũ nội song tiên” lão phu không làm khó dễ hàng hậu sinh tiểu bối, nếu các người chịu đầu làm môn hạ lão phu thì sẽ để các người toàn mạng.

Tổng Thiên Hành cười lớn nói:

- Cái giọng bề trên của các hạ đừng giở ra trước mặt ta thì hay hơn.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận quát:

- Người tưởng ta trị không nổi người sao?

Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Khẩu thiệt vô bằng, có bản lĩnh thì cứ việc giở ra.

Nhiễm Khiếu Thiên hừ lạnh:

- Tiểu tử, lão phu nhắc người, từ nãy giờ lão phu còn lưu tình, bằng không bốn người bọn người đã thành than hết rồi. Lão phu cho các người nửa thời thần suy nghĩ, nếu còn chưa thuận tòng, lão phu lập

tức hạ sát thủ!

Tổng Thiên Hành cười lớn:

- Người ngoài món “Huyết ảnh thần công” chưa luyện đến đầu đến đuôi còn có gì nữa đâu mà dọa ta.

Bỗng bên ngoài có tiếng cấp báo:

- Bẩm cung chủ, Tuyết Sơn thần ni tấn công vào tới cốc khẩu.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên:

- Còn những ai nữa?

- Còn có tiền nhiệm chưởng môn nhân Thanh Thành Ngô Chân Tử, Nga Mi tục gia trưởng lão Tề Kim Cang, “Cấp thời vũ” Văn Nhân Kiệt và một người nữa không rõ lai lịch.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Truyền lệnh khẩn cấp, toàn cung chuẩn bị nghênh địch.

- Dạ!

- Kim Thị nhất hiệu thay bản tòa giữ trận!

- Dạ!

Tiếp đó đã nghe tiếng chuông gấp gấp đổ dồn, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng rú thảm ... hòa thành một mớ âm thanh hỗn tạp.

Trường Xuân chân nhân nhắc nhở:

- Hồ phu nhân, ta nên lợi dụng cơ hội này để thoát ra ngoài.

Xảo Nhi thở dài lắc đầu:

- Thiếp thân đã cố hết sức rồi.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Nếu chỉ đơn thuần là “Bát Quái trận đồ” hợp với “Tiểu chu thiên lục hợp trận” thì không đáng ngại, nhưng đằng này còn thêm những biến hóa khác chưa biết lục những biến hóa đó họa may bản đạo có thể tìm được cách hóa giải.

Xảo Nhi gật đầu, sau đó đem những điều nàng biết được về trận thế thuật lại.

Sau một hồi trầm tư, Tổng Thiên Hành nói:

- Thiên Hành nhận thấy thế này ...

Trường Xuân chân nhân ngăn lại nói:

- Ta với người cùng viết xuống đất, nếu kết quả tương đồng thì không sợ bị lừa nữa!

Tổng Thiên Hành gật đầu, hai người quay lưng lại viết mấy chữ lên mặt đất.

Xảo Nhi thấy hai người trong lúc nguy cấp mà còn làm như giỡn chơi mới tò mò ghé mắt nhìn thử, bất giác nàng vỗ tay reo lên:

- Thật là xảo hợp, nhị vị viết giống hệt nhau ...

Thì ra hai người đồng viết năm chữ “Hỗn nguyên mê ma trận”

Trường Xuân chân nhân trầm ngâm tiếp:

- Nhưng những phần thêm vào của “Hỗn nguyên mê ma trận” không hoàn chỉnh mà còn phần nào khác nữa ...

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Hình như đó là “Ngũ hành trận” thì phải.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Phải rồi, phía này lửa cháy như vậy tức là “Bính đỉnh hỏa vị” đi ngược lại sẽ là “Nhâm quý thủy vị”, ảo ảnh mắt ta sẽ dễ dàng thoát ra ngoài. Cứ thử như vậy coi thế nào.

Thế là Trường Xuân chân nhân và Tổng Thiên Hành tiến lên phía trước thận trọng dò từng bước. Đi được khoảng năm trượng thì lửa dịu dần rồi tắt hẳn.

Hồ Bá Nguyên cả mừng:

- Nhị vị quả cao minh, ta thoát hiểm rồi.

Bổng nghe có tiếng cười lạnh:

- Người mừng quá sớm!

Đột nhiên cảnh sắc thay đổi, hoa viên bỗng biến thành bể cả mênh mông sóng vỗ ba đào, cuồng phong chớp giật.

Nhưng lúc này Trường Xuân chân nhân và Tổng Thiên Hành đã có chuẩn bị, cứ phẳng phẳng tiến bước, bất chấp sóng gió.

Quả nhiên bước đi dễ dàng như đi trên đất liền, không thấy ngăn trở gì. Công phu khoảng uống cạn tuần trà, ảo ảnh biến mất, ngoài trời đất sáng trưng, mọi người đã thoát khỏi trận thế.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 31

Trao Đổi Giải Dược

Mọi người thở ra như vừa cất được gánh nặng, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, bốn tên Kim y thị giả nhất tề múa binh khí xông tới quát:

- Trở vào!

Hồ Bá Nguyên nãy giờ tức anh ách, vì hắn chẳng biết ắt giáp gì về trận thế cả, đến giờ được dịp trút giận, quát lớn:

- Thất phu! Lui ra!

Vừa quát hắn đã cùng Xảo Nhi song song xuất thủ, bốn tên Kim y thị bị bức lui liên tục, không còn sức phản công nữa.

Trong khi đó thì tiếng hô “Sát!”, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng chuông phong từ hồ khẩu càng lúc càng tiến gần.

Toàn bộ cao thủ của Quảng Hàn cung lúc này như đổ hết ra ngoài quảng trường, gặp bốn người vừa thoát ra khỏi trận, hò nhau xúm lại gần hai mươi mạng vây chặt bốn mặt.

Tổng Thiên Hành nói:

- Nhị vị bất tất tham chiến, ta hợp lực lượng bên ngoài rồi sẽ tính. Chàng vừa dứt lời đã có thấy tiếng rú lên, hai tên Kim thị đã phơi thây.

Số cao thủ vây lại cũng hươ binh khí tấn công.

Tổng Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân dễ dàng đoạt được hai thanh trường kiếm quát:

- Cản đường là chết!

Trường kiếm lướt qua đầu lặn lông lốc, máu phun như mưa, tiếng rú liên miên vô tuyệt.

Trường Xuân chân nhân niệm phật hiệu:

- Vô lượng thọ Phật! Quảng Hàn cung vận khí đã tuyệt, các người buông kiếm để khỏi uổng mạng.

Nhưng thủ hạ của Nhiễm Khiếu Thiên phần nhiều là võ lâm hắc đạo, tên nào tên nấy không biết sống chết là gì, ngã gục lớp này lớp khác lại xông lên.

Trường Xuân chân nhân nhú mày:

- Hồ thí chủ, bọn này không biết sợ chết, thí chủ từng là người lãnh đạo của chúng thử nói vài lời xem sao.

Hồ Bá Nguyên gật đầu cao giọng:

- Các vị đồng đạo nghe đây, Nhiễm Khiếu Thiên tội ác ngập đầu, các vị hà tất phải vì lão mà uổng mạng. Nay Tổng đại hiệp vì đức hiếu sinh mở cho các vị sinh lộ, mau giá ngộ để tìm đường sống.

Mấy lời của Hồ Bá Nguyên cũng có ít nhiều hiệu lực, một số tên ném binh khí lui ra, nhưng đa số vẫn cố sống cố chết như thiêu thân lao vào.

Tổng Thiên Hành nóng mặt quát:

- Giết ác, tức là hành thiện, các vị không cần lưu tình, tại hạ đi trước ra ngoài tiếp ứng.

Dứt lời múa tít trường kiếm, đồng thời cất một tiếng hú như long ngâm nhắm cốc khẩu xông tới.

Lúc này quần hiệp đã đi hết, khoảng đồng đạo vào đến cốc, Nhiễm Khiếu Thiên cũng đã đích thân xuất thủ, chặn đứng Tuyết Sơn thần ni, toàn bộ tinh anh cũng Quảng Hàn cung cũng kéo hết ra vây chặt quần hiệp. Bóng người như thác lũ, tiếng chuông phong, tiếng rú

thảm, những âm thanh hỗn loạn hòa trộn làm cuộc chiến thêm phần thảm khốc.

Đặc biệt cặp song đấu Tuyết Sơn thần ni và Nhiễm Khiếu Thiên, chưởng phong chạm nhau ầm ầm, kinh phong làm bọn thủ hạ Quảng Hàn cung bị bắn giạt cả về phía sau.

Phía quần hiệp vì thấy Trường Xuân chân nhân với Tống Thiên Hành đi đã lâu mà không thấy trở về nên sợ có điều sơ thất bởi vậy mới nóng lòng kéo đến tiếp ứng.

Vừa đến cốc khẩu đã nghe trả lời Tống Thiên Hành cùng một đạo sĩ đã táng mạng dưới cơ quan của Quảng Hàn cung. Tin tức này làm Tuyết Sơn thần ni với tâm dạ bề tát cũng phải nổi giận.

Thế là dẫn đến kết quả như đã thấy.

Lúc này, Tuyết sơn thần ni đang huy động phát trần đối phó với một kiếm một chưởng của Nhiễm Khiếu Thiên, Thần ni cất giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, hai người đem qua đây đâu rồi.

- Giết hết rồi!

Trần Ngự Phong cũng nổi giận quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, nếu ngươi thật sự giết chết hai người đó thì ngày hôm nay cũng là ngày tận thế của Quảng Hàn cung.

Quần hào bán tín bán nghi cũng có cơ sở. Với công lực của Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân, muốn hạ sát hai người nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng Nhiễm Khiếu Thiên thủ đoạn tàn độc, mưu kế đa đoan, nên lão chính miệng nói ra như vậy không phải không tin.

Nhiễm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Ta đã nói giết là giết! Các ngươi không tin cứ tìm Diêm Vương mà hỏi.

Rồi lão quát lớn:

- Chúng huynh đệ, hai tên tiểu tử đó thân đã thành than, còn lại mấy tên này như gai trong mắt, giết được chúng thì bá nghiệp của chúng ta tự nhiên thành! Sát!

Bên ngoài quần ma ứng thanh hô “Sát!” vang trời. Tề Kim Cang nổi giận quát:

- Thần ni! Không cần lưu tình, cứ bắt sống lão quái vật này rồi tính sau!

Dứt lời lão đề song chưởng búa vào ngực Nhiễm Khiếu Thiên.

Tuyết Sơn thần ni quát:

- Tề thí chủ, dừng tay.

Nhưng không còn kịp nữa, Nhiễm Khiếu Thiên đã giơ tả chưởng lật ngang một thế.

Tuyết Sơn thần ni cũng vội cách không kích xéo một chưởng tiêu bớt chưởng lực của Nhiễm Khiếu Thiên.

“Ầm!” một tiếng kinh thiên động địa, Nhiễm Khiếu Thiên cùng Tuyết Sơn thần ni thân hình chấn động, còn Tề Kim Cang bắn lộn ba vòng trên không trung văng về phía sau.

May mà chưởng phong của Tuyết Sơn thần ni làm giảm bớt quá nửa chưởng lực của đối phương bằng không Tề Kim Cang chắc khó toàn mạng.

Văn Nhân Kiệt vội đỡ lấy lão, chỉ thấy lão co người thổ ra mấy ngụm máu tươi, nhưng xem ra thương thế chưa đến mức nguy kịch. Tề Kim Cang ngồi xếp bằng vận công chữa thương còn Văn Nhân Kiệt làm hộ pháp.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý cười lạnh nói:

- Lão ni cô, lão phu niệm chút tình cũ không nỡ hạ sát thủ, ngươi nên biết điều mà rút lui kéo không kịp.. Thần ni trầm giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, nói để ngươi biết, trừ phi ngươi dẹp bỏ vọng niệm, tự phế võ công để khỏi tác ác giang hồ, bằng không thì ta và ngươi phải có một người nằm xuống mới thôi.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Hừ, ngươi quả là người cố chấp, vậy kẻ nằm xuống phải chính là ngươi!

Thần ni cũng cười lạnh nói:

- Chưa hẳn! Khẩu thiệt vô bằng ngươi cứ tận thi tuyệt học, việc tồn vong sẽ tính sau ...

Vừa lúc đó thì tiếng hú như long ngân của Tổng Thiên Hành cũng nổi lên.

Nhiễm Khiếu Thiên nghe thấy liền biến sắc còn phía quần hiệp thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Tuyết Sơn thần ni cười lớn nói:

- Nhiễm Khiếu Thiên, ngươi nghe thấy rồi chứ.

Tổng Thiên Hành từ trên không phi thân xuống dáng như thiên thần, đồng thời quát vang như sấm:

- Tất cả dừng tay!

Tiếng quát của chàng lọt vào tai mọi người bất kể xa gần đều nghe như có tiếng sấm bên tai. Tất cả đều dừng tay lui lại một bước.

Tuyết Sơn thần ni hỏi:

- Thiên Hành! Tu Duyên đạo hữu đâu?

Tổng Thiên Hành quét mắt nhìn toàn trận rồi mỉm cười nói:

- Đa tạ thần ni quan tâm, Tu Duyên đạo trưởng còn ở phía sau.

Lúc này cảnh tượng đương trường trông thê thảm, thây nằm ngổn ngang máu tanh xông mũi, thậm chí không dám nhìn lâu.

Tổng Thiên Hành dùng ánh mắt nơi Tề Kim Cang đang ngồi xếp bằng dưới đất, nói:

- Tề tiên bối thọ thương?

Tề Kim Cang mở mắt ra:

- Không sao, chút nội thương này lão còn chịu được.

Tổng Thiên Hành giờ mới nhìn kỹ Nhiễm Khiếu Thiên.

Thân hình cao lớn, gương mặt dài nhưng như thoa nghệ, râu năm chòm phát phơ, mắt sâu mũi khoằm nhìn vừa oai phong vừa phẳng phát nét tà gian.

Nhiễm Khiếu Thiên cũng đưa ánh mắt cú vọ quan sát chàng, một lát sau lão hỏi trước:

- Người là Tổng Thiên Hành?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Không sai! Các hạ là Nhiễm Khiếu Thiên?

Lão không đáp chỉ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người làm sao ra được?

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười:

- Đương nhiên là đi bộ mà ra, mấy gò đất ngọn cây đó làm sao giam ta nổi!

Lúc này tiếng quyết đấu từ phía sau truyền tới đã nghe rõ ràng hơn. Gương mặt vàng của Nhiễm Khiếu Thiên bỗng biến màu thép, lão nghiêng răng nói:

- Tiểu tử ngươi đừng lên mặt với ta, nếu không có bọn phản phúc đó thì giờ này ngươi đã thành tro rồi.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Người không nên trách người mà tự trách mình thì hơn. Thử hỏi ngươi tới nhà cướp vợ người ...

- Câm miệng!

Rồi lão nghiêng răng nói:

- Đối với hạng tiểu bối như ngươi lẽ ra không thêm động thủ, nhưng ngươi đã chẳng biết lễ nghi với người trên, ta đành thay sư phụ ngươi giáo huấn một phen. Tiểu tử!

Tiếp chiêu đi!

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Nhiễm Khiếu Thiên, ngươi hết thời rồi. Người thử nhìn xung quanh xem còn bao nhiêu nhân thủ có thể dùng được?

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Cái đó không cần ngươi lo, lão phu một mình cũng đủ thu thập bọn ngươi.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Đáng tiếc là “Huyết ảnh thần công” của người ít nhất còn bảy ngày hỏa hầu nữa mới đại thành.

Tuyệt Sơn thần ni chau mày hỏi:

- Thiên Hành, người nói hắn đã luyện thành “Huyết ảnh thần công”?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Nhưng còn ít nhất bảy ngày nữa mới thành hỏa hầu.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Tiểu tử người có muốn thử?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tại hạ đang muốn lãnh giáo thần công của các hạ, có điều trước khi giao thủ, tại hạ có mấy lời. Nếu các hạ chịu giao thuốc giải độc cho Văn Nhân Kiệt và Hồ phu nhân, đồng thời phát thệ suốt đời không ra khỏi Trường Xuân cốc thì ...

Không chờ chàng nói hết lời, lão phá lên cười như điên dại:

- Tiểu tử, hạng như người mà cũng dám lên mặt với ta nói những lời đó! Ha! Ha!

Ha!

Bỗng có tiếng quát:

- Tổng đại hiệp, đừng để lão tặc sống sót, bằng không di họa không nhỏ!

Dứt lời Hoàng Phủ Xảo Nhi, Hồ Bá Nguyên cùng Trường Xuân chân nhân nối tiếp nhau đáp xuống đương trường.

Trong ba người, ngoài Trường Xuân chân nhân áo quần còn sạch, hai người còn lại thân thể như nhuộm máu tươi.

Xảo Nhi vừa đáp xuống liền chỉ mặt Nhiễm Khiếu Thiên mắng:

- Lão tặc, hôm nay là ngày tàn của ngươi rồi.

Nhiễm Khiếu Thiên cười nói:

- Sách có câu:

“nhất dạ phu thê bách nhật ân, nàng về với ta mấy năm ái ân không nhạt sao lại trở mặt vô tình như vậy?”

Hồ Bá Nguyên như con hổ điên xông lên quát:

- Lão tặc, nạp mạng!

Trường Xuân chân nhân níu áo hắn, nói:

- Hồ thí chủ chớ quá xúc động! Tội của hắn tất phải đền, ta từ từ nghị sự.

Tổng Thiên Hành nói:

- Đạo trưởng mau đưa nhị vị ra sau giới thiệu với mọi người, để Thiên Hành đối phó với lão tặc.

Xong, chàng quay sang Nhiễm Khiếu Thiên:

- Các hạ thấy đề nghị của tại hạ thế nào?

Lão lạnh lùng:

- Tiểu tử, người muốn chết thì mau lấy binh khí ra, không cần nhiều lời.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Người chưa thấy quan tài thì chưa sợ, được rồi, ta thành toàn cho người.

Dứt lời chàng lấy thanh kim xà nhuyễn kiếm đeo trên lưng xuống:

Hồ Bá Nguyên sau khi ra mắt quần hiệp. Thấy sắp động võ, liền kêu lớn:

- Tổng đại hiệp, tại hạ cũng góp một phần.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Được càng đông càng hay, đỡ cho lão phu mất thời gian vô ích.

Trần Ngự Phong bước ra cười nói:

- Các hạ nói đúng lắm, Tổng lão đệ, chúng ta liên thủ đấu một trận.

Trần Ngự Phong sợ một mình Tổng Thiên Hành ra tay gặp sơ suất vì “Huyết ảnh thần công” của đối phương là thứ tà độc công phu, không thể xem thường, nên chẳng kể gì đến quy củ giang hồ cùng chàng liên thủ.

Phản Nhiễm Khiếu Thiên đã biết công phu của Trần Ngự Phong nên lão đã hơi e dè, nhưng vì đã lỡ đại ngôn lại thêm tin tưởng vào “Huyết ảnh thần công” nên lão lãnh đạm nói:

- Vậy thì hay lắm, mời!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Bọn ta hai đấu một vậy mời các hạ tiến chiêu trước.

Nhiễm Khiếu Thiên hừ một tiếng quát:

- Coi kiếm!

Tiếng quát vừa phát ra lão đã hươ kiếm tấn công về phía Trần Ngự Phong còn tả thủ phát một chưởng tấn công Tổng Thiên Hành.

Nội chiêu đầu tiên đủ chứng tỏ lão là người gian ngoa. Trần Ngự Phong dùng tay không lão lại dùng kiếm tấn công, còn Tổng Thiên Hành nội công non yếu thì lão dùng chưởng lực hùng hậu để áp đảo. Dùng sở trường của mình để đối phó sở đoản của đối phương cũng là một yếu quyết trong binh gia vậy.

Nhưng gặp phải hai tay cao thủ này, mọi tính toán của lão đều vô ích, thế công vừa phát, Tổng Thiên Hành và Trần Ngự Phong đã nhanh như chớp đổi vị trí. Vừa khéo Tổng Thiên Hành một chiêu “Phật quang phổ chiếu”, “Kim xà nhuyễn kiếm” biến thành cầu vòng, ánh kim sa xuống kiếm của đối phương.

Trần Ngự Phong cũng phát tay áo rộng phát chưởng kinh hàm chứa mười thành chân lực, “Huyết Ảnh thần công” của đối phương bị hóa

giải vô hình vô tích.

Lão ma này sống lâu thành tiên, chiêu đầu tiên không kiến hiệu, trường kiếm trong tay lập tức biến chiêu. Xỉa ngược một chiêu “Chiêu chỉ thiên nam” đâm xé vào “Chưởng môn huyết” của Tống Thiên Hành.

Chiêu thức có vẻ tầm thường, nhưng sự thực hàm chứa sự biến ảo dị thường và công lực siêu tuyệt, khiến quần hiệp đứng gần cũng không khỏi ớn lạnh.

“Bùng!” “Xoảng!” tiếng chưởng phong chạm nhau chấn động màng nhĩ cùng tiếng kiếm chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, chứng tỏ những tay tuyệt đỉnh cao thủ đều cương đối cương.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Qua mà không lại là thiếu lễ, các hạ cũng tiếp Trần mỗ một chưởng. Lại một tiếng “bùng!” chấn theien động địa, Trần Ngự Phong và Nhiễm Khiếu Thiên đều bị chấn động lui ba bước.

Tống Thiên Hành thuận thế xuất một chiêu “Kim châm độ ách” làm Nhiễm Khiếu Thiên bị bức lui một bước lớn nữa.

Ba bóng người thoát hợp thoát phân, thoáng chốc đã không còn phân biệt ai là ai nữa.

Trong lúc giao đấu Trần Ngự Phong dùng truyền âm nói với Tống Thiên Hành:

- Lão đệ, “Huyết ảnh thần công” của lão tặc đã đạt chín thành hỏa hầu, người không được đối chưởng với lão, lúc này ta tiếp lão hai chưởng đã thấy khó chịu trong người.

Tống Thiên Hành cũng dùng truyền âm đáp:

- “Huyết ảnh thần công” lợi hại đến như vậy sao? Nếu lão luyện đến mức hỏa hầu thì còn ai chế phục nổi?

Trần Ngự Phong nói:

- Nói về đơn đấu, với công lực hiện tại sợ không còn ai chế ngự nổi y nữa rồi.

Trong khi vừa đấu vừa trao đổi, ba người đã giao thủ hơn một trăm huyết.

“Huyết ảnh thần công” quả nhiên lợi hại, Nhiễm Khiếu Thiên một mình kháng cự với hai tay tuyệt đỉnh cao thủ đương thời mà vẫn có công có thủ, chưa thấy có dấu hiệu bại trận.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc hí cười ha hả nói:

- Chỉ có hai tên thì chưa đủ đâu, ít nhất phải thêm vài tên nữa ...

Trần Ngự Phong cũng cười lớn nói:

- Lão tặc chó cuồng ngôn, trong vòng năm trăm chiêu nhất định người phải nằm xuống.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận:

- Lão xược! Gần hai trăm chiêu rồi mà một cọng lông của lão phu hai người còn chưa chạm được! Đừng nói năm trăm chiêu, hai người cũng chưa làm gì nổi lão phu đâu.

Tề Kim Cang đang ngồi vận công trị thương nghe nói tức khí mở mắt, nói:

- Thần người, đối phó với loại này không cần kể gì đến quy củ giang hồ, ta cứ việc hợp lực giết hẳn rồi tính sau.

Thần ni lắc đầu:

- Không cần làm như vậy đâu, các hạ cứ ngồi yên lược trận thì được rồi.

Bỗng nghe Nhiễm Khiếu Thiên quát lớn:

- Hai người có gan thì tiếp lão phu một chưởng!

Vừa nói vừa phóng một chưởng công vào giữa ngực Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cũng quát lớn một tiếng cử hữu chưởng lên ...

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa, thân hình Nhiễm Khiếu Thiên hơi lắc lư, còn Tống Thiên Hành thì thối lui hai trượng mới đứng lại được.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý:

- Tiểu tử chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng Tống Thiên Hành vừa đứng thẳng đã quát lớn:

- Đánh!

Trần Ngự Phong cũng quát lớn:

- Lão tặc chạy đằng trời.

Thì ra hai người đã hợp tác với nhau, Tống Thiên Hành giả vờ làm đối phương không giới bị, trong khi Trần Ngự Phong tấn công liên tiếp hai chưởng thì Tống Thiên Hành cũng vung tay, một đạo ô quang thoát khỏi tay chàng bắn ra rồi hóa thành hai nhúm “linh đài huyết” và chương môn huyết” của Nhiễm Khiếu Thiên kích tới.

Nhiễm Khiếu Thiên biết rõ Tống Thiên Hành còn có tuyệt chiêu này nhưng một là chàng còn quá trẻ vị tất đã luyện đến trình độ như Thanh Hư thượng nhân hai là chàng vừa bị lão một chưởng bắn xa hơn hai trượng nên sinh lòng khinh địch.

Mặt khác, Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong phối hợp khít khao, Nhiễm Khiếu Thiên lo đối phó với Trần Ngự Phong còn không kịp còn đâu sức lực đối phó với “Nhị tướng kim hoàn” siêu tuyệt của Tống Thiên Hành.

Dưới chiêu hợp công của hai người, Nhiễm Khiếu Thiên bị điểm trúng “Chương môn huyết” lão chỉ hơi sững người một chút, Trần

Ngự Phong đã điễm luôn mấy nơi yếu huyết, thế là một đời ma đầu giờ chỉ còn biết giương mắt chờ người phân xử.

Tổng Thiên Hành liếc mắt một vòng nhìn bọn thủ hạ Quảng Hàn cung đang kinh hãi thất hồn nhìn Cung chủ bị chế ngự. Chàng trầm giọng:

- Cung chủ của các người đã bị bắt, các người đứng yên tại chỗ chờ nghe phát xử.

Sau đó chàng quay sang Tuyết Sơn thần ni cung kính nói:

- Phần hậu sự mời Thần ni đứng ra giải quyết.

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Người không cần phải ngần ngại, như ta ủy quyền cho người giải quyết.

Tổng Thiên Hành nói:

- Thần ni là chủ soái, làm như vậy Thiên Hành ...

Trần Ngự Phong ngắt lời:

- Lão đệ, Thần ni đã nói như vậy, người không nên từ chối nữa.

Tổng Thiên Hành ngần ngừ một lát, rồi gật đầu:

- Thiên Hành lãnh mạng!

Tổng Thiên Hành quay lại Nhiễm Khiếu Thiên:

- Các hạ còn điều gì muốn nói không?

Nhiễm Khiếu Thiên song mục trợn trừng gần giọng nói:

- Tiểu tử chớ nhiều lời! Lão phu thất thế bị chế, người có muốn cắt muốn chặt mặc tình.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Khẩu khí cứng cỏi, thật đáng mặt anh hùng. Nhưng tại hạ xin nhắc một điều, người chết rồi thì không sống lại được!

Nhiễm Khiếu Thiên cười nhẹ:

- Sơn trang nan hữu thiên niên thụ, thế thượng nan phùng bách tuế nhân, hừ, lão phu năm nay sống gần trăm tuổi, ăn khắp sản vật trên quý của thế gian, thường thức không biết bao nhiêu là mỹ nữ, có chết cũng không đáng hận.

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Lão trù để còn biết tham sống, sợ chết, tại hạ không tin các hạ muốn chết sớm như vậy.

- Không sai, ta đương nhiên chưa muốn chết sớm, nhưng cầu lạy người để được sống lão phu không làm!

Tổng Thiên Hành bật cười:

- Cầu lạy thì không cầu, nhưng tại hạ có điều kiện trao đổi. Nếu các hạ chịu đưa ra thuốc giải độc cho Văn Nhân tiên bối cùng Hồ phu nhân, tại hạ có thể tác chủ cho các hạ được sống!

Lão cười lớn:

- Được sống! Nhưng sống như thế nào mới là quan trọng? Sống mà không bằng con trùng con đế thì thà không sống còn hơn.

Tổng Thiên Hành nói:

- Đương nhiên phải phế công lực của các hạ để khỏi di họa cho giang hồ.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lớn:

- Thấy chưa, ta nói có sai đâu? Hừ, phá công lực để khỏi di họa giang hồ? Người biết lão phu có nhiều cừu nhân không? Một khi không còn công lực thử hỏi lão phu sống như thế nào đây? Hơn nữa sau khi chết ta còn mang theo một tỳ thiếp xinh đẹp như Xảo Nhi và một tỳ tòng danh vọng như Văn Nhân Kiệt thì dưới huỳnh tuyền cũng đỡ phần cô tịch.

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Người tưởng người không giao ra rồi ta không tự đi tìm được sao?

Nhiễm Khiếu Thiên cười:

- Giỏi lắm, người đi tìm đi, Quảng Hàn cung rộng lớn như vậy, người tìm ba năm cũng không thấy, lúc đó thì chúng sớm đi theo ta rồi.

Tổng Thiên Hành trầm ngâm:

- Nói vậy chỉ còn cách để cho các hạ được tự do rời khỏi đây thì các hạ mới giao ra thuốc giải?

Nhiễm Khiếu Thiên cười âm lạnh:

- Không sai! Nhưng lão phu còn một điều kiện phụ, đó là toàn bộ tài vật cùng nhân thủ Quảng Hàn cung, lão phu mang theo, các người không được làm khó dễ.

Văn Nhân Kiệt lên tiếng:

- Không được, chúng ta không được thả hổ về rừng, một mạng Văn Nhân Kiệt này không quan trọng, để di họa giang hồ, ***p*** đó có hối cũng không kịp.

Xảo nhi cũng tán đồng:

- Thiếp thân cũng đồng ý với Văn Nhân đại hiệp, chỉ cần thấy lão tặc phoir xác đương trường thà chết cũng không oán hận.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Giỏi, không hổ là oan gia sinh tử của lão phu, đường xuống huỳnh tuyền chúng ta đồng hành.

Tổng Thiên Hành nói:

- Văn Nhân tiên bối, Hồ phu nhân, xin nhị vị đừng ngăn cản. Thiên Hành đã quyết, chấp nhận điều kiện của lão.

Quay sang Nhiễm Khiếu Thiên, chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn gì để nói nữa?

Lão cười lạnh:

- Còn, trừ phi cuộc trao đổi bất thành, lão phu đành chịu, bằng không, chậm thì nửa năm, nhanh thì nửa tháng lão phu sẽ tìm đến các người rửa mối hận ngày nay.

Tổng Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xưa nay tà bất thắng chính, người làm như vậy tức là tự tìm đường chết. Thôi không cần phí lời nữa, mau đem thuốc giải ra đi.

Nhiễm Khiếu Thiên nói:

- Thuốc giải để trong chính điện, bên trong thái cực đồ chính giữa, người tự đi lấy đi.

Hồ Bá Nguyên vội nói:

- Tổng đại hiệp, để tại hạ đi cho.

Rồi không chờ trả lời, hấn phóng mình đi ngay.

Tổng Thiên Hành nhìn quần hiệp thở dài nói:

- Quyết định của văn bối đúng sai thế nào xin để hậu nhân bình phẩm.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Lão đệ, người quyết định như vậy nhất rồi, còn ngại gì nữa.

Tuyết Sơn thần ni cũng gật đầu nghiêm giọng nói:

- Tổng thí chủ quyết định rất đúng, bất kỳ ai cũng quyết định như vậy mà thôi.

Thế là trận chiến mưa máu gió tanh kết thúc, có kẻ thắng người bại. Người bại thì đương nhiên buồn lòng, nhưng kẻ thắng thì cũng chẳng vui sướng gì. Vì tuy đạt được thắng lợi là lấy thuốc giải cho Văn Nhân Kiệt với Hoàng Phủ Xảo Nhi nhưng ngược lại tai kiếp giang hồ vẫn còn treo lơ lửng, chưa biết chừng nào giáng xuống võ lâm.

Chờ Nhiễm Khiếu Thiên tom góp tài sản dắt thủ hạ ra đi, quần hiệp phóng hỏa thiêu rụi nơi đây rồi khỏi Quảng Hàn cung, rồi cũng trở ra khách sạn ở Đà Tiễn Lô, nghỉ lại đó một đêm. Sáng hôm sau các hòa thượng Hoàng giáo cũng tự động rút về Tây Tạng.

Lai nói về việc ở Trung Nguyên.

Ngay trong đêm Tuyết Sơn thần ni cùng Tổng Thiên Hành, Trần Ngự Phong khởi hành, Cổ Song Thành chọn một độc viện trong Duyệt Lai khách sạn để mọi người tiện họp pháp cho Văn Trung Phụng, Nam Cung Tranh, Hồ Bình ba người luyện công.

Trong tám người ở lại chỉ có Chu Chấn Bang với Hồ Bình là nam nhân. Hồ Bình lúc nào cũng lo luyện công nên mọi việc đều trút lên người Chu Chấn Bang.

Hiện thời lực lượng của quần hiệp ở Lạc Dương tuy có thể nói không

đủ mạnh cùng Nhất Thống Môn quyết chiến, nhưng cũng không phải dễ ăn hiếp, thành thử song phương cứ thế giằng co nhau, tình hình như thế diễn ra liên tục trong năm ngày.

Tình hình này càng có lợi cho phía quần hiệp, Hồ Bình đã có kết quả, công lực tăng tiến nhiều, dù có gặp phải đối thủ là nhân vật trong Thập Đại cao nhân cũng đủ sức cầm cự ít lâu. CHờ thêm hai ngày nữa, Vân Trung Phụng và Nam Cung Tranh cũng thành công viên mãn thì dù Nhất Thống Môn dốc toàn lực vây công cũng không hề sợ.

Nhưng thói thường người ta mong ước gì thì không được, nhưng lo sợ điều gì thì điều ấy lại tới ngay.

Ngày thứ sáu trong mấy ngày này yên tĩnh hiem hoi, trời đã gần chiều. Chu Chấn Bang đang ngồi dưới hiên nhắm mắt dưỡng thần thì thấy tiểu tửu quỷ vác hồ lô đi ra.

Chu Chấn Bang trầm giọng quát bảo:

- Tiểu quỷ đi đâu?

Hồ Bình nhăn mặt:

- Chu lão! Tiểu tửu quỷ đã sáu ngày nay chưa có một giọt rượu thấm môi ...

Chu Chấn Bang hừ nhẹ:

- Người ta sáu ngày không ăn cơm còn chưa chết, người sáu ngày không uống rượu thì có hại gì!

Hồ Bình mặt như đưa đám:

- Tiểu tửu quỷ sáu ngày có thể nhịn cơm, nhưng nhịn rượu sáu ngày thì chết chắc còn sướng hơn.

Chu Chấn Bang bật cười:

- Người là quỷ mà, đâu phải là người.

Hồ Bình cười lớn:

- Chu lão bằng lòng rồi! Đa tạ! Đa tạ!

Vừa nói vừa phóng vút đi.

Chu Chấn Bang trầm giọng quát:

- Tiểu quỷ đứng lại! Hồ Bình đứng lại mặt tỏ vẻ vô cùng thất vọng,

Chu Chấn Bang không nhịn được cười nói:

- Lúc này gần đến ngày Nhất Thống môn khai lễ, các nhân vật giang hồ kéo đến rất đông và hỗn tạp, người ra ngoài nên cẩn thận.

Hồ Bình mừng thầm, gật đầu:

- Tiểu quỷ biết rồi.

- Ừ, đi đi rồi về cho sớm, không được kiếm chuyện với người.

Hồ Bình dạ lớn một tiếng rồi biến mất.

Hắn sau khi uống Đại hoàn đơn của Trần Ngự Phong, lại được Lý tứ

nường không tiếc chân lực giúp thông hai mạch Nhân, Đốc nên công lực hẳn giờ này có thể nói ngang bằng với lão quỷ sư phụ hẳn.

Hồ Bình vốn thông minh lanh lợi lại thêm chút tinh ranh, nên hẳn cứ giả ngây ngô dại như không biết công lực đột biến, kỳ thực hẳn đã ngứa ngáy chân tay muốn ra ngoài thử cho biết.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại chui ngay vào Trạng Nguyên lâu, đồng thời đi tuốt lên lầu.

Hiện đã quá trưa, lẽ thường là lúc vắng khách nhưng vì tình hình đặc biệt, nên giờ này mà khách giang hồ vẫn còn đông.

Hồ Bình chọn được một bàn cạnh cửa sổ, lên giọng nói với tên tiểu nhị đang khom lưng chờ:

- Rượu, lấy loại Trúc Diệp Thanh hảo hạng, thức nhắm, thứ nào ngon nhất mang ra.

Tên tiểu nhị cười đỡ:

- Dạ, thiếu gia cần bao nhiêu rượu, bao nhiêu ...

- Rượu tạm lấy trước mười cân, đồ nhắm ... hai đĩa!

Đồ nhắm hai đĩa cũng cho là được đi, nhưng rượu mười cân mà còn “tạm” lấy trước thì quả thật khiến người ta hết hồn.

Hắn tuổi còn quá trẻ, áo quần thì sạch sẽ, mặt mày coi cũng sáng láng, nhưng chỉ cái việc vác chiếc hồ lô to quá khổ cũng đã thấy kỳ lại thêm cách kêu rượu cũng hơi đặc biệt khiến thực khách phần lớn là giang hồ hào khách đều dồn mắt nhìn hẳn.

Nhưng hẳn nào biết ngại ngùng, phát tay nói với tên tiểu nhị:

- Mau đi, càng mau càng tốt!

Chờ tiểu nhị đi khỏi, Hồ Bình mới lạnh lùng quan sát, hẳn giật mình khi nhìn qua chiếc bàn gần đó.

Bàn có bốn người, đối diện hắng là Hồng y lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, bên trái là La Khắc Lỗ pháp vương, bên phải là một tên Kim thị của Quảng Hàn cung, còn xoay lưng về phía hữu là “Bắc Mạn thần điêu” Kim Đại Kỳ!

Ba người kia thì hẳn không biết mặt, nhưng Kim Đại Kỳ thì còn lạ lắm gì. Khi hẳn thấy lưng lão hẳn không khỏi giật mình. Mấy người còn lại không nghi ngờ gì nữa, chắc là người của Nhất Thốnág Môn rồi. Tuy có thoáng giật mình khi đụng người Nhất Thống Môn ở đây nhưng trong thâm tâm hẳn vẫn thấy ngứa ngáy muốn thử một lần cho biết. Có lẽ bốn người đang luận đàm chuyện cơ mật nên không chú ý đến hẳn, cũng may nhờ vậy mà chưa xảy ra chuyện gì.

Bàn của song phương cách nhau hai bàn nữa, dù trong quán tiếng nói xôn xao và dù cho bốn người đối phương nói rất nhỏ hẳn cũng nghe được khá rõ.

Đầu tiên Kim Đại Kỳ nói:

- Với nhân thủ của chúng hiện thời, chỉ cần tập trung lực lượng thì một mẻ lưới có thể bắt trọn, nhưng ngặt vì ... À, Liễu lệnh chủ người chắc chắn chúng chưa điều người tới trợ lực chứ?

Giọng Liễu Thanh Thanh khẳng định:

- Chắc chắn không có, từ khi tiểu tử họ Tống đi Tuyết Sơn đến giờ, số người trong Duyệt Lai khách sạn vẫn y nguyên như vậy.

La Khắc Lỗ giọng ồm ồm:

- Tin tức của Liễu cô nương thì phải đúng, có điều việc này thấy không hợp lý.

Kim Đại Kỳ gật:

- Pháp vương nói phải, thử hỏi Tống Thiên Hành là người thế nào mà trong khi song phương đang căng thẳng hấn lại dám đi khơi khơi như vậy.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ:

- Nhị vị có lý, nhưng Gia Cát Lượng cũng phải có lúc dùng “không thành kế”. Tống Thiên Hành giỏi mấy cũng bằng Gia Cát Lượng là cùng.

Tên Kim thị cũng gật đầu:

- Có lẽ Tuyết Sơn thần ni hay được cung chủ bản cung bémôn luyện “Huyết ảnh thần công” Thần ni mới lập tức đi Tuyết Sơn mà không nghĩ đến hậu quả ở đây.

Nghe tới đây Hồ Bình đã biết rõ thân thế của bốn người, đồng thời biết đối phương đang chuẩn bị dùng thế “Sấm nổ không kịp bưng tai” bắt thần tấn công Duyệt Lai khách sạn.

Hắn tuy tuổi nhỏ hiểu sự, nhưng cũng biết cân nhắc lợi hại, đành phải “nhấn vi thượng sách” tính rút về báo lại cho quần hiệp chuẩn bị đối phó.

Bỗng nghe La Khắc Lỗ thờ dài:

- Nói thiệt làm ăn kiểu này tửu gia không thích.

Kim Đại Kỳ mỉm cười hỏi:

- Sao lại không thích?

Lúc này rượu thịt của Hồ Bình đã được dọn lên.

Hắn ra vẻ thung dung ẩm thực nhưng trong lòng nặng trĩu lo âu, dù muốn dù không hắn cũng phải cố lắng nghe xem đối phương còn tiết lộ điều gì nữa không.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Tâm sự của Pháp vương nô gia biết rõ.

La Khắc Lỗ hừ nhẹ:

- Chớ hiểu lầm, việc đêm nay đối với ta thật dễ dàng như trở bàn tay.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nô gia nhắc pháp vương nhớ, mấy người đó không dễ đối phó đâu.
Hồ Bình giật mình nghĩ bụng:

- Nói vậy chúng định tấn công ngay tối nay, thôi chết rồi, phải rút sớm thôi.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Hơn nữa nô gia nói biết rõ tâm sự của pháp vương không phải chỉ công việc khó khăn mà do cấm lệnh của Từ đại hiệp.

La Khắc Lỗ cúi đầu lặng thinh.

Liễu Thanh Thanh che miệng cười:

- Pháp vương đừng buồn, chỉ cần bắt được hai a đầu trong tay thì pháp vương muốn gì mà không được?

Giọng La Khắc Lỗ chợt vui mừng:

- Không sai, hơn nữa tửu gia chỉ là khách khanh. Từ Quân Lượng làm quá ta bỏ đi là xong.

Bổng Kim Đại Kỳ nhú mày:

- Kể cũng lạ. Từ đại hiệp đã trở mặt vô tình với Tống Thiên Hành mới cho bắt cóc hai a đầu, nhưng lại không xâm phạm tiết trinh chúng là nghĩa làm sao?

Liễu Thanh Thanh vẻ hiểu biết:

- Có gì đâu, làm như vậy bởi vì Từ đại hiệp chưa dứt được tình xưa, đối với Tống Thiên Hành, y là chướng ngại cho bá nghiệp của Từ đại hiệp mà Từ đại hiệp không thể dùng võ công chế phục y, vậy cách xa toàn và hữu hiệu nhất là dùng hai a đầu để uy hiếp. Hơn nữa, nếu bỏ qua việc Từ đại hiệp không dứt tình cũ, hai a đầu bị làm nhục lẽ đâu tự tử chết đi, có phải làm tên tiểu tử điên tiết lên không? Chừng đó thử hỏi còn ai ngăn cản hấn nổi nữa.

Hồ Bình đến giờ mới biết rõ mục đích của đối phương xét thấy không cần ở lại lâu hơn, nên ngoắc tên tiểu nhị. Nhét vào tay hắn một đỉnh bạc, đồng thời mỉm cười nói:

- Số dư thưởng cho ngươi.

Hồ Bình vác hồ lô lên vai chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng Kim Đại Kỳ đột ngột quay lưng lại nhe răng cười nói:

- Tiểu quỷ! Định quay về báo cáo chăng?

Hồ Bình kêu khổ thầm, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ lâu ngày gặp lại cố nhân, “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Kim lão gia! Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Tiểu quỷ! Đẹp cái trò đó đi, khôn hồn thì ngồi xuống.

Hồ Bình cười nói:

- Sao! Không lẽ Kim lão gia định mời rượu tiểu quỷ hay sao?
 Không để đối phương kịp mở miệng, hấn xoa bụng nói:

- Tiếc quá, thiếu gia rượu thịt đã no say, lòng hiếu kính của Kim đại gia đành tâm lãnh mà thôi.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Người ngoan ngoãn ngồi xuống đó ăn uống tiếp đi, bằng không đừng trách lão phu lớn ăn hiếp nhỏ.

Hồ Bình cũng cười lạnh:

- Thật tức cười! Người tưởng thiếu gia sợ người sao?
 Tên tiểu quỷ này đáng thì chưa say nhưng ăn nói lung tung, xưng thì “thiếu gia” gọi đối phương bằng “đại gia”! Rồi có lúc lại “người”, thực khách trên lầu thấy đáng điệu hấn vác hồ lô đã thấy tức cười, giờ nghe hấn ăn nói như vậy đều bật cười.

Kim Đại Kỳ nóng mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu quỷ, từ lúc người mới bước lên lầu, ta đã thấy rồi, người là người thông minh thì hiểu ý lão phu?

Hồ Bình nhe răng cười hỏi:

- Thấy rồi thì sao?

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Không sao hết, nhưng người muốn đi về báo tin thì không được.

La Khắc Lỗ hỏi:

- Tiểu quỷ này là đồ đệ Đỗ Thiếu Khang?

Kim Đại Kỳ gật đầu. La Khắc Lỗ tiếp:

- Tư chất khác lắm!

Kim Đại Kỳ nói:

- Trong lớp trẻ bây giờ, gì thì không bằng chứ công phu uống rượu hấn là nhất.

Hồ Bình biết không thể tránh được một trận ác đấu nên dốc hồ lô ực lấy ực để, bày trò hấn hể rượu càng say đánh càng hăng.

Hồ Bình uống xong lấy tay áo lau mép, mỉm cười nói:

- Giờ thì thiếu gia đi, xem các người có ngăn nổi không?

Dứt lời quay mình từ từ bước đi.

Kim Đại Kỳ quát:

- Đứng lại.

Hồ Bình như không nghe thấy, cứ bình tĩnh bước xuống.

Kim Đại Kỳ mắt tóe hung quang, Liễu Thanh Thanh vội ngăn:

- Giết ruồi không dùng đến gương vàng, để nô gia xuất thủ cho.

Lúc này Hồ Bình đã đi tới cạnh cầu thang, Liễu Thanh Thanh phi thân chặn trước mặt mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người mặt mày sáng láng sao hành động ngu ngốc

như vậy? Ở đây ai cũng có thể hạ người dễ dàng, người muốn đi thì đi sao được?

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cái đó phải thử mới biết, nói như thế e hơi sớm!

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 32

Linh Trí Không Còn

Hồ Bình nói xong cứ xâm xâm bước tới đồng thời quát lớn:

- Tránh ra!

Hữu thủ cất lên, một luồng kinh đạo đổ ập lên người Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh cười lớn:

- Ủa, nói đánh là đánh liền sao?

Thị phát tay áo rộng, “Bùng!” một tiếng thị bị chấn lui một bước.

Liễu Thanh Thanh thật không ngờ một tên tiểu tốt như hắn mà đã có nội lực kinh người, “Ủa” một tiếng nói:

- Tiểu tử khá lắm! Thảo nào người không nông cuồng sao được!

Tiếp đó thị giơ song trảo, mười ngón tay búp măng vươn ra, đồng thời nói:

- Người muốn chết thì bản lệnh chủ thành toàn cho.

Tiểu quỷ cười ha hả nói:

- “Lan hoa phát huyết” của Phật Đà Sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa nói vừa thối lui ba bước, lúc này chừng như rượu đã ngấm, bước đi của hắn coi bộ không còn vững nữa.

Liễu Thanh Thanh thân làm lệnh chủ của Nhất Thống Môn, lại bị một đứa oắt con đùa giỡn đến như vậy thử hỏi làm sao chịu được, thị quát lớn:

- Cuồng đồ! Nằm xuống!

Chỉ phong xé gió rợn người, thân hình thị như một áng mây mù từ trên không chụp xuống.

Hồ Bình không tránh kịp vội đưa chiếc hồ lô ra trước ngực, miêng la bài hải:

- Liễu lệnh chủ hạ thủ lưu tình! Chiếc hồ lô này không được làm hư

...

“Soạt! Soạt!” mấy tiếng chỉ lực Liễu Thanh Thanh đã vận đến mười hai thành xĩa vào hồ lô nghe rợn người.

không biết chiếc hồ lô của Hồ Bình làm bằng chất liệu gì mà bền chắc vô cùng, chỉ phong có thể xuyên thủng tường đồng vách sắt của Liễu Thanh Thanh lại không làm hồ lô xây xát chút nào.

Hồ Bình xuyết xoa xoa chiếc hồ lô lại xem, xong cười lớn nói:

- Đa tạ Liễu lệnh chủ hạ thủ lưu tình!

Liễu Thanh Thanh mặt lúc xanh lúc đỏ, nghiêng răng quát:

- Cuồng đồ, coi kiếm!

Hồ Bình vừa xua tay vừa lắc đầu nói:

- Đừng! Đừng! Có gì từ từ nói, nóng nảy không nên.

Có bóng người thấp thoáng, Kim Đại Kỳ đã chắn ngang trước mặt Liễu Thanh Thanh:

- Liễu lệnh chủ lui ra, để lão phu trị hấn.

Lão ma đầu đã nhận thấy Liễu Thanh Thanh chưa phải là đối thủ của Hồ Bình.

Hồ Bình nhướng đôi mắt lơ lơ, hỏi:

- Sao? Người tự tin khá hơn thị sao?

Kim Đại Kỳ trầm giọng nói:

- Lão phu nhắc lại lần cuối, người tự động ngồi lại đây hãy còn kịp.

Hồ Bình gật gù:

- Thiếu gia ở lại hay đi gì không quan trọng, nhưng ... nhưng thiếu gia mót quá, không ở lại được!

Kim Đại Kỳ gầm lên:

- Tiểu quỷ muốn chết! Tiếp chiêu đi!

Hồ Bình đảo mắt một vòng, nói:

- Muốn đánh thì đánh, nhưng phải dọn cho trống chỗ đã.

Lần trước trên Trạng Nguyên lâu đã diễn ra một cuộc ác đấu, tổn thất không phải nhỏ, giờ lại đánh nữa, chưởng quỹ đã thấy thất kinh, nghe Hồ Bình nói vậy, lão chưởng quỹ mới dám lên tiếng:

- Nhị vị xin ... xin tội nghiệp tiểu nhân...

Kim Đại Kỳ quát:

- Lui ra đi, tổn thất lão phu sẽ bồi thường.

Quay sang Hồ Bình:

- Tiểu quỷ, tiếp chiêu đi, lão phu nhượng người ba chiêu ...

Hồ Bình chớp ngay cơ hội tốt:

- Hay lắm! Đỡ!

Miệng nói tay làm, hấn nhanh như chớp phóng người đi, thân hình vừa nhích động chiếc hồ lô đã bung khỏi tay bay ra, thân hình hấn cũng bay theo sau hồ lô.

Bởi chiếc hồ lô quá to, nên Kim Đại Kỳ chỉ thấy hồ lô mà không thấy người đối phương đâu cả.

Vì đã hứa trước nhường ba chiêu, Kim Đại Kỳ không tiện xuất thủ gạt đỡ, đành tung người tránh né.

Chiếc hồ lô đột ngột lật ngang, một vòi rượu vọt khỏi miệng hồ lô bắn theo Kim Đại Kỳ.

Hồ Bình cười lớn:

- Kim lão, kính người một chung.

Thì ra hắn giật sợi dây dùng để đeo hồ lô, điều khiển cho miệng hồ lô hướng về Kim Đại Kỳ, đồng thời vì bị kéo ngược đột ngột nên rượu vọt khỏi miệng hồ lô bắn ra.

Kim Đại Kỳ chưa kịp đứng vững lại phải tung người tránh tiếp vòi rượu, trong khi đó Hồ Bình đã xuất một chiêu “Độc Xà xuất động” điểm nhanh vào huyệt “Thất khảm” của lão.

Nên biết lúc này công lực của Hồ Bình đã không thua kém Kim Đại Kỳ là mấy. Lại được Tống Thiên Hành, Lý tứ nương chỉ điểm thêm, hơn nữa đối phương đã nói nhường trước ba chiêu nên hắn dốc toàn lực tấn công.

Kim Đại Kỳ bị bức rồi nhảy sang trái một bước.

Hồ Bình đoán đúng hướng tránh của đối phương, nên lao vừa cất mình thì một vòi rượu lại bắn ra.

Cứ đà này, nếu Kim Đại Kỳ tiếp tục phóng sang trái thì không khỏi bị vòi rượu bắn trúng, mà nhảy ngược về bên phải đã lỡ đà, lối thoát duy nhất là lui lại phía sau.

Kim Đại Kỳ, một nhân vật trong Thập đại cao nhân, bị một tên tiểu bối như Hồ Bình là cho điên đảo. Quả là một việc không dễ chịu gì.

Nhưng khổ nỗi lão đã lớn tiếng nói nhường ba chiêu không lẽ mới hai chiêu mà đã xuất thủ! Trước mặt bao nhiêu giang hồ đồng đạo như vậy, lão đâu thể nuốt lời. Thế là chỉ còn cách tung người ra sau.

Hồ Bình chờ đợi chỉ có bấy nhiêu, thấy đối phương vừa nhòe người tháo lui, hắn lập tức ngoác miệng phun ra một mớ rượu thịt lẫn lộn.

Thân pháp Kim Đại Kỳ có nhanh mấy cũng không bằng vòi rượu phóng ra từ miệng Hồ Bình, thành ra lão bị trúng ngay mặt, muốn nổ đom đóm, đến hai mắt cũng mở không ra.

Lão vừa đau vừa tức, bất kể lúc này đã nói nhường ba chiêu, lập tức sử dụng một chiêu “Lý Ngư đã đình” vọt người lên cao, dù mắt vẫn chưa mở ra được, lão nghe gió đoán vị trí từ bên trên phóng chưởng ụp xuống, miệng quát:

- Tiểu tử nạp mạng!

Hồ Bình cười ha ha phóng mình về phía thang lầu nói:

- Kim lão nhi! Thiếu gia đi đây!

Liễu Thanh Thanh tung người chấn lối quát:

- Muốn đi thì để mạng lại.

Hồ Bình không dừng lại, đánh ra một chưởng quát:

- Tránh ra!

“Bình!” một tiếng Liễu Thanh Thanh thối lui ba bước xuýt chút nữa lộn luôn xuống lầu.

Lúc này Kim Đại Kỳ đã kịp phóng tới, còn Liễu Thanh Thanh then quá hóa giận dùng toàn lực công lại một chưởng.

Hồ Bình ở vào thế lưỡng đầu thọ địch, có muốn đào tẩu cũng không kịp nữa, hấn nổi giận quát:

- Lui ra!

Cùng lúc với tiếng quát, hấn phóng một chưởng đón thế công của Liễu Thanh Thanh.

“Bùng!” sần lầu chao đảo, một tiếng “hự!” nặng nề, Liễu Thanh Thanh thân hình như điều đứt dây lộn mèo lăn luôn xuống đất.

Hồ Bình vừa đỡ anh Liễu Thanh Thanh lăn xuống thang lầu thì chiếc chưởng to bè của Kim Đại Kỳ gần như đập xuống đầu hấn.

Hồ Bình chúi người xuống lấy thân hồ lô làm trụ quay một vòng, đưa chân quét ngang hạ bàn đối phương, hữu trảo xỉa ra, đồng thời một vòi rượu thịt trong miệng hăng vung bắn ra.

Một chiêu ba thế vừa tránh chiêu đối phương vừa phản công, chiêu thế tuyệt mỹ, ứng biến thần tốc khiến quần hùng không ngớt vỗ tay tán thưởng.

Kim Đại Kỳ như chim phải nã, thấy vòi rượu lão lật đặt triệt chiêu tránh gấp.

Hồ Bình đắc chí tung người đứng dậy, cười ha hả:

- Kim lão nhi, cái né này coi như ngươi nhượng chiêu thứ ba! Giờ có thể phản kích mà khỏi sợ thiên hạ chê cười.

Trước mặt bao nhiêu võ lâm hào kiệt lời nói của hấn làm Kim Đại Kỳ khó chịu, hơn cả lãnh trọn vòi rượu lúc nãy.

Lão vừa then vừa hận, gầm lên một tiếng hồi thân kích luôn ba chưởng.

Hồ Bình không biết vì giận hay vì muốn thử công lực của mình mà không thèm tránh né cứ thế phóng chưởng tiếp chưởng.

“Bùng! Bùng! Bùng!” ba tiếng nổ như sét đánh bàn ghế bị kinh phong đánh giạt ra hai bên, cả tòa lầu lắc lư như muốn sập, hai người mỗi người thối lui một bước.

Hồ Bình đắc ý cười lớn:

- Kim lão nhi, ngươi bắt quá cũng như vậy mà thôi.

Lúc này Kim Đại Kỳ thấy Hồ Bình một chưởng đánh văng Liễu Thanh Thanh xuống lầu trong lòng đã lấy làm lạ, giờ thấy chưởng lực đối phương ngang ngửa với mình thì lão bất giác ngẩn người nhìn sững Hồ Bình.

La Khắc Lỗ này giờ xuống lầu ầm Liễu Thanh Thanh lên tới. Sắc mặt Liễu Thanh Thanh trắng như tờ giấy, bên khóe mép còn đọng một vệt máu tươi.

Kim Đại Kỳ sau một lúc ngẩn người, gầm lớn:

- Tiểu cầu, bữa nay lão phu không lột da rút gân ngươi, thề chẳng là người.

Hồ Bình biết công lực mình không kém đối phương, vừa tiếp chưởng vừa cười lớn nói:

- Lão tiểu tử, ngươi có phải là người không mà ...

Vừa nói hai người đã giao nhau mười chiêu, nhưng vẫn bình thủ bất phân cao hạ.

“Bùng! Bùng! Bùng!” lại chưởng đối chưởng!

Kim Đại Kỳ định dùng nội lực tu vi thâm hậu của mình làm tiêu hao công lực của đối phương, sau đó thừa cơ hạ sát thủ.

Nhưng Hồ Bình không hổ là con quỷ con. Sau hai lần đối chưởng tuy thấy mình không chút thua sút, nhưng hắn cũng sớm nhìn ra dụng tâm của đối phương. Thế là hắn đổi chiến thuật, dùng thân pháp ảo diệu tránh nặng đánh nhẹ kéo dài trận chiến.

La Khắc Lỗ này giờ bên ngoài quan chiếu giờ mới chép miệng nói:

- Kim huynh, tiểu tử này còn nhỏ mà đã ghê gớm như vậy, một thời gian sau không biết còn lợi hại đến đâu.

Hồ Bình giật mình nghĩ thầm:

- Không xong rồi, bây giờ mà chưa tính kế đào tẩu sợ không kịp nữa ...” Tâm niệm vừa dứt, hắn công rát mấy chiêu rồi phóng tuốt ra cửa sổ.

Nhưng La Khắc Lỗ dáng như Kim Cang phóng ngang chắn lối, quát:

- Tiểu tử chớ chạy!

Vì Hồ Bình đang đấu hăng, bất thần bỏ chạy nên La Khắc Lỗ và Kim Đại Kỳ đều trễ hơn hắn một bước. Ngay lúc sắp thoát ra ngoài thì gã Kim thị xách chiếc ghế ném vù xuống đầu hắn.

Lần này thì hắn chậm hơn thành ra ba mặt đều bị giáp công.

Chờ hắn đánh văng chiếc ghế thì cơ hội thoát thân đã qua. Kim Đại Kỳ và La Khắc Lỗ đã tới nơi song song hươu chưởng tấn công.

La Khắc Lỗ nói:

- Kim huynh không cần lưu tình, hai ta liên thủ hạ hắn rồi tính sau.

Hồ Bình thấy không còn đường nào đào tẩu nữa hắn nổi nóng quát

lên một tiếng ngã người xuống lấy hồ lô đỡ đánh chiêu hợp công của đối phương, thuận thế hấn đập mạnh một cái, chiếc bàn cạnh đó mang theo ly chén bay vèo về phía Kim Đại Kỳ, La Khắc Lỗ. Một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, hai vôi rượu cùng đồng thời bắn ra. Nhưng Kim Đại Kỳ, La Khắc Lỗ nào phải hạng tầm thường, trong phút chốc Hồ Bình đã bị tấn công tới tấp mặt mũi. Hồ Bình sau một lúc rối loạn giờ đã trầm tĩnh lại. Cơ hội tảo thoát không còn, hấn nghĩ đến lưỡng bại câu thương, thế là không còn phòng thủ nữa, tận triển tuyệt chiêu, toàn lực phản công. Nhưng hai tên ma đầu đâu chịu thí mạng với hấn, trận chiến bất giác giảm bớt tốc độ.

Kim Đại Kỳ cười khùng khục nói:

- Tiểu quỷ, quỷ xuống dập đầu ba cái, kêu ta ba tiếng gia gia thì ta không giết ngươi.

Bỗng nghe một giọng già nua cười lạnh nói:

- Ngươi thật có hảo ý!

Đồng thời một tiếng quát thanh tao:

- Tiểu tửu quỷ chớ sợ, có ta tiếp ứng!

Dứt lời thì kiếm đã tới, một đạo kim quang chớp lên, hàn khí lạnh người, Kim Đại Kỳ thất kinh thối lui.

Áp lực giảm xuống Hồ Bình khoái chí cười lớn nói:

- Hồ Nhi lão đệ, ngươi đến chậm một chút nữa thì đâu còn gặp tiểu tửu quỷ ta.

Thì ra người đến tiếp viện là Hồ Nhi sư đệ của Tổng Thiên Hành.

Hồ Nhi chưa kịp đáp lời đã nghe Kim Đại Kỳ cười ha hả:

- Thạch Vô Kỵ, ngươi đến thật đúng lúc!

Thạch Vô Kỵ liếc Hồ Bình gạt đầu một cái ra chiều tán thưởng rồi quay sang Kim Đại Kỳ lạnh lùng nói:

- Kim Đại Kỳ, ngươi càng lớn ta thấy càng tệ, ngươi với La Khắc Lỗ già đầu như vậy mà song chiến với một đứa con nít chưa ráo máu đầu. Thật không tưởng tượng nổi.

Kim Đại Kỳ chưa kịp đáp Thạch Vô Kỵ nhếch môi cười tiếp:

- Ta mà như hai người chắc giờ này đã chui xuống đất mà trốn rồi.

Kim Đại Kỳ thẹn quá không biết làm sao, nghiêng răng nói:

- Thạch Vô Kỵ, chớ nhiều lời, ta với ngươi đấu một trận đã!

Hồ Nhi cười lớn:

- Hai người liên thủ còn chưa hạ được một đứa con nít mà cũng học đòi khiêu chiến với Thạch lão.

Kim Đại Kỳ điên tiết gầm lên:

- Tiểu tạp chủng, lão phu lột da ngươi.

Hồ Nhi trả miếng:

- Lão tạp chủng, người còn kém lắm.

Kim Đại Kỳ đằng đằng sát khí chưa kịp nói gì đã nghe Thạch Vô Kỳ nói:

- Hai người hạ được hai tên tiểu tử thì đủ tư cách khiêu chiến với lão phu.

Hồ Bình thấy lực lượng tăng lên, định thần cười lớn:

- Lúc này đánh đang hứng, giờ hai người cùng hai thiếu gia đấu một phen nữa.

Dứt lời hắt lại dốc hồ lô uống luôn một hơi.

Kim Đại Kỳ mắt chớp hung quang:

- Được, siêu độ cho hai người trước cũng không sao.

Dứt lời chiếc áo rộng của lão đột ngột phình ra như chiếc trống, chứng tỏ lão đã vận công lực đến mười hai thành.

Hồ Nhi vung vung thanh kim xa nhuyễn kiếm tạo thành chuỗi âm thanh trong trẻo nói:

- Đại hòa thượng, mời!

La Khắc Lỗ cười lạnh:

- Quả là đồ không biết sống chết!

Cục diện căng thẳng như ná lấp tên, bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu trầm trầm:

- Ai di đà Phật! Các vị thí chủ xin nghe bản ni nói một lời.

Mọi người nhìn lại thì ra là Liễu Trần sư thái.

Hồ Bình cung thân hành lễ:

- Tiểu tử quỳ tham kiến sư thái.

Liễu Trần sư thái chấp tay trả lễ:

- A di đà Phật! Thấy tiểu thí chủ bảo quang lộ ra ngoài chắc gặp được kỳ duyên.

Cung hỷ! Cung hỷ!

Liễu Trần sư thái quay sang Kim Đại Kỳ chấp tay nói:

- A di đà Phật! Xin nhị vị nể mặt bản người, bất kể ai phải ai quấy việc này xin gát lại.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Kim Đại Kỳ làm sao dám cãi lời am chủ, ngặt vì bãi chiến không thể đơn phương quyết định được!

Liễu Trần sư thái nói:

- Đa tạ Kim thí chủ, phần Thạch thí chủ thì bản ni sẽ khuyên giải.

Rồi quay sang Thạch Vô Kỳ, sư thái nói:

- Thạch thí chủ chắc không để bản ni khó xử!

Thạch Vô Kỳ mỉm cười:

- Thạch Vô Kỵ nào dám!

- Đa tạ Thạch thí chủ. Vậy việc hôm nay coi như song phương chấp thuận bỏ qua.

Kim Đại Kỳ gật đầu, sư thái đã tiếp nói:

- Còn một việc, bản ni phiền Kim thí chủ nhấn lại với thái thượng của quý môn, canh ba đêm mai bản ni một mình chờ thị Ở Bạch Mã tự.

Kim Đại Kỳ nói:

- Được, tại hạ sẽ nhấn lại!

Phía quần hiệp lục tục kéo nhau ra khỏi tửu lâu, Thạch Vô Kỵ vỗ đầu Hồ Bình hỏi:

- Tiểu quỷ, tình hình ở đây thế nào?

Thế là Hồ Bình đem việc từ khi đến Trạng Nguyên lâu rồi hần được Trần Ngự Phong tài bồi thế nào, cả việc vạch mặt Vạn Sự Thông vân vân, kể ra một lượt.

Xong Hồ Bình hỏi:

- Chư vị làm sao lại kéo tới đây?

Thạch lão đáp:

- Thiên Hành sau khi đi Đại Tuyết Sơn sợ các người ở đây có điều sơ suất nên dọc đường lợi dụng người của Kim Thang báo truyền tin bảo bọn ta tăng viện.

Mọi người về tới Duyệt Lai khách sạn, đã thấy Chu Chấn Bang đứng chờ trước cổng.

Chắc thấy Hồ Bình đi lâu chưa về nên lão có ý ngóng trông.

Nửa thời thần sau, toàn thể quần hiệp gấp rút họp bàn kế ứng biến.

Sau bữa cơm tối, xảy thấy một tên tiểu nhị đến báo:

- Có một nữ khách cầu kiến Liễu Trần sư thái.

Sư thái gật đầu:

- Phiền thí chủ mời y vào.

Tiểu nhị lắc đầu:

- Vị nữ khách nói không tiện sang, mời sư thái di giá đến phòng của y.

Liễu Trần sư thái ngạc nhiên:

- Y ở phòng nào?

- Xin sư thái đi theo tiểu nhân.

Một lát sau Liễu Trần sư thái đã đứng trước cửa phòng, ra hiệu cho tiểu nhị lui ra, Liễu Trần sư thái giơ tay gõ cửa.

Bên trong có tiếng vọng ra:

- Ai đó?

- Bản ni Liễu Trần!

Cửa phòng xịch mở, Lữ Dao Hồng hiện ra mỉm cười:

- Tỷ tỷ, mời!

Liễu Trần sư thái chậm rãi bước vào. Lữ Dao Hồng khép cửa vào sau, mỉm cười hỏi:

- Tỷ tỷ không mang theo bảo tiêu sao?

Liễu Trần sư thái lắc đầu:

- Tỷ tỷ là người xuất gia lại chẳng có danh tiếng gì thì đâu cần bảo tiêu.

Dừng một lát bà thở dài nói xa xôi:

- Hơn nữa, ta đến phổ ước với biểu muội của mình mà ... Muội muội lời nói cùng những hành vi của muội khiến ta quá đau lòng.

Lữ Dao Hồng mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ, chị em ta ít khi được ở bên nhau thế này, không cần phải nói những lời khó nghe như vậy.

Liễu Trần sư thái hỏi:

- Người còn coi ta là tỷ tỷ?

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Tỷ tỷ nói vậy không sợ đau lòng sao? Nghe nói tỷ tỷ đến Lạc Dương, đồng thời hẹn canh ba đêm mai, muội mừng không xiết lập tức đến hầu ...

Liễu Trần sư thái ngắt lời:

- Đa tạ hảo ý của muội! Người biết tỷ đi xa ngàn dặm đến đây để làm gì chẳng?

- Chắc là đến trợ lực cho muội?

Liễu Trần sư thái lắc đầu:

- Chút sức lực của ta thì giúp gì cho muội được?

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Vậy thì chắc là khuyên muội hồi tâm hướng thiện?

- Không sai.

- Nhưng muội đã ở thế cư sĩ rồi.

Liễu Trần sư thái nghiêm mặt:

- Cái gì mà cư sĩ rồi, về mối ân oán với sư môn Tống Thiên Hành, ta sẽ giúp muội hoá giải, chỉ cần người biết ăn năn hối cải, Tống Thiên Hành thế nào cũng nể mặt ta mà bỏ qua.

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Tỷ tỷ hiểu sai ý muội rồi. Ý muội muốn nói là muội còn có trách nhiệm với tiểu đồ của Nhất Thống Môn, hơn nữa tính khí muội không phải tỷ tỷ không biết, một khi muội đã quyết rồi thì không ai thay đổi được.

Dừng một lát, Lữ Dao Hồng tiếp:

- Lần này tỷ tỷ đến đây không đúng lúc ...

Liễu Trần sư thái nhú mày:

- Người định nói đến việc Nhất Thống Môn tấn công Duyệt Lai khách sạn đêm nay?

Hừ, nói cho người biết, quần hiệp đã chuẩn bị xong hết rồi.

Lữ Dao Hồng cười khanh khách nói:

- Chuẩn bị xong hết rồi? Lực lượng có mấy người ở đây, bản môn biết rõ hơn ai hết.

“Tri bỉ tri kỷ” mà, tỷ tỷ biết đêm nay những ai sẽ đến đây không?

Liễu Trần sư thái thở dài:

- Vậy là người định dốc toàn lực tấn công?

Lữ Dao Hồng nghiêm trang gật đầu:

- Phải! Giết một người là giảm bớt một phần trở lực, bắt sống một người làm thêm một con tin trong tay! Cơ hội tốt như vậy không lẽ bỏ qua? Với tư cách là chị em với nhau, muội khuyên tỷ tỷ sớm rời khỏi trường thị phi này để ...

Liễu Trần sư thái lắc đầu giọng có phần hòa hoãn:

- Để khỏi thành kẻ địch của muội chứ gì?

Bỗng bên ngoài có tiếng bấm báo:

- Bấm thái thượng, đã đến giờ rồi!

Lữ Dao Hồng trầm giọng:

- Báo cho Môn chủ chờ lệnh phát công!

- Dạ!

Lữ Dao Hồng quay lại nghiêm mặt nói:

- Tỷ tỷ, muội nhắc lại lần cuối cùng:

trong phòng này hai ta còn là tỷ muội, bước ra khỏi phòng một bước là thành cường cừu đại địch, mong tỷ tỷ nghĩ lại!

Liễu Trần sư thái lau nước mắt, nuốt khan mấy cái, nói:

- Muội muội, không còn cách nào khác nữa sao?

Lữ Dao Hồng lạnh lùng:

- Không còn cách nào khác nữa, xin tỷ tỷ tùy tiện.

Liễu Trần sư thái môi rung rung muốn nói lại thôi, bà từ từ đứng dậy lê bước chân nặng nề trở về độc viện. Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang, Thạch Vô Kỵ cùng Bích Lan Quân đứng chờ trước cửa đồng thanh hỏi:

- Thế nào?

Liễu Trần sư thái lắc đầu nói:

- Chuẩn bị ứng chiến!

Vừa dứt lời đã thấy có động, từ trên mái nhà có tiếng Công Dã Tư Đô vọng xuống:

- Mời chư vị lên trên này nói chuyện.

Thạch Vô Kỵ nổi nóng:

- Hừ, quân khốn khiếp người cũng dám đến đây diễu võ dương oai?

Hồ Bình cười ha hả nói:

- Này, các hạ có phải là cái gì ... Thái môn chủ không?

Dứt lời nhảy lên mái nhà.

Công Dã Tư Đồ đổ mặt quát:

- Tiểu cầu muốn chết!

“Bùng!” một tiếng song chưởng đã giao nhau một chưởng.

Phía quần hiệp có mấy người cùng nhảy lên mái nhà.

Độc viện này vốn được thuê bao hết, nên không có lý khách nào khác, nhưng vì mới sụp tối mà đã có tiếng hò hét khiến cư dân vùng lân cận xúm lại xem, chưởng quỹ thấy các nhân vật giang hồ đánh nhau vò tai bứt tóc, nhưng không biết phải làm sao.

Cổ Song Thành vỗ vai chưởng quỹ nói:

- Bình tĩnh đi, mọi tổn thất bọn ta sẽ bồi thường, có điều đao kiếm vô tình, người nên khuyên mọi người tránh ra để khỏi chết uổng mạng.

Chưởng quỹ dạ lia lia rút lui.

Trong khi đó trên mái nhà tiếng quát tháo, tiếng kim khí chạm nhau loạn xạ, chứng tỏ trận chiến đã kịch liệt rồi.

Phóng người lên mái nhà, Cổ Song Thành thấy Thạch Vô Kỵ tay không độc chiến thanh bảo kiếm của Công Dã Tư Đồ, tuy vận lão vẫn công nhiều hơn thủ, bức Công Dã Tư Đồ liên tục thối lui.

Hồ Bình hai tay bưng chiếc hồ lô cùng Kim Đại Kỳ chiến đấu hăng say.

Lý tứ nương đấu với Hồ Diên Nạp, song phương đều dùng thiết quai, tiếng sắt chạm nhau nghe đinh tai nhức óc.

Liễu Trần sư thái đối địch Lữ Dao Hồng, Bích Lan Quân đối địch với Cái Thế Hùng, Chu Chấn Bang đối địch với Xích Tam Nương, mấy cặp này cũng đang đấu quên trời quên đất.

Nhưng phía Nhất Thống Môn còn La Khắc Lỗ, Hồng Lệnh Hàm đang chấp tay sau lưng quan chiến. Còn Từ Quân Lượng thì không thấy xuất hiện, rất có thể cùng một số cao thủ khác đang ở trong bóng tối chờ đợi.

Phía quần hiệp chỉ còn Cổ Song Thành, Hồ Nhi, Giang Thúc Bình và hai người đang bế môn luyện công mà thôi.

Tình hình này chỉ cần đối phương tăng viện thêm một cao thủ cỡ như Tây Môn Kiệt thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Bỗng nghe La Khắc Lỗ cười ha hả nói:

- Cuối cùng tửu gia cũng tìm được một người.

Hồng Lệnh Hàm cười nói:

- Pháp vương, vị này là sư cô của Tổng Thiên Hành, người cẩn thận một chút.

La Khắc Lỗ cười hềnh hếch nói:

- Công lực càng cao tủy gia càng thích ...

La Khắc Lỗ vừa nói vừa híp mắt tiến tới, cử chỉ vừa dâm ô vừa điệu cáng, Cổ Song Thành nổi đóa quát:

- Phiên cầu muốn chết!

“Soảng” một tiếng thanh Tùng văn kiếm đã tuốt khỏi vỏ, kiếm chiêu xuất ra chỉ thấy muôn đóa thanh liên chụp xuống đầu La Khắc Lỗ.

Thế địch quá mạnh nên Cổ Song Thành vừa xuất thủ đã dụng đến pho kiếm pháp đặc ý nhất công địch.

Hồng Lệnh Hàm thất kinh kêu lên:

- “Liên đài cứu phẩm”! Pháp vương lui mau!

Nhưng thân thủ của La Khắc Lỗ cao minh, thấy tình hình bất diệu điểm nhẹ chân lên mái ngói tung người lên cao đồng thời phát ra một chưởng.

Cổ Song Thành cười lạnh, hữu thủ kiếm chiêu không đổi, tả thủ phát nhẹ tay áo rộng.

Một đạo bạch quang lẩn trong chưởng phong bay ra.

“Bùng!” một tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm của La Khắc Lỗ, có tiếng ngói bể loảng xoảng, La Khắc Lỗ lăn tuốt rơi phịch xuống đất, khí tuyệt thân vong!

La Khắc Lỗ tự tin ứng biến mau lẹ có thể thoát được một kiếm của đối phương, nhưng lão không ngờ đã động đến sát cơ của Cổ Song Thành. Đang lúc lơ lửng trên không, vốn không biết đối phương còn có sát chiêu nằm trong tay áo nên không kịp tránh, bị ngọn trủy thủ xuyên suốt ngực chết tốt.

Hồng Lệnh Hàm rung đôi song hoàn tung người nhảy tới, Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Thất phu! Tên phiên cầu đang nóng lòng chờ người đó.

“Xoảng!” một tiếng kim khí ngân dài không dứt, song phương đã giao nhau một thế.

Cổ Song Thành hiển lộng thần oai, bóng thanh liên (sen xanh) thấp thoáng vây Hồng Lệnh Hàm vào giữa.

Thân thủ Hồng Lệnh Hàm vốn không cao minh hơn La Khắc Lỗ, nhưng nhờ vết xe đổ của La Khắc Lỗ, nên vừa xuất thủ đã chú ý cổ thủ. Mặt khác trong đôi song hoàn của lão tàng chứa ám khí cực độc, Cổ Song Thành có phần úy kỵ thành thử tạm thời hai người giữ thế bình thủ.

Lại nói về phía quần hiệp thấy Cổ Song Thành một chiêu đặc thủ hạ

sát La Khắc Lỗ, bắt giặc tăn thêm dũng khí.

Lý tứ nương quát lên một tiếng, công một gậy như sấm sét.

“Cang!” thiếu quài chạm nhau tóe lửa, Hồ Diên Nạp nghe hỏ khẩu tê rần lại lui luôn mấy bước, xui cho lão lui đến gần Hồ Bình, tên tiểu quỷ này có khi nào bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Háan nhanh chân tràn ngang tránh thế công của Kim Đại Kỳ đồng thời há miệng bắn luôn một vòi rượu.

“Xích phát đầu đà” Hồ Diên Nạp chưa đứng vững đã bị vòi rượu của Hồ Bình đánh cho tởi tằm mặt mũi, chưa kịp ứng biến thì thế công tiếp theo của Lý tứ nương cũng tới nơi. Một chiêu “Thái sơn áp đình” giáng xuống như sấm sét.

Hồ Diên Nạp túng thế không kịp thối lui hươ thiếu quài một chiêu

“Thiên vương thác thác” vung lên đón đỡ.

“Cang!” Tiếp theo là tiếng ngói bể rôm rốp, cả người lẫn gậy lộn luôn xuống đất.

Trong khi đó Hồ Bình phân thần tấn công Hồ Diên Nạp thiếu chút nữa bị táng mạng dưới chiêu sát thủ của Kim Đại Kỳ.

Lý tứ nương sau khi đánh Hồ Diên Nạp lộn xuống đất liền hươ thiết quài trợ chiến Hồ Bình.

Một mình Hồ Bình, Kim Đại Kỳ chỉ có thể duy trì thế cầm đồng, nếu tăng thêm một cao thủ như Lý tứ nương thì dữ nhiều lành ít chứ không sai.

Kim Đại Kỳ đang lo thảm bống nghe:

- Kim huynh chớ sợ, có đệ tiếp ứng!

Dứt lời Tây Môn Kiệt đã nhẹ như chiếc lá đáp xuống trước mặt Lý tứ nương.

Tây Môn Kiệt xuất hiện làm đảo ngược tình thế, bởi Lý tứ nương chưa phải là đối thủ của “Át mộc chân nguyên”!

Chu Chấn Bang thấy thế bất lợi, nếu chiến cục kéo dài thì quần hiệp sẽ bất lợi, nên lão vung tả thủ lên quát lớn một tiếng.

Xích Tam Nương là đệ nhị phó môn chủ Nhất Thống Môn, đương niên không phải là nhân vật tầm thường, mụ biết thừa tuyệt chiêu “Thông tý thần công” của Chu Chấn Bang, nên khi nghe lão quát lớn, đồng thời giơ tay trái lên mụ không kịp nghĩ ngợi nhiều tràn sang phía ngược lại.

Nhưng đó chỉ là kế dụ địch của Chu Chấn Bang, đối phương vừa nhích động lão chột vung hữu chưởng, cánh tay phải đột ngột dài thêm cả thước kích một chưởng ngay đầu vai đối phương.

“Bốp!” Xích Tam Nương lãnh trọn một chưởng giữa ngực văng bống rơi xuống đất.

Chu Chấn Bang không kịp nhìn xem đối phương sống chết thế nào, lập tức xông đến trợ chiến với Lý tử nương.

Tây Môn Kiệt quả lợi hại, một mình song chiến hai tay cao thủ vẫn tiến thoái nhẹ nhàng.

Bên kia Bích Lan Quân đối địch Cái Thế Hùng, Liễu Trần sư thái đối địch Lữ Dao Hồng, thế cầm đồng bắt phân thắng bại.

Hồ Bình đấu Kim Đại Kỳ, Cổ Song Thành đấu Hồng Lệnh Hàm có vẻ nhẹ nhàng.

Tình hình này, nếu Nhất Thống Môn không có thêm cao thủ lợi hại nào khác thì quần hiệp nắm chắc phần thắng.

Phàm điều người ta sợ thì nó cứ xảy đến.

Từ Quân Lượng không biết đến từ lúc nào, giọng lạnh lùng quát:

- Cả một lũ ăn hại! Người đâu?

Một giọng già nua vang lên:

- Hộ toạ! Thuộc hạ có!

Từ Quân Lượng nói:

- Các người chết hết mấy người rồi?

- Bẩm hộ toạ! Chết hai, trọng thương một.

- Người mà ta cần đâu?

- Dạ, không thấy một tên nào!

- Hừ, các người chết hết rồi hay sao mà không biết đi tìm?

- Bẩm hộ toạ, đã tìm khắp nhưng không gặp!

Từ Quân Lượng nhíu mày:

- Nơi đây không lúc nào không có người canh gác, ba con a đầu đó chưa rời khỏi Duyệt Lai khách sạn đâu, các người tìm tiếp đi!

- Dạ!

Bỗng nghe Thạch Vô Kỵ quát:

- Buông tay!

Thanh bảo kiếm trong tay Công Dĩ Tư Đô bắn vọt lên không, bản thân lão cũng thối lui mấy bước.

Từ Quân Lượng nhích động thân hình, thanh kiếm bắn vọt lên không đã nằm gọn trong tay chàng, đồng thời quát lớn:

- Lui lại!

Cùng với tiếng quát một chiêu phách không chưởng đánh về phía Thạch Vô Kỵ.

Thạch Vô Kỵ tính tình cương liệt, thấy đối phương có vẻ khinh thị lão tức khí, quát:

- Chưa chắc!

Đồng thời song chưởng đẩy ra.

“Bùng!” thân hình cao lớn của Thạch Vô Kỵ bị đẩy lùi năm bước, “ạ”

một tiếng phun ra một búng máu tươi.

Cổ Song Thành biết tính khí lão, toàn lực công mạnh một thế bức Hồng Lệnh Hàm thối lui, xong phóng đến bên Thạch Vô Kỵ. Vừa kịp lúc lão giờ chưởng đánh vào “thiên linh cái” tự vận.

Nhanh như chớp, Cổ Song Thành điểm vào “kiên tĩnh huyết” không cho lão tự tử, xong quay sang đối mặt Từ Quân Lượng, lạnh lùng nói:

- Từ Quân Lượng! Người không còn chút nhân tính nào sao?

Từ Quân Lượng mắt lóe dị quang, trầm giọng quát:

- Tất cả dừng tay!

Chàng dứt lời đã lâu mà bên tai mọi người vẫn còn dư âm ừng ừng như sấm động.

Không hẹn mà nên mọi người đều dừng tay.

Từ Quân Lượng quét mắt nhìn toàn cục, lạnh lùng hỏi:

- Ở đây, ai có thể tác chủ?

Cổ Song Thành nói:

- Người có việc gì nói với ta được rồi.

- Từ mỗ không muốn làm quá đáng, việc đêm nay đến đây chấm dứt, nhưng các người phải giao Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh, Giang Thúy Bình cho ta!

Cổ Song Thành nói:

- Đã không muốn làm quá đáng, người còn đòi người làm chi?

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Việc này thiết nghĩ không cần Từ mỗ giải thích!

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Người đánh không lại Tổng đại ca rồi định dùng ba người kia làm con tin để uy hiếp chứ gì?

Từ Quân Lượng hừ lạnh một tiếng:

- Người thông minh đó, mấy lúc gần đây chắc người được Tuyết Sơn thần ni tiền bồi tài bồi không ít ...

Hồ Bình ngắt lời:

- Người cũng thông minh không kém.

Từ Quân Lượng dựng ngược mày kiểng:

- Từ mỗ xưa nay chưa hề biết đến chữ “sợ”.

Chỉ Hồ Bình chàng lạnh lùng tiếp:

- Tiểu tửu quỷ người cũng phải giữ lại!

Hồ Bình nhăn mặt quỷ, nói:

- Chỉ cần có rượu uống thì dễ thương lượng!

Từ Quân Lượng nhìn sang Cổ Song Thành:

- Các hạ thấy thế nào?

Cổ Song Thành lắc đầu:

- Không thể được.

Từ Quân Lượng mắt lóe hàn quang:

- Người đợi ta khai sát giới?

Cổ Song Thành bình thản:

- Ta thà làm ngọc nát hơn ngói lành, dù bọn ta có chết hết thì thủ hạ của người ít nhất cũng có phân nửa không thể sinh tồn.

Tinh quang trong ánh mắt Từ Quân Lượng thoát ẩn thoát hiện, nhưng chàng chưa đáp lời, có lẽ chàng cũng cảm thấy đối phương có lý.

Cổ Song Thành nghiêm mặt nói:

- Quý môn khai đàn đại lễ, sắp tới Tổng đại hiệp cùng về Lạc Dương nay mai. Tại sao ta không chờ đến ngày đại lễ, trước mặt võ lâm thiên hạ giải quyết một lần cho xong?

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Những thứ đạo lý đó không cần bàn ở đây nữa. Ta nhắc lại lần cuối, giao nộp bốn người ta cần thì việc đêm nay chấm dứt, bằng không thì ...

Liễu Trần sư thái lúc này lên tiếng:

- A di đà phật! Từ thí chủ có còn nhớ đến cao đường lão mẫu còn ký thân ở Kim Thang bảo?

Từ Quân Lượng quát:

- Câm miệng!

Đồng thời phát tay làm hiệu:

- Tất cả tiến lên!

Cổ Song Thành trầm giọng nói:

- Chư vị, đã phúc thì không là họa, mà họa thì tránh không qua.

Chúng ta cứ cố hết sức rồi sẽ tính sau!

Hồ Bình cười ha hả nói:

- Hoàng tuyền không có rượu, ta phải uống cho say mới được ...

Dứt lời ngửa cổ uống một hơi.

Thạch Vô Kỵ sau một hồi dưỡng thương, lão cũng đứng dậy bước tới:

- Lão phu cũng phải kiểm lại chút vốn mới được.

Đang lúc song phương còn kinh nhau chưa ai chịu xuất thủ trước, bên dưới bỗng nghe tiếng quát của Giang Thúc Bình:

- Cuồng đồ muốn chết!

Tiếp theo là tiếng rú thảm:

- Báo cáo thái thượng ...

Tên báo cáo chưa kịp dứt lời lại nghe có tiếng rú khác, rồi có tiếng

Hồ Nhi:

- Cầu tạp chủng không sợ chết, các người tới đây!

Biến cố đột ngột khiến quần hiệp ai ai cũng đều biến sắc.

Bởi Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng nếu không bị quấy nhiễu, chỉ một ngày nữa là có thể khai quan. Nguyên định đưa hai nàng đến một nơi xa bí mật an trí nhưng vì làm như vậy cũng không tránh được tai mắt của Nhất Thống Môn nên đành làm liều giấu trong khách sạn, cắt Hồ Nhi với Giang Thúy Bình trông coi.

Tình hình này mọi bí mật đã không còn là bí mật nữa rồi.

Nếu quả thật cả hai nàng cùng thành con tin trong tay Nhất Thống Môn thì hậu quả thật khó lường.

Lúc này bên dưới đã nghe tiếng quát tháo, tiếng binh khí va nhau liên hồi, Lý tứ nương chẳng nói chẳng rằng tung người phóng xuống, phía quần hiệp nhiều người cũng phóng xuống.

Bên dưới Giang Thúy Bình, Hồ Nhi mỗi người lực chiến ba tay cao thủ. Đặc biệt thanh kim xà nhuyễn kiếm trong tay Hồ Nhi mười phần oai mãnh. Giang Thúy Bình sau khi được Tuyết Sơn thần ni tài bồi, công lực cũng không kém Hồ Nhi. Bao vây có tới hơn mười cao thủ nhưng không một ai bước vào bên trong một bước.

Lúc này Tây Môn Kiệt không biết lên xuống lúc nào, dáng lừng lững như thiên thần xông tới tấn công Hồ Nhi.

Bỗng bên trong có tiếng quát:

- Đồ chuột muốn chết!

Có tiếng chưởng va chạm nhau, thân hình Tây Môn Kiệt văng bắn ra xa rơi bịch xuống đất.

Vừa khéo Lý tứ nương trờ tới, vung thiết quài giáng xuống đầu Tây Môn Kiệt. May mà Lữ Dao Hồng tới kịp hét lên một tiếng hươ kiếm đầu sau lưng Lý tứ nương.

Để tự cứu mình Lý tứ nương đành bỏ qua cơ hội giết Tây Môn Kiệt, quay sang giao đấu với Lữ Dao Hồng.

Lúc này cả hai phe đều kéo hết xuống bên dưới, ánh kiếm rợp trời, tiếng la ó inh tai.

Chỉ có Từ Quân Lượng đứng lặng trên mái nhà nhìn trân trân cánh cửa sổ đang hé mở như xuất thần. Nhưng chỉ một lát sau chàng cười lạnh một tiếng tung người phóng xuống ...

Hồ Bình quát một tiếng phun ra một vòi rượu. Nhưng đối địch với Từ Quân Lượng vòi rượu của hắn chỉ là trò con trẻ. Thấy tuyệt chiêu của mình không hiệu lực, hắn thất kinh kêu lớn đánh động quần hiệp.

Quả nhiên quần hiệp bỏ ngang đối thủ của mình xông lại tấn công hầu cận đường Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng dừng chân quát:

- Lui ra!

Đồng thời phát mạnh tay áo, quần hiệp ùn ùn thối lui. Từ Quân Lượng như con hổ đói xông đến bên cửa sổ.

Bỗng có tiếng quát:

- Quân đồn mặt! Lui ra!

Một bóng người bay xuyên ra cửa sổ “Bùng!” một tiếng Từ Quân Lượng lộn người mấy vòng bay ngược trở lên mái nhà.

Người vừa từ trong phóng ra, phát tay một cái, sáu tên đại hán hợp công Hồ Nhi và Giang Thúy Bình văng về phía sau hơn trượng.

Biến cố làm mọi người dừng tay lùi lại, thì ra người từ trong phòng bay ra chính là Vân Trung Phụng.

Vậy ra hai lần xuất thủ đã thương Tây Môn Kiệt và chấn lui Từ Quân Lượng đều do nàng xuất thủ.

Quần hiệp thấy Vân Trung Phụng xuất hiện đồng thời công lực tăng tiến ai nấy đều vui mừng xúm lại hỏi han chừng như quên mất cường địch trước mặt.

Từ Quân Lượng từ trên mái nhà nói vọng xuống:

- Vân Trung Phụng, cô nương tự động theo ta hay chờ ta động thủ?

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp tự tin đã là thiên hạ vô địch rồi sao?

- Ít ra nơi đây hiện không có ai đủ sức tiếp ta mười chiêu.

- Từ đại hiệp chắc không quên Tây Môn Kiệt thọ thương như thế nào? Từ đại hiệp lui lại như thế nào chứ?

- Hừ, có lẽ ta đoán sai, nhưng hai người bị bức phải khởi quan sớm như vậy công lực chắc chưa đại thành...

Vân Trung Phụng cười lạnh ngắt lời:

- Khẩu thiệt vô bằng, Từ đại hiệp sao không thử xem?

Từ Quân Lượng bình tĩnh:

- Tứ tiểu thư, dù gì trước đây Từ mỗ với Kim Thang bảo cũng có một đoạn ân tình, thật tình ta không muốn động thủ với tiểu thư ...

Vân Trung Phụng nhếch môi cười nhẹ:

- Nói thì nghe hay lắm. Nhưng Từ đại hiệp còn muốn bắt cóc mấy chị em chúng tôi làm chi?

- Tứ tiểu thư là người thông minh chắc cũng hiểu ý Từ mỗ, cực chẳng đã mới dùng đến hạ sách này để bức Tống Thiên Hành lui khỏi giang hồ.

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp tính sai rồi, đừng nói đến việc đêm nay các vị có đủ lực để thực hiện tâm nguyện hay không, dù có may mắn đắc thủ đi nữa,

Thiên Hành cũng quyết không để người uy hiếp.

- Về việc này không cần người quan tâm. Ta nhắc lại người tự động quy thuận hay chờ ta động thủ?

Vân Trung Phụng vuốt vuốt mái tóc mai thả dài trước ngực mỉm cười hỏi:

- Từ đại hiệp tự tin như vậy ... nếu có thêm Cổ Lý nhị vị tiền bối cùng ta liên thủ ...

- Thì cùng lắm ba trăm chiêu ta sẽ thu thập tất cả!

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Từ đại hiệp chớ quên còn Nam Cung tỷ tỷ công lực còn cao hơn ta ...

- Hừ. Nói vậy thì người của bản môn chết hết rồi sao?

Hồ Bình chen lời:

- Thì cũng vậy thôi, chẳng qua hơn người chết ở chỗ còn thở được.

Từ Quân Lượng liếc Hồ Bình một cái bén như dao, sau đó nhìn thẳng Vân Trung Phụng:

- Còn Nam Cung Tranh, ta biết công lực của nàng sau khi được Tuyết Sơn thần ni giúp đỡ, so với người có hơn không kém. Nhưng hiện thời nàng hành công đến hồi quan yếu, không cách gì giúp đỡ các vị được.

Từ Quân Lượng vừa dứt lời Nam Cung Tranh đã đẩy cửa sổ phóng ra đứng cạnh Vân Trung Phụng.

Không kịp đáp lời quần hùng đổ tới hỏi thăm, Nam Cung Tranh nhìn Từ Quân Lượng nói:

- Từ đại hiệp, có còn nhận ra Nam Cung Tranh này không?

Từ Quân Lượng từ khi Nam Cung Tranh, chàng như người mất hồn, đôi mắt si si dại dại nhìn nàng không chớp, đến lúc nghe Nam Cung Tranh hỏi mới giật mình tỉnh lại, gượng cười nói:

- Nam Cung cô nương vẫn khỏe?

Nam Cung Tranh nhếch mép nở một nụ cười kỳ quặc:

- Còn sống được cũng là may rồi.

Bỗng sắc mặt nàng rần lại lạnh lùng như hóa đá tiếp:

- Đêm nay, người kéo quân tới đây không phải để bắt cóc ta sao?

Nam Cung Tranh ở đây sao người chưa động thủ?

Từ Quân Lượng chỉ khẽ cau mày.

Nam Cung Tranh nói:

- Sao người không đáp lời:

- Đôi môi Từ Quân Lượng khẽ động đậy, nhưng chàng vẫn không nói nên lời.

Nam Cung Tranh đột ngột nổi giận:

- Không dám động thủ, cũng không dám đáp lời, vậy thì người xéo.
Xéo đi! Xéo càng xa càng tốt!

Ánh mắt Từ Quân Lượng nhấp nháy hàn quang:

- Nam Cung cô nương đừng bức tại hạ phải đối xử thái quá với các vị.

- Đối xử thái quá thì sao? Đáng lẽ người ăn được thịt người?

Ánh mắt Từ Quân Lượng dịu bớt nét lạnh lùng tàn khốc, da mặt chàng giật giật liên hồi hít một hơi thật dài rồi từ từ nói:

- Côn nương có thể cho ta một cơ hội để giải thích không?

- Giải thích? Hừ, việc đã đến nước này còn gì mà giải thích nữa.

Cổ Song Thành vội dùng truyền âm nói:

“Tranh cô nương, xem ra Từ Quân Lượng chưa hoàn toàn mất hết linh trí, cô nương cố gắng vận dụng chút tình ngày cũ để làm hản hồi đầu hướng thiện “ Trong khi đó Từ Quân Lượng đã thở dài nói:

- Cô nương nói phải, bây giờ nói gì đi nữa cũng bằng thừa.

Nhưng Nam Cung Tranh sau khi nghe Cổ Song Thành nói nàng cảm thấy có lý, liền đổi giọng hòa hoãn nói:

- Cũng được, ta cũng có mấy lời muốn nói!

Dừng một lát Nam Cung Tranh tiếp:

- Giờ thì kêu thủ hạ của người lui về đi.

Từ Quân Lượng hơi nhíu mày rồi phát tay nói:

- Các người về hết đi!

Lữ Dao Hồng nhíu mày:

- Không lẽ việc đêm nay như vậy rồi thôi sao?

Từ Quân Lượng đột nhiên nổi giận:

- Ta bảo các người đi thì đi đi, còn ở đó lồi thòi gì nữa?

Lữ Dao Hồng hơi biến sắc rồi ra hiệu cho thủ hạ mang những người thương vong rút lui.

Càn Khôn Song Tuyệt

Đánh máy cao thủ nhận môn quan

Hồi 33

Hối Nhục Tụ Tuyệt

Trường ác đấu thoáng chốc trở nên tĩnh lặng.

Một lát sau Nam Cung Tranh hỏi:

- Chúng ta ở đây hay tìm một chỗ khác?

Từ Quân Lượng nói như người mất hồn:

- Ở đây cũng được.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy ta đến Thiên Tân kiều ...

Thiên Tân kiều bắc ngang sông Lạc Thủy, là một thắng địa của Lạc Dương.

Đêm nay trăng sáng như gương, trời trong xanh không gợn chút mây.

Trên cầu, “Thần cơ tú sĩ” Từ Quân Lượng đọc bộ bồi hồi, chốc chốc lại nhìn trăng rồi thở dài nặng nề. Chứng tỏ tâm tình chàng không được an tĩnh.

Có tiếng động, Từ Quân Lượng quay lại, hai bóng người một xanh một đỏ chạy như bay về phía chàng, thì ra là Nam Cung Tranh và Vân Trung Phụng.

Chờ hai người dừng lại trước mặt, Từ Quân Lượng vẽ kinh ngạc hỏi:

- Chỉ có hai người thôi sao?

Vân Trung Phụng mỉm cười:

- Có phải đi đánh trận đâu mà cần nhiều người?

- Nhị vị không sợ bị ta ...

Nam Cung Tranh ngắt lời:

- Đa tạ quan tâm, những người tiếp ứng sẽ tới sau.

Dừng một lát nàng tiếp lời:

- Không phải người nói có lời muốn giải thích sao?

Từ Quân Lượng liếc sang Vân Trung Phụng muốn nói gì rồi lại thôi.

Nam Cung Tranh hiểu ý mỉm cười nói:

- Tứ tiểu thư với ta tình như thủ túc, hơn nữa chuyện giữa hai ta cũng không có gì phải giấu người.

Vân Trung Phụng mỉm cười ý tứ:

- Tranh tỷ ... hay là tiểu muội tránh xa một chút vậy.

Không chờ Nam Cung Tranh đồng ý, nàng tự động lui ra năm trượng đứng tựa lan can thưởng cảnh. Nhưng với khoảng cách năm trượng hai người nếu không dùng truyền âm nói chuyện thì làm sao giấu được nàng?

Từ Quân Lượng không phải không biết nhưng như vậy cũng làm chàng tự nhiên hơn.

Trầm ngâm một lúc lâu, chàng thở dài hỏi:

- Việc của ta chắc nàng đã biết hết rồi?

Nam Cung Tranh gật đầu, Từ Quân Lượng lại thở dài tiếp:

- Đã biết hết rồi thì ta mong nàng hiểu cho nỗi khổ của ta, cũng ... cũng vì hạnh phúc ... của nàng mà đành phải.

Nam Cung Tranh lạnh lùng:

- Người dựa vào lực lượng của Nhất Thống Môn làm mưa làm gió giang hồ cũng vì hạnh phúc của ta sao?

Từ Quân Lượng lại thở dài:

- Có điều nàng chưa biết, có lúc ta không biết chính mình đang làm gì nữa.

Nam Cung Tranh nhìn sâu vào mắt Từ Quân Lượng:

- Nói vậy những hành vi trước nay người làm không hoàn toàn tự chủ?

- Có thể nói như vậy.

- Nhưng ta thấy hiện thời người rất bình thường.

Từ Quân Lượng gật đầu:

- Đúng vậy, đó có lẽ là do có nàng bên cạnh.

Nam Cung Tranh nói:

- Vậy ta nhân cơ hội hiếm hoi này rời bỏ đường thị phi giang hồ, tìm một nơi vắng vẻ, hai ta cùng phụng dưỡng cao đường ...

Từ Quân Lượng cười buồn:

- Ta đã nói rồi, ta không thể đem lại hạnh phúc cho nàng!

Nam Cung Tranh dịu dàng:

- Quân Lượng, Nam Cung Tranh này cũng không phải như nữ nhi của thế tục, bất luận chàng đã là người tàn khuyết, thì ta vĩnh viễn vẫn là người thủy chung như nhất.

Trong võ lâm thiếu gì những đôi tiên lữ cộng tu, hạnh phúc của họ không phải dựa vào ... dựa vào nhục dục nam nữ ...

Từ Quân Lượng biến sắc, quát:

- Thôi đủ rồi! Đừng nói nữa!

Nam Cung Tranh vẫn dịu dàng tiếp:

- Quân Lượng bình tĩnh, nghe thiếp nói hết đã!

Từ Quân Lượng như người mất hồn nhìn sững đối phương, gương mặt chàng biến đổi liên tục.

Nam Cung Tranh vẫn giọng dịu hiền:

- Quân Lượng, chàng có nhớ không, ngày ấy chàng đã nói gì? Dù biển cạn đá mòn tình ta cũng không thay đổi mà ...

Vừa nói nàng vừa xích lại gần Từ Quân Lượng, nhưng nàng mới bước được hai bước, Từ Quân Lượng như chợt tỉnh cơn mê, ánh mắt chàng thoáng hiện hàn quang quát:

- Đứng lại, không được đến gần ta!

Nam Cung Tranh dừng chân thở dài, nói:

- Quân Lượng, thiếp không hề có ác ý ...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Hảo ý ác ý ta không cần biết, Nam Cung Tranh, thừa lúc thần trí ta

còn bình thường, hãy im lặng mà nghe ta nói mấy lời:

Tổng Thiên Hành là nghĩa đệ, đối với ta tình thân như thủ túc, Nam Cung Tranh, nàng là tình nhân ngày cũ của ta. Vậy ta tính thế này..

- Người định gán ta cho Tổng Thiên Hành?

- Không sai! Luận về võ công, học thức, nhân cách Tổng nghĩa đệ đều hơn hẳn Từ Quân Lượng ta, còn lão mẫu ta cũng vì vậy mà có người thay ta chăm sóc, sớm hôm ...

- Câm miệng!

Từ Quân Lượng mắt lộ hàn quang nhưng vẫn đứng yên không cử động.

Nam Cung Tranh trầm giọng tiếp:

- Dù bỏ qua việc người coi thường Nam Cung Tranh ta, chỉ nội việc người nhờ người khác hầu hạ cao đường lão mẫu, như vậy người xứng đáng là con sao?

Từ Quân Lượng ôm ngực thối lui một bước như vừa lãnh trọn một chưởng vậy.

Sau một hồi trấn tĩnh, Từ Quân Lượng lạnh lùng tiếp:

- Lời hòa hiếu đã nói hết, người đừng bức ta phải hạ sát thủ.

Nam Cung Tranh cười lạnh:

- Người vị tất đã giết nổi ta.

Bỗng sắc mặt nàng như có mây đen che phủ thở dài u oán:

- Mà chết cũng được. Sống đã không còn có ý nghĩa gì, được chết trong tay người ta cũng thấy an ủi phần nào.

Vân Trung Phụng thất kinh quay người lại:

- Tỷ tỷ ...

Từ Quân Lượng lạnh lùng:

- Vân cô nương chớ sợ, hiện ta còn đang rất bình tĩnh, nhưng nếu nói thêm nữa thì chưa biết chừng.

Từ Quân Lượng trầm giọng nói:

- Những lời lẽ dễ nghe cũng như khó nghe đã nói đủ, từ giờ cho đến khi Nhất Thống Môn khai đàn ta không lãng phí thời gian đối phó với các vị nữa. Nhưng có lời nhắn đến Tổng Thiên Hành, ta vẫn coi hấn là bằng hữu của ta, bằng không ngày đại lễ của Nhất Thống Môn ta với hấn một mất một còn, cáo từ!

Dứt lời họ Từ phóng người biến mất trong màn đêm.

Nam Cung Tranh như người mộng du nói:

- Phụng muội, nghe nói Chân Mật sau khi chết hóa thân ở Lạc

Dương, không biết có đúng không?

Vân Trung Phụng biến sắc đến gần Nam Cung Tranh:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ nói gì lạ vậy?

Nam Cung Tranh nói như từ cõi xa xăm vọng về:

- Nàng một mình ở Lạc Thủy chắc cô tịch lắm!

Vân Trung Phụng giật mình ôm chặt Nam Cung Tranh:

- Tỷ tỷ đừng nghĩ bậy, ta mau về thôi.

- Về? Ta có còn nơi nào để về nữa ...

Xa xa bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! A đầu, sao lại nghĩ vẩn vơ như vậy?

Tiếp đó Liễu Trần sư thái, Bích Lan Quân, Cổ Song Thành, Hồ Bình bốn người tiếp nhau đáp xuống đương trường?

Nam Cung Tranh đến quỳ trước mặt Liễu Trần sư thái:

- Sư thúc tổ. Xin mở lòng từ bi cho Tranh nhi quy y ngã Phật ...

Liễu Trần sư thái không cầm được nước mắt, xoa đầu nàng:

- Hải tử đáng thương, mau đứng dậy, chuyện gì về sau hãy nói ...

Nam Cung Tranh lau nước mắt:

- Nếu người không cho phép Tranh nhi sẽ xuống Lạc Thủy tìm Chân Mật.

Bích Lan Quân nạt lớn:

- A đầu, người làm như vậy có còn coi ta là sư phụ nữa không?

Nam Cung Tranh cúi đầu quỳ gối đến bên Bích Lan Quân:

- Sư phụ, ân giáo dưỡng của người, Nam Cung Tranh thịt nát xương tan cũng khó đáp đền muôn một ...

Bích Lan Quân ngắt lời:

- Ta không cần người báo ân, chỉ cần người sống là được rồi.

Dứt lời xuất kỳ bất ý điểm mấy cái, Nam Cung Tranh thân hình mềm nhũn nhào xuống đất, Bích Lan Quân gạt nước mắt ôm Nam Cung Tranh bước đi.

Mười ngày liên tục tiếp theo song phương không có bất kỳ hành động nào.

Phần Nam Cung Tranh sau mấy ngày an dưỡng nỗi thống khổ cũng vơi bớt.

Đếnmông mười tháng bảy, vào lúc sập tối, Tống Thiên Hành một mình về đến Lạc Dương. Những người còn lại theo yêu cầu của Tống Thiên Hành đi vòng về Kim Thang bảo nên đến cuối tháng mới tới Lạc Dương. Quân hùng trấn thủ Kim Thang bảo kéo róc đến Lạc Dương chỉ chừa lại Đỗ Khiếu Khang với một nửa ngàn vệ đội ở lại tọa trấn.

Thấm thoát tiết Trung thu đã gần kề, quân hào mở một cuộc mật đàm chuẩn bị kế sách, sau khi mật đàm xong chỉ những người cần thiết thức canh gác còn lại đều đi nghỉ sớm.

Tống Thiên Hành với Hồ Nhi ở chung một phòng, Hồ Nhi hơn nửa

tháng nay được Tuyết Sơn thần ni với Trần Ngự Phong chú ý bởi dưỡng nên thân thủ hiện giờ vượt quá Hồ Bình.

Bên ngoài có tiếng động khẽ, giọng Vân Trung Phụng ngọt ngào truyền vào:

- Thiên Hành, muội vào được không?

Tổng Thiên Hành hơi bất ngờ:

- Được! Được! Mời!

Tổng Thiên Hành chờ đối phương ngồi xuống mới nhẹ nhàng hỏi:

- Phụng muội, có việc gì quan trọng lắm sao?

- Không có gì thì không đến được sao?

Tổng Thiên Hành đỏ mặt:

- Không phải ta có ý đó, nhưng Phụng muội đến đây chắc có việc quan trọng.

Vân Trung Phụng lắc đầu:

- Việc quan trọng thì không có nhưng sao muội thấy bất an. Trận chiến ngày mai sẽ ra sao ...

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Đối với việc tương lai Gia Cát Vũ Hầu có nói:

việc thành bại không thể nói trước, cứ giữ vững lập trường, tận sở năng, an tâm hành sự.

Vân Trung Phụng thở dài:

- Đã biết vậy nhưng muội không tĩnh tâm được, nhất là Tranh tỷ tỷ suốt ngày cứ ngồi bên cửa sổ thở vắn than dài, muội sợ ...

Tổng Thiên Hành nhíu mày:

- Phụng muội gắng mà khuyên giải nàng!

Bỗng trên mái nhà có tiếng quát:

- Ai! Đứng lại!

Tổng Thiên Hành như làn khói nhạt xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Khi chàng vừa lên đến mái nhà đã nghe tiếng lúc nãy hỏi tiếp:

- Các hạ cần gì?

Tổng Thiên Hành quét mắt nhìn qua thấy đội trưởng ngân vệ Hà Đông Thăng đang đứng chắn trước mặt một quái nhân che mặt, toàn thân một màu đen tuyền.

Hắc y quái nhân cất giọng khàn khàn:

- Tại hạ cần gặp Trần đại hiệp.

Tổng Thiên Hành bước tới hỏi:

- Các hạ có duyên nguyên gì với Trần đại hiệp?

- Duyên nguyên thì không có, nhưng tại hạ có điều cơ mật muốn báo.

Tổng Thiên Hành trầm tư:

- Trần đại hiệp đang nhập định, các hạ có gì nói với Tổng mỗ cũng

được.

Quái khách gật đầu:

- Vậy mời Tống đại hiệp qua đây.

Tống Thiên Hành nghệ cao gan lớn, không chút suy nghĩ bước ngay đến bên cạnh quái nhân, không biết hai người nói gì mà nghe Tống Thiên Hành “à” lên mấy tiếng nói:

- Thì ra là người ...

Sau đó hai người dùng truyền âm thảo luận một lúc lâu, quái nhân cung tay bái biệt rồi phi thân mất dạng.

Tống Thiên Hành phi thân xuống đất, quần hào đang tụ tập chờ chàng.

Hồ Bình nhác thấy chàng liền hỏi:

- Tống đại ca, kẻ nào vậy?

- Háan là ai người không cần biết, bây giờ có nhiệm vụ cho người đây.

Hồ Nhi nghe nói vội lên tiếng:

- Tiểu đệ cũng đi nữa.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Ý của ta cũng muốn để hai người đi, có điều kinh nghiệm hai người còn ít, ta cho Chu lão theo hỗ trợ.

Nhìn mọi người một lượt nói:

- Còn lại chư vị, về nghỉ sớm ...

Ngày hôm sau đúng rằm tháng tám, lúc giờ thìn ngoại trừ Chu Chấn Bang, Hồ Bình, Hồ Nhi cùng Trường Xuân chân nhân vì có nhiệm vụ riêng lưu lại trong khách sạn, kỳ dư đều theo Tuyết Sơn thần ni phó hội.

Bắc Mạn sơn vốn là nơi hoang dã, nhưng ngày hôm nay náo nhiệt lạ thường. Võ lâm hào kiệt từ khắp nơi kéo về đông đúc.

Từ ngoài cổng Nhất Thống Môn đã cắt người đón khách, khách sau khi nhận quà được hướng dẫn ngồi vào vị trí.

Trong quảng trường bày hơn ba trăm bàn tiệc, ngoài những bàn chuyên biệt giành cho các môn phái cùng các nhân vật thành danh trên giang hồ, còn lại dành cho những người hiếu kỳ đến xem lễ tự ý chọn chỗ ngồi.

Giờ hành lễ được định vào chính Ngọ, hiện giờ còn hơn nửa thời thần nữa mới đến giờ, bởi vậy các bàn chuyên biệt mười phần hết chín phần còn trống.

Giữa quảng trường lập ba chiếc hình đài cao hơn một trượng, rộng chừng năm trượng vuông, xếp hình chữ “phẩm” cách nhau ước chừng năm trượng.

Phải trái hai bình dài mỗi bên xếp bốn bàn nhưng không thấy ghi rõ dành riêng cho ai và cũng chưa thấy có người ngồi.

Bình dài chính giữa căng lụa điều, phát phơ tua xanh, trên viết chữ vàng “Nhất Thống môn khai đàn đại diện” bên dưới là một chiếc bàn trải lụa điều, bên trên để đầy những lễ vật.

Tuy chủ nhân chưa thấy một ai xuất hiện nhưng lễ khách đã khá nhiều, cứ hễ bàn nào đầy người là dọn rượu thịt lên, thành ra những người đến sớm không đến nỗi thấy chán.

Bổng quần hùng có người kêu lên:

- Thiếu Lâm chưởng giáo tới ...

- Võ Đang chưởng giáo tới ...

Hai vị chưởng giáo này danh vọng cao nhất trong Bát đại môn phái, mỗi người mang theo bốn tùy tùng, được lễ tân hướng dẫn ngồi vào bàn định sẵn.

Thiếp đó Thanh Thành, Nga My, Hoa Sơn, Cái Bang, Thái Cực, Thiên Sơn cũng lục tục kéo đến.

Bàn của các đại môn phái vây thành hình bán nguyệt bao trước hai bình dài, ở giữa chừa một khoảng trống chừng mười trượng vuông.

Bát đại môn phái vừa yên vị bỗng có tiếng reo hò:

- Tổng đại hiệp đến ...

Từ ngoài đại môn, Tổng Thiên Hành ở giữa, Tuyết Sơn thần ni bên trái, Trần Ngự Phong bên phải, dẫn đầu đoàn thể quần hiệp từ Duyệt Lai khách sạn kéo đến. Cả Hồ Bá Nguyên và Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng có mặt.

Lễ tân hướng dẫn quần hiệp đến bình dài bên trái.

Đúng chính Ngọ!

Tiếng chuông chậm rãi từ tốn đánh hai mươi bốn lượt. Tiếng chuông ngân còn chưa dứt lại nghe tiếng nhạc từ trong đại môn của chính đường, tám tên tân đồng nam tám tên đồng nữ ôm kiểng ra trước, Công Dã Tư Đô chậm rãi bước ra.

Nhiệm Khiếu Thiên, Từ Quân Lượng tiếp sau, sau nữa là Lữ Dao Hồng cùng bọn Hồng Lệnh Hàm, Cái Thế Hùng ... gần bốn mươi tên cả thầy.

Nhưng trong số đó có mấy người đi sau cùng trông rất chướng mắt.

Có một tăng một đạo cùng hai tục.

Tăng nhân mặc tăng bào màu nguyệt bạc, sắc mặt hồng hào thân hình cao lớn.

Đạo sĩ mình mặc đạo bào màu cổ đồng, mắt ba góc, chân mày chổi xู่, thân cao chưa đầy năm thước, đi cạnh tăng nhân làm thành một cặp tương phản trông rất hoạt kê.

Hai tục gia một béo một gầy, béo thì như đồng thịt còn gầy thì như que củi, trông cũng tương phản không kém cặp đầu.

Tuổi tác của bốn người này ít ra cũng quá lục tuần, ai nấy mắt chớp thần quang chứng tỏ đều là nội gia cao thủ.

Hàng người đi đến bình đài chính giữa, mười sáu tên cầm kiếm với Công Dã Tư Đô bước lên, số còn lại chia ra ngồi ở bình đài bên phải. Tiếng nhạc vừa dứt thì quần hào cũng đã yên vị, Công Dã Tư Đô hướng về quần hào nói mấy lời khách sáo đồng thời tuyên bố điển lễ bắt đầu.

Trong khi đó Tuyết Sơn thần ni hạ giọng nói với Trần Ngự Phong:

- Không ngờ “Tu la thất sát” sau khi bị diệt hết ba ẩn náu nơi thâm sơn cùng cốc không thấy xuất hiện mấy chục năm giờ cũng được mời tới đây.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Chắc là do Nhiễm Khiếu Thiên mời mọc.

Tống Thiên Hành nói:

- Bốn người nay danh hiệu chắc liên quan đến ngoại hình?

Trần Ngự Phong gật đầu:

- Không sai, “Cự linh hòa thượng”, “Chu nho đạo sĩ”, “Khô trúc ông”, “Đồng qua tẩu”.

Quần hiệp bàn luận đến đây bỗng nghe tiếng pháp nổ ran trời thì ra lời mào đầu của Công Dã Tư Đô đã chấm dứt.

Lữ Dao Hồng nhìn sang Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Lâu nay Tống đại hiệp với bản môn có nhiều đoạn ân oán, không biết Tống đại hiệp định giải quyết như thế nào đây?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Hôm nay giữa hai bên chắc không tránh khỏi một trận thắng tồn bại vong, quý môn đã là chủ nhân thì mời cử quyết định vậy.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Lữ Dao Hồng còn có việc muốn nói, lát nữa đây hỗn chiến phát sinh, sợ di họa cho võ lâm hào kiệt bởi vậy cần phải biết thái độ của quần hùng...

Tống Thiên Hành nói:

- Có lý. Người nói đi.

Lữ Dao Hồng đứng dậy, cao giọng nói:

- Các vị anh hùng hào kiệt, lời nói của bản tòa với Tống đại hiệp chắc chư vị đã nghe rõ, bây giờ những ai đứng về phía Tống đại hiệp xin mời sang bên trái. Những ai thích về phía bản môn mời sang bên phải, còn những ai giữ lập trường trung lập xin lui ra xa hai mươi trượng.

Lữ Dao Hồng vừa dứt lời, toàn trường lập tức nổi lên tiếng bàn tán ồn ào, người tỏ rõ lập trường nhất là Thanh Thành và Nga My, hai phái này lập tức đứng về phía Tống Thiên Hành.

Tiếp đến Cái Bang cũng hành động tương tự.

Nhưng các phái Hoa Sơn, Thiên Sơn, Thái Cực thì lại đứng về phía Lữ Dao Hồng.

Thiếu Lâm, Võ Đang cùng các phái khác thì giữ lập trường trung lập, nhất tề lui ra xa hai mươi trượng.

Lúc này thì cục diện nhìn rất rõ ràng, nhân số của phái Tống Thiên Hành quá ít so với phái Nhất Thống môn.

Lữ Dao Hồng mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp lúc nãy có nói, ngày hôm nay quyết định một trận thắng tồn bại vong.

Tống Thiên Hành lạnh lùng gật đầu.

Lữ Dao Hồng tiếp:

- Theo lẽ thường, nếu đấu sinh tử thì không cần nói nhiều, cứ việc hỗn chiến để quyết định tồn vong, nhưng chúng ta ở đây đều là người có thân phận địa vị trong giang hồ, nên không thể làm như vậy. Theo thiện ý của ta, mười trận đầu đơn đấu, sau đó mới quyết chiến.

Tống Thiên Hành vẫn lạnh như băng, sắc mặt không biểu lộ chút tình cảm nào nói:

- Được, mời quý môn phái người xuất trận.

Lữ Dao Hồng nhìn một lượt số nhân thủ của Nhất Thống môn hỏi:

- Vị nào muốn được hưởng danh dự lập công đầu?

Nói câu này ánh mắt Lữ Dao Hồng dừng lại nơi “Tu la tứ sát”, ý của thị khá rõ ràng, đây là trận đầu của cuộc đấu sinh tử, có ảnh hưởng lớn đối với tinh thần của những người còn lại, mà những nhân vật chủ chốt như Từ Quân Lượng, Nhiễm Khiếu Thiên thì không tiện xuất trận đầu. Bởi vậy “Tu la tứ sát” xuất trận là lý tưởng nhất.

Bọn “Tu la tứ sát” lão luyện giang hồ, đương nhiên hiểu được thâm ý của Lữ Dao Hồng, nên thị vừa dứt lời. “Đông qua tẩu” đứng lên nói:

- Tục ngữ có câu “Chim đại hay bay trước”, trận đầu tiên “Đông qua tẩu” xin ứng chiến.

Vừa nói thân hình lão đã như một trái bí lăn mấy vòng trong không trung đáp nhẹ nhàng xuống khoảng đất trống, toét miệng nhìn Tống Thiên Hành cười nói:

- Ai sẽ cùng với lão phu đùa giỡn một phen đây?

Quả là một vấn đề nan giải, với công lực của “Đông qua tẩu” thì các nhân vật trong Thập đại cao thủ như Thạch Vô Kỵ, Lý tứ nương chưa

phải là đối thủ của lão. Còn các nhân vật chủ lực như Tống Thiên Hành, Trần Ngự Phong, Tuyết Sơn thần ni thì không tiện ra tay. Ba người còn đang trầm ngâm, bỗng Văn Nhân Kiệt từ từ đứng dậy:

- Trần đầu để lão khiêu thử xem sao ...

Hồ Bình không biết lên đến đây từ lúc nào, đột ngột chạy ra nói:

- Văn Nhân tiền bối không thể làm “Chim đại bay trước”, hơn nữa trận đầu không dùng đến “dao mổ trâu”, thôi để tiểu tửu quý xuất trận cho.

Hắn vừa dứt lời lại nghe tiếng Hồ Nhi:

- Tiểu quý chớ giành mất công đầu của ta ...

Dứt lời cả hai đã đáp xuống trước mặt Đông Qua Tẩu.

Văn Nhân Kiệt giật mình định phi thân ra, Trần Ngự Phong ngăn lại:

- Không cần, cứ để cho chúng luyện tập cũng được.

Văn Nhân Kiệt muốn nói gì rồi lại thôi.

Trong khi đó bên ngoài Hồ Nhi với Hồ Bình giành nhau bên này một câu bên kia một câu rộn cả lên.

Đông Qua Tẩu nổi giận quát:

- Hai tên tiểu tạp chủng này nếu không muốn sống nữa thì cứ xông hết ra!

Hồ Bình chộp ngay cơ hội tốt:

- Quý lùn, đó là tự người nói, chớ hời hện.

Đông Qua Tẩu không đấu lại miệng lưỡi sắc bén của Hồ Bình, quay sang Tống Thiên Hành:

- Tống Thiên Hành, người nếu không dám ra trận thì thôi, sao lại sai hai đứa con nít chưa ráo máu đầu ra chịu chết?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Người giết được chúng tất có người xuất trận báo thù.

Đông Qua Tẩu hừ một tiếng quay lại hai tên tiểu quý:

- Tiểu tạp chủng, tiến chiêu đi!

Hồ Nhi lấy thanh nhuyễn kiếm ra, cười nói:

- Bọn ta hai người địch một, vậy người ra chiêu trước mới phải.

- Hừ, chưa ráo máu đầu đã học được thói già mồm ngụy quân tử!

Dứt lời lão lập tức múa chưởng tấn công.

Hai tên tiểu quý đồng cười lớn lập tức phân hai kẻ đông người tây vây công đối phương.

Hai tên này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng công lực có thể sánh bằng Thạch Vô Kỵ.

Phản Đông Qua Tẩu thấy đối phương hành động nhanh lẹ, trong lòng đã hơi ngại nhưng lão không thể nào tưởng tượng được thân thủ của chúng cao minh đến như vậy.

Mới công ra một chưởng mà đã rơi vào hiểm địa, tiên cơ đã bị đối phương chiếm hết, muốn lấy lại nào phải dễ dàng.

Thẹn quá hóa giận, lão tự đủ mười hai thành công lực, một chiêu “Phân hoa phát ảnh” nhanh như điện kích ra.

Hai tên tiểu quỷ coi vậy mà cũng biết khinh trọng, biết tiến thoái, thấy chưởng thế quá hung hãn, cả hai ra hiệu cho nhau đồng quát lên một tiếng mượn lực tung người lui ra ngoài năm trượng tránh đòn.

Hồ Bình giả vờ xiểng niềng rồi ngồi phịch xuống đất la bài hải:

- Thôi chết rồi, cái hồ ... hồ lô của ta, bể rồi ...

Đông Qua Tẩu đã động sát cơ, thoát cái đã tiến sát bên Hồ Nhi, quát:

- Tiểu tạp chủng coi chưởng!

Hồ Nhi thấy đối phương xông lại cũng quát:

- Quỷ lùn, coi kiếm!

Vừa nói một đạo kim quang như cầu vòng quét ra.

Hồ Bình ngửa cổ ôm hồ lô uống một hơi dài rồi đứng dậy xông đến:

- Nghe nói ăn canh bí đao (Đông qua có nghĩa là bí đao) phải có thêm chút rượu mới ngon...

Vừa nói một vòi rượu đã bắn tới sau lưng Đông Qua Tẩu.

Lão thật không ngờ đối phương còn có chiêu này, lo đối phó với Kim kiếm còn chưa xong, làm sao thấy mà tránh được vòi rượu sau lưng. Đông Qua Tẩu có cương khí hộ thân, trúng một chiêu đó chưa đủ để thọ thương, có điều sau khi trúng vòi rượu thì thật đau, đau thấu tâm can mà đã đau thì sát khí càng vượng.

Hắn quát lớn một tiếng một chưởng đẩy lui Hồ Nhi bốn năm bước, nhanh như chớp quay lại phóng tới vương trảo Chop xuống đầu Hồ Bình.

Xem tình thế tiểu tửu quỷ dữ nhiều lành ít, quần hiệp ai nấy đều biến sắc.

Nói thì chậm kỳ thực diễn biến cực nhanh, Hồ Nhi sau khi bị đẩy lui lập tức xông lên quát:

- Quỷ lùn, coi kiếm!

Lần này thì hắn dụng đến “Thanh liên kiếm pháp” ánh kim chớp chớp, chín đóa sen vàng chụp xuống đầu Đông Qua Tẩu, tả thủ xuất tiếp “Vạn ứng vô thanh chỉ”.

Hồ Bình lúc này tránh thì không kịp, mà đỡ thì không đỡ nổi một chiêu sấm sét của đối phương, nguy cấp sinh trí, hắn đẩy mạnh chiếc hồ lô ra, đồng thời thân hình cũng mượn đà tung về phía sau hai trượng.

Diễn biến cả trước mặt lẫn sau lưng đều khiến Đông Qua Tẩu kinh hãi, lão không thể nào ngờ được hai tên quỷ con này cao minh đến

mức đó, nhưng thân thủ Đông Qua Tẩu nào phải tầm thường, biến trảo thành chưởng, ấn xuống hồ lô mượn lực cất cao người tránh kiếm, nhưng lão không tránh được “Vạn ứng vô thanh chi”, thân hình lão như trái mít rơi phịch xuống đất.

Ngay trong lúc Đông Qua Tẩu cất người lên bên kia bình đài có tiếng quát lớn. Khô Trúc Ông như ánh chớp xông ra, bên này Tống Thiên Hành cũng như làn điện bay ra.

“Bùng!” một tiếng chấn thiên động địa. Tống Thiên Hành rơi xeo xéo về phía sau đáp xuống, còn Khô Trúc Ông đảo lộn mấy vòng rơi bịch xuống đất thổ ra mấy ngụm máu.

Hai tay ma đầu cái thế, một chết một trọng thương trong tay của ba tên hậu sinh tiểu bối, diễn biến khiến quần ma tán đởm kinh tâm.

Yên tĩnh được lập trong một thoáng, rồi có tiếng quát như sấm, “Cự linh hòa thượng” và “Chu nho đạo sĩ” song song phóng ra.

Tuyết Sơn thần ni cũng đáp xuống đường trường chấp tay cúi đầu:

- A di đà Phật! Xin nhị vị đạo hữu nghe bản ni nói một lời.

Sắc mặt Cự linh hòa thượng và Chu nho đạo sĩ lạnh như băng khối hừ nhẹ một tiếng.

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Nhị vị đạo hữu ẩn dật thanh tu mấy chục năm không phải dễ, tội tình gì dẫn thân vào chốn hồng trần cho uổng mạng?

Cự linh hòa thượng lạnh lùng:

- Người làm sao cho Đông Qua Tẩu phục sinh, bọn ta lập tức rút lui.

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Người chết làm sao sống lại? Đạo hữu làm khó bản ni rồi.

Nhiễm Khiếu Thiên phi thân đáp xuống đường, nói với bọn Cự linh hòa thượng:

- Nhị vị tạm thời lui ra, món nợ này lão phu sẽ đòi cho.

Cự linh hòa thượng trong lòng e ngại công lực của Tuyết Sơn thần ni, nghe nói còn gì bằng, cùng với Chu nho đạo sĩ mỗi người ẩm một đồng bọn lui ra phía sau.

Nhiễm Khiếu Thiên nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Lão quỷ sư phụ ngươi không đến?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Có việc gì Tống Thiên Hành có thể đại diện sư môn giải quyết.

- Vậy thì cừu giết con thêm cái nhục ở Quảng Hàn cung một mình người gánh chịu.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp!

Tuyết Sơn thần ni nói:

- Khoan đã, hôm nay người không qua được bàn ni thì đừng hòng động thủ với ai.

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Hay lắm! Lão phu thành toàn cho người.

Dứt lời các khớp xương lão đã động lách cách, đôi bàn tay chợt đổi sang màu máu.

Tuyết Sơn thần ni ra hiệu cho Tống Thiên Hành lui ra rồi cũng vận công chờ đợi.

Nhiệm Khiếu Thiên không cần nhiều lời, quát một tiếng song chưởng từ từ đẩy ra.

“Bùng!” kinh phong ào ào, cát bụi mù trời.

Khi kinh phong tan biến, bụi lắng xuống, hai người vẫn đứng nguyên vị sắc mặt lạnh lùng. Chứng tỏ một chưởng đó chưa đủ phân cao hạ.

Tuyết Sơn thần ni cười nhẹ:

- “Huyết ảnh thần công” của người hoá ra chỉ có vậy! Mời tiếp bàn ni vài chưởng.

Chỉ thấy bà nhích động thân ảnh, song chưởng loang loáng như tuyết rơi.

Nhiệm Khiếu Thiên đã bị vây chặt trong vòng ảnh chưởng mệnh mang.

Hai người bắt đầu triển khai lối tấn công chớp nhoáng, chỉ thấy thân ảnh nhấp nhoáng, những người bàng quan, ngoài một vài tay đại cao thủ, phần đông không còn nhận ra ai là ai nữa.

Lúc này Cự linh hòa thượng và Chu nho đạo sĩ lại tiến ra, Tống Thiên Hành định nhổm dậy, Trần Ngự Phong đã ngăn lại:

- Đứng yên, lão đệ người là chủ soái của ba quân.

Dứt lời đã phi thân đáp trước mặt hai người, Cự linh hòa thượng nói:

- TỬu gia cần gặp hai tên tiểu tặc lúc này.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Hai người già đầu mà đi khiêu chiến với đứa con nít đáng tuổi cháu cố của người sao?

Chu nho đạo sĩ mắt lóe những tia oán độc nói:

- Nhưng oán có đầu, nợ có chủ ...

Trần Ngự Phong xua tay nói:

- Cái đó chỉ trách Đông Qua Tẩu học nghệ không tinh.

Cự linh hòa thượng nói:

- Nhưng chúng hai người liên thủ đánh một!

Trần Ngự Phong nói:

- Hừ, nói như vậy mà nghe được! Tuổi của chúng cộng lại chưa bằng một nửa Đông Qua Tẩu!

Dừng một chút lão xua tay nói:

- Thôi thôi bắt kẻ ai giết bằng hữu của hai người, cứ nhè đầu ta mà đòi được rồi.

Không để Trần Ngự Phong nói thêm, sợ lão đổi ý, Cự linh hòa thượng quát:

- Chu nho đạo hữu, tiến lên!

Vừa dứt lời đã đẩy tới một chưởng.

Chu nho đạo sĩ cũng xông tới tấn công.

Trần Ngự Phong cười ha hả, thân hình xoay như con vục cát người lui ra.

Đối phương hai người từ hai góc độ công tới, bị hóa lực thần công của lão làm thành thế đối phương tự đấu chưởng với nhau.

“Bùng!” một tiếng hai luồng kinh lực chạm nhau, Trần Ngự Phong cười lớn nói:

- Lão phu ở bên này! À, mà các người thử tiếp lão phu một chưởng. Cự linh hòa thượng và Chu nho đạo sĩ bị mắc lõm vừa then vừa tức song song nghiêng răng đẩy ra một chưởng đón lấy luồng chưởng phong của đối phương kích tới.

“Ào!” một tiếng, chưởng phong của hai người lại đánh vào khoảng không, còn Trần Ngự Phong như ma ảnh đáp xuống giữa hai người. Lão vừa nhăn mặt cười vừa nói:

- Đó là hư chiêu để hù hai người thôi.

Chu nho đạo sĩ nổi đóa mắt:

- Tránh đông né tây như loài chuột nào phải anh hùng!

Cự linh hòa thượng nói:

- Thất phu, có giỏi thì tiếp tửu gia ba chưởng.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Ba chưởng thì nói làm chi, ba trăm chưởng lão phu cũng không ngán.

Tiếp đó là những tiếng “Bùng! Bùng” chấn động màng nhĩ.

Trong cát bụi mù trời bóng người ẩn hiện thấp thoáng, tiếng gầm gừ quát tháo của Cự linh hòa thượng và Chu nho đạo sĩ, tiếng cười ha hả bốn cột của Trần Ngự Phong làm đấu trường sôi động hẳn.

Phía bên này Tuyết Sơn thần ni với Nhiễm Khiếu Thiên đấu gần trăm hiệp, mặc dù không sôi động bằng đấu trường bên kia nhưng cũng không kém phần hung hiểm.

Quần hùng bị hai trận đấu kịch liệt, hấp dẫn đến không dám thờ mặt.

Tổng Thiên Hành mục quang như điện lúc nhìn bên này lúc nhìn bên kia, vẻ mặt căng thẳng như chính chàng lâm trận.

Bỗng có tiếng chuông kinh chạm nhau rền trời Nhiễm Khiếu Thiên liên tiếp thối lui bảy tám bước, thân hình còn chưa đứng vững đã thấy bóng người lóe lên, thân hình Nhiễm Khiếu Thiên như bóng xi hơi từ từ rùn xuống, cuối cùng ngã ngồi xuống đất.

Bóng người ngưng đọng, Tuyết Sơn thần ni đứng sừng sững trước mắt Nhiễm Khiếu Thiên chỉ mặt lão trầm giọng nói:

- May cho ngươi! Nếu không phải bản ni phát thệ trước Phật tổ tròn kiếp này không khai sát giới thì ngươi khó toàn mạng! Nhưng giờ ngươi đã thành phế nhân, không còn khả năng...

Chưa nói hết lời bà bỗng đưa tay ôm ngực, lui lại một bước rồi ngồi xuống đất ...

Trên bình đài bên phải có bóng người chớp loạn lên, có hơn chục người phóng xuống đương trường Trên bình đài bên trái Tống Thiên Hành cùng quần hiệp cùng ào ào phi thân xuống.

Tống Thiên Hành phát tay nói với Hà Đông Thăng, đội trưởng ngân vệ đội:

- Bày trận pháp! Bảo vệ thần ni!

Hà Đông Thăng cùng mười hai ngân vệ sĩ đồng “dạ” một tiếng lập tức bày trận.

Tuyết Sơn thần ni chấp tay nói:

- Bản ni vì tiêu hao công lực quá độ, chỉ cần điều tức một lát thì khỏi, Tống thí chủ cố duy trì, nhị vị cô nương trầm tĩnh, cứ theo kế hoạch tiến hành.

Nói xong bà nhắm mắt nhật định.

Chỗ quảng trường giờ đã vô cùng sôi động, phía quần hiệp có người đối địch với hai, ba người, tiếng chuông phong quát tháo loạn xạ, quả thật là một trường ác đấu quỷ khóc thần sầu.

Trên bình đài bên phải Từ Quân Lượng, Lữ Dao Hồng và Công Dã Tư Đô vẫn bình chân như vại, tụ thủ bàng quan như người ngoại cuộc.

Tống Thiên Hành đứng bên ngoài quan chiến, ánh mắt như hai luồng điện bao quát toàn trường.

Bỗng nghe tiếng Lý tứ nương quát:

- Thất phu nằm xuống!

Tiếng Hồ Bình chốc chốc lại cười ha hả buông vài lời châm chọc đối phương.

Tuy nhiên Tống Thiên Hành biết quần hiệp dốc hết khả năng cũng chỉ cố gắng chi trì được ít lâu nữa mà thôi.

Bỗng Từ Quân Lượng từ từ đứng dậy nói:

- Tống Thiên Hành! Đã đến lúc ta với ngươi động thủ rồi đó!

Tổng Thiên Hành kêu lớn:

- Từ đại ca ...

Từ Quân Lượng hừ lạnh nói:

- Tổng Thiên Hành, đến giờ này cách xưng hô đó không còn phù hợp nữa, người chuẩn bị xuất thủ đi.

Dứt lời nhẹ như lông hồng đáp trước mặt Tổng Thiên Hành.

Nam Cung Tranh quát:

- Từ Quân Lượng, đừng khi người quá đáng.

Nàng đã cùng Vân Trung Phụng song song tiến tới đối mặt Từ Quân Lượng.

Từ Quân Lượng hơi sững lại:

- Tranh cô nương, những lời dễ nghe ta đã nói hết...

Vân Trung Phụng ngắt lời:

- Đã nói hết thì không cần nhắc lại! Hai tỷ muội ta thành toàn cho người.

Từ Quân Lượng cau mày:

- Cô nương tự tin đã là địch thủ của Từ mỗ.

Nam Cung Tranh cười lạnh:

- Cái đó phải thử mới biết!

- Các người thật muốn chết?

- Hừ! Chưa hẳn!

Từ Quân Lượng quát một tiếng “được!” rồi vung chưởng tấn công nhị vị cô nương, thoát cái ba người đã xoắn vào nhau.

Ba người trước đây đã từng một thời là tình nhân, là khách quý của nhau, nhưng giờ này không còn gì nữa cả, những thương yêu, quý trọng ngày cũ giờ trả cho nhau bằng những chiêu hiểm ác, bằng chưởng lực kinh hồn.

Đấu được gần hai trăm hiệp, nhị vị cô nương đã lộ vẻ thất thế.

Từ Quân Lượng cao giọng quát:

- Tổng Thiên Hành! Người nhắm tâm nhìn thấy chúng phơi thầy dưới tay Từ mỗ sao?

Da mặt Tổng Thiên Hành gật gật liên hồi, giọng đau khổ nói:

- Từ đại ca, đệ không tin đại ca ...

- Câm miệng!

Từ Quân Lượng nghiêng răng quát tiếp:

- Hai a đầu nghe đây! Nếu các người còn không biết đường tiến thoái thì đừng trách ta ác độc!

Từ Quân Lượng vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng quát như sét nổ:

- Dừng tay!

Cả ba người đồng dừng tay lui lại.

Không biết từ bao giờ Trường Xuân chân nhân đã để bộ mặt thật cùng Từ thái phu nhân đứng đó, tiếng quát vừa rồi là của lão.

Từ Quân Lượng vừa nhìn thấy hai người, thân hình rúng động như trúng phải một chưởng cực mạnh, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Mẫu thân! Sư phụ!

Trường Xuân chân nhân quát:

- Nghiệt chướng! Người còn nhận ra mẫu thân với sư phụ sao?

Sắc mặt Từ Quân Lượng biến luôn mấy lượt, mở miệng mà không nói nên lời.

Từ thái phu nhân run run tay chỉ mặt Từ Quân Lượng mắng:

- Súc sinh. Người ... người..... Nghẹn ngào không nói hết lời, mắt già rưng rưng nhòa lệ.

Từ Quân Lượng run giọng nói:

- Mẫu thân! Coi như mẫu ... mẫu thân chưa hề sinh ra đứa con bất hiếu này ...

Trường Xuân chân nhân nói:

- Nghiệt chướng! Người còn dám mở lời nói như vậy nữa! Người bỏ mặc lão mẫu, khi sư diệt tổ. Bỏ bạn phản tình. Cam làm hạ tiện.

Chung lưng với kẻ ác làm hại giang hồ ... Nhân luân ở đâu? Đạo lý ở đâu?

Từng lời kể tội của Trường Xuân chân nhân như tiếng sét ngang tai khiến Từ Quân Lượng quay cuồng điên đảo, chàng đưa tay ôm đầu.

Từ thái phu nhân chỉ mặt Từ Quân Lượng tiếp:

- Súc sinh! Còn chưa quỳ xuống chịu gia pháp!

Từ Quân Lượng mặt trắng như giấy, trong khóe mắt đã thấy long lánh lệ, môi chàng giật giật liên hồi, nhưng vẫn kiên quyết không quỳ.

Từ thái phu nhân đưa tay dấm ngực, nói:

- Tức chết đi được.

Tổng Thiên Hành đến cạnh Từ thái phu nhân nhẹ giọng an ủi:

- Bá mẫu bớt giận, Từ đại ca đã biết hối hận.

Từ Quân Lượng thở dài, cái thở dài nặng nề bi thương.

Tổng Thiên Hành đỡ sau lưng Từ thái phu nhân nhẹ giọng nói:

- Từ đại ca, mau tới dìu bá mẫu về trước, việc ở đây đệ sẽ ...

Bỗng nghe Nam Cung Tranh kêu lên kinh hãi:

- Quân Lượng! Quân Lượng!

Thân thể Từ Quân Lượng như không có xương đổ ập xuống đất, Nam Cung Tranh nhanh như chớp phóng tới đỡ lấy thân thể mềm nhũn của chàng.

Thì ra trước mặt lão mẫu, sư phụ, chàng vừa bi phần vừa giận vừa xấu hổ, tất cả những tình cảm đó hòa trộn vào mà không phát tiết

được nên chàng đã chọn con đường tự tuyệt để giải thoát.

Tổng Thiên Hành cũng kinh hãi kêu lên bi thương:

- Từ đại ca! Tội tình gì mà ...

Trường Xuân chân nhân cũng không ngăn được lòng, niệm “Vô lượng thọ Phật” liền liền.

Từ thái phu nhân thì ngược lại vô cùng bình tĩnh, mắt già trào lệ nhưng bà nín lặng không kêu lên tiếng nào.

Nam Cung Tranh sau lúc kích động dữ dội nàng cũng trở nên bình tĩnh dị thường, xốc thi thể Từ Quân Lượng đặt lên lưng, lăm bắm một mình:

- Cũng được, từ nay vĩnh viễn chàng sẽ không rời xa thiếp nữa.

Mấy lời nói bình thường của nàng nhưng được nói bằng một giọng thê lương, khiến những người có mặt ở đó không khỏi thấy cay cay trong mắt.

Riêng Vân Trung Phụng không ngăn được bật khóc nức nở.

Tổng Thiên Hành cố ngăn dòng lệ, hạ giọng nói nhỏ:

- Trung Phụng, muội mau dìu bá mẫu cùng Tranh tử tử rời khỏi đây, đừng để nàng phải cô độc một mình.

Quay sang Trường Xuân chân nhân, chàng tiếp:

- Sư bá hộ tổng bốn người về trước, việc ở đây tiểu điệt sẽ lo.

Trường Xuân chân nhân gật gật đầu:

- Ủ, Thiên Hành nhớ lấy, bớt tạo sát nghiệp, tránh làm tổn thương thiên hòa.

Vân Trung Phụng cũng Từ thái phu nhân bước đi.

Nam Cung Tranh như si si dại dại, mỉm cười nói:

- Phụng muội, đa tạ! Đa tạ!

Bỗng có bóng người thoáng qua, Tổng Thiên Hành đã phóng xẹt đi đồng thời quát lớn:

- Yêu phụ! Chạy đi đâu!

Thì ra những biến cố trên, dưới quảng trường Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô đã thấy hết, biết không còn phương cứu vãn, hai người len lén bỏ đi.

Nhưng thị không biết rằng mọi cử chỉ của thị không thoát khỏi vòng kiểm soát của Tổng Thiên Hành, nhưng chàng động thân hơi trễ nên không theo kịp đối phương. Khi hai người thoát ra khỏi cửa bên ngoài, bỗng thấy một chiếc pháp hiệu bắn lên nổ ran trên trời.

Những tường đã thoát, Lữ Dao Hồng đắc ý cười ha hả, nhưng bên ngoài bốn bóng người nhẹ nhàng đáp xuống chặn đứng đường rút lui của hai người.

Bốn người đó chính là Chu Chấn Bang, Tây Môn Kiệt, Hồ Bình và Hồ

Nhi. Thì ra quái nhân bịt mặt đến Duyệt Lai khách sạn mật báo đêm qua chính là Tây Môn Kiệt.

Tên này là đại xảo quyệt, thấy tình thế có hướng bất lợi về phía Nhất Thống môn, lão định lập công với quần hiệp để giành lấy một chỗ đứng trong giang hồ về sau. Lợi dụng quan hệ với Trần Ngự Phong, lão đến để mật báo về âm mưu của Lữ Dao Hồng.

Lữ Dao Hồng nguyên còn một nước cờ tối hậu đó là chôn thuốc nổ quanh quảng trường, lợi dụng lúc mọi người sơ hở mụ sẽ cho nổ để tận diệt tinh anh của võ lâm, sau đó sẽ xưng bá giang hồ.

Lại nói khi Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô bị bốn người chặn lại, Tống Thiên Hành cũng tới theo sau, trầm giọng nói:

- Hai đại ma đầu này xin để tại hạ xử lý.

Chàng đưa tay tháo thanh Kim xà nhuyễn kiếm trên thắt lưng xuống, nói:

- Chu lão! Lập tức thông báo những thuộc hạ Nhất Thống môn buông binh khí sẽ được miễn cứu việc cũ.

Chu Chấn Bang ứng tiếng phi thân lên bình đài chính giữa, kêu gọi quần tà buông khí giới đầu hàng.

Quần tà sau khi biết Nhiễm Khiếu Thiên thành phế nhân. Từ đại hiệp vi hời nhục tự vận, thấy đều thất kinh, buông binh khí đầu hàng gần hết.

Tây Môn Kiệt kêu lên một tiếng, những người buông khí giới đều đứng hết về phía lão.

Bỗng có bóng người chớp động sau lưng lão, Tây Môn Kiệt nhanh như chớp quay lại, nhưng đối phương còn nhanh hơn lão, một thanh trủy thủ đã cắm phập vào “linh đài huyệt”. Mặc dù vậy lão cũng kịp giáng cho đối thủ một chưởng lên “thiên linh cái” Bóng người ngưng động, Tây Môn Kiệt cùng Hoa Lộng Ảnh song song đổ ập xuống.

Tây Môn Kiệt một đời hành gian tác ác, đến lúc lập công với hiệp nghĩa thì gặp báo ứng.

Hoa Lộng Ảnh những tưởng phen này thì giết được Vân Trung Phụng dưới mớ thuốc nổ chôn giấu quanh quảng trường, nhưng cơ mưu đã bị Tây Môn Kiệt phá vỡ, hy vọng nhục thủ vĩnh viễn tan biến, tất cả cừu hận ôm ấp trong lòng đều trút hết vào lưỡi trủy thủ. Nàng chết không chút oan ức vì nàng nhấn nhục sống từng ấy năm chỉ vì niềm hy vọng phục thù. Nay việc phục thù cảm như vô vọng, nàng sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

Phía ngoài Tống Thiên Hành lấy kiếm ra, ngửa mặt lên trời buông một tràng cười, khiến người nghe không khỏi dựng tóc gáy. Sau đó chàng cất giọng nói mà âm hưởng nghe cũng không thua kém giọng

cười:

- Ân sư anh linh, về đây chứng kiến đồ nhi rửa cừu ...

Lữ Dao Hồng cùng Công Dã Tư Đô đồng hét lớn xông lên tấn công. Tổng Thiên Hành buông một tràng cười ròn rợn, cùng lúc với tiếng cười, ánh kim chớp người, máu bắn tung tóe. Lữ Dao Hồng và Công Dã Tư Đô không còn là nhân dạng nữa, cả hai biến thành mớ máu thịt bầy nhầy, quần hào có mặt hiện trường hầu hết là những người thân lâm bách chiến, không lạ gì với cảnh chết chóc. Nhưng lúc này không ai dám nhìn về phía Tổng Thiên Hành và đám máu thịt nhầy nhụa trước cửa.

Cổ Song Thành đến bên Tổng Thiên Hành đang đứng thất thần nhìn thanh kiếm đang nhiều từng giọt máu tươi, bà run giọng hỏi:

- Thiên Hành, người nói vậy nghĩa là sư phụ người ...

Tổng Thiên Hành mắt tràn lệ nói:

- Sư cô cô, xin thứ cho Thiên Hành đã giấu giếm. Ân sư. ân sư đã quy tiên lâu rồi ...

Cổ Song Thành mỉm cười, nụ cười của bà chứa đủ nỗi bi thương nhưng đầy vẻ chịu đựng.

Tổng Thiên Hành không dám nhìn vào nụ cười của bà, quay sang nói với Chu Chấn Bang:

- Chu lão, lão cùng ngân vệ đội với Hồ Bình, Hồ Nhi chỉ huy bọn thủ hạ của Nhất Thống Môn dọn dẹp nơi này, an táng những người chết, chữa chạy cho những người bị thương.

Năm tháng sau, vào tiết Nguyên Tiêu năm sau.

Ở Thúy Hoa thành diễn ra một lễ hội long trọng mừng Tổng Thiên Hành nhậm chức thành chủ, đồng thời cũng là lễ thành hôn của chàng cùng Vân Trung Phụng.

Nhưng bên cạnh Thúy Hoa thành, trong một ni am mới cất thì vô cùng tĩnh lặng, tạo thành một cảnh sắc đối lập với sự rộn ràng trong Thúy Hoa thành. Khi bên trong Thúy Hoa thành pháp hồng rượu thắm cùng những lời chúc tụng tốt đẹp, thì trong ni am trước hương án, bốn vị ni cô hai già hai trẻ đang làm rằm niệm kinh. Nếu có ai để ý đến họ trong lúc này sẽ thấy đó là Từ thái phu nhân, Cổ Song Thành, Nam Cung Tranh và Giang Thúy Bình.

Hạnh phúc quả nhiên là chiếc chăn hẹp.

Hết

Nguồn: Nhận môn quan tàng kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA